அகிலத்திரட்டு அம்மானை

வைகுண்டா எம்மைக் காப்பாய்

அய்யா துணை

மூல ஆசிரியர்

சீடர். இரா. அரிகோபாலன்

அய்யா துணை

மகாவிஷ்ணு மகாலெட்சுமிக்கு அருளிய

அகிலத்திரட்டு அம்மானை

மூல ஆசிரியர்

சிடநி . இரா . அரிகோபாலன்

1989

வெளியிடுபவர்

வைகுண்டர் திருக்குடும்பம்
நீதிமன்றசாலை
நாகர்கோவில்
629704

முதற்பதிப்பு: 1989

For Research & Private Study

அச்சிடுபவர் :

ஸ்ரீ விவேகானந்தா பதிப்பகம்
ஆசாரிபள்ளம்
629201
குமரிமாவட்டம்

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
99	சம்பூரணன் சொர்க்கமும் வைகுண்டர் அவதாரமும்	253
100	விஞ்சையருளல்	265
	(ஒன்பதாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)	274
101	தாலாட்டு	285
102	பள்ளி உணர்த்தல்	289
103	தேவாரம்	293
104	திருவாசகம் - 2	301
	(பத்தாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)	303
105	வைகுண்டர் முருகனுக்கு உபதேசித்தல்	303
106	வானோர்கள் வைகுண்டரைப் போற்றுதல்	306
107	செந்தூர் விட்டு வைகுண்டர் தெச்சணம் எழுந்தருளல்	308
108	பிசாசங்களின் பணிவிடையை மறுத்தல்	310
109	கடல் விளைவெல்லாம் வைகுண்டர் பதம்பணிதல்	312
110	நல்ல குலதெய்வங்கள் மறைதல்	313
111	வைகுண்டர் பகவதிக்கு அருளல்	313
112	வைகுண்டர் மணவைப் பதி ஏகல்	314
113	கலைமுனி தவசுக்குகந்த இடத்தின் சிறப்புரைத்தல்	315
114	கலைமுனி வேதவியாசர் சிறப்புரைத்தல்	315
115	வேதவியாசர் முன்னாகமம் உரைத்தல்	316
116	தெச்சணா பூமி வளம்	318
117	திருவாசகம் - 3	321
118	வைகுண்டர் தவம்	324
	(பதினொன்றாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)	325
119	வைகுண்டர் மக்களுக்கு அருளல்	327
120	திருவாசகம்-4	330
121	பேய்களை எரித்தல்	331
122	மந்திரவாதிகளின் விசையடக்குதல்	339
123	குறத்தி வருதல்	340
124	வைகுண்டர் தர்மம் கூறல்	344
125	கலிராசன் வைகுண்டரைப் பிடிக்க வருதல்	346
126	சலியரசனுக்குப் பூவண்டர் உபதேசம்	350
127	சுவாமி பாற்கடல் நோக்கிப் போதல்	356
128	முட்டப்பதி விஞ்சை-1	358
	(பன்னிரண்டாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)	362
129	கலிநீசன் சோதனை	362
130	வைகுண்டர் பொறுமையுரைத்தல்	364
131	நீசன் கொடுமை	364

எண்	பொருள்	பக்கம்

அய்யா உண்டு

★

பதிப்புரை

"பொய்யில்லை பிசாசும் இல்லை பில்லியன் வினைகளில்லை
நொய்யில்லை நோவுமில்லை நொம்பலத் துன்பமில்லை
தொய்யில்லை இறைகளில்லை சுருட்டு மாஞாலமில்லை
மையில்லை உலகத்தோரே வாழுவீர் ஓர் நினைவால்
என்றார்"

ஒரு காலகட்டத்தின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்து பொலிந்திருப்பதே வைகுண்டர் அவதாரம், ஆயினும் எக்காலமும் பொருந்தும், மூலப்பரம் பொருளே, அதன் தத்துவம். நூற்றி ஐம்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவ்வவதாரம் உதித்த ஞாயிறாய் மண்ணின் விளக்காயிற்று. அதர்மத்தின் அழிவில் தர்மத்தைப் புதுப்பிக்க யுகங்கள் தோறும் ஆண்டவன் அவதாரம் நிகழும். அவ்வாறே, பொல்லாப் பெல்லாம் நீங்கி, புதுப்பூமி தோன்ற வைக்க வைகுண்டர் அவதாரம் வழிவகுக்கிறது. மனித வளத்தை தெய்வீக நலத்தில் சிறப்பாக்குகிறது. சித்தத்தின் உள் இனிக்கும் செம்பொருளாய் இறை அனுபவம்பெற, அன்புக்குள் அகிலத்தை ஒன்று திரட்ட நெஞ்சுக்குள் நீதியை நிறைமொழிகளாய் நிரப்புகிறது அகிலவேதம்.

கண்ணுக்குள் மணியாய் நின்ற காரணக் குருவின் அருள் வாக்கும், ஒண்ணுக்குள் ஒண்ணாய் நின்று உலகு ஈரேழனைத்தும் காக்கும் அண்ணுக்கும் கடந்த சோதியாம் பரம்பொருள், அறம்காக்க அவதரித்த நீண்ட வரலாறும் அகிலத்திரட்டில் அழகு தமிழில் விளக்கப்படுகிறது. வைகுண்டர் அவதார அனுபவத்தில், இறைமையின் முழுமையை உள்ளவாறு உணர்ந்துகொள்ள அன்பு பூ எடுத்து அகில மாலையைத் தொடுக்கிறது. அது, கர்மக்கலியில் கடவுளார் வந்த கதையின் சொற்சித்திரம்; பூரண நாரணனை பரிபூரணமாக புரிந்துகொள்ள பூமியில் பூத்துவந்த வேதத்தின் புதிய பரிணாமம்.

அவதாரங்கள் கடவுள் நிலையிலும் மானிட வடிவிலும் வெளிப்பட்டு உலகைக் காத்திருக்கின்றன; வாழ்வியல் உண்மைகளை உணர்த்தியிருக்கின்றன. சங்குவண்ண மாலோன், 'தற்பொருளாய் நற்பொருளாய்' அன்போரைத் தெளித்தெடுக்க அய்யா வைகுண்டரானார். "ஏர்" எனும் அழகின் இயற்கையைத் தன்னுடலாகக் கொண்டு பார்க்குமிட

மெல்லாம் நீக்கமறநிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளிடத்திலிருந்து அவதார தன்மைக்கேற்ப, ஒருகூறு காரண உடல் எடுக்கிறது

"நறுகரத்தோனான நாராயண மூர்த்தி உருவெடுத்து நாளும் உலகேழும் தழைக்கத் திரு எடுத்த கோலம்" கொண்டதே, வைகுண்டர் அவதாரம். கலியரசனை வதைக்க, கலி நீசத்தை அழிக்க ஆதி நாராயணர் எடுத்த அற்புதத் திருக்கோலமே வைகுண்டர் அவதாரம். அவரது, பண்டார வேசத்தை பரம்பொருளாகக் கண்டு பூசித்தவர் அவர், அன்புச் சீடர் அரிகோபாலர். வான்பொருளாக வளர்ந்த திருமாலை, தான் உணர்ந்தவராய் சொல்லோவியம் வரைந்தவர் அவர். வைகுண்டர், திருப்பிரம்பு சீடருக்கு கண்ணாளின் வேய்ங் குழலாய், இராமனின் கூர் அம்பாய் கண்ணுக்குள் தெரிந்தது; உள்ளுக்குள் அவர் வரலாறு விஷ்ணு தத்துவமாய் வளர்ந்தது; வீரியமாலாய் விரிந்தது. பூமியில் பூவாய்ப் பொருந்திய வைகுண்டர் திருவடியைத் தொட்டுத்தொழுத சீடர், "எங்கும் நிறைந்தவர் ஏகமாய் ஆனவர்; படைத்து நிறைந்தவர், பாலன் வடிவு கொண்டவர்" என்று ஆயும் தமிழ் அறிவால் உணர்ந்து கொண்டார். வைகுண்டர் காரணச் சிறுஉடலை, பூரணப் பெரும் பொருளாய் ஆராய்ந்து பாடத்தொடங்கினார். அதுவே, 'மாநூலாய்', 'அகிலமாய்', 'அகிலத்திரட்டாய்', 'அகிலத்திரட்டு அம்மானையாய்','திருஏடாய்', திவ்விய உருப் பெற்றது; வேத புதுமைக்கு விருந்தாகியது.

மாயத் திருமாலை மனதுள் அடக்கிப் பாட அரி கோபாலர்க்கு என்ன தகுதி இருந்தது. அந்த அனுபூதிக் கவிஞர், சகாதேவ சீடராய் வைகுண்டர்க்கு பணிவிடை செய்தவர். யுகத்துக்கு யுகங்கள் அறம் வளர்க்க ஆதி நாராய ணருடனிருந்து, அவர் உண்மையை உணர்ந்த நிததியஞானி

துவாபரயுகத்தில் வரும் பஞ்சபாண்டவர்களே இந்த அய்யா வைகுண்டரின் சீடர்களானார்கள். (அகிலம் தரும் அழகிய குறிப்பைப் பார்ப்போம்)

"நீ போயிருக்கும் இடங்களில் என்மகனே
அன்பான பஞ்சவர்கள் அங்கேயுண்டு என் மகனே
முன்னே பிறந்த உகத்துக்கு உகங்களெல்லாம்
என்னை விட்டகலாது இருந்தார்கள் பஞ்சவர்கள்
ஆனதால் இப்பிறவி யானும் நீயானதினால்
மானமுள்ள பஞ்சவரை மகனே முன் விட்டுக் கொள்ளு"

ஆம்! பஞ்சபாண்டவருள் சகா தேவனே, அரிகோபால் சீடராய்த் தோன்றினார். அவர், மாயோனை தன் உள்ளக் குடிலில் விரும்பி இருக்கச் செய்தவர், "வாரும் அடியேன் மனதுள் குடிகொள்ளவே" என்று திருமாலை பணிந்து அழைக்கிறார். ஆகவேதான், ஆதிப்பரம் பொருள் அய்யா வாக இருந்து, அன்போர்கள் தங்கள் முன்பு அவர் நீண்ட வரலாற்றை மெய்யாக விரித்துரைக்க திருவருள் புரிந்தார்; சீடரோ, அகிலத்திரட்டை அக இருள் போக்கும் வேத ஒளிச் சுடரின் சத்திய விளக்காக்கினார்.

மகாவிஷ்ணு மகாலட்சுமிக்கு எழுந்த சந்தேகத்தைப் போக்க, அதர்மத்தை அழிக்கவும், தர்மத்தைக் காக்கவும் அவ்வப்போது தான் எடுத்த அவதார மகிமைகளையும், காரணக் கடவுளாக, கலியழிக்க வந்த வைகுண்டராக, தர்ம யுகம் தோன்ற தூண்டாச் சுடரோனாய் என்றும் தான் இருந்து கொண்டிருப்பதையும் கதையாக சீடருக்குச் சொன்னார். தாய்க்கு தந்தை, அகம் நெகிழ்ந்து தன்வரலாற்றைக் கூறியது; மனைவியின் மனம் மகிழ்வதற்காக அன்று. காதலால் தாம்ஈன்றகண்மணிகள் கதிமோட்சம் பெறுவதற்காகவே "தோணாப் பொருளை" தொடர்ந்துகாண, அவர் பாதச் சுவடுகள் பட்ட இடமெல்லாம் பாதையாக வளர்ந்திருப்பதை வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை வலியுறுத்து வதற்காகவே, தொண்டர் மனங்களில் துலங்குபவர் அய்யா. எனவே, அரிகோபாலனைத் தேர்ந்தெடுத்து, தன் அவதாரச் செய்தியை திருமகளுக்கு சொன்னவாறு உலகமக்களும் அறிய, திரு ஏட்டில் இறவா எழுத்துக்களால் வரைய வைத்தார். அகிலத்திரட்டின் உள்ளடக்கத்தில் அந்த உண்மை,

"மாதவட்கு தான் உரைத்த காண்டம் தன்னை
வையகத்தில் மனுவோர்கள் அறிய மாயன்
தாதணியும் தாமரையூர் பதியில் மேவித்
தழைத்திருக்கும் சான்றோரில் தர்மவாளன்
நாதனருள் மறவாத ராமகிருஷ்ண பெருமாள்
நாடனக மகிழ்ந்து பெற நலமாய் வந்த
சீதன் அரிகோபாலன் மனதுள் ஓதிச்
சொல்லெனவே நாதனுரை தொகுத்தவாறே"

என்னும் பாவடிகளால் விளக்கம் பெறுகிறது.

எனவே, அகிலத்திரட்டு அம்மானை நூல் ஆசிரியர்—ஆக்கியோன் அரிகோபாலன் சீடர் என்பது துணிபு.

IV

இன்னும் இவ்விருத்தம், அரிகோபாலன் யார்? அவர் ஊர் எது? அவர் தந்தை எத்தகையவர்? என்பனவற்றைப் புலப்படுத்தும்.

அகில வேதத்தைப் படிக்கப் படிக்க அரிகோபாலன் புலமை துலங்கும். அவர் சகல கலைகளையும் கற்றறிந்த வித்தகர். புராண இதிகாசங்களை கசடறக்கற்றவர்; இலக்கிய இலக்கண திறன்மிக்கவர்; வேத உபநிடதங்களிலும் தத்துவங்களிலும் தனக்கென தனிநோக்குடையவர்; சமயங்களின் ஒருமைப்பாட்டை உணர்ந்தவர்; அதை உணர்த்தியவர்; தெய்வ சக்திகளைத் தெரிந்தவர்; அவற்றின் தன்மைகளைப் புரிந்தவர்; அவற்றையெல்லாம் ஒன்றாகக்கண்ட உத்தமர்; பெரும்பக்தர்; ஆன்மீகத்தில் ஆழ்ந்த மெய்ஞ்ஞானி; ஆற்றல் மிகு எழுத்துச் சித்தர்; குருவருள் வாய்க்கப் பெற்ற சீடர். இன்னும், உலகியலை உணர்ந்தவர்; வாழ்வியலை அளந்தறிந்தவர்; சமூகம், அரசு, மானிடம் ஆகியவற்றின் போக்கினை நன்கு தெரிந்தவர்; விழுமியவற்றுள் விழுமியதைக் கண்டவர்; ஆன்றவிந்தடக்கிய சான்றோராய்த் திகழ்ந்தவர்; புகழ்மிக்க கவிஞர். வைகுண்டர் தம்வரலாற்றை எழுத, அவரே தம் சீடராகத் தேர்ந்தெடுத்த பாத்திரம்.

மகா குருவை மனதில் வைத்து, பாத்திரத்துப் பண்டத்தை பக்குவமாக பந்தியில் விளம்புகிறார். "சொல்லுவதும் நீயல்லவோ, சொல்ல வைப்பானும் நீயல்லவோ" என்று அகிலத்துக்கு அலங்கார சொல்லெடுக்கிறார்.

வாணி சரசுவதி, மாலின் பெருமையை திருவாசகமாய் உரைத்தாள். அதை,

"கலையோடு கலையைத் தாக்கிக்
கண்ணின் மேல் கருணை நாட்டி
மலையொடு மலையைத் தாண்டி
வளர்ந்தவன் பதமே கண்டு
சிலையொடு சிலையினாலும்
சிவபரா கிருபை யென்றே
அலைகடல் முழக்கம் போல
அவளுரை கூறலுற்றாள்" என்னும்

விருத்தம் செப்பும். அதையே அரிகோபாலன், "பேரானந்த அருள் நிலையில்" சுருதிமொழியாய் தொகுக்கிறார். புலனுணர்வுகளால் வாழ்கிற உலகியலை விலக்கி, அதற்கு அப்பாற்பட்ட அனுபூதி நிலையில் இறைவனுடன் கலந்து நூலை

அவர் எழுதியிருக்கிறார். அவர் செய்த தவமும், வாழ்ந்த வாழ்வும், வைகுண்ட குருவுக்குச் செய்த பணிவிடையும் அத்தகைய சிறப்புடையது என்பதில் ஐயமில்லை.

சேக்கிழார் பெருமானுக்கு இறைவன், "உலகெலாம்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். அரிகோபாலனுக்கு மாயோன், "ஏரணியும்" என்னும் சீரை கனிவாய் திறந்து கொடுத்தார். இந்த பேறு வேறு யாருக்கு கிடைக்கும்.

"மகனே இவ்வாய்மொழியை வகுக்கும் காண்டமதுக்கு
உகமோரறிய ஊனுநீ மூதற்காப்பாய்
அதன்மேல் நடப்பு உன்னுள்ளே அகமிருந்து
சரிசமனாய் நான் வகுப்பேன் தான் எழுது"

என்ற நடுத்தீர்க்க வந்த நாராயணரின் அன்பு கட்டளையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார். நாராயணர் பாதம் நாவில் நிற்க, அரிகோபாலன் கவிதைச் சொல் தமிழுக்குதவிட, பரம் பொருளை பூரணமாய் ஆராய்ந்து அகிலத்திரட்டைப் பாடியிருக்கிறார். சான்றோரைக் காக்க வைகுண்டர் அவதாரம் காரணமாய் அமைகிறது. அவ்வருள் கொடையினை இலக்கியமாக்கி, அரிகோபாலன் அய்யாவுக்கு 'இனிமம்' ஆக்குகிறார்.

அகிலத்திரட்டு பாமரர்களின் இலக்கியம்; பரம்பொருளின் வரலாறு, உருவம் புதியது; சாதாரணமானது. உள்ளடக்கமோ வேதவித்து; வளர்ந்து விரியும் விருட்சம். அதன் தத்துவக் கருத்துக்கள் கரை சேர்ந்த சமுத்திரத்து முத்துக்கள். சிரமமின்றி யாரும் பொறுக்கி யெடுக்கலாம்; உணர்ந்து தெரிந்து பொறுமை பெரியோராய் பூமியில் வாழலாம். அது, அன்புக்கு அன்புதரும் அமுதசுரபி; மெய்ப் பொருள் காண ஆராய்வோருக்கு அரும் புதையல்.

அகிலத்திரட்டு ஒப்பற்ற ஆன்மீக நூல்; சடங்கு சம்பிரதாயங்களை விளக்கும் சாதாரண சமய நூல் அல்ல. அது, தெய்வீகத் தத்துவங்களைத் தெளிவுபடுத்தும். சாதி, மத பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட கொள்கை உடையது; உலக ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்துவது; அதை வளர்க்கும் பெருநோக்கு உடையது. 'தாழக்கிடப்பாரைத் தற்காப்பதே' அதன் இலக்கு.

இந்நூலின் பெருமையை அறியாதவர் இதை ஒரு சாதி நூல் என்பர். ஆராய்ந்து பார்ப்போர்க்கு, சாதி

வருணம் பூசிப்பார்பாரின் சாயத்தை வெளுக்கவைப்பதே, இதன் உள்ளமைப்பு என்பது தெரிய வரும்.

அகிலத்திரட்டு ஒரு சன்மார்க்க நூல். சாதிப்பிரிவை, சமய வேறுபாட்டை "சாந்தியில் எரித்து தர்மத்தை வளர்க்கும்" நூல். "சாதிபதினெண்ணாய் தான் பிரித்தானே ஈசன்" "சாதி பதினெட்டும் தலையாட்டிப் பேய்களையும் வாரி மலையதிலும் வன்னியிலும் தள்ளிவிடு" "சாதி பதினெட்டும் தன்னால் கேடு ஆகுமட்டும் நீதி அழியாதே நீ சாபம் கூறாதே" "சாதி ஒரு நிரப்பாய் தான் ஆள்வாய் என்மகனே" "அறிந்து பல சாதி முதல் அன்பு ஒன்றுக்கு உள்ளானால் பிரிந்து மிக வாழாமல் பெரியோராய் வாழ்ந்திருப்பீர்"

இத்தகைய வரிகள் சாதிகளகன்ற சமத்துவ சமுதாயம் உருவாக வழிவகுப்பதை உணரலாம். சாதிய வருணாசிரம முறைகளில் ஊறிப் போனவர்களை சமுதாய அழுக்காக, அகிலம் ஒதுக்குகிறது. சிலர் பிழைப்புக்கு சாதிகளைப் படைத்தனர்: மதங்களை, அதை வளர்க்கும் கலயமாக்கினர். மக்களைப் பேதப்படுத்தி வாழ்வைச் சுரண்டினர். சாதியின் பேரால், மதத்தின் பேரால், மரபுகளாகிவிட்ட சமுதாய சுரண்டல்களையும், ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் உடைத்தெறியும் ஆன்மீக புரட்சிக்கு அகிலம் அறைகூவுகிறது.

சாதி மதங்களுக்கு அப்பால், 'தானாகி' நிற்க மனிதர்க்கு ஆன்மீகப் பயிற்சியின் அவசியத்தை அகிலம் பேசும். "சாணான்" என்றசொல், ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியைக் குறிக்கும் எனக்கருதி, இதை ஒரு சாதி நூல் என நினைப்பாரும் உளர். இவ்வலிமாய நினைவு கொண்டோரின் மன இருளுக்கு, இது. விளக்கு ஆகிறது.

"தோணாப் பொருளைத் தொடர்ந்து கண்ட மன்னவர்க்கு சாணான் என நாமம் சாற்றினார் ஈசுரரும்"

மனம், வாக்குக்கு எட்டாப் பரம்பொருளை நாடி, தொடர்ந்து ஏகும் ஞானிகளையே 'சாணான்' என்ற சொல் சுட்டும்.

"தோணாதென்ற சரக்கெடுத்துக் கடும்
சூராசூரையில் வைத்தெடுப்பச்
சாணான் கண்ட பொருள் போலே சித்தி
தானென்று கும்மியடியங்கடி"

என்று சித்தர் பாடல்களில் வரும் ஞானக்கும்மி வரிகளோடு இதனை ஒப்பு நோக்குக.

எக்குலத்தில் பிறந்தாலும் எவ்விடத்தில் வாழ்ந்தாலும் தோணாப் பொருளை தொடர்ந்து காணும் மனிதன், சாணான்' எனப் போற்றப்படுவான். "அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுக லான்'' என்னும் குறள் வரிகளை இஃதோடு பொருத்திப் பொருள் காண்க. குடி தாழ்ந்த பேருக்காய் வந்த வைகுண்டர் குடிபொருந்தி வாழும் கலையைக் கற்பித்தார். அதில் தேர்ந்தோரே 'சான்றோர்' எனப்பட்டனர். 'சாணார்' 'சான்றோர்' என்பனவற்றிற்கு, சத்திய விளக்கம் காணவேண்டுமேயன்றிச் சாதிய மயக்கப் பொருள் கொள்ளக் கூடாது.

ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு, ஒரு பரம்பொருள் உணர்வுக்கு உயர்த்தும்; வேற்றுமைக்குள் ஒற்றுமை காண வைக்கும். அகிலம் இதை வலியுறுத்துகிறது.

பரம் பொருள் பெயரால் பல சமயங்கள்; அவை ஒன்றுக் கொன்று பகை வளர்க்கின்றன. தம் தம் சமயமே சிறந்தது என்று வாதிட்டு மாழ்கின்றன. மனித நேய உறவு சமயங்களுக்கு அப்பால் அனைத்துப் பொருட்களோடும் தழுவ வேண்டும். சமயங்களோ, தம் தம் வட்டத்துள் சிறைப் படுத்தப் பார்க்கின்றன. அதனால், வான் பெரிது என்று வளர வேண்டிய மனிதன், தான் பெரிது என்று தப்பு செய்யத் தொடங்குகிறான். மற்றவர் நம்பிக்கையை தருக்க வாதங்களால் தகர்க்கப் பார்க்கிறான். தான் பிறந்த சமயத்தை அறிவு பூர்வமாக அணுக வேண்டிய மனிதன், மூடத்தனமாக நம்புகின்றான். மற்றவர் நம்பிக்கைக்கு மதிப்பளிக்க மறுக்கிறான். இறையனுபவம் பெறும் ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனவன் அளவில் ஒரு சமயமே. அகிலத் திரட்டின் தத்துவப் பரப்பு இதை தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

மனிதனுள்ளிருக்கும் தெய்வீகத்தை வளர்ப்பதே சமயம், ஒருவருக்கொருவர் ஒத்து வாழும் கலையை கற்பிப்பதே சமயம். அதை விடுத்து, மனிதனைப் பிரித்து வேற்றுமைப் படுத்த, சமய அமைப்புக்களை கருவியாக வைத்து வீணுக்கு விளையாடும் போக்கை அகிலத்திரட்டு கண்டிக்கிறது. சமய அமைப்புக்களைக் கடந்து, சத்திய சங்கமத்தில் 'இறை அனுபவம்' பெற ஒவ்வொரு மனிதனையும் மானமாய் வாழ 'அகிலம்' தூண்டுகிறது.

''நீபெரிது, நான்பெரிது நிச்சயங்கள் பார்ப்போம் என்று
வான் பெரிதென்றறியாமல் மாள்வர் வீண்வேதமுள்ளோர்

ஒரு வேதந் தொப்பி உலகமெல்லாம் போடுவென்பான்
மறுத்தொரு வேதஞ் சிலுவை வையமெல் லாம் போடு
வென்பான்
அத்தறுதி வேதமொன்று அவன் சவுக்கம் போடு
வென்பான்
குற்றமுரைப்பான் கொடு வேதக்காரனவன்
ஒருத்தர்க் கொருத்தர் உனக்கெனக் கென்றேதான்
உறுதியழிந்து ஒன்றிலும் கை காணாமல்
குறுக்கு வழி முட்டி குறைநோவு கொண்டுடைந்து
மறுகித் தவித்து மடிவார் வீண் வேதமுள்ளோர்"

இவை, சமய பேதங்கள் கொண்டோரின் வெறித்தனத்தையும் அதனால் வரும் அழிவுகளையும் சித்தரிக்கின்றன.

"சமய கொடிகளெல்லாம் தந்தெய்வம் எந்தெய்வமென்று
எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றது எது?"

என்று தாயுமானவர் வினவும் பரம்பொருள் ஒன்றுதான்; வழக்கிடவும் வாதிடவும், சிந்திக்கவும் நின்ற பெருள் ஒன்றுதான்.

"தாணுமால் வேதன் தற்பரனார் முப்பொருளும்
ஆணையதாயொன்றில் அடங்குதோ நாரணமாய்
ஆனா அரியெழுத்தும் அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும்
ஓம் நமோ என்றதுக்குள் ஒடுங்குதோ"

என்று அகிலத்திரட்டு ஒரே பரம் பொருள் தத்துவத்தைக் கூறும்.

திருமால் கலைக் கோட்டு மாமுனிக்குச் சொல்லும் போது,

"சாத்திரத்திலும் தோன்றேன், சதுர் மறையைத் தாண்டி
நிற்பேன்
சேத்திரத்திலும் அடங்கேன் செய்தவத்திலும் அடங்கேன்"

என்கிறார். இதனால் பரம் பொருள் எட்டாதது; கடந்தது; அடங்காதது; அதுவே எல்லாம் ஆகி எல்லாவற்றுள்ளும் நிற்பது என்பதை உணரலாம்.

"ஓரெழுத்தும் ஈரெழுத்தும் உற்றபர மூன்றெழுத்தும்
ஆறெழுத்தும் அஞ்செழுத்தும் ஆனா அரியெழுத்தும்
ஏதெழுத்திலும் அடங்காது இருந்து பகைமுடிப்பேன்"

பரம்பொருள் மந்திர ஒலிகளுக்குள் அடங்காதது; எட்டாப் பொருளாய் எங்கும் நிறைந்திருப்பது. அப்

பொருளை மாசற்ற மனதில் நினைத்து வழிபட அகிலத்திரட்டு வைகுண்டச் சுடரை ஏற்றி அருளுகிறது. ஒளியாய்க் கண்டு உள்ளத்துள் உணர்ந்து ஒளிமயமாய் மாற ஒருவர்க்கு வழி காட்டுகிறது. ஒளி வழிப்படுத்தும் உயர் வழிபாடே அகிலத் திரட்டு காட்டுவது, கோடி சூரிய பிரகாசமாய் இறைவனைக் கண்டுணர,

"புனக்கார மில்லை பூசை முறையுமில்லை
கோயில்கள் வைத்து குருபூசை செய்யார்கள்
பூவதுகள் போட்டுப் போற்றியே நில்லார்கள்
ஆடுகடாய் கோழி பன்றி அறுத்துப்பலியிடார்கள்
மாடுமண்ணுருவை வணங்கித் திரியார்கள்"

என்று வற்புறுத்தி,

'அன்புபூ கொண்டு ஆசாரம் செய்யவும்' ஏழைக்கு உதவி செய்து இறைவனைக் காணவும் அகில வேதம் அன்பர்க்கு அறிவுரை சொல்கிறது.

ஒரே பரம்பொருள் வழிபாடுதான் மனித ஆக்கத்திற்கு உகந்தது; பூரணத்துவம் பெறத்தகுந்தது. பாமரர்கள் சிறு தெய்வ வழிபாட்டிலும், பல தெய்வ வழிபாட்டிலும் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். தெய்வத் தெளிவுமில்லை; தெளிந்தவர்கள் அவர்களுக்கு வழி காட்டவும் இல்லை. அவர்களிடம் ஆன்மீக வளர்ச்சி குன்றியே காணப்படுகிறது. அச்சமும், கோழைத் தனமும், அறியாமையும் ஆட்கொண்டு ஒருவகை அடிமைத் தனத்தில் அவர்கள் கிடந்து உழல்கின்றனர். அச்சத்தால் வழிபாடுகள் நடைபெறுகின்றனவே அன்றி அன்பினால் அல்ல. அவர்களை சாதிய மரபுகளும் சடங்குமுறைகளும் விலங்கு பூட்டியுள்ளன. தன்னுணர்வில் இறைவனை தரிசிக்க அவர்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லை. தீண்டாமைப் பேய் வாய் பிளந்து நிற்கிறது. அடுத்துக் கெடுத்துத்தானும் கெட்டொழிய மந்திரவாதம், பில்லி சூனியம் தாண்டவமாடுகிறது. அவர்கள் உள்ளமெல்லாம் பயம்! பயம்!!

குறிப்பிட்ட வருணத்தாரே வேதங்கற்கவும் ஆன்மீகத்தை வளர்க்கவும் தக்கவர்கள் என்ற சூழ்நிலையை சாதியமைப்பால் அமைத்துக் கொண்ட வரலாற்றை 'அகிலம்' தெளிவு படுத்துகிறது. ஆன்மீகமும் தெய்வீகமும் எல்லார்க்கும் பொது என்பது மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு வகைச் சூழ்ச்சி. இதன் ஆதிக்கம் இன்றும் மேலோங்கித்தான் இருக்கிறது. அதன் விளைவால் நிகழ்ந்த சமூகப் பொருளாதாரக் கொடுமைகளை அகிலத்திரட்டு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் சக்தியை வெளிக்காட்ட, மெய்ப்பொருள் இயல்பின் உட்காட்சியை தனக்குள் பெற்றால் தான் முடியும். சூழ்ச்சும் சூதும் இல்லாமல், கண்ட இடத்தில் கைசேர்ந்து வழிபட்டு நிற்க வலியுறுத்தும் வழக்கத்தை உடைத்தெறியும், தூய, எளிய உயர்ந்த அன்பு வழிபாட்டை 'அகிலம்' உலகிற்கு அருளுகிறது. ஒரேதெய்வ வடிவில் ஒன்றி நிற்றலும், அதற்குரிய ஆலய வழிபாடும் மனிதன் தன்னை தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ள உதவும். இந்த அருள் ஞானத்தை 'அகிலத்தில்' பெறலாம். ஆனால் மனிதனோ, தன்விருப்பு வெறுப்புக்கு ஏற்ப சமயத்தை மாற்றி அமைக்கவே முயற்சிக்கிறான். தவறான விளக்கங்களால் சாதாரண மக்களைக் குழப்புகிறான்.

அய்யா வைகுண்டர் துவையல் பந்தித்தொண்டர்களை உருவாக்கினார். உடையவன் ஆசையைத் தவிர மற்ற ஆசைகளை யெல்லாம்விட்டு நீங்கி, வைகுண்டர் சொல்படி அவர்கள் தொண்டர்களாகச் சமைந்தனர். அவர்கள் ஆன் மாவைத் துலங்க செய்தார்கள். வழிவழியாக வந்தவர்கள். வழி தெரியாமல் நிற்கிறார்கள். வழி காட்டுகிறவர் களும், தலைமைதாங்குகிறவர்களும் குறுகிய எல்லைக்குள் 'அகிலத்திரட்டை' கூறுபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் அகில வேதத்தின் தெளிவு காண்பதற் கில்லை. அய்யா காட்டிய நெறியும் இல்லை.; அவர் போதித்த ஞானமும் இல்லை; பரந்த பார்வையும், அச்சம் அகன்ற அறிவும் பக்தியும் இல்லை. பொதுவாக பிழைப்புக் காக அகிலத்திரட்டின் உட்பொருள் திரித்துப் பேசப்படுகி றது. ஆய்ந்து பார்ப்போர்க்கு இதுவே தெரிகிறது.

அறிஞர்கள் மெய்பொருளைத் தேடும் முயற்சியில் விஞ்ஞானத்தை வளர்த்தனர். அது மனிதனுக்கு ஆற்றலைத் தந்தது; ஆனால் அமைதியைத் தரவில்லை. ஆக்கக் கருவாக இருந்தது அழிவுப் பொருளாய் ஆகியிருக்கிறது. மெய்ப் பொருளைத் தேடுவோர்க்கு அகிலத்திரட்டு ஒரு ஞானப் புதையல்.

புத்தர் பெருமான் கடவுள் உண்மையைப் பற்றி கவலை கொள்ளவில்லை; மனிதனின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்கு தீர்வு காண வழிகாட்டினார். அகிலத் திரட்டு பரம்பொருள் உணர்வை உணர்த்திக் கொண்டே வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் தீரவும் வழிகாட்டுகிறது. சமூக, மேம்பாட்டை ஏற்படுத்த உதவுகிறது. வெறும் தத்துவப் பேழையாக இல்லாமல்,

வாழ்க்கை நூலாகவும், சமூக சீர்திருத்த நூலாகவும் உள்ளது. மனம்பண்பட, மனித நேயம் விழிப்படைய, ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு நிலவ நல்ல கருத்துக்கள் நூலில் நிரம்ப உள்ளன. அவற்றுள் சில :

"இரப்போர் முகம் பார்த்து ஈவது நன்றாகும்
பரப்போரைக் கைசேர்த்துப் பரிவது நன்றாகும்"
"பொய்யரோடு அன்பு பொருந்தி யிருக்காதே
மெய்யரோடு அன்பு மேவி இரு என்மகனே"
"பொல்லாங்கு செய்யாமல் புவியாளு".
"ஒன்று போல் எல்லாரும் ஒருபுத்தியாயிருங்கோ"
"காணிக்கையிடாதுங்கோ காலடி தூக்காதுங்கோ"
"வீணுக்குத் தேடும் முதல்விறுதளவில் போடாதுங்கோ"
"பொய்கொண்ட மற்றோர்க்கு புத்தியயர்ந்து
அஞ்சாதுங்கோ"
"சிறிது பெரிது என்று மிகச்சீறாமல்
உறுதிபெரிது உடையோனே தஞ்சமென்று
கூடிக் குலவி குணமாய் மகிழ்ந்திருங்கோ"
"ஞாயம் தவறாதே நாரணனார் தன்மகனே"
"பொறுத்து இருந்தவரே பெரியோரே யாகுமக்கா"
"விளக்கு ஒளிபோல் வீரமதாய் இருங்கோ"
"இறுக்கும் இறைகள் இல்லையென்று சொல்லீடுங்கோ"
ஞாயமில்லாப் பேர்களுக்கு நம்முழியங்கள் இல்லை"
"பழியான பேச்சுப் பாரில்மிகக் கேட்க விடார்"
"சத்துருவோடும் சாந்தமுடனே இரு"
"வரம்பு தப்பாதே வழிதவறி நில்லாதே"
"புத்தி விபரீதமாய் பின்னும் ஆராயாதே"
"சட்டம் மறவாதே தன்னளவு வந்தாலும்
நட்டம் காணாதே நாடாள்வாய் என்மகனே"
"எளியோரைக் கண்டு இரங்கியிரு மகனே"
"தாழக்கிடப்பாரைத் தற்காப்பதே தருமம்"
"பொறுமை பெரிது பெரிய திருமகனே
தருமம் பெரிது தாங்கியிரு என்மகனே"
"அடக்கம் பெரிது அறிவுள்ள என்மகனே
கடக்கக் கருதாதே கற்றோரைக் கைவிடாதே"
"நன்றி மறவாதே நான்பெரிதென்று எண்ணாதே"
"அண்டினபேரை அகற்ற எண்ணாதே"

இப்படித் தொடரும் அய்யா வைகுண்டரின் வாழ்க்கை

XII

நெறிகள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பெருமைதரும் வாழ்வை அளிக்கும்.

வைகுண்டர் அவதாரம் உணர்த்தும் அறக்கோட்பாடு மிக உயர்ந்தது: "கலி மாசறுத்தல்" என்பதே அக்கோட்பாடு திருக்குறள் "மனமாசறுத்தல்" என்பதே அறம் என்று கூறும். இரண்டையும் ஒப்பு நோக்குவார்க்கு அதன் அருமை புரியும். கலி என்பது எலி அல்ல; அது ஒரு மாசு; மனித வாழ்வை மாசுபடுத்தும் ஒரு தீயபண்பு. எந்த மனிதனும் தன்மனதிலிருக்கும் மாசகற்றினால் அவனுள்ளிருக்கும் கலி மாளும். அற வாழ்வு மலரும்; அகிலத்திரட்டின் உலகப் பொது நோக்கை இது புலப்படுத்தும். உலகை அன்புக் கொடியாலும் அற நோக்காலும் இணைக்குப்; உலகை ஒரு குடைக்குள் ஆளும் என்பது வெள்ளிடைமலை.

எண்ணம்போல் வாழ்வு அமையும்; எல்லாம் எண்ணத் துள் ஒடுங்கும். "வெள்ளத்தனையது மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு" என்பது குறள். மனம், சார்ந்த தன் வண்ணமாகும்; அதனால் சார்ந்ததை அறிந்து அதன் தன்மை இதுதான் என்று உணர்ந்து, அதை விட மேலானதைத் தேடுதல் வாழ்க்கை நெறியாகக் கொள்ள வேண்டும். புலன் உணர்ச்சிகளில் தங்கி உலகைத் துய்த்தல் என்பது பலதவறுகளுக்கு இடமளிக்கும். தன்னுணர்வால் அதை உணர்ந்து புலனுணர்வுகளுக்கு அப்பால் ஆன்மீக உணர்வை வளர்த்து மாசற்ற வெளிநிலையை அடைதலே பூரணநிலை என்பர். இதனை வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், புராணங்களும், இதிகாசங்களும், காவியங்களும், கலைகளும் பல்வேறு வழிகளில் விளக்கி நிற்கின்றன. அகிலத்திரட்டம்மானை அவற்றைச் சாறாகப் பிழிந்து தருகிறது.

தொணாப் பொருளை தொடர்ந்து தேடிய ஞானிகள் அப்பொருளின் அருமையை எண்ணி அதிசயம் கொள்கிறார்கள்.

"கண்ணுக்குள் மணியாய் நின்ற காரணக் குருவே ஞான
விண்ணுக்குள் எவர்க்கும் வேதவெளிச்சுடரான மூர்த்தி
ஒண்ணுக்குள் ஒண்ணாய் நின்று உலகீரேழனைத்
துங்காக்கும்
அண்ணுக்குங் கடந்த சோதி அறிவுளம் அறியாதேதோ"

ஒப்பற்ற ஞானநிலைக்கு வழிகாட்டும் அம்மானை, அதை அடைய நல்ல யோகவழிகளையும் காட்டுகிறது.

"அன்போராய் வாழ்ந்தாலும் அறிவு நினைவு ஒன்று" வேண்டும் என்று தெளிவாக்குகிறது. "உலகத்தோரே ஒரு நினைவால் வாழுவீர்" என்று கூறும் ஒருவரியே ஓர் உத்தம மானிடனுக்குப் போதும்.

மனிதனையும், மனித சமூகத்தையும் நல்வழிப்படுத்தும். மனிதனின் உள்வினை தீர்த்து அவனை உயர்த்தும். அதிகாரம், ஆணவம், ஆதிக்கவெறி இவற்றால் மனிதனுக்கு மனிதன் செய்த கொடுமைகளால், எழுந்த சமூகப்பிரச்சினை களையும், அநீதிகளையும் புரியவைக்கும். அவற்றிலிருந்து விடுவிக்க வழிகாட்டும். ஒரேநாட்டிற்குள் வாழும் மக்களை சாதியின் பெயரால் பிரித்து உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனை நசுக்கும் அதர்மத்தை அழித்து தருமத்தை நிலைநாட்டும். புறக்கணிக்கப்பட்டும், ஒடுக்கப்பட்டும் கிடந்த மக்களின் நாயகனாகத் தோன்றி அவர்களைத் தன்மானமுடன் வாழவும், தந்தம் நிலையை உணரவும், ஆன்மீக மேம்பாடு அடையவும், பரம்பொருள் வழிபாட்டைச் செய்யவும, சாத்வீகம, பொறுமை, தருமம், மனித நேயப்பண்புகளைக் கடைப் பிடிக்கவும் வழிகாட்டி நிற்கும் வரலாற்றுக் காவியமே அகிலத்திரட்டம்மானை. அதன் பெருமை அளவிடற்கரியது.

அம்மானை என்பது சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று. 'சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக்காண்டம் வாழ்த்துக் காதையில் 'அம்மானைவரி'' என்று நாலு இசைப்பாடல்கள் வருகின்றன. அம்மானை என்பது பல்வரிக் கூத்துள் ஒன்றாகிய மகளிர் விளையாட்டு. விளையாட்டில் ஒருத்தித்தான் கருதிய பொருள் பற்றி வினா எழுப்புவாள். அடுத்தவள் அதில் ஒரு ஐயம் எழுப்புவாள்; மூன்றாமவள் ஐயம் அகல விடை அளிப்பாள். முடிக்குஞ்சொல்லாக அமமானைச் சொல்ல மைத்துப் பாடுதல் மரபு, வினாயின்றியும் "அம்மானாய்" என்றமைத்துப் பாடுதலும் உண்டு. அதற்கு மாணிக்க வாசகர் திருவாசகத்துள் "திருவம்மானை" என்ற பாடற் பகுதி உள்ளது. இது கலம்பக உறுப்புக்கள் பதினெட்டில் ஒன்றாக வரும். இவ்வகை இலக்கியம் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இன்று வரைக்கும் பற்பல வகையில் தோன்றி யிருக்கின்றன. அவை பெரும்பாலும் தெய்வத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுந்தவை.

மூன்று மங்கையர் அம்மானையாடும் போது பிரபந்தத் தலைவனது தன்மையை வார்த்தையால் விளையாடி விளக்குவர்.

"தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்கர் எப்பொருளும்
ஆனவர் தாம் ஆண்பெண் அலியலர் காணம்மானை
ஆனவர் தாம் ஆண்பெண் அலியலரே யாமாகில்
சானகியைக் கொள்வரோ தாரமா யம்மானை
தாரமாக் கொண்டதுயோர் சாபத்தா லம்மானை"

என்று திருவரங்கக்கலம்பகம் திருவரங்க நாயகனின் தன்மையை அம்மானை உறுப்பில் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். இந்த உறுப்பு அகிலத்திரட்டம்மானை எனத் தனி நூலாக வளர்ந்திருப்பது ஒரு புதுமை. இப்படித் தோன்றும் புதிய படைப்புக்களை தொல்காப்பியர் "விருந்து" என்று குறிப்பிடுகிறார். புதுமை விருந்தால் அமைந்த அகிலத்திரட்டம்மானை 15,500 வரிகளுக்குமேல் நான்கு திருவாசகங்களுடன் புதிய பதிப்பாய் வெளிவருகிறது.

இது ஒரு இசைப்பாடல். "திரு ஏடு வாசிப்பு" என்ற நிகழ்ச்சியில் ஒவ்வொரு பதியிலும், நிழல் தாங்கல்களிலும் இதற்கென அமைந்த தனிப்பண்ணால் இந்நூல் பதினேழு நாட்கள் வாசிக்கப்படுகின்றன. இப்பதிப்பு ஒவ்வொரு நாள் வாசிப்புக்குரிய பகுதிகளை தனியாகக் காட்டி பொருத்தமான இடங்களில் சிறிய தலைப்புக்களிட்டு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. பல்லாயிரம் மக்கள் திருவேடுவாசிப்பைத் தவறாமல் கேட்டு இன்புறும் பழக்கம் உடையவராய் இருக்கின்றனர். இது ஒரு மக்கள் இலக்கியம். படிப்பறிவில்லாத பாமரனும் அதன் நாடோடி இசையில் பாடல்களைப் பாடியின்புற அதன் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

நூல் காப்புச் செய்யுளுடன் தொடங்குகிறது. நூற்பொருளும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தெய்வ வணக்கமும் செயப்படு பொருளும் அமைந்து காப்புடன் நான்கு பாடல்களும் தற்சிறப்பும் பாயிரமாய் அமைகிறது.

நூல் சுருக்கம், அவையடக்கம், தெய்வம்பராவல், அடியெடுத்தருளல் நூற்பயன் ஆகிய தலைப்புக்களில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்திகள் அமைகின்றன. இவை தமிழ் மரபு பிறழாமல் புதியபாணியில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

அகிலத்திரட்டம்மானை பெருங்காப்பியதின் இயல்புகள், இதிகாசப்புராணங்களின் அம்சங்கள் யாவும் பெற்றிருக்கிறது. தன்னிகரில்லாத் தலைவன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப்பொருளையும் தரும் நடை, வருணனைகள், சிக்கல்கள், போராட்டங்கள்,

வெற்றிகள் என்ற காவிய அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. பலவகை சுவைகளும், பாவமும் பெற்று அம்மானை நடக்கிறது. நவரசங்களும், மெய்ப்பாடுகளும் நிறைந்து படிப்பவரைப் பக்குவப்படுத்துகிறது. ஒரு வகைச் செய்யுளாலும், பல்வகைச் செய்யுளாலும், உரை நடை விரவியும் உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்குச் சொற்களும், மரபுகளும் விரவி காப்பியப் போக்கெல்லாம் கலந்து அம்மானை அமைந்திருப்பது முற்றிலும் புதுமையாகும். அரிகோபாலர் தமிழுக்கு புதிய மறுமலர்ச்சியைக் கொடுத்த கவிஞர் என்பதில் ஐயமில்லை.

"பிறனில் விழைவோர் கிளையொடும் கெடுவர்" என்பது இராமாயணத்தால் உணரப்படும். "பொறுமையிற் சிறந்த கவசமில்லை" என்பது பாரதத்தால் உணரப்படும். "வாய்மையிற் கடிய தோர் வாளியில்லை" என்பது அரிச்சந்திர புராணத்தால் உணரப்படும். அதுபோன்று "தாழக் கிடப்பாரை தற்காப்பதே தருமம்" என்பது அகிலத்திரட்டால் உணரப்படும். இப்படி வருவதை காவியப் பண்பு என்று தண்டியலங்காரம் விளக்கும் "பாவிகம் என்பது காவியப் பண்பே" என்பது அது.

அகிலத்திரட்டம்மானை பற்பல சிறுகதைச் செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு தன் இதிகாசப் பண்பை வெளிப்படுத்துகிறது. பல்வகைப் பிறப்பு வரலாறுகள் வருகின்றன. பல புராண வரலாறுகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அகத்தீசர் பிறப்பு, வேதவியாசர் பிறப்பு, கலியன் வரலாறு கலைமுனி ஞானமுனி வரலாறு, போகமுனி வரலாறு, சலமடவு வரலாறு, பேய்க்கணங்கள் வரலாறு, 60 பிரம்மரிஷிகள் வரலாறு, சோழன் வரலாறு, சான்றோர் வரலாறு, கற்பகத்தருவின் தோற்றவரலாறு, பசு - கன்று வரலாறு, எக்காள துற்கை, சப்த மாதர்கள் வரலாறு, சம்பூரணன் - பரதேவதை கதை, தர்மயுக வரலாறு, பத்ரகாளி வரலாறு, பூவண்டன் வரலாறு இப்படி பல்வரலாற்றுக் கதைகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கொண்ட பெருநூல்.

இத்தனைச் சிறப்புக்களும், புதுமைகளும் ; கொண்ட நூலை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறிந்து போற்ற வேண்டும், தமிழ் வரலாற்றிலும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் அகிலத்திரட்டம்மானை இடம் பெறாமைக்குக் காரணம் என்ன? தடை என்ன! குமரி மாவட்ட புலவர் வரலாற்றில் அரிகோபாலர் இடம் பெறாமல் இருப்பது ஏன்?

அகிலத்திரட்டம்மானையை நெஞ்சில் நிறைத்துப் படித்துப் போற்றும் அன்பர்கள் பலருக்கு இது கவலையாயிற்று. ஒத்த கருத்துடைய நண்பர்கள் பலர் ஒன்றுகூடி ஒரு திருக்குடும்ப அமைப்பை அமைத்தனர். கழிந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு இடங்களிலும், பதிகளிலும், அன்பர் இல்லங்களிலும், ஓய்வுநாட்களில் வாரம், மாதம் தவறாமல் கூடி அகிலத்திரட்டின் நுண்மைகளையும், உண்மைகளையும் காண ஆய்வுகள் நடத்தினர். பல தருக்க வாதங்களை நிகழ்த்தினர். பல தத்துத உண்மைகளும், வாழ்க்கை நெறிகளும், வளமான கவிதை அமைப்பும் நூல் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். செம்மையான முறையில் நூலைப் பதிப்பித்து தமிழுலகம் அறியச் செய்தல் வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டனர்.

அதற்காக வழக்கில் இருக்கும் ஏடுகள், கையெழுத்துப் பிரதிகளோடு அகிலத்திரட்டின் ஒவ்வொரு வரியையும் ஒப்பு நோக்கி முழுமையான பதிப்பாக நூலை வெளியிட திருக்குடும்பம் முன்வந்தது.

கொல்லம் ஆண்டு 1016–ல் அரிகோபாலர் எழுதிய மூல ஏடு பொடிந்த நிலையில் இருந்தது. அதிலிருந்து பெயர்த்து எடுத்து எழுதிய தாமரைகுளம் ஏடு, சுவாமி தோப்பு தர்ம சீடர் ஏடு, அகஸ்தீஸ்வரம் ஏடு, கரும்பாட்டூர் தாங்கல் ஏடு, நாராயணபுரம் தாங்கல் ஏடு, கொட்டங்காடு ஏடு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஏடு, சில கையெழுத்துப் பிரதிகள் யாவும் ஒப்பு நோக்கப்பட்டன, ஏட்டுக்கு ஏடு காணப்பட்ட பிழைகள் சரிபார்க்கப்பட்டன. மூல ஏட்டிலிருந்த வரிகளுக்கு மாற்றமாகவும், கூடுதலாகவும், குறைவாகவும் வந்துள்ள சொற்கள், தொடர்கள் பாடபேதமாக அடிக்குறிப்பில் காட்டப்பட்டுள்ளன. அகிலத்திரட்டு நூற்பொருளுக்குத் தெளிவும், பொருத்தமும் உடையவரிகள் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அவை அடிக்குறிப்பில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கும். நூல்முழுமையும் 173 தலைப்புக்களில் பகுக்கப்பெற்றிருப்பது படிக்கிறவர்களுக்கு நூலில் தெளிவு ஏற்பட உதவும் என்றே. இவையாவும் கிடைத்த ஏடுகளை ஒப்பிட்டு, ஆய்ந்து செய்யப்பெற்றன. எந்த வொரு எழுத்தும், சொல்லும், தொடரும் தனியொருவரின் சொந்தமாக திருத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை. அது இப்பதிப்பின் நோக்கமும் அன்று.

அருணகிரியார், அருணாசலக் கவிராயர் முத்துத்

தாண்டவர், வேத நாயகம்பிள்ளை, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், திரிகூடராசப்பகவிராயர், பாரதியார், பாரதி தாசனார் போன்றோர் பல்வேறு சந்தங்களிலும், பா அமைப்புக்களிலும், பாடி தமிழுக்குப் புதுமையும், மறு மலர்ச்சியும் செய்தது போல அரிகோபாலர் செய்த அரும் பணியை தமிழ் உலகம் அறிதல் வேண்டும்.

ஒரு யுகப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட வைகுண்டரையும், ஒரு பெரும் சமூக மாற்றத்தை, வளர்ச்சியை, மானுடதர்-மத்தை, சத்தியத்தில் பூரணமாகும் இயக்கத்தை ஏடுகளாகக் கொண்டிருக்கும் 'அகில' மலரின் மணத்தையும் இன்னும் உலகம் உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்ள வில்லை. எனவே, இறைபக்தர்களையும், சமூக சிந்தனையாளர்களையும், வரலாற்று அறிஞர்களையும், அறிவியல் ஆராய்ச்சியாளர் களையும் அகிலத்திரட்டில் ஒருமுகப்படுத்தி ஆராய வைப் பதே, காலத்தின் தேவை என்பதை திருக்குடும்பத்தார் உணர்ந்தனர்.

இது ஒரு தனி மனித முயற்சி அன்று, ஒரு கூட்டு முயற்சி, இங்கு திருக்குடும்பம் என்று சுட்டுவது சாதாரண ஆசாபாசங்களுக்கு உட்பட்ட குடும்பம் அன்று "ஒண்ணு சொன்னதை ஒண்ணு கேட்டு ஒண்ணுக்குள் ஒண்ணு கிரப் பாய் இருக்கும்" இறை மக்களின் அன்பு சங்கமம். அகில வேதத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட, மனித நேய ஒருமைப் பாட்டில் ஆர்வங் கொண்ட அனைவரும் திருக்குடும்ப அங்கத் துக்கு தகுதியானவர்களே.

இம்முயற்சிக்கு தகுதியுடையச் சான்றோர்கள் சரி சமமாய் அவரவர் இயல்புக்குத்தாக உதவியுள்ளனர். பேராசிரியர் S. சீனிவாசன் M. A., அவர்கள் ஒரு தேனீயைப் போல சுறு சுறுப்பாக இருந்து தமிழிலக்கியங்களோடும். தத்துவ நூல்களோடும் அகிலத்திரட்டை ஒப்பாய்வு செய்து உதவினார், பிழையில்லாமல் படிபெடுக்கத்தம் இலக்கண அனுபவத்தைக் பகிர்ந்து கொண்டார். அன்பர் திரு. A. அரி சுந்தரமணி, B. Sc., BT., அவர்கள் இம் முயற்சியை ஒரு 'யோக'மாக செய்து முடித்தார்.

திருஏடுகளை நேரில் சென்று பெற்று, கையெழுத்துப் பிரதிகள் தயார் செய்து பாடபேதங்களையும், எழுத்துப் பிழைகளையும் ஒப்பிட்டுக் கண்டு திருந்திய படியெடுக்க அயராது அய்யாவின் பணியாகச் செய்தவர். தருமசீடர்,

பேரரான திரு. நா. பாலரசு, M. A., M. Phil, அவர்கள் வேண்டிய போதெல்லாம் திருக்குடும்பத்துக்கு ஒத்துழைப்பு தந்தார். வைகுண்டர் திருக்குடும்பத் துணைத் தலைவர் திரு. P. நாராயணன் B. A., (ஓய்வு பெற்ற தாசில்தார்) இம் முயற்சியை தர்ம வேள்வியாகச் செய்தார்; தக்கவர்களை தகுந்த இடங்களில் கூடச் செய்து அவர்களின் சீரிய ஆலோசனைகளை வெளிப்படுத்தச் செய்து, வேண்டிய உபசரணைகளையும் நல்கி இந்நூல் வெளிவர அய்யாவிற்குச் செய்யும் பணிவிடையாகவே நாளும் செய்து ஊக்கம் தந்தார்.

வீமன் சீடர் பேரரான திரு. T. பாலசுந்தரம், M. A., B. Ed., திருக்குடும்பத்தின் பொருளாளர் திரு. P. இராமசாமி (கண்ணப்பன்) மற்றும் உறுப்பினர்களான திரு. P. பொன்னுசாமி, திரு. S. சங்கரசாமி திரு. M. செல்லத்துரை முதலியோர் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தனர். திரு. C. தமிழ் ராஜ், M. A., M. Ed., அவர்கள் சரிபார்க்கும் போது எழுந்த ஐயப்பாடுகளுக்கு தக்கவிடைதந்து, சிறந்த பதிப்புக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்.

இப்பெருமுயற்சியின் பின்னணியில் நல்மனங் கொண்ட சான்றோர் பலர் உள்ளனர். சிறப்பாக Dr. S. இலட்சுமணன் M. B. B. S. அவர்கள், திரு. M. S. செல்லத்துரை நாடார் அவர்கள், திரு. S. தங்கவேல் நாடார் அவர்கள், திரு. S. தர்மலிங்கம், M. A., M. Ed., அவர்கள் திரு. S. நாராயணப் பெருமாள், B. Sc., M. L., அவர்கள், திரு. P. S. மணி அவர்கள் திரு. S. மணி அவர்கள், திரு. S. ஞானசிகாமணி அவர்கள் திரு. A. செல்வம் அவர்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்கள் பேராதரவு இப்பதிப்புக்கு பேருதவியாயிருந்தது.

அனைத்து வகையிலும் இப்பணி சிறக்க உதவிய பெருமக்கள் அனைவருக்கும் திருக்குடும்பம் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை தெரிவிக்கின்றது.

தென் தாமரைகுளம் திரு ஏடு

தென் தாமரைகுளம் திரு P. உடையகுட்டி நாடார் அவர்களால் கொல்லம் ஆண்டு 1064-ல் மூல ஏட்டிலிருந்து பிரதி எடுக்கப்பட்ட திரு ஏட்டையும், அதோடு அவ்வூர் திரு. உ. இராஜமணி நாடார் அவர்கள் 1930-ல் கைப்பட

எழுதிய நோட்டுப் பிரதி ஒன்றையும் திரு. S இராஜ சேகரன், M. A., M. Ed., அவர்கள் தந்துதவினார்கள்.

சுவாமிதோப்பு தர்மசீடர் திருஏடு, தர்ம சீடர் பொ. பால்வர்ண நாதன் அவர்களால், மூல ஏட்டின் வழிவந்த ஏட்டுப் பிரதியை- எழுதி வைத்திருந்ததை அவரது பேரன் திரு. N. பாலரசு, M.A;M. Phil, அவர்கள் தந்துதவினார்கள்.

கொட்டங்காடு திருஏடு. கொட்டங்காடு, திரு. C. இராஜேந்திரன் நாடார் அவர்களால் பிரதி எடுக்கப்பட்டு தந்துதவப்பட்டது.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி திரு ஏட்டின் கையெழுத்து நோட்டு பிரதியை அவ்வட்டார மக்கள் தந்துதவின்ர்.

"**அகஸ்தீஸ்வர திரு ஏடு**", அகஸ்திஸ்வரம் திரு. R. சுப்பையாநாடார் அவர்களால் (கொல்லம் 1104) பிரதி எடுக்கப்பட்டு நாராயணபுரம் திரு. அ. ஆதிநாராண நாடார் அவர்களால் தந்துதப்பட்டது. மற்றும் **நாராயணபுரம் நிழல்தாங்கல் திரு ஏடு,** திரு. அ. ஆதிநாராயண நாடார் அவர்களால் பிரதி எடுக்கப் பட்டு, அவரே தந்துதவினார்.

நரியன்விளை நிழல்தாங்கல் திரு ஏடு. வழக்கறிஞர் திரு S. பெரியிவன், B. A., B. L., அவர்களால் தந்துதவப்பட்டது

கரும்பாட்டூர், 'ஸ்ரீமந் நாராயணசுவாமி கோயில் திருஏடு' தாங்கல் பொறுப்பாளர்கள்ால் தந்துதவப்பட்டது

அகிலத்திருஏட்டினை மூல ஏட்டிலிருந்தும், அதன் வழிவந்த ஏடுகளிலிருந்தும் படிஎடுத்து, அவ்வப்போது தங்கள் பதிகளில், தாங்கல்களில், "திருஏடு வாசிப்பு" நிகழ்த்தியும், அகிலத்திரட்டுக் கொள்கைகளைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் பரப்பியும், வேதக்கருவூலமாகிய அகிலத்திரட்டு பனைஓலைச்சுவடிகளை பேணிப்பாதுகாத்து, சிறந்தமுறையில் இந்நூல் வெளிவர அவற்றைத் தந்துதவி, தக்க ஆலோசனைகளும் நல்கிய இவ்வன்பர்களுக்கு வைகுண்டர் திருக்குடும்பம்

என்றும் கடமைப் பட்டிருக்கிறது; அவர்களுக்கு நெஞ்சார நன்றியும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இந்நூலை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உதவிய ஆசாரிபள்ளம். "விவேகானந்தா பதிப்பக" உரிமையாளர் திரு. N. விவேகானந்தன், M.A.B.L. அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, "எங்கெங்குமாகி, எவ்வுயிர்க்கிம் தானாகி, அங்கெங்குமாகி அளவுக்களவாக இருக்கும்" பூரணத்தின் ஞான பெரியதிருமாலின் குருவருள் நிறைந்திருந்ததால்தான், அவ்வப்போது எழுந்த சந்தேகங்களுக் கெல்லாம் சரியான வெளிச்சம் கிடைத்தது. இம் முயற்சி இஃதோடு முடிந்து விட வில்லை. இது ஒரு தொடர் முயற்சி; அய்யாவின் அருளால் என்றும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் "தர்ம வேள்வி". அதற்கு அன்பர்கள் ஆதரவை என்றும் வேண்டுகின்றோம்.

மனித முயற்சி குறைபாடுடையதுதான். இப்பதிப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகளை ஆராய்ச்சியாளர்கள் சுட்டிக் காட்டினால் நாங்கள் பெரிதும் மகிழ்வோம்; எங்களைத் திருத்திக் கொண்டு மேலும்வளர, சிறந்த பதிப்பை வெளிக் கொணர அது பேருதவியாக இருக்கும்.

"வாசிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கும் அன்போர்க்கு புசித்து நின்ற பூரணங்கள் கிட்ட", மகா விஷ்ணு மகாலட்சுமிக்கருளிய இவ்வகிலத்திரட்டு அம்மானையை அன்பர்கள் முன்பு அய்யாவின் திருவருள் வேண்டி வைக்கிறோம்.

"அய்யா நாங்கள் அறிந்தறியாமல்
செய்த தெல்லாம் அய்யா பொறுக்கணும்,
அய்யா மாப்புத் தரணும்,
அய்யா நல்ல புத்தியைத் தரணும்"

அய்யா உண்டு.

நாகர்கோவில்,
1—5—1989.

திருக்குடும்பத்துக்காக,
T. தினகரன், B. Sc., B. L.,
தலைவர்,

அய்யா துணை

கனைந்ச் சுருக்கம் (அகிலக்கரு)

அன்பால் உலகத்தை ஒன்று திரட்ட, அகிலத் திரட்டு ஆதித்திருமாலின் அவதாரக் கதைகளை அழகு தமிழில் சொல்கிறது. அது, சாகாதிருக்கும் தர்ம அன்பு உள்ளோரை உருவாக்குகிறது; எங்கெங்குமாகி, எவ்வுயிர்க்கும் தானாகி, அங்கெங்குமாகி, அளவுக்களவாக இருக்கும் பரம்பொருளின் சத்திய பரிணாம வடிவங்களைப் பூரணமாக ஆராய்ந்து பாடுகிறது; தாழக்கிட்பாரைத் தற்காக்கும் தருமத்தில் பூக்கும் புதிய பூமிக்குப் பூபாளம் இசைக்கிறது. விடியற்கால வெளிச்சத்துக்கு ஏங்கும் இதயங்களுக்கு வேதவிளக்கொளியாய் விளங்குகிறது.

கண்ணன் அவதாரம் மகாபாரதமாய் விரியும்; பயன்கருதாது கருமம் செய்யும் கடமையை வலியுறுத்தும். இராமவதாரம் இராமாயணமாய் மலரும்; ஞானத்தால் ஒன்றுபடும், இறைமையாய் இனிக்கும். வைகுண்டர் அவதாரம் அகிலத்திரட்டு அம்மானையாய் நிறையும்; அன்புக்கு அன்பு செய்து, அன்பால் ஒன்றுபட்டு, அன்பே அனைத்திலும் ஆண்டவன் வெளிப்பாடாய் அமைய, இல்லறத்தை தவம்'போலாக்கும்; அன்பு பார்த்தெடுத்து ஆளுமை கொள்ளும். அன்பின் அழகை, அருளின் கனிவை அறத்தின் விரிவை மானுட அனுபவமாய் வளரச் செய்வது அகிலத்திரட்டு. வைகுண்டரின் அன்புச் சீடர், சகாதேவன் என்னும் அரிகோபாலனின் அனுபூதி அமுதம் சாவாமைக்கு மருந்தாகும். இச்சஞ்சீவி, அரிகோபாலனின் தண்மை மனதில் உண்மை விரிட்சமாய் வளர்ந்தது; விரிந்தது.பூரணத்தின் ஞானப் பெரிய திருமால் 'ஏரணியும்' என்னும் முதற்சீரை எடுத்துக்கொடுக்க, சுருதிநித்திரையிலிருந்த அனுபூதிக் கவிஞர் அரிகோபாலச் சீடர், யுகங்கள் தோறும் பூத்த ஆண்டவன் அவதார வண்ணமலர்களை கதம்பமாக அகிலத்திரட்டு அம்மானை என்னும் மாலையாய்த்

தொடுத்து, உள்வினை நோய்தீர அன்பர்க்குச் சூடி மகிழ்ந்தார். ஆ! அன்பர்க்குச் சூடுவது அய்யாவுக்குச் சூடுவது. ஏன்? பார்க்கும் இடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது, நாட்டு மக்களுக்கு நாதியாய் வந்த நாராயண மூர்த்தியல்லவா? 'நமக்கு உதவி செய்யவந்த நாராயணர் இவர்தான்' என இனம்காண, மக்கள் மனங்களில் சுருதி மொழியாய் விளக்கின் ஒளியாய், கலியழிக்க வந்த கடவுளின் அவதார மகிமைகளை, பாமரர் பேசும் மொழியில் பரம் பொருளின் உண்மையை விளங்க வைக்கும் அன்புச் சீடரின் அகத்தில் பூத்த புதிய வேதம்தான் அகிலத்திரட்டு என்னும் திரு ஏடு. அமைய இருக்கும் தர்ம யுகத்துக்கு இது ஆகமம்; ஆண்டவன் அவதார அறங்களுக்கு இது காவியம்; பூரணத்தோடு பொருந்த நினைப்போருக்கு, இது புதுவேதம்.

இவ்வகிலத்திரட்டு பிரபஞ்சத் தோற்றம்முதல் இன்றுவரையுள்ள, இனி வளரவேண்டிய வரலாற்றை ஏழுயுகங்கள் வாயிலாக விளக்குகிறது. அவை, நீடிய யுகம், சதுர்யுகம், நெடுயுகம், கிரேதாயுகம், திரேதா யுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்பன. தர்மயுகம் என்பதை அகிலத்திரட்டு வளரும் யுகமாகக் காட்டு கிறது. மாயோன் திருமாலுக்கு மாற்றானாக, குறோணி, குண்டோமசாலி, தில்லைமல்லாலன், மல்லோசிவாகனன், சூரபதுமன், சிங்கமுகாசூரன், இரணியன், இராவணன், துரியோதனன், கலியன் என்ற அசுரர்களும் அவரைச் சார்ந்த அரக்க மனம் கொண்ட கொடியவர்களும் வந்து பிறந்தபோதெல் லாம், அன்பர்க்கு உதவிசெய்ய அய்யாநாராயணர் அவதாரம் செய்து யுகதர்மம் மலரச் செய்தார்! கலியுகத்தில் தர்மயுகத்துக்கு தடம்பதித்து, தக்கோரை அவ்வுகதத்துக்கு தயாராக்க தவம் போலிருக்கிறார். ஆக, அகிலத்திரட்டு, கடந்த காலத்தை அறிவாக்கி, நிகழ்கால வாழ்க்கை அனுபவங்களில் இறை உண்மையை உணர்ந்து மேலும் மேலும் மானுடம் வளர்ந்து

கொண்டிருக்க தத்துவ விடுதலையில் சத்தியத்தைத் தரிசிக்க வழிகாட்டும் அனுபவநூல்; அன்பெனும் பிடியுள் அனைத்தையும் அடக்கும் அற்புத நூல்]

அகில காவியத்தில் காணும் அழகுக் காட்சிகள்:

கண்ணனின் வாய்க்குள் யசோதைக்கு உலகம் தெரிந்தது; நல்லவர் இதயம் கண்ணனுக்கு உலகமாக இருந்தது. பாண்டவர் சகாயனாய் இருந்து துவாபர யுக தர்மத்தை கண்ண பரமாத்மா வளர்த்தார்.

சிவனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகள் திருமாலுக்கும் செய்யப் படவேண்டும் என்பது அவர் திருவுள்ளம். திருவரங்கம் நோக்கி நடந்தார். வழியில் அபோக அமிர்தவனம், அங்கே, ஏழுகன்னியர் நாளும் நீராடும் அழகிய அமிர்த கங்கை சப்தகன்னியர், வெண்ணெய் என நீரைத் திரட்டி, சிவனார் திருவடியில் சமர்ப்பிப்பர். அவ்வாறே நாளும் நிகழும் நல்ல பணிவிடைகள். கண்ணனார் வேண்டுகோளை அலட்சியம் செய்த பெண்கள்முன், அவர் நெருப்பாய் கன்றார். மாயனின் திருவிளையாடலை அறியாத மங்கையர் குளிருக்குக் காய்ந்தனர். தக்க தருணத்தில் ஏழுலோக வித்துக்களை உள்ளத்துள் அடக்கி, கன்னியர்மூலம் சான்றோரைப் பிறக்கச் செய்தார். வெட்கமுற்ற பெண்டிர், பெற்றபிள்ளைகள் பேறுகள் பெறவும், மாயம் செய்த மாயனை மணந்து வாழவும் வேண்டி தவத்தில் நிலைத்தனர்.

திருமாலோ, பிள்ளைகளுக்கு பெயர் சூட்டி, உயிர்ச் சேதம் வராமல் பாதுகாக்க காளியிடம் ஒப்படைத்தார். சான்றோர்கள் சகல கலைகளையும் கற்று, புகழுடன் விளங்கினர். நிருபத மன்னன் மக்களை மணந்து இன்புற்று வாழ்ந்தனர். பெற்றுப் பெருகி பெருமை பெற்றனர்.

குறோணியின் ஆறாவது துண்டத்தை பிறவி செய்ய ஈசன் நினைத்த அளவில் கலியன் தோன்றினான். தனக்கொரு அழகான பெண்ணை படைத்துத்

தர சிவபெருமானிடம் வேண்டினான். பெண்ணும் பெருவரமும் பெற்று அவன் பூமிக்குவரும் வழியில். மாயன் ஆண்டிக் கோலத்தில் வந்து. தந்திரமாய் பண்டாரம் பரதேசியை எதிர்த்தால், வரத்தை தோற்பதாகச் சத்தியம் செய்ய வைத்தார்.

கலியன் பூலோகம் வந்தான். எங்கும் இருள் பரந்தது. கயிலையும் தப்பவில்லை. ஒருவருக்கொரு வர் ஒத்துமிக வாழாமல் அதர்மம் செய்தனர். நன்மை யெல்லாம் நாடு விட்டு நடந்தது; தர்மம் தலைகவிழ்ந் திருந்தது.

சிவபெருமான் திருமாலை நினைந்தார். பேய்க் கண மாலை அணிந்து, மாயனார் காட்சிக்கு தவ மிருந்தார். உதித்த ஞயிறாய் திருமால் தோன்றினார். ஈசன் பேய்க்கண மாலையை கழற்றி எறிய, அவை, பேய்களாக உருமாறின. பெருவரம் பெற்று, நாரத முனிவர் கண்காணிப்பில் மண்ணில் குதித்தன.

நல்லவரைக் காத்து, நாட்டைச் சுத்தம் செய் வேன் என்று கறைக்கண்டருக்கு கரியமால் எடுத்தி யம்பி திருவரங்கம் ஏகினார்.

திருவரங்கம் போலி வேதியர்களின் புகலிடமாக இருந்தது. புண்ணியம்சேர் மாயன், அது கண்டு பொறாது திரு அனந்தபுரம் புறப்பட்டார்.

பாதையில் கற்சிலையாய் நின்ற ஐம்பத்தைந்து பிரம்மரிஷிகளுக்கு சாபத்தீர்வு கொடுத்து, நாரணம் வைகுண்டமாகி நாட்டில் வர, எங்கும் பரந்துவாழ கட்டளையிட்டார்.

காலனைக் கொல்ல தவமிருந்த எக்காள துர்கைக்கு வரமளித்தார்; தவமிருந்த பசுவிற்கும் கன்றுக்கும் உறுதி கொடுத்தார். சாவில்லா தர்மபதி துலங்க தவமிருக்க பணிந்தார்.

அனந்தபுரத்தில், இழிகுலம் என்று கருதப்பட்ட உயர்பண்புடைய புலைச்சாதி பெண்ணுக்கு அய்யா

நாராயணர் காட்சி கொடுத்து அற்புதமானார்.

அரசனறிந்து அவருக்கு ஆலயம் அமைத்தான் அனந்தபத்ம நாபனை தனக்குரியவனாக்க பூசை செய்தான்; திருவிழா எடுத்தான். அதேசமயம் உழைக்கும் மக்களை, நல்லதுலச் சான்றோரை இழிவு படுத்தினான். கொடுமைபல செய்து அல்லல் படுத்தினான். கருணை உருக்கொண்ட கடவுள் கண்திறந்தார். கலிநீசமன்னனுக்கு புத்தி சொன்னார். அவன் கேட்க வில்லை; ஏளனமாகப் பேசினான். பொறுக்க முடியாத புண்ணிய மூர்த்தி, அவனை வதைக்க புதிய கோலம் எடுக்க, திருச்செந்தூர் சென்றார்.

கலிபன் மாயை எங்கும் பரந்தது. அறம்வளர்க்கும் பார்வதி, அண்ணன் நாரணரை கயிலைக்கு அழைத்து வருகிறாள். மாலுக்கு மகிழ்ச்சிவர பாலுக்கு மோரோனாகிய சிவபெருமான் அன்புடன் வரவேற்றார். அனைத்து சக்திகளின் ஒடுக்கமாய், அவனியில் பிறந்து அல்லல் அகற்ற அய்யா திருமாலை அன்புடன் வேண்டினார்.

திருமால் மேலோகத்தார் அனைவரையும் தனக்குத்துணையாக கலியழிக்க பூவுலகில் பிறக்கப் பணித்தார். நாரணர் அருளால் நன்மைக்கு துணையாக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது எண்ணி தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

கலியின் வலிமாய உணர்வு தாக்கப்பட்ட, சம்பூர்ணத்தேவன் பிறவிக்கு இசையவில்லை பெரிய பரம் பொருளை உணராதவனாய், தன்பலத்தால் சிறக்கத் துணிந்தான். முடியவில்லை. இறுதியில் சரணாகதி அடைந்தான். அனைவரும் சமமாய் அனைத்தும் பெற்று, வாழும் தர்மபதியில் அவனுக்கும் இடம் உண்டு என்று சொல்லி ஆறுதல் கொடுத்தார்.

சான்றோர் மக்கள் எழுவரில் இருவரை சோழன் கொன்றான். பொறுப்பில் தவறிய மாகாளியை வடவாமுக அக்கினியால் சிறை வைத்தார்.

ஆதி ஆகமப்படி, மகாபர நாராயணர் தானே வைகுண்டமாய் பிறந்து தர்மம் வளர்த்து உலகை ஒரு குடைக்குள் ஆள அவதாரமாக திருவுள்ளமானார். திருமால் சிவ சக்தியோடு தேவ சங்கம் சூழ்ந்துவர திருச்செந்தூர் வந்தார். திருமுருகன் அவரைப் போற்றி வரவேற்றார்.

அவனி மனுவில் ஆதிச் சாதியில் மனுநிறமாய் வந்துதித்தார்.

திருமால் ஆணைப்படி திருமகள் திருப்பாற் கடலில் மகர ஜோதியாக வளர்ந்தாள். திருமால் அருட்பெரும் ஜோதியாகி அவள் முன் தோன்றினார். இரண்டு ஜோதிகளும் ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலந்தன. இச்சோதிகளின் சங்கமத்தில் ஓர் மாயாக் குழந்தையாக அருட்பெருஞ் ஜோதியாக கருணை உருவாக வைகுண்ட அவதாரமாகியது. "தனக்குத்தானே மகனான தத்துவன்" போல், 1008 மாசி 20-இல் நாராயணமே நல்லவைகுண்டராய் வந்து பிறந்தார்.

திருமால் தன்னில் தோன்றிய தன் மகவை தன் மடியில் இருத்தி ஞான உபதேசங்கள் அருளினார்.

ஒளியில் விளைந்த உயர்ஞானக் குழந்தை அது. கண்ணிமைக்கும் பொழுதில் மாயங்கள் பல புரியும் மாயவனின் கண்மணியை கலைவாணி தங்கத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாராட்டினாள்; தேவர்கள் வைகுண்டர் திருவடி பணிந்து திருப்பள்ளி உணர்த்தினர்.

விடைபெற்று. கடலின் வெளியேவரும் சூரியப் பிரகாச சுத்த வைகுண்டரை தேவர்கள் தர்மம் காக்க அபயமிட்டு துதித்தனர்.

அன்பிதய அடியாரின் பாவம் தீர்க்க கங்கா தேவிக்கு ஆணையிட்டார். தேவதைகளை நீதியாய் நில்லுங்கள் என்றார். அமரர் போற்ற செந்தூர்க் கடற்கரைவழி தெட்சணம் புறப்பட்டார். இதுவரை அரூபியாக இருந்த வைகுண்டர் மானிட வடிவில் கன்னியாகுமரி வந்தார். தன் வருகையின்

செய்தியை உலகுக்கு அறிவித்தார். மணவைப் பதியில் யுகதர்மத்திற்கு தவத்தை மேற்கொண்டார்.

சாதிபதினெட்டும் ஒரு தலத்தில் வந்து குவிய திருவுள்ளமானார். அனைவரும் அன்பு ஒன்றுக்குள்ளாகி அகமகிழ நற்போதனைகள் சொன்னார். பஞ்சபாண்டவர் அவருக்குச் சீடர்களாகி பணிவிடைகள் செய்து வந்தனர். நாடிவந்த அன்பர்க்கு தண்ணீர் மண்ணீந்து, நோய் நொடி போக்கினார். குன்றிலிட்ட விளக்காக அவர் குவலயமெல்லாம் தெரிந்தார்.

பேய்களை வருத்தி அழித்தார்; மந்திர தந்திரம் வலுவிழக்கச் செய்தார்; காணிக்கை, கைக்கூலி வேண்டாம் என்றார்; பொய், புரட்டு, பித்தலாட்டங்களை விட்டு உழைத்து வாழ உபதேசித்தார். ஒருபரம் பொருள் உணர்வில், வைகுண்டரையே நினைந்து வழிபட வகுத்தார்.

சாதி வேறுபாடுகளை மறந்து அனைவரும் அவர் திருவடி சூழ்ந்து வணங்கினர். கலியழிக்க வந்த கடவுளாக கண்டு தொழுதனர்.

திக்கெங்கும் அவர் பெருமை பரந்தது. நீச மன்னன் அறிந்து வெகுண்டான். வைகுண்டரை சாணார் குலத்தில் பிறந்த சாதாரண மனிதனாக அவன் கருதினான். வான் பெரிதாக வளர்ந்த அவர் திருமேனியை தொண்டர்கள் கண்டு தொழுததைப் பொறுக்காமல் கலைத்து அடித்தான். சாதிவேற்றுமை அவன் அரசின் தர்மம்; உலக ஒருமை வைகுண்டர் எண்ணம். குடிதாழ்ந்த பேருக்குக் குரல் கொடுத்த வைகுண்டரைச் சிறைப்பிடிக்க கலியரசன் தீர்மானித்தான். பூவண்டர், நாராயணரே அவர் என்பதற்கு விளக்கம் கொடுத்தும் புரியாதவனாக அய்யாவை கைது செய்ய கட்டளையிட்டான்.

படைவந்தது; பக்கத்திலுள்ளோரை சோதிக்க வைகுண்டர் பயந்தவர் போல் ஓடினார். அவர் உண்மை உணராதோர் இழிவாகப் பேசினர்; நல்ல

மக்கள் தமக்கு உதவி செய்ய வந்த நாராயணரை இனம் கண்டு தொடர்ந்தனர்.

மூட்டப்பதியில் முகுந்தன் அருள் உபதேசம் பெற்று மீண்டும் தாமரையூருக்கு வந்தார்.

நீசப்படை நீதத்திருமாலை விலங்கிட்டு வீதி வழி நடத்தி இழிவு படுத்தியது. சுசீந்திரத்தில் முகாமிட்டிருந்த அரசன்முன் அய்யாவைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். வீணுடல் கொண்ட மன்னன், வீரிய மாயனின் உண்மை அறியாது சிறையிலடைக்க ஆணையிட்டான். அவன் அடித்த அடிகளை ஆபரணங்களாக அகத்தில் அணிந்து கொண்ட அய்யாவை, கால்நடையாக நடத்தி திருவனந்தபுரத்தில் கால்விலங்கிட்டு சிறை வைத்தான். மூன்றே முக்கால் மாதம் அவன் செய்த கொடுமைகளை வென்று, பல்லுயிர்க்கும் படியளக்கும் பச்சைமால் பாரச் சிறையிலிருந்தார். அன்பு சேகரிக்க வந்த அய்யாவை அவன் கலிமனம் கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர் செய்த அற்புதங்களைக் கண்டு அஞ்சினான். ஆயினும், மானவைகுண்டரை அவன் இனங்கண்டு இறைவனாகத் தொழவில்லை. தனக்குத் தீமை வரும் என்று பயந்து விடுதலை செய்தான்.

சான்றோர்களோ அவரை அப்பன் நாரணனாகச், சூழ்ந்திருந்து தொண்டர்களாகச் சமைந்தனர். தாமரையூரில் தவமாக இருந்த அவர் தர்மயுக மலர்ச்சிக்குத் தொண்டர்களை தயார் செய்ய நினைத்தார். மண்ணுடன் மனைகளாசை விட்டு, உடைய பரம்பொருள்மேலுள்ள ஆசையால் அவர் திருவடியை தஞ்சம் என வந்தனர். சுத்த மனங்கொண்ட துவையல் பந்தியை உருவாக்கி, நாடெங்கும் நாராயணரின் நல்ல செய்தியை பரப்ப அனுப்பினார்.

சப்த கன்னியருக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி, திருமாலாய் இருந்து அவர்களைத் திருக்கல்யாணமாக ஐக்கியமாக்கினார். சான்றோர் விருந்தேற்று அருள் பாலித்தார்.

அம்பலப்பதியில் அவர் வந்திருந்து பக்தர்களை பக்குவமாகத் தெரிந்தெடுத்தார். கன்னிப் பகவதியை, ஞானக் கிழவனாய்ச் சென்று, அம்பலப்பதி அழைத்து வந்து, தன் சச்சிதானந்த வடிவைக் காட்டி அருளினார். தாணுமாலயனாக சமைந்து அவளையும் ஆட்கொண்டார். மற்றும் பல தெய்வ சக்திகளை இகனைத் திருமணமாக இதயத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். முப்பொருளும் ஒரு பொருளாய் வந்த ஒப்பற்ற மூலப் பரம் பொருளே அவர் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தினார்.

ஏகம் ஒருபரமாக இருந்து. 'இம்' என்ற வாயுவில் சக்தி விளைந்து, உருப்பெற்ற இறை வெளிப்பாடுகளை மீண்டும் தன்னுள் அடக்கி, தான் அனைத்திலும், அனைத்தும் தன்னிலும் பொலிந்திருக்கும் பூரண தாரணனாய் ஒருங்கு சமைந்தார். உண்மை உணர்ந்த மக்கள் வீரிய மாலுக்குள் சங்கமமாக தயாரானார்கள்.

வையகம் வாழ வழி சொன்ன வைகுண்டர் கொல்லம் ஆண்டு 1026 வைகாசித் திங்கள் 21 ஆம் நாள் திங்கள் கிழமை பகல் 12 மணிக்கு தன் எண்ணப்படி வைகுண்டம் ஏகினார். உடலுக்குள் குறியாய் ஒத்து மிக வாழ சூழ்ந்திருந்த அன்பர்க்கு குரு உபதேசம் செய்தார். கலிமாயை அகன்று தர்மயுகம் மலர தவமாக இருந்து பேரொளி பரப்பி வருகிறார். பூவுலகமக்கள் அவரை கலியிருள் மாய்க்க வந்த ஒளிச்சுடராக உணர்ந்து, கோடி சூரியப் பிரகாச சுத்த வைகுண்டமாய் வழிபட்டு வருகின்றனர். திரு எடுத்த கோலத்தை சிந்தையிற் கண்டு, அவருக்கு ஆலயம் எடுத்து, அச்சமற்று வாழும் அகத் தெளிவு பெறுகின்றனர்.

கலியுகம் மறையும்; தர்மயுகம் தோன்றும். வைகுண்டர் அவதார நோக்கம் அது. அது நிறைவுறும்; தர்மம் மலரும், புனித கங்கை புண்ணிய பூமி

யின் மாசு அகற்றும். பொல்லாத கலி நீசம் பூமியில் பொன்றி அழியும். புதுப்பூமி தோன்றி புண்ணியனார் அருளாட்சி நிலவும்; அறம் நாளும் வளரும்; இரண்டற்றஒருமை வைகுண்டமாய் இருக்கும். வைகுண்டரின் பிரணவச் சங்கொலியில் நல்லுயிர்கள் சத்தியத்தில் கண்விழிக்கும்; எங்கும் வெளிச்சம்.

ஆம்! ஏரணியும் மாயோன் இவ்வுலகில் தவசு பண்ண, காரண வடிவெடுத்த கதையை பூரணமாய் ஆராய்ந்து, அவர் சீடர் அரிகோபாலன், புதிய அகில வேதத்தை, புரியும் தமிழில் அன்பர்க்கு அருளினார்.

அய்யா உண்டு!

அய்யா துணை

மகாவிஷ்ணு மகாலெட்சுமிக்கு அருளிய

அகிலத்திரட்டு அம்மானை

காப்பு

ஏரணியும் மாயோன் இவ்வுலகில் தவசுபண்ணி
காரணம்போல் செய்தகதை கட்டுரைக்க - பூரணமாய்
ஆராய்ந்து பாட அடியேன்சொல் தமிழ்க்குதவி
நாராயணர் பாதம் நாவினில்

பாண்டவர் தமக்காய்த் தோன்றி
பகைதனை முடித்து மாயோன்
வீண்டிய கலியன் வந்த
விசனத்தால் கயிலை யேகி
சான்றவர் தமக்கா யிந்தத்
தரணியில் வந்த ஞாயம்
ஆண்டவர் அருளிச் செய்ய
அம்மானை எழுத லுற்றேன்

சிவமே சிவமே சிவமணியே
தெய்வ முதலே சிதம்பரமே
தவமே தவமே தவக்கொழுந்தே
தாண்டவசங் காரதமியே யெங்களுட
பவமே பவமே பலநாளுஞ்
செய்த பவம றுத்துன்
அகமே வைத்தெங்களை யாட்கொள்வாய்
சிவசிவ சிவசிவ அரகரா அரகரா

அலையிலே துயில் ஆதிவராகவர்
ஆயிரத்தெட் டாண்டினில் ஓர்பிள்ளை
சிலையிலே பொன்மகர வயிற்றினுள்
செல்லப்பெற்றுத் திருச்சம் பதியதில்
முலையிலே மகரப்பாலை யுமிழ்ந்துபின்
உற்றதெச்சண மீதில் இருந்துதான்
உலகில் சோதனை பார்த்தவர்
வைந்தரின் உவமைசொல்ல உகதர்மமாகுமே

திருமொழி சீதை யாட்குச்
சிவதலம் புகழ வெங்கும்
ஒருபிள்ளை உயிராய்த்[1] தோன்றி
உகபர சோதனைகள் பார்த்துத்
திருமுடி சூடித் தர்ம
சீமையில் செங்கோ லேந்தி
ஒருமொழி யதற்குள் ளாண்ட
உவமையை உரைக்க லுற்றார்.

நூல் சுருக்கம்

சிவமே சிவமே சிவமே சிவமணியே
தவமே தவமே தவமே தவக்கொழுந்தே[2]
சீரான கன்னி செய்குமரி நன்னாட்டில்
பாரான தெச்சணமே பரம னுறுதலத்தில்
போர்மேனி மாயன் பிறந்து தவம்புரிந்து
ஓர்மேனிச் சாதி ஒக்க வரவழைத்து
நன்னியாய் நானூறு நாலுபத் தெட்டதினோய்
தண்ணீரால் தீர்த்த தர்மம தானதையும்
செய்திருந்த நன்மை தீங்குக்கலி கண்டிருந்து
வயது மூகிந்தகலி மாளவந்த வாறுகளும்
முன்னாள் குறோணி முற்சூர னுடல்துணித்துப்
பின்னா ளிரணியனைப் பிளந்து யிருகூறாக்கி
ஈரஞ்சு சென்னி இராட்சதரை யுஞ்செயித்து
வீரஞ்செய் மூர்க்கர் விடைதவிர்த் தேதுவரா
தேசாதி தேசர் சென்னிகவிழ்ந் தேபணியும்
தீசாதி யான துரியோதனன் முதலாய்
அவ்வுகத் திலுள்ள அல்லோரை யும்வதைத்து
எவ்வுகமும் காணாது ஏகக்குண் டமேகி
பொல்லாத நீசன் பொருளறியா மாபாவி
கல்லாத கட்டன் கபடக்கலி யுகத்தில்
வம்பா லநியாயம் மாதேவர் கொண்டேகி
அம்பாரி மக்களுக்கு ஆக யிரக்கமதாய்
அறுமுகத் தோன்வாழும்[3] ஆழிக்கரை யாண்டி
நறுகரத் தோனான நாராயண மூர்த்தி

பா. பே- 1 உருவாய்
,, 2 தவப்பொருளே
,, 3 அறுகரத் தோன் வாழும்

உருவெடுத்து நாளும் உலகமேழுந் தழைக்கத்
திருவெடுத்த கோலம் சிவனா ரருள்புரிய

ஈச னருள்புரிய இறையோ னருள்புரிய
மாய னருள்புரிய மாதும் அருள்புரிய

பூமாது நாமாது புவிமாது போர்மாது
நாமாது லட்சுமியும் நன்றா யருள்புரிய

சரசுபதி மாதே தண்டரள மாமணியே
அரசுக் கினிதிருத்தும் ஆத்தாளே அம்பிகையே

ஈரே ழுலகும் இரட்சித்த உத்தமியே
பாரேழு மளந்த பரமேசு வரித்தாயே

பத்துச் சிரசுடைய பாவிதனைச் செயிக்க
மற்று நிகரொவ்வா வாய்த்த தசரதற்குச்

சேயா யுதிக்கச் செடமெடுத் ததுபோலே
மாயாதி ரூட்சன் மனுவாய்க் கலியுகத்தில்

பிறந்து வரமேல் பெரிய தவம்புரிந்து
சிறந்த குழலாள் சீதை சிறையதுபோல்

இருந்த சொரூபமதும் இமசூட்ச அற்புதமும்
மருந்தாகத் தண்ணீர்மண் வைத்தியங்கள் செய்ததுவும்

தர்ம வைத்தியமாய்த் தாரணியி லுள்ளோர்க்குக்
கர்மமது தீரக் கணக்கெடுத்துப் பார்த்ததுவும்

ஏகாபுரிக் கணக்கு ஏழுயுக மிட்டதுவும்[1]
மாகாளி மக்கள் வைகுண்டர் பாதமதைக்

கண்டு தொழுததுவும் கைகட்டிசே விப்பதுவும்
தொண்டாகச் சான்றோர் சூழ்ந்துநின்ற வாறுகளும்

பண்டார வேசம் பத்தினியாள் பெற்றமக்கள்
கொண்டாடி நன்றாய்க் குளித்துத் துவைத்ததுவும்
*
சாணா ரினத்தில் சாமிவந்தா ரென்றவரை
வீணாட்ட மாக விறுசெய்த ஞாயமதும்

மனிதனோ சுவாமி வம்பென்று தானடித்துத்
தனுவறியாப் பாவி தடியிரும்பி விட்டதுவும்

பா.பே. 1 - கணக்கும்

* கண்டுமா பாவி கலைத்து அடித்ததுவும் - இவ்வரி பொருளின்மை பின்மை காண்க.

அன்புபார்த் தெடுத்து ஆளடிமை கொண்டதுவும்
வம்பை யழித்துயுகம் வைகுண்டந் தானாக்கி

எல்லா யிடும்பும் இறையு மிகத்தவிர்த்துச்
சொல்லொன்றால் நாதன் சீமையர சாண்டதுவும்

நாலுமூணு யுகமும் நடுத்தீர்த்த ஞாயமதும்
மேலெதிரி யில்லாமல் வினையறுத் தாண்டதுவும்

இந்நாள் விவரமெல்லாம் எடுத்து வியாகரரும்
முன்னாள் மொழிந்த முறைநூற் படியாலே

நாரணரும் வந்து நடத்தும் வளமைதனைக்
காரணமா யெழுதிக் கதையாய்ப் படித்தோர்க்கு

ஒய்யார மாக உள்வினைநோய் தீருமென்று
அய்யாவு மிக்கதையை அருளுகிறா ரன்போரே

பேயை யெரித்துப் புதுமைமிகச் செய்ததுவும்
ஆயர் குலத்தை ஆளாக்கிவைக்க வென்றும்

சான்றோர் குலத்தைத் தற்காத்துக் கொண்டதுவும்
நீண்டபுகழ் தர்மம் நிறுத்தியர சாண்டதுவும்

பத்தும் பெரிய பாலருக்காக வேண்டி
சத்தழியும் பாவி தடியிரும்பி லுமிருந்து

படுத்தின பாடெல்லாம் பாலருக்கா கப்பொறுத்து
உடுத்த துணிகளைந்து ஒருதுகிலைத் தான்வருத்தி

தேவ ஸ்திரீகளையும் சேர்த்தெடுத்துப் பாலருக்காய்ப்
பாவக் கலியுகத்தில் பாராத்தியங் கள்பட்டு

நாலு பிறவி நானிலத்தி லேபிறந்து
பாலு குடித்தாண்டி பருவனத்தின் மேல்தாண்டி

மனுக்கண் காணாமல் மறைந்தொரு மூன்றுநாளாய்த்
தானுந் தவமதுவாய்ச் சாயுச்சி யம்புரிந்து

நல்லோரை யெழுப்பி நாலுவரமுங் கொடுத்துப்
பொல்லாரை நரகில் போட்டுக் கதவடைத்து

வான மிடியால் மலைக ளிளகிடவும்
கானமது நாடாய்க் கண்டதுவுஞ் சூரியனும்

தெக்கு வடக்காய்த் திசைமாறி நின்றதுவும்
ஒக்கவே நாதன் உரைக்கிறா ரன்போரே

பா. பே - 1 கொண்டதுபோல்

அவையடக்கம்

அய்யா வுரைக்க அன்போர்கள் தங்கள்முன்னே
மெய்யா யெழுதி விரிப்பேனா னென்பதெல்லாம்
ஆனை நடைகண்ட அன்றில் நடையதொக்கும்
சேனை சரிவதென்ன சிற்றெறும்பு பத்தியென்ன
குயில்கூவக் கண்டு கூகைக் குரலாமோ[1]
மயிலாடக் கண்டு வான்கோழி யாடினதேன்[2]
மடந்தை தேனீக்கள் வைத்த ரசமறிந்து
கடந்தை தாடேற்றும் கதைபோலே யானடியேன்
நாலுமூணு யுகமும் நடுத்தீர்க்க வந்தபிரான்
மேலோன் திருக்கதையை எழுதுவே னென்பதொக்கும்
எம்பிரா னான இறையோ னருள்புரிய
தம்பிரான் சொல்லத் தமியே னெழுதுகிறேன்
எழுதுவே னென்பதெல்லாம் ஈசனருள் செயலால்
பழுதுமிக வாராமல் பரமேசு வரிகாக்க

தெய்வம் பராவல்

ஈசன் மகனே இயல்பாய்வா இக்கதைக்குந்
தோச மகலச் சூழாமல் வல்வினைகள்
காலக் கிரகம் கர்மசஞ்சல மானதுவும்
வாலைக் குருவே வாரா மலேகாரும்
காரு மடியேன் கௌவை வினைதீர
வாரு மடியேன் மனதில் குடிகொளவே
தர்ம யுகமாக்கித் தாரணியை யாளுதற்குக்
கர்மக் கலியில் கடவுளார் வந்தகதை
சாகா திருக்கும் தர்மஅன் புள்ளோர்முன்
யாகாகத் தர்ம அம்மானை தான்வகுத்தார்

அடிபொருத்தருளல்

வகுத்த பிரம்மனுக்கும் மாதா பிதாவதுக்கும்
தொகுத்த குருவதுக்கும் தோத்திரந் தோத்திரமே
தோத்திர மென்று சுவாமி தனைத்தொழுது
ராத்திரி தூக்கம் நான்வைத் திருக்கையிலே

பா. பே - 1 குரலிட்டதென
,, 2 ஆடுதல் போல்

ஆண்டான ஆண்டு ஆயிரத்துப் பதினாறில்
காண்டாவைக் கண்டேன் கார்த்திகை மாதமதில்
தெய்தியிரு பத்தேழில் சிறந்தவெள்ளி நாளையிலே
சுருதியுடன் நித்திரையில் சுபக்கியான லக்கமதில்
நாதனென் னருகில் நலமாக வந்திருந்து
சீதமுட னெழுப்பிச் செப்பினார் காரணத்தைக்
காப்பிலொருசீர் கனிவாய் மிகத்திறந்து
தார்ப்பரிய மாகச் சாற்றினா ரெம்பெருமாள்
மகனேயிந்த வாய்மொழியை வகுக்குங் காண்டமதுக்கு
ஊகமோ ரறிய ஊனுநீ முதற்காப்பாய்
அதின்மேல் நடப்புன் உள்ளே யகமிருந்து
சரிசமனாய் நான்வகுப்பேன் தானெழுது காண்டமதை
நானுரைக்க நீயெழுதி நாடுபதி னாலறிய
யானுரைக்க நீயெழுதி அன்போர்கள் தங்கள்முன்னே

நூற்பயன்

வாசிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்த அன்போர்க்குப்
பூசித்து நின்ற பூரணங்கள் கிட்டுமடா
பழித்தோர் நகைத்தோர் பதிலெதிரி யாய்ப்பறைந்தோர்
கழித்தோர் வறுமைகண்டு கடுநரகம் புக்கிடுவார்
மலடியு மிக்கதையை மகாவிருப்பத் தோடுவாசி
குலமளந்தோ னைநாடி தான்கேட்பா ளாமாகில்
என்னாணை பார்வதியாள் ஏகாபரத்தின் தன்னாணை
உன்னாணை மதலை உடனே கிடைக்குமடா
குட்டமது கொண்டோர் கும்பிவைத்துக் கேட்பாரால்
திட்டமது சொன்னோம் தீரும் திருவாணை

தெச்சணத்தின் புதுமை

நாராயணரும் நல்லதிருச் செந்தூரில்
பாரோர்கள் மெய்க்கப் பள்ளிகொண் டங்கிருந்து
ஆண்டா யிரத்து அவ்வென்ற லக்கமதில்
நன்றான மாசி நாளான நாளையிலே
சான்றோர்கள் வாழும் தாமரையூர் நற்பதியில்
முன்றான சோதி உறைந்திருந்த தெச்சணத்தில்
வந்திருந்த நற்பதியின் வளமைகே ளம்மானை

மூவாதி மூவர் உறைந்திருந்த தெச்சணமே
தேவாதி தேவர் திருக்கூட்டத் தெச்சணமே
வேதப் புரோகி விளங்கிருக்குந் தெச்சணமே
நாதாந்த வேதம் நாடுகின்ற தெச்சணமே
அகத்தீ சுவரரும் அமர்ந்திருந்த தெச்சணமே
மகத்தான மாமுனிவர் வாழுகின்ற தெச்சணமே
தாணுமா லயனும் தாமதிக்குந் தெச்சணமே
ஆணுவஞ்சேர் காளி அமர்ந்திருந்த தெச்சணமே
தோசமிகு கர்மம் தொலைக்கின்ற தெச்சணமே
நீச வினைதீர நீராடுந் தெச்சணமே
மாது குமரி மகிழ்ந்திருக்குந் தெச்சணமே
பாறு படவு பரிந்துநிற்குந் தெச்சணமே
ஆனைப் படைகள் அலங்கரிக்குந் தெச்சணமே
சேனைப் படைத்தளங்கள் சேருகின்ற தெச்சணமே
ஆகமக் கூத்து ஆடுகின்ற தெச்சணமே
நாகமதில் துயில்வோர் நாடிவருந் தெச்சணமே
பார்வதியாள் வந்து பதிந்திருந்த தெச்சணமே
சீர்பதியை ஈசன் செய்திருந்த தெச்சணமே
மாயனாய்த் தோன்றி வந்திருந்த தெச்சணமே
ஆயனார் கூத்து ஆடுகின்ற தெச்சணமே
உகத்துத் திருநாள் நடத்துவதுந் தெச்சணமே
செகத்தோர்கள் வந்து சேருவதுந் தெச்சணமே
ஆகமத் தர்மம் வளருவதுந் தெச்சணமே
மாயத்தேர் மாயன் ஏறுவதுந் தெச்சணமே
தெச்சணத்தின் புதுமை செப்ப முடியாது
அச்சமில்லாப் பூமி அடைவுகே ளம்மானை

விருத்தம்

கச்சணி தனத்தா ளோடு கறைமிடற் றண்ண லீசர்
பச்சமால் முனிவர் தேவர் பதுமலர்க் கமல தேவி
நிச்சய மான கன்னி நிறைந்திடும் பூமி யான
தெச்சணா புதுமை சொல்லிச் சீமையி னியல்புஞ் சொல்வாம்

வரி எண்-181, 186-189-கொ. ஏ

சீமையின் இயல்பு

புன்னை மலர்க்காவில் பொறிவண் டிசைபாட
அன்ன மதுகுதித்து ஆராடுஞ் சோலைகளும்
கன்னல் கதலிகளும் கரும்பு பலாச்சுளையும்
எந்நேர மும்பெருகி இலங்கிநிற்குஞ் சோலைகளும்
எங்கெங்கும் நாதம் இடுகின்ற பேரொலியும்
பொங்கு கதிரோன் பூமேற் குடைநிழற்ற
நந்தா வனம்பூத்து நகரி மணம்வீச
செந்தா மரைபூத்துச் சிலம்பு மணம்வீச
அரகரா வென்று அபயமிடும் பேரொலியும்
சிவசிவா வென்று துதிக்கின்ற பேரொலியும்
மடியில் பணம்போட்டு மார்க்குத்தும் பேரொலியும்
முடியு மடியில்லா முதலோனைப் போற்றொலியும்
முத்தாலே பாண்டி முதன்மடவா ராடொலியும்
மத்தாலே பாலு மடமடென்ற பேரொலியும்
சமுத்திரத்து முத்து தான்கரையில் சேருவதும்
குமுத்திரளாய்ப் பெண்கள் குரவை யிடுமொலியும்
சங்கீத மேளம் தானோது மண்டபமும்
மங்கள கீதம் வகுக்கின்ற ஆலயமும்
காரண வேதக் கல்விமொழி ஆலயமும்
வாரணத்தின் மீதே வரும்பவனி யாரபமும்
மாவேறி வீதி வரும்பவனி வீதிகளும்
காவேரி போலே கரையுந் துறைமுகமும்
கூரை யிலேமுத்து குலை சாய்ந்துநிற்பதுவும்
பாதையிலே பார்ப்பார்க்குப் பைம்பொன் னளிப்பாரும்
அன்னமிடுஞ் சாலைகளும் ஆலயங்கள் வைப்பாரும்
சொர்ண மளித்துச் சொகுசுபெற நிற்பாரும்
சிவனே சிவனேயென்று சிவகருத்தாய் நிற்பாரும்
தவமே பெரிதெனவே தவநிலைகள் செய்வோரும்
கோவிந்தா வென்று குருபூசை செய்வோரும்
நாவிந் தையாக நால்வேதம் பார்ப்பாரும்
மாரி பொழியும் மாதமொன்று மூன்றுதரம்
ஏரி பெருகி ஏரடிக்க மள்ளரெல்லாம்
நாற்று நடும்புரசி நளினமிகு சொல்லொலியும்
கூத்து வொலியும் குருபூசை தன்னொலியும்

வரி எண் 217 - கொ -ஏ

எப்பாரெல் லாம்புகழும் ஏகா பதியதுபோல்
தப்பாத தெச்சணத்தின் தன்மையீ தம்மானை

விருத்தம்

காமனை யெரித்த யீசன் கழலிணை மறவா வண்ணம்
பூமணக் குழலாள் கன்னி பொருந்திடும் நகரி யான
சீமையின் குணமுஞ் சொல்லிச் சிறந்திடும் பூமி தன்னில்
நேமதன்[1] தர்ம ஞாய நிலைதனை நிகழ்த்து வாரே

தர்மநீதம்

ஆதிப் பொருளை அனுதினமுந் தானோதி
சோதி யுடநீதம் சொல்லுவே னம்மானை
தெய்வ மனுநீதம் தேசராச நீதம்
மெய்யறிந்த நீதம் விளம்புவே னம்மானை
ஆயிரத்து எட்டு ஆனதிருப் பதிக்கும்
வாயிதமாய்ப் பூசை வகுப்பு முடங்காது
கோயில் கிணறு குளங்கரைக ளானதையும்
தேய்வு வராதே சுற்றும்தில் கட்டிடுவார்
எளியோர் வலியோர் என்றெண்ணிப் பாராமல்
களிகூர நன்றாய்க் கண்டவழக் கேயுரைப்பார்
அன்ன மடம்வைத்து ஆகங் களிகூர
எந்நேரம் பிச்சை இடுவா ரிரப்போர்க்குப்
பந்தலிட்டுத் தண்ணீர் பக்தர்க் களிப்பாரும்
எந்த யிரவும் இருந்துபிச்சை யீவாரும்
ஆறி லொருகடமை அசையாமல் தான்வேண்டி
தேறியே சோழன் சீமையர சாண்டிருந்தான்
சிவாயநம வென்ற சிவவேத மல்லாது
கவாயமாய்ச் சொல்ல கருத்தறிய மாட்டார்கள்
ஆறி லொருகடமை அதுதரவே மாட்டோமென்று
மாறொருவர் சொன்னால் மன்னன்மறுத் தேகேளான்
பன்னிரண் டாண்டு பதிவா யிலறையிறுத்தால்
பின்னிரண் டாண்டு பொறுத்திறை தாருமென்பான்
அவ்வகையாய்ச் சோழன் ஆண்டான்கா ணம்மானை
இவ்வகையாய்ச் சோழன் இராச்சியத்தை யாளுகையில்
மெய்யறிவு கொண்ட மேலாம்பரத் தெளிவோன்
தெய்வத் திருநிலைமை செப்புவே னம்மானை

பா. பே - 1 நேமமா

விருத்தம்

இவ்வகை யாகச் சோழன் இருந்து ராச்சியத் தையாள
கவ்வைக ளில்லா வண்ணம் கலியுகம் வாழும் நாளில்
செவ்வகைத் திருவே யான திருவுளக் கிருபை கூர்ந்து
தெய்வமெய்ந் நீதம் வந்த செய்தியைச் செலுத்து வாரே.

தெய்வ நீதம்

வாரம தில்லாமல் மன்னன் அதிசோழன்
நீதமாய்ப் பூமி நிறுத்தியர சாளுகையில்
கண்டு வேதாவும் கமலத் திருமகளும்
நன்று தெய்வாரும் நாரா யணருமெச்சி
அன்றந்த மாமுனிவர் அல்லோருந் தாம்கூடி
சென்று சிவனார் திருப்பாதந் தெண்டனிட்டுச்
சாகா திருக்கும் சமூலத் திருப்போலே
ஏகா பரனே எங்கும் நிறைந்தோனே
மூலப் பொருளே முதற்பொருளே காரணரே
சாலப் பொருளே தவத்தோ ரரும்பொருளே
நாரணரும் வேதாவும் நாடிப் பொரும்போரில்
காரணரே நீரும் கனல்கம்ப மானோரே
ஆலமு தருந்தி அரவை மிகவுரித்துக் [1]
கோலத் திருக்கழுத்தில் கோர்வையா யிட்டோரே
ஆனைதனை யுரித்து அங்கமதி லேபுனைந்து
மானேந்திய கரனே மழுவேந்திய சிவனே
கோவேங் கிரியில் குடியிருக் குங்கோவே
தானே யிருக்கும் தவமே தவப்பொருளே
ஆதியாய் நின்ற அரிய திருமுதலே
சோதியே சோழன் சொல்நெறியைக் கேளுமையா
வாடிவந்த பச்சினுக்கு வாளா லவனுடம்பை
தேடிவந்த வேடனுக்குத் துடையரிந் தீந்தவன்காண்
ஆறி லொருகடமை அவன்வேண்டிற் றானெனவே
மாறி யவன்புவியோர் மனதிற்கௌ வைகளில்லை
கோவில் சிவாலயங்கள் குளங்கூபம் வாவிகளும்
சேவித் தனுதினமும் செய்வானே தானதர்மம்

பா . பே - 1 பிடித்து

ஆதலால் சோழன் அரசாளுஞ் சீமையிலே
நீதமாய்த் தெய்வம் நிலைநிறத்த வேண்டுமையா
என்று மிகத்தேவர் இறைஞ்சித் தொழுதிடவே
கண்டிருந்த ஈசர் கரியமா லோடுரைப்பார்
நல்லதுகாண் மாயவனே நாட்டை மிகக்காக்க
வல்லவனே பூமா தேவி தனைவருத்தும்
வருணன் தனையழைநீ மாதமும் மாரிபெய்ய
கருணைக் குடைவிரிக்க கங்குல் தனையழையும்
வாயு வதுபூவாய் வழங்க வரவழையும்
தோய மறலியையும் சொல்லி விலக்கிடுநீ
குருபூசை செய்யும் கூட்டமதிற் சிவமாய்த்
திருவீற் றிருக்கச் செய்திடுநீ கோல்மது
நித்திரா தேவி நித்தமந்தப் பூமியிலே
மத்திபமாய்க் காக்க வையென்றா ரீசுரரும்
நினைத்தோர்க் குறுதி நினைவிலறி வுதோன்ற
எனைத்தோத் திரங்கள் இளகாமல் வையுமென்றார்
பன்றியோ டேகடுவாய்ப் பாவித் திருந்திடவும்
அன்றிலோ டேகுயிலும் அன்புற் றிருந்திடவும்
கீரியும் பாம்பும் கிளைபோல் குழைந்திடவும்
வாரி குளம்போல் வரம்பிலே நின்றிடவும்
இட்ட விரைகள் ஈரெட்டுக் கண்டிடவும்
பட்டியு முயலும் பண்புற் றிருந்திடவும்
பசுவும் புலியுமொரு பக்கம்நீ ருண்டிடவும்
கசுவுங் கரைபுரள கரும்புமுத் தீன்றிடவும்
சாத்திர வேதம் சமயம் வழுகாமல்
சூத்திர மாகத் துல்யப் படுத்திடவும்
மனுவோர் தழைத்து மக்களொரு கோடிபெற்று
இனிதாக நாளும் இறவா திருக்கவென்றும்
சந்திர சூரியர்கள் தட்டுமிக மாறாமல்
இந்திரரும் தேவர்களும் இருஷிநிலை மாறாமல்
தான தவங்கள் தப்பிமிகப் போகாமல்
வானவர்கள் தேவர் வளமாக நின்றிடவும்
ஈன முடனே இதுதெய்வ நீதமெல்லாம்
மானம் நிறுத்தி வையென்றா ரீசுரரும்

விருத்தம்

இப்படித் தெய்வ நீதம் ஈசுர ரிதுவே கூற
சொற்படி யறவா வண்ணம் திருமரு கோனுஞ் செய்தார்

அப்படித் தவறா நீதம் அம்புவி தனிலே வாழ
மற்பணி குழலார் தங்கள் மனுநெறி வகுத்தார் தாமே

பெண்களின் நிலைமை

தெய்வ நிலைமை செப்பியபின் தேசமதில்
நெய்ந்தியப் பெண்கள் நிலைமைகே ளம்மானை

கணவன் மொழியக் கலவுமொழி பேசாத
துணைவி நிலைமை சொல்லுவே னம்மானை

கற்கதவு போல கற்பு மனக்கதவு
தொற்கதவு ஞானத் திறவுகோ லம்மானை

அன்பாகப் பெற்ற அன்னை பிதாவதுக்கும்
முன்பான சோதி உறவை உறவாடி

போற்றியே நித்தம் பூசித் தவள்மனதில்
சாற்றிய சொல்லும் தவறா மலேமொழிவாள்

அரசன் துயில ஆராட்டி ஓராட்டி
கரமா னதுதடவி கால்தடவி நின்றிடுவாள்

துயின்ற தறிந்து துயிலுவாள் மங்கையரும்
மயன்றை ஒருசாமம் மங்கை யெழுந்திருந்து

முகத்தில் நீரிட்டு நான்முகத்தோ னையுந்தொழுது
அகத்துத் தெருமுற்றம் அலங்கரிக்க வேபெருக்கி

பகத்துவ மாகப் பாரிப்பார் பெண்ணார்கள்
தவத்துக் கரிய தையல்நல்லார் தங்களுட

மனுநீதஞ் சொல்லி வகுக்க முடியாது
கனியான பெண்கள் கற்புநிலை மாறாமல்

இனிதாக நாளும் இருக்குமந்த நாளையிலே
வனியான சாதி வளமைகே ளம்மானை

சாதி வளமை

சான்றோர் முதலாய்ச் சக்கிலி யன்வரையும்
உண்டான சாதி ஒக்கவொரு யினம்போல்

தங்கள்தங்கள் நிலைமை தப்பிமிக மாறாமல்
திங்கள் மும்மாரி சிறந்தோங்கி யேவாழ்ந்தார்

செல்வம் பெருக சிவநிலைமை மாறாமல்
அல்லல் தினஞ்செய்து அன்புற் றிருந்தனராம்
தான்பெரி தென்று தப்புமிகச் செய்யாமல்
வான்பெரி தென்று மகிழ்ந்திருந்தா ரம்மானை
ஒருத்தர்க் கொருத்தர் ஊழியங்கள் செய்யாமல்
கருதல் சிவன்பேரில் கருத்தா யிருந்தனராம்
செய்யும் வழக்குச் சிவன்பேரி லல்லாது
வையம் வழக்கு வாரா தேயிருந்தார்
அடிபணிய வென்று அலைச்சல்மிகச் செய்யாமல்
குடிபொருந்தி வாழ்ந்து குடியிருந்தா ரம்மானை
சேயினுட ஆட்டுச் செவிகேட் டிருப்பதல்லால்
பேயினுட ஆட்டோர் பூதரறியா திருந்தார்
இந்தப் படிமனுவோர் எல்லா மிருந்துவொரு
விந்துக் கொடிபோல் வீற்றிருந்தா ரம்மானை

விருத்தம்

இப்படித் தெய்வ இராசமெய் நீதமும்
மற்படித் தேச மனுவுட நீதமும்
நற்புடன் தேசம் நாடி வாழ்வதைக்
கற்புட னீசர் கண்டு மகிழ்ந்தனர்

கயிலை வளமை

முத்தான சீமை மூன்று நீதத்தோடு
பத்தாசை யாகப் பண்பாய்த் தழைத்திடவே
நாலான வேதம் நல்ல கலியுகமாய்
மேலாம் பரமாய் விளங்கி யிருந்திடவே
தேவ ருறையும் திருக்கயிலை தன்வளமை
பாவலர்கள் முன்னே பாடினா ரம்மானை.
ஈச ருறையும் இரத்தின கிரிதனிலே
வாசவனுந் தேவர் மறையோரும் வீற்றிருக்க்
பொன்னம் பலநாதர் பொருந்திருக்கு மண்டபமும்
கின்னரர்கள் வேதம் கிளர்த்துகின்ற மண்டபமும்
வேதப் புரோகி விளங்குகின்ற மண்டபமும்
சீத உமையாள் சிறந்திருக்கு மண்டபமும்
நீதத் திருமால் நிறைந்திருக்கு மண்டபமும்
சீதை மகிழ்ந்து சிறந்திருக்கு மண்டபமும்
ஆதவனுஞ் சந்திரனும் அவதரிக்கு மண்டபமும்
வேதாவும் ருத்திரனும் வீற்றிருக்கு மண்டபமும்

ஆருமிக அறிந்து அளவிடக் கூடாத
பாரு படைத்த பரமே சுரனாரை
விசுவாச மேலோர் விமல னடிவணங்க
வசுவாசு தேவன் வந்து மிகவணங்க
மறைவேத சாஸ்திரங்கள் மலரோ னடிவணங்க
இறவாத தேவர் இறைஞ்சி மிகவணங்க
எமதர்ம ராசன் எப்போதும் வந்துநிற்க
பூமகளும் வேதப் புரோகிவந்து தெண்டனிட
காமதேவன் முதலாய்க் கணக்கர் மிகுமுனிவர்
நாமநெடி யோன்பதத்தை நாள்தோறும் போற்றிநிற்க
தலைவ னிருக்கும் தங்கத் திருக்கயிலை
நிலைமை யெடுத்துரைக்க நிலையாது அம்மானை

விருத்தம்

ஆறு செஞ்சடை சூடிய அய்யனார்
அமர்ந்து வாழுங் கயிலை வளமதைக்
கூறக் கூறக் குறைவில்லை காணுமே
கொன்றை சூடு மண்டர் திருப்பதம்
வாறு வாறு வகுக்க முடியாது
மகிழுங் குண்ட வளஞ்சொல்லி யப்புறம்
வேறு வேறு விளம்பவே கேளுங்கோ
மெய்யுள் ளோராகிய வேத அன்பரே

அகில வளமை

கயிலை வளமை கட்டுரைக்கக் கூடாது
அகில வளமை அருளக்கே ளம்மானை
தேவாதி தேவர் திருக்கூட்ட மாயிருக்க
மூவாதி மூவர் மிக்கவொரு மிக்கவொரு
சிங்கா சனத்தில் சிறந்திருக்கும் வேளையிலே
மங்காத தேவி மாதுதிரு லட்சுமியாள்
ஈரே ழுலகும் இரட்சித்த வுத்தமியாள்
பாரேழும் படைத்த பரமதிரு லட்சுமியாள்
நன்றா யெழுந்திருந்து நாரா யணர்பதத்தைத்
தெண்டனிட்டு லட்சுமியும் செப்புவா ளம்மானை
தேவரீ ரென்னைத் திருக்கலியா ணமுகித்துக்
கோவரி குண்டக் குடியிருப்பி லேயிருத்திப்

போவது என்னப் புதுமை யெனக்கறிய
தேவரீர் நீர்தான் செப்புவீ ரென்றுரைத்தாள்
பின்னுமந்த லட்சுமியாள் பெருமாள் தனைத்தொழுது
என்று மிருக்க இறவா திருப்போனே
ஆதியால் சூட்சம் அளவெடுக்கக் கூடாத
நாதியாய் நின்ற நாரா யணப்பொருளே
தேவாதிக் கெல்லாம் திருமுதலாய் நின்றோனே
மூவாதிக் கெல்லாம் முத்தலமாய்[1] நின்றோனே
உமக்கு மெதிரி உலகமதி லுண்டோகாண்
தமக்கு மெதிரிவந்த தன்மை மிகவுரையும்
உகத்துக் குகம்பிறந்து உலகிடத்தி லேயிருக்க
அகத்துவந்த ஞாயம் அருளுவீ ரெம்பெருமாள்
என்று திருவும் ஈதுரைக்க மாயவரும்
நன்று நன்றென்று நாரா யணருரைப்பார்
சத்தி சிவமும் தானுதித்த காலமதில்
எத்திசை நாமன் இருபேர் பிறப்பதிலும்
(உ)ருத்திரர் மயேசுரர் உதித்த நாளதிலும்
பக்தியுள்ள தேவர் பரநாதர் நாளதிலும்
வானோர் தெய்வார் மறைவேத சாஸ்திரமும்
ஈனமாய்ச் சண்டன் இவன்பிறந்த நாளதிலும்
ஆதித்தன் வாயு அண்டபிண்டம் தோன்றியபின்
ஈதுதித்த காலம் இராச்சியமொன் றுண்டுகண்டாய்
முப்பொருளை யும்போற்றி முதலான தேவரெல்லாம்
அப்போ கயிலைதனை ஆண்டிருக்கும் காலமதில்
தேவரெல்லாங் கூடித் திருக்கயிலை யிருக்கையிலே
மூவ ராதிசிவன் அமிர்தங் கடைந்துவைத்தார்
அமிர்த மதுதான் அகிலமெல்லாம் வீசினதே
குமிர்தமுட னமிர்தம் நாசிவழிப் போனதுவே
தேகமதி லமிர்தம் சேர்ந்தவுடன் தேவரெல்லாம்
சாகவய தில்லையென்று சந்தோசங் கொண்டாடி
தேவரெல்லாங் கூடி திருமால யனைப்போற்றி
சிவனைத் தொழுது செப்புவார் தேவரெல்லாம்

பா. பே - 1 முதன்மையாய்
வரி எண் - 440, 441 பா. கு. ஏ
,, - 442 - 449 - கொ. ஏ

எதிரியுண்டோ யெங்களுக்கு ஈசனே சொல்லுமென்றார்
திருக்கயிலை ஈசன் திருமால் தனைக்கலந்து
சங்க மறைவருத்தி சகலதே வருங்கூட
கங்கா தரனார் கற்பனையை உள்ளிருத்தி
தில்லையா டுமீசன் திருவேள்வி தான்வளர்த்தார்
நல்லையா வேள்வி நன்றாய் வளர்ந்திடவே
வேள்வியி லிறங்கிசிவன் வேதகாண் டம்படித்தார்
கேள்விகேளாத் தேவரெல்லாம் கெருவிதமாய்த் தானிருந்தார்

விருத்தம்

ஆதியில் சிவனுதித்த வாறும் ஆதிமால் பிறந்த வாறும்
நீதியாய் வானோர் தேவர் நீடுழி வாழ்ந்த வாறும்
ஓதினா ருகங்கள் வாறும் ஒவ்வொரு அசுரன் வாறும்
வாதியாந் தேவர் மனிதராகி வைகுண்ட ராளுவதுஞ் [சாற்றினார்

நீடிய யுகம்

அப்போது நாதன் ஆதியுரை யத்தனையும்
நற்பொத்த கயிலையிலே நாதன் எழுதிவைத்தார்
வன்னியை விட்டுச்சிவன் வையகத்தி லிறங்கினரே
உன்னி குறோணி உடன்பிறந்தான் வேள்வியிலே
மாலும் பிரமாவும் மாயா திருப்போனும்
ஆலோசித் தவர்கள் ஆகமத்தைத் தாம்பார்த்து
நீடிய யுகமெனவே நியமித் துறுதிகொண்டு
தேடிய முப்பொருளும் செப்பினர்கா ணம்மானை
அப்போது தேவரெல்லாம் அவன்முகத்தைத் தாம்பார்த்து
முப்பொருளோன் வேள்வியிலே உதித்துப் பிறந்தோனின்
கரங்குறியைப் பார்த்துக் கவனித்துச் சொல்லலுற்றார்
அறந்தா னறியான் அநியாயக் கேடனிவன்

வரி எண் - 450 - 453, 456 - 465, 470 - 472. கொ. ஏ

அவ்வுகத்தைக் கண்டு ஆதிபிரமா மகிழ்ந்து
இவ்வுகத்து நாமம் என்னவிடுவோ மென்று
அவ்வுகத்தை ஈசன் ஆர்ப்பரித்த காலமதில்
இவ்வுகத்துக் காரை இருத்துவோ மென்றுசொல்லி
எல்லோருங் கூடி இதமித்தா ரம்மானை
பிறந்தான் குறோணி பெரியமலை போலே

இவ்வரிகட்குப் பொருள் தொடர்பு கருதி கொட்டங்காடு ஏட்டிலுள்ள வரிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அண்டர்கயி லைவிழுங்கி ஆயனால் சாவான்காண்
கண்டதோ சங்கடர ஏழ்பிறவி பிறக்கவரும்

என்றுசொல்லித் தேவரெல்லாம் இயல்பாய் மனதுழைந்து
வந்தார் கயிலை வாழ்ந்திருந்த மண்டபத்தில்

பிண்டம் நிறையும் பெரும்பாவி தன்னுடம்பு
அண்டம் அறிய அவன்பிறந்தா னம்மானை

முகங்கண் களெல்லாம் முதுகுப்புற மேலாட
கண்கரங்கள் கோடி கால்க ளொருகோடி

தவங்க ளறியா சண்டித் தடிமோடன்
பவமே நாள்தோறும் பண்ணு மியல்புடையோன்

குறோணி யவனுயரம் கோடிநாலு முழமாய்க்
கயிலை கிடுகிடெங்கும் கால்மாறி நிற்கையிலே
அகிலங் கிடுகிடெங்கும் அவனெழுந்தா லம்மானை

இப்படியே குறோணி என்றவொரு அசுரன்
முப்படியே நீடிய யுகத்தி லிருந்தான்காண்

இருந்து சிலநாள் இவன்தூங்கித் தான்விழித்து
அருந்தும் பசியால் அவனெழுந்து பார்ப்பளவில்

பாருகங் காணான் பலபேருடல் காணான்
வாருதி நீரை வாரி விழுங்கினன்காண்

கடலுநீ ரத்தனையும் கடவாய் நனையாமல்
குடலெல்லா மெத்தக் கொதிக்குதெனவெகுண்டு

அகிலம் விழுங்க ஆர்ப்பரித்து நிற்பளவில்
கயிலை தனைக்கண்டு கண்கள்மிகக் கொண்டாடி

ஆவி மிகவெடுத்து அவன்விழுங்கு மப்பொழுதில்
தாவிக் குதித்துத தப்பினார் மாயவரும்

மாயவரு மோடி மண்ணுலோகம் புகுந்து
தூயவரு மங்கே சிவனை மிகநினைந்து

தவசு இருந்தார்காண் தாமோ தரனாரும்
தவசு தனிலீசன் சன்னாசி போலேவந்து

ஆருநீ யிந்த ஆழ வனந்தனிலே
ஏதுநீ தவசு எனைநினைத்த காரணமேன்

என்று சன்னாசி ஈதுரைக்க மாயவரும்
பண்டுபட்ட பாட்டைப் பகர்ந்தா ரவரோடே

வரிஎண் 474 - 477,-கொ-ஏ.

கயிலை யெமலோகம் கறைக்கண்டர் சத்திவரை
அகில மதைக்குறோணி அசுரனென்ற மாபாவி
விழுங்கினன் யானும் உபாயமாய்த் தப்பிவந்தேன்
பளிங்கு மலைநாதன் பாரத்தே வர்திமுதல்
பண்டுபோல் நானும் பதியி லிருந்திடவே
என்றுங் கயிலை இலங்கி யிருந்திடவும்
மீண்டு செய்தபாவி முகமு மவனுடம்பும்
துண்டா றதாகத் தொல்புவியி லிட்டிடவும்
கண்டங்கண் டமாய்ப்போட கடிய வரமெனக்குத்
தண்டமிழ்நீர் நீரும் தரவே தவசிருந்தேன்
என்று திருமால் எடுத்துரைக்க வேயீசர்
மன்று தனையளந்த மாலோ டுரைக்கலுற்றார்
கேளாய்நீ விஷ்ணுவே கேடன் குறோணிதனைத்
தூளாக்கி யாறு துண்ட மதுவாக்கி
விட்டெறிந்தா லவனுதிரம் மேலு மொருயுகத்தில்
கெட்டுக் கிளையாய்க் கொடிய அரக்கர்குலமாய்ப்
பிறக்கு மவனுதிரம் பொல்லாதான் தன்னுடம்பு
இறக்கும் வரையுனக்கு ஒக்கப் பகையாகும்
துண்ட மொன்றுதானும் தொல்புவியி லேகடிய
குண்டோம சாலியனாய்க் குவலயத்தி லேபிறப்பான்
அப்படியே குறோணி அவனுதிர மானதுவும்
இப்படியே ஆறு யுகத்துக் கவனுடம்பு
வந்து பிறப்பான்காண் மாற்றானா யுந்தனுக்கு
அன்று நீபிறந்து அசுரர்களைக் கொல்லவரும்
உகத்துக் குகமே உத்தமனாய் நீபிறந்து
அகத்துக் கவன்பிறப்பு ஆறு யுகமதிலும்
உண்டு அவன்சீவன் உயிரழிவு வந்தநாள்
பண்டு நடுக்கேட்டுப் பாவி யவனுயிரைக்
கொன்றுபோட் டேநரகக் குழிதூர்க்க நாள்வருங்காண்
★
குண்ட மிருந்து குருமுடியுந் தான்சூடி
நன்றான தர்மபதி நாடாள்வா யென்றுரைத்தார்
அன்று விடைவேண்டி அதியத் திருநெடுமால்

வரி எண்- 528, 534, 540, 541 - கொ. ஏ
★ என்று விடைகொடுத்தார் ஈசுரர்கா ணம்மானை. (தா. ஏ)

குன்றுபோல் வந்த கொடிய படுபாவி
குறோணி தனைச்செயிக்கக் கோபம்வெகுண் டெழுந்து
சுரோணித நாதன் துடியாய் நடந்தனராம்
நாகத்தணை கிடந்த நாரா யணமூர்த்தி
வேகத்தால் குறோணி தனை வெட்டிப் பிளக்கலுற்றார்
வெட்டினா ராறு மிகுதுண்ட மம்மானை
கெட்டி தானென்று கிருபைகூர்ந்தே தேவர்
துண்டம தாறும் தொல்புவியி லேபோட்டுப்
பிண்டமதைச் சுமந்து போட்டனர்கா ணம்மானை
அந்தக் குறோணி அவனுதிர மானதையும்
கொத்து கொத்தாகக் குளம்போலக் குண்டுவெட்டி
உதிரமதை விட்டு உயர்ந்தபீடம் போட்டுச்
சதுர யுகமென்வே தான்வகுத்தா ரோர்பீடத்தை

சதுரயுகம் - குண்டமசாலி பாடு

அவ்வுகத் திலேயுதிரம் அசுரக் குலமாகி
முவ்வுகத்துப் பாவி முடிந்தவொரு துண்டமதைக்
குண்டோம சாலி எனவே கொடியவனாய்ப்
பண்டோர் குறோணி பாதகனாறு துண்டமதில்
வந்துபிறந் தான்சதுர வையகத்தி லம்மானை
முந்திப் பிறந்த முழுமோச மானதிலும்
மந்து முகமாய் மாபாவி தன்னுயரம்
நானூறா யிரமுழங்கள் நாடுமவன் கரங்கள்
முந்நூறு கால்கை வேழ்கள் துதிபோலே
உடைதோ ளுடம்பு உருவறியா மாபாவி
படைத்தோன் தனையறியான் பாரியென்று மறியான்
அட்டைபோ லேசுருண்டு அம்மிபோ லேகிடப்பான்
மட்டைபோ லேதிரிவான் வயிறு மிகப்பசித்தால்
அன்னுகத் திலுள்ள அசுரக் குலங்களையும்
தன்வயிற்றுக் கிட்டுத் தடிபோ லுருண்டிடுவான்
இப்படியே நாளும் இவன்குலங்க ளான்தெல்லாம்
அப்படியே தின்று அவன்பசிக ளாற்றாமல்
அய்யையோ வென்று அலறினன்கா ணம்மானை
மெய்யை யனான விறுமா வதுகேட்டுச்
சிவனைத் தொழுது செப்புவா ரம்மானை
தவமே தவப்பொருளே தாண்டவசங் காரவனே

எவனோ ஒருத்தன் இட்டசத்த மானதிலே
த்வலோக மெல்லாம் தானலைவ தேதெனவே
மாய னதுகேட்க வகுப்பா ரங்கீசுரரும்
ஆயனே நீரும் அறியலையோ ஞாயமது
குண்டோ மசாலி கொடியமா பாவியனாய்ப்
பண்டோர் குறோணி பாதகன்தன் துண்டமதாய்ப்
பிறந்தா னவனும் பேருதிரந் தன்கிளையாய்
இறந்தா ரவர்கள் இரையா யவன்தனக்கு
ஆன பசிகள் ஆற்றாம லேயவனும்
வானமது அலைய வாய்விட்டான் கண்டீரே
என்று சிவனார் ஈதுரைக்க மாயவரும்
அன்று மகாமாலும் அக்குண்டோ மசாலினுக்கு
இரையாகத் தேவர்களை ஏற்றநாங் கிலாக்கி
வரையா னதைத்தூண்டில் மறையைக் கயிறாக்கி
வாயுவைத் தோணி வருணன் தனைமிதப்பாய்த்
தேய மதைச் சூழத் திரைகடலைத் தான்வருத்தி
ஓடையாய்ச் சதுர யுகம்வழியே தானேவி
தேடரிய மாயன் திருவோணி தானேறி
மூவாதி மூவர் ஓணி தனைத் தள்ளிவர
காவாலி மாயன் கன்னியிலே தூண்டலிட
சதுர யுகமாளும் சண்டித்தடி மூடன்
எதிரே வருமாற்றில் இரையைக்கண் டிரைகொண்டு
நாடிப் பசிதீர நல்லயிரை யாகுமென்று
ஓடிவந்து பாவி விழுங்கினான் தூண்டல்தனை
தூண்டில் விழுங்க சுரண்டி மிகக்கொளுவி
மாண்டனன் காண்பாவி வலிய மலைபோலே
பாவி மடிய பரமே சுரனாரும்
தாவிச் சரத்தால் சதுர யுகமழித்தார்

தேவர்கள் வேண்டுகோள்

சதுர யுகமழிய தானவர்க ளெல்லோரும்
மதுர மொழியீசன் மலரடியைத் தான்வணங்கி
தேவர் மறையோர் தெய்வேந் திரன்முதலாய்
மூவர்களும் வந்து முதலோ னடிபணிந்து
பரமனே நீரும் படைத்தயுகம் ரண்டதிலும்
வரமே துங்கேட்டு வாழ்ந்தவரைக் கண்டிலமே

அந்தச் சந்தமில்லை ஆனுவங்கள் தானுமில்லை
இந்த வகைச்சாதி இல்லாம லீசுரரே
பிறந்தா லவனும் பெரியோ னடிவணங்கி
வரந்தா ருமென்று வாளா யுதத்தோடே
வலுவும் பலமும் வாய்த்தசூ ரப்படையும்
கொலுவும் பெரிய குவிந்தமதில் கோட்டைகளும்
கெட்டுக் கிளைபாணி கிரண மதுவுடனே
நட்டுப் பயிரால் நாளும் பசிதீர்ந்து
இருந்து பொறுக்க இராச்சியமொன் றுண்டாக்க
வருந்தி மகாதேவர் மலரோ னடிவணங்க
ஆதி சிவமும் அதிகசந் தோசமதாய்
வேதியரைத் தான்வருத்தி விளம்புவா ரீசுரரும்

நெடியயுகம்

தில்லைமல்லன் மல்லோசி வாகனன் பாடு

மாலும் பிரமாவும் வாய்த்தபர மேசுரரும்
நாலு மறையோரும் நடுவர்மிகக் கூடி
முன்னேயுள் ளதுண்டம் ஒன்றைரண்டா யாக்கிவைத்துப்
பின்னே பிறப்புப் பிரமா வுருப்படைக்க
சிவாயப் பொருள்தான் சீவன் நிலைகொடுக்க
உபாயத் திருமால் உல்லாசந் தான்கொடுக்க
முண்டம் ரண்டுபேரும் உருவாய் உருவளர்ந்து
தெண்டமது கொண்டார் சிவனை மிகப்போற்றி
அப்போது மாயன் ஆதி யடிவணங்கி
இப்போது ஈசுரரே இவர்கள்ரண்டு பேர்களுக்கும்
என்னபேர் தானும் இடுவோ மெனவுரைக்க
வன்னப் பரமேசு வரனார் வகுக்கலுற்றார்
திறந்தான் பெருகும் திருமாலே நீர்கேளும்
பிறந்த அசுரருக்குப் பெயரிட வேணுமென்றால்
மாயனே நானுமொரு உபாயமது சொல்லுகிறேன்
ஆயனே நீரும் அதுகேட்க வேணுமென்றார்
அண்டபிண்டங் காணாத1 ஆதிகயி லாசமதில்
தெண்டனிட்டு நிஷ்டை செய்கிறான் சுருதிமுனி

பா. பே - 1. காண

அந்த முனியடுக்கல் இவர்களிரண்டு பேரைவிட்டு
அந்த முனிதவத்தை அழிக்கவே சொல்லிடுவோம்
என்று சிவமுரைக்க எல்லோருஞ் சம்மதித்து
அன்று பிறந்த அசுரர்களைத் தானேவ
போறாரே சூரர் பொருப்பொரு நூறான்துபோல்
வாறாரே சூரர் வாய்களிரு காதவழி
சூரருட கைகள் தொண்ணூற்றீ ரஞ்சதுவும்
மூரர்கால் நூறு உயர்ந்தசிர சன்பதுவும்
கண்க ளொருநூறு வெண்டரள மிருகலமே
துங்கணங் களாகச் சூர ரடந்தேறி
கண்கவிழ்ந்து யோகம் கருத்துருத்தாய் நிற்குகின்ற
வண்கவிழ்ந்த மாமுனியை வாரி யெடுத்தவர்கள்
அலைமே லெறிய ஆர்ப்பரிக்கு மவ்வளவில்
கலைமேல் பகர்ந்த கடிய முனிபகர்வான்
ஏனடா என்னை இருந்த தவசழித்து
வீணடா செய்தாய் விழலா யறமோடா
என்னை யெடுத்து இக்கடல்மேல் போட்டாலும்
உன்னைச் செயிக்க ஓரம்பா யுருவெடுத்துப்
பங்கயக் கண்மாயன் பக்கமதில் நான்சேர்ந்து
உங்கள்ரண் டுபேரை ஊடுருவ நானறுத்து
இந்தக் கடலதிலே எடுத்துங்களை யெறிந்து
உந்தனி னூரரை ஒக்கக்கரிக் காடாக்கி
நானும் வைகுண்டம் நற்பேறு பெற்றிருப்பேன்
வானுதிரு வானையென்று மாமுனியுஞ் சாபமிட்டான்
உடனே முனியை உயர்த்தியெடுத் தசூரர்
கடல்மேலெடுத் தெறிந்தார் கர்ம விதிப்படியால்
அந்த முனியும் அரனா ரருளாலே
மந்திரபுரக் கணையாய் வாரியலைக் குள்ளிருந்தான்
சுருதி முனிதனையும் தோயமதில் விட்டெறிந்து
உருதி குடிசூரர் ஓடிவந் தேகயிலை
மோச முடன்வந்த முழுநீசப் பாவியர்கள்
ஈசன் தனைத்தொழுது இறைஞ்சிநின்றா ரம்மானை

விருத்தம்

சுருதி முனியுட நிஷ்டை தொலைத்தவர்
கருதிய சூரர் கயிலை மேவியே

பருதி சூடும் பரமனைப் போற்றியே
வருதி கேட்டு வணங்கினார் சூரரே

நடை

சுருதி முனிதவத்தைத் தொலைத்தே யவன்தன்னையும்
பொருதி கடல்மீதில் போட்டெறிந்து வந்தவர்கள்
ஈசன் தனைத்தொழுது ஏற்றவரங் கேட்டனராம்
வாசமுள்ள ஈசர் மாதுமையைத் தானோக்கி
தூயவனே மாயவனே சூர் இருவருக்கும்
நேயமுள்ள வரங்கள் நீகொடுக்க வேணுமென்றார்
வரங்கொடுக்க வேணுமென்று மறையோன் அதிசயித்துச்
சிரசன் பதுடைய சீர்சூரனை நோக்கி
ஏதுவர முங்களுக்கு இப்போது வேணுமென்றார்
தீது சூடிகொண்ட சிரசன்ப தோனுரைப்பான்
மாதவரே தேவர்களே மறையவரே மூவர்களே
ஆதவரே யெங்களுக்கு அதிகவரம் வேண்டுமென்றார்
அம்புவியி லுள்ள அஸ்திரங்கள் வாளாலும்
தம்பிரா னாலும் தாண்டமுடி யாதவரம்
வானமிது பூமி மலைகளிது மூன்றிலுள்ள
தானவராய் வாழுகின்ற தங்களா லெங்களையும்
கொல்லத் தொலையாத கொடிய வரமதுவும்
மல்லுக் குபாயதும் வரமும் பலமதுவும்
ஏவலாய் வானோர் எமைத்தொழுது நின்றிடவும்
தாவமா யிந்தவரம் தரவேணு மென்றுரைத்தார்
உடனே சிவனாரும் உற்ற அச்சூரருக்கு
அடமா யவர்கேட்ட அவ்வரங்கள் தான்கொடுத்து
நீச ரிருக்க நெடிய யுகம்வகுத்துப்
பாசருக்குப் பேரு பகர்ந்தே விடைகொடுத்தார்
விடைவேண்டிப் பாவி விமலன் தனைத்தொழுது
மடைப்பாவி யான மல்லோசி வாகனனும்
தில்லைமல் லாலனுமாய்ச் சேர்ந்தங் கிருபேரும்
வல்ல சிவன்வகுத்த வையகத்தில் வந்தனராம்
வந்தார் சிவன்வகுத்த வையகத்தி லம்மானை
அந்த அசுரர் அவரிருக்கு மந்நாளில்
உதிர மதுசூரர் ஒக்க உதித்தெழுந்து
செதிர்சூரப் படையாய்ச் சேர்ந்தங் கினிதிருந்தார்

இப்படியே சூரர் இவர்சேர்க்கை தன்னுடனே
அப்படியே அந்தயுகம் ஆண்டிருந்தா ரம்மானை
ஆண்டிருந்த சூரர் அவரிருந்த மேடையது
தாண்டிநின்ற வானத் தடாக உயரமதே
சூரர் படைகள் தொழுது அடிபணிந்து
பாதக ருக்குநித்தம் பணிந்தேவல் செய்திடுவார்
ஊழியங்கள் செய்து உற்றயிறை தான்கொடுத்துப்
பாளையங் களாகப் பணிந்திருந்தா ரம்மானை
சூரர் கொடுமுடியைச் சூட்டி யரசாண்டு
பாரமுள்ள கோட்டைப் பண்ணினா ரம்மானை
இப்படியே சூரர் இவர்வாழு மந்நாளில்
முப்படியே சூரர் ஊழி விதிப்படியால்
இறப்ப தறியாமல் எரியைமிகக் கண்டாவி
உறப்புசிக்கச் சென்று விட்டி லிறந்தாற்போல்
தம்பி தமையன் சந்ததிகள் மந்திரிமார்
மும்பிலுள்ள சூரர் முடுக்கமதைக் கண்டாவி
நம்பிபத மறந்து நாம்தாம் பெரிதெனவே
கெம்பினார் சூரர் கெட்டனர்கா ணம்மானை
சூர ரவர்செய்த துஷ்டம் பொறுக்காமல்
வீர முள்ளதேவர் விரைந்தே முறையமிட
தேவர் முறையம் சிவனார் மிகக்கேட்டுக்
காவலாய் நித்தம் கைக்குள் ளிருக்குகின்ற
பெண்ணமுதைப் பார்த்துப் புகல்வாரங் கீசுரரும்
கண்ணே மணியே கருத்தினுள் ளானவளே
பூலோகந் தன்னிலுள்ள புருடரா யுதத்தாலும்
மேலோகம் வாழும் விமலரா யுதத்தாலும்
மலைமேலே வாழும் மாமுனிவர் தன்னாலும்
அலையாத வரங்கள் அச்சூரர்க் கேகொடுத்தோம்
தரியா முடுக்கம் தான்பொறுக்காத் தேவரெல்லாம்
அரியோ யெனமுறையம் அநேகம் பொறுக்கரிதே
கொன்று அசுரரையும் தேவரையும் மீட்டுவதார்
என்றீசன் சொல்ல இயல்கன்னி யேதுரைப்பாள்
மலைலோகம் மேலோகம் வையமதி லாகாட்டால்
அலைமேல் துயிலுமொரு ஆண்டியுண்டு கண்டீரே

வரி எண் - 735, கொ . ஏ

முன்னேயச் சூரருக்கு முற்சாப மிட்டதொரு
வன்னச் சுருதிமுனி மந்திரபுரக் கணையாய்
வளர்ந்தங் கிருப்பான்காண் மாயருட பக்கலிலே
கிளர்ந்த மொழிகேட்டுக் கிருபைகூர்ந் தேயீசர்
மாலை வரவழைத்து வளப்பமெல் லாமுரைக்க
சாலப் பொருளும் சம்மதித்தாங் காரமுடன்
அலையில் வளர்ந்த அரிய கணையெடுத்துச்
சிலையேற்றி யம்பைச் சிரித்து மிகத்தொடுக்க
அம்புப் பகையாலும் அதிமால் பகையாலும்
பம்பழித்துச் சூரரூர் பற்பம்போல் தானாக்கிச்
சூர ரிருவருட சிரசை மிகஅறுத்து
வாரிதனில் விட்டெறிந்து வாளி கணையாடி
மலரோ னடிபணிந்து வைகுண்டங் கேட்டிடவே
பலமான குண்டம் பதவி மிகக்கொடுத்தார்
அவ்வுகத்தை மாயன் அன்றழித்து ஈசரிடம்
செவ்வாக நின்று செப்பினா ரீசருடன்

கிரேதா யுகம்

இன்னமொரு யுகத்தை இப்போ படைக்கவென்று
மன்னதியத் திருமால் மனம்பூரித் தேமகிழ்ந்து
சொன்னவுட னீசுரரும் தொன்னூல் மறைதேர்ந்து
முன்னே குறோணி முடிந்ததுண்ட மாறதிலே
ஓரிரண்டு துண்டம் உகமாய்ப் பிறந்தழிந்து
ஈரிரண்டு துண்டம் இருக்குதுகாண் மாயவரே
நூல்முறையைப் பார்க்கில் நெடிய யுகங்கழிந்தால்
மேலுகந்தா னிங்கே மிகுத்தகிரே தாயுகந்தான்
இருக்குதுகா ணென்று ஈச ருரைத்திடவே
மருக்கிதழும் வாயான் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
துண்டமொன்றை ரண்டாய்த் தூயவனார் தான்வகிர்ந்து
மண்டலங்கள் மெய்க்க வாணாள் கொடுத்தருளி
சிங்கமுகச் சூரனெனும் திறல்சூர பற்பனெனும்
பங்கணமாய்ப் பிண்டம் வகுத்தனர்கா ணம்மானை
சூர னுடசிரசு தொளாயிரத்தோ டேநூறும்
போரக்கால் கைகள் பொருப்பெடுக்கு மாபெலமும்
சூரன் சுரோணிதத்தைச் சுக்கிலங்கள் தானாக்கி
ஊரேநீ போவெனவே உற்றவிடை தான்கொடுக்க

விடைவேண்டிச் சூரன் வேண்டும் படையோடே
திடமாகப் பூமி செலுத்தியர சாளுகையில்

வரம்வேண் டமென்று மலரோ னடிவணங்கி
திறமான ஓமமிட்டுச் செப்புக் குடம்நிறுத்தி

நின்ற தவத்தில் நெடியோனைக் காணாமல்
அன்றந்தச் சூரன் அக்கினி யில்விழுந்தான்

சூரபற்பன் விழவே சிங்கமுக வாகனனும்
பாரமுள்ள தன்சிரசைப் பறித்தெறிந்தா னக்கினியில்

ஆனதா லீசுரரும் அம்மை உமையாளும்
ஈனமாஞ் சூரனுக்கு ஏதுவரம் வேணுமென்றார்

ஈச னுரைக்க ஏற்றஅந்தச் சூரனுந்தான்
பாசமுடன் செத்த பத்மனென்ற சூரனையும்

எழுப்பித் தரவேணும் யாங்கள்மிகக் கேட்டவரம்
மழுப்பில்லா வண்ணம் வரமருள்வீ ரென்றுரைத்தான்

சூர னிவன்கேட்க சிவனா ரகமகிழ்ந்து
பாரமுள்ள ஓம பற்பமதைத் தான்பிடித்துச்

சிவஞான வேதம் சிந்தித்தா ரப்பொழுது
பவமான சூர பற்பன் பிறந்தனனாம்

இறந்து பிறந்தனற்கும் இளையோ னவன்தனக்கும்
சிறந்த புகழீசர் செப்புவா ரப்பொழுது

சூரரே உங்களுக்குத் தோற்றமுள்ள போர்வரங்கள்
வீரரே கேளுமென்று வேத னிவையுரைக்க

அந்நாளில் சூரன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
உன்னாலும் அஞ்சுமுகம் உள்ளவர்க ளானாலும்

உலகமதில் பண்ணிவைத்த உற்றஆயு தத்தாலும்
இலகுமன்ன ராலும் இந்திரனார் தன்னாலும்

கொல்லத் தொலையாத கொடிய வரமதுவும்
வல்லவனே நீரும் வாழுங் கயிலையதும்

தேவர் தெய்வேந்திரனும் திருக்கன்னி மார்களையும்
ஏவலா யுன்னுடைய லோகமதி லுள்ளவர்கள்

முழுது மெனக்கு ஊழியங்கள் செய்திடவும்
பழுதில்லா திந்தவரம் பரமனே தாருமென்றான்

தாருமென்று சூரன் தன்மை யுடன்கேட்க
ஆரு மொப்பில்லா ஆதி யகமகிழ்ந்து

கேட்டவர முழுதும் கெட்டியா யுங்களுக்குத்
தாட்டிமையா யிப்போ தந்தோ மெனவுரைத்தார்
வரங்கொடுத் தீசர் மலைகயிலைக் கேகாமல்
பரம உமையாளைப் பையயெடுத் தணைத்து
அலையிலே ஆயன் அருகிலே போயிருந்து
மலைமேலே சூரன் வாய்த்ததென் றவ்வரங்கள்
கயிலை முழுதும் காவலிட்டுத் தேவரையும்
அகில முழுதும் அடக்கியர சாண்டிருந்தான்
அப்படியே சூரன் அரசாண் டிருக்கையிலே
முப்படியே விட்டகுறை முடிவாகும் நாளையிலே
தேவரையும் வானவரைத் தெய்வேந் திரன்வரையும்
மூவரையும் பாவி முட்டுப் படுத்தினதால்
ஆனதால் தேவர் அரிக்கே முறையமிட
ஈனமில்லா மாயன் எடுத்தா ரொருசொரூபம்
ஈசனிடஞ் சென்று இயல்மாய னுமுரைக்க
வாசமுள்ள ஈசுரரே மாபாவிச் சூரனுக்கு
ஏது வரங்கள் ஈந்தீர்கா ணென்றுரைக்க
தாது கர மணிந்த தாமன்பின் னேதுரைப்பார்
வையகத் திலுற்ற வலுவாயு தத்தாலும்
தெய்வலோ கத்தில் சிறந்தமன்னர் தன்னாலும்
அஞ்சு முகத்தாலும் அழியா தவனுயிரும்
தஞ்சமிட வானோர் தையல்தெய்வக் கன்னிமுதல்
கயிலை முழுதும் கமண்டலங்க ளேழுமுதல்
அகில முழுதும் அடக்கி வரங்கொடுத்தோம்
என்று வேதாவும் இவையுரைக்க மாலோனும்
நின்று தியங்கி நெஞ்சமது புண்ணாகிப்
பேயனுக் கென்னுடைய பிறப்பைக் கொடுத்தல்லவோ
தேயமதில் நானும் திரிந்தலையக் காரணந்தான்
என்று திருமால் இதுச்தையஞ் சொல்லியவர்
இன்றந்தச் சூரர் இருவர்தனைக் கொல்லவே

கந்தன் அவதாரம்

ஆறு முகமாய் ஆய னளவிடவே
கூறிடவே சத்திதனைக் கொண்டார்வே லாயுதமாய்
நல்ல சிவனாரை நந்தீ சுரராக்கி
வல்ல பெலமுள்ள வாய்த்ததிக் கெட்டிலுள்ள

பாலர்களை வீரர்களாய்ப் பண்ணினா ரெம்பெருமாள்
வாலமுள்ள சன்னாசி மாரைப் பெரும்படையாய்க்
கந்தனெனும் நாமம் கனத்தசடை யாண்டியுமாய்க்
கொந்துகொந்தாய்ப் பீற்றைக் கூறைமிக வணிந்து
வேலும் மிகப்பிடித்து வெண்ணீறு மேதரித்து
நாலுரண்டு சிரசில் நல்லருத்தி ராச்சமிட்டுப்
பத்துரண்டு காதில் பைம்பொன்னொவ்வாச் செம்பணிந்து
முத்திரிக ளிட்டுக்கந்தப் பொர்க்கணங்கள் தோளிலிட்டுச்
சன்னாசி போலே தானடந் தெம்பெருமாள்
நன்னா வெனவே நாலஞ்சுகவி தான்பாடி
வந்து ஒருமலைமேல் வாய்த்தகூ டாரமிட்டுச்
சந்து மிகச்சொல்லி தான்விட்டார் சூரனுக்கு

வீரவாகுதேவர் தூது

சூர னிடமே தூர்தாநீ சென்றேகிப்
பாரமுள்ள கயிலைப் பருவதமுந் தேவருட
சிறை யகற்றிவானோர் தேவஸ்ரீயும் நீயனுப்பி
திறவா னாயாகச் சீமையர சாளுமென்று
இப்படியே ஆகாட்டால் இன்றுகழித் தெட்டாம்நாள்
அப்படியே உந்தனக்கும் ஆனகந்த சுவாமியர்க்கும்
சண்டை அன்றென்று தரங்கூறி வாவெனவே
அண்டர்பிரான் தூதுவனை அனுப்பினா ரம்மானை
தூதன் மிகநடந்தான் சிவனே செயலெனவே
காதமொன்று தான்கடந்து கண்டானே சூரனையும்
கந்த சுவாமி கருத்தா யுரைத்ததெல்லாம்
அந்த அசுரனுக்கு அத்தூதன் தானுரைத்தான்
சூரா கேள்கந்த சுவாமியரு ளென்றுரைக்க
ஏராத பாவி இகழ்த்துவா னப்போது
தூதனென்றோன் போகாமல் தொடர்ந்து மிகப்பிடித்துப்
பாதப் பெருவிலங்கில் பாவியைவை யென்றுரைத்தான்
ஆரடா நீதான் அறியாயோ யென்பெலங்கள்
பாரடா உன்னுடைய கந்தன் படுகிறதை
ஈசுரனு மெந்தனக்கு இருந்த இடமுமருளி
மாயனிடம் போய்லையில் வாழ்ந்ததுவுங் கண்டிலையோ
எமலோகம் வானம் இந்திரலோ கம்வரையும்
நவகோளும் நானல்லவோ நாட்ட மறிந்திலையோ

முப்பத்து முக்கோடி முற்றதே வாதிகளும்
நாற்பத்துநாற் கோடிரிஷி நமக்கென்ற நிந்திலையோ
அறியாத வாறோகாண் ஆண்டிக்குத் தூதுவந்தாய்ச்
சிறியனென் றிராதேயென் சிரசுடம்பு கண்டிலையோ
உன்னுடைய கந்தன் உயரமது நானறிவேன்
என்னுடைய உயரம் இனிநீ யறிவாயோ
ஆனதா லென்னுடைய ஆங்கார மத்தனையும்
கானகத்தில் வாழும் கந்தனுக் கேவுரைநீ
என்று மதமாய் இவன்பேசத் தூதனுந்தான்
அன்று அறையாமல் அவ்வசுர னுக்குரைப்பான்
நீயோ தானெங்கள் நிமலன் தனக்கெதிரி
பேயோரி நாய்கள் பிச்சிப் பிடுங்கியுன்னை
கண்ட யிடத்தில் கழுக்கள் மிகப்பிடுங்கிக்
கொண்டோடித் தின்ன வேலாயுதங் கொண்டுவந்தார்
தேவர் சிறையும் தெய்வமட வார்சிறையும்
மூவர் சிறையும் மும்முடுக்கந் தான்தீர்த்து
உன்னுடைய சேனை உற்றபடை தானழித்து
நின்னுடைய கோட்டைதனை நீறு பொடியாக்கி
அரசாள்வா ரெங்கள் ஆறுமுக வேலவனார்
துரையான கந்த சுவாமிசொல்லி யனுப்பினர்காண்
என்றேதான் தூதன் இவையுரைக்கச் சூரனுந்தான்
அன்றே மனது அளறித்துணிந் தேதுரைப்பான்.
ஆனா லறிவோம் ஆண்டி தனையுமிங்கே
போனால்தா னென்னோடே போருசெய்ய யேவிடுநீ
சூர னிதுவுரைக்கச் சூலாயுதப் பெருமாள்
தூதன் மிகநடந்து சொன்னான் சுவாமியர்க்கு
சுவாமி மனமகிழ்ந்து சூரன் தனையறுக்க
காமிவே லாயுதத்தைக் கையிலெடுத்தா ரம்மானை
வேலா யுதமெடுத்து வேதப் படைசூழ
சூலாயுதப் பெருமாள் துடியாய் நடக்கலுற்றார்
கந்தனார் வேசம் கரந்திருந்த மாயவனார்
வந்தார்காண் சூரன் வெலுவிழந்தா னம்மானை
சூர னவன்கண்டு தோசப் படையணிந்து
மூரன் படைக்கு முன்னே நடக்கலுற்றான்

வரிஎண் 894, கொ-ஏ.

கண்டா ரீராறு கர்த்தே ரகமகிழ்ந்து
பண்டார வேசம் பண்பா யெடுத்திருக்கி
முன்னே வருமசுரன் முகத்தை யவர்பார்த்துப்
பின்னே சுவாமி புத்தி மிகவுரைப்பார்
வெம்பி விறவாதே வாழ்விழந்து போகாதே
தம்பித் தலைவன் தளமு மிழவாதே
பற்பக் கிரீடமும் பவுசு மிழவாதே
அற்ப மிந்தவாழ்வு அநியாயம் விட்டுவிடு
கரண மிதில்லாமல் கெளவைய்ற்று வாழ்ந்திருந்து
மரணம் வந்துசீவன் மாண்டுபோ கும்பொழுது
நன்மை யதுகூட நாடுமே யல்லாது
தின்மை வராது தேவரையும் விட்டுவிடு
தீட்சை யுடன்புத்தி செவ்வேநே ரிட்டுவொரு
மோட்ச மதுதேட முடுக்கமந்த விட்டுவிடு
இத்தனையும் நாதன் எடுத்து மிகவுரைக்க
புத்தியில்லாப் பாவி போர்சூர னேதுரைப்பான்
இரந்து திரியுகின்ற இரப்போனுக் குள்ளமதி
பரந்த புவியாளும் பாரமுடிக் காவலற்கு
ஏற்குமோ ஞானம் இரப்போனுக் கல்லாது
ஆர்க்குமே சொல்லாதே ஆண்டிவுன் ஞாயமதைச்
சண்டைக்கு வாவெனவே தரங்கூறித் தூதுவிட்ட
பண்டார மென்ற படைக்காரன் நீதானோ
என்னுடைய சேனை எல்லாமிக அழித்து
என்னையும் நாய்நரிக்கு இடுவேனென் றதும்நீயோ
என்றே யசுரன் இயம்பி மிகநகைத்துப்
பண்டார னோடே படையெடுத்தா னம்மானை
சூரனுட படைகள் துண்டந்துண்ட மாய்விழவே
வீரர்களும் வந்து வெட்டினா ரம்மானை
வெட்டதினால் செத்தார் மிகுசூரக் குலங்கள்
பட்டார்க ளென்று பாழ்சூரன் தான்கேட்டு
வந்து யெதிர்த்தான் மாயாண்டி தன்னோடே
இன்றுவந்து வாய்த்ததென்று எம்பெருமா ளுமகிழ்ந்து
வேலா யுதத்தை விறுமா பதஞ்செபித்து
மேலாம் பரனார் விமல னருளாலே
எறிந்தார்காண் சூரன் இறந்தானே மண்மீதில்
பறிந்தேவே லாயுதமும் பாற்கடலில் மூழ்கியதே

சூரன் மடிந்து துடித்துயிர் போகையிலே
வீரமுள்ள நாதன் விண்ணவன் முன்பில்வந்து

சொன்ன மொழியெல்லாம் சூட்சமாய்க் கேளாமல்
இந்நிலைமேல் பாவி இறந்தாயே வம்பாலே

நாட்டமுடன் நானுரைத்த நல்லமொழி கேளாமல்
கோட்டைப் முன்னுடைய குஞ்சரமுந் தோற்றாயே

சந்துவிட்ட சொற்படிக்குத் தந்தரசு ஆளாமல்
விந்துக் குலங்களற்று வீணாய்நீ போனாயே

மாளா வரங்கள் மகாகோடி பெற்றோமென்று
பாழாக மாண்டாயே பண்டாரங் கையாலே

என்றந்த ஆதி இத்தனையுந் தான்கூற
முன்பு பிறந்த முற்பிறப்புச் சூர்மதால்

என்னையோ கொல்ல இரப்பனா லேலாது
உன்னையோர் கொல்ல ஒட்டுவனோ நான்துணிந்தால்

வேலா யுதத்தாலே வென்றுகொண்ட தல்லாது
ஏலாது வுன்னாலே இளப்பமிங்கே பேசாதே

என்றானே சூரன் எம்பெருமாள் கோபமுடன்
கொன்றாரே சூரனுட குறையுயிரை யம்மானை

விருத்தம்

சூரனைத் துணித்த சத்திச் சூலமும் கடலில் மூழ்கி
வீரமால் பதத்தைப் போற்றி விளம்புவாள் சத்தி மாது
மூரனைச் செயிக்க முன்னாள் முற்சூலமாய்ச் சபித்த சாபம்
தீரவே வேணு மென்று திருப்பாதம் வணங்கி நின்றாள்

நடை

ஆதி யென்னாதி அனாதித் திருவுள்மே
சோதியே யென்னுடைய சூல்சா பந்தீரும்

என்று உமையாள் எடுத்து மிகவுரைக்க
நன்றென்று அந்த நாரா யணர்மகிழ்ந்து

சாப மதுதீரச் சாந்தி மிகவளர்த்தார்
தாபமுடன் மாயன் சாந்தி மிகவளர்க்க

அம்மை உமையாளின் ஆனசாபந் தீர்ந்து
செம்மையுடன் கயிலை சென்றனள்கா ணம்மானை

இரணியன் பாடு

சத்திசா பந்தீர்த்துத் தவலோக மேயனுப்பித்
தத்தியாய்ச் சூரனையும் சங்காரஞ் செய்துஅந்தச்

சூரனூர் தன்னைத் தீயோன் தனக்களித்து
வீரசூ ரன்தனையும் மேலுமந்த அவ்வுகத்தில்
பார இரணியனாய்ப் படைத்தார்கா ணம்மானை
சூர னிரணியனாய்த் தோன்றினா னவ்வுகத்தில்
மாய னொருகோலம் மகவா யுருவெடுத்து
வாயில் நடையில்வைத்து மாபாவிச் சூரனையும்
நெஞ்சை யவர்நகத்தால் நேரேப் பிளந்துவைத்து
வஞ்சக னோடே மாயன் மிகவுரைத்தார்
சூர பற்பனாகத் தோன்றின காலமதில்
ஊரிரப்ப னாக உருவாக நான்தோன்றிக்
கொன்றே னானென்று கூறினே னப்போது
அந்நேரம் நீதான் ஆண்டியல்லக் கொன்னதென்றாய்
வேலா யுதத்தாலே வென்றாய்நீ யல்லாது
ஏலாது உன்னாலே என்றன்று பேசினையே
ஆயுதங்க ளம்பு அஸ்திர வர மில்லாமல்
வாயுதமா யென்னகத்தால் வகிர்ந்தேனா னுன்வயிற்றை
என்றுமா யனுரைக்க ஏதுரைப்பான் மாவசுரன்
பத்து மலையைப் பாரநக மாய்ப்பதித்து
இத்தலத்தி லென்னை இறக்கவைத்தா யல்லாது
ஏலாது உன்னாலே இந்தமொழி பேசாதே
மாலா னவேதன் மனதுகோ பம்வெகுண்டு
உன்னை யின்னுமிந்த உலகில் பிறவிசெய்து
கொன்னா லேவிடுவேன் கிரேதா யுகம்வயது
திகைந்தல்லோ போச்சு திரேதா யுகம்பிறந்தால்
பகையுந் தானப்போ பார்மீதி லுண்டாகும்
முற்பிறவித் துண்டம் உயிர்ப்பிறவி செய்யுகையில்
இப்பிறவி தன்னில்நீ இசைந்தமொழி கேட்பேனான்
என்று இரணியனை இரணசங் காரமிட்டு
அன்றி ரணியன்மேடை அழகாய்ப் பெருக்கிவந்த
மேதையு மோர்நினைவு மெல்லி நினைத்ததுகேள்
சீதை புருசன் ஸ்ரீராம னாயிருக்க
நானு மவரோடு நாடிமிகச் சேர்ந்து
ஆணு பிள்ளைபெற்று அரசாள வேணுமென்று

வரி எண் - 1001 - அ . ஏ
,, - 1005 - 1009 சொ. ஏ

எண்ணி மனதில் எம்பெருமா ளைநோக்கி
உன்னிக் கயிலைபக்கம் உடன்போய்த் தவமிருந்தான்

அந்தக் கிரேதா யுகமழித்த அந்நாளில்
கந்தத் திருவேசம் கரந்திருந்த மாயவனார்

செந்தூர்ப் பதியில் சேர்ந்திருந்தா ரம்மானை

(முதல்நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

அந்தூர்ப் பதியில் அலங்கரித்த நாட்கழித்து

திரேதா யுகம்-இராவணன் பாடு

ஆதி கயிலை அரனா ரிடத்தில்வந்து
வேதியரும் நன்றாய் விளம்புவா ரம்மானை

சூரபற்ப னென்ற சூரக்குலங் களைத்துணித்து
வீரம் பறைந்ததினால் மேலுமந்த அவ்வுகத்தில்

இரணியனாய்த் தோன்றி நின்ற இராச்சதனைக்

கொன்று கிரேதா குவலயமுந் தானழித்து
முன்னு கரந்திருந்த ஆறு முகவேசம்

செந்தூரு வாரி திரைமடக்கில் வாழ்ந்திரென்று
வந்தோங் காணய்யா மலர்ப்பாதந் தெண்டனிட

என்றேதான் மாயன் ஈசுரரோ டேதுரைக்க
அன்றேதா னீசர் அருளுவார் மாயனுக்கு

முன்னே குறோணி முடிந்ததுண்ட மாறதிலே
இன்னுமுணு துண்டம் இருக்குதுகாண் மாயவரே

என்றீசர் சொல்ல எல்லோருந் தாம்கூடி
அன்றிருந்த துண்டம் அதிலேயொரு துண்டமதை

உருவாய்ப் படைத்து உயிர்கொடுக்கு மவ்வளவில்
அருகே யிருந்த அச்சுதரு மேதுரைப்பார்

முன்னே யிவனும் முற்பிறப் பானதிலே
என்னோடே பேசி எதிர்த்தான் காணீசுரரே

ஆனதா லிப்பிறப்பு அரக்க னிவன்தனக்கு
ஈனமில்லாச் சிரசு ஈரைந்தா கப்படையும்

பத்துச் சிரசும் பத்துரண்டு கண்காதும்
தத்துவங் களோடே தான்படையு மென்றுரைத்தார்

மாய னுரைக்க மறையோ னகமகிழ்ந்து
வாய்ச்சிரசு பத்தாய் வகுத்தார்கா ணம்மானை

வரி எண் - 1010, 1011 கொ. ஏ

கூடப் பிறக்கக் குண்டிலிட்ட ரத்தமதை
வாட அரக்கர் குலமாய்ப் பிறவிசெய்தார்

அப்போ படைக்கும் அவ்வளவில் மாயவனார்
மெய்ப்பாள மேனிதனில் வியர்வை தனையுருட்டி.

விபீஷண னென்று மெய்யுருவந் தானாக்கிக்
கவுசலமா யரக்கன் தம்பியென வகுத்தார்

கூடி யிருந்து அரக்கன் குறியறிந்து
வேடிக்கை யாக வீற்றிரென்று தானுரைத்தார்

இராவணன் வரம் வேண்டல்

பத்துத் தலையான பாவி யரக்கனவன்
மற்று சிகரொவ்வா வாய்த்தபர மேசுரரை

வணங்கி வரம்வேண்ட மனதிற் பிரியமுற்று
இணங்கியே யீசர்பதம் இறைஞ்சிநின்றா னம்மானை

அப்போது ஈசர் அரக்கன் தனைப்பார்த்து
இப்போது நீயும் வாவெனவே தானழைத்து

நரகக் குழியைவிட்டு நற்கயிலை வரும்வழியில்
கரங்குவித்து மேதை கண்ணரைக் குவித்திருந்தாள்

இச்சித்து ராவணனும் இவளைத் தொடருகையில்
அச்சமில்லா மேதை அரக்கனுக்குச் சாபமிட்டாள்

என்தவ சையழித்து எனைத்தொடர்ந்த ஏதுவினால்
உன்னால் வதைபடவே என்னையெடுத் துப்போவாய்

என்று சபித்து எரியதிலே தான்விழுந்தாள்
அன்றந்த அக்கினியும் அவள்தவ சைப்பார்த்து

அக்கினி தேவி அவளை வளர்த்துவந்தாள்
அக்கினிக்குள் மேதை அருந்தவசு பண்ணலுற்றாள்

அப்போது ராவணனும் ஆதிசிவ னிடத்தில்வந்து
இப்போது என்றனக்கு ஏற்றவரம் தாருமென்றான்

தவத்தருமை கண்டு தலைபத் தரக்கனுக்குச்
சிவத்தலைவ ரானோர் செப்புவா ரம்மானை

காதுரண்டு பத்துக் கண்ணிருப துள்ளோனே
ஏது வரம்வேணும் இப்போது சொல்லுமென்றார்

அப்போது ஈசுரரை அரக்க னவன்வணங்கி
இப்போது ஈசுரரே யான்கேட்கு மிவ்வரங்கள்

தருவோ மெனவே தந்திமுகன் தன்பேரில்
உருவா யெனக்கு உறுதிசெப்பு மென்றுரைத்தான்

அப்படியே ஈசர் ஆணையிட்டுத் தான்கொடுக்க
சொற்படிகேட் டேயரக்கன் சொல்லுவா னப்போது

மூன்றுலோ கத்திலுள்ள முனிவர்தே வாதிகளும்
வேண்டும்பல ஆயுதமும் விதம்விதமா யம்புகளும்

வீரியமாய் நானிருக்க விண்தோயுங் கோட்டைசுற்றிச்
சூரிய சந்திரனும் சுற்றியது போய்விடவும்

சிவனா ரொருகோடி செய்ய வரந்தரவும்
புவனம் படைக்கும் பிரமா வொருகோடி

உமையா ளொருகோடி உற்ற வரந்தரவும்
இமையோ ரரைக்கோடி இப்படியே உள்ளவரம்

மூணரைக் கோடி உள்ளவர மத்தனையும்
★ தாணரேயும் மோடிருக்கும் சத்திபெண்ணை யுந்தாரும்

தடுக்க ணிவன்கேட்ட சுத்தவர மத்தனையும்
கொடுக்கு மளவில் குன்றெடுத்தோன் தன்தேவி

அலைமேல் துயிலும் அச்சுதனார் தம்தேவி
சிலைவே லெடுத்துச் செய்க்கவல்லோன் தன்தேவி

அலங்கா ரமாகி அன்றைப் பொழுததிலே
கலங்கா தான்தேவி கயிலைஉமை யாளருகே

மணிமேடை தன்னில் மகிழ்ந்திருக்கு மவ்வளவில்
கெணியா மலேயரக்கன் கெடுவ தறியாமல்

அம்மை தனைக்கண்டு அயர்ந்து முகஞ்சோர்ந்து
கர்ம விதியால் கைமறந்து நின்றனனே

மோதி யவன்பேரில் மொழிந்தா ளொருசாபம்
சீறியே அரக்கா நீ சினங்கொண்டு பார்த்ததினால்

பாரி லெனைநினைந்து ஒருபெண்ணைக் கொண்டேகி
சீராமர் பாணமதால் சிரமறுந்துசா வாயென்றாள்

இப்படியே சாபமிட்டு இயலான லட்சுமியும்
அப்போ கயிலை அறைக்குள்ளே போயிருந்தாள்

நின்ற உணர்வை நெடிய சிவமறிந்து
அன்றந்த அரக்கனுக்கு ஆதிவரங் கொடுத்தார்

★ பா. பே - நாணரே யென்றனக்குத் தருமென்றா லம்மா
வரி எண் 1098 - 1103, கொ. ஏ

கேட்ட வரங்கள் கெட்டியாய்த் தாம்கொடுத்து
நாட்ட முடன்சீதை நகையா லழிவையென்று
இரக்கமில் லான்கேட்ட ஏற்றவரங்க ளெல்லாம்
அரக்க னவன்தனக்கு ஆதிமிகக் கொடுத்தார்
ஆதி கொடுத்த அவ்வரங்க ளத்தனையும்
நீதியில் லான்வேண்டி நெடியோன் தனைவணங்கி
கொண்டுபோ கும்போது குன்றெடுத்த மாயவனார்
கண்டு மறித்துக் கௌசலமிட் டேமாயன்
அரைக்கோடி வரமாய் ஆக்கிவிட்டார் மாயவரும்
சரக்கோடி மூணும் தான்தோற்றுப் போயினனே

விருத்தம்

ஆதியைத் தொழுது போற்றி அரக்கனும் வரமும் வேண்டிச்
சீரிய சீதை யாலே சீவனுக் கிடறும் பெற்று
வாரிய மூணு கோடி வரமது தோற்றுப் பின்னும்
மூரியன் மூணு லோகம் முழுதுமே யடக்கி யாண்டான்

இராவணன் கொடுமை

முக்கோடி வரத்தை உச்சிக்கொண்டார் மாயவரும்
அக்கரைக் கோடி அரக்கன்வரம் கொண்டேகித்
தேவரையும் மூவரையும் தெய்வேந் திரன்வரையும்
கால்வரையும் வேலைகொண்டு நாடாண்டா னம்மானை
வாசுவு மரக்கன் மணிமேடை தூராட்டால்
வீசுவேன் வாளாலே வெட்டுவேன் பாருவென்பான்
வருண னவன்மேடை வந்துத்தெளி யாதிருந்தால்
மரணம்வரும் வரைக்கும் வலுவிலங்கில் வைப்பேனென்பான்
சந்திர சூரியரும் சாய்ந்துமிகப் போகாட்டால்
சந்து சந்தாகச் சரத்தாலறுப் பேனென்பான்
தெய்வ மடவார்கள் திருக்கவரி வீசாட்டால்
கைவரிந்து கட்டிக் கழுவிலங்கில் வைப்பேனென்பான்
நாலு மறையும் நல்லாறு சாஸ்திரமும்
பாலு குடஞ்சுமந்து பணிந்துமுன்னே நில்லாட்டால்
அஸ்திரத்தால் வாங்கு அம்பிதனில் வைத்தரைந்து
செற்றிதனில் பொட்டிடுவேன் நிச்சயமென் பானரக்கன்
வானவர்க ளெல்லாம் மலரெடுத்து என்காலில்
தானமது பண்ணித் தாழ்ந்து நில்லா தேயிருந்தால்

சாகும் வரைக்கும் தடியிரும்பி விட்டவரை
வேகும் படிக்கு வேள்வியதி லிட்டிடுவேன்

மாமறலி மூவர் வந்தென்சொல் கேளாட்டால்
காமனையும் ஈசன் கண்ணா லெரித்ததுபோல்

என்னுடைய கண்ணால் இயமனையுங் காலனையும்
துன்னுடைய வல்லத் தூதனையும் நானெரிப்பேன்

இவ்வுகத்தி லுள்ள இராஜாதி ராஜரெல்லாம்
முவ்வுகமுங் கப்பமிங்கே முன்னாடி தாராட்டால்

நெருப்பை யெடுத்திட்டிடுவேன் நேரேகொண்டு வாராட்டால்
எரிப்பே னொருஅம்பால் இராஜாதி ராஜரையும்

இப்படியே பாவி இந்திரலோ கம்வரையும்
அப்படியே அரக்கன் அடக்கியர சாண்டிருந்தான்

தேவர்கள் முறையம்

அப்படியே அரக்கன் ஆண்டிருக்கு மவ்வளவில்
முப்படியே விட்டகுறை முடிவாகும் நாளையிலே
தேவாதி தேவர் தினமேவல் செய்திடவே
மூவாதி மூவர் ஊழியங்கள் செய்திடவே
முறுக்கம தால்பாவி ஊழியங்கள் கொண்டதினால்
பொறுக்க முடியாமல் பூலோகத் தார்களெல்லாம்
தெய்வ ஸ்திரீயும் தேவாதி தேவர்களும்
அய்யா திருமாலுக் கபயம் முறையமென
அபயமிடு மொலியை அச்சுதருந் தானமர்ந்தி
கபயமிடும் வேதன் கயிலையது தானேகி
ஆதிப் பரமன் அடியைமிகப் போற்றி
சோதித் திருமால் சொல்லுவா ரம்மானை
பத்துத் தலையுடைய பாவி யரக்கனுக்கு
மற்றும் பலகோடி வரங்கள்மிக ஈந்ததினால்
தேவரையும் மூவரையும் தேவேந்தி ரன்வரையும்
நால்வரையும் வேலைகொண்டு நாடாண்டா னம்மானை
ஆனதால் தேவர் அபயமிடு மொலியை
ஈனமாய்க் கேட்டு இருக்க முடியுதில்லை
பள்ளி யுறக்கம் பரிவாய் வருகுதில்லை
தள்ளினால் தேவரையும் தற்காக்க ஆருமில்லை
என்ன வசமாய் எடுப்போஞ் சொரூபமது
துன்னிகில் லாதவனே சாற்றுவீ ரென்றனராம்

மாய னுரைக்க மறையோ னகமகிழ்ந்து
தூயவரு மங்கே சொல்லுவா ரம்மானை
பாவி யரக்கனுக்குப் பண்டுநா மீந்தவரம்
தாவிப் பறிக்கத் தானர்கா தென்னாலே

இராமவதாரம்

என்றரனார் சொல்ல எம்பெருமா ளச்சுதரும்
அன்றெம் பெருமாள் ஆலோ சனையாக
என்னை மக்வாய் எடுக்கத் தசதரரும்
முன்னே வரங்கேட்டு உலகில் தவமிருக்க
அன்னுகத்தி லுள்ள அரசன் தினகரனும் 1180
பொன்னு திருவைப் பிள்ளையென வந்துதிக்க
நிட்டையா யரசர் நெடுநாள் தவமிருக்கச்
சட்டமதைப் பார்த்துத் தானனுப்பு மீசுரரே
பின்னும் பெருமாள் பெரியோனைப் பார்த்துரைப்பார்
முன்னு முறையாய் முறைப்படியே தேவரையும்
வானரமாய்ப் பூமியிலே வந்துப் பிறந்திருக்கத்
தானவரே யிப்போ தான்படைக்க வேணுமென்றார்
ஏவலா யென்றனுக்கு இப்பிறவி யானதிலே
காவலா யென்றனுக்குக் கைக்குள்ளே நிற்பதற்குப்
பள்ளிகொண்டு நானிருந்த பாம்புரா சன்தனையும் 1190
வெள்ளிமணி மெத்தையையும் வீற்றிருக்கு மாசனமும்
இம்மூனு பேரும் என்னோ டுடன்பிறக்கச்
சம்மூலப் பொருளே தாம்படையு மென்றுரைத்தார்
மாய னுரைக்க மறையோ னகமகிழ்ந்து
தூயவரு மந்தப் படியே தெளிந்திருந்து
படைக்கும் பொழுதில் பரதேவ ரெல்லோரும்
அடைக்கலமே மாயன் அடிமையெனத் தெண்டனிட்டார்
தெண்டனிட்டுத் தேவரெல்லாம் சொல்லுவா ரம்மானை
மண்டலங்க ளெங்கும் மயமாய் நிறைந்தோனே
எங்களையும் லோகமதில் இப்போ படைப்பீரால் 1200
மங்களமா யுள்ள வடிவும் பெலமதுவும்
ஆயனுக்கு நாங்கள் அடிபணிந் தேவல்செய்ய
நேயனே நீரும் நெறியாய்ப் படையுமென்றார்

வரி எண் 1189 அ. ஏ

ஈசன் மகிழ்ந்து இப்படியே தான்படைக்க
வாசத் தசரதரும் வந்து தினகரனும்

மகவாசை யுற்று மகாபரனைத் தானோக்கி
அகப்பாச மற்று அதிகத் தவமிருக்க

நாத னறிந்து நன்மறையைத் தான்பார்த்துப்
பாதக னரக்கன் பத்துத்தலை யுள்ளவனை

தேவர் துயரமறத் திருமால் தசரதற்கு 1216
மூவ ருடன்கூடி உலகமதி லேபிறக்க

அரக்கர் குலமறவே அம்மைசீதா லட்சுமியும்
இரக்கம்போ லுள்ள ஏற்ற தினகரற்கு

மகவாய்ப் பிறக்க மறைதான் விதித்தபடி
செகமீதில் ஞான சிருஷ்டி சிவமயமாய்

இப்படியே வேதத்(து) எழுத்தின் படியாலே
அப்படியே ஈசர் அமைப்புக் கணக்கெடுத்து

உடனே தசரதற்கு உற்றதிரு மாலைத்
திடமாய்ப் பிறவி செய்ய வெனத்துணிந்தார்

அப்போது ராமர் அய்யா திருமாலை 1220
இப்போ துபடைக்க ஈசுரனார் சம்மதிக்கப்

படைக்கும் பொழுதில் பரமசிவ னாரை
நடக்குந் திருமால் நாதனைப்பார்த் தேதுரைப்பார்

அவ்வுலகி லென்னை அதிகத் தசரதற்கு
இவ்வுலகு விட்டங்(கு) என்னைப் பிறவிசெய்ய

வந்த விபரம் வகைவகையா யீசுரரே
என்றனுக்குத் தானமைத்து என்னை யனுப்புமென்றார்

மாய னிதுகேட்க மறையோ னகமகிழ்ந்து
தூயவரு மங்கே சொல்லுகிறா ரம்மானை

பரலோ கமென்ற பைம்பொன் கயிலையதில் 1230
சரலோ கந்தன்னில் தானிருந்த மாமுனிவர்

துருவாச மாமுனியும் சுகசீல மாமுனியும்
விசுவாச மாயிருந்து விசாரமிட்டா ரம்மானை

வாருந் துருவாச மாமுனியே நீர்கேளும்
நீரும் நாமுங்கூடி நீணிலத்தில் போயிருந்து

நானுமொரு பெண்மதலை நல்ல மகவாகத்
தானுமொரு ஆண்மதலை தலைவன் தனைவாங்கிச்

சம்மந் தமாகித் தானிருந்து நாடாண்டு
உம்மந் தமான உதவிபெற வேணுமென்று

இருபேரு மிருந்து எனைநினைந்து மாமுனிவர்
உருவேற்றி வேள்வி ஓம மதுவளர்க்க

இந்தப் படியே இவர்களிரு மாமுனியும்
என்தன் தனைநோக்கி இருந்தார் தவசுகண்டீர்

குறு முனிவன் சாபம்

அல்லாமற் பின்னும் அரக்கன்ரா வணன்தனக்குக்
கொல்லாமற் கொல்லவொரு குறுமுனிவன் சாபமுண்டு

அரக்கன் வரம்வேண்டி அவன்போகும் வேளையிலே
இரக்கமாய் மாமுனியும் இருந்தான் தவசதிலே

தவசுநிலை பாராமல் தலைபத் தரக்கனுந்தான்
பவிசு மதமாய்ப் படுவ தறியாமல்

முனியையவன் காலதினால் ஒற்றினான் மாபாவி
அநியாயப் பாவி அரக்க னவன்றனக்குக்

கூறினான் மாமுனியும் கொள்ளைகொண்டச் சாபமது
தூறின சாபத் துல்லியந் தனைக்கேளும்

மாலை மிகப்போற்றி வாய்த்ததவம் நிற்கையிலே
காலெடுத்து ஒற்றினையே கள்ளாவுன் றன்தனக்கு

இந்தத் தவசுதனில் ஈசுரரைத் தானினைந்து
உன்றன் தனையறுக்க ஒருராம பாணமது

வந்துப் பிறந்திடவும் மாய னதைத்தானெடுத்து
உன்றனுட மார்பில் ஊடுருவ விடவும்

துருவாச மாமுனிவன் தசரதராய்ப் பூமிதனில்
பிறந்து இருந்திடவும் பின்னுஞ் சுகசீல

மாமுனியும் தினகரராய் வந்துப் பிறந்திடவும்
ஓமுனிக்கு லட்சுமியும் வில்லோ டுதித்திடவும்

இராமபா ணத்தோடே இராமர் தசரதற்கு
முராகமத் தின்படியே உலகி லுதித்திடவும்

பாணமது தன்னாலும் பத்தினிதன் கற்பாலும்
நாணமதுகெட் டரக்காவுன் நல்லதலைப் பத்திழந்து

சேனைத் தளமிழந்து சிரசிழந்து வாழ்விழந்து
வானரங்கள் வந்துவுன்றன் வையகத்தைச் சுட்டழித்து

வரி எண் - 1259 அ. ஏ

தென்சடல் மெல்லாம் உழுத்துப் புழுப்புழுத்துச்
சஞ்சலப் பட்டுச் சண்டாளா நீமடிவாய்

வேண்டுவேன் தவசு விமலன் தனைநோக்கி
ஆண்டுபன்னி ரண்டாய் அவன்றவசு நின்றனனே

நின்ற தவத்தின் நிலைமையறிந் துமையாள்
அன்றைக்கு வந்து அருளினா ளாயிழையும்

உரைத்த மொழிகேட்டு உற்ற முனிதனக்குத்
துரைத்தனமா யித்தன்னையும் சொல்லி விடைகொடுத்தேன்

இப்படியே மாமுனிக்கு ஈந்திருக்கு மிவ்வரங்கள்
அப்படியே துருவாச மாமுனியுஞ் சுகசீல
மாமுனியும் நம்மை வருந்திநிஷ்டை செய்யுகிறார்
ஓமுனிக்கு நல்ல ஒழுங்குசெய்ய வேணும்லலோ
அல்லாமல் தேவாதி அபயம் பொறுக்கரிதே
எல்லா மிதுகண்டு இப்பிறவி செய்யுமென்றார்
நல்லதுகா ணென்று நல்லதிரு லட்சுமியை
வல்லமுள்ள பெட்டகத்தில் வைத்தார்கா ணீசுரரும்
இராமபாண மதையும் நன்றாய்ப் பிறவிசெய்ய
சீராமதிரி யம்பகனும் சிவனு மகம்கிழ்ந்து
என்ன விதமாய் இதுபிறவி செய்வோமென்று
பொன்னம் பலத்தோர் புத்திநொந்து தாமிருந்தார்
ஈசுரரு மப்போ இரத்தின கிரிதனிலே
வீசு பரனும் வேள்வி யதுவளர்க்க
வேள்வி வளர்த்து விமல னுருவேற்ற
தாழ்வில்லா ஆயன் தற்சொருபந் தானாகி
ஆதித் திருமால் அப்போ துபாயமதாய்ச்
சோதித் திருமால் சூரன் தனைச்செயிக்க
திருக்கணைக் காலில் செய்ய நரம்புருவி
கூருக்கணமாய் ராம பாணக் கணையெனவே
உறுதிகொண்டு வேள்விதனில் விட்டெறிந்தார் மாயவரும்
பிறிதிகொண்டு லட்சுமியும் பிலத்த திருக்கரத்தில்
தூண்டு விரலில் துய்ய நரம்புருவி
வேண்டும் பெரிய வீரவில் லீதெனவே
ஆராரு மிந்தவில்லை அம்பேற்றக் கூடாமல்
சீரா மரேற்ற சிந்தித்தாள் சாபமது

வரி எண் - 1293, 1295 - அ . எ

உடனேயது வில்லாய் ஓம மதில்பிறக்கத்
திடமாக ராமர் திருக்கணைக்கா லுள்ளரம்புத்

பாணமதாய் வேள்விதனில் பரிவாய்ப் பிறந்திடவே
தாணரும் வானோரும் சங்கத்தோ ருங்காண

எல்லோருங் கண்டு இதுகாண் மாயமெனவே
வல்லோர்க ளான வாய்த்ததே வாதியெல்லாம்

சங்கடங்கள் தீர்ந்ததென்று சந்தோசங் கொண்டாடி
அங்கணங்க ளான அல்கைமிகக் கூத்தாட

இராமபா ணத்தாலே இராவணசூ ரன்தனையும்
ஸ்ரீராமர் மிகச்சென்று தென்னிலங்கை தன்னிலுள்ள

அரக்கர்குல மறுப்பார் அச்சுதனா ரென்றுசொல்லி
இரக்கமுள்ள தேவரெல்லாம் இரங்கிமிகக் கொண்டாட

வில்லோ டுடன்பிறந்த வீரலட்சு மியெனவே
வல்லோர்க ளாராலும் வந்துஇந்த வில்லதையும்

வளைத்தோர்க்கு நல்ல மாலைசூட்ட லாமெனவே
தழைத்த சுகசீல தாட்டீக மாமுனியைத்

தினகரராய்ப் பூமிதனில் செய்துவைத்து லட்சுமியை
மனகரமாய் மண்மறைவில் வாய்த்தபெட்ட கத்தோடே

வில்லோ டுடன்பிறக்க விமல னருளினராம்
நல்ல துருவாச மாமுனிவய நாடதிலே

தசரதராய்த் தோன்றவைத்துத் தேசாதி ராசனுக்கு
விசமாலை ராமருமாய் வீரக் கணையோடே

கூடப் பிறக்கக் குன்றெடுத்தார் தான்துயிலும்
நீட அரவணையை நீதலட்சு மணராக்கித்

தலையணை மெத்தையையும் சத்துரு பரதனுமாய்
நிலைவரமாய் ஈசன் நெறியாய்ப் பிறவிசெய்ய

தேவரையும் வானரமாய்ச் சிவனார் பிறவிசெய்ய
மூவருந் தாம்பிறவி உள்ளதெல்லாந் செய்திடவே

கொடுமுடியாய்ப் பிறந்த கோளிலங்கைப் பாவிகளை
முடியடிவே யில்லாமல் முற்று மறுப்பதற்கு

வேண்டும் பிறவியெல்லாம் விமல னருளிமிகத்
தாண்டவ சங்காரம் தானிதென்றா ரம்மானை

விருத்தம்

இராவணன் தன்னைக் கொல்ல இராம பாணங்க ளோடே
சிராம ராய்மாயன் தானும் தசரதன் தனக்குத் தோன்றி
விராகன மாது சீதை வில்லோடு உதிக்கத் தேவர்
மராம ரக்குலங் களாகி வந்தனர் புவியின் மீதே

நடை

சிராமருந்தான் ராவணனைச் செயிக்க ஒருவிதமாய்
இராமபா ணத்தோடே நாட்டில் பிறந்தனராம்

தென்னிலங்கை தான்முடிய சீதை சிறையிருக்கப்
பொன்னரிய வில்லோ(டு) உடன்பிறந்தாள் பொன்மாது

தேவரெல்லாம் வானரமாய்த் தென்னிலங்கை சுட்டழிக்கப்
பூவர் சகுமுனிவர் போர்விசுவ கன்மனும்

வானரத்துக் கேற்ற மந்திரி தானாகத்
தானவரையு மனுப்பி தரணிதனி லெம்பெருமாள்

லட்சும ணனெனவே ஏற்றசத்து ருபரதன்
கட்சியுடன் மாயன் கணையோ டுடன்பிறந்தார்

இப்படியே ராவணற்கு எல்லோ ரும்பகையாய்
முப்படியே உள்ள முறைநூற் படியாலே

வந்துப் பிறந்தார்காண் மாயவரு மயோத்தியிலே
சிந்தா குலந்தீர்க்கச் சிணமே பிறந்தனராம்

இப்படியே ராமர் ஏற்ற தசரதற்கு
அப்படியே பிறந்து அங்கிருந்தா ரம்மானை

சீதா கல்யாணம்

சீதை வளர திருவில்லுந் தான்வளர
கோதை குழல்சீதை கோமான் மிகவளர

சிராமர் பிறப்போர் சிறப்பாய் வளர்ந்திடவே
இராமர் குலங்கள் இரகசிய மாய்வளர

சீதை வளர்ந்து சிறந்த வயதானதிலே
மாலை மணமிடவே மாதா மனதிலுற்றுத்

குலகுரு வோனோடே தையல்நின் றேதுசொல்வாள்
அம்பும்வில் லும்வளர ஆயிழையுந் தான்வளர்ந்து

பருவங்க ளாச்சே பைங்கிளிக்கு மாலையிட
ஒக்குமோ தென்ன உரைப்பீரென் றுத்தமரே

வரிகள்: 1352 - 1353 கொ. ஏ

என்று மடமாது ஏற்ற தினகரனை
நின்று வணங்கி நேரிழையுஞ் சொல்கையிலே

வில்லை வளைத்தல்லவோ மெல்லிமணஞ் சூடுவது
வல்ல கலைக்கோட்டு மாமுனியைத் தான்வருத்தி

இன்னபடி யீதென்று எடுத்துரைக்க மாமுனியும்
அன்னப் பொழுதில் அருளுவான் மாமுனியும்

பூரா சமான புவியம்பத் தாறிலுள்ள
இராசாதி ராசரெல்லாம் இப்போ வரவழைத்து

வில்லை வளைத்தவற்கு மெல்லிமணஞ் சூட்டுமென்று
சொல்லியே மாமுனியும் தசரதனார் கண்மணியைக்

கண்டுநின்று மாமுனியும் கண்ணனார்க் கேதுரைப்பான்
பண்டு உனக்குப் பரம சிவனாரும்

வில்வளைத்து மாலையிட விதியில் விதித்திருக்கு
செல்லந்த மன்னன் தினகரனார் தன்மகட்கு

இன்று கலியாணம் இப்போ தங்குச்சென்றால்
பண்டு அமைத்த பலனுனக்குக் கிட்டுமிப்போ

என்று கலைக்கோட்டு மாமுனியுந் தானேகிச்
சென்றான் தினகரனின் செல்வி மணமதிலே

அன்றம் பத்தாறு அரசருக்கு மாளனுப்பி
நன்றான நாளின்று நல்ல முகூர்த்தமென்று

தேசாதி தேசர் திசைவென்ற மன்னரெல்லாம்
மேசாதி யானோரும் மேவுந்தெய் வேந்திரனும்

இராவண சூரனொடு இராமர்முத லானவரும்
வராம குலச்சாதி மன்னரெல்லாம் வந்தனராம்

வில்லை வளைத்து வில்லில் நாண்பூட்டாமல்
முல்லைமன்ன ரெல்லாம் முகம்வாடிப் போயிருந்தார்

இராம ரெடுத்து இராம சரமேற்றி
சிராமர் மணஞ்செய்தார் சீதைத் திருமாதை

மணம் முகித்துவானோர் மங்களகீ தத்தோடே
துணைவர் தலைவரொடு சென்றா ரயோத்தியிலே

அயோத்தியா புரியில் ஆனதம்பி மாரோடும்
கையேற்று வந்த கன்னி திருவோடும்

வரி எண் 1385 கொ. ஏ

ஸ்ரீ ராமர் வனவாசம்

வாழ்ந்திருக்கும் நாளையிலே மாதா கைகேசியம்மை
தாழ்ந்தமொழி சொன்னதினால் தம்பி பரதனையும்
நாடாள வைத்து நல்லஸ்ரீ ராமருந்தான்
கூடவொரு தம்பியோடும் குழல்சீதை மாதோடும்
நாடி நடந்தார் நல்லவன வாசமதில்
வாடிவந்து கானகத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் நாளையிலே
லட்சுமண ருமங்கே ஏற்றகனி தான்பறிக்கக்
கட்சியுடன் நடந்து காட்டில் மிகப்போக
சூர்ப்பநகை தன்மகனும் துய்ய தவசுநிற்க
ஆர்ப்பரவா யீசர் ஆகாசத் தேவழியே
வாளை அயச்சார் வாய்த்தபர மேசுரரும்
தாழ வரும்போது தாமனந்த லட்சுமணர்
கண்டந்த வாளைக் கைநீட்டித் தான்பிடித்துத்
துண்டம் விழ ஆலைத் துஞ்சிவிழ வெட்டினர்காண்
பட்டந்த ஆலும் படபடெனச் சாய்ந்திடவே
வெட்டந்து வீழவுந்தான் மீண்டுதிரம் பாய்ந்ததுவே
அரக்கன்தாய் கண்டு அலறி வெகுண்டெழுந்து
இரக்கமில்லாச் சூர்ப்பநகை லட்சுமணரைத் தான்தேடி
தேடி ஸ்ரீராமர் சீர்பாதங் கண்டணுகி
நாடியெனைத் தாவுமென்று நாணமில்லா தேயுரைத்தாள்
என்பாரி யிங்கே இருக்கவே வேறொருவர்
தன்பாரி தன்னைத் தான்விரும்பேன் போடியென்றார்
போடிநீ யென்ற புத்திதனைக் கேட்டரக்கி
தேடியே லட்சுமணரைச் சேரவுற வாடிநின்றாள்
உறவாடி நின்ற ஒயிலை யவரறிந்து
பறபோடி யென்று பம்பஸ்தன மூக்கரிந்தார்
மூக்கு முலையும் முகமும் வடிவிழந்து
நாக்குலரக்க வாடி நாணங்கெட்டத் தீயரக்கி
தன்னுடனே கூடித் தமைய னெனப்பிறந்த
மன்னன்ரா வணன்தனக்கு வகையா யுரைக்கலுற்றாள்
காட்டி லொருபெண் கமலத் திருமகள்போல்
நாட்டி லொவ்வாக் கன்னி நான்கண்ட தில்லையண்ணே
உன்றனக்கு ஆகுமென்று உற்றவளை நான்பிடித்தேன்
என்றவுடன் மூக்கரிந்தோர் இருவருண் டல்லாது

மற்றொருவ ரங்கே வாழ்ந்திருக்கக் கண்டதில்லை
கற்றொருவர் காணாது கையிலம்பு காணாது

மருவளையா அண்ணேவுன் வாய்த்த விரலதிலே
ஒருபிறைக்கே வுண்டு உற்றஅவர் தன்னுயரம்

என்றந்த அரக்கி ஈனம்பல துரைக்க
அன்றந்த ராவணனும் ஆகாசத் தேரேறி

பிச்சைக் கெனவே புறப்பட்டான் காடதிலே
அச்சமில்லா லட்சுமணர் ஆன ஸ்ரீ ராமருமாய்

மானின் பிறகே மனம்வைத்து நின்றிடவே
வானின் செயலால் வானவர்கள் பார்த்திருக்க

லட்சுமி யிடத்தில் நாடியே பிச்சையென்றான்
அச்சமில்லா லட்சுமியும் ஆதி முறைப்படியே

மிக்கான சீதையென மேதையை யாக்கிவைத்து
அக்கினி யானதிலே அமர்ந்திருக்கும் வேளையிலே

அன்று வரம்வேண்டி ஆதிமேதை யானவளும்
நின்று அரக்கனுக்கு நேராகப் பிச்சையிட்டாள்

நாரா யணர்தேவி நல்லலெட்சு மியெனவே
ஏராத பாவி இலச்சைகெட்ட தீயரக்கன்

தேரிலே அம்மைதனைத் திருடிக்கொண் டேகினனாம்
பாரிலே வுள்ள பட்சி பறவைகளும்

கண்டுப் பதறிக் கதறிமிக அழவே
அண்டர் முனிதேவர் எல்லோருந் தாமழவே

மான்வேட் டையாடி மாரீசனை யறுத்துத்
தான்வேட் டையாடும் தகையாலே தம்பியுடன்

வந்தார்கள் லட்சுமியும் வாழ்ந்திருந்த மண்டபத்தில்
பந்தார் குழலனைய பாவையரைக் காணாமல்

கலங்கி மிகவாடி கண்ணீர் மிகச்சொரிய
மலங்கியே லட்சுமணர் மண்ணிற் புரண்டழுதார்

என்னே மணியே எனைப்பெற்ற மாதாவே
பொன்னே யமிழ்தே பெற்றவளே யென்றழுதார்

இராமர் முகம்வாடி நாயகியைத் தான்தேடி
ஸ்ரீரா மர்கலங்கி சினேக முடனழுதார்

வரி எண் : 1442 1447 - பா. கு. ஏ

மனுவாய்ப் பிறக்க மனுவுடம்பு கொண்டதினால்
தனுவா னதையடக்கி தானே புலம்பலுற்றார்
அன்ன மயிலோடும் அன்றில் குயிலோடும்
புன்னை மலரோடும் புலம்பி மிகவழுதார்
வன்னமுள்ள யானை வாய்த்தசிங் கத்தோடும்
பெண்ணமுதைக் கண்டீரோயெனப் புலம்பிமிகக் கேட்டார்
இப்படியே ராமர் இளைய பெருமாளும்
அப்படியே சொல்லி அழுதழுது தான்வாடி
சோலை மரத்தின்கீழ்ச் சோர்ந்து முகம்வாடி
மாலவருந் தம்பி மடிமேல் துயின்றிருக்க
அஞ்சனை யாள்பெற்ற அனுமனதில் வந்தடைய
சஞ்சல மேதென்று சாரதியுந் தெண்டனிட
மின்செறியு மாயன் விழித்தவனைத் தானோக்கிக்
கவசகுண்ட லமணிந்த கார்குற்றா யாரெனவே
உபசரித்துச் சொன்ன உச்சிதத்தைத் தானறிந்து
அய்யரே யென்னை ஆட்கொண்ட நாயகமே
மெய்யரே நீங்கள் மெலிந்திருப்ப தேதெனவே
கேட்க அனுமன் கிருபைகூர்ந் தெம்பெருமாள்
சேர்க்கையுடன் சொன்னார் சீதையுட தன்வளமை
ஏற்கை யாகக்கேட்டு இயலனுமன் ஏதுசொல்வான்

விருத்தம்

நல்லது அடியேன் கேட்டேன் நாவினி வுரைக்கும் வாறு
சொல்லவுங் கேட்பீ ரெந்தன் திருவடை யாளஞ் சொன்னீர்
வல்லவர் தகப்ப னானீர் வரந்தர வேணு மிப்போ
புல்லர்வா ழிலங்கை சுட்டு அம்மையைக் கூட்டி வாறேன்

நடை

என்தாய் மொழிந்த இயலடையா ளத்தாலே
முன்தாலே பெற்ற முதல்வர்தா னென்றனக்கு
அய்யா தானாகும் அடைக்கலமே யாமடியார்
பொய்யாம லென்றன் பேரனுமன் கண்டீரே
இலங்கை தனைச்சுட்டு அம்மையைக் கூட்டிவர
மலங்காதே போவென்று வாக்கருள வேணுமையா
சுக்ரீவன் சாம்புவனும் சுத்தமுள்ள வீரர்களும்
ஒக்கவொரு முகமாய் உடையோன் பதமடைய

வரிஎண் - 1464 - 1465 அ. ஏ

கெருடன் மிகமறித்துக் கேலிசெய்த ஞாயமதும்
திருடன் கொடிய தீப்பாவி ராவணனும்

அம்மை தனைக்கொண்டு அவன்கோட்டை யானதிலே
செம்மையில்லாப் பாவி சிறையில்வைத்த ஞாயமதும்

எல்லா மறிந்து எம்பெருமாள் கோபமுற்று
வெல்லத் துணிந்தார் மிகுபடைகள் தான்திரட்டி

எழுபது வெள்ளம் ஏற்றவா னரங்களையும்
முழுதும் வருத்தி ஒப்பமிட் டெம்பெருமாள்

விசுவகம் மாளனையும் விரைவா யருகழைத்து
வசவாசு மைந்தன் வாய்த்த அனுமனையும்

அனுமன் தனையேவி ஆன மலையெடுத்துத்
தூனும உடனேதான் தோயக் கடலதுக்குள்

கோட்டையது மிட்டுக் குக்குளித் தங்கேகி
ஓட்டனாய் விட்டார் உற்ற அனுமனையும்

அனுமன் தூது

பூட்டமுள்ள வாயு புத்திரனுந் தான்மகிழ்ந்து
நாட்ட முடனிலங்கை நாடாளும் பாதகனைக்

கண்டு முடுகிக் கருத்தழியத் தான்பேசி
கொண்டு இலங்கை குப்பையிடத் தீக்கொளுத்தி

மால்கொடுத்த வாளி மாதுகையி லேகொடுத்து
வால்கொண்டு வீசி வனங்காவு தானழித்துக்

கேதார மாமலையும் கீர்த்தியுடன் குதித்துப்
பாதார மென்று பணிந்தானே ராமரையும்

இராவணன் பாடு

அரக்க னவன்பேசும் அநியாயந் தான்கேட்டு
இரக்கமுள்ள எம்பெருமாள் எழுந்தார் படைக்கெனவே

படைக்கு இவர்நடக்க பார்த்துவீ பீஷணனும்
அடைக்கல மென்று அவர்பாதஞ் சேர்ந்தான்காண்

சேர்ந்த வுடனே திருமால் மனமகிழ்ந்து
ஓர்ந்த படையோடே உடன்யுத்தஞ் செய்திடவே

அரக்கன் படையும் அச்சுதனார் தம்படையும்
இரக்க மில்லாமல் இருவர்படை பொருதார்

படைபொருது வெல்லாமல் பத்துத்தலை யுள்ளோனும்
கடகரியுந் தோற்றுக் கையிழந்தா னம்மானை

பத்துத் தலையும் பார்மீதி லற்றுவிழ
மற்று மொருசொல்வா மாயத் திருநெடுமால்

அரக்க னுயிரு அங்குமிங்கும் நிற்கையிலே
இரக்கமுடன் நின்றங்(கு) ஏது உரைத்தனராம்

கேளாய்நீ ராவணா கிரேதா யுகந்தனிலே
பாழாய் இரணியனாய்ப் பாரில் பிறந்திருந்தாய்

உன்னிடுக்கங் கண்டு உன்புதல்வ னானாகி
தன்னடுக்கல் வந்துவுன்னைச் சங்காரஞ் செய்தேனான்

மகனாய்ப் பிறந்து வதைத்தேனான் பாரறிய
பகை நானென்று பண்பு மிகக்கூற

அப்போது நீயும் அன்றுரைத்த வார்த்தையினால்
இப்போது உன்குலங்கள் எல்லாங் கருவறுத்து

நாணமில்லா துன்னிலங்கை நகரிநீ யாலழித்துப்
பாணமொன்றா லுன்னைப் படுபெய்தேன் கண்டாயோ

அல்லாம லுன்றனக்கு அங்கமொரு நானூறு
எல்லாரும் வெல்லா ஈசன் கயிலையதும்

எடுத்த பெலமுமுண்டே ஈரைந்து சென்னியுண்டே
கடுத்த பெலமுள்ள காலாட்கள் பொரவுண்டே

இந்திரனை வென்ற ஏற்ற புதல்வனுண்டே
சந்திரனுஞ் சூரியனும் தன்னிடத்தி லுண்டல்லவோ

மூணுலோ கத்தாரும் உன்னிடத்தி லுண்டல்லவோ
ஆணுவங்கள் பேசினையே அம்பொன்றில் மாண்டதென்ன

கோலுபோ லேயுயர்ந்த கொடும்பாவி நீகேளு
நாலு முழமல்லவோ நல்லதலை ஒன்றல்லவோ

என்கையால் வாலிதனை எடுத்துவிடத் தாங்காமல்
உன்கை காலுமற்று உயிரழிந்து மாண்டாயே

பத்து மலைபோலே பருந்தலைகள் பெற்றதெல்லாம்
இத்தலத்தில் கண்டிலனே என்கையால் மாண்டாயே

மாண்டாய்நீ யென்று வசைகூறக் கண்டரக்கன்
ஏண்டா மழுப்புகிறாய் இராமனோ சொல்லுவது

தம்பி யெனப்பிறந்து சத்துருபோல் தான்சமைந்து
என்பிலங்க ளெல்லாம் எடுத்துரைத்தா னுன்றனக்கு

ஆனதா லென்னுயிரும் அடையாளம் பார்த்துலக்கா...
ஊனமுற வெய்தாய் உயிரழிந்தே னல்லாது

நீயோடா வென்பெலங்கள் நிலைபார்த்துக் கொல்லுவது
பேயா நீபோடா புலம்பாதே யென்னிடத்தில்

அப்போது மாயன் அதிகசீற் றத்துடனே
ஒப்பொன் றில்லாதார் உரைப்பார்கா ணம்மானை

விருத்தம்

உன்னுட தம்பி யாலே உயிர்நிலை யறிந்து யானும்
என்னுட சரத்தால் கொன்றேன் என்றியம்பிய அரக்கா [வுனைப்
பின்னுகப் பிறப்பு தன்னில் பிறப்புநூ றோடுங் கூடி
அன்னுகந் தன்னில் தோன்ற அருளுவே னானு முன்னை

என்னொரு தம்பி யாலே என்னையுங் கொன்றா யென்று
தன்னொரு மதத்தால் நீயும் சாற்றிய அரக்கா வுன்னைப்
பின்னொரு யுகத்தில் நூறு பிறப்புடன் பிறவி செய்து
என்னொரு ஆளின் கையால் இறந்திடச் செய்வே னுன்னை

நடை

என்னுடைய தம்பி யாலேதா னென்னுயிரை
உன்னுடைய அம்பால் உயிரழிந்தே னல்லாது

என்னைநீ கொல்ல ஏலாது என்றுரைத்தாய்
உன்னை நானிப்போ உயிரழித்தே னென்றுசொல்லி

கொன்றாரே ராவணனின் குறையுயிரை யம்மானை
அன்றுமே தைசிறையை அரிராம ருமாற்றி

வென்ற இலங்கைதனை விபீஷணற்குப் பட்டங்கட்டி 1580
அன்று இலங்கைவிட்டு எல்லோருங் கடல்கடந்து

அயோத்தி யாபுரிக்கு அவர்வருகும் வழிதனிலே
கைபிடித்த ஜானகியும் கனலாறாய்த் தான்வரவே

மேதையும் வந்து மேவியாற் றிலிறங்க
பேதையைச் சீதை மேவியாற் றிலனுப்பி

சீதையும் ராமரோடு சேர்ந்து நடந்திடவே
மாதை மிகப்பார்த்து மாயராமர் ஏதுரைப்பார்

இதுவரையும் லட்சுமியே எங்கே மறைந்திருந்தாய்
அதுவுரைத்து லட்சுமியும் அன்றுவழி தானடந்தாள்

அன்று கயிலை அரனிடத்தில் சென்றிருந்து 1590
அன்றுரா வணன்தனக்கு அவருரைத்த சொற்படியே

வரிஎண் 1577 - 1589, 1591. - கொ. ஏ

முன்னேயுள்ள துண்டம் ஓரிரண்டு உள்ளதிலே
ஒன்றேயொரு துண்டம் ஒருநூறு பங்குவைத்துத்
துவாபர யுகம்வகுத்துத் துரியோதன னெனவே
கிரேதா யுகமழித்துக் கீழுலகில் தோன்றவைத்தார்

துவாபர யுகம்

பாவி பிறக்க பச்சைமால் தான்கூடத்
தாவிப் பிறந்த தம்பியர் மூவரையும்
விபீஷணனையும் நல்ல வெற்றிச்சாம் புவனையும்
அபூருவமாய்க் குந்தியர்க்கு ஐவரையும் பிறவிசெய்தார்
ஐவரையும் பூமி அதிலே பிறவிசெய்து
மொய்குழ லான மெல்லி திரௌபதியாய்
அம்மை திருக்குழலில் அமர்ந்திருந்த பொற்சடையை
நம்மை விபீஷணற்கு நல்மகளா யீந்துவைத்து
அரக்கர் குலமறுக்க அம்மை யெழுந்தருளி
இரக்கர் புரமேகி இருக்குமந்த நாளையிலே
தோழியாய் முன்னிருந்த தூய்ய திரிசடையை
நாழிகை தன்னில் நாதன் பிறவிசெய்தார்
பின்னுமந்த மாயன் பெரியோ னடிவணங்கி
நின்றுகரங் குவித்து நெடியோ னுரைத்தனராம்
எழுபது வெள்ளம் ஏற்றவா னரத்தோடே
முழுது மிலங்கை முடித்துநான் நிற்கையிலே
என்படைக ளான எழுபதுவெள் ளம்திலும்
உன்படைக ளெல்லாம் உயிரழிந் தாரெனவே
ஆராய்ந்து யென்படையை அள்விட்டு நிற்கையிலே
தோராத மன்னன் துடியானச் சேவகன்தான்
ஒருத்தன் தனைக்காணேன் உடனே மறலிதன்னை
வருக அழைத்து வகையே தெனக்கேட்க
நானில்லை யென்றே நமன்தான் மிகவுரைக்க
ஏனில்லை யென்று இறுக்கிநான் கேட்கையிலே
அய்யா வுமதுடைய ஆளான வீரனைத்தான்
கையால முள்ள கும்பகர்ண னொருசமரில்
பிடித்து நசுக்கிப் பிசைந்து திலகமிட்டான்
அடுத்துநின்று பார்த்து அரக்க னவனுயிரைக்

வரி எண் 1599 கொ. ஏ

கொண்டேகி நானும் கொடுநரகில் வைத்திருக்கு
என்றே தான்மறலி இத்தனையுஞ் சொன்னான்காண்

ஆனதால் கும்ப கர்ண னவன்தனையும்
ஈனமுள்ள கஞ்சன் எனப்படையு மிவ்வுகத்தில்

என்றே தான்மாயன் ஈதுரைக்க ஈசுரரும்
அன்றே தான்கும்பனையும் அப்படியே தான்படைத்தார்

படைத்த சடமதுக்குப் பரம னுயிர்கொடுக்க
சடத்தை மிகயெழுப்பித் தானனுப்ப ஈசுரரும்

துவாபர யுகமெனவே தொன்முறையைத் தான்பார்த்துத்
தவறாத வண்ணம் தான்படைத்தா ரெல்லோரும்

அப்படியே ஈசர் அன்று படைத்தபடி
இப்படியே வந்து இவர்கள் பிறந்தனராம்

முன்னுள்ள பீடத்து உதிரமெல்லாந் தானெழுந்து
அன்றுள்ள பாவி அவன்கூடத் தானிருக்க

அரக்க னிராவணனும் அதிகதுரி யோதனனாய்
மூர்க்கன் பிறப்போ ஒருநூறு பேரோடு

வந்துப் பிறந்தான்காண் வையகத்தி லம்மானை
சந்துபயில் மாயன் தன்னோ டுடன்பிறந்த

தம்பி பரதன் சத்ருக்கன் லட்சுமணன்
நம்பி விபீஷணனும் நல்லதொரு சாம்புவனும்

ஐவரும் பூமிதனில் அப்போது தோன்றினராம்
தெய்வத் திரிசடையும் தேவி திரௌபதியாய்

மெய்வரம்பா யுள்ள மேன்மை யதின்படியே
ஐவருட தேவியென்று ஆயிழையுந் தோன்றினளாம்

கும்பகர்ண னென்ற கொடும்பாவி கஞ்சனுமாய்
வம்பனாய் வந்து மதுரைதனில் பிறந்தான்

அப்படியே ஐபேரும் ஆனதொரு நூற்றுவரும்
இப்படியே பங்கு வகைபாதி யாய்ப்பிறந்தார்

இராச்சியத்தி லுள்ள இறைதான முள்ளதெல்லாம்
தராச்சியமாய்ப் பாதியெனத் தங்கள்சில நாளாண்டார்

கஞ்ச னவன்பிறந்து கடிய கொடுமையதால்
வஞ்சனையும் பெற்ற மாதா பிதாக்களையும்

சிறையதிலே வைத்துத் தேசமதைத் தானாண்டு
இறைமிகுதி வேண்டி இராச்சியத்தை யாண்டனனே

ஆனதா லவனுடைய அம்புவியி லுள்ளளவர்கள்
ஈனதுன்ப மாகி இருந்தார் பயமடைந்து
தேவரையும் வானவரைத் தெய்வேந்தி ரன்வரையும்
மூவரையுஞ் சற்றும் முனியாமல் மாபாவி
தெய்வ மடவாரைத் திருக்கவரி வீசிடவே
வைவ னவன்பிடித்து வாவெண்வே ஆள்விடுவான்
வருணனொடு வாயுவையும் வல்விலங்கி லேபோட்டு
அருணன் முதலாய் அந்தி வரும்வரையும்
வேலை யவன்கொண்டு விடுவா னவன்தொழிலாய்
மாலை நினையான் மறையைமிக நினையான்
ஆலயங்கள் கோயில் அழிந்த மடங்கள்வையான்
சாலயங்கள் செய்யான் தர்மசிந்த னைகள்செய்யான்
அந்தணர்க்கு மீயான் அன்னதா னங்களிடான்
பந்தலிட்டுத் தண்ணீர் பக்தர்தமக் களியான்
ஆவு தனையடைத்து அதுக்கிரைகள் போடாமல்
கோவுகளைக் கொல்வான் கொடும்பாவி நிஷ்டூரன்
கண்ட வழக்குரையான் கைக்கூலி கேட்டடிப்பான்
சண்டனைக்கண் டாருவென்பான் தன்னைப்பா வித்திருப்பான்
எம்மைப் படைக்க ஏலுமோ மற்றோர்க்கு
நம்மைப் படைத்ததுவும் நான்தா னெனவுரைப்பான்
இப்படியே கஞ்சன் எதிரியில்லை யென்றுமிக
அப்படியே மீறி ஆண்டான்கா ணம்புவியை
மேலோகந் தன்னில் மிகுந்ததெய்வக் கன்னியரில்
வாலோக மான வாய்த்தகன்னி தெய்வகியும்
உரோகணியா ளென்றும் நுதல்மடவா ரண்டுபேரும்
புரோகணிய மான பொய்கைநீர் தாமாடி
அக்காளுந் தங்கையுமாய் அவர்கள்ரண்டு மாமயிலும்
மிக்கான பட்டுடுத்துமே விவழி தான்வரவே
மாயன் சிறுமதலை வடிவெடுத்துத் தானழவே
ஆயனுட கோலம் அறியாமல் மங்கையர்கள்
தெய்வகியும் பார்த்துச் சொல்லுவாள் தங்கையிடம்
நெய்நிதியக் கன்னி நெடியவிழி ரோகணியே
இன்னா அழுது இதில்கிடக்கும் ஆண்மதலை
பொன்னான சீமையிலும் பெண்ணே நான்கண்டதில்லை
காலில்சிவ சக்கரமும் கையில்மால் சக்கரமும்
மேனிய்சத்தி சக்கரமும் விழிசரசு சக்கரமும்

வாயு பகவான் வடிவுமிகப் போலே
ஆயும் பலகல்வி ஆராய்ந்த அச்சுதர்போல்

கண்கொள்ளாக் காட்சி கைமதலை தன்னழகு
விண்கொள்ளாக் காட்சி மெல்லியரே யிம்மதலை

இம்மதலை தன்னை எடுத்துநாம் தாலாட்டி
பொன்மதலை தன்னைப் போட்டுவைத்துப் போவோம்நாம்

என்றுசொல்லி மாதர் இருபேருஞ் சம்மதித்து
வண்டுசுற்று மெல்லி வந்தெடுத்தா ரம்மானை

மதலை தனையெடுத்து மார்போடு சேர்த்தணைத்துக்
குதலை மொழியமர்த்தி கோதைரண்டு மாமயிலும்

கயிலையது ஏகி கறைக்கண்டர் பாதமதில்
மயிலனைய மாமயிலார் வந்தார்கா ணம்மானை

வந்த மடவார்கள் மார்பி லமுதிளகி
அந்தப் பரமே சுரனா ரவரறிந்து

கன்னியரே உங்கள் கற்பு அகன்றதென்ன
மின்னித் தனங்கள் மெல்லியுட லானதென்ன

பச்சை நிறமேனி பால்வீச்சு வீசுதென்ன
அச்சமில்லாக் கொங்கை அசைந்துஉடல் வாடினதேன்

ஏதெனவே சொல்லுமென்று ஈசுரனார் தாம்கேட்க
ஆதகமாய் நின்ற தோகைபோல் வாடிநின்றார்

விருத்தம்

வாடியே மடவார் தாமும்
மார்பதில் துகிலை மூடி
கோடியே அயர்ந்து ஏங்கிக்
குருவதைப் பாரா வண்ணம்
நாடியே தாழ்ந்து பெண்கள்
நாணியே நின்ற தன்மை
தேடியே மாயன் செய்தச்
செயலெனெ அறிந்தா ரீசர்

அறிந்தார் மாயன் சேயாகி
அழுதே இரங்குங் குரலதினால்
செறிந்தார் குழலார் இவர்கள்சென்று
சேர்த்தே யெடுத்து அணைத்ததுவும்

பறிந்தே யிவர்கள் நாணினதும்
பால்தான் தனத்தில் பாய்ந்ததுவும்
அறிந்தே கன்னி யிருவரையும்
அழித்தே பிறவி செய்தனராம்

பிறவி யதுதான் செய்யவென்று
பெரியோ னுரைக்கப் பெண்ணார்கள்
அறவி யழுது முகம்வாடி
அரனா ரடியை மிகப்போற்றி
இறவி முதலே திரவியமே
சிவமே உமது செய்லைவிட்டு
இறவி யானா லெங்களுக்கு
இனிமேல் பிறவி வேண்டாமே

வேண்டா மென்வே மெல்லியர்கள்
விமல னடியை மிகப்போற்றி
மாண்டா ரெலும்பை மார்பணியும்
மறையோன் பின்னு மகிழ்ந்துரைப்பார்
தூண்டாச் சுடரோன் திருமாலைச்
சேயென் றெடுத்தச் செய்கையினால்
ஆண்டா ருனக்கு மகனாகி
அதின்மேல் பதவி உங்களுக்கே

நடை

மெல்லியரே உங்களுட மெய்வரம்பு தப்பினதால்
செல்லுவீர் துவாரகைச் சீமையிலே யம்மானை

என்றே அரனார் இருகன்னி யோடுரைக்க
அன்றே மடவார் ஆதிதனை நோக்கி

ஆதி யனாதி ஆனந்த மெய்ப்பொருளே
சோதி யென்னாதி சொரூபத் திருவிளக்கே

அல்லாய்ப் பகலாய் ஆரிருளாய் நிற்போனே
வல்லாய்ப் புவியை வார்த்தையொன் றாற்படைத்த

ஆதிப் பொருளே அனாதித் திருவுளமே
சோதிப் பொருளே சொல்லொணா தோவியமே

எட்டாப் பொருளே எளியோர்க் கெளியோனே
முட்டாத செல்வ முதலே முழுமணியே

கண்ணுள் மணியே கருத்தினுள் ளானவனே
பெண்ணு மாணாகிப் பிறப்பில்லா நின்றோனே

இறப்புப் பிறப்பில்லாத எண்ணிலடங் காதவனே
பிறப்பு இறப்பில்லாத பேசமுடி யாதவனே

கருவிதொண்ணூற் றாறும் காவலைந்து பேருடனே
உருவு பிடத்து உயிர்ப்பிறவி செய்வோனே

மூவரு முன்றன் முடிகாண மாட்டாமல்
தேவருந் தேடித் திரிந்தலைய வைத்தோனே

மவ்வும் அவ்வாகி வருந்திஅவ்வும் ஒவ்வாகி
சிவ்வும்வவ் வாய்நின்ற சிவனே சிவமணியே

மாய னெடுத்த மகவான கோலமதை
நேய மறியாமல் நெறிதவறிப் போனதினால்

பின்னேநீ ரெங்களையும் பிறவிசெய்ய வேண்டாங்காண்
எந்நேரங் கயிலை இப்பூமி யானதிலே

தெய்வப் பசுப்போல் தேவரீ ரெங்களையும்
மெய்யறிவு கூடி மிகப்படையு மேலோனே

அல்லாதே போனால் அடியார்க ளெங்களையும்
இல்லாதே செய்யும் இனிப்பிறவி வேண்டாங்காண்

அம்மை உமையாள் அருகே மிகயிருந்து
உம்மையும் போற்றி உம்மூழி யங்கள்செய்து

பூவுலகில் நாங்கள் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததுண்டால்
பாவிகட்கு வேலைப் பண்ணி முடியாதே

பூவு முடித்துப் பூமேடை யும்பெருக்கி
நாவுலகு மெய்க்க நல்லகவி தான்பாடி

தம்புரு வீணை சப்தக் குழலுடனே
இன்புருக ராகம் இசைந்தமுறை தாமிழந்து

நரசென்மம் வாழும் நசுரக் குலங்களிலே
அரசேநீ ரெங்களையும் அழுந்தப் படையாதேயும்

இப்படியே கன்னி இரங்கி யழுதிடவே
அப்படியே கன்னி அவர்களுக் காதியுந்தான்

சொல்லுவார் வேதச் சுடரோ னதிசயித்து
நல்லதுகாண் பெண்ணே நம்மைரண்டுஞ் சொல்லாதே

மாயன் துவாபர வையகத்தில் போய்ப்பிறக்க
வாயமிட்டா னுங்களையும் மாதா யெனவாக்க

நாமென்ன செய்வோம் நவ்விமால் செய்ததற்குப்
போமென்ன ஈசர் பிறவியது செய்தனராம்

போவு மெனவே பிறவியது செய்கையிலே
ஆவும் சிவனோடு அக்கன்னி யிருபேரும்
தாவிய யிப்பிறவி தான்தொலைவ தெப்போவென்றார்
வாயு மகாதேவன் வடிவென்ற இச்சையினால்
பாச முறவாட பைங்கிளியே வுங்களுக்கு
ஆசையா லுங்களுக்கு அவனே புருஷனென்றார்
சங்குசக் கரங்கொண்ட தம்பியென்ற இச்சையினால்
அங்குப் பகவதியும் அச்சுதரு முங்களுக்கு
மதலையென வந்துதிப்பார் வையமது கொண்டாட
குதலை மொழியாரே கொம்பே றிடையாரே
விலங்குச் சிறையும் மிகுசிறையு முங்களுக்கு
மலங்குவது மெத்த மாய்ச்சலுண் டாகியபின்
ஸ்ரீகிருஷ்ண னாகத் திருமா லுதித்தபின்பு
குறுக்கிட்ட தோசம் கொடுமை மிகத்தீர்ந்து
பின்னே பதவிப் பேறுண்டு வுங்களுக்கு
மின்னி னொளியை விமலன் பிறவிசெய்தார்
பிறவியரன் செய்யப் பிறந்தார்கள் பூமியிலே
திறவியது விட்டுத் தெய்வகியும் ரோகணியும்
மதுரைதனில் வந்து மாபாவிக் கஞ்சனுக்கு
இருதையல் மாமயிலார் ஏற்ற பிறப்பெனவே
கூடப் பிறந்தால் கொடிதோ சமெனவே
தேட வொருராசன் சிறுவி யெனப்பிறந்தார்
பிறந்தே தான்கஞ்சனுக்குப் பிறப்பெனவே பேசுவாராம்
சிறந்தே யிவர்கள் திருத்தமாய் வாழுகையில்
இப்படியே கஞ்சன் இவர்களிரண்டு தங்கையரையும்
அப்படியே கூட்டி அவன்வேட்டை யாடிவர
மாமுனிவன் தனக்கு வாய்த்திருந்த மாம்பழத்தைத்
தாமுனிந்து கஞ்சன் தானக்கனி பறித்துத்
தங்கையர்க்குத் தாவீந்தான் சயோகமுனி யறிந்து
மங்கையர்க்கு வந்த மகனா லழிவையென
மாயனுட ஏவலினால் மாமுனியு மப்போது
பாயமுள்ள கஞ்சனுக்குப் படுசாப மிட்டனனே
சாபமது கஞ்சன் தானறியா வண்ணமுந்தான்
பாவமிக நாள்தோறும் பண்ணிவரும் நாளையிலே

வரி எண் 1778 - 1780, 1782, 1801 கௌ. ஏ

வேதியனைத் தான்வருத்தி மிகுத்தகே டுள்ளகஞ்சன்
சோதிரியங் கேட்கத் தொடர்ந்தான்கா ணம்மானை

அப்போது சோதிரிஷி அன்றுமுனி சாபமதால்
எப்போது ஆகிடினும் இடுக்கம்வரு மென்றுரைத்தான்

சோதிரியங் கேட்டுத் துக்கமுற்றுக் கஞ்சனுந்தான்
வேதி யனையனுப்பி மிகுத்தகே டுள்ளகஞ்சன்
கலியாணஞ் செய்யக் கருத்தல்ல வென்றுசொல்லி
வலியான கஞ்சன் வைத்திருந்தா னம்மானை
அந்தச் செய்தி அறிந்தந்த நாரதரும்
வந்துகஞ் சன்தனக்கு வளப்பமெல்லாஞ் சொல்லலுற்றார்
கேளாய் நீகஞ்சா கீர்த்தியுள்ள சாஸ்திரங்கள்
வாழாத மங்கையரை வைத்திருந்த ராச்சியத்தில்
தர்மந் தலைகெடுங்காண் சாஸ்திரத்துக் கேறாது
வற்மம் வந்துசிக்கும் மாரியது பெய்யாது
கோத்திரத்துக் கேறாது குடும்பந் தழையாது
சூத்தீர நோய்கள் சுற்றுமடா வக்குடும்பம்
மானம் வரம்புகெட்டு மனுநீதி தானழிந்து
ஊனமடா வக்குடும்பம் உலகத்துக் கேறாது
கோட்டை யழியும் குளங்கரைகள் தானிடியும்
நாட்டை முடிக்குமடா நல்லகன்னி காவல்வைத்தால்

பொன்னான சீதை பெலத்தகற்பு ஆனதினால்
கண்ணான இலங்கை கரிந்ததுவுங் கண்டிலையோ

இப்படியே வேதம் இயம்பி யிருப்பதினால்
அப்படியே பெண்ணார் அவர்கள்ரண்டு பேரையுந்தாம்

காவலிட்டு வைத்தால் கற்பதினா லுங்களுக்குப்
பாவம்வந்து சுற்றும் பலிக்குமடா வேதமது

ஆனதால் பெண்கள் அவர்கள்ரண்டு பேரையுந்தாம்
மானமுள்ள மன்னனுக்கு மணஞ்செய்து தான்கொடுத்துக்

கெற்பமது உண்டாகிக் கீழே பிறக்கையிலே
அப்போநீ கொன்றாலும் ஆனாலும் பாரமில்லை

என்றுஅந்த நாரதரும் இத்தனையுந் தான்கூற
நன்று மொழியெனவே நவ்வியே கஞ்சனுந்தான்

எனக்குப் படித்துரைத்த ஏற்றவசு தேவனுக்குத்
தனக்கு இவர்களையும் தான்கூட்ட வேணுமென்று

வேணுமென்று சீட்டோட விரும்பிவசு தேவனுந்தான்
வாணுவங்க ளோடே வந்தான் மதுரையிலே
தெய்வகியை ரோகணியைச் சிறப்பா யலங்கரித்து
வைபோக முள்ளவசு தேவனையு மொப்புவித்துச்
சங்கீதத் தோடே தையல்ரண்டு பெண்களையும்
மங்களத் தோடே வசுதேவன் தாலிவைத்துக்
கட்டிக் கைபிடித்துக் கனசீ தனத்தோடே
கொட்டித் திமிர்ந்தூதும் குழலோட வீற்றிருந்தான்
வாழ்ந்திருந்து பெண்கள் வயிறு வளருகையில்
ஆய்ந்தறிந்து கஞ்சன் அருவிலங்கில் வைத்தனனே
தெய்வகியாளு மழுது சிந்தைமுகம் வாடிருப்பாள்
மெய்யன் வசுதேவன் மிகக்கலங்கி தானிருப்பான்
மங்கைநல்லாள் ரோகணியும் வாடி யழுதிருப்பாள்
சங்கையுள்ள தேவர்களும் தையல்தெய்வக் கன்னிகளும்
எல்லாருங் கஞ்சனுட இடுக்கமது தன்னாலே
எல்லாரு மெத்த அறமெலிந்தா ரம்மானை
இப்படியே செய்யும் இடுக்கமதற் காற்றாமல்
அப்படியே மாயனுக்கு அபயம் அமரரிட

தேவர் முறையம்

நிலந்தேவி ஆகாய நீர்த்தேவி யுங்கூடி
தலந்தேவி மன்னன் தனக்கே முறையமிட
தேவாதி தேவர் தேவிமுறை யாற்றாமல்
மூவாதி முத்தன் முழித்தார்காண் பள்ளியது
கண்டுதே வாதிகளும் கன்னி புவிமகளும்
விண்டுரைக்கக் கூடாத விமல னடிபோற்றி
ஆதியே னாதி அய்யாநா ராயணரே
சோதியே வேதச் சுடரே சுடரொளியே
பத்தர்க்கு நித்தா பரனேற்றார்க் கேற்றோனே
சித்தர்க்குச் சித்தா செயலொத்தார்க் கேற்றோனே
மூவர்க் கனாதி முழுமணியாய் நின்றோனே
தேவர்க்கும் நல்ல சிநேகமாய் நின்றோனே
கிட்டவரார்க் கெட்டாத கிருஷ்ணாவுன் றன்பதத்தைக்
கட்டவரு மட்டான கருணா கரக்கடலே

வரி எண் 1869 கொ. ஏ

உச்சிச் சுழியே உம்மென் றெழுத்தோனே
அச்சிச் சுழியே அம்மென் றெழுத்தோனே

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்தும் ஆதிஅ வென்றெழுத்தும்
நெஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்தும் நீயாகி நின்றோனே

எண்ணொருபத் தெண்ணிரண்டும் இவ்வே நடுவாக
ஒண்ணெழுத்தாய் நின்ற உடைய பெருமாளே

தண்டரளத் தூணாகித் தருவைந்து பேருடனே
மண்டலத்துள் ஞேறலுமாய் மயமுமாய் நின்றோனே

போக்கு வரத்துப் புகுந்துரண்டு கால்வீட்டில்
நாக்குகொண் டுபேசி நடுநின்ற நாரணரே

அல்லாய்ப் பகலாய் ஆணாகிப் பெண்ணாகி
எல்லார்க்குஞ் சீவன் ஈயுகின்ற பெம்மானே

பட்சி பறவை பலசீவ செந்துமுதல்
இச்சையுடன் செய்நடப்பும் இயல்கணக்குச் சேர்ப்போனே

ஒருபிறப்பி லும்மை உட்கொள்ளாப் பேர்களையும்
கருவினமா யேழு பிறப்பிலுங் கைகேட்போனே

ஆறு பிறப்பில் அரியேயுன்னைப் போற்றாமல்
தூறு மிகப்பேசித் தொழாதபே ரானாலும்

ஏழாம் பிறப்பிலும்மை எள்ளளவுதா னினைத்தால்
வாழலா மென்றவர்க்கு வைகுண்ட மீந்தோனே

இப்படியே ஏழு பிறப்பதிலு மும்மையுந்தான்
அப்படியே ஓரணுவும் அவர்நினையா தேயிருந்தால்

குட்டங் குறைநோய் கொடியகன்னப் புற்றுடனே
கட்டம்வந்து சாக கழுத்திற்கண்ட மாலையுடன்

தீராக் கருவங்கும் தீன்செல்லா வாய்வுகளும்
காதா னதுகேளார் கண்ணே குருடாகும்

புத்தியற்று வித்தையற்றுப் பேருறுப்பு மில்லாமல்
முத்திகெட்ட புத்தி முழுக்கிரிசை தான்பிடித்துப்

பிள்ளையற்று வாழ்வுமற்றுப் பெண்சாதி தானுமற்றுத்
தள்ளையற்று வீடுமற்றுச் சப்பாணி போலாகி

மாநிலத்தோ ரெல்லாம் மாபாவி யென்றுசொல்லி
வானிழுத்து மாண்டு மறலியுயிர் கொள்கையிலே

நாய்நரிகள் சென்று நாதியற்றான் தன்னுடலைத்
தேயமது காணத் திசைநாலும் பிச்செறிந்து

காக்கை விடக்கைக் கண்டயிடங் கொண்டுதின்னப்
போக்கடித்துப் பின்னும் பொல்லாதான் தன்னுயிரை
மறலி கொடுவரச்சே வலியதண்டால் தானடித்துக்
குறளி மிகக்காட்டிக் கொடும்பாவி தன்னுயிரை
நரகக் குழிதனிலே நன்மறலி தள்ளிடவே
இரைநமக் கென்று எட்டிப் புழுபிடித்து
அச்சுதரை நினையான் அய்யாவைத் தானினையான்
கச்சி மனதுடைய காமாட்சியை நினையான்
வள்ளிக்குந் தேவ மாலவருக் காகாமல்
கொள்ளிக்குப் பிள்ளையில்லாக் கொடும்பாவி யென்று [சொல்லி
எவ்வியே அட்டை எவ்வாய் முதலைகளும்
கவ்வியே சென்று கடித்துப் புழுபுசிக்கும்
என்றுநீ ரேழு இராச்சியங்கள் தானறிய
அன்று பறைசாற்றி அருளிவைத்த அச்சுதரே
வானமது பூமியிலே மடமடென்று வீழாமல்
தானவனே உன்விரலால் தாங்கிவைத்த பெம்மானே
வாரி வரம்பைவிட்டு வையகத்திற் செல்லாமல்
காரியமாய்ப் பள்ளி கடலில் துயின்றோனே
மானம் வரம்பு மகிமைகெட்டுப் போகாமல்
ஊனமிலா தேநன்றாய் உருப்பொருளாய் நின்றோனே
சீவனுள்ள செந்துகட்குத் தினந்தோறு மேபோசிப்புத்
தாவமுட னீயுகின்ற தர்மத் திறவோனே
வலியோ ரெளியோர்க்கும் மன்னுருஞ் செந்துகட்கும்
கலிதீர ஞாயம் கண்டுரைக்கும் பெம்மானே
சீவசெந்துக் கெல்லாம் சீவனுமாய் நின்றோனே
பாவமும் புண்ணியமாய்ப் பராகி நின்றோனே
கண்ணாகி மூக்குக் கருணா கரராகி
மண்ணாகி வேத மறையாகி நின்றோனே
சாத்திரமும் நீயாய் சந்திரனும் நீயாகி
சூத்திரமும் நீயாய் சுழியாகி நின்றோனே
நட்சத்தி ரமாகி நாட்கிரகம் நீயாகி
இச்சேத்தி ரமாகி இருக்கின்ற பெம்மானே
மெய்யனுக்கு மெய்யாய் மேவி யிருப்போனே
பொய்யனுக்குப் பொய்யாய்ப் பொருந்தி யிருப்போனே

இமகூட் சமாகி ஏகம் நிறைந்தோனே
நமகூட் சமான நாரா யணப்பொருளே

கல்வித் தமிழாய்க் கனகப் பொருளாகிச்
செல்வித் திதுவாய்ச் செவ்வாகி நின்றோனே

அண்டமும் பிண்டம் அநேகமாய் நின்றோனே
கண்ட யிடமும் கண்ணுக்குள் ளானோனே

ஈசர் கொடுத்த ஏதுவர மானாலும்
வேசமிட்டு வெல்ல மிகுபொருளாய் நின்றோனே

நடக்க யிருக்க நடத்துவதும் நீயல்லவோ
திடக்க மயக்கம் செய்வதுவும் நீயல்லவோ

ஆரு மொருவர் அளவிடக் கூடாமல்
மேரு போலாகி விண்வளர்ந்து நின்றோனே

எண்ணத் தொலையாத ஏற்ற சொரூபமது
கண்ணிமைக்கு முன்னே கனகோடி செய்வோனே

மூவரா லுன்சொரூபம் உள்ளறியக் கூடாமல்
தேவரா லுந்தெரியாத் திருவுருவங் கொள்வோனே

ஆயனே யெங்கள் ஆதிநா ராயணனே
மாயனே கஞ்சன் வலிமைதனை மாற்றுமையா

பாவமாய்க் கஞ்சன் பலநாளா யெங்களையும்
ஏவல்தான் கொண்ட இடுக்கமதை மாற்றுமையா

ஊழியங்கள் செய்து உடலெல்லாம் நோகுதையா
ஆழி யடைத்த அச்சுதரே யென்றுரைத்தார்

வாண னென்றகஞ்சன் மாபாவி யேதுவினால்
நாணமது கெட்டு நாடுவிட்டுப் போறோங்காண்

நரபால னென்ற நன்றிகெட்ட கஞ்சனினால்
வரம்பா னதுகுளறி மானிபங்கள் கெட்டோமே

இத்தனையுங் காத்து இரட்சிக்க வேணுமென்று
முத்தியுள்ள தேவர் முறையம் அபயமிட

பூமா மடந்தை புலம்பி முறையமிட
நாமாது லட்சுமியும் நன்றா யபயமிட

நாரா யணர்பதத்தை நாயகியுந் தெண்டனிட்டுச்
சீரான லட்சுமியும் செப்பினள்கா ணம்மானை

என்னைப்போல் பெண்ணல்லவோ இவள்தா னிடுமுறையம்
வன்னமுள்ள மாலே மனதிரங்கிக் காருமையா

உடனேதா னாதி ஓலமிட்ட தேவருக்கும்
திடமான பூமா தேவிக்குஞ் சொல்லலுற்றார்

தேவர் வேண்டுதலுக்கு இரங்கல்

வந்து பிறப்போங்காண் மாபாரத முடிக்க
நந்திக் குலம்வளர நாம்பிறப்போங் கண்டீரே
சாரமில்லாக் கஞ்சன் தனைவதைத்துப் பூமியுட
பாரமது தீர்ப்போம் பாரதமு முடித்துவைப்போம்
துவாபர யுகத்தில் துரியோ தனன்முதலாய்த்
தவறாத வம்பன் சராசந்தன் தான்வரையும்
அவ்வுகத் திலுள்ள அநியாயமு மடக்கி
செவ்வுகத்த மன்னவர்க்கு சிநேகமது செய்வதற்கும்
உங்களுக்கும் நல்ல உதவிமிகச் செய்வதற்கும்
அங்குவந்து தோன்றி ஆய ருடன்வளர்வேன்
போங்கோவென்று பூமா தேவியையுந் தேவரையும்
சங்குவண்ண மாலோன் தானே விடைகொடுத்தார்

கண்ணன் அவதாரம்

விடைவேண்டித் தேவர் மேதினியில் தான்போக
படைவீர ரான பச்சைமால் தானெழுந்து
ஆதி கயிலை அரனிடத்தில் வந்திருந்து
சோதி மணிநாதன் சொல்லுவா ரம்மானை
வாணநர பாலனென்ற மாபாவிக் கஞ்சனினால்
நாணமது கெட்டோமென நாடிமிகத் தேவரெல்லாம்
பூமா தேவிமுதல் பொறுக்கமிகக் கூடாமல்
ஆமா அரியே ஆதி முறையமென்றார்
முறையம் பொறுக்காமல் முடுகியிங்கே வந்தேனென்று
மறைவேத மாமணியும் மகிழ்ந்துரைத்தா ரம்மானை
அதுகேட்டு ஈசர் அச்சுதருக் கேதுரைப்பார்
இதுநாளுங் கேட்டு இருக்குதுகா ணிம்முறையம்
ஆனதால் கஞ்சன் அவனைமுதல் கொல்லுதற்கு
ஏனமது பாருமென்று எடுத்துரைத்தா ரீசுரரும்
பாருமென்று ஈசர் பச்சைமா லோடுரைக்க
ஆருமிக வொவ்வாத அச்சுதரு மேதுரைப்பார்
மேருதனில் முன்னாள் வியாசர் மொழிந்தபடி
பாருபா ரதமுதலாய்ப் பாரதப்போர் தான்வரையும்

நாரா யணராய் நாட்டில் மிகப்பிறந்து
வீரான பார்த்தன் மிருதேரை ஓட்டுவித்துச்

சத்தபல முள்ள சராசந்தன் தான்வரையும்
மற்றவ னோராறு வலியபலக் கார்ரையும்

கொல்லவகை கூறி குருநிலையைத் தான்பார்த்து
வெல்லப்பிறப் பாரெனவே வியாசர் மொழிந்தபடி

அல்லாமற் பின்னும் ஆனதெய்வ ரோகணியும்
நல்ல மகவான நாரா யணர்நமக்கு

மகவா யுதிப்பாரென் மகாபரனார் சொன்னபடி 2020
தவமா யிருந்து தவிக்கிறாள் தேவகியும்
இப்படியே யுள்ள எழுத்தின் படியாலே
அப்படியே யென்னை அனுப்புமென் றா ரம்மானை

விருத்தம்

முன்னே வியாசர் மொழிந்தபடி
முறைநூல் தவறிப் போகாமல்
தன்னை மதலை யெனவெடுக்கத்
தவமா யிருந்த தெய்வகிக்குச்
சொன்ன மொழியுந் தவறாமல்
துயர மறவே தேவருக்கும்
என்னைப் பிறவி செய்தனுப்பும்
இறவா திருக்கும் பெம்மானே

நடை

முன்னே வியாசர் மொழிந்தமொழி மாறாமல்
என்னையந்தப் பூமியிலே இப்போ பிறவிசெய்யும்
செந்தமிழ்சேர் மாயன் சிவனாரை யும்பணிந்து 2030
என்றனக்கு ஏற்ற ஈரையாயிர மடவை
கன்னியரா யென்றனக்கு கவரியிட நீர்படையும்
பன்னீர்க் குணம்போல் பைம்பொன் னிறத்தவராய்
முன்னுகத்தி லெனையணைய உகந்திருந்த பேரையெல்லாம்
இன்னுகத்தி லென்றனக்கு இயல்பாய்ப் படையுமென்றார்
மேரு தனிலிருந்து மேகவண்ணர் செயலெனவே
தாருகா வனத்தில் தவசிருந்த ரிஷியையெல்லாம்
ஆயர் குலத்தில் அநேக மடவாராய்
பாயமுற வாடிருக்கப் படைப்பீர்கா ணீசுரரே

வரி எண் 2034 - 2037 கொ. ஏ

உருப்பிணியாய் இலட்சுமியை உலகிற்பிறவி செய்யும்
கருப்பினிய தெய்வக் கயிலாச மாமணியே
சத்தபெல முள்ள தத்துவத்தார் தங்களையும்
மெத்தவரம் பெற்ற மிகுவசுரர் தங்களையும்
எல்லோரையு மிப்பிறவி இதிலே வதைத்திடவும்
எல்லோரை யும்பிறவி ஆக்கிவைக்க வேணுமென்றார்
என்றனக்கு நல்ல ஏற்ற கிளைபோலே
விந்து வழிக்குலம்போல் மிகுவாய்ப் படையுமென்றார்
இப்படியே மாயன் இசைய அந்த ஈசுரரும்
அப்படியே பிறவி அமைக்கத் துணிந்தனராம்
துணிந்தாரே மாயன் தொகுத்ததெல்லா மாராய்ந்து
வணிந்தார மார்பன் வகைப்படியே செய்யலுற்றார்
தெய்வகியாள் வயிற்றில் திருமால் பிறந்திடவே
ஐவர்க் குறுதியிட அச்சுதருந் தோன்றுவாராம்
கலக்கமுடன் விலங்கில் கலுழ்ந்திருந்த மாதுவுட
மலக்கமது தீர மாலோன் பிறக்கலுற்றார்
ஐவர்க் குபகாரம் அன்பாகச் செய்திடவும்
தெய்வகிக்கும் ரோகணிக்கும் சிவகெதிக ளீவதற்கும்
கஞ்சனுட வலிமை கட்டழித்துக் கொல்வதற்கு
விஞ்சவரம் பெற்று வீறுசெய்யும் பேர்களையும்
சத்த பெலமுள்ள தத்துவங்க ளுள்ளோரைத்
தத்தியுள்ள வீமனையும் தன்னாளாய்க் கூடவிட்டுக்
கொல்வதற்கும் தேவருட கூர்முறையந் தீர்ப்பதற்கும்
வெல்வதற்கும் பூமியுட விதனமதை மாற்றுதற்கும்
முன்னே வியாசர் மொழிந்த முறைப்படியே
தன்னிக ரில்லாத தையல்தெய்வ கிவயிற்றில்
பிறக்கிறா ரென்று பெரியோர்கள் கொண்டாட
இறக்கிறார் பொல்லாதார் என்றுமிகக் கொண்டாட
முன்பெற்ற பிள்ளை முழுதுமவன் கொன்றதினால்
வன்பற்ற மாது மங்கையந்தத் தெய்வகியும்
மெத்த மயங்கி முன்னம்விதி தன்னைநொந்து
கர்த்தன் செயலோ கரியமால் தன்செயலோ
என்று அந்தக் கன்னி இருபேரு மேபுலம்பி
விண்டு சொல்லாத விதன மிகவடைந்து

அழுது கரைந்து அவளிருக்கும் வேளையிலே
பழுதில்லா தாயன் பாவை வயிற்றிலுற்றார்

பகவதியு மங்கே பாவையசோ தைவயிற்றில்
சுகபதியு மங்கே தோன்றினள்கா ணம்மானை

மாயனந்தத் தெய்வகியாள் வயிற்றிலுற் றவ்வளவில்
தேயமெல்லாம் நன்றாய்ச் செழித்ததுகா ணம்மானை

கெற்பமுற்ற தெய்வகியும் கிஞ்சுகவா யஞ்சுகமும் 2080
நற்பதமாய்த் தேகம் நாட்டமுடன் கோட்டியுமாய்

பத்துமாதம் பிறந்து பாலன் பிறந்திடவே
சுற்றுமதிற் காவல்வைத்த துடியோர் வலுவிழந்து

வசுதேவன் கால்லிட்ட வாய்த்த விலங்குமற்று
விசுவாச மாதருட விலங்கது தானுமற்றுப்

பாழ்கொண்ட கஞ்சன் பகருங்கோட் டைக்கதவும்
தாழ்திறந்து நேரம் தான்விடியு முன்னாகக்

கண்டாளே தெய்வகியும் கனத்த மதலைதனைக்
கொண்டாடி தானெடுத்துக் கூறுவா ளம்மானை

கண்ணனோ சீவகனோ கரியமுகில் மாயவனோ 2090
வண்ணனோ தெய்வேந்திரனோ மறையவனோ தூயவனோ

அய்யோமுன் பெற்ற அரிய மதலையெல்லாம்
மெய்யோதா னிம்மதலைக் கொவ்வாது மேதினியே

என்று பிரியமுற்று ஏற்ற மதலைதன்னை
அன்று கொடுத்து அனுப்பினா ளசோதையிடம்

வாங்கியே வசுதேவன் வகையாக யேதுசொல்வான்
தாங்கிய கால்விலங்கு மாறுவ தெப்போதென்றான்

இன்றுமுதல் மாறுமென்று இயல்குழந்தை சொல்லிடவே
நன்றிது நன்றெனவே நாடிக் குழந்தைதனை

அன்று வசுதேவன் அசோதைக் குடிலேகிக் 2100
கண்டு அசோதை கன்னியங்கே பெற்றிருந்த

பெண்மதலை தன்னைப் பூராயமா யெடுத்து
ஆண்மதலை தன்னை அசோதை யிடமேயிருத்தி

வந்து வசுதேவன் மங்கைகையி லேகொடுத்துப்
புந்திமிக நொந்து போயிருந்தா னம்மானை

அந்த யிராவிடிந்து அலைகதிரோன் தோன்றியபின்
கந்த மனசுள்ள கஞ்ச னவன்தனக்கு

வரிஎண்: 2096 - 2099 கொ. ஏ

ஒற்றாளாய்த் தூதன் ஒருவன் மிகஓடி
பெற்றா ளுன்தங்கை பிள்ளை யெனவுரைத்தான்
கேட்டானே கஞ்சன் கெருவிதமாய்த் தானெழுந்து
பூட்டான நெஞ்சன் பிள்ளைதனை வந்தெடுத்துத்
தூக்கி நிலத்தில் துண்ணெனவே தானடிக்க
ஆக்கிரமத் தாலே அவனெடுத்து ஏலாமல்
சோர்வுறவே கஞ்சன் துடியிழந்து நிற்கையிலே
பாரளந்தோன் தங்கை பகவதியு மென்சொல்வாள்
என்னை யெடுத்து ஈடுசெய்யா தேகெடுவாய்
உன்னை வதைக்க உற்றயெங்க ளச்சுதரும்
ஆயர்பா டிதன்னில் அண்ணர் வளருகிறார்
போய்ப்பாரு யென்று புகன்றாள் பகவதியும்
கேட்டந்தக் கஞ்சன் கிலேச மிகவாகி
வீட்டுக்குப் போயிருந்து விசாரமிட்டா னம்மானை

விருத்தம்

அய்யோ முனிதான் சபித்தபடி
ஆயர் பதியில் போகறியேன்
மெய்யோ தளரு துடல்மெலியு
மெல்வி மொழிந்த விசளமதால்
கையோ சலித்துக் காலயர்ந்து
கால விதியாற் கருத்தயர்ந்து
பையோ ராளைத் தான்வருத்திப்
பார்க்க விடுத்தான் கஞ்சனன்றே

கஞ்சன் பாடு

அய்யோ மறையோன் அன்று சபித்தபடி
சையோ யிடையர் தன்பதியில் போகறியேன்
தங்கை வயிற்றில் சனித்தபிள்ளை யான்துண்டால்
பங்கம்வரு மென்றனக்குப் பதறுதடா யென்னுடம்பு
என்று மனங்கருகி இயலிழந்த கஞ்சனுந்தான்
அன்றுஒரு தூதனையும் அனுப்பினன்கா ணம்மானை
வாராய்நீ தூதா மற்றோ ரறியாமல்
பாராய்நீ தூதா யசோதை பதியேகி
என்றுஅந்தத் தூதனையும் ஏகவிட்டான் கஞ்சனுமே
நன்றுநன்று என்று நடந்தானே தூதனுந்தான்
தூதன் மிகநடந்து தோகையசோ தைமனையில்
பூதயந்தப் பிள்ளை பொன்தொட்டில் தான்கிடக்கக்

கண்டுஅந்தத் தூதன் கஞ்சனுக்கு நஞ்சென்வே
விண்டு பறையாமல் விரைவாகப் போயினனே

போயந்தத் தூதன் பொறாமையுள்ள கஞ்சனுக்கு
வாயயர்ந்து சிந்தை மறுகியே சொல்லலுற்றான்

காமனோ சீவகனோ கண்ணனோ சந்திரனோ
மாமதனோ சூரியனோ மறையவனோ இறையவனோ

நாமத் திறவானோ நாரா யணன்தானோ
சோமத் திருவுளமோ தெய்வேந் திரன்தானோ

ஈசனோ வாசவனோ இந்திரனோ சந்திரனோ
மாயனோ வுன்னை வதைக்கவந்த மாற்றானோ

ஆரோ யெனக்கு அளவிடவுங் கூடுதில்லை
பேரோ யசோதை புதல்வனெனக் காணுதில்லை

தெய்வகியாள் தேகத் திருச்சுவடு தோணுங்கொஞ்சம்
மெய்யதிப னான விஷ்ணுபோல் முச்சுவடு

என்றந்தக் கஞ்சனுக்கு இத்தூதன் சொல்லிடவே
அன்றவன் கேட்டு அயர்ந்திருந்தா னம்மானை

என்செய்வோ மென்று இருக்குமந்த நாளையிலே
முன்செறியும் பூத மூரிதனை யேவியவன்

கொல்லவென்று விட்டான் குழந்தைதனை யம்மானை
வல்ல பெலமுள்ள மாபூதம் பட்டபின்பு

பின்னுமே தானும் பிலவரக்கரை யேவிக்
கொன்னுவா வென்றான் குழந்தைதனை யம்மானை

கொல்லவந்த பேரையெல்லாம் கொன்றதுகா ணக்குழந்தை
வெல்லவிட்ட பேரிழந்து மெலிந்திருந்தான் கஞ்சனுமே

ஆயர் குடியில் அரியோன் மிகவளர்ந்து
மாய விளையாட்டு மடந்தையோடுங் கூடி

வென்றுபால் வெண்ணெய் மிகப்புசித்துக் காடதிலே
கன்றுதனை மேய்த்துக் காளிங்க னைவதைத்துக்

கஞ்சனுட யேவலினால் காட்டில்வந்த சூரரையும்
துஞ்சிவிடக் கொன்று தொலைத்தனர்கா ணம்மானை

ஆயருக்கு வந்த ஆபத்து அத்தனையும்
போயகற்றி நந்தன் பிள்ளையெனத் தான்வளர்ந்தார்

கஞ்சன் பாடு

மதுரைதனில் வாழும் மாபாவிக் கஞ்சனுக்கு
இறுதிவரும் போது ஏதுசெய்தான் கஞ்சனுமே

நந்திடையன் பாலன் நல்ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை
இந்திடத்திற் கொண்டுவர ஏகவிட்டான் ஓராளை

கஞ்சனுட ஆளும் கண்ணர்ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை
அஞ்சமென்று கண்டு அழைத்தாருமைக் கஞ்சனென்றான்

அந்தவிச ளமறிந்து அரியோன் மிகமகிழ்ந்து
வந்த விசளம் வாய்த்ததென் றெம்பெருமாள்

கூடச் சிலபேரைக் குக்குளிக்கத் தான்கூட்டி
ஈடவி யென்ற எக்காள சத்தமுடன்

குஞ்சரமும் பரியும் குரவைத் தொனியுடனே
கஞ்ச னரசாளும் கனமதுரை சென்றனரே

நாட்டமுட னசோதை நல்லமகன் வந்தானென்று
கேட்ட விசளம் கெட்டியெனக் கஞ்சனுந்தான்

இங்கேநான் சென்று எதிர்த்தவனைக் கொல்லவென்று
சங்கையறக் கோடி தத்தும் படையேவி

கொல்லவிட்ட குஞ்சரமும் குதிரைத் தளப்படையும்
எல்லாந் திருமால் இறக்கவைத்தா ரம்மானை

கஞ்சன் படைகள் கட்டழிந்து போனவுடன்
வஞ்சகனும் வந்து மாயோனிட மெதிர்த்தான்

மாயனுட போரும் வஞ்சகக்கஞ் சன்போரும்
தேயமெல்லா மதிரச் சென்றெதிர்த்தா ரம்மானை

மாயனுக்குக் கஞ்சன் மாட்டாமல் கீழ்விழவே
வாயமிட்டுக் கஞ்சன் மார்பிலே தானிருந்து

கஞ்சன் குடலைக் கண்ணியறத் தான்பிடுங்கி
வெஞ்சினத்தால் மாயன் விட்டெறிந்தார் திக்கதிலே

கஞ்சனையுங் கொன்று கர்மமது செய்தவரும்
தஞ்சமிட்ட தேவருட தன்னிடுக்கமு மாற்றி

மாதாபிதா வுடைய வன்சிறையுந் தான்மாற்றி
சீதான வுக்கிர சேனனையு மாளவைத்து

அவரவர்க்கு நல்ல ஆனபுத்தி சொல்லிமிக
எவரெவர்க்கும் நன்றாய் இருமென்று சொல்லியவர்

விரும்பித் திருமால் விநோதமொன்று தானினைந்து
திரும்பிவரும் வேளையிலே தீரன்சரா சந்தனவன்

என்றன் மருமகனை இவனோதான் கொன்றதென்று
வந்தனனே மாயனுடன் வாதாடி யுத்தமிட்டான்

அப்போது மாயன் ஆராய்ந்து தான்பார்த்து
இப்போது யிவனை ஈடுசெய்யக் கூடாது

சத்தபெல மல்லோ சராசந்த மன்னனுக்குக்
கொற்றவன் வீமனல்லோ கொல்லவகை யுண்டுமென்று

இதுவேளை தப்பவென்று எம்பெருமாள் தானடந்து
செதுவோடு கூடிச் செகலதுக்குள் ளேகினரே

கடலுக்குள் வந்து கனத்தமதி விட்டவரும்
திடமுடனே மாயன் துவாரகைப் பதியிருந்தார்

விருத்தம்

பூதனைச் சகட னோடு பின்னுள்ள அரக்கர் தம்மைச்
சூதனை யெல்லாங் கொன்று சுற்றமாய் மதுரை புக்கி
நீதனை யில்லாக் கஞ்சன் நெஞ்சையும் பிளந்து கொன்று
பார்தனை யளந்தோன் துவரா பதிசெய் திருந்தா ரன்றே

(இரண்டாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

ருக்குமணி கல்யாணம்

கஞ்சனையு மற்றுமுள்ள காலவுணர் தங்களையும்
வஞ்சகமா யுள்ள வாணநர பாலனையும்

இம்முதலா யுள்ள ஏற்ற வரக்கரையும்
அம்முதலா யுள்ளவரை அரியோ னறுத்தனராம்

சத்தபெல முள்ள தத்துவத்தார் தங்களையும்
வித்தகனார் கொல்ல யேல்நினைந்தா ரம்மானை

கஞ்சன் வலிமை கட்டழித்துத் தேவருக்கு
அஞ்ச லருளி ஆழிக்குள் வீற்றிருந்தா ரம்மானை

மாயன் துவரா பதிவாழ்ந்து தானிருக்க
நாயனுக்கு வந்த நல்ல உருப்பிணியை

விதியை யறியாமல் மேலுமொரு ராசனுக்கு
திருமாங் கலியம் சேர்க்கத் துணிந்தனராம்

அப்போது நாரதரும் அரியோ னடிபணிந்து
இப்போது வுன்றனக்கு இசைந்த உருப்பிணியை

பாணிக் கிரணம் பண்ணப் பறையடித்தார்
நானிதையுங் கேட்டு நாடியுரைத்தே னென்றார்

அம்முனிதான் சொல்ல அரியோன் மிகக்கேட்டு
இம்முனிதான் போக இசைந்தார்கா ணம்மானை

மோகத்திரு மாலை முக்கோடி பொன்னதுக்கு
வேகத்தா லுண்டுபண்ணி விரைவாய்க் கொடுநடந்தார்

முழுத்தத்திரு மாலைதன்னை மொய்குழலாள் கன்னியுட
கழுத்திலே யிட்டுக் காமக்கண் ணீட்டிடவே
மாயனுக்கு மோகம் மாதுக்கு மும்மோகம்
தேயமெங்கும் மோகம் சென்றதுகா ணம்மானை
முன்னாலே கேட்டு முகூர்த்தமிட்ட பேர்களையும்
அந்நாளே கொன்று அவன்படையுந் தானறுத்து
உருப்பிணிக்குத் தேவரெல்லாம் ஓலமிட மாலையிட்டு
விருப்புகந்த மாயன் விமானமது தானேறி
மனோன்மணியைக் கூட்டி மாயோன் படையுடனே
வினோசர மால்தானும் விரைவாய் நடைநடந்து
வடவெல்லாந் தீர்த்து வைகுண்டப் பெம்மானும்
கூடலுக்குள் சென்றிருந்தார் காயாம்பூ மேகவண்ணர்
இப்படியே முன்னே இசைந்திருந்த பெண்ணையெல்லாம்
அப்படியே மாலையிட்டு அமர்ந்திருந்தா ரம்மானை

விருத்தம்

ஆயர்குடியில் வளர்ந்து வெண்ணெய்
அருந்தி முறைமா தரையணைந்து
தீயன் கொடிய கஞ்சனையும்
திருக்கி யறுத்து அசுரரையும்
உபாய முடனே கொலையடக்கி
உருப்பிணி முதலாய்ப் பெண்களையும்
தேய மதிலே மணமுகித்துத்
துவரா பதியில் வீற்றிருந்தார்

நடை

உருப்பிணி முதலாய் ஒத்துவந்த பெண்களையும்
திருப்பொருத்தம் பூட்டிச் செகலதுக்குள் வீற்றிருந்தார்

பாண்டவர் வரலாறு

கஞ்ச னிடுக்கம் கழித்தந்தக் காரணரும்
பஞ்சவர்க்கு நன்மைசெய்யப் பார்த்தார்கா ணம்மானை
பிறந்த துரியோதனனும் பிறவியொரு நூற்றுவரும்
சிறந்தபுக ழைபேரும் தேசமதிலே வளர்ந்து
அவரவர்க்கு ஏற்ற ஆர்க்கமுள்ள வித்தைகற்று
எவரெவர்க்கு மெய்க்க இவர்வளர்ந்தா ரம்மானை
வளர்ந்து நிமிர்ந்து வரும்வேளை யானதிலே
மிழர்ந்துருகி வாடும் விசைகெட்ட மாபாவி

வரி எண் 2250 அ. ஏ

துடியாய் மறுவழக்குச் சொல்லித்துரி யோதனனும்
முடிய வினைசூடி உலகாண்டா னம்மானை

பாவி யிருந்து பாராண்டச் சீமையிலே
கோவுகட்கு நீரு குடிக்கக் கிடையாது

தன்ம ரவர்வீமன் சகாதே வன்விசயன்
நன்மை பரிநகுலன் நாடான நாடதுதான்

குருநா டெனவே கூறுவா ரங்நகரு
திருநாடு தன்னுடைய சிறப்புக்கே ளம்மானை

துரியோ தனாதி செலுத்துமஸ்தி னாபுரத்தில்
பரியொட் டகமும் பலமிருக மானதுவும்

பசியால் தகையால் பட்சி பறவைகளும்
விசியாய்க் குருநகரில் மேவித்தகை யாறிவரும்

அத்தினா புரத்தில் அரதேகி யாவரெல்லாம்
பத்தியா யுள்ள பஞ்சவர்க ளாண்டிருக்கும்

குருநாடு தன்னில் குழாங்கூடி யிருந்தனராம்
திருநாட்டுக் கொவ்வும் சிறந்த குருநாடு

ஒருநாடு மந்தக் குருநாட்டுக் கொவ்வாதே
பருநாடு பத்தியுள்ள பஞ்சவர்கள் தந்நாடு

தேவரும் வானவரும் தெய்வத் திருமாலும்
மூவரும் நன்றாய் உகந்த குருநாடு

ஆளியொடு சிங்கம் ஆனையிறாஞ் சிப்புள்ளும்
வேளிசமா யுள்ள வெகுஐந் தலையரவம்

வெள்ளானை வெள்ளை மிருகசாரை யானதுவும்
துள்ளாடி நித்தம் துலங்கிவரும் நன்னாடு

அந்நாடு நாடு அரன்நாடு குருநாடு
பொன்னாடு நாடு புத்தியுள்ளோர் தந்நாடு

அரனருளைப் பெற்றிருக்கும் ஐவர்களின் நன்னாடு
இரவலர்க்கு ஈயும் ஏற்றதர்மர் தந்நாடு

மாயனருள் பெற்ற மன்னவர்கள் தந்நாடு
தாய்நாடு ஆனத் தமிழ்க்குரு நன்னாட்டில்

மெய்யில்லா மன்னனுக்கு மேதினியில் நேர்பாதி
பொய்யில்லாத் தர்மருக்குப் பேர்பாதி யாகவேதான்

ஆண்டார் சிலநாள் ஆளிலொரு பங்காகத்
தாண்டவ ராயர் தன்மையா லம்மானை

பாண்டவர் வனவாசம்

இப்படியே யாண்டு இருக்குமந்த நாளையிலே
மூப்படியே விட்டகுறை முடிவாகும் நாளையிலே

வணங்கா முடிபெற்ற மன்னன்துரி யோதனனும்
இணங்காமற் பிணங்கி ஏதுசெய்தா னம்மானை

தலைவீதம் பங்குத் தான்வையா வண்ணமுந்தான்
நிலைபகிர்ந்து விட்டோமே நினைவுசற்று மில்லாமல்

இனியவன் சொத்தை யாம்பறித்து ஐவரையும்
தனியே வனத்தில் தானனுப்பி இராச்சியத்தை

அடக்கியர சாளவென்று அவன்நினைத்து மாபாவி 2310
உடக்கிச் சூதுபொருது ஓட்டிவைத்தான் ஐவரையும்

பாவிதுரி யோதனனும் பஞ்சவரைத் தான்வெருட்டி
சோவிதமாய் நாட்டைச் சுற்றிவர சாண்டிருந்தான்

வனவாசந் தன்னில் வந்திருந் தைவரும்
இன்மா னதுபோல் இருந்தார் குகையதிலே
அப்போது வேத வியாச ரவரறிந்து
செப்போடு வொத்த திருமா லருகேகி
மாயவனே பஞ்சவர்க்கு வாரமாய் நீயிருந்து
தீயதுரி யோதனனைச் செயிக்கவந்த பெம்மானே
பஞ்சவரை மாபாவி பழுதுசூ தாடிவென்று 2320
வஞ்சக மாய்ப்பாவி வனத்தில் துரத்திவிட்டான்
ஐபேரும் பத்தினியும் அந்த வனந்தனிலே
பசுப்போல் கதறி பசித்திருந்து வாடுகிறார்
அன்றுமகா மேருவில் அடியேன் மொழிந்தபடி
இன்றுபா ரதமுடிக்க எழுந்தருளும் நாளாச்சு
என்று முனிதான் எடுத்துரைக்க மாயவனார்
அன்று திருமால் ஐவ ரிடம்நடந்தார்
வேத வியாகரரும் வேயூதும் மாயவரும்
சீதக்குணத் தர்மர்முன்னே சென்றனர்கா ணம்மானை
நாரா யணர்வரவே நல்லதர் மாதிகளும் 2330
பாரா னதையளந்தோன் பதம்பூண்டா ரம்மானை

கால்பிடித்துத் தர்மர் கண்ணன் பதந்தொழவே
மால்பிடித்துத் தர்மரையும் மார்போ டுறவணைத்துப்

பதறாதே பாண்டவரே பத்தியுள்ள பஞ்சவரே
கதறாதே ஐவரையும் காத்தோ மெனவுரைத்தார்

அப்போது தர்மர் அச்சுதரை யும்போற்றி
இப்போது எங்களுக்கு ஏற்ற பசிதீர்க்க
சூரிய பாண்டம் தனையழைத்துச் சுத்தமனே
ஆரிய மான அன்ன மருளவென்றார்
அப்போது மாயன் ஆதிதனை நினைத்து
மெய்ப்பான பாண்டம் மிகவருத்தி ஓரரியும்
கையா லெடுத்துக் கனத்ததர்மர் கைக்கொடுத்து
ஐயா யிரங்கோடி ஆட்கள்மிக வந்தாலும்
என்பே ரரிதான் என்னைநினைந்து பாண்டமதில்
அன்பரே நீரை அதுநிறைய வார்த்தவுடன்
என்பே ரரியை எடுத்ததி லிட்டதுண்டால்
அன்பாக வெல்லோர்க்கும் அமுதாய் வளருமென்றார்
இத்தனையுஞ் சொல்லி ஈந்தாரே யன்பருக்குச்
சித்திரம்போல் வேண்டித் தெளிந்திருந்தா ரம்மானை
மாயனுஞ் சொல்லி மண்டபத்தில் போனபின்பு
தூயவியா கரரும் சொல்லுவார் தர்மருடன்
பஞ்சவரே வுங்களுக்குப் பச்சைமா வின்றுமுதல்
தஞ்சமென்று சொல்லித் தான்போனார் மாமுனியும்
மாமுனியும் போக வனத்திலந்த ஐபேரும்
ஓமுனியே தஞ்சமென்று உகந்திருந்தா ரம்மானை
பாவிதுரி யோதனனும் பஞ்சவரைக் கொல்லவென்று
ஆவி யவன்செய்த அநியாய மத்தனையும்
ஒக்க வொருமிக்க உரைக்கக்கே ளொண்ணுதலே
சிக்கெனவே நஞ்சைத் தீபாவி யிட்டனனே
நஞ்சைக் கலந்து நல்லதயி ரென்றீந்தான்
அஞ்சலென்று மாயன் அதுகாத்தா ரம்மானை
பாதாளம் வெட்டிப் பார்வீ மனையோட்டி
நீதாள மான நெடியோ னதுகாத்தார்
கன்னிதனிற் பாவி கழுநாட்டி யைவரையும்
கொன்றுவிட வைத்ததையும் குன்றெடுத்தார் காத்தனரே
அரவதையும் விட்டு அவ்வீமனை வதைத்தான்
விரைவுடனே மாயன் விசந்தீர்த்துக் காத்தனரே
தண்ணீரில் நஞ்சைவைத்துச் சதித்தானே ஐவரையும்
மண்ணீரேழு மளந்த மாயனது காத்தார்

வரி எண் 2358 அ.எ

பூதத்தை யேவிப் பில்லிசெய்தான் மாபாவி
நீதத் திருமால் நிலைநிறுத்தி யாண்டனரே
இப்படியே பாவி இடறுசெய்த தோசமெல்லாம்
அப்படியே மாயன்காத்து ஆண்டனரே யைவரையும்
பாவியவன் செய்ததெல்லாம் பலியாம லைவேர்க்கும்
சோவிதமாய் மாயன் துணைசெய்தா ரம்மானை

துரியோதனன் பாடு

பின்னுமந்தப் பஞ்சவர்க்குப் பெரும்பாவி சொன்னபடி
பன்னிரண் டாண்டு பரிவாய்க் கழிந்தபின்பு
மாயன் தூதுபோனார் வஞ்சமற்ற பஞ்சவர்க்குத்
தீயதுரி யோதனனும் திருமாலைப் பாராமல்
தாள்போல் புத்தி தானுரைத்துப் பஞ்சவர்க்கு
வாழ்வுபெறப் பூமி வாரென்றார் வாமனுமே
என்போ லிடங்கள் ஈயேனென வுரைத்தான்
மாயனையும் பாவி வாபோ வெனப்பேசி
ஈயெனச் சொன்ன இயல்புகேட் டெம்பெருமாள்
கன்னன் பலமும் கடியவிது ரன்பலமும்
மன்னன்ஸ்ரீ பீஷ்மர் வாழ்துரோ ணர்பலமும்
தென்னன் துரியோ தனன்பலமுந் தானழித்து
வன்ன விசயனுக்கு வாளி பலகொடுத்து
வீமனுக்கு நல்ல விசைதண்டா யுதங்கொடுத்துத்
தாமன்சகா தேவனுக்குச் சத்திமுலங் கொடுத்து
நகுலனுக்கு ஆயுதமும் நல்லபரி யுங்கொடுத்துப்
புகலான தர்மருக்குப் பொறுமை அரிகொடுத்து
மங்கை துரோபதைக்கு வாய்த்த கனல்கொடுத்துச்
செங்கையிலே பாரதத்தைச் சேவித்தார் மாயவரும்
மாயருட கையில் வளர்ந்த திருமுடியில்
ஓயையிட வொன்று ஒத்துதே பாரதப்போர்
ஐபேருட படையும் அரவக்கொடி யோன்படையும்
கைப்போரு விற்போரும் கணைப்போரும் வாட்போரும்
அம்புப்போ ருங்கரியும் அச்சுப்போரும் பொருது
கன்னன் சகுனி கனத்தவலுச் சல்லியனும்
மன்னன்ஸ்ரீ பீஷ்மரும் வாய்த்த துரோணர்முதல்
சராசந் தன்வரையும் சத்தியக் கீசகனும்
பராச வீமன் பலியிட்டா னம்மானை

இத்தனைபேர் மாண்டால் இருப்பாரோ நூற்றுவரும்
அத்தனைபேர் தம்மை அறுத்தா னருச்சுனனும்

பார்த்துத்துரி யோதனனும் பார்மடுவ மானதிலே
செத்தவரைத் தானெழுப்ப சிறுயோகஞ் செய்யலுற்றான்

அற்றதலை கைகாலும் அன்றுவந்து பொருந்தினதாம்
பற்றியே யெம்பெருமாள் பார்வீமனை யழைத்து

இத்தடா கமிறங்கி இந்நீரைக் கலக்குவென்றார்
அத்தடா கமிறங்கி அந்நீரைக் கலக்குகையில்

துரியன் வெளியாகி செயவீமனை நோக்கி
விரிமாறு தூவி வெளியில்வந்தான் மாபாவி

தம்பி படைகள் தலைவர் புதல்வர்முதல்
வம்பி லிறந்தாச்சே வாழ்வெதன்ன வென்றுசொல்லி

எல்லா ரிறந்திடிலும் எண்ணமில்லை யென்றிடலாம்
வெல்லாரும் வெல்லா விசகர்ணன் மாண்டதினால்

இருப்பதோ பூவுலகில் இறப்பதே நன்றெனவே
விருப்பமுள்ள கர்ணனைத்தான் வெற்றிகொண்ட
[அர்ச்சுனனை

இன்றுகொல்ல வென்று எழுந்தான் படைக்கெனவே
அன்றுமால் தானறிந்து அருச்சுனனைத் தானழைத்து

இத்தனை நாளும் என்னபோர் செய்தாய்நீ
அர்ச்சுனா இன்றுன்மேல் அரவக் கொடியோனும்

வாறான் படைக்கெனவே வாள்வீமனை யழைத்து

உன்றனக்கு நல்ல உறுவேட்டை யின்றடவா
என்றனக்கு யின்றுமுதல் இளைப்பாற லாமடவா

வண்ண மகள்தனக்கு மயிர்முடித்த லின்றடவா
எண்ணமற்றுத் தர்மர் இருப்பது மின்றடவா

என்றந்த வீமனுக்கு இசைந்தபோர்க் கோலமிட்டு
வண்டுசுற்று மார்பனுக்கு வரிசைமிகக் கொடுத்து

வீமனுட தண்டதுக்கு விசமால் விசைகொடுத்துப்
போமென வீமனுக்குப் போர்க்கு விடைகொடுத்து

விசையன் பரிநகுலன் வெற்றிச்சகா தேவனையும்
இசையொத்த தர்மரையும் இன்றகல நில்லமென்று

வீமனையுங் கூட்டி வெளியிலரி வந்திடவே
காமக் கனல்மீறிக் கரியோ னெழுந்ததுபோல்

வரி எண் 2406 - 2412 கொ. ஏ

வந்தானே பாவி வணங்கா முடியோனும்
சந்தான மான தமிழ்வீமன் தானறிந்து
எதிர்த்தா ரிருவர் எனக்குனக் கென்றேதான்
செருத்தான் வலிமை செய்வதுகே ளம்மானை
மண்ணதிரும் விண்ணதிரும் வானமது தானதிரும்
திண்ணதிரப் பூமி தொந்தோ மெனக்குலுங்கும்
மலைக ளசைந்து மடமடென வோசையிட
கலைகள் கரிகள் கதறி மிசஓட
அலைகள் தவறி அங்குமிங்கு மோடிடவே
இலைக ளுதிர்ந்து இடிந்துவிழு மாமரங்கள்
தூளெழும்பிச் சூரியனைத் தோன்றாம லேமறைக்க
வேழெழும்பிக் காட்டில் விழுந்தலறி யோடிடவே
தவமுனிவர் நிஷ்டை தானெகிழ்ந்து தட்டழிந்து
திசைமாறித் திக்கில் திரிந்தலைந்து போயினரே
வேதா சிவமும் வெம்மருண்டு தாம்பதற
நாதாந்த மோதும் நன்மறையோர் தாம்பதற
துரியோ தனன்போரும் செயவீமன் றன்போரும்
எரியோ டெரிதான் எதிர்த்துப் பொருதாப்போல்
ஒண்ணுக்கு ளொண்ணு ஒல்கிப்புறஞ் சாயாமல்
மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் மண்டி யுத்தமிட்டார்
துரியோ தனனடிக்கச் செயவீமன் தான்பிடிக்க
மரியாதை வீமன் மாறிய வனடிக்க
அடிக்க அவன்பிடிப்பான் அப்படியே சண்டையிட்டுச்
சாயா விதத்தைத் தானறிந் திருபேரும்
வாயாற் சபதமிட்டு வகுத்தே பொருவோமென்று
கட்டான் கள்ளன் கசடன் வெகுகெடும்பன்
துட்டாள னான துரியோதன னுரைப்பான்
இத்தனை நேரம் இருபேருஞ் சண்டையிட்டுப்
புத்தியில்லா வண்ணம் பொருதோமே வம்பதிலே
உன்பலமு முன்னுடைய உயிர்நிலையும் நீயுரைத்தால்
என்பலமு முன்னோடே இயம்புகிறே னென்றுரைத்தான்
அப்போது வீமன் அவனிலைக ளத்தனையும்
தப்பாம லேயுரைத்தான் சகலோ ரறிந்திடவே
கேட்டுத்துரி யோதனனும் கேளுநீ யென்பலங்கள்
தீட்டுகிறே னென்னிடது செய்யபுற மென்றுரைத்தான்

கள்ளன் கௌசலமாய்க் கபடுரைத்த ஞாயமெல்லாம்
எள்ளளவு போலே இசையாத வீமனுக்கு
மெய்யுரைத்தா னென்று மேலான போர்வீமன்
கையாரத் தண்டால் கனக்க அடித்தனனே
அடிக்கவே வீமன் அலங்காமல் மற்றோனும்
திடுக்க முடனே சென்றவன் வீமன்பேரில்
மாறி யவனிடிக்க வாட்டமுற்றுப் போர்வீமன்
தேறியே மாயவரைச் சிந்தைதனிலே நினைக்கத்
திலதமுள்ள மாயன் செயவீ மனைநோக்கி
வலது தொடைதனிலே மாயன் கண்காட்டிடவே
அடித்தானே வீமன் அதுதான் குறியெனவே
துடித்தான் கிடாய்போல் துரியோதனன் விழுந்து
மூடற்ற மாமரம்போல் முறிந்துகீழ் தான்விழுந்து
கூடற்ற உயிர்போல் குலைந்துகீழ் வீழ்ந்தனனே
அப்போது மாயன் அரவக்கொடி யோனிடத்தில்
தப்பாமல் வார்த்தையொன்று தான்கேட்கப் போயினரே
முன்னே பிறப்பில் முடியிலங்கை யாண்டிருந்தாய்
தென்ன னிராவணனாய்ச் சிரசுபத்தாய் நீயிருந்தாய்
அப்போது நீதான் அநியாயஞ் செய்ததினால்
செப்போடு வொத்த ஸ்ரீராமனாய் நான்தோன்றி
பத்துச் சிரசறுத்துப் பார்மீதிலே கிடத்தி
உற்று வொருவசனம் உரைத்தேனா னுன்னிடத்தில்
தம்பியா லென்னைச் சரமறுத்தா யல்லாது
எம்பிரா ணனைவதைக்க ஏலாது யென்றனையே
தம்பியொரு நூறோடே தான்படைத் துன்னையுந்தான்
கொம்பிலொரு ஆளைவிட்டுக் கொன்றேனே
[உன்னையுந்தான்
என்றுரைக்கப் பாவி இகழ்த்துவா னப்போது
தண்டுகொண்டே யடித்த தமிழ்வீ மனல்லாது
இன்றுமுன்னா லேலாது இடையாபோ வென்றனனே
என்று அவனுரைக்க எம்பெருமாளும் வெகுண்டு
அப்போது மாலும் அதிகோபம் வெகுண்டு
துப்புரைகள் கெட்ட தீயனுக்கங் கேதுரைப்பார்
உன்னையின்ன மிந்த உலகி லொருபிறவி
சின்னவன்ன மாகச் சிரசொன்றாய்த் தான்படைத்து

அறிவுபுத்தி யோடும் ஆணுவங்கள் தன்னோடும்
செறியுங் கலையோடும் சிறப்போடுந் தான்படைத்து

என்பேரி லன்பு இருக்கவெகு சாஸ்திரமும்
தன்போத மறியத் தான்படைப்பேன் கண்டாயே

முன்னே யுனக்கு உற்றபிறப் பாறதிலும்
என்னை நினைப்பு எள்ளளவும் நம்பவில்லை

ஏழாம் பிறப்பதிலும் என்னைநினை யாதிருந்தால்
பாழாவாய் மேலும் பகையில்லை யென்றன்க்கு

என்று திருமால் இயம்பித்துரி யோதனனை
அன்று அவர்கொன்று ஐவரையுந் தாம்வருத்திக்

கர்ம சடங்கு களிக்க விடைகொடுத்தார்
தர்மமுள்ள கர்ணனுக்குச் சாஸ்திரத்தி லுள்ளமுறை

எல்லாச் சடங்கும் இருவருக்கும் நூற்றுவர்க்கும்
உல்லாச முள்ளதர்மர் ஒக்கமுறை செய்தனராம்

கர்ணனுக்கு முத்தியருளல்

முறைசெய்து கர்ணனுக்கு முத்திமோக்ஷங் கொடுக்க
மறைதேர்ந்த மாயன் வந்தா ரவனருகே

அப்போது வேத வியாசரவ ரங்குவந்து
செப்போடு வொத்த திருமாலோ டேதுரைப்பார்

பாவியோடே கூடிப் படைசெய்த கர்ணனுட
ஆவிக்கு மோக்ஷம் அருளுவதோ மாயவரே

என்றுரைக்க வியாசர் எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
நன்றுநன்று மாமுனியே நானுரைக்கக் கேட்டருள்வாய்

தொண்டுபண்ணி நின்ற துய்யவா னரங்களிலே
பண்டு படைத்தலைவன் சுக்ரீவ னுடன்பிறந்த

வல்லபெல முள்ள வாலியிவன் முற்பிறப்பில்
நல்லவனாய் முன்னே நாட்டி லிருக்கையிலே

இராவணனோ டேகூடி இராமசரத் தாலிறந்தான்
சிராமனாய் நானிருந்து செயித்த விதமறிந்து

வந்து பணிந்தானே வாலியவ னென்காலில்
நன்றியுள்ள மாலே நானுமுன் னேவலனாய்

முன்னேநீ ரமிழ்தம் உவரிதனிற் கடைய
என்னை யொருபுறமாய் ஏவல்கொண்ட மாயவரே

வரிஎண்: 2529. கொ . ஏ

பத்துத் தலையுள்ள பாவியந்த ராவணனைக்
கொத்திச் சிரசறுத்துக் கொல்லேனோ நாயடியேன்
உன்னுடைய பாணம் என்னுடலிற் பட்டதனால்
என்றனக்கு மோக்ஷம் ஈயவே ணுமெனவே

என்றந்த வாலி இறைஞ்சித் தொழுதிடவே
அன்றுவா லிதனக்கு அருளினதை நீர்கேளும்
எனக்கேவ லாக இப்பிறவி நீபிறந்து
தனக்கேராப் பாவிதனைச் சங்காரஞ் செய்ததினால்
இனிமே லவனோடிருந்து என்சொல் கேட்கவைத்துக்
கனியான மோக்ஷக் கயிலாச மேதருவேன்
என்றவனை யழித்து இப்பிறவி யைவருடன்
முந்தி வுதித்து முதற்பிறவி செய்தவனை
அரவக் கொடியோன் இடத்தி லனுப்பிவைத்து
இரவலர்க்கு மீந்து என்புத்தி யுள்ளிருத்தி
அன்னையுட சொல்லை அசராம லைபேர்க்கு
ஒன்றே வொருகணைமேல் விடேனென்ற உத்தமன்காண்
ஆனதால் முன்னே அருளிவைத்த சொற்படிக்கு
மானமாய் மோக்ஷம் வகுத்தே னவனுக்கென்றார்
நல்லதுதா னென்று நன்முனிவன் தான்மகிழ்ந்தான்
எல்லைவைத்த பாரதப்போர் இன்று முடிந்ததென்று
கொண்டாடி யைபேரும் குருமுனியைத் தெண்டனிட்டு
வண்டாடும் வண்ணமகள் மயிர்முடித்து நீராடி
ஐபேரும் பத்தினியும் அச்சுதரை யும்போற்றி
மெய்போக மான வியாசரை யுங்குவித்து
ஆண்டார்கள் சீமை அச்சுதனா ருண்டெனவே
பாண்டவர்கள் நன்றாய்ப் பாராளும் நாளையிலே
வைகுண்ட மேக மனதிலுற் றெம்பெருமாள்
பொய்கொண்ட வேசம் பொருந்திப் பொருப்பேறி
ஆங்கார மோகத்து அம்புக் கணையாலே
ஓங்கார மாமுனிவன் உறுதிபெற்றுத் தான்மெலிந்து
பஞ்சவர்க்கு வுள்ள பாரப் பெலங்களையும்
துஞ்சிவிட வாங்கித் தோற்றமுள்ள ஐவருக்கு
மேல்நடப் புள்ள விசனமெல்லாந் தானறிந்து
முல்நடந்து வாருமென்று மோக்ஷத் திறவோனும்

வரிஎண்: 2540, 2541 - கொ . ஏ

சீரங்க மாபதியில் செல்கின்ற வப்போது
சாரங்கர் செய்த தன்மைகே ளம்மானை

சப்தகன்னியரும் சான்றோர் பிறப்பும்

அரிகோண மாமலையில் அயோகவமிழ்த கங்கை
பரிகோண மாமலையின் பகுத்துக்கே ளம்மானை

தேன்கமுகு மாங்கமுகு தென்னங் கமுகுகளும்
வான்கமுகு வாழை வழுவில்லா நற்கமுகும்

சோலை மரமும் சுகசோப னமரமும்
ஆல மரமும் அகில்தேக்கு மாமரமும்
புன்னை மரமும் புஷ்ப மலர்க்காவும்
தென்னை மரமும் செஞ்சந் தனமரமும்
மாவு மரமும் வாய்த்த பலாமரமும்
தாவு மரத்தின் தன்மைசொல்லக் கூடாது
சோலையிலே வீற்றிருக்கும் சீர்பறவை யின்பெருமை
நூலமின்ன தென்று சொல்லத் தொலையாதே
பார்வதியும் ஈஸ்வரனும் பாவித் திருப்பதுபோல்
தேர்பதியும் மேடைகளும் சிங்கா சனங்களும்
அலையில் துயில்வோர் அங்கிருந்த பாவனைபோல்
நிலையில் முனிவோர் நிற்பதென்னக் கூடாது
கயிலை யீதென்று கண்ணான மாமுனிவர்
ஒயிலாகக் கூடி உகந்திருப்ப தவ்வனத்தில்
வைகுண்டங் காண வந்ததர்மி யெல்லோரும்
மெய்குண்டங் கண்டோ மௌனயிருப்பா ரவ்வனத்தில்
அப்படியே நல்ல அயோக வமிழ்தவனம்
இப்படியே நன்றாய் இயல்பா யிருப்பதுதான்
புட்டாபுரங் கிழக்கும் பூங்காவு நேர்மேற்கும்
வட்டமுள்ள ஸ்ரீரங்கம் வடக்கு வனந்தெற்காகத்
தெற்கே திரிகோணம் செங்காவு நேர்வடக்கு
மிக்கவகை மேற்கு மிகுந்தவனம் நேர்கிழக்கு
இவ்வெல்லை சூழ்ந்த அயோக வமிழ்தவனம்
அவ்வனத்தி லுள்ள அமிழ்தகங்கை யானதிலே
குளித்து விளையாடிக் கூவந் தனிலிறங்கிக்
களித்து மகிழ்ந்து கையில்கங்கை தான்திரட்டி
ஈசருட முடியில் இட்டுக் கரங்குவித்து
வாசமுடன் கயிலை வாழ்ந்திருக் குமடவார்

மரகத வல்லி வள்ளி சரிகையெனும்
சரகதக் கன்னி சரிதை அரிமடவும்

ஏழு மடவும் எண்ணெண்ணு மிப்படியே
நாளு முறையாய் நடத்திவரும் நாளையிலே
மாலறிந்து கன்னிமுன்னே வந்தார் சன்னாசியென
ஏலறிந்து கன்னி இவரல்ல ஈசரென்று
சாய்ந்து விலகித் தையல்நல்லார் பேர்குகையில்
ஆய்ந்து தெளிந்து அச்சுதரு முன்னோகி
பலநாளு மீசருக்குப் பாவையரே நீங்களுந்தான்
செலந்திரட்டி மேன்முடியில் செய்தீ ரனுஷ்டானம்
இனியெனக்கு நீங்கள் எல்லோரு மிக்கவந்து
கனிநீர்தனை எந்தலையில் கவிழுமென்றா ரெம்பெருமாள்
அப்போது கன்னி எல்லோரு மேதுரைப்பார்
எப்போதுந் தாமாய் இருப்பவர்க்கே யல்லாது
மாயவர்க்கு மற்றுமுள்ள மயேசு ரர்தமக்கும்
வாயமுள்ள வானவர்கோன் மறைமுனிவர் தந்தமக்கும்
எருதேறி நித்தம் இறவா திருக்கின்ற
ஒருவனுக்கே யல்லால் ஊழியங்கள் வேறில்லையே
கேட்டுஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் கிளிமொழியோ டேதுரைப்பார்
ஓட்டி விரந்துண்ண ஊர்வழியே தான்திரியும்
ஆண்டிக்கே யல்லாது அரவணையி லேதுயிலும்
காண்டபனுக் கேவல் கருதோ மெனவுரைத்தீர்
தோகையரே கங்கையினித் திரட்டுவ தைப்பார்ப்போம்
ஆகட்டு மென்று அச்சுதருங் கோபமுற்று
மேலோக மாயிருக்கும் வேதயேழு வுகத்தில்
சாலோக மான சத்திபர லோகமதில்
ஆருருவ மல்லாத ஆகாச சத்தியொன்றும்
சீருருவ மான சிவலோக மானதிலே
மெய்கொண்ட வானோர் வித்துவொன் றானதுவும்
வைகுண்ட லோகமதில் வாய்த்ததர்மி யானதிலே
தன்மியொரு வித்துத் தானெடுத்து வேதாவின்
சென்மித் தெடுத்தார் சிவயிருஷி யொன்றதிலே
தபோதனராய்ச் சண்டன் தன்னுகத்தில் வாழுவரில்
சகோதரரா யொன்று தானெடுத்தா ரம்மானை
சொர்க்கலோ கமதிலே ஸ்ரீராமர் தந்தமக்குப்
பக்குவங்க ளாகப் பணிவிடைகள் செய்வோரில்

நல்லகுல மான நயனவித் தோன்றதுவும்
வெல்லமரர் கோன்வாழும் வெற்றித்தெய்வ லோகமதில்

புத்தியுள்ள நாதன் பின்யுகத்தை யாளுதற்குச்
சுத்தியுள்ள வித்தோன்று தாமெடுத்தா ரம்மானை

இப்படியே மேலோக ஏழுயுகமதிலும்
அப்படியே நல்ல ஆக்கமுள்ள வித்தேழு

எடுத்துத் திருமால் இருதயத்தி லேநினைத்துக்
கொடுத்துநின்ற தாதாவைக் குவித்துப் பதம்போற்றி

கன்னியுட கற்பதுக்குக் கருத்தேது செய்வோமென்று
உன்னி மனதில் ஓருமித்துப் பார்த்தனராம்

பார்த்தனரே கற்பதுக்குப் பக்குவம்வே றில்லையென்று
தீத்தழலாய்ப் போகத் திருவுருவங் கொண்டன்ராம்

பிரமா வுபதேசம் பிறப்பு வுருவேற்றி
குரமாய் வருணன் குளிரத் தொளிந்திடவே

காமத் தணலாய்க் கருமேனி யானதிலே
வேமக் கனல்போல் விழிகொழுந் திட்டெரிய

சாந்தணியுங் கொங்கை தையல்தெய்வக் கன்னியர்கள்
கூந்தல் விரித்துக் கூபந் தனிலிறங்கி

அரிஓம் எனவே ஆடிக் கரையேறி
தரிதோ மெனவே சலக்கரையை விட்டவரும்

உயர வரவே உள்ளுதறத் துள்ளிகண்டு
அயரக் கரங்கால் அங்கமெல்லாந் தொங்கலிட

கிடுகிடெனத் தேகம் கிளிமொழிவாய் கொட்டிடவே
திடுதிடென அக்கனியைத் திரைபோல் வளையலுற்றார்

கன்னி யேழுபேரும் கனலை மிகஆவ
உன்னித் திருமால் ஓங்கார மோகமதாய்

மங்கை யேழுபேர்க்கும் வயிற்றிலுற்ற தம்மானை
சங்குவண்ண மாலோன் சச்சுருவங் கொண்டனரே

உடனே ஸ்திரீகள் உட்தரித்த பிள்ளைகளை
தடமேலே பெற்றுச் சஞ்சலித்து மாமடவார்

வெருவிப் பயந்து விழிமடவா ரெல்லோரும்
கருவிதொண் ணூற் றாறும் கலங்கியே தாமோடி

துகிலை யெடுத்துடுத்துத் திரட்டினார் கங்கைதனைக்
கையில் சலந்தான் கட்டித் திரளாமல்

வரி எண் 2644 அ. வ

கலங்கி யழுது கண்ணீர் மிகத்தூவி
மலங்கி யழுது மண்ணிலவர் புரண்டு

அய்யோ பொருளை அறியாமல் விட்டோமே
மெய்யோடே குத்தி மெலிந்தழுதா ரம்மானை

விருத்தம்

கனலைத் துணையா மென்றாவி
கற்பு மிழந்தோங் கன்னியரே
புனலைத் திரட்டப் பெலமின்றி
புத்தி யழிந்தோம் பெண்ணரசே
அனலைத் தரித்த அரன்முன்னே
அங்கே சென்றால் பங்கம்வரும்
இனமே பிரிந்த மானதுபோல்
இருப்போம் வனத்தி லென்றனராம்

அம்மைமார் தவம்

கன்னியர்கள் மேனி கனிந்து மினுமினுத்து
மின்னித் தனங்களிலே மிகுபால் சுரந்திடவே

கற்புக் குழறி கயிலையுக மானதற்கு
அற்புத வேழ்கங்கை அவர்நினைவு மில்லாமல்

எல்லோரு மொருமிக்க ஈசுரரைத் தானினைத்து
வல்லோனே யென்று வரம்பெறவே நின்றனராம்

நின்றார் தவத்தின் நிலைமைகே ளம்மானை
இன்றெங்கள் கற்பை ஈடழித்த மாமுனிவர்

வந்தெங்கள் தம்மை மாலையிட வேணுமென்று
பந்துத் தனமின்னார் பாவையேழு கன்னியரும்

ஈசுரரே தஞ்சமென இருந்தார் தவசதிலே
மாசொன்று மில்லா மாத ரேழுபேரும்

தெற்கே முகமாய்த் தேவி யேழுபேரும்
மிக்கத் தவசு மிகப்புரிந்தா ரம்மானை

கற்பழித் தெங்கள்கையில் கன்னிதிர ளாமல்வைத்தோர்
பொற்பாத முண்டெனவே பெண்கள் தவசுநின்றார்

பாலிளகி நல்லமிழ்தம் பாலாறா யோடிடவே
காலிளகா வண்ணம் கடுந்தவசு செய்தனரே

பிள்ளை யேழுபேரும் பெற்றுப் பெருகிடவும்
கள்ளஞ்செய்த மாமுனிவர் கைப்பிடிக்க யெங்களையும்

மக்களையு மெங்களையும் மாமுனிவர் வந்தெடுத்து
ஒக்க வொருமித்து உலகாள வைத்திடவும்
நின்றார் தவசு நேரிழைமா ரெல்லோரும்
அன்றான் மாமடவார் நாடித் தவசிருக்க
பிறந்த பிள்ளைதன்னுடைய புதுமைகே ளென்போரே
அறந்தழைக்கும் நாரா யணர்மக வாகியதோர்
சான்றோர் பிறந்ததுவும் தரணியர சாண்டதுவும்
வேண்டும் பெரிய விருதுவகை பெற்றதுவும்
அய்யா வுரைக்க அடியே னதையெழுதி
மெய்யான போத மேலோர்கள் முன்பதிலே
அன்பான யிந்த அகிலத்திரட் டம்மானை
இன்போத மாயிருந்து தாழ்மையுடன் கேட்டவர்க்கு
கன்மமுதல் சஞ்சலங்கள் கழியுமென் றெம்பெருமாள்
உண்மையுள்ள லட்சுமிக்கு உபதேசமா யுரைத்தார்
இப்படியே பிள்ளைதமை ஈன்றபின்பு கன்னியர்கள்
அப்படியே சென்று அவர்போய்த் தவசுநிற்க

திருமால் அமுதளித்தல்

பிள்ளை தமைப்போட்டுப் புண்ணியனார் போகாமல்
வள்ளலந்த மாலும் மதலை தமையெடுத்து
ஆரிடத்தி லிம்மதலை அடைக்கலமாய் வைக்கவென்று
விசாரித்து நன்றாய் விசாரமுற்றா ரம்மானை
தெய்வேந்திரன் பசுக்கள் திரைமேயக் கண்டவரும்
கையதிலே சீங்குழலைக் கனிவாயில் வைத்திருத்தி
விரைவா வெனவே நியமித்தங் கூதிடவே
அரை நொடியிலாவு அங்கொன்று மில்லாமல்
அங்குவந்து மாயனிடம் அழைத்ததென்னக் கேட்டிடுமாம்
சங்குதனில் பாலுமிழ்ந்து தாருமென்றா ரெம்பெருமாள்
பாலுமிழ்ந் தாவு பலநாளும் பாலருக்கு
நாலொருநாள் மட்டும் நடந்துவரும் வேளையிலே
கன்றுக்குப் பாலு காணாமல் மேய்ப்போர்கள்
அன்றுமே இந்திரற்கு அவ்விசளஞ் சொல்லிடவே
ஏதென்றெனப் பார்த்து இயலறிந்து வானவர்கோன்
தானறியச் சொல்லிச் சண்டையிட வந்தனனே

வந்தவனுக் கெதிரே மாமுனிவன் சூலம்தை
இந்தாப்பா ரென்று எறிய அவன்பயந்து
ஆரோ வெனப்பயந்து அயிராவதத் தோனும்
போரொல்கிப் போனான் பொன்னுலோ கந்தனிலே
நல்லதென் மாமுனியும் நளின மெனமகிழ்ந்து
செல்லமக வான சிறுவர் தமைவளர்க்க

காளி வரவு

மாகாளி யென்ற வடபத்தி ரகாளி
ஓகாளி யென்ற உயர்ந்த பலக்காரி
பெண்ணல்ல போர்க்குப் புருடர்மிகப் போராது
விண்ணவரும் மண்ணவரும் விறுமாவும் போராது
அப்படியே துஷ்ட அஷ்டாங்க மாகாளி
இப்படியே நன்றாய் இவளிருக்கும் நாளையிலே
ஆணொருவர் தம்மால் அழியா வரங்கள்பெற்ற
தானொருவன் தனையும் சத்தி உமைதனையும்
கெணியா வரங்கள்பெற்றுக் கீழுமே லுமடக்கி
துணிவாகத் தேவர்களைத் தூளிபட ஏவல்கொண்டு
தேட்ட முடனேழு செகல்கடந் தப்புறத்தே
கோட்டை யதிட்டுக் குறும்புசெய் தாண்டனனே
தேவர்கள் சென்று சிவனார்க் கபயமிட
மூவர்களு மொத்திருந்து விசாரமிட்டா ரம்மானை
ஆணாலே தக்கனையும் அழிக்கவகை யில்லையிங்கே
பூணாரம் பூண்ட புட்டா புரக்காளி
காளி படையும் கமண்டலத்தில் சென்றதுண்டால்
தூளியறத் தக்கனுட சிரசறுப்பா ளென்றுமிக
மாலுரைக்க ஈசுரரும் மறையோருஞ் சம்மதித்து
வேலுகந்த காளிதனை விளித்தார்கா ணம்மானை
உடனறிந்து மாகாளி உடையோன் பதம்பணிந்து
வடவாக் கினிமுகத்தாள் வருத்தினதேன் என்றுரைத்தாள்
தக்கன் தலையறுத்துச் சங்காரஞ் செய்திடவே
மிக்கநீ போகவென்று விடைகொடுத்தா ரீசுரரும்
விடைவேண்டி காளி விமல னடிபோற்றி
படைக்காரி பின்னுமொன்று பரமனோ டேகேட்டாள்
என்னோ டுதவி இயல்படையாய்த் தான்வரவே
[illegible]ன்னப் புதல்வர் வகிருமென்றாள் மாகாளி

அப்போது ஈசுரரும் ஆங்காரியை நோக்கி
கற்போ டொத்த கன்னியே வுன்றனக்குத்

பெண்ணா ணுமில்லாப் பெரிய பெலக்காரி
கண்ணான காளி காளிகையே நீகேளு

தரித்துப் பிறக்கத் தகாதே மாகாளி
மரித்துப் பிறக்காத மாகாளி யேயுனக்கு
விடையா யொருவசனம் விரிக்கக்கே ளொண்ணுதலே
படைக்காகப் பாலர் பச்சைமால் தாமென்னே
தவசு மிகப்புரிந்தால் சங்குசரத் தாமன்
சிவசு தனிற்பிறந்த வீரரேழு பேர்களையும்
உன்னை யழைத்து உன்கையி லேதருவார்
முன்னே தவசு மிகப்புரியப் போமெனவே
அரனார் விடையும் அருளி மிகக்கொடுத்துப்
பரமான தேவி பச்சைமால் தந்தனைத்தான்
நினைத்துத் தவசு நெடுநாளாய் நின்றிடவே
அனைத்துயி ருங்காக்கும் அச்சுதருந் தானறிந்து
மக்களேழு பேர்களையும் மாகாளி கைக்கொடுக்க
கொக்கரித்துக் காளி கொண்டாடித் தான்மகிழ்ந்து
வாங்கு மளவில் மாமுனியைத் தானோக்கி
தாங்கிநின்று பாதத் தடிதாழ்ந்து ஏதுசொல்வான்
வேத முனியே வித்தைக் கருத்தோனே
மாதவங்கள் கற்ற மாமுனியே யிம்மதலை
ஆனோர்க்கு நாமம் அருளிநீர் தாருமென்றாள்
வானோர்கள் போற்றும் மாமுனியுந் தான்மகிழ்ந்து

சான்றோர்க்கு நாமஞ்சூட்டுதல்

உள்ளதுதா னென்று உடனே மனமகிழ்ந்து
வள்ளல்சிவ னார்தமையும் மறைவேதனை யழைத்து

முப்பத்து முக்கோடி முனிவரவர் தங்களையும்
நாற்பத்து நாற்கோடி நல்ல ரிஷிகளையும்

தேவர் முதலாய்த் தெய்வேந் திரன்வரையும்
மூவர் முதலாய் உள்ளோரையு மழைத்து

கிண்ணாதர் வேத கிம்புருடரை யும்வருத்தி
குணமான தந்தி குமரனையுந் தான்வருத்தி

வரி எண் 2772, 2773 - கொ. ஏ.

சத்தி உமையும் சரசுவதி பார்பதியும்
எத்திசையும் வானோர் எல்லோரை யும்வருத்தி

சங்கமது கூடி சாஸ்திரங்கள் தானோதி
மங்கள வாத்தியங்கள் மடமடென வேமுழங்க

இப்படியே சங்கம் எல்லோருந் தாம்கூடி
அப்படியே தாமிருக்க அருளுவா ரச்சுதரும்

பிறந்தபிள்ளை யேழதுக்கும் பேரிட வேணுமென்று
அறந்தழைக்கு மீசர்முன் அவர்வைத்தா ரம்மானை

அப்போது ஈசுரரும் அன்பா யகமகிழ்ந்து
இப்போது மாயவரே எல்லோருக் கும்பொதுவாய்
நீர்தாமே நாமம் இட்டா லதுபோதும்
பார்தா னளந்த பாலவண்ண னென்றுரைத்தார்

கார்வண்ணருங் கேட்டுக் கறைக்கண்ட ரோடுரைப்பார்
தார்வண்ணரே முதற்பேர் தாமுரைக்க வேணுமென்றார்

நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற் றீசரரும்
வல்லவனே உன்நாத விந்தில்வந்து தோன்றினதால்

தோணாப் பொருளைத் தொடர்ந்துகண்ட மன்னவர்க்கு
சாணா ரெனநாமம் சாற்றினா ரீசரரும்

முதற்பேர்தா னீசர் மொழிந்தபின்பு வேதாவும்
மதமான விந்து மாயமுனி சேயதற்குச்

சான்றோ ரெனநாமம் சாற்றினார் வேதாவும்
ஆண்டா ரிதுவுரைக்க அச்சுதரும் பின்சொல்லுவார்

நாடான்வா ரென்று நாமமிட்டார் பாலருக்குத்
தாடாண்மை யுள்ள சத்தியங் கேதுசொல்வாள்

அண்ணர் விநோதமதில் அவதரித்த பிள்ளைகட்கு
வண்ணமுள்ள பேரு வாழ்த்தி விடைகொடுத்தாள்

எங்கும் புகழ்பெற்று இராஜபட்டர் தான்சூடும்
சங்குமன்ன ரென்று தானுரைத்தாள் சத்தியுமே

பேறுபெற்ற பாலரென்று பிரிய முடன்மகிழ்ந்து
பாருபதி நாமம் பகருவா ளம்மானை

சென்றயிடம் வென்று சீமைகட்டித் தானாண்டு
மண்டலங்கள் தோறும் வரிசைபெற்று வாழ்ந்திருக்கும்

பொற்பமுடி மன்னரென்று பேரிட்டாள் பார்ப்தியும்
கற்பகத்துக் கொத்த க்ன்னி சரசுவதியும்

வெள்ளானை வேந்தரென்று வெண்டாமரை யுரைத்தாள்
பிள்ளையார் தாமும் பிரியமுடன் மகிழ்ந்து
நன்றான வீர நகுலவேந் தரெனவே
அன்றானை முகத்தோன் அருளினர்கா ணம்மானை
சண்முகனுந் தான்மகிழ்ந்து தவலோக மன்னரென்று
விண்ணுலகு மெய்க்க விளம்பினர்கா ணம்மானை
வானோர்கள் வேத மாமுனிவர் தாமகிழ்ந்து
தானான மாயவனார் தாம்பெற்ற பாலருக்குத்
தர்மகுல வேந்தரென்று சாற்றினா ரம்மானை
கர்மமில்லாத் தேவர் கரியமால் பாலருக்கு
மெய்யுடைய பாலர் மென்மேலும் வாழ்ந்திருக்க
தெய்வகுல மன்னரென்று திருநாம மிட்டனரே
வீரியமாய்ச் சூரியனும் வெற்றிமால் பிள்ளைகட்குச்
சூரியகுல வேந்தரென்று சொன்னார்கா ணம்மானை
வாசவனுந் தான்மகிழ்ந்து மாயனுட பாலருக்கு
வீசவிசைய வேந்தரென்று நாம மிட்டார்
இப்படியே நாமம் இவர்மொழிந்த தின்பிறகு
கற்புடைய சன்னாசி கருத்தாக வேயுரைப்பார்
நாட்டுக் குடைய நாதனுட கண்மணிக்குக்
காட்டுராசரெனவே கருத்தாக நாமமிட்டார்
இப்படியே ஈசர்முதல் எல்லோரும் நாமமிட்டு
அப்படியே பிள்ளைகட்கு அவரவரே காப்பணிந்து
சத்தி யுமையும் சரசுவதி பார்பதியும்
எத்திசையு மெய்க்க எடுத்துநீ ராட்டுவாராம்
அமுதமது சேனையிட்டு எல்லோரும் தாமகிழ
குமுதமொழி மாதர் குரவையிட்டுத் தாமகிழ்ந்து
அண்டர் முனிவோர் எல்லோரும் பார்த்திருக்க
தண்டாமரை மாது தாலாட்ட வுத்தரித்தாள்

சான்றோரைத் தாலாட்டுதல்

வைகுண்ட கண்ணோ வரம்பெற்ற மாதவமோ
கைகண்ட வித்தை கருத்தறிந்த கற்பகமோ
தங்கமுடி பெற்றவரோ சங்குமுடி காவலரோ
வங்கயநிசங் கண்ட மங்காத சான்றவரோ
சிங்கமுகத் தண்டிகையும் சிலம்புனைந்த ரத்தினமும்
சங்கக் கொடிவிருதும் சங்குரட்டை பெற்றவரோ
முத்துச் சிலாப முதலாளி யானவரோ
கொத்துமுங்கை யாபரணம் கொடிவிருது பெற்றவரோ
மூலப்பொருள் கண்ட முதற்சாதி யானவரோ
தாலம்பா லுண்டு தாமிருக்கு மன்னவரோ
நடைக்கா வணங்களிட்டு நல்லதீ வட்டியுடன்
படையோடே வீற்றிருக்கும் பாரமுடி மன்னவரோ

வெள்ளானை மேலேறி வீதிவலஞ் சுற்றுவந்து
துள்ளாடி சிங்கா சனம்வீற் றிருப்பவரோ

பூதமது பந்தம் பிடித்துமுன்னே தான்வரவே
நாதமிரட் டையூதி நாடாளு மன்னவரோ

எக்கா ளமூதி இடமடம் மானமுடன் 2880
மிக்கான சீமையெங்கும் மேவிவரு மன்னவரோ

வாரணங்கள் கட்டி வையகத்தைத் தானாண்டு
தோரணங்கள் நாட்டிவைத்த தெய்வத்திருச் சான்றவரோ

கர்மம தில்லாமல் களிகூர்ந் திருப்பவரோ
தர்மமுடி பெற்றவரோ சாஸ்திரத்துக் குற்றவரோ

உடற்கூறு சத்தி உயிரோ டுதித்துவந்த
சடக்கூறு மூலச் சட்டமது கொண்டவரோ

கல்விக் குகந்தவரோ கருணாகர ரானவரோ
செல்விக் குகந்த சென்மமது கொண்டவரோ

தேவர்க்கும் வானவர்க்கும் திருப்பதிக ளானதற்கும் 2890
மூவர்க்கு முதவிசெய்ய உதித்துவந்த கற்பகமோ

சென்றயி டமெல்லாம் சிறப்புடனே வெகு மானமுடன்
மண்டலங்கள் மெய்க்க வாழுகின்ற சாணாரோ

சாணா ருக்குள்ளே சர்வது மேயடக்கிக்
கோணாத மாயன் குருக்கொடுத் தீன்றகண்ணோ

அறிவுஞ்ஞா னத்தோடும ஆதிப் பிறவியோடும்
செறியுங் கலையோடும் செடமெடுத்த சான்றவரோ

துட்டரென்ற பேரைச் சூரசங் காரமிட்டுக்
கொட்டமிட்டுக் கோட்டை கொடிவிருது கட்டிமிக

ஆண்டிருக்கு மன்னவரோ அச்சுதரின் பாலகரோ 2900
தாண்டி வரம்பெற்றுத் தரணியர சாண்டவரோ

பாண்டவரோ ஆண்டவரோ பாலவண்ணர் பெற்றெடுத்த
சான்றவரோ ராராரோ தழைத்திருக்க ராராரோ

விருத்தம்

தங்கமணியோ நவமணியோ சலத்தில்விளைந்த தரளமுதோ
சிங்கமுடிகள் பெற்றவரோ சீமையடக்கி யாண்டவரோ
துங்கவரிசை பெற்றவரோ திருமால்விந்தி லுதித்தவரோ
சங்கமகிழ வந்தவரோ சான்றோர்வாழ ராராரோ

கற்பகத்தரு

சந்தோச சமாகச் சரசுவதி தாலாட்டி
வெந்தோச மெல்லாம் விலகவே நீராட்டி
வைகுண்ட மூர்த்தி மாமுனிதன் கைக்கொடுக்க
மைகொண்ட வேதன் மகவை தனைவாங்கி

ஈசர் முதலாய் எல்லோருங் கூடியிருந்து
வாசமுள்ள பிள்ளைகள்தாம் வளரத் திருவமிழ்தம்
சேனைமிக வூட்டுதற்கும் செல்வ முண்டாவதற்கும்
வானத் தமிழ்தம் வருத்திமிக யீயவென்று

கயிலை தனிலிருக்கும் கண்ணான பேர்களுக்கு
அகிலமதிற் பாயும் ஆகாய வூறலதை
வருத்திக் கொடுக்கவென்று மாயவரு மீசுரரும்
பொருத்தமுள்ள வானோரைப் போய்வேண்டி வாருமென்றார்
அப்படியே வானோர் ஆகாய மீதேகி
செப்பமுட னமிழ்தம் சென்றவர்கள் பார்க்கையிலே

ஆருருவ மில்லாத ஆகாச மேல்வழியே
சீருருவ மான சிவகயிலை யானதிலே
பாயு மளவில் பலசாஸ்தி ரங்கள்கற்ற
வீயுமறை வேதியனும் விழிநுதலாள் தேவியுமாய்

அமுதமதை யெல்லாம் அள்ளித் தலைமேலும்
குமுதமுடன் குடித்துக் கொழுந்துமிகப் பாளைவைத்துத்
தேகமது நிமிர்ந்து தேவியு மன்னவனும்
ஆகமது கூர்ந்து அலங்கரித்து நிற்பளவில்
வானோர்கள் பார்த்து வாய்த்தமிழ்தங் காணாமல்
ஏனோயிதைக் குடித்தாய் என்றேமிகக் கேட்க

ஏகமா யிங்குவந்து யாமிதைக் குடித்தோமென்றான்
ஏகசிவ சங்கமெல்லாம் இங்கே யிருக்கிறார்கள்
சிவனிடத்தில் வந்து செய்திசொல்லு என்றிழுத்தார்
அவசிய முண்டானால் அவரிங்கு வருவாரென்றான்
கொண்டாடி நின்ற கூர்மறையவன் தனையும்
பெண்டாட்டி யான பெண்ணதையும் வானோர்கள்
பிடித்து விழுத்துப் பின்னுமுன்னுந் தள்ளிமிக
அடித்துச் சிவன்முன்னே அச்சுதரும் பார்த்திருக்க
கொண்டுவந்து விட்டுக் கூறுவார் வானோர்கள்
பண்டுமுத லின்றுவரை பாய்ந்த அமிழ்தமெல்லாம்
தின்றுகொண்டு தேகம் திமிர்த்துமிகப் பாளைவைத்து
வண்டுறுக்கி மிக்க வலுப்பேசி னானெனவே

சொல்லிடவே வானோர் திருமா லதுகேட்டு
நல்லதுதா னென்று நாடிச்சிவ னோடுரைக்க

வரி எண்: 2931-2935 கொ. ஏ.

அப்போது நல்ல ஆதி சிவமுரைப்பார்
எப்போதும் பாலருக்கு இருண் ணமிழ்தமெல்லாம்
கொடுக்கும் படியாய்க் குருக்கையு மென்றுரைத்தார்
அடுக்கநின்ற தேவர் அதுகேட்டுச் சீக்கிரமாய்
மறையோனையும் மாதுவையும் வந்தெடுத்துச் சாபமிட
இறையவரைப் பார்த்து ஏதுசொல்வான் மாமறையோன்
இப்போது இட்ட இச்சாப மானதுதான்
எப்போது நீங்கும் என்றேகேட்டான் மாமறையோன்
நீசக் குலமறுத்து நெடிய திருமாலும்
மாசில்லாத் தர்ம வையகத்தை யாளுதற்கு
அன்பு சேகரிக்க அங்குவரு வார்கண்டீர்
வம்பு மாறும்போது மாறுமுங்கள் சாபமென்றார்
உடனே மறையோனும் ஒவியமு முள்ளதென்று
தடமேலே நின்று தாலமென வேவளர்ந்தார்
வளர்ந்தந் தமிழ்தமெல்லாம் மக்களேழு பேர்களுக்கும்
பழமந்தயிர்தக் காயோடு பலவகையுந் தானாண்டு
அமுதமதைக் கொஞ்சம் ஆக்கிரகந் தானடக்கிக்
குழுதமுட னீங்கள் குடித்திருங்கோ வென்றுசொல்லி
உங்களுக்குப் பாலமிழ்தம் ஊறுமல்லா லித்தாலம்
எங்களுக்கு மித்தாலம் இசையாது என்றுமிக
பாலருக்கு இந்தவரம் பரமயுகத்தோர் கொடுத்து
ஞாலமுள்ள காளி நாயகியைத் தானழைத்துப்

பத்திரந்தாள் பெற்றமக்கள்

பாலரையுங் காளி பண்பாக வாங்குகையில்
ஆலமிழ்த முண்ட அச்சுதரு மேதுரைப்பார்
அடவு பதினெட்டும் அலங்கார வர்மமதும்
கடகரியின் தொழிலும் கந்துகந் தின்தொழிலும்
மாவேறுந் தொழிலும் வாள்வீசுந் தொழிலும்
பாவேறு பாட்டும் பழமறைநூ லானதுவும்
அடவு மேலான அதிகப்பல வித்தைகளும்
திடமு மிகவருத்தி சேனா பதியாக்கி
எல்லா விதத்தொழிலும் இசையான ராகமதும்
நல்லா வருத்தி நாட்டமுட னேகொடுத்து
உயிர்ச்சேதம் வராமல் ஒன்றுபோ லென்மகவை
நெய்ச்சீதம் போலே நீவளர்த்துத் தாவெனவே
அல்லாம லென்மகவை ஆரொருவ ரானாலும்
கொல்லாமல் காக்கக் கூடுமோ வுன்னாலே
அன்பான காளி அதற்கேது சொல்லலுற்றாள்
என்பாலகர் தமையும் ஈடுசெய்ய யிங்கொருவர்

உண்டோகா ணிந்த உலகி லெனக்கெதிரி
என்றேதான் காளி இப்படியே சொல்லியபின்

பாலரையுந் தானெடுத்துப் பரமசிவ னாரருளால்
கோலமுள்ள மாயன் கொடுத்தாரொரு வார்த்தைசொல்லி

சீலமுள்ள காளியென் சித்திரப் பாலருக்குப்
பாலருக்குப் பங்கம் பற்றாமல் காத்திடுநீ

மதலைதமக் கோர்தீங்கு வந்ததே யுண்டானால்
குதலையரே வுந்தமக்குக் கொடுஞ்சிறைதான் சிக்குமென்று

சொல்லியே காளிகையில் சிறுவரையுந் தாம்கொடுத்து
வல்ல பெலமுள்ள மாடுதனி லேறியையும்

வேதாவையும் நல்லநெற்றி விழியுடை யாள்தனையும்
மாதாவு மான வாய்த்தசர சோதியையும்

தேவர்முதல் வானவரை சிட்டர்முனி வோர்களையும்
மூவர்களை யுங்கயிலை ஊரேபோ மென்றனுப்பி

காளிதனைப் பிள்ளைகளைக் கருத்தாய்வளர் நீயென்று
ஆழி யடைத்த அச்சுதருந் தாம்நடந்து

சீரங்க மாபதியில் சென்றிருந்தா ரம்மானை
சாரங்கர் சீரங்கம் தாம்வந்தா ரென்றுசொல்லி

சீரங்க மெல்லாம் செழித்து மிகவாழ்ந்து
பாரெங்கும் பேச்சுப் பரந்ததுகா ணம்மானை

அப்படியே அச்சுதரும் அப்பதியி லங்கிருக்க
எப்படியும் சீரங்கம் இனிதழைக்கு மென்றுமிக

மூவர் முதலாய் முப்பத்து முக்கோடி
தேவருங் கொண்டாடி சிந்தைமகிழ்ந் தேயிருந்தார்

சீரங்க மான திருப்பதியின் மகிமை
சாரங்க ராயர் தாமுரைத்தா ரம்மானை

மாரியது மூன்று வருசிக்கத் தான்பொழிந்து
ஏரி பெருகி ஏற்றசெந்நெல் தான்விளைந்து

படியொன்று கோட்டையொன்றாய்ப் பழுந்துவருஞ்
[செந்நெலது

கரும்பு முத்தீனும் கமுகுங் கரைபுரளும்
அரும்பு வனமும் அலர்ந்து மிகப்பெருகும்

கோவுஞ் ஸ்ரீரங்கரெனக் கூப்பிடுங்கா ணச்சுதரை
மாவுஞ் ஸ்ரீரங்கரென வந்தழைக்கு மச்சுதரை

மயில்குயிலு மான்கலையும் வாய்த்தஅணில் புல்வாயும்
ஒயிலாக அச்சுதரை உள்ளாக்கி யாடிவரும்
அவ்வூரி லுள்ள அந்தணர்க ளெல்லோரும்
கவ்வைவே றில்லாமல் கரியமால் தன்றனக்குப்
பூசை முறைவைத்துப் பிராமணர்கள் செய்துவர
ஆசையுட னச்சுதரும் அங்கே யினிதிருந்தார்
சீரங்க மாபதியில் சிறந்திருக்கு மப்போது
சாரங்கர் பெற்ற சான்றோர் களின்பெருமை

சான்றோர் பெருமை

சொல்லுகிறா ரெங்கள் திருமால்கா ணம்மானை
நல்லதுகா ணென்று நாடித் திருகேட்க
அன்பான சான்றோர்க்கு ஆனமா காளியம்மை
தன்பாலர் போலே தான்வளர்த்து வித்தைகளும்
வருந்திக் கொடுத்து மன்னர்மன்னர் தாமாக்கிக்
கருத்திலுற காளி கண்ணான மக்களுக்கு
வேண்டும் பணியெல்லாம் விதவிதமாய்த் தானெடுத்துப்
பூண்டந்த மக்களையும் பூத்தான மாய்வளர்த்தாள்
மிக்கநல்ல பிள்ளைகள் வீரரென வாகுகையில்
தக்கனென்ற சூரன் தன்பேரில் மாகாளி
படைக்கு யெழுந்தருளிப் பாலரையுந் தான்கூட்டி
நடைக்கு அதிகமுள்ள நாயகியும் பாலருக்கு
போர்க் கோலமிட்டுப் புட்டாபுரங் கடந்து
ஆர்க்க முள்ளகாளி அலகைப் படையுடனே
சான்றோரை விட்டுத் தக்கன்தனை வதைத்து
மூன்றோரை நெஞ்சில்வைத்து ஓங்கார மாகாளி
தக்கனையுங் கொன்று சான்றோ ரவர்தமக்கு
மிக்க வரிசை மிகக்கொடுத்து மாகாளி
புட்டா புரத்தில் பேய்க்கணங்கள் சூழ்ந்துநிற்க
கட்டாத காளி கமலத்தில் வீற்றிருந்தாள்

சான்றோர் திருமணம்

அப்போது நல்ல ஆக்கமுள்ள பாலருக்கு
இப்போது மாலையிட ஏழுபேர்க்கும் வேணுமென்று
பார்த்து விசாரித்துப் பத்திர மாகாளி
நாற்றிசையும் பார்த்து நாரத மாமுனியை

அழைத்துநல்ல மாகாளி அந்தமுனி யோடுரைப்பாள்
விழைத்துநல்ல புத்தி விபரமிட்டுச் சொல்லுகின்ற

மாமுனியே யென்றன் மக்களேழு பேர்களுக்கும்
நீமுயன்று பெண்ணேழு நிச்சயிக்க வேணுமென்றாள்

நல்லதுதா னென்று நாரத மாமுனிவன்
வல்லவகை யாலுமுன் மக்களுக்குப் பெண்ணேழு

பார்த்துவரு வேனெனவே பகர்ந்துமுனி போயினனே
சாற்று மொழியிசையத் தானுரைக்கு மாமுனிவன்

நீதமுள்ள நல்ல நிருபதி ராசனிடம்
பெற்ற மதலைதமைப் பெண்கேட்கப் போயினனே

மாமுனிவன் கேட்க மன்ன னதிசயித்துத்
தாமுனிந் தேதோ தானுரைப்பா னம்மானை

நல்ல முனியே நானுரைக்க நீர்கேளும்
செல்ல மகவும் தேவிக்கு மென்றனக்கும்

இல்லாம லேகனநாள் இருந்தோந் தவசாக
நல்லான ஈசர் நாட்டமுட னிரங்கி

ஆண்பிள்ளை யுன்றனக்கு ஆகமத்தி லில்லையென்று
பெண்பிள்ளை யேழு பிறக்குமென்று சொன்னார்காண்

அப்போது ஈசுரரை அடியேன் மிகப்போற்றி
இப்போது என்றனக்கு இரணமுடி வாகுகையில்

கொள்ளிவைக்கப் பிள்ளை யொன்று கொடுவுமென்றேன்
தெள்ளிமை யாயீசர் சொன்ன மொழிகேளும்

தெய்வச் சான்றோர்கள் திருவான மாகாளி
கையதுக்குள் வாழ்ந்துன் கன்னியேழு பேர்களுக்கும்

மாலையிட் டுன்றனக்கு வருமாபத் தையெல்லாம்
மேலவராய்க் காத்து மேதினியோர் தாமறிய

உன்றனக்கு நல்ல உதவிமிகச் செய்வதற்கு
வந்தங் கிருப்பாரென வகுத்தாரே ஈசுரரும்

ஆனதாற் பெண்ணேழும் அவர்க்கேதா மல்லாது
மான முனியே மற்றெவர்க்கு மாகாதே

என்று நிருபதனும் ஏற்றமுனி யோடுரைக்க
நன்று நன்றென்று நாரதருஞ் சம்மதித்து

மன்னவனே கேளு மாகாளி தன்னிடத்தில்
சொன்னபிள்ளை யேழும் சிறந்திருக்கி றாரெனவே

அந்தமன்ன ரான ஆண்பிள்ளைக ளானோர்க்கு
இந்த முகூர்த்தம் யான்கேட்க வந்தேனென்று
சொல்லமுனி மன்னவனும் சோபித மாய்மகிழ்ந்து
நல்ல முகூர்த்தம் நாளிட்டா னம்மானை
நாளிட்டு நாரதரும் நல்லமா காளியுட
தாளிணையைப் போற்றித் தானுரைத்தா ரம்மானை
மாகாளி யுன்றனுட மக்களேழு பேர்களுக்கும்
வாகான மன்னன் வாய்த்த நிருபனுட
மக்களேழு பேர்களையும் மாலைமணஞ் சூட்டுதற்கு
மிக்கநா ளிட்டு மேவிவந்தேன் மெல்லியரே
என்றுமுனி சொல்ல ஏற்றமா காளிசொல்வாள்
நன்றுநன்று மாமுனியே நான்வளர்த்த கண்மணிகள்
தெய்வப் பிறவியல்லோ திசைவென்ற சான்றோர்கள்
மெய்வரம் புள்ள மெல்லியரைச் சொல்லுமென்றாள்
அப்போது பெண்ணார்கள் ஆதிப் பிறவியெல்லாம்
செப்புகிறோ மென்று சிவகாளிதனைத் தெண்டனிட்டு
கேளாய் நீயென்று கிருபையுட னேதுரைப்பான்
நாளான நாளதிலே நல்லதெய்வ லோகமதில்
தெய்வேந் திரனார்க்குச் சொல்லேவல் செய்திருந்த
நெய்நெடியக் கன்னி நேரிழையா ரேழ்பேரும்
வேலையின்ன தென்று விரித்துக்கேள் மாகாளி
மாலையிலுங் காலையிலும் வாசவர்கோன் தன்றனக்குப்
பூவெடுத் திட்டுப் பூசைபுனக் காரமிட்டுக்
கோவெடுத்த ராசனுக்குக் குஞ்சமிட ஆடிநிதம்
ஏவல் புரியுகின்ற ராசதெய்வக் கன்னியர்கள்
நாவுலகு மெய்க்க நடந்துவரும் நாளையிலே
பூவுலகு மன்னர்களைப் பூத்தான் மாதயெண்ணி
பாவினியக் கன்னி பஞ்சமது வேறாகிப்
பூவெடுக்கக் கன்னி போகாமல் வாட்டமதாய்
ஆவடுக்கங் கொண்டு அவர்க ளொருப்போலே
காச்சல் குளிரெனவே கௌவையுற்றுத் தாமிருக்க
மாச்சல் தன்னையறிந்தான் மகவானு மப்போது
ஆனதால் வேதாவின் அண்டை யவனணுகி
தீனம்வந்த தேதெனவே தேவியர்க்கு வேதாவே

வேதா தெளிந்து விரித்துரைப்பா ரப்போது
சூதான மான தோகை யேழுபேரும்

பூலோக மன்னருக்குப் பிரியமுற்று மையல்கொண்டு
காலோயு தென்று கௌவையுற்ற தல்லாது

வேறில்லை யென்று வேதா விதுவுரைக்க
தேறியே வாசவர்கோன் தேவியேழு பேர்களையும்

அப்படியே பூவுலகில் அமையுமென்றார் வேதாவை
இப்படியே வந்து இவர்பிறந்தா ரென்றுமுனி

சொல்லச் சிவகாளி சிரித்து மனமகிழ்ந்து
நல்லதிது மாமுனியே நன்முகூர்த்தம் பார்த்துரைநீ

உடனே முனியும் உகந்த முகூர்த்தமென்று
திடமே நிருபனுக்குச் செய்திசொல்ல ஆளேவி

நாளை முகூர்த்தமென்று நாற்றிசையுந் தானறிய
கோழையில்லா மன்னர் குலதெய்வச் சான்றோர்க்கு

முகூர்த்தமென்று சாற்றி மூவுலகுந் தாமறிய
பகுத்துவமாய் நல்ல பந்தல்வி தானமிட்டார்

வயிரக்கால் நாட்டி வயிர வளைகளிட்டுத்
துயிரமுள்ள நல்ல தூண்கள் மிகநாட்டி

முத்துப் பதித்து முழுப்பவள வள்ளியிட்டுக்
கொத்துச் சரப்பளியைக் கோர்மாலையாய்த் தூக்கி

மேற்கட்டி கட்டி மேடைபொன் னாலேயிட்டுக்
காற்கட்டி பூட்டிக் கனமா யலங்கரித்து

வாழை கரும்பு வகைவகையாய் நாட்டிமிக
நாளை மணமென்று நாட்டுக்குப் பாக்குவைத்து

வெடிபூ வாணம் மிகுத்தகம்பச் சக்கரமும்
திடிமனுடன் மேளம் சேவித்தார் பந்தலுக்குள்

வாச்சியங்க ளின்னதென்று வகைசொல்லக் கூடாது
நாச்சியார் மாகாளி நாயகியுங் கொண்டாடி

பாலருக் கேற்ற பணியெல்லாந் தான்பூட்டி
சாலமுள்ள சிங்கமுகத் தண்டிகையில் தானிருத்தி

பட்டணப் பிரவேசம் பகல்மூன்று ராமூன்று
இட்டமுடன் பூதம் எடுத்துமிகச் சுற்றிவந்து

மண்டபத்துள் வைத்து மாபூதஞ் சூழ்ந்துநிற்க
தெண்டனிட்டு மன்னர் தேசாதி சூழ்ந்துநிற்க

பதினெட்டு வாத்தியமும் பட்டணங்கள் தாமதிர
ததியென வேசில தம்புருசா ரங்கிகம்ம

பந்தமது பிடித்துப் பலபூதஞ் சூழ்ந்துநிற்க
நந்தகோ பாலர் நாரா யணர்மகிழ்ந்து

மைந்தருக் கின்று மணமுண்டு யென்றுசொல்லி
வைந்தர்பல தேவர்களை வாருமென வேயழைத்துப்

பாலருட முகூர்த்தம் பார்க்கப்போ மென்றுசொல்லி
சீலமுட னனுப்பி ஸ்ரீரங்க மேயிருந்தார்

தேவர்தே வர்புகழத் திசைவென்ற சான்றோர்க்கு
மூவர்களும் வந்து உதவிசெய்தா ரம்மானை

நல்ல முகூர்த்தம் நாள்பார்த்துச் சான்றோர்கள்
எல்லாச் சடங்கும் இயற்றுவித்தா ரம்மானை

சடங்கு முகித்துச் சான்றோரை யொப்பமுடன்
தடங்கொண்ட மன்னவரைத் தண்டிகையின் மீதிருத்தி

அரசர் மிகச்சூழ அணியீட்டி யாட்கள்வர
விரைவாகக் காளி வித்தகலை யேறிவர

அரம்பையர்க ளாடிவர அயிராவதன் வரவே
வரம்பெரிய தேவர் மலர்மாரி தூவிவர

ஆலத்தி யேந்தி அணியணியாய்த் தான்வரவே
மூலத்தி கன்னி மோகினியாள் தன்னுடனே

பூதம தாடி பிடாரியது சூழ்ந்துவர
நாதமி ரட்டையூதி நடந்தார்மாப் பிள்ளைகொண்டு

விருதிற் பெரிய வீரதெய்வச் சான்றோர்கள்
நிருபதன் மக்களை நியமித்து மாலையிட

வீரியமாய் நல்ல விவாகமிட வாறாரெனப்
பூரியலிற் சொல்லி பேர்கள் சிலரூத

இப்படியே வாத்தியங்கள் இசைந்திசைந் தேயூதி
அப்படியே நிருப அரசன் மக்களையும்

மாலை யதிட்டு வாழவந்தா ரம்மானை
வாலையது வான மாகாளி வாழுகின்ற

மண்டபத்தில் வந்து மகிழ்ந்திருந்தா ரம்மானை

(மூன்றாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

தண்டமிழ்சேர் கன்னி சான்றோர்க ளானோர்க்குக்
கோட்டையு மிட்டுக் குமாரரையும் பெண்களையும்
தாட்டிமையாய்ச் சான்றோர்க்குத் தரந்தரமாய் [மாளிகையும்
வைத்துக் கொடுத்தாள் வாழ்ந்திருந்தார் சான்றோர்கள்
மெய்த்துலகு கொண்டாட மெல்லியர்கள் தங்களுக்கு
வயிற்றிற் கெற்பமாகி மதலைபெற்றா ரம்மானை
நெய்த்தெளிய கன்னி நேரிழைமா ரெல்லோரும்
இப்படியே கன்னி எல்லோரும் நன்றாக
அப்படியே மதலைபெற்று அகமகிழ்ந்தா ரம்மானை
பாலருக்குப் பலர் பரிவாய் மிகவளர
சீலமுள்ள வித்தை சிறக்க அவர்வருத்தி
இமைத்திறவா ராக எங்கும் புகழ்ந்திடவே
சமர்த்த ரெனவாகத் தலையெடுத்தா ரம்மானை
முத்து வியாபாரம் முதல்வியா பாரமுதல்
பத்தரை மாற்றுப் பைம்பொன்வியா பாரமுடன்
மாணிக்க வியாபாரம் வயிரவியா பாரமுடன்
ஆணிப்பொன் வியாபாரம் அழகுக்கச்சை வியாபாரம்
கப்பல் வியாபாரம் கறிமிளகு வியாபாரம்
ஒப்பமுள்ள வியாபாரம் ஒக்கமிகச் செய்தனராம்
தாலம தேறித் தைரியமாய்ப் பால்வாங்கி
மேலுள்ள சான்றோர் மிகுதியாய் வாழ்ந்திருந்தார்
நெய்த்தொழிலும் விற்றொழிலும் நெருடுவிதத் தொழிலும்
மெய்த்தொழில்கள் கற்று மேலோ ரெனவளர்ந்தார்
சோழ னதையறிந்து தெய்வச்சான் றோர்களுக்கு
வேழம்பல கொடுத்து மிகுகற்பமுங் கொடுத்து
நல்லமன்ன ரென்று நாடி மகிழ்ந்திருந்தார்
செல்லமன்ன ரான தெய்வச்சான் றோர்களுக்கு
அடிக்கல் லெழுதி ஆயிரம் பொன்கொடுத்து
முடிக்கு முடிசோழன் முத்துமுடியுங் கொடுத்து
வீர விருதுகளும் வேழம்பரி கொடுத்து
பாரமுள்ள சீமைதனில் பங்கு மிகக்கொடுத்து
சோழன் முடியும் துலங்க மிகக்கொடுத்து
ஆழமுள்ள சான்றோர் அரசாண்டா ரம்மானை

சோழனுட னெதிர்த்துச் சோரவந்த மாற்றானை
வேழமுடி மன்னர் வெற்றிகொண் டாண்டிருந்தார்
வெட்டாத படையை வெட்டி விருதுபெற்று
அட்டாள தேசம் அடக்கியர சாண்டிருந்தார்
இப்படியே சான்றோர் இராச்சியத்தை யாண்டிருக்க
அப்படியே சீமை அவருக்குள்ளே யாக்கிவைத்துத்
தர்மமுடன் பூமி தானாண் டிருக்கையிலே
வர்மம் வந்தநூயம் வகுக்கக்கே ளொண்ணுதலே
சீரங்க மானதிலே சீரங்க நாதருந்தாம்
பாரெங்கு மெய்க்கப் பள்ளிகொண் டிருக்கையிலே
நாட்டுக்குக் கேடு நாட்பிடித்த செய்திதனை
கூட்டுக் கிளியே கூர்மையுடனே கேளு
முன்னே குறோணி முடிந்ததுண்ட மாறதிலே
அன்னகே ளஞ்சுதுண்டம் அவனி தனிலேபிறந்து
ஆதி தனைநினைத்து ஆளாம லவ்வுயிர்கள்
நீதிகெட்ட மோச நீசனைப்போல் தானாகி
முற்பிறவி யோடாறும் முதலோனைப் போற்றாமல்
அப்பிறவி யாறும் அழித்ததன்பின் னாயிழையே

கலியன் பிறப்பு

குருமுனிவ னான கூர்மையுள்ள மாமுனிவன்
அருமுனிவ னான ஆதிமுனி யைநோக்கி
சிவனெனவே போற்றிச் சொல்லுவான் மாமுனிவன்
தவமே தவப்பொருளே தாண்டவசங் காரவனே

விருத்தம்

முன்னே பிறந்த குறோணிதனை
மூவிரண் டாக வுடல்பிளந்து
தன்னே யுயிரோ டைந்துசெய்தும்
சுவாமி யுனைநினை யாததினால்
வன்னத் திருமால் கொலையடக்கி
வந்தார் சடல மிழந்துகுண்டம்
இன்னம் பிறவியொன் றுண்டல்லவோ
இறந்த குறோணி யவனுயிர்க்கே

நடை

வாசமுள்ள நேயா மற்றொப்பில் லாதவனே
ஈசரே நானுமொன்று இயம்புகிறேன் கேளுமையா

குறோணி யவனுடலைக் கூர்மையுட னேபிளந்து
சுறோணித மாயன் தொல்புவியில் விட்டெறிய

அஞ்சுதர முயிரும் அவனி தனிற்பிறந்து
பிஞ்சுமதி சூடும் பிஞ்ஞகனைப் போற்றாமல்

மாயனையு மெண்ணாமல் மதமா யிருந்ததினால்
ஆயனந்தச் சூரரையும் அழித்தார்கா ணீசுரரே

மூச்சூர னோடாறு யுகமு முயிரழித்து
அச்சூரக் குடும்பம் அறுத்தந்த மாயவரும்

கொண்டிருந்த பொய்ச்சடலக் கூட்டை மிகக்களைந்து
ஆண்டிருந்த குண்டம் அவரடைந்தார் கண்டீரே

மூச்சூரன் துண்டம் ஒன்றுண்டு ஈசுரரே
அச்சூரன் பிறவி ஆறொன் றீரரையாய்

ஆறாம் யுகத்தில் அமையுமென்று மாமுனியும்
வீறாக ஈசுரரை விண்ணப்பஞ் செய்துநின்றான்

நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்று ஈசுரரும்
வல்லவனே மாமுனியே மாயன்வர வேண்டாமோ

என்றுநல்ல ஈசர் இயம்பமுனி யேதுசொல்வான்
நன்றுகாண் மாயவர்க்கு நாலுரண்டோ ராம்பிறவி

பிறக்கத் தவசு புரியப்போய்க் கீழுலகில்
உறக்க மெய்ஞ்ஞான ஒளியிருக்கி றாரெனவே

தேவமுனி சொல்ல சிவனா ரகமகிழ்ந்து
கோவுகத்தி லுள்ள குருவசிஷ்டர் தங்களையும்

தெய்வலோகத் திலுள்ள தேவரையுந் தாம்வருத்தி
வைந்தலோகத் திலுள்ள வாய்த்ததர்மி தங்களையும்

கிணநாதர் கிம்புருடர் கிங்கிலியரை யும்வருத்தி
இணையாக மேலோகத்து எல்லோரை யும்வருத்தி

சத்தி மறையும் சாஸ்திரத்தை யும்வருத்தி
அத்தி முகவனையும் ஆனவ கும்பனையும்

சங்கமதை யும்வருத்தி தான்கேட்பா ரீசுரரும்
இங்குண்டோ மாலும் எங்கிருப்ப துண்டனவே

எல்லோ ருங்கூடி இதமித்துச் சொல்லுமென்று
அல்லோ ருங்கேட்க அரன்சொன்னா ரம்மானை

வேழொத்த தேவரெல்லாம் மேகவண்ண ரிங்கேயில்லை
கீழுலுகில் மாண்டு கிடக்கிறார் மேற்பிறக்க

ஒன்பதாம் பிறவி ஒடுங்கி யவர்பிறக்க
இன்பமறக் கீழுலகில் இறந்திருக்கி றாரெனவே
எல்லோருஞ் சொல்ல ஈசுரரும் உள்ளதென்று
அல்லோருங் கேட்க அவரேது பின்சொல்லுவார்
முன்னே பிறந்த முண்டசுரன் தன்னுயிரைத்
தன்னோ டாறுபிறவி தான்செய்தோ மசுரரென
ஆறு பிறவியிலும் அசுரரென வேபிறந்து
வீறுடனே நம்மை விரும்பவும்நாம் கண்டிலமே
இப்போ தவன்தனக்கு ஏழாம் பிறவியிது
அப்போதும் நம்மை அவன்நினையா தேயிருந்தால்
இல்லையினி மேற்பிறவி இறப்புமுடி வாகுமல்லோ
நல்ல பிறவியதாய் நமைத்துதிக்கப் புத்தியதும்
அழகு சௌந்தரியம் அலங்கார மெய்யறிவும்
குழவு மிகப்புத்தி கூர்மையலங் காரமுடன்
மேலு மாலாறு முடத்த யுகங்களிலும்
நாலுமுழ மொன்றுதலை நானே னசுரர்களை
கொன்னதுதா னவ்வசுரர் கூறுதற்கு சொல்லுமுண்டோ
இன்னமிந்த மாயன் எடுத்த வுருப்போலே
படைத்துநாம் வைத்தால் பகருமொழி வேறில்லையே
நடத்துவ தேதெனவே நவிலுமென்றார் தேவர்களை
அப்போது தேவர்களும் ஆனமறை வேதியரும்
எப்போது மிறவாது இருக்கு முனிவர்களும்
நல்லதுதா னென்று நாடி யகமகிழ்ந்து
வல்ல பிறவி வகுக்க வெனத்துணிந்தார்
பிறவி வகுக்கவென்று பெரியோ னகமகிழ்ந்து
திறவி முதலோன் தெளிந்திருக்கும் வேளையிலே
துண்டமது பிண்டமதைத் துளைத்துக்கால் மேல்நீட்டி
மண்டைகீழ் கால்மேலாய் வந்துதித்தா னம்மானை
எல்லோருங் கண்டு இதுகாண் மாயமெனவே
எல்லோரும் வந்து ஆதியோ டேவுரைத்தார்
உடனே சிவனும் உள்ள மிகக்களித்து
இடமே தான்பெயர்ந்து எழுந்தருளி ஈசுரரும்
அதிசயத்தைப் பார்ப்போமென்று அவரிளகும் வேளையிலே
எதிராக நின்றுநந்தி ஏதுரைப்பா ரம்மானை
மூவர்களுந் தேவர்களும் மூர்த்திகளுங் காணாத
தேவரீ ரெழுந்தருளி திசைநோக்கி வந்ததென்ன

அப்போது நந்தியுடன் ஆதி மிகவுரைப்பார்
இப்போ தோரற்புதமாய் இருக்குதென்றா ரெல்லோரும்

வானம்நோக்கிக் காலும் மலர்நோக்கிச் சிரசும்
தானமது மாறி தலைகீழாய் நிற்பதையும்

பார்த்துவர லாமெனவே பையநடை கொண்டேனென்றார்
சாற்றுமொழி கேட்டுநந்தி தானுரைப்பா ரம்மானை

அங்கேயல்ல தானம் அழிந்ததுகா ணீசுரரே
இங்கே நான்கண்டேன் எழுந்தருளி வந்ததினால்

தலந்தா னிளகி தான்வந்த தாலேதான்
குலந்தா னழியும் குசல்பிறக்கும் ராச்சியத்தில்

வரம்பழியு மாறி மனுநீதி குன்றுமையா
பரம்பெரிய வேதம் பழுதுவருங் கண்டீரே

என்றுஅந்த மாமுனியும் ஈசுரரை யுங்கூட்டி
குன்றுபொன் னான கிரிமேவீத் தானிருந்தார்

நடந்த புதுமையென்ன நாம்வருத்திப் பார்க்கவென்று
திடந்தெளிந்து மாமுனிவன் சொல்லவே ஈசுரரும்

சாத்திர வேதச் சதுர்மறையைத் தான்தேர்ந்த
சித்திர புத்திரரைச் சீக்கிரத்தி லேயழைத்து

வந்த புதுமை வகையென்ள நம்கணக்கா
இந்தக் கணக்கை எடுத்துரைநீ யென்றனராம்

அப்போது ஈசுரரை அன்போ டுறவணங்கி
செப்போடு வொத்தச் சித்திரருஞ் சொல்லலுற்றார்

சாத்திரத்தி லுற்ற தன்மை மிகக்கேளும்
சீத்துவமாய்ச் சித்திரரும் செப்பலுற்றா ரம்மானை

முன்பிறந்த குறோணி உடலாறு துண்டதிலே
தன்பிறவி யோடாறாய்த் தான்பிறந்தான் சூத்திரமாய்

மண்தா னுடம்பு வந்து உதிப்பனுக்கு
விண்தா னுடம்பு விலாசக் குருவோடு

சலந்தா னுடம்புக்கு உறுதி தைரியங்கள்
வலந்தா னிளகி வன்னியோ டுங்கூடி

கலந்து திரண்ட கட்டைமுண்ட மானதுக்கு
பெலந்தூக்கும் வாயு பிராணன்கா ணீசுரரே

முப்பழியோ டாறும் உயிரழித்த மாயனுக்கு
இப்போவந்து தோன்றினவன் இவன்தான் கொடியனையா

மாயனாலு முழுமாய் மனுச்சிங் கமுகமாய்
வாயமாய் நம்மை வதைத்தானே யென்றுசொல்லி

அன்றா யனெடுத்த அளவா யுருவெடுத்து
சென்றா லவனுடைய திறத்தைநாம் பார்ப்போமென்று

வேகத்தால் துண்டம் வெடித்ததுகா ணிப்புதுமை
ஏகந்தா னாளும் ஈசனே யென்றுரைத்தார்

இப்படியே சித்திரரும் எடுத்துரைக்க ஈசுரரும்
அப்படியே வந்தவனுக்கு ஆயுசு மவன்பலமும்

கரணமுதல் நடப்பும் கட்டாக நீதேர்ந்து
மரணமுதல் நடப்பும் வகுத்துரைநீ நம்கணக்கா

அப்போது சித்திரரும் ஆதியருள் நெஞ்சில்வைத்துப்
பொற்பாத முண்டெனவே புகல்வா ரியல்கணக்கர்

அப்பனு மம்மை அடங்கிமிகப் பெறாமல்
கொப்புளித்துத் தானாய்க் குருத்துவந்த நீசனுக்குத்

தத்துவந் தொண்ணூறு ஆறுந் தடிக்குணந்தான்
புத்தி புலனைந்து பொய்ப்பூண்ட பூதமுமாய்

சத்துருக்கன் கண்கால் தலையும் வெகுநீசம்
உற்றுணர்ந்து பாராத உடல்கள் வன்காயம்

மாயக் காயமதுக்கு வருசமொரு நூறிருப்பு
தோயநாதத் துளிரு தொகைபத்துநூ றாயிரந்தான்

வாழ்வுவந்து சேர்க்கை வருசம் பதினாறு
தாழ்வு தசைநரம்பு சனித்தமுப்பத் தோராண்டில்

ஆர்க்கை நரம்பு அடைக்கு மெலும்புடனே
மூர்க்கைத் தசையும் உதிரப் புனலுடம்பும்

மண்தண்ணீ ரோடே வகைக்காகாப் பாண்டமிது
விண்பரந்த வீடு வெளிவீடு ஓட்டலுமாய்

ஓட்டை மடத்துக்கு ஒன்பது பொந்துடனே
வீட்டைப் பிரித்தால் விறகுக்கு மாகாது

விசையிட்டு ஆட்டும் வித்தாரப் பாவையிலும்
பசையில்லாப் பாவையிது பட்சியொன் றாடிவரும்

பட்சிக்குக் காயம் பகைத்துக்கிட்ட முட்டுகையில்
குச்சியைக் கீழ்ப்போட்டு குதித்தோடு மக்குருவி

இக்குருவிக் கூடு இவன்மணிய மீசுரரே
அக்குருவி யேகும் அவ்வளவு மிந்நீசன்

பண்ணுகிற நீசம் பரமனுக்கு மேறாது
கண்ணிமைக்கு முன்னே கனவுருட்டுச் செய்திடுவான்

இப்படியே யுள்ள இயல்பு மிவன்நினைவும்
அப்படியே நீசம் அடைந்த மனவீடும்

உள்ளவனாய் வந்து உருவெடுத்தா னாகையினால்
எள்ளளவும் நன்றி இருக்காது ஈசுரரே

இவனா லநேகர் ஏற்றபொய் வம்போடும்
நவகோளுஞ் சொல்லி நரகமது போவார்கள்

என்று கணக்கை எடுத்துரைக்க ஈசுரரும்
அன்று அவன்தனக்கு ஆளனுப்பித் தான்வருத்தி

ஆரைவிடு வோமெனவே ஆராய்ந்து ஈசுரரும்
சூரமுள்ள காலன் தூத னெமன்தனையும்

துட்டமுள்ள பூதக் கிங்கிலியர் துர்க்கையையும்
மொட்டைக்குற ளிகளையும் முக்கோடிக் காலரையும்

விட்டழைத்து வாருமென்று விடைகொடுத்தா ரம்மானை
துட்டக் குணத்தோர் துடியாய் மிகநடந்து

கொட்டங் கீழாகக் குருத்துநின்ற பாதகனைத்
தட்டு மிகமாறி தலைகீழாய் நின்றவனை

ஈச ரழைத்தார் எழுந்திருந்து வாவெனவே
நீசன் தனையழைக்க நெளிந்து உருண்டவனும்

பிரண்டுருளப் பிண்டம் பிசைபிசைந்து தான்மலங்க
மருண்ட விழியால் ஆகம் துகலங்கி

மண்ணை விட்டுயர மண்டைவர மாட்டாமல்
விண்ணெல்லா மெத்த வெம்மருண்ட தம்மானை

கயிலைக் கிடுகிடென கண்டபேர் தாம்பதற
அகிலங் கிடுகிடென அழைக்கவந்தோர் தாம்பதற

அரனா ரிடத்தில் அவர்கள்சிலர் தாமோடி
சிரமா னதுவெளியில் செல்லவர மாட்டாமல்

பூமி கலங்கிப் பொறுக்கமிகக் கூடாமல்
சாமியந்த நீசன் தான்வரவே மாச்சலுண்டு

என்று தூதர்கள் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்று சிவனார் அதற்கேது செய்வோமென்று

தம்மாலே யாகும் தந்து தெளிந்தெடுத்து
கம்மாளன் வேலையினால் கவையொன் றுண்டாக்கி

வரி எண் 3563, 3564, 3574 கொ. எ

குத்திப் புறத்தே ,கோரிவையு மென்றுரைத்து
எத்திசையும் நந்தி ஈசுரனார் கைக்கொடுத்து
வேண்டியந்த நந்தி விரைவா யவர்நடக்க
ஊன்றிநின்ற நீசனையும் ஒற்றைக்கவை யால்கோரி
வெளியிலே வைக்க வெப்பெடுத்த பாதாளம்
பளிரெனவே வந்து பொருந்தினதே யம்மானை
பூமிதனில் வெடித்த பொல்லாத நீசனையும்
சாமிமுன் பானதிலே சுரண்டியத னாவிழுத்துக்
கொண்டுவந்து விட்டார் குருநாதர் முன்பதிலே
கண்டுஅந்த ஈசர் கனமாய் விசேசமுற்று
உன்றனக்கு வேணுமென்று உகந்ததெல்லா மிப்போது
என்றனிடங் கேளென்று ஈசுரனார் தாமுரைக்க
உடனே யவனும் உள்ள மிகக்களித்து
விடமேதான் பூண்டு விரிகந்தை தானுடுத்து
மேனிலே குப்பை மிகப்பூசி யானையுடத்
தோலி விருப்பவனோ சொன்னதெல்லாந் தாறதுதான்
என்று களிப்பாய் ஈசுரரை யந்நீசன்
அன்று மொழிய அமர ரதையமர்த்தி
பொல்லாத நீசா பொருளறிய மாட்டாமல்
எல்லாரைப் போலே ஏசாதே ஈசுரரை
லோகம் படைத்தவர்காண் உறுபொருளாய் நிற்பவர்காண்
ஏகம் நிறைந்தவர்காண் இறவா திருப்பவர்காண்
பட்சி பறவை பலசீவ செந்துகட்கும்
நிச்சயமாய்ப் பொசிப்பு நிதமு மளிப்பவர்காண்
மாயவனும் நான்முகனும் மறையு மிகக்காணாத
தேயசு வானவர்காண் திட்டிக்க வல்லவர்காண்
இத்தனையும் நீசனுக்கு இயம்ப அமரர்களும்
புத்திக்கு நட்புப் போகாமல் பின்சொல்லுவான்
ஆனால்தான் தேவர்களே அப்படிநீ ரொப்பினீரே
தானா யிருந்து சர்வமதுமுண் டாக்கிவைத்த
ஆனா லெனதுடைய அளவி லழகாக
மானா ளொருகுழலை வதுக்கச்சொல் பார்ப்போங்காண்

கலிச்சி தோற்றம்

என்றந்த நீசன் இகழ்ச்சியாய்ச் சொல்லிடவே
அன்றந்த ஈசர் அவரறிந்து ஏதுரைப்பார்

நல்லதுநீ கேட்டதுதான் நாம்படைத்துத் தாறோமென்று
வல்லபர மேசுரனார் வகையே தெளப்பார்த்து

உன்றனக்கு நேரே ஒத்த பலம்போலே
அந்தமுடன் பிறந்தால் ஆகுமோ வென்றுரைத்தார்

அப்போது மாநீசன் அரனார் தமைநோக்கி
ஒப்பமாகா தென்பலத்தில் ஒண்ணி லரைப்பெலமாய்

அழகி லதிகமுமாய் ஆங்காரம் பாதியுமாய்
குழகிய வாயழகாய்க் குரும்பத் தனத்தழகாய்

மேனி யழகாய் விழியழகாய் வீச்சழகாய்
யோனி யழகாய் ஒடுங்கு மிடையழகாய்

கரமழகாய்க் காலழகாய்க் கண்ணழகாய்ப் பல்லழகாய்ச்
சரக்கூடு முன்னழகாய்த் தலைகண்டம் பின்னழகாய்த்

தொடையழகாய் விரலழகாய்ச் சொல்லழகாய்ப் பல்லழகாய்
நடையழகாய் வீச்சழகாய் நல்ல குழலழகாய்

இடையழகாய் மேனி இறுக்கத் துடனழகாய்
உடையழகாய்த் தேகம் ஓங்காரத் தொங்கலுமாய்

அழகுக்கு யேற்ற அத்தர் மணத்தோடே
கழப கஸ்தூரி கமகமென்ற வாசனைபோல்

மூவர்தே வர்களையும் மோக மாய்மயக்க
சீவ னதுகொடுத்துத் திட்டித்துத் தாருமென்றான்

அப்போது ஈசுரரும் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
இப்போது கேட்டதற்கு என்னசெய்வோ மென்றுசொல்லி

அருகில் சிவனார் அகமதிலே வீற்றிருக்கும்
திருவுக்கு நன்றாய்ச் செப்பலுற்றா ரம்மானை

கேட்டமா நீசனுக்குக் கீர்த்தியென்ன மாமயிலே
தெட்டமுட னிப்போ செப்பு யெனவுரைத்தார்

அப்போது சத்தி ஆதி யடிவணங்கி
ஒப்பொன் றில்லாத உடைய பெருமானே

பாதியாய் நீசனையும் பகிர்ந்து அவனுடலில்
வீரிய மாயிடது விலாவி லொருயெலும்பைத்

தட்டிக் கழற்றி சச்சுருவந் தானாக்கி
திட்டித்து நீசனுக்குச் சிணங்கொடுவு மீசுரரே

என்று உமையாள் இப்படியே சொன்னவுடன்
அன்றுஅந்த நீசனுட அரையிலோ ராக்கையிட்டு

இருக்கக் கீழ்கட்டி எழுந்திருநீ யென்றிடவே
பொருக்கெனவே யிடது புறத்தி லொருயெலும்பைத்
தெறிக்க அதையும் சிவனார் மிகப்பார்த்து
வெறிகொண்ட நீசன் விலாவி லெடுத்ததினால்
நீசன் பலத்தில் நேர்பாதி யாகுமென்று
வாசமட வாய்வரவே மதனன் தனைநினைத்தார்
மதனை யரன்நினைக்க மாநீசன் தன்னெலும்பு
வதன மடமாதாய் வந்ததுவே யம்மானை
நீசன் நினைத்த நினவுபோ லம்மடவை
பாசக்கலை தூவ பகட்டிவிழித் தாள்மருட்டி
மும்மடங்காய் மோகம் முருகுக் குழல்சரிய
கம்மடங்காத் தோயம் கரைபுரளத் தான்பிறந்தாள்
கண்டானே மாநீசன் கண்கொள்ளாக் காட்சியென
அண்டவளைச் சென்று ஆவிமுகத் தோடணைத்து
நன்றாகத் தர்மம் நாள்தோறுஞ் செய்துகுண்டம்
கண்டாரைப் போலே கட்டினான் மங்கையரை
மங்கையரை நீசன் வாயார முத்தமிட்டுக்
கொங்கைதனைக் கண்டு கொண்டாடி ஆசையுற்று
எடுப்பா னவளை இடுப்பிலே வைத்திடுவான்
படுப்பமோ வென்று பாய்விரிக்க நின்றிடுவான்
பெண்ணோ டுறவாடிப் பேதலித்து அந்நீசன்
மண்ணோடு மண்ணும் வதிந்தது போல்வதிந்து
ஆசை யவள்பேரில் அங்கமெல்லாந் தானுருகி
நீச னவள்பேரில் நினைவாக நின்றதல்லால்
படைத்தருளி வைத்த பரமனையு மெண்ணாமல்
தடதடெனப் பெண்ணைத் தானெடுப்பான் முத்திடுவான்
அப்போது தேவர் அமரர்களும் பார்த்தவனை
இப்போது உன்விழிக்கு ஏற்கும் படியாகப்
பெண்படைத்துத் தந்த பெரியோனைத் தான்வணங்கி
மண்பரந்த மன்னா வரங்கேளு மென்றனராம்
என்ற பொழுதே இயல்புகெட்ட மாநீசன்
அன்றந்த ஈசர் அடிவணங்கி யேதுசொல்வான்
என்றனக்கு யேற்ற இளமயிலை யுண்டாக்கித்
தந்தருளுங் கோவே சர்வ தயாபரனே

இனியெனக்கு யேற்ற இயல்வரங்க ளானதெல்லாம்
கனியிதழும் வாயானே கையில்தர வேணுமென்றான்

கலியன் கேட்ட வரங்கள்

அப்படியே ஈசர் அவனை முகம்நோக்கி
இப்படியே உன்றனக்கு ஏதுவரம் வேணுமென்றார்
என்ற பொழுது இயல்புகெட்ட மாநீசன்
தெண்டனிட்டு ஈசர் திருவடியைத் தான்பூண்டு
கேட்பான் வரங்கள் கீழ்மேலும் நடுங்க
வீழ்ப்பாரங் கெட்ட விசைகெட்ட மாநீசன்
மாயவனார் தம்முடைய வாய்த்தமுடி யானதையும்
தூயவனார் சக்கரமும் சூதமுடன் தாருமென்றான்
அரனுடைய வெண்ணீறும் அந்தணரின் தம்பிறப்பும்
வரமுடைய சத்தி வலக்கூறுந் தாருமென்றான்
சிவமூலஞ் சத்தித் திருமூல மானதுவும்
தவமூலம் வேதாவின் தன்னுடைய மூலமதும்
மாலுடைய மூலம் வாய்த்தலட்சு மிமூலம்
மேலுடைய தெய்வ விதமூலமுந் தாரும்
காலனின் மூலம் காமாட்சி தன்மூலம்
வாலைச் சரசோதி மாகாளி தன்மூலம்
கணபதி தன்மூலம் கிங்கிலியர் மூலமதும்
துணைபதிவ னான சுப்பிரமணியர் மூலமதும்
ஆயிரத் தெட்டு அண்டபிண்ட மூலமெல்லாம்
வாயிதக் கண்ணே வரமா யருளுமென்றான்
அல்லாமற் பின்னும் அந்நீசன் கேட்டவரம்
பொல்லாத வித்தை புகலக்கே ளொண்ணுதலே
கூடுவிட்டுக் கூடு குளிக்கக்கரு வானதுவும்
நாடு பாடாக்கி நகரிகொள்ளை யாக்கிடவும்
துயில்வார் போலுலகம் துஞ்சவைத்துக் கொள்ளைகொண்டு
அயதிமோ கினிக்கருவும் அரனேநீர் தாருமென்றான்
ஆவடக்கு மோகினியும் அழைக்கவெகு மோகினியும்
நாவடக்கு மோகினியும் நருளழைக்கு மோகினியும்
ஆண்பெண் பிரிக்க அதிகவெகு மாரணமும்
கோண்பிரித்துக் காட்டிக் குடியலைக்கு மாரணமும்
கொல்ல உச்சாடனமும் குடிகெடுக்க மாரணமும்
தொல்லை வருத்தி சோலிசெய்யுச் சாடனமும்

லோகமது வாழாமல் உள்ளமுங்கித் தாழ்ந்திடவும்
ஏகத் தம்பனமும் இதன்கருவுந் தாரும்

கொட்டிக் கலைக்க கூறுகெட்டச் சல்லியமும்
ஓட்டியமுந் தாரும் உள்ளகரு வுந்தாரும்

பூசை விதிமுறையும் புவனச்சக்க ரமுடனே
தீட்சை விதிமுறையும் சிவ்விதியுந் தாருமையா
சலமேல் கனல்மேல் தானிருக்க மோடிகளும்
கலைமேல் குடைபிடிக்கக் கருவதுவுந் தாருமையா
மிருக மதைவருத்தி வேலையது கொண்டிடவும்
இறுக்கமுள்ள வாதை எனக்குவிட்டுத் தாருமையா

அட்டகர்ம மெட்டும் அடக்கிவரந் தாருமையா
மொட்டைக் குறள்களையும் முன்னேவலாய்த் தாரும்

மந்திர சால மாய்மாலத் தந்திரமும்
இந்திர சாலம் எனக்கருளித் தாருமென்றான்
நோவுக் கிரகம் நுழைய்யா மலென்றனக்கு
தாவுசெவுனக் குளிகை தாருமென்றான் மாரீசன்

வந்த பிணிதீர்க்க வைத்திய வாகடமும்
சந்துசந் தாகப்பல சாஸ்திரமுந் தாருமென்றான்

மூவருட வடிவும் உதித்துவந்த முற்பிறப்பும்
தேவருட பிறப்பும் தெளிந்தெழுதித் தாருமென்றான்

பறக்குங் குளிகை பரனையழைக் குங்குளிகை
மறைக்குங் குளிகை மாலைவருத் துங்குளிகை

சாலக் குளிகை சத்திவருத் துங்குளிகை
வாலைக் குளிகை மறையையழைக் குங்குளிகை

காளிதனை வருத்தி கைக்குள் விடுங்குளிகை
கூளி கணத்தைக் கொண்டுவரும் நற்குளிகை

தேவரையும் வானவரைச் சென்றழைக் குங்குளிகை
மூவரை யுமழைத்து மோடிசெய் யுங்குளிகை

பழிசெய்தால் வெல்லப் பாரத் தொழில்கள்முதல்
சுழிவரைகள் தானறிய சூதானமாந் தொழிலும்

மருட்டு விதமும் மாஞாலக் குண்டணியும்
உருட்டுங் கொடிய உரம்பேசிய மதமும்

வாள்வெடிக ளாயுதங்கள் வாய்த்தகெடுக்கத் தந்திரமும்
வேழ்வருத்தி வேலைகொள்ள விசையடக்குந் தந்திரமும்

துட்ட மிருகம் தூறுவிசங் கொண்டதெல்லாம்
கட்டுக்குள் கட்டிக் கீழ்ப்பணியத் தந்திரமும்
கட்டுச் சுருக்கும் கடியபல வித்தைகளுங்
கட்டு முட்டுள்ள நவநிதிய வஸ்துக்களும்
தந்திந்தப் பொண்ணுடனே சார்ந்துவிளை யாடிருந்து
விந்து சனங்கள் மிகுவாகத் தானுதித்து
கிளையோடே வாழ்வு கெருவிதமா யாண்டு
வளையான மாதை மறவாம லெப்போதும்
புத்திக் கருத்தும் பெண்மேலே யென்றனக்கு
சற்றும் நெகிழாமல் தாரும்வர மென்றுரைத்தான்
அப்படியே யுள்ளவரம் அந்நீச னுக்கருள்
எப்படித்தா னென்று எண்ணினா ரீசரும்
எண்ணியே ஈசர் ஏந்திழையாள் சத்தியுடன்
புண்ணிய நாதன் புகலலுற்றா ரம்மானை
முப்பத்தி ரண்டறமும் முகித்திருந்த வொண்ணுதலே
செப்புத் தனத்தழகு செவ்வே கருங்குயிலே
வின்னோத நீசன் விநோதமாய்க் கேட்டதற்கு
இன்ன விதமென்று இயம்புநீ யென்னணங்கே
அப்போது சத்தி ஆதி யடிவணங்கி
நற்போது மறவா நல்லகன்னி யேதுரைப்பாள்
சாத்திரமும் வித்தைகளும் தந்திரமுங் கேட்டதனால்
சூத்திரச்சித் தாதியொன்று திட்டிக்க வேணுமென்றாள்

அகத்தீசர் பிறப்பு

உடனேதான் ஈசர் உள்ளங்களி கூர்ந்து
திடமாய்த்தான் ஈசர் சிந்தைதனி லுத்தரித்து
அகத்தீச னென்ன ஆதி மனதுள்ளிருத்தி
செகத்தோர்கள் காண சித்தாதி தானாக்கி
சாத்திரமும் வித்தை சமூலக் கருவுடனே
சூத்திரச் சித்தாதி தோன்றினன்கா ணம்மானை
எல்லோருங் கண்டு இவராகு மென்றுசொல்லி
எல்லோரு மெச்சி அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நல்லதென் றீசர் நன்முனியைத் தானோக்கி
வல்ல கவியோடு வந்துதித்த சாஸ்திரியே
என்னென்ன சாஸ்திரங்கள் ஏதேதுக் கானாலும்
இன்னாநிற்கும் நீசனுக்கு ஈந்து கொடுவுமென்றார்

அப்போ தகத்தீசர் ஆதிசாஸ்திர முதலாய்
மைபோடும் வித்தை மாஞால அச்சரமும்
கொடுத்தோ மெனவே கூறினார் மாமுனியும்
கடுத்தமுள்ள நீசன் கையதிலே தான்வேண்டி
நிற்கவே பின்னும் நிகழ்த்துவார் மாமுனியும்
அக்கறுகு சூடும் ஆதிமுத லந்தம்வரை
வசமாக்கும் வித்தை மரணம்வரா வித்தைகளும்
நிசமான வித்தையெல்லாம் நீசனுக் கேகொடுத்தோம்
கொல்லவே மெத்தக் கோபத்தால் நீசனையும்
வெல்லவகை யில்லையல்லோ விடையேறு மீசுரரே
இந்நீசன் லோகமதில் இருந்தாலும் நாளையிலே
அந்நீத மல்லால் அறமறிய மாட்டானே
செய்வதெல்லாம் பாவச் சிந்தனையே யல்லாது
மெய்வரம்பு சற்றும் மிகவறிய மாட்டானே
அல்லாமற் பின்னும் அச்சுதனார் சக்கரமும்
பொல்லாதான் கொண்டு போறான்மால் கிரீடமும்
இவ்வரிசை ரண்டும் இவனிடத்தி லேயிருந்தால்
எவ்வொருத்த ரால்வதைக்க ஏலாது நீசனையும்

கலியரசன் சத்தியம்

என்று அகத்தீசர் இப்படியே தாம்கூற
அன்றுஸ்ரீ ரங்கர் ஆண்டியு நதாமாகி
தலைவிரித்துக் கந்தை சற்றே கலைபூண்டு
சிலையில்லா வெறுங்கையால் சென்றாரே நீசனிடம்
நீச னிடத்தில் நெடுமால்தான் முன்னேகி
வாசமுடன் வார்த்தை வழுத்தினா ரம்மானை
ஈச னிடத்தில் இறைஞ்சிவரம் பெற்றதிலே
தேச யிரப்பனுக்குச் சற்றேயீ யென்றுரைத்தார்
தாரா தேபோனால் சாபமிடு வேனுனக்கு
பாராய்நீ யென்று பகட்டினா ரெம்பெருமாள்
அப்போது நீசன் ஆண்டி தனைப்பார்த்து
இப்போது போடா இரப்பனோ டேதுசண்டை
மாயன் வரவேணும் வலுப்பார்த்து விட்டிடுவேன்
பேயனோ டேயெனக்குப் பேச்சென்ன நீபோடா
என்று அந்தநீசன் இவ்வளமை கூறிடவே
அன்று பரதேசி அவனோடங் கேதுரைப்பார்

பிச்சைக் காரன்தனக்குப் பெலமில்லை யென்றோநீ
அச்சம தில்லாமல் அடமா யிதுவுரைத்தாய்

பண்டாரந் தன்பெலமும் பழிநீசா வுன்பெலமும்
சண்டையிட்டுப் பார்த்தால் தான்தெரியும் மாநீசா

என்று பண்டாரம் இதுவுரைக்க அந்நீசன்
குன்று தனையெடுத்த கோபால ரோடுரைப்பான்

ஆனை படைகளில்லை ஆயுதங்கள் தானுமில்லை
சேனைத் தளங்களில்லை செயவீரர் வாளுமில்லை

தடியில்லை சக்கரமும் தானில்லை உன்கையிலே
முடிவிரித்துக் கந்தை உடுத்தவனோ டுயுத்தமிட்டால்

ஆண்மையில்லை யென்றனக்கு ஆயிழைமா ரேசுவரே
தாண்மைமொழி பேசாதே தலைவிரித்த பேயாநீ

மூவர் முதலாய் முப்பத்து முக்கோடித்
தேவரையும் வேலைகொள்ள சிவமூலம் பெற்றிருக்க

ஒன்றில்லாப் பேயனொடு யுத்தமிட்டா லென்றனையும்
பெண்டு சிரிப்பார்கள் பித்தாநீ யப்புறம்போ

என்று அந்தநீசன் இயம்பத் திருமாலும்
நன்றுநன்று நீதான் நானுரைக்கக் கேட்டருள்வாய்

பண்டாரத் தோடே படையெடுத்தா லாண்மையில்லை
என்றேதா னிப்போ இயம்பினையே மாநீசா

பண்டார மென்றும் பயித்தியக் காரனென்றும்
ஒண்டியாய் வந்தவனொடு யுத்தமிட மாட்டேனென்றும்

பிச்சைக் காரனென்றும் பெரிய இரப்பனென்றும்
கச்சையில்லா னென்றும் கணைகம்பில் லாதானென்றும்

இப்படியே பண்டாரம் என்றிருக்கும் பேர்களுக்கு
எப்படியும் வம்புசெய்வ தில்லையென் றுண்மையுடன்

சத்திய மாகத் தானுரைநீ பார்ப்போமென்றார்
புத்தியில்லா நீசன் புகலுவான் பின்னாலே

பண்டார மென்ற பரதேசி யானவரைத்
தண்டரளக் கந்தைத் தலைவிரித்த ஆண்டிகளை

அட்டியது செய்யேன் அவரோடு சண்டையிடேன்
ஒட்டியே வம்பு ஒருநாளுஞ் செய்வதில்லை

என்றான்காண் நீசன் எம்பெருமாள் தாமுரைப்பார்
நன்றாக யிப்படியே நட்டிசெய்ய மாட்டேனென்று

ஆணையிட்டுத் தாவென்று அருளினா ரெம்பெருமாள்
வீணமட நீசன் விளம்புவா னப்போது

ஆரார்கள் பேரில் ஆணையிட வேணுமென்று
பேராகச் சொல்லு பிச்சையிரப் போனேயென்றான்

அப்போது பண்டாரம் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
இப்போது நீதான் ஈசர்தமை வணங்கி

வேண்டியே போற வெகுவரங்கள் பேரதிலும்
பெண்டிவள் பேரதிலும் பெலமாக யிப்போது

ஆண்டி பரதேசி ஆகிவந்த பேர்களையும்
ஈண்டிடறு செய்யேன் எனவேநீ யாணையிட்டு

ஆணைக் கிடறுசெய்து ஆண்டிகளைச் சின்னமிட்டால்
வீணேபோ மென்வரங்கள் வீட்டுப்பெண் ணார்கள்முதல்

பெண்தோற்று நானும் பெற்றவரங் கள்தோற்று
மண்தோற்று வாழ்வும் மக்கள்கிளை தோற்றுச்

சேனைத் தளந்தோற்று சீமையரசுந் தோற்று
ஆனை பரிதோற்று அரசுமே டைதோற்று

என்னுயிருந் தோற்று என்கிளையோ டேநானும்
வன்னரகில் போவோம் என்றேவாக் குரைத்திடுநீ

அப்போது நீசன் ஆண்டி யுரைத்தபடி
எப்போது மறவேன் இதைமறந்து வம்புசெய்தால்

சொன்னபடி யெல்லாம் தோன்றிறந் தென்னுயிரும்
வன்னரகில் போவேன் என்றாணையிட் டான்மாநீசன்

சக்கராயுதம் பணமாதல்

நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்றுச் சன்னாசி
வல்ல பெலமுள்ள மாநீசா நீகேளு

மந்திரங்க ளாலே மகாகோடி ஆயுதங்கள்
தந்திரங்க ளாலே தான்வருத்த லாகிடுமே

அப்படியே யொத்த அச்சரங்கள் தானிருக்க
இப்படியே யாயுதத்தை எடுத்துச் சுமப்பதென்ன

நீகேட்ட சக்கரத்தை நிமலனவர் தாராமல்
நுனிகெட்ட வெற்றிரும்பைச் சுமவென்று தந்தார்காண்

இரும்பைச் சுமந்தால் இல்லைகா ணொன்றுபயன்
தரும்பொருள்போ லுள்ள சம்பாத்தியந் தாறேன்

மண்டலங்கள் தேசம் வாழ்வுக ளுண்டாவதற்கும்
கண்டார்கள் மெய்க்கக் கனகத் திரவியம்போல்

தருகிறே னுன்றனக்குத் தான்வேண்டு நீயென்வே
பருமுறுக் காயாண்டி பகர்ந்தாரே நீசனுக்கு
அப்போது நீசன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
இப்படியே தாருமென்று ஈந்தானே சக்கரத்தை
சக்கரத்தை வேண்டி சங்குசரத் தாமன்
மிக்கப் பணமாக்க மிகுத்தசக்க ராயுதத்தைச்
சபிக்கவே மாயன் சக்கரா யுதங்கேட்கும்
சபிக்கிறீரே யென்னைச் சாதிப் பணமாக்கி
நீச னிடத்தில் என்னைப் பணமாக்கி
ஈயுறீரே சுவாமி இப்போது சாபமிட்டு
இப்போ திடுஞ்சாபம் எப்போது தீருமென்று
அப்போது சக்கரமும் ஆண்டியடி போற்றிடவே
கலிமா றும்போது கடருமென்றா ருன்சாபம்
வலியான சக்கரமும் வாய்த்தபண மாகியதே
பணமாகிக் கீழே பறந்தே குதித்திடவே
இணமான நீசன் எட்டி யவன்பிடித்துக்
கண்ணில்மிக வொற்றிக் காரிகையா ளோடுரைப்பான்
பெண்ணே நமக்குப் பெலங்கள்வந்து வாய்த்ததடி
என்று பிரியமுற்று ஈசுரரைத் தான்வணங்கி
மன்று தனில்போக வரந்தாரு மென்றுரைத்தான்
அப்போது தன்னில் ஆண்டியவ ரங்குச்சென்று
இப்போது இங்கு இவன்தான் மொழிந்ததெல்லாம்
தப்பாம லாகமத்தில் தானெழுதி வையுமென்றார்
முப்போது வுள்ள முறைபோலே மாயவரும்
ஆகமத்திற் பதித்து ஆண்டார் துரிதமுடன்
நாகரீக வேதன் நடந்தார்ஸ்ரீ ரங்கமதில்

கலியுகம்

நீசனையு மூரேபோ என்று நிமலனுந்தான்
ஈயுகிற போது ஏதுரைப்பாள் சத்தியுமே
வன்னச் சிவனாரே மாபாவி கேட்டவரம்
என்னென்ன வாயமதாய் இருக்குதுகா ணுத்தமரே
வலியான மாதே மாநீசன் கேட்டதுதான்
கலியுகம் போலிருக்கு கண்ணமுதே யென்றுரைத்தார்
சிவம்வாய் திறந்து செப்பக்கலி யுகமென்று
இதமான தேவர் எழுதினா ராகமத்தில்

வரி எண் 3904, 3920 கொ. ஏ

விருத்தம்

கலியுக மெனச்சிவங் க்ருதிடத் தேவர்கள்
பொலிவுடன் சேர்த்தனர் புராண மீதினில்
சலிவுடன் நீசனுந் தரணியில் போந்திட
வலியுள்ள மாயன் ஸ்ரீரங்க மேவினார்

நடை

மாயனுக்கு ஆணை மாநீச னிட்டதெல்லாம்
தூய பெருங்கணக்கில் சேர்த்தெழுதி வைத்தனராம்
நீசக் கலியன் நிறைவோன் பதம்போற்றி
தேச மதில்வரவே சென்றான்கா ணம்மானை
கலியன் கலிச்சி கட்டாய் வருகையிலே
சிலிரெனவே லோகம் திணுக்கிடவே யம்மானை

நல்லவை மறைதல்

தர்ம்மாய்ப் பூமி தானிருக்கும் நாளையிலே
வர்மமாய் நீசன் வரவேகண் டம்புவியில்
நல்ல மிருகம் நற்பறவை ஊர்வனமும்
வல்ல வகைநீதம் மாற்றங்கே ளன்போரே
வெள்ளானை வெள்ளை வேங்கையொடு வெண்கடுவாய்
தள்ளாத சற்பம் தலையைந்து கொண்டதுவும்
வெள்ளன்னம் வெண்குயில்கள் வெண்புறா வெள்ளைமயில்
கள்ளமில்லா வெண்சாரை கடியபெல வெண்கருடன்
நல்ல அனுமன் நாடுங்காண் டாமிருகம்
வல்லவெண் நரிகள் வளரும்வெண் காக்கைகளும்
ஆளியொடு சிங்கம் ஆனையி றாஞ்சிப்புள்ளும்
வேளிசை வெண்கலைமான் வெண்புள்ளு வெண்ணணில்கள்
மிருகமதில் வெள்ளைகொண்ட மேன்மிருக மானதெல்லாம்
அரிய வைகுண்டம் அதுநோக்கிப் போயிடவே
பால்நிற மான பட்சி பறவைகளும்
மேல்பரனார் குண்டம் மிகநோக்கி நாடிடவே
வெஞ்சாரை யைந்துதலை விசஅரவ மானதெல்லாம்
துஞ்சாத நாதன் துணைதேடி நாடிடுமாம்
முன்னிருந்த சாஸ்திரமும் முறையும்பஞ் சாங்கமதும்
பின்வந்த நீசனினால் போகவழி தேடிடுமாம்
நீசனுக்கு முன்னிருந்த நீதநெறி மானுபமும்
போயகல்வோ மென்று புத்திதனி லெண்ணிடுமாம்

முன்னிருந்த ரத்தினங்கள் முத்துவை டூரியங்கள்
பன்னுமறை சாஸ்திரமும் பாதைவழி தேடிடுமாம்

சங்கு சமூலம் சலக்கண் சலத்தில்விழ
பொங்கும்நவ ரத்தினமும் போகவழி தேடிடுமாம்

கடல் விளைவெல்லாம் காணாதே போய்மறைய
தடவரைக ளுள்ள தங்கமது மண்ணோக்க

சிலைகள் பதிகள் தெய்வத்திருச் சமூலம்
அலையுள்ளும் பூமி அதனுள்ளு மேம்மறைய

மாரி மறைய மலர்க்கண் மிகமறைய
ஏரி பாழாக எண்ணினதே யம்மானை

கர்மக் கலியதனால் கடல்கோபித் தேயடிக்க்
தர்மந் தலைகவிழ்ந்து தானிருந்த தம்மானை

தருமமெய் நீதமதும் தரணியிலே ஊர்வனமும்
பொறுமை யுடைய பெரிய மிருகமதும்

நாகமணி தங்கமணி நவரத்தின மாமணியும்
தாகமுள்ள முத்து சாஸ்திர மாமறையும்

நீதத்தோ ரெல்லாம் நீலவண்ணர் சங்குடனே
பாதத்திருக் குண்டம் பாதைவழி தானடந்தார்

நடந்தோர்க ளெல்லாம் நாடி வழிவரவே
கடந்தார்கள் வல்ல கலியைவிட்டுக் காடதிலே

காடதிலே செல்ல கனத்ததர்ம ஐபேர்கள்
வாட லுடலாய் வைகுண்டந் தானேக

கண்டாரே தர்மர் கடந்துநின்ற நீதமதைப்
பண்டாரத் தர்மர் பகர்ந்தா ரதனோடே

நாட்டிலுள்ள நீதமெல்லாம் நடந்துகா ணாதேசென்றால்
வீட்டி லுறுதியுள்ள மேல்வீடு காண்பதற்குப்

போவேனோ தர்மமது பொன்றினால் நானடியேன்
சேர்வேனோ குண்டம் செய்தர்ம மில்லையென்றால்

என்றுரைக்கப் பாண்டவர்கள் இயல்தர்ம மேதுரைக்கும்
பொன்றுவந்து லோகம் பொய்ப்பூண்ட தானதனால்

எங்களுக் கங்கே இருந்தா லாகாதெனவே
செங்கண்மா லாயனையும் தேடியே போறோமென்றார்

அப்போது பாண்டவர்கள் அவர்கள் பதம்பணிந்து
இப்போது உங்களையும் இழந்துவிட் டிங்கிருந்தால்

கர்மக் கலிமூழ்கிக் காண்பதில்லைக் குண்டமது
தர்மத் தோடங்கே தாம்வருவோம் நாங்களென்றார்

தர்மநீ தமதுவும் தாட்டீகப் பாண்டவரும்
வர்மமில்லாக் குண்டம் வழிநோக்கிச் செல்கையிலே

மேலான மாமிருகம் வேதக் காராவுகளும்
நாலாகி ஒன்றுமுதல் நல்ல அரவமதும்

வெண்பட்சி யான மேலான பட்சிகளும்
இன்பட்சியோ டெல்லாம் எங்கேயினிப் போவோமென்று

கதறி யழுது கனைத்துநின்றார் காடதிலே
பதறி யழுது பறவை மிருகமொடும்

நிற்கு மளவில் நீலவண்ணர் தாமறிந்து
பக்குவப் பிராயப் பண்டார மாகிவந்து

ஏதுகா ணீங்கள் இந்தவன வாசமதில்
ஓதிக் கரைய உங்கள்விதி யானதென்ன

செப்போடு ஒத்தத் திருமால் தனைப்பார்த்து
அப்போது யெல்லாம் அழுதழு தேதுசொல்லும்

நீசக் கலியன் நீணிலத்தில் வந்ததனால்
தேசமதி லெங்களுக்குச் செல்லயிருப் பில்லையையா

என்றுரைக்கச் சன்னாசி ஏதுரைப்பா ரன்போரே
நன்றுநன்று கேளும் நான்சொல்ல நீங்களுந்தான்

பாண்டவரைத் தர்மமதைப் பாரநீ தமதையும்
ஆண்ட வைகுண்டம் அடையப்போ மென்றுரைத்தார்

தெய்வக் காராவைச் சிறந்தவெள் ளானைகளை
மெய்வரம்பு கொண்ட மிகுத்த மிருகமெல்லாம்

கும்பக் குருமலையில் கூடியே நீங்களெல்லாம்
சம்பு சதாசிவத்தைத் தான்போற்றி யுள்ளிருத்தி

நீசன் தனையறுத்து நீதயுகந் தானாள
வாசமுடன் நீர்வரவே வரவேண்ட நில்லுமென்று

ஐந்துதலை நாகமதை அந்தமுனி தானழைத்து
உன்றனக்குச் செய்தி உரைக்கிறேன் கேளுமென்று

அலைமுகத்து நூற்றொன்று ஆழம் வரைக்கீழே
நிலைதனிலே நின்று நெடியோனை உள்ளிருத்தி

கலியை யழித்துக் கடியதர்ம மாகவேதான்
விலியயுக மாளுதற்கு வைகுண்டம் வாவெனவே

வரி எண்: 4016 கொ. ஏ

நிற்பாய்த் தவசு நீபோவென அனுப்பி
நற்பாக நீங்கள் நற்றவசு செய்யுமென்று
சற்பமதுக் கரசு சங்குவெள்ளைச் சாரைதன்னைப்
பற்பக் கிரிதனிலே பைம்பொன்னிறப் பொய்கையிலே
வம்பை யழித்து வாய்த்ததர்ம ராச்சியத்தில்
அன்பரோ டேயரசு ஆளத்திரு மால்வரவே
வேணுமென்று நிஷ்டை விரும்பிச்செய் யென்றேதான்
ஆணுவ நாதன் அதற்கு விடைகொடுத்தார்
அன்னப்பட்சி யான அதிகப் பறவைகட்குத்
பொன்னம்பல கிரியில் போய்த்தவசு பண்ணுமென்றார்
சாத்திர மாமறையைத் தானெடுத்து மாமுனியும்
சூத்திர நெஞ்சத்து உள்ளிருத்தி வைத்தனராம்

கலைமுனி ஞானமுனி தவசு

இருத்திஸ்ரீ ரங்கம் ஏகவென் றெம்பெருமாள்
கருத்தி லுறயிருத்திக் கட்டாய் வருகையிலே
ஞான முனிவனொடு நல்ல கலைமுனிவன்
தானமுள்ள மாமுனிவர் தலைகவிழ்ந் தேதவசு
சடைத்து முகம்வாடித் தானிருக்கு மப்போது
திடத்தமுட னல்ல திருமா லருகேகி
நன்றியுள்ள மாமுனியே நல்லகயி லாசமதில்
கண்டதுண்டே யுங்களையும் காட்டில்வந்த வாறேது
அப்போது மாமுனிவர் ஆதி பதம்பணிந்து
செப்போடு வொத்தத் திருமாலே நாங்களுந்தான்
கயிலாச மீதில் கறைக்கண்டர் பாதமதை
ஓயிலாகப் போற்றி உட்கார்ந் திருந்தவர்காண்
இருக்கின்ற நாளையிலே எங்களிரு பேர்களையும்
தருக்குகந்த ஈசர் தன்னையவர் வருத்தி
மாயன் மேற்பிறக்க மண்ணுலோ கந்தனிலே
காய மிழந்து காணா துருவெடுத்து
மறைந்திருக் கிறாரெனவே வானோர்கள் சொல்வதினால்
சிறந்தபுகழ் மாயனுக்குத் தேருஞ் சிங்காசனமும்
மண்டபங்கள் மேடை வாய்த்தசீ ராவிகளும்
பண்டையுள்ள நல்ல பைம்பொன்னிறப் பொற்பதியும்
உண்டுகாண் துவாபர யுகத்திலே யென்றுசொல்லி
கண்டுகொண்டா னானால் கலியனதை யாண்டுகொள்வான்

முன்போய் தானீங்கள் உவரிதனை வருத்தி
இன்பமுள்ள இவ்வகைகள் எல்லாமத னுள்ளேவைத்து

வைகுண்ட ரங்கே வந்தார் விதைக்காட்டி
மெய்கொண்ட வுங்கள் இடத்திலே போவுமென்று

அல்லாதே போனால் அக்கினியா லுங்களையும்
இல்லாதே செய்வார் என்றுசொல்லி வாருமென்று

அனுப்பினா ரெங்களையும் அதற்காக யிங்குவந்தோம்
தனுப்பாக வாரிதனைச் சட்டமது கட்டிவைத்து

ஏகினோங் கயிலை இடைவழியில் மாநீசன்
தர்வி வர்க்கண்டு தவலோக மேமறைந்து

கர்ம விதிப்பயனால் கல்க்க மிகவடைந்து
தர்மச்சிறப் பில்லாமல் தலைகவிழ்ந் திருந்தோமென்றார்

அப்போது அச்சுதரும் அந்தமுனி தங்களையும்
இப்போதே கூட்டி ஏகின்ற அப்பொழுது

கருங்குரங்கு கர்ரானை கரியகடு வாய்புலியும்
இருங்கருட னூர்வனமும் எறும்புஈ மூட்டைகளும்

கள்ளக் கசடுள்ள கரிய மிருகமதும்
கொள்ளைகொண்ட ஊர்வனமும் குசலான பட்சிகளும்

தரந்தரமாய்க் கூடி தாமே திரளாக
வரவேகண் டெம்பெருமாள் மாமுனியைத் தான்பார்த்து

ஏதேது மாமுனியே இந்த வனமதிலே
ஈதே தெனவே எனக்கேட்க மாமுனிவர்

நீசனுட உதிரம் நீதிகெட்ட யிம்மிருகம்
பாவமுள்ள பட்சிகளும் பாரிலூர்வன முதலாய்

பிறந்துதித்து வந்து பேருலகி லம்மானை
சிறந்தறிந்து எம்பெருமாள் செவியிலே கையறைந்து

விலங்கியே போக வேணுமென் றேநடந்தார்
மலங்கிய மாமுனிவர் மாயனடி போற்றி

எங்களுக் கெங்கே இருக்கவே சொல்வீரென்று
அங்கந்த மாயவரின் அடிதொழுதா ரம்மானை

அப்போது எம்பெருமாள் அடிதொழுதா ரம்மானை
இப்போது நீங்கள் ஏகுங்கோ செந்தூரில்

செந்தூர்ப் பதியில் சிறந்தவா ரிக்கரையில்
நந்தகோ பால நாராயணர் தாமும்[1]

பா. பே 1. நாராயணா வெனவே

வைகுண்ட ராய்ப்பிறந்து மாயக் கலியறுத்து[2]
ஞாயமுடன் வைந்தர் நாட்டையொரு சொல்லதுக்குள்
ஆளவர வேணுமென்று அருந்தவசு பண்ணுமென
வேழமொத்த மாயவனார் விடைகொடுத்தார் மாமுனிக்கு
விடைவேண்டி மாமுனிவர் வேல னுறைந்திருக்கும்
கடலான தன்கரையில் கடுந்தவசு பண்ணினரே
அப்படியே மாமுனிவர் அங்கே தவசிருக்க
இப்படியே மாயன் இசைந்துஸ்ரீ ரங்கமதில்

போகமுனி தவசு

போகின்ற வேளையிலே போகனென்ற மாமுனிவன்
தானி பொருமலையில் தலைசிதறிச் சாகவென்று
வேகித்து மாமுனிவன் விசைகொண்டு முட்டுகையில்
ஆகமுற்று எம்பெருமான் அவனோடங் கேதுரைப்பார்
மலைதனிலே முட்டி மாளவென்று மாமுனியே
குலைகுலைந்து நின்றவிதம் கூறுநீ யென்றனராம்
அப்போது மாயவனா ரடிபோற்றி யேதுரைப்பான்
செப்பமுள்ள மாயவரே சீமைதனை யளந்த
மாயவரே நானுமினி மாள்வதல்லா லிங்கிருக்க
ஞாயமில்லை அய்யா நாரா யணப்பொருளே
என்றுரைக்க மாமுனியும் ஏதுரைப்பா ரெம்பெருமாள்
உற்ற வசனம் உரையென்றார் மாமுனியை
என்று எம்பெருமாள் இவைகேட்க மாமுனியும்
அன்று முனிசொன்ன வசனங்கே ளன்போரே
தர்மநீ தமதுவும் தரணிதனில் மானுபமும்
கர்மக் கலியால் கட்டழிந்து போச்சுதையா
நன்மையெல்லாம் நாடுவிட்டு நடந்து மறைந்ததினால்
வன்மம்வந்து வையகத்தில் வளர்ந்த படியாலும்
நானிருந்த நிஷ்டை நாலிரண் டாகையிலே
மானுபங்கள் தர்மம் மறையத்தான் போனதினால்
என்தவந்தான் வம்பில் இழந்தேனே யென்றுசொல்லித்
தன்தலையைத் தான்சிதறிச் சாகவே வேணுமென்று
மலைதனிலே முட்டி மாளவென்று வந்தேனென்று
அலைமேல் துயின்ற ஆண்டியோ டேயுரைத்தான்

வரி எண் 4099 கொ.எ
பா. பே. 2. மாயநீசக் கலியை வதைசெய்து தர்மமதாய்

நல்லதென்று மாயவனார் நன்முனியைக் கொண்டாடி
வல்லவனே யுன்றனக்கு மாளவென்றால் வேறில்லையோ
கல்லிலே முட்டிக் கண்தவர்ந்து சாவதென்ன
சொல்லுநீ யென்று திருமா லிதுவுரைக்க

மலைப் புதுமை

அப்போது மாமுனியும் அந்தமலைப் புதுமை
இப்போதே சொல்லுகிறேன் என்றே வுரைக்கலுற்றான்
வேதா விதித்த மேலான ஆகமம்போல்
நாதாந்த வேதம் நாலுண்டு கண்டீரே
கலியன் பிறந்தபின்பு கட்டான வேதமொன்று
சலிவாகி வேதம் தான்விளங்கா வண்ணமுந்தான் 4140
இளகாமல் கற்போல் இருந்ததுகாண் வேதமது
குழைவான வேதா குறியா யதையறிந்து
கல்வி யிளகாமல் கற்பே யிருந்ததினால்
பல்லுயிர்கள் வாழும் பாரிலொரு பங்காக
மலையாய் வளர்ந்து வைந்தர் வருகையிலே
அலைபோலிளகி அவனிதனில் பாயவென்று
சபித்தார் காண்வேதா தானறிந்து வேதமது
குபிந்தான மான குன்றுபோலே வளர்ந்து
அன்றந்த வேதம் ஆனதினால் நானடியேன்
இன்றென் சிரசை இதிலிடறி மாண்டதுண்டால் 4150
வைகுண்டங் கிட்டுமென்று மாளவந்தே னிம்மலையில்
கைகண்ட வேதக் கருணாகரப் பொருளே
என்றுரைக்க மாமுனிவன் எம்பெருமாள் நல்லதென்று
அன்று முனிதனையும் அவரோ டுடன்கூட்டிப்
போகின்ற வேளையிலே போகனென்ற மாமுனியும்
ஏகின்ற வேளையிலே எம்பெருமா ளேதுசொல்வார்
மாமுனியே நீகேளு மாச்சலா யென்னுடம்பு
தாமுனியே யென்றனக்குச் சடைவா யிருக்குதுகாண்
ஆனதால் கங்கை பார்த்ததிலே குளித்துமிகப்
போனால் சுகமெனவே போகனோ டேயுரைத்தார் 4160
அப்போது நல்ல அருள்கொண்ட மாமுனியும்
இப்போது மாயவரே இதோ தெரியுகின்ற
அருணகிரி மலையில் ஆவியொன் றுண்டுமையா
கருணை யிரங்கினதால் காட்டியே தாறேனென்றான்

நல்லதுதா னென்று நாடும் முனியோடு
வல்லத் திருமேனி வாவிதனைக் கண்டார்காண்
கண்டு திருமேனி கனத்தநீ ராவிதனில்
சென்றிறங்கி மேனிதனில் செலங்கோரி விட்டிடவே
ஆவி தனிலிறங்கி அச்சுதனார் நிற்கையிலே
தேவியொரு பெண்ணும் செலமெழுந்து மாயனையும் 4170
வந்து பணிந்திடவே மாயனது பார்த்துச்
சந்துபயில் மாமுனியே தண்ணீரைக் காணாமல்
பெண்ணாக வந்த புதுமையென்ன மாமுனியே
கண்ணான மாமுனியும் கட்டுரைப்பா னம்மானை

சலந்தவசு

எண்ணாத தெண்ணி ஏதுரைப்பான் மாமுனியும்
பெண்ணோடு கேட்டால் புதுமை யதுதெரியும்
என்றுரைக்க மாமுனியும் எந்திழையோ டேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று பெண்ணேநீ நதியா யிருந்ததுவும்
பெண்ணாக வந்ததுவும் பேசுநீ யொண்ணுதலே
தண்ணீராய் நின்ற தார்குழலா ளேதுரைப்பாள் 4180
அய்யாவே நானும் ஆதிகயி லாசமதில்
மெய்யாக ஈசுரர்க்கு வேலையது செய்திருந்து
வருகின்ற வேளையிலே மனங்குழறி நானடியாள்
அரையில் கலைபூணாமல் ஆவியிலே சென்றிறங்கிக்
குளித்தே னதையும் சொன்றையணிந் தோனறிந்து
அழித்தே யெனையும் ஆவிபோலே படைத்தார்
படைக்கும் பொழுதில் பரமனோ டிச்சாபம்
கடருவதெப் போதெனவே கறைக்கண்ட ரோடுரைத்தேன்
ஆவியாய் நீகிடந்தால் அச்சுதனா ரங்குவந்து
தாவிக் குளிக்க சாபமது தீருமென்றார் 4190
என்றுரைக்கப் பெண்ணாள் எம்பெருமாள் நல்லதென்று
அன்றந்தப் பெண்ணதையும் ஆகமப் போகனையும்
நானாண் டிருந்த நல்லதுவ ராயுகத்தில்
தானாக ஆண்டு தானிருக்கு மப்பொழுதில்
சூரிய வொளிக்காந்தம் துலங்கும்வை டூரியத்தில்
வீரிய மான வெற்றிவிரு துக்குடையும்
தங்கப்பொன் னாயுதமும் தளிருநிறச் சக்கரமும்
பங்கமில்லா முத்துப் பவள நிறக்குடையும்

கட்டான வைரக் கற்கோட்டை வாவிகளும்
மட்டான செம்பவள வைரக்கால் மண்டபமும்

உண்டுங்கா ணத்தனையும் உடனேபோய் நீங்களுந்தான்
அன்றுநான் வருவேன் அதுவரைக்குங் காத்திருந்து

நான்வந்த போது நல்லகதி யுங்களுக்குத்
தான்தருவேன் போமெனவே தங்களிரு பேர்களுக்கும்

விடைகொடுத்து ஸ்ரீரங்கம் மேவி யவரிருக்க
திடமுடனே போகமுனி தேவி சலமடவும்

வந்தந்த மாயவரின் வாழ்வெல்லாங் காத்திருந்தார்
சென்றந்த மாயவனார் ஸ்ரீரங்கமே யிருந்தார்

மாயன் ஸ்ரீரங்கம் வந்திருக்கு மப்போது
மாயக்கலி செய்த மாயங்கே ளன்போரே

ஈசன் சத்தியையும் இணைபிரித் துவைத்தான்
தேசக்கலி சாதிதனைப் பதினெட்டாய்ப் பிரித்துவைத்தான்

சாத்திரத்தை யாறாய்த் தான்வகுத்து வேதமதை
மாத்திரமே நாலாய் வகுத்தான்கா ணம்மானை

நட்சத் திரத்தை நல்லிருபத் தேழாக்கி
பொய்ச்சேத் திரமாய்ப் பிரித்தான்கா ணம்மானை

கோளொன் பதுக்கும் கூடுபன்னி ரண்டாக
நாளேழு வாரம் நாட்டிவைத்தா னம்மானை

பக்கமது பத்தொன்று அஞ்சாய் பலம்பிரித்து
தக்கமது லோகம் தானாண் டிருக்கையிலே

மாந்திரத்தால் செய்த வறுமைகே ளன்போரே
பாந்தள்வாய் கட்டி பரிசுகெட ஆட்டிடுவான்

சந்திரனை மங்கவைப்பான் சமுத்திரத்தைப் [பொங்கவைப்பான்

மந்திரத்தால் தெய்வமதை மாடுபோல் வேலைகொள்வான்

கற்பைக் கலைத்திடுவான் கன்னி யழித்திடுவான்
வெற்பைத் தகர்த்திடுவான் வெடியைத் தடுத்திடுவான்

ஆண்பெண்கள் தம்மை அலைச்சலது செய்திடுவான்
கோண்பிரித்துக் கட்டிக் குடிகெடுப்பான் மானிடரை

பசுவை யடைத்துப் பட்டினிகள் போட்டிடுவான்
கசுவை மறைத்திடுவான் கண்ணைக் கெடுத்திடுவான்

வரி எண் 4208 அ ஏ; 4211, 4212 கொ. ஏ;
,, 4215, 4216 சா. தோ. ஏ; 4221 - 4224 சா. தோ. ஏ

மிருகம் வாய்கட்டி இரையெடாக் கொன்றிடுவான்
கருவை யுருவழிப்பான் கன்னி சிறைவைப்பான்
மானிடர்க்குச் சூட்டம் வருத்தியே கொன்றிடுவான்
வீணிலே மானிடரை விசையடக்கிக் கொன்றிடுவான்
மாரிதனை மறைப்பான் வருத்தவென் றாலழைப்பான்
ஏரிதனை வெட்டி இயலழியச் செய்திடுவான்
அடப்பமிடத் தாயை ஆளாக்கி வைத்திடுவான்
குடைபிடிக்கத் தாதாவைக் கொண்டிடுவான் வேலையது
பேயை வருத்திப் பூசை மிகக்கொடுத்துத்
தேயமதில் மானிடரைச் செத்திறக்கச் செய்திடுவான்
கடலதுக்கும் மாமலைக்கும் கற்கோட்டை தாண்டவிட்டுத்
தடவரைக ளெல்லாம் தகர்த்துப் பொடிப்படுத்திப்
பூலோக தேசம் புவனமெங்குந் தான்பரந்து
மேலோக மேழதிலும் மிகப்பரந்தா னம்மானை
கயிலை யெமலோகம் கரியதெய்வ லோகமெல்லாம்
அகில மேழும்புரண்ட அதிசயங்கே ளன்போரே
சிவந்தா னினைத்தால் செல்லார்கள் தேவர்களும்
தவந்தா னிளகித் தான்வந்த தாலேதான்
மூவர்க ளூரும் முறைமை மிகத்தவறி
தேவர்க ளூரும் திசைமயங்கு தம்மானை

நந்தி வரவு

தெய்வலோக முறைமை திசையயங்கித் தான்புரள
மெய்கொண்ட லோகமெல்லாம் மிகமயக்க மானதினால்
ஈசுரனா ரப்போ ஏதெனவே தாம்வெகுண்டு
வீசுபுகழ் நந்திதனை விரைவாய் வரவழைத்து
மாமுனியே கயிலை வரம்பழியக் காரணமேன்
ஓமுனியே நீயும் உள்ளதெல்லாஞ் சொல்லிடுநீ
என்றந்த நந்தியோடு ஈசுரனார் தாம்கேட்க
அன்றந்த மாமுனியும் அரனா ரடிதொழுது
நல்லதுகா ணீசுரரே நம்மவர்க் கிங்கேதான்
செல்லாது இங்கிருந்தால் சிவனே யெனத்தொழுது
பூலோக மேழும் பொன்னுலோக மேழும்
தாலோக முதலாய்த் தவலோ கம்வரையும்

வரி எண் 4232 கொ. ஏ
,, ,, 4252 - அ - ஏ; 4262 - கொ - ஏ.

ஈரேழு லோகமெல்லாம் இருபுத்தி யானதெல்லாம்
பாரெல்லா மிப்படியே பரந்து இருப்பதெல்லாம்
சொல்லவே வேணுமென்றால் சிவகயிலை விட்டோம்
நல்லபர லோகமதில் நாம்செல்வோ மீசுரரே
என்றந்த ஈசுரரை இறைஞ்சி முனிதான்கூட்டி
அன்றந்த மாமுனியும் அரனாருந் தாமேகி
சென்றார் பரலோகச் சீமையிலே வந்திருந்து
வண்டாடுஞ் சோலை வைடூரியக் கோயில்
கோவிலவர் புக்கிக் குருவை மிகப்போற்றி
ஆவலுடன் மாமுனியும் அருளுவா ரம்மானை
நல்லவரே ஈசுரரே நாடுதடு மாறினது
எல்லாம் நீர்கேட்க எடுத்துரைப்பே னென்றுசொல்லி
மாமுனியு மீசுரரை வணங்கிப் பதங்குவித்து
ஓமுனியும் நன்றாய் உரைப்பான்கா ணம்மானை
கேட்டீரோ ஈசுரரே கேடுவந்த செய்தியெல்லாம்
தீட்டுகிறே னென்று செப்புகிறா னன்போரே
மாயன் வைகுண்டம் மறையவென்று பொய்ச்சடலக்
காய மிழந்து காணா துருவெடுத்து
ஏகிவரும் வேளையிலே ஏந்திழையாள் தெய்வக்கன்னி
தாவிச் சுனையாடித் தாங்கள்நிற்கும் வேளையிலே
பண்டந்த யோகமுனி படித்த சாபப்படியே
கண்டந்த மாயன் கன்னியர்மே லிச்சைகொண்டு
மேலோகத் தார்களெல்லாம் விஷ்ணுவின் நாதமதில்
பூலோகந் தன்னில் பிதிராகு வாரெனவும்
பிதிரில் தவமிருந்து பிறந்தவழி தன்னையெல்லாம்
சதிராக வந்தெடுத்துத் தர்மயுக மாள்வாரென்று
யோகமுனி யிட்ட உறுசாப மத்தனையால்
லோகமதில் மேலோகப் பிறப்பையெல்லாந் தோணவைத்துக்
கன்னி வயிற்றிலுற்றுக் காட்டில் மிகப்பிறந்து
தன்னிக ரில்லாத சாணா ரெனவளர்ந்தார்
வளர்ந்தவர்கள் ராச்சியத்தை வகையாக ஆண்டிருக்க
இளந்த கலிதோன்றி இவன்சென்றா னவ்வுகத்தில்
கலிய னவன்செல்ல கைமறந் தவ்வுலகில்
பொலிவுள்ள தானதர்மம் பொன்றிச்சே நீதமதும்

வரி எண் 4254 - கொ - ஏ

முன்னிருந்த சாஸ்திரமும் முறைமை மிகத்தவறி
பின்னுதித்த நீசன் பிரித்தான்காண் வெவ்வேறாய்
ஆனதால் பூலோகம் அழிந்து மிகத்தவறி
ஊன மடைந்தார் உலகிலுள்ள சான்றோரும்
தந்திர மந்திரந்தால் சான்றோரைந் தான்மயக்கிப்
பந்தி யழித்ததினால் பத்தினியாள் பெற்றமக்கள்
நாண மிகவடைந்து நாட்டில் பிரிவாகி
ஈனதுன்ப மாகி இருக்குமந்த நாளையிலே
ஒண்ணுக்கு ளொண்ணெதிர்த்து ஒத்துமிக வாழாமல்
பெண்ணுக்கு ஆணும் பிரிவு முறிவாகி
தாய்க்குத்தான் பிள்ளை தாழாம லேபேசும்
வாய்க்குவாய்ச் சொன்னாலும் மங்கைநல்லா ளென்றிடுவான்
பிதாவை மிகநம்பார் புண்ணியமென் றேபாரார்
இதாகவெல்லாம் நீசன இடறுவரச் செய்தான்காண்
ஆனதா லிந்தக்கலி வழிவழியே யங்குளது
போனதால் நீசம் பொன்னுலோ கம்வரையும்
ஏகிச்சு தையா இடறுநீ சக்கலியும்
கோவிச்சு தையா கொடுங்கலியு மிங்கேகி
ஈதல்லால் பின்னும் இன்னுஞ் சிலநாளில்
ஏதெல்லா மாகுதென்று ஈசுரரே பார்த்திருவும்
மாயனை யும்வருத்தி வார்த்தைகே ளாதிருந்தால்
தேயமெல்லா மிருள்மூடிச் சென்றிடுங்கா ணீசுரரே
அப்போது ஈசுரரும் அதற்கென்ன செய்வோமென்று
செப்போடு வொத்தச் சிவனாரும் நொந்திருந்தார்
மாமுனியே மாயவனை வருத்தவென்ன செய்திடுவோம்
ஓமுனியே நீயும் உரையென்றா ரன்போரே

பேய்ப்பிறப்பு

அப்போது மாமுனியும் அரனா ரடிவணங்கி
இப்போது தானதவம் இல்லையே ராச்சியத்தில்
தவஞ்செய்து மாயவரைத் தான்வருத்த வென்றாலும்
பவஞ்செய்த காலம் படுமோ தவமிருக்க
என்றுரைத்து மாமுனியும் இன்னமொன்று சொல்லிடுவான்
நன்றுநன்று ஈசுரரே நானுரைக்கக் கேட்டருளும்
இருள்கொண்ட காலமதால் ஏற்றதர்மஞ் செல்லாது
மருள்கொண்ட காலமதால் வம்புக்கே ராகுமையா

வரி எண் 4303, 4304 கொ. ஏ

ஆணுவஞ்சேர் பேய்க்கணங்கள் அரம்பைக்கோர் [மாலைதன்னை
பூணும்நீர் தவசு புரிந்தா லரிவருவார்

என்று முனிசொல்ல ஈசரருஞ் சம்மதித்து
அன்று பேய்க்கணங்கள் அசுரமாலை யேயணிந்து

இருந்தா ரரிதான் இப்போவர வேணுமென்று
தருந்தார மார்பன் தானறிந் தேதெனவே

இருக்க வகையில்லாது எழுந்தா காயமதில்
சுறுக்கா யுதித்துத் தோன்றிவந்தா ரீசரிடம்

அப்போது மாயவரை ஆதி யாவிப்பிடித்து
இப்போ திதுவரையும் எங்கேநீர் போனீர்காண் 4340

என்றுதான் ஈசர் இளைத்திளைத்துச் சொல்லிடவே
அன்றுதான் ஈசுரரை அரியாவித் தான்சேர்த்து

பாண்டவர்க் குபகாரம் பண்ணி யிருந்ததுவும்
வீண்டதுரி யோதனனை வெற்றிகொண்ட செய்தியதும்

பொருப்பேறிப் பொய்ச்சடலம் போட்டுஸ்ரீ ரங்கமதில்
இருப்பதுவுஞ் சொல்லி எனைவருத்துவா னேனென்றார்

அப்போது ஈசுரனார் ஆதிமா லோடுரைப்பார்
இப்போது கலியன் இராச்சியத்தி லேபிறந்து

பதிநாலு லோகமதும் பாரயிருள் மூடினதால்
இதுநாள் வரையும் யானுமும்மைக் காணாமல் 4350

மனங்கலங்கிப் பேய்க்கணங்கள் மாலையிட்டு நானிருந்தேன்
கனங்கொண்ட மாயவரே கயிலையிருள் மாற்றுமென்றார்

நல்லா யிருக்குதுகாண் நவின்றதெல்லாங் கேட்பதற்கு
எல்லா மிருக்கட்டெடன ஈசுரரே உம்முடைய

கழுத்தி லணிந்ததையும் கழற்றி யெறியுமென்றார்
வழுத்திடவே யீசர் மாலை தனைக்கழற்றி

கோபத்தா லக்கினியில் குறிப்பா யெறிந்தனரே
வேகத்தால் மாலை வெடித்ததுகாண் பேய்க்கணம்போல்

கொள்ளிகொண்ட[1] பேய்கள் கோடாமுக் கோடியுமாய்
துள்ளிக் குதித்துச் சுற்றிவிழி யிட்டாடும் 4360

அப்போது பேய்கள் அரனா ரடிவணங்கி
இப்போது ஈசுரரே எங்கள்பசி தீருதற்கு

பா. பே. 1 கொள்ளைகொண்டு

மந்திர சாலம் மாய்மால மாரணமும்
தந்திர சாலம் சர்வதுமே தாருமையா

கொல்லச்சாச் சங்கிலியும் கொன்றவரைத் தானெழுப்ப
வெல்லப்பிழைச் சங்கிலியும் வெடிப்பாக வேதாரும்

ஈசுரரும் தேவர்களும் எம்கபாடத் துள்ளாக
வீசுபல வரங்கள் விடையாகத் தாருமையா

அப்போது பேய்கள் அதுகேட்ட அத்தனையும்
இப்போதே கொடுக்க ஈசுரருஞ் சம்மதித்து

மாலோடும் வேதா மறையவனோடுங் கேட்பார்
மேலோக மான பைம்பொன் கயிலையிலே

கேட்டிருந்து நாரணரும் கிருபையுட னீசுரரைத்
தேட்டமுடன் பார்த்துச் செப்புவா ரம்மானை

ஈசுரரே யிப்பேய்களுக்கு இவ்வரங்க ளீந்தாக்கால்
வீசுங்காண் லோகமதை விழுங்குங்கா ணிப்பேய்கள்

தூயவரே பேய்கேட்ட சுத்தவரங் கொடுக்க
ஞாயமில்லை யென்று நானுரைக்கப் போகாது

ஆனாலும் பேய்களுக்கு அருளினா லிவ்வரங்கள்
ஞானாந்திர மான நாரத மாமுனியை

வருத்தியிப் பேய்களுக்கு வரமீந் தவன்கையிலே
இருத்தி யணைவைத்து ஏழ்ப்பியும் பேய்களைத்தான்

பேய்களுட பேரில் பிழைத்ததுதான் குற்றமென்றால்
தேயக்கலி மாளுகையில் சிவவட வாமுகத்தில்

முனிசிறையும் பேய்களுக்கு உயிரழிவு மென்றுசொல்லித்
துனிவான முனியோடே சொல்லி யனுப்புமென்றார்

அப்போது ஈசுரரும் அந்தமுனியை வருத்தி
இப்படியே சொல்லி ஏழ்ப்பிச் சனுப்பிடவே

மாமுனியுஞ் சம்மதித்து வரம்வேண்டிப் பேய்களுக்குத்
தாமுனிந்து பூலோகம் தன்னிலே வந்திடுமாம்

பேய்ப்பூ லோகத்தில் போயிடவே ஈசுரரும்
ஆயனா ரோடே அருளாவா ரன்போரே

கயிலை யிருளைக் கடத்திவை யாதிருந்தால்
அகில மதிலிருப்பு அல்லவே அச்சுதரே

அப்போது மாயவனார் ஆதி தனைநோக்கி
இப்போது நீங்கள் எல்லோரு மிக்கவேதாம்

வரி எண் - 4372 - கொ - ஏ.

நன்றான ஆண்டிகள்போல் நற்றா வடங்களிட்டுப்
பண்டார வேசமதாய்ப் பதிந்திருங்கோ வென்றுசொல்லிப்

படந்தனிலே துயின்ற பண்டாரந் தாமுரைத்து
நடந்தார்காண் சீரங்க நகரிதனி லெம்பெருமாள் 4400

மாயனுரை மாறாமல் மேலோகந் தன்னிலுள்ள
ஞாயமுள்ள தேவர்களும் நல்ல ரிஷிமாரும்

வாசமுள்ள கயிலையிலே வாய்த்தமே லோகமுள்ளோர்
ஈசர்முத லாண்டியென இருந்தார்கா ணம்மானை

ஆனதால் கலியன் அங்கே யணுகாமல்
மான மனுப்போலே வாழ்ந்திருந்தா ரம்மானை

(நான்காம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

பூலோக மெல்லாம் பொய்யான மாகலியன்
மாலோ சனையிழந்து மாறியே மானிடவர்
சாதி யினம்பிரித்துத் தடுமாறி மானிடவர்
ஊதி னங்களாக ஒன்றுக்கொன் றேயெளிதாய் 4410
பிரட்டுருட்டாய் மானிடரைப் பெலமுள்ளோர் தாமடித்து
மருட்டும் புரட்டுடனே மாநீச னாளுகையில்

குருட்டுக் குளிகையொன்று கொடுங்கலியன் தானெடுத்து
உருட்டுப் பிரட்டுச்செய்தான் உற்றஅவன் மந்திரத்தால்

மாரி யதுபொழிந்து வைகை யதுவுடைத்து
ஏரி வழிந்து இராச்சியத்தைத் தானெடுக்க

வெள்ளம் பெருக வெம்மருண்டு மானிடவர்
உள்ளமகிழ்ச் சோழனுக்கு உடனேதா னாளோடி

மனுநீதிக் காவலவா வைகையடை யாதிருந்தால்
இனித்தேசந் தன்னை யாம்தேட ஞாயமில்லை 4420

ஊரை யரித்து உவரிதனில் கொண்டேகும்
பாரை மிகஆளும் பத்தியுள்ள சோழமன்னா

என்றுகுடி யானவர்கள் இராசனுக் கேவுரைக்க
அன்றுதான் வைகை அணையடக்க வேணுமென்று

எல்லா வகைச்சாதி இப்போ வரவழைத்து
வல்லபுகழ் மன்னன் வைகை யணையில்வந்து

வரி எண் - 4399 - பா. கு. ஏ.
,, ,, - 4402, 4403 - கொ - ஏ 4413, 4414 - கொ - ஏ
வரி எண் 4420 சா. தோ. ஏ.

மண்ணோடு கல்லும் மரங்கள்மிகு வைக்கோலும்
எண்ணெண்ணக் கூடாத இந்தவகை யானதெல்லாம்
கொண்டுவந்து வைகையிலே கூறிட்டுத் தானடைக்க
அன்றுஅடை படாமல் அறிவழிந்து சோழமன்னன்
அய்யோ பாழாக அவனிதான் போகுதென்று
மெய்யோடு மெய்க்குழறி வெம்மருண்டு நிற்கையிலே

சோழன் வினை

கோளனென்ற மாநீசக் குலத்தி லுதித்துவந்த
ஈழனொரு பொல்லாதான் என்சொல்வா னம்மானை
மன்னவனே இந்தவைகை மலையெடுத்து வைத்தாலும்
இன்னமிது கேளாது ஏலாது நம்மாலே
தெய்வகுலச் சான்றோராய்ச் சித்திர மாகாளி
கையதுக்குள் பிள்ளையெனக் கட்டாய் வளருகிறார்
அந்தச் சான்றோரை அழைத்திங்கே கொண்டுவந்து
இந்த அணையடைக்கில் ஏலுமென்றா னம்மானை
அப்போது சோழன் அந்நீசக் கலியதினால்
இப்போது மயங்கி என்சொல்வான் மன்னவனும்
மந்திரியே நம்முடைய வாய்த்த படைத்தலைவா
தந்திரியே நீங்கள்சென்று சான்றோரைத் தாம்கூட்டி
வாருமென்று சொல்லி மன்னவ னேவிடவே
சேரும் பெரிய சேவகர்கள் தாம்விரைந்து
அழைத்துவந்தார் சான்றோரை அரசன்மிகக் கொண்டாடி
தழைத்தபுகழ்ச் சான்றோரே சந்தோசமாக யிப்போ
வைகை யணையடைக்க வழிபாரு மென்றுரைத்தான்
செய்கைமுடி சான்றோர் தேசமன்ன னோடுரைப்பார்
நல்லதல்ல ராசாவே நம்மோ டிதுவுரைக்க
இல்லை யிந்தவேலை இதற்குமுன் கேட்டிலையே
வெட்டாத படையை வெற்றிகொண்டோ மும்மாலே
பட்டாங்கு எல்லாம் பகர்ந்தாரே சோழனிடம்
மாயக் கலியதனால்; மன்னவனுங் கேளாமல்
ஞாயமொன்றும் போகாது நளிமொழிகள் பேசாதே
குட்டையினால் மண்ணெடுத்துக் குளக்கரையைத்
[தானடைத்துக்
கெட்டியல்லால் வேறு சிறுசேட்டை பேசாதே

என்றுரைக்கச் சான்றோர் இயம்புவா ரம்மானை
நன்றுநன்று மன்னவரே நமக்கு அழகல்லவே

இவ்வேலை யொன்றும் எங்களோ டேயாமல்
எவ்வேலை சொல்வீரோ யாமதற்குள் ளேதென்றார்

கேட்டந்த மன்னன் கிறுக்க முடனிறுக்கித்
தீட்டினான் சான்றோரைச் சினத்தான்கா ணம்மானை

அப்போதுஞ் சான்றோர் அதற்கிசையா நின்றிடவே
இப்போது சோழன் ஏதுசொல்வா னம்மானை

நான்வேலை சொன்னால் நகட்டுவதோ உங்களுக்கு
தான்பாரு மென்று தன்தளகர்த் தரோடே

வேலையது கொள்ளுமென்று விசைகாட்டினான் கெடுவான்
தூல மறியாமல் துள்ளியே சேவகர்கள்

சூழ வளைந்து துய்யசான் றோர்களையும்
வேழம் பலர்கள் விட்டுப் பிடித்திடவே

சான்றோ ரடுக்கல் சாரவகை யில்லாமல்
நீண்டகலத் தோற்று வெளியிலே நின்றிடவே

அப்போது சோழன் அவனானை கொண்டுவந்து
இப்போது சான்றோரை ஏறிப் பிடித்தனனாம்

சான்றோர்கள் சோழனையும் தட்டப் படாதெனவே
நன்றியுடன் நின்றார்கள் நாடி யவன்பிடித்துக்

குளக்கரையிற் கொண்டுவிட்டுக் கூடையெடு வென்றிடவே
குளக்கரையி லென்னைக் கொன்றாலுந் தொடுவதில்லை

என்று சான்றோரில் இளையவனுஞ் சொல்லிடவே
மன்று தனையாளும் மன்னவனு மேதுரைப்பான்

வைகை யணையிலிவன் வளர்த்தியில் குழிதோண்டி
கையைக்கீழ் வைத்துக் கழுத்துவரை மண்போட்டுக்

குட்டைதனில் மண்கோரி இவன்தலையில் வையென்றான்
குட்டைமண் தூக்கிவைத்தான் கண்ணீர் வழிந்ததுவே

பட்டத்து யானைகொண்டு தட்டினா னவன்தலையை
தலையுமிக அற்றுத் தண்ணீரில் தான்விழவே
குலையுமந்தக் கெங்கை கொண்டுவந்து காத்திடுமாம்

கொன்னா னொருவனையும் குளக்கரையி லம்மானை
பின்னா லொருவனையும் பிடித்துக்கொடு வாருமென்றான்

வரி எண் 4479 - 4489 பா. கு. ஏ.

குட்டை யெடென்று கூறினான் மாபாவி
திட்டமுடன் நாடாண்ட தெய்வ குலச்சான்றோர்

முன்னிறந்த மன்னனிலும் மோசமோ நாங்களுந்தான்
இன்னமிந்தக் குட்டை யாங்கள்தொடோ மென்றனராம்

பின்னுமந்தச் சோழன் பிடித்து அவன் தனையும்
கொன்ன யிடத்தில் குழிதோண்டி வைக்கையிலே
நேராக விட்டு நிரத்தி மணலாலே
பாரோர்கள் பார்த்திருக்கப் பழிகாரச் சோழனவன்
அண்டையிலே மண்ணெடுத்து அவன்தலையி லேவைத்து
மண்டை யிடறிவிட்டான் மதகரியை விட்டவனும்
அப்போது தானும் அற்றதலை யேதுசொல்லும்
இப்போநா ரதமுனியே என்தகப்ப னிடமேகி
சோழ னவன்செய்த துட்டமெல்லாஞ் சொல்லுமென்று
மாளுவந்த செய்தி மாகாளி தன்க்குரைத்துப்
பொய்கையி லேவிழவே புத்தர் அதையெடுத்து
வைகையிலே வுன்னை வந்தெடுக்கும் நாள்வரையும்
கெங்கையிலே யிருவென்று கிருஷ்ணரும் வைத்துவிட்டு
வைகைக் கரைக்கு வருகவென் றிருக்கையிலே
அப்போது வித்யா தரமுனிவர் தாமறிந்து
செப்போடு வொத்தத் திருமா லருகேகி
மாயவரே வும்முடைய மதலையேழு பேரில்
காய மழித்தான்காண் கரிகாலச் சோழனவன்
என்ற பொழுது எம்பெருமா ளப்போது
அன்றுபுட் டேயருந்தி அவளாட்போல் கோலமது
கொண்டு குமாரர்களைக் கொன்னவகை யும்பார்த்து
அன்றுவகை யுமடைத்து அடிகள்மிகப் பட்டவரும்
ஸ்ரீரங்கந் தனிலே சிறந்தகோ பத்துடனே
சாரங்கர் வந்து தானிருந்தா ரம்மானை
மாகாளி தானறிந்து மக்களைத்தான் கொன்றதினால்
காளி சோழன் ஊர்வறுமை தான்வரவே
பன்னிரண்டு ஆண்டு பாரில்மழை பெய்யாமல்
உன்னினாள் மனதில் உடனே மழைசுவறி
பெய்யாமல் சோழன் பேருலகம் பஞ்சமதாய்
ஐயமது ஈயாமல் அறமெலிந்து வாடினரே

வரி எண் 4495 - 4509 பா. கு. எ.

இறந்தசான் றோர்களுட ஏந்திழைமா ரிருபேரும்
அறத்தால் பெரிய ஆயனை யுள்நினைத்துச்
சிறந்த தவம்புரிய சென்றனர்கா ணம்மானை
சென்றார் தவத்தின் செய்திகே ளன்போரே
அழுக்குக் கலைபூண்டு அணிந்தபொன் தாளாமல்
இழுக்குச் சொல்லீந்த ஈழன் பழிகொளவே
இறந்த மணவாளர் எழுந்திருந் தெங்களையும்
சிறந்த மணத்தோடு உடன்சேர வந்திடவும்
பழிசெய்த சோழனூர் பகலில்நரி ஓடிடவும்
அழிவாகிச் சோழன் அவன்மாண்டுப் போய்விடவும்
வரந்தாரு மென்று மாயவரை நெஞ்சில்வைத்துப்
பரமான பெண்கள் பாரத் தவசுநின்றார்

ஸ்ரீரங்கம் விட்டுச் சுவாமி அனந்தபுரம் ஏகல்

இப்படியே மாதர் இங்கே தவசுநிற்க
அப்படியே மாயன் அவர்ஸ்ரீ ரங்கம்தில்
இருக்கும் பொழுது இரணியநீ சக்கலியன்
கருக்காக லோகம் கண்டயிட மேபரந்து
ஸ்ரீரங்க மானதிலே சிறந்திருக்கும் வேதியர்கள்
நீதங் குளறி நெறிதவறிப் போனதினால்
முறைவைத்த பூசை முந்தி முறையெனவே
மறையவனும் பூசை வந்தே முகித்திடவே
பொறாமல் மற்றொருவன் பூசையெனக் கென்றுசொல்லி
மறையாத மாயவனை மறைத்துப் பூசைசெய்யவென
முப்பது வேள்வி மொகுமொகென தான்வளர்த்து
இப்போநான் வீழ்ந்திடுவேன் இதில்மாயன் வராட்டால்
என்றவனு மெண்ணி ஏற்றவோமம் வளர்த்து
அன்றவனும் வீழ ஆர்ப்பரிக்கு மவ்வளவில்
மறையோனை மாயன் வந்தெடுத்துப் புத்திசொல்லி
நிறையொத்த மாயன் நெடுமறையோ னைக்கூட்டி
ஸ்ரீரங்கம் விட்டுத் திருவனந் தம்நோக்கிச்
சாரங்கர் போகத் தானேகும் வேளையிலே
நன்றான கேத்திரனும் நல்லமறை வேதியனும்
அன்றிளகிச் சென்று அரனார் திருக்கோயில்

வரி எண் - 4527 கொ. ஏ.

வந்த பொழுதில் வானமதி லுள்ளோரும்
நந்தகோ பால நாரா யணர்பதத்தைச்
சென்று சீர்பாதம் தேவரெல்லாந் தெண்டனிட்டு
இன்று பெருமாளே இங்கே யெழுந்தருளி
வந்த வகையேது மாயவரே யென்றுசொல்லி
அந்தமுனி தேவர்களும் அச்சுதரோ டோதுரைக்க
நல்லதுதா னென்று நாரா யணர்மகிழ்ந்து
வல்லப் பரமே சுரரை மிகவாழ்த்தி
ஈசுரரே யென்றனக்கு இங்கிருக்கக் கூடாமல்
தேச மதைப்பார்த்துத் திருவனந்த மேகி
இருக்கவே யென்று எழுந்தருளி வந்தேன்காண்
மருக்கிதழு மீசுரரும் மாமுனிவர் தேவர்களும்
பங்க மில்லாத பரமரிஷி யானவரும்
சங்க மெல்லோரும் சேர்ந்து மிகக்கூடி
மாய னிடத்தில் மனமகிழ்ந் தேதுசொல்வார்
ஆயனே கலியன் அவனு மிகப்பிறந்து
நீசனாய்த் தோன்றி நிரந்து பரந்திருந்த
தேசத் திருவனந்தம் செல்லவகை யேதுவையா
அல்லாமல் நீசன் அவனிடத்தில் போயிருந்தால்
எல்லா மவன்றனக்கு ஈடாகிப் போகுமல்லோ
கைவாய்த்த தென்று கலியனவன் கொண்டாடி
மெய்வாய்த்த தென்று மேலாக மாநீசன்
பரியாசங் கொள்வானே பார்முழுது மாநீசன்
வரியான பாவி வம்புமிகச் செய்வானே
ஆனதா லங்கேக அச்சுதரே ஞாயமில்லை
மான மழிந்தாச்சே மாகலியன் வந்ததினால்
எல்லாங் கலியை ஈடழிக்கப் பாருமையா
இல்லையே யானால் எங்களுக் கிங்கேதான்
சென்ற யிடமெல்லாம் சிறைபோலே தோணுதையா
என்றுதான் தேவர்களும் ஈசர்முதல் சொல்லிடவே
அன்று அவர்களுக்கு அச்சுதரு மேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று வானவரே நல்லபர மேசுரரே
கலியேது நீசன் காணேது வையகத்தில்
சலிவேது ராச்சியத்தில் தாகொன்றும் நானறியேன்

வரி எண்: 4570 - 4573 கொ. ஏ

அனந்தபுரம் போக ஆதியிலே யென்றனக்குத்
தனந்தசுப முனிவன் சாபமுண் டானதினால்

கொஞ்சநா ளானாலும் குடியிருக்க வேணுமங்கே
வஞ்சகங்க ளில்லாத மாயன்வழி கொண்டனராம்

ஈசர்தமை யனுப்பி எம்பெருமா ளச்சுதரும்
வாசமுள்ள சேத்திரனும் மறையவனுந் தேவர்களும்

சங்க மதுகூடத் தத்திதத்தி யாய்வரவே
வங்கத் திருவனந்தம் வழிநோக்கித் தால்வரவே

வழியிலோ ரற்புதந்தான் மாயவனார் கண்டுமிகக்
களிகூர்ந்து தேவருடன் கட்டாக யேதுரைப்பார்

மாமுனியே தேவர்களே வழியி லொழுங்கொழுங்காய்
ஓமுனியே நின்றதையும் உரைப்பீர்கா ணென்றுரைத்தார்

அப்போது மாமுனியில் அருண முனிவனொன்று
செப்போடு வொத்தத் திருமாலை யும்பணிந்து

மாயவரே நான்முன்தான் வாழும் பிரமமதில்
ஆயக் கலையிருஷி ஐம்பத் தொருநான்கோர்

பிரமன் பிறப்பைப் புகுந்தெடுத்து யிவ்விருஷி
வரமான புத்தகத்தை மாறாட்டஞ் செய்ததினால்

அறிந்தந்த வேதாவும் அவர்கள் தமையழைத்துச்
செறிந்த யிருஷிகளைச் சிலைக்கல்லாய்ச் சாபமிட்டார்

அப்போது யிவ்விருஷி அயனைத்துதித் திச்சாபம்
எப்போது தீரும் என்றுகேட்டார் மாயவரே

வேதா தெளிந்து விஷ்ணுஸ்ரீ ரங்கம்விட்டுத்
தீதார் திருவனந்தம் செல்லவரும் நாளையிலே

வந்து சிலைதனையும் மாயவனார் தொட்டிடுவார்
சிந்து திருக்கைதான் சிலைமேலே பட்டவுடன்

தீருமுங்கள் சாபமென்று சிவயிருஷி யானோர்க்குப்
பேருல கம்படைத்த பிரமன் விடைகொடுத்தார்

அந்தப் பொழுது ஐம்பத்தொரு நான்கிருஷி
இந்தக் கற்சிலையாய் இதில்நிற்கி றாரெனவே

மாமுனிவன் சொல்ல மாயவரும் நல்லதென்று
தாமுனிந்து கற்சிலையைத் தாந்தொட்டா ரம்மானை

உடனே யிருஷிகளாய் உருவெடுத்து மாலடியைத்
தடமேலே வீழ்ந்து தானாவி யேகுவித்து

அன்று பிரமா அடியார்க்கு யிட்டசாபம்
இன்றகல வைத்து இரட்சிக்க வந்தவரே
எங்களுக்கு நல்லகதி ஈந்துதா ருமெனவே
திங்கள்முக மாயருட திருப்பாதம் போற்றிநின்றார்
நல்லதுதா னென்று நாரா யணர்மகிழ்ந்து
வல்ல யிருஷிகளே வாழ்வெங்கே வேணுமென்றார்
மேலோக வாழ்வு வேணுமோ அல்லவென்றால்
பூலோக வாழ்வு போதுமோ வென்றுரைத்தார்
அப்போ திருஷியெல்லாம் அவனியிலே யெங்களுக்கு
இப்போ வரங்கள்தந்து ஏகவைத்தால் போதுமையா
நல்லதுதா னென்று நல்ல யிருஷிகட்கு
வல்லத் திருமால் வரங்கொடுப்பா ரம்மானை
பிச்சையது வாங்கிப் பொசிப்பருந்தித் தானிருந்து
மிச்சமது வையாமல் விழிபரந்து பாராமல்
சீமைக்கொரு யிருஷி செல்லுங்கோ ஆண்டியென்
தாண்மை பரதேசி தானாகி வீற்றிருந்து
பூசை பெலிகள் பீடமிட் டருந்தாமல்
ஆசைக் கருத்தை அறுத்தொரு நினைவாய்
மாய்கை யணுகாமல் மனதில் நமைத்துதித்து
ஓசை யுடனே உலக மதில்நீங்கள்
வைகுண்ட மென்று வையகத்தில் வாழுமென்று
பொய்குண்டம் நீக்கிப் பூலோக மேயிருங்கோ
தந்த வரத்தில் தப்பியே நின்றதுண்டால்
வந்தங் கிருந்து வருத்தியுங்கள் தம்மையெல்லாம்
அவரவர்கள் செய்த அக்கிரமங் தான்கேட்டு
எவரெவர்க்குந் தக்க இயல்பே தருவோமென்றார்
நல்லதுதா னென்று நாடி யிருஷியெல்லாம்
செல்லப் பரதேசிகளாய்ச் சென்றாரே சீமையிலே
இருஷி தனையனுப்பி எம்பெருமாள் தாம்மகிழ்ந்து
துரிச முடனனந்த சீமைநோக்கி நடக்க
தேவர்களும் வானவரும் சேசே யெனநடக்க
தாபமுட னனந்தம் தானோக்கி மால்நடக்க
அனந்த புரம்நோக்கி அச்சுதனா ரேகுகையில்
புனந்தனிலோர் பொருப்புப் பூவை யுருகிடக்கக்

கண்டெம் பெருமாள் கால்கொண்டு ஒற்றிடவே
குன்றுபோ லேயுடம்பும் குஞ்சரம்போல் கைகாலும்
துண்டு மலைபோல் சிறந்த தனமூக்கும்
வண்கண்[1] ணொருமலையாம் வயிறுமூணு மலையாம்
கொண்டை பன்னிரண்டு குறுக்கமுண் டன்போரே
பண்டே திருமால் பம்பழித்த தாடகைபோல்
நின்றாளே யண்டபிண்டம் நிறைந்த சொரூபமதாய்க்
கண்டாரே யெம்பெருமாள் கண்மாய மென்றுசொல்லி
தேவர்களே வானவரே சேத்திரனே வேதியனே
பாவலரே கல்தான் பரும்பெண்ணாய் வந்ததென்ன
சொல்லுவீ ரென்று திருமா லுரைத்திடவே
வெல்லும் புகழ்தேவர் விளம்புவா ரம்மானை
ஏம னிணையான எக்காளத் துர்க்கையிவள்
சாமி சிவனார்தன் சொல்லையிவள் தட்டினதால்
கோபித் திவளைக் குன்றுபோல் சாபமிட்டார்
ஏகி வரும்போது இவள்தானு மீசுரரை
வணங்கியிச் சாபமெப்போ மாறுமென்றாள் மாயவரே
அணங்குக்கு ஈசர் அருளினது கேளுமையா
அனந்தா புரமதிலே ஆனநதி மேலே
வனந்தமால் பள்ளிகொள்ள வருகின்ற அவ்வழியில்
உன்சாபந் தீர்த்து உன்னை உலகதிலே
பின்சாப மிட்டுப் போக விடைதருவார்
என்று சிவமுரைக்க இப்படியே வந்தவளும்
குன்றுபோ லேகிடந்தாள் குருவேவுன் பாதமதால்
அவள்சாபந் தீர்ந்து ஆயிழைபோல் வடிவாய்
இவள்தானும் வந்தாள் எனச்சொன்னார் தேவர்களும்
நல்லதென்று நாரணரும் நாரிதனைக் கொண்டாடி
வல்லவளே யெக்காள மடந்தையே யுன்றனக்கு
ஏதுனக்கு வேணுமென்று என்னோடே கேளுயென்றார்
வாதுக்கு வல்லகியாள் மாயனோ டேகேட்பாள்
நாரணரே அய்யாவே நான்தான் முற்காலமதில்
பாரமுள்ள செந்திருஷி பாரியாய் நானிருந்தேன்
அப்போது யென்றனக்கு அழகுயீ தில்லையையா
செப்போடு வொத்தச் சிவகாமி போலழகு

பா. பே: 1 வாய்க்கண்

நன்றாக யென்னுடைய நல்லபர்த் தாவுடனே
ஒன்றாக வாழ்ந்து உறவாடி யிருக்கையிலே

என்பேரி லிச்சை ஏமன்மிகக் கொண்டாடி
வம்புசெய் தென்னுடைய மன்னவனைக் கொன்றான்காண்

ஆனதா லேமனுக்கு அழிவுவர வேணுமென்று
மானத் தவமிருந்து வருந்தினே னீசுரரை

அப்போது ஈசுரரும் அடியாள் மனந்திருத்தி
இப்போது அந்தகனை இறக்கவைத்தால் ராச்சியத்தில்

நருட்பெருத்துப் பூலோக நாடுதரியா தெனவே
பொறுத்துக்கோ கொஞ்சம் பெண்ணேநீ யென்றுரைத்தார்

என்னை மனந்திருத்தி எமனோடே சேர்த்திடினும்
மன்னனை வதைத்ததுதான் மறவாம லெப்போதும்

திவசமொரு நேரம் சிவனாரை நானோக்கி
பவத யியமனுக்குப் பகையாகக் கேட்டிருந்தேன்

ஆனதா லீசர் அறிந்தே யெனைநோக்கி
ஈன முடன்பேசி இகழ்த்தினா ரீசுரரும்

கொஞ்சம் பொறுக்கவென்று கூறினேன் பெண்கொடியே
மிஞ்சவல்லோ செய்தாய் எனவெகுண் டாதிபரன்

மலைபோ லுடம்பும் வயிறு மிகப்பருத்து
அலைபோற் பரந்த அங்கம் பெரும்புடமாய்க்

கல்லது போற்கிடந்து காலனைநீ கொல்லவகை
வல்ல வகையாலும் வருந்திக்கோ வென்றுசொல்லிக்

கோபித்தார் முன்னே குன்றுபோ லேகிடக்கச்
சாபித்தா ரென்னை சாமியுன் பாதமதால்

தோன்றினேன் சாபம் துயரறுத்து மாயவரே
வீன்றிய அந்தகனை வேரோ டறுத்திடவே

வரந்தா ருமையா மாயவரே யென்றுசொல்லி
சிரமுரத்த பெண்கொடியும் தெண்டனிட்டாள் மாயவரை

அப்போது மாயவரும் அவளை முகம்நோக்கி
இப்போது பெண்கொடியே யான்சொல்லக் கேட்டிடுநீ

அந்தகனைக் கொல்லவென்றால் அருந்தவசு பண்ணிடுநீ
வந்த கலிமாறி வலியபெலத் தர்மயுகம்

உதிக்கும் பொழுது உன்தவச தின்படியே
சதிக்குகந்த தானால் சண்டனழி வாகுமென்றார்

அப்போது பெண்கொடியும் மானத் தவம்வளர
இப்போ விடைதாரும் என்றேகேட்டு வேண்டியவள்
நின்றாள் வனத்தில் நீலியாய்ச் சண்டனுக்கு
வண்டுறிக் கன்னி மன்னன் பழிவாங்க
ஆதியைப் போற்றி அருந்தவசு பண்ணிடவே
சோதித் திருமால் திருவனந் தம்நோக்கி
நடக்கத் திருமால் நளின முடன்மகிழ்ந்து
வடக்குக் கயிலாச வழியே வருகையிலே
தெய்வலோகத் திலுள்ள தேவாதி தேவர்களும்
வைகுண்ட லோகமதில் வாழுகின்ற தர்மிகளும்
சிவலோகம் வாழும் சிட்டர்முதல் வானவரும்
தவமான வேதச் சதுர்மறையோன் றன்னுகத்தில்
கருதும் ரிஷிமுதலாய்க் கட்டாக நற்புவியில்
இருக்கின்ற வானவர்கள் எல்லோரு மெண்ணமுற்று
மான வரம்பு மகிமைகெட்டு யேகுமுன்னே
வானமது விட்டு வடகயிலை போவோம்நாம்
வந்தார்க ளந்த வடகயிலை வந்திருந்து
சந்து மிகப்பேசித் தானுரைப்பா ரப்போது
கயிலை வரம்பழிந்து கட்டுமிகத் தப்பினதால்
அகில மழிவதற்கு அடையாள மித்தனைதான்
அல்லாமற் குறோணிமுதல் அங்நீசக் கலியன்வரை
எல்லாஞ் சரியாகி எவ்வோர்க ளானாலும்
கல்லாத பொல்லான் கலியனுட மாய்கையினால்
நல்லோராய் மேற்பிறந்து நளினமுற்று வாழ்வரென்று
வேதா கணக்கில் விரித்துரைத்தார் முன்னாளில்
நாதாந்த வேதம் நழுவிமிகப் போகாதே
சீதா வுன்னுடைய சீர்பாதஞ் சேரவென்று
நாதா வைகுந்தா நாராய ணாவெனவே
இப்படியே தேவரெல்லாம் எண்ணமுற்றுத் தாம்வாடி
முப்படியே வுள்ள ஊழிவி தியெனவே
கடைச்சாதி யான கலிச்சாதி யானதிலே
படையாமல் நம்முடைய பங்குவம்மி சத்தோராய்
ஒண்ணா மதுகுலந்தான் உயர்ந்ததெய்வச் சான்றோரில்
வண்ணமுள்ள வேதா மனுவாய்ப் பிறவிசெய்ய

வரி எண் - 4744, 4745 4754, 4755 கொ. ஏ.

ஒன்றாக நாமளெல்லாம் உகந்துதவஞ் செய்யவென்று
நின்றார் தவத்தில் நிமலோன் பதம்போற்றி
தங்கள் குலமான சாணார்கள் தம்குலத்தில்
எங்கள் தமைப்பிறவி இப்போசெய்ய வேணுமென்று
பிறந்திறந்த போதும் பின்னுமந்தப் பிதிரில்
மறந்திடா வண்ணம் மனுவி லுதித்திடவும்
ஆதிமகா மூலத்து ஆதிநா ராயணரும்
நாதிவை குண்டரென1 நாடிமிக வந்தெடுத்து
எங்கள் துயரம் எல்லா மவர்மாற்றி
சங்கடங்க ளில்லாத தர்ம பதியருளி
கிரீடமுஞ் செங்கோலும் கீர்த்தியுள்ள முத்திரியும்
வீரியமாய்த் தந்து மேலோக முமகிழ
எண்ணுஞ் சாகாமல் இருக்கும் பதவிதந்து
மண்ணும்விண் ணும்புகழ வரந்தாரு மென்றுசொல்லி
நின்றா ரதையும் நெடியோன் மிகப்பார்த்துக்
கொண்டாடி யேதெனவே கூறினார் தேவருடன்
நின்றநினை வையெல்லாம் நெடியோன் தனக்குரைக்க
அன்றந்தத் தேவர்கட்கு அலையாத புத்திசொல்லி
நல்லதுதான் தேவர்களே நாடுவது காரியந்தான்
வல்லத் தவசு மனம்பிரியாச் செய்யுமென்று
அச்சுதருந் தாம்நடந்து அனந்தபுர மேருகையில்
பச்சுடம்பாய் நின்ற பசுவுமோ ரேந்திழையும்
நாராய ணாவெனவே நாடித் தவமிருக்கச்
சீராய்த் திருமால் சிறந்ததவங் கண்டருளி
ஏது பசுவே ஏந்திழையே யுங்களுக்கு
நேதுவில்லா வண்ணம் நெடுந்தவசு பண்ணுவதேன்
அப்போது பசுவும் அச்சதருக் கேதுரைக்கும்
இப்போது மாயவரே என்னுடைய புத்திரனைக்
கொல்லும் படியாய்க் கோதை யிவள்தவசு
செல்லும் படியாய்ச் சிந்தை மிகக்கலங்கி
புத்திரனு மாண்டால் பிள்ளையா யென்றனக்கு
உத்திரக் கன்றாய் உடன்பிறக்க வேணுமென்று
நின்றேன் தவசு நீலவண்ண ருண்டெனவே
என்றே பசுவும் ஈதுரைக்க யேந்திழையை

பா. பே. 1 நாதியாய் எங்களையும்

நன்றாகப் பார்த்து நாரா யணருரைப்பார்
ஒண்டொடியே உன்னுடைய உற்றவழக் கையுரைநீ

அப்போது பெண்கொடியும் அச்சுதரைத் தானோக்கி
செப்போடு வொத்தத் தேவியுஞ் சொல்லலுற்றாள்

அய்யா வெனக்கு ஆளான வீரனைப்போல்
மெய்யா யொருமதலை விமல னருளினர்காண்

மதலை பிறந்து வயதுபதினா றாகுகையில்
குதலை மொழிகேட்டுக் கொண்டாடி நான்மகிழ்ந்து

இருக்கு மந்நாளையிலே இப்பசுவின் புத்திரன்தான்
உருக்கமுட னென்பேரில் உள்ளாசை கொண்டான்காண்

அதட்டினே னானதற்கு ஆகட்டு மென்றுசொல்லி
மதட்டி மதலைதனை மாளவைத்தான் மாபாவி

ஆனதால் நானடியாள் அறமெலிந்து தான்வாடி
போனேன் பிரமா பூசாந்திரக் கணக்கில்

உள்ள விதியோ ஊழி விதிப்படியோ
கள்ளக் கணக்கன் கண்மாயமோ வெனவே

பார்த்தேன் மகன்தான் படவிதி யங்குயில்லை
ஆர்த்தேன் நான்கோபம் அக்கினி போல்மீறி

சிவனுக் கபயம் செவியறிய விட்டேனான்
இவளுக்கு வேண்டி ஏதுசெய்வோ மென்றுசொல்லி

ஒருத்தரு மென்னுடைய ஊழிவிதி கேட்கவில்லை
வருவது வரடடெனவே வந்தே தவசுநின்றேன்

மகன்பழிதான் வாங்க மாயவரே உம்மருளை
அகமிருத்தி நானும் அருந்தவசு செய்தேனான்

என்றுரைக்க யேந்திழையும் எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று பெண்கொடியே நல்ல தவம்புரிந்தால்

நினைத்த படியே நிறைவேறு மென்றுரைத்துக்
கனத்த பசுவேநீ கட்டாய்த் தவம்புரிந்தால்

உன்றனக்குச் சித்திரனும் ஒருகன்றாய்த் தான்பிறந்து
என்றன் மகன்தனக்கு ஏவல்செய்ய நானருள்வேன்

என்று பசுவதுக்கும் ஏந்திழைக்குந் தானுரைத்து
அன்று திருவனந்தம் அவர்நோக்கித் தாம்நடந்து

கேத்திரனும் வேதியனும் கிருஷ்ண ரடிபணிந்து
மூர்த்திகளுங் காணாத முதலே முதற்பொருளே

உன்மகவாய் வந்துதித்த உயர்ந்தகுலச் சான்றோர்கள்
தன்மகவோ ரங்கே தவித்துமுகம்வா டியிருக்க

நீசனுட குடியில் நீர்போகக் காரியமோ
தேசமெல்லாம் நீசனுட செய்திகேட் டேயிருந்தும்

போவதோ தேவரீர் பொல்லாதான் தன்குடியில்
தேவரீ ரும்முடைய சிந்தையெள் போலறியோம்

என்றுரைக்கக் கேத்திரனும் எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று கேத்திரனே நான்சொல்லக் கேட்டிடுநீ

சான்றோர்க் குபகாரம் தான்செய்யு முன்னாகப்
பொன்றுகலி நீசனுக்குப் புத்திசொல்ல வேணுமென்றும்

அல்லாமற் குறோணி அவனாய யிவன்வரையும்
எல்லாந்தான் சொல்லுக்கு இடறுவை யாதபடி

இருந்துபுத்தி யிவன்றனக்கு யான்சொல் லாதிருந்தால்
மறுத்து வுரைப்பான் மன்றீரே ழுமறிய

சான்றோர்கள் தம்மிடத்தில் சாங்கமாய்ப் போயிருந்து
ஈன்றோர்தா மெங்களையும் இறக்கவைத்தீ ரென்றுரைப்
[பான்

ஆனதால் நானும் அதற்கிடைகள் வையாமல்
ஈனமுள்ள நீசன் இடம்போறே னென்றுரைத்தார்

அப்போது கேத்திரனும் அன்பா யகமகிழ்ந்து
செப்போடு வொத்தத் திருமாலைத் தெண்டனிட்டு

மாயனே உம்முடைய மகிமையதை யாரறிவார்
ஆயனே உம்முடைய அளவறியக் கூடாது

என்று கேத்திரனும் இயம்புவான் பின்னுமொன்று
மன்று தனையளந்த மாயப் பெருமாளே

பூசை புனக்காரம் பெரியதீ பத்துடனே
நீசனுமக்கு நினைத்து நித்தஞ் செய்வானே

என்றனக்கு யென்ன இலக்குக் குறியெனவே
சிந்தை மகிழ்ந்து செப்பி விடைதாரும்

என்றுரைக்கக் கேத்திரனும் எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
இன்றுநீ கேட்டதற்கு யான்சொல்லக் கேட்டிடுநீ

கலிநீசன் மாநிலத்தில் கால்வைத்த அன்றுமுதல்
சலிவாகி யென்மேனி தண்ணீ ரறியாது

வரி எண் 4842, 4843 கொ. ஏ.

எண்ணை யறியாது இலக்குமியை நானறியேன்
வண்ணத் துகிலறியேன் மறுபுடவை நானறியேன்
பூசை யறியேன் புசிப்பறியேன் பூவறியேன்
ஆசை யறியேன் அக்கபக் கமறியேன்
மெத்தை யறியேன் மேவுந் துயிலறியேன்
ஒற்றைப்போ லானேன் உட்கார்ந் திருக்கறியேன்
மேடை யறியேன் மெல்லியரை நானறியேன்
வாடை யறியேன் மகிழுஞ் சிரிப்பறியேன்
தோழமையை நானறியேன் சுருதி மொழியறியேன்
ஆளவை குண்டம் அரசுமே டையறியேன்
இத்தனைகள் தானறியா தெண்ணமது நானறியேன்
புத்தியுள்ள கேத்திரனே பூசைபூ யேற்பதெல்லாம்
மாயக் கலியறுத்து வாய்த்தநா டாள்வார்க்கு
ஞாயமுள்ள பட்டம் நான்கொடுத்துத் தர்மமதாய்
இராச்சியத்தை யாளவைத்து இத்தனையு மேற்பதல்லால்
இராமாகோ விந்தா என்றாலு மெள்ளளவும்
அதற்குமுன் பூசை புனக்காரமுட் னேற்பதில்லை
இதற்குமுன் னேற்பவர்கள் எனக்காகா மற்போவார்
என்றந்தக் கேத்திரனுக்கு இத்தனையுந் தான்கூறி
அன்றந்த நீசன் அவ்வூரி லெம்பெருமாள்
நீச னிடத்தில் நீலவண்ணர் வந்ததுதான்
தேச மறிய செச்சை புலச்சிகண்டு
ஒளித்தா ரொருமரத்தில்[1] ஊர்தேச மும்மறிய
விழித்தாள் புலச்சி விதமறிந் தெல்லோரும்
சீரங்க மீதிருந்து சிறந்துவந்த வேதியனும்
தீவாங்கிப் புலச்சியிடம் தீபாரா தனைகொடுக்க
நீச னறிந்து நெருங்கமணி மேடைவைத்து
வீசை முறுக்கி விசையாக அந்நீசன்
கோவில் சிவாலயங்கள் கொந்துகோந் தாயமைத்துப்
பாவித்துப் பூசை பண்ணத் துணிந்தனனே
மேடைக்குக் கால்கள் மிகுத்தத்தங்கத் தாலேயிட்டு
வாடைக் கமகமென வாத்தியங்கள் நின்றதிர
தீபம் புலச்சி தீவட்டித் தான்கொடுக்க
பாவக் குடும்பத்தோர் பண்ணினார் பூசையது

பா. பே. 1 இடத்தில்
வரி எண்: 4877, 4885, 4887 - கொ. ஏ.

நம்பூரி வேதியர்கள் நாடி யகமகிழ்ந்து
பம்மைப் பரகிதம் பகட்டுக்கை காட்டலொடு
நாடி மகிழ்ந்து நாள்தோறுஞ் செய்துநிற்க
கோடிநூ றாயிரம்போல் கூண்டரியத் தீபமொடு
தேடரிய மாமறையோர் சிந்தைகளித் தேயிருக்க
நாடதிக மாகி நல்ல அனந்தபுரம்
மாத மும்மாரி வருசிக்கத் தான்பொழிந்து
வாரமுடன் செந்நெல் மாறாம லேவிளைந்து
தென்னங் குலைசிதறி தேர்ப்போ லலங்கரித்து
என்னென்ன பவிசு எல்லா மிகப்பெருத்து
ஒப்பில்லாத் தேசம் உற்ற அனந்தபுரம்
செப்பத் தொலையாதுச் சிறந்தப் பவிசுவது
நன்றாகச் சீமை நாடோறு மேவாழ்க
அன்றுஸ்ரீ ரங்கர் அங்கே யகமகிழ்ந்து
நீசன் நினைத்த நினைவுபோ லெம்பெருமாள்
தேசப் பவிசு சிறப்பு மிகக்கொடுத்து
நீசன் தனக்குநிகர் நீணிலத்தி லில்லையென்று
வாசக் கலிதான் வையகத்தை யாளுகையில்
மதலைய தில்லாமல் மனஞ்சலித்து மாநீசன்
குதலையுட யேதுவினால் கொஞ்சஞ் சடைவாகி
ஆதித் திருமால் அடியை மிகப்போற்றி
சோதியே யென்றனக்குச் சிறுவனொன்று தாருமென்றான்
அப்போது நாராயணர் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
இப்போது உனக்கு இங்கிருந்தால் மதலை
கிட்டாது காசிதனில் கீர்ந்த நதிக்கரையில்
திட்ட முடன்தவசு செய்யப்போ யங்கிருந்தால்
மதலையுட துயரம் மாறுங்கா ணென்றனக்குப்
பதலைமொழி நீசனுக்குப் பகர்ந்தார்கா ணம்மானை
கேட்டந்த நீசன் கெட்டிதா னென்றுசொல்லி
நாட்டுக்குச் சீட்டெழுதி நருட்களையுந் தான்வருத்திப்
போனானே நீசன் பெரியகா சிதனிலே
சேனா பதிகள் திக்கெங்குஞ் சுற்றிநிற்க
நீசன் தவசு நிற்கவொரு மாமறையோன்
வாசக் குழலோடு மருவினன்கா ணம்மானை
கண்டந்த நீசன் காமம் பொறுக்காமல்
தண்டுமீ றக்காமம் சலத்தில் வீழ்ந்திடவே

இரைநமக் கென்று எட்டியொரு கொக்காவி
விரைவாய் விழுங்க மிகுந்தகர்ப்ப முண்டாகித்

தண்ணீரில் பிள்ளை தான்பெற்ற தம்மானை
வெண்ணிற மான மிகுத்தபிள்ளை தாமிதந்து

போகும் பொழுதில் புலனிருஷி மாமுனிவன்
தாக முடன்மதலை தானெடுத்தா னம்மானை

மதலை தனையெடுத்து வளர்த்துப் பருவமதில்
குதலை தனையாற்றில் குளிபோட நீச்சலதும்

தோணியே றுந்தொழிலும் சுருக்குக்கப் பலேறுதொழிலும்
ஆணிப்பொன் முத்து அதுவளருந் தலமும்

வெள்ளித் தலமும் மிகுத்தபொன் னுந்தலமும்
உள்ளவித்தை யான உற்றரச வாதமுதல்

கள்ள உபாயக் கபடுமிகுத் தந்திரமும்
வெள்ளை நீசன்தனக்கு விதமா யவர்வருத்தி

செங்கோ மட்டியான தேசநசு ராணிகளில்
பெண்கள் ரண்டுபேரைப் பேறாய் மணமுகித்து

இருத்தினான் மாமுனிவன் ஏற்றசெங் கோமட்டியில்
பருத்த வெள்ளைநீசன் பண்பாக அங்கிருக்க

நின்ற தவசு நெறியழிந்து மாநீசன்
அன்றந்த நீசன் அனந்தாபுரம் வந்தனனே

வந்து சடைவாய் மாநீசன் தானிருக்க
சந்துபயில் மாயவரும் தானறிந்தே துரைப்பார்

மன்னவனே யுன்றனக்கு மதலையது கிட்டினதோ
என்ன விதங்காண் ஏகிவந்த வாறேது

அப்போது நீசன் அவனேது சொல்லலுற்றான்
இப்போது மாயவரே யான்தவசு நிற்கையிலே

மறையவனுந் தேவியொடு மருவினதைக் கண்டாவி
இறையவரே யென்றனக்கு இந்திரியம் வீழ்ந்ததுவே

ஆனதால் தவசு அழிந்தே னதினாலே
ஈனமுடன் மதலை இல்லையென்றா ரீசுரரும்

மதலையில் லாதிருந்தால் வையகத்துக் கேறாது
குதலையல்லோ வேணும் குவலயத்தை யாளுதற்கு

செங்கோ லரசும் சுமந்தர சாளுதற்கு
முங்கை சிரைத்து முறைகருமஞ் செய்திடவும்

பிள்ளையில் லாதிருந்தால் போதுமோ புண்ணியரே
வள்ளலந்த மாலும் மறுத்துரைப்பா ரம்மானை

சொந்தமுள்ள சோதிரியைச் சுருக்காய் நீவருத்தி
உன்றனக்குப் பிள்ளை உண்டோதா னில்லையென்றோ

வருத்திக்கே ளப்போ வகைசொல்வான் சோதிரியும்
பொருத்தமுள்ள மாயன் புகன்றாரே நீசனுக்கு

நல்லதென்று வேதியனை நாட்ட முடனழைத்துச்
சொல்லென்று நீசன் தொகுத்தவனோ டேகேட்க

அப்போது சோதிரியும் அந்நீ சனைப்பார்த்து
இப்போது கேள்நீ ஆகமத்தி லுள்ளமுறை

பெற்றாலு முன்மகவுப் பேருலகம் ஆளாது
மற்றோர்பெற் றுன்மருகன் ஆளுவான் வையகத்தை

என்றேதான் சாஸ்திரமும் இசையுதுகாண் மன்னவனே
அன்றேதான் சோதிரியும் அந்நீசனுக் குரைத்தான்

நல்லதென்று நீசன் நாடி யகமகிழ்ந்து
வல்ல வகையாலும் வைத்தபங்குக் கிட்டுமென்று

சோதிரியைத் தானனுப்பித் துயர்நீங்கி யேயிருந்தான்
ஆதி முறைப்படியே அவன்மரு கன்றனக்குப்

பட்டந்தா னென்று பறைசாற்றி யாண்டிருந்தான்
திட்டமுடன் நீசன் தேசமதை யாளுகையில்

முன்னீசன் விந்தில் உதித்துவளர்ந் தேயிருந்த
அந்நீச னான அசுபக் கிரிவளமை

சொல்லவே நாதன் தொகுத்துக்கே ளன்போரே
வல்லச்செங் கோமட்டி வையகத்தி லந்நீசன்

வெள்ளி மலையும் மிகுத்தபெரும் பொன்மலையும்
கள்ளமில்லா வாதம் கைகண்ட வித்தையதால்

நிதியிற் பெருத்து நெருங்கப் படைகூட்டி
பரியானை ஒட்டகமும் பலபடைகள் சேகரித்து

ஆளும் படையும் ஆயுதங்க ளஸ்திரமும்
வேழும் பெரியவெகு வாணுவங்கள் சேகரித்துத்

தன்னோ டினங்கள் சதாகோடி யாய்ப்பெருத்து
என்னோ டெதிர்க்க யாரொருவ ரில்லையென்று

அவன்தா னொருவேத ஆகமங்கள் தான்பிரித்து
எவர்தா னெதிரியென்று எண்ணமுற்று மாநீசன்

நட்சத் திரத்தை நகட்டிருபத் தெட்டாக்கி
வைத்தானே மாதம் வருசமது மாறாக[1]
முன்னீசன் வைத்த முறைமை யிலுங்கூட்டிப்
பின்னந்த நீசன் பிரித்தானோ றேற்றமுடன்
அரிநம வென்ற அட்சரத்தை விட்டவனும்
விரியாய் அனாதியென விளம்பினான் வையகத்தில்
இப்படியே வைத்த இவன்வேத மானதுக்குள்
அப்படியே மற்றோரை அகப்படுத்த வேணுமென்று
பணமா னதைக்கொடுத்துப் பகட்டினான் மானிடரைச்
சிணமாக மானிடவர் சேர்ந்தா ரவன்வேதமதில்
இப்படியே வேதமொன்று இவன்பெலத்தா லுண்டாக்கி
அப்படியே தானிருக்க அவனேது தானினைப்பான்
ஆணுவங்கள் சேனை ஆயுதங் கள்வெகுவாய்
வாணுவங்கள் ரெம்ப வங்கிஷத்தோ ரெம்பரெம்ப
படையாலு மற்றொருவர் பணத்தாலும் நம்மையுந்தாம்
தடைசெய்து நம்மைத் தடுப்பவரா ரென்றுசொல்லி
ஆரா ரெதிரியென்று அவன்பார்த் திருக்கையிலே
பூராய மாயொருத்தன் போதித்தா னவன்றனக்குச்
சோழனென்றும் சேரனென்றும் துய்யபாண் டியனென்றும்
வேழமுடி மனனர் விபரீதமா யாண்டிருந்த
தேச மைம்பத்தாறு உண்டுகாண் செந்துரையே
வாசமுட னாண்டு வகையா யிருக்கையிலே
வேசையொரு தாசி வழிநுதலாள் தன்வயிற்றில்
பேசரிய வொருமதலை பிறந்ததுகாண் மாயமுடன்
மதலை பிறந்து வையகத்தி லேயிருந்து
குதலை வளர்ந்து குடுமி வளர்க்கையிலே
சேரனுக்குஞ் சோழனுக்கும் தெய்வபாண் டியனுக்கும்
வாரமுள்ள தெய்வ மாதருட சாபமதால்
அவர்கள் கிளையிறந்து ஆணுவங்கள் தாமிறந்து
இவர்களும் போய்க்கடலில் இருந்தார்கள் கல்லெனவே
ஆனதால் மூன்று அவனிதனை யாளுதற்கு
மானமுள்ள பேர்கள் மறுத்தேதா னில்லாமல்
மாயமுடன் தாசி மகன்தானும் சீமைதன்னை
ஞாயமில்லா வண்ணம் நாடாண் டிருந்தனனே

பா. பே: 1 சராறாக

சென்றால்தா னந்தச் சீமைநமக் காகுமென்று
அன்றேதான் சொல்ல அவன்கோபத் தால்வெகுண்டு

வந்தானே யந்த மாநீசன் தன்பேரில்
செந்தார மாயன் சேனை வருவதையும்

அறிந்தே நீசன்தனக்கு அச்சுதருஞ் சொல்லலுற்றார்
வெறிந்தமுள்ள மாநீசன் வேண்டும் படைகூட்டி

நசுறாணி யான நல்லவெண் ணீசனுக்குத்
துசுவான மாநீசன் திருமாலின் தன்னருளால்

ஏற்றுக் கொடாமல் இவன் வெற்றி கொண்டனனே
மற்றுமந்த நீசன் மாறியே போயிருந்தான்

அப்போது அந்த அநீத மாநீசன்
இப்போது படையை யாம்வெற்றி கொண்டோமென்று

கோட்டைபின்னு மிட்டுக் கொடிய விருதுகட்டிச்
சாட்டையாய்த் தரணிதனில் சட்டமது வைத்தனனே

வைக்கும் பொழுதில் மகாமாலைத் தானோக்கிச்
செய்க்கும் பெரிய திருமாலே யென்றனக்குக்

கைக்குள்ளே யேவல் கருத்தாக செய்வதற்கு
மெய்க்குணம்போ லுள்ள விதமான சாதியொன்று

வருவித்து யென்றனுட மணிவாசல் காத்திருக்கத்
தருவித்துத் தரவேணும் சாதியொன்று யென்றுரைத்தான்

அப்போது மாயவனார் அதற்கேது சொல்லலுற்றார்
இப்போது உன்றனக்கு ஏவல்தொழில் செய்வதற்கு

ஆகின்ற பேரை அழைத்துக்கோ வென்றுரைத்தார்
வேருதி நீசன் விளம்புவா னமைச்சருடன்

ஆரைக் கொடுவரலாம் அருகில்விட்டு வேலைசெய்ய
ஏரையொத்த மந்திரியே இயம்புமென் றேகேட்டான்

அப்போது மந்திரிகள் அந்நீசனுக் குரைப்பார்
இப்போது வேறொருவர் இருந்தாலா காதெனவே

நல்லவகை யான நாடுஞ்சான் றோர்கள்தன்னை
வல்லவகை யாலும் வருவித்து வைப்பீரால்

ஆகுமந்தச் சாதியென அந்நீசனுக் குரைத்தார்
வேகும் பொழுதில் வெற்றிசான் றோர்களுக்கு

ஆள்விட்டு வருத்தி அதிக நிதிகொடுத்து
வாள்கொடுத்து ஆயுத பாணி மிகக்கொடுத்துப்

பட்டயமுங் கொடுத்துப் பாரயினறைக் கூலிவிட்டுச்
சட்டைக்குல் லாகொடுத்துத் தலைப்பா மிகக்கொடுத்து
வாசல் மணிமேடை வகையாகக் காரெனவே
மாசக் கலிநீசன் மாய்கையினால் சான்றோர்கள்
ஊழி விதியெனவே உடையோனை நெஞ்சில்வைத்துக்
காளி வளர்த்த கண்மணிகள் காத்திருந்தார்
அப்படியே காத்திருந்து அவர்வருகும் வேளையிலே
முப்படியே விட்ட முற்கலியன் தோசமதால்
அந்தநீ சன்தனக்கு அழிவாகும் வேளையிலே
இந்தச் சான்றோர்கள் இவர்தூக்கம் வைத்திடவே
நீசனுட வம்மிசத்தோர் நேரக்கூறே யறிந்து
வாசமிட்டு நீசனையும் வதைத்தாரே யவ்வினத்தோர்

கலிநீசன் சாபம்

சீவன்போ கும்வேளைச் செப்புவான் சாபமொன்று
காவலாய் நீரிருந்து காட்டிக்கொடுத் தீரேயென்று
கோபித்தான் சான்றோரைக் கூறழியப் பேசியவன்
சாபித்தான் சான்றோர்க்குச் சத்திகெட்ட நீசனுந்தான்
என்குடும்பத் தோர்கள் இராச்சியத்தை யாளுமட்டும்
உன்குடும்பத் தோர்கள் ஊழியங்கள் செய்துமிக
அழுந்தப்படு வாரெனவும் அந்நீசன் சான்றோர்க்கு
விழுந்த மொழியாய் விளம்பினான் மாநீசன்
சொல்லி யவன்சாக சொன்னஅந்த நீசனுட
வல்லி யுடன்பிறந்த மகன்தேசம் ஆண்டிருந்தான்
நீசனுட சாபம் நீணிலத்தில் சான்றோர்க்கு
மாய வலையாய் வளைந்ததுகா ணன்போரே
தேவ ரதையறிந்து திருமா லிடமேகி
மேவலர்கள் வந்து விளம்பினா ரப்போது
மாயவரே யெங்களுட வம்மிசச் சான்றோர்க்குப்
பாயநீ சன்சபித்த பழிசாபங் கேட்டீரோ
சாபத்துல்ய மெல்லாம் தானுரைத்தா ரச்சுதற்குத்
தாபத் திருமேனி தானுரைப்பார் தேவருக்கு
மன்னதியத் தேவர்களே வாய்த்தபுகழ் சான்றோர்க்கு
அந்நீசன் சாபம் அதுவுங் குறிதான்காண்
வம்புள்ள நீசன் வழக்கெல்லா மேற்பதற்கு
அன்புள்ள சான்றோர்க்கு அவனிட்ட சாபமிது

வரி எண் 5069 சா. தோ. ஏ.

எத்தனை குற்றம் இவர்செய்து போட்டாலும்
அத்தனையும் நீசன் அவனேற்கக் காரியந்தான்

நல்லதுகாண் தேவர்களே நாடுஞ்சான் றோர்களுக்குத்
தொல்லைவந்தா லுந்தீர தொகைவைத்த லக்குமுண்டு

சோழனுக்குச் சான்றோர் செய்தநன்றி மெத்தவுண்டு
வேழமிட் டிருபேரை வெட்டினான் பாரறிய
நீசனுக்குச் சான்றோர் நித்திரைக ளில்லாமல்
வாசல்நடை காத்ததற்கு வலுதுயரச் சாபமிட்டான்
எல்லா மறிவார் ஈசர்முதல் லோகம்வரை
வல்லாண் மையான வாய்த்ததே வாதிகளே
நாமென்ன செய்வோம் நாட்டில்விதி வந்ததற்குப்
போமென்ன தேவருக்குப் பெரியோன் விடைகொடுத்து
மாயவரு மங்கே மனஞ்சடைத்துத் தானிருந்தார்
வாயக் கலிநீசன் வையகத்தை யாண்டிருக்க
நீசனிட்டச் சாபம் நீதிச்சான் றோர்களுக்கு
மாயவினை போல் வளைந்ததுகா ணன்போரே

தம்பி தமையனுக்குச் சத்துருப்போல் தானாகி
வம்புக்குங் கோளு மாநீச னோடுரைத்து
அடிக்கக் கைக்கூலி அவனுக்கே தான்கொடுத்து
முடிக்கும் வரையும் முறைமுறைக்கோள் சொல்லிடுவான்

இப்படியே சான்றோர் இவர்கள்நிரப் பில்லாமல்
அப்படியே நீசனுட அந்நீதத்தால் வேறாய்

கலிநீசன் கொடுமை

பிரிந்துதான் சான்றோர் பெருத்த கிலேசமுற்றார்
அறிந்துதான் நீசர் அவர்கள்தொக் காச்செனவே

தாலிக்கு ஆயம் சருகுமுத லாயம்
காலிக்கு ஆயம் கம்புதடிக் காயம்

தாலமே தேறும் சான்றோருக் காயம்
தூலமுட னிரிவாள் தூருவட்டிக் காயம்
தாலமதுக் காயம் தரணிதனிலே வளர்ந்த
ஆலமரம் வரைக்கும் அதிகயிறை வைத்தனனே

வட்டிக்கு மாயம் வலங்கைசான் றோர்கருப்புக்
கட்டிக்கு மாயம் காலறுவான் வைத்தனனே

பாழிலே சான்றோர்க்கு பழிநீசன் கொள்ளுகின்ற
ஊழியங்க ளெல்லாம் உரைக்கக்கே ளன்போரே

பனைகேட் டடிப்பான் பதனீர்கேட் டே யடிப்பான்
கனமான கற்கண்டு கருப்புக்கட்டிக் கேட்டடிப்பான்

நாருவட்டிக் கோலை நாடோறுங் கேட்டடிப்பான்
வாதுக்கு நுங்கு வாய்கொண்டு கேட்டடிப்பான்

நெடுமட்டைக் கேட்பான் நெட்டோலைத் தான்கேட்பான்
கொடுவா வெனவே கூழ்ப்பதனீர் கேட்டடிப்பான்

சில்லுக் கருப்புக்கட்டி சீரகமிட் டே யூற்றிக்
கொல்லைதனில் சான்றோரைக் கொண்டுவா யென்றடிப்பான்

மீச்சுக் கருப்புக்கட்டி மிளகுபல காரமிட்டு
வீச்சுடனே கொண்டு வீட்டில்வா யென்றடிப்பான்

வட்டிக் கருப்புக்கட்டி மணற்கருப்புக் கட்டியொடு
வெட்டக் கருப்புக்கட்டி வீட்டில்கொடு வாயென்பான்

தோண்டிக்கும் பாய்க்கும் சுமடதுக் குமோலை
வேண்டிய தெல்லாங்கொண்டு வீட்டில்வா யென்றடிப்பான்

காலைப் பதனீர் கண்முற்றா நுங்குகளும் 5150
மாலைப் பதனீர் வற்றக்கா யும்பதனீர்
கொதிக்கும் பதனீர்வரை கொண்டுவா யென்றடிப்பான்
விதிக்குகந்த சான்றோர் விரைவாய்க் கொடுத்திடவே
இத்தனையும் வேண்டி இவன்கொண்டு போனாலும்
பத்தியுள்ள சான்றோர்க்குப் படுந்துயரம் ஆறாதே

பனையிலுள்ள வஸ்து பலநாளு மிப்படியே
வினைகொண்ட பாவி வேண்டியவன் போனாலும்

சான்றோர்க்கு நன்மை சற்றேசெய்ய வேணுமென்று
மாண்டோர் கள்நீசன் மனதில்வைக்க மாட்டானே

உய்கொண்ட சான்றோர் உடம்புருகுந் தேட்டையெல்லாம்
நொய்கொண்ட நீசன் நோகப் பறித்தானே

இப்படியே சான்றோர் இவர்தேடுந் தேட்டையெல்லாம்
அப்படியே நீசன் அவன்பறித்துத் தின்றாலும்

ஞாயமுள்ள சாணாரின் நாமமது கேட்டவுடன்
நீசக்குலத் தோர்வெருட்டி நெடுந்தூரங் கொண்டடிப்பார்

பின்னுமந்தச் சான்றோரைப் பொல்லாதான் கொள்ளுகின்ற
அந்நீத மெல்லாம் அருளக்கே ளாயிழையே

உப்பா லுவாரால் உபய மெடுத்தேவரா[1]
ஒப்பமுள்ள சான்றோரை ஊழியங்கள் கொண்டடிப்பார்

பா. பே: உப்பா லுவரா உபய மெடுத்தவரை

குளம்வெட்டச் சொல்லிக் கூலி கொடுக்காமல்
களம்பெரிய சான்றோரைக் கைக்குட்டை போட்டடிப்பான்
சாணார்கள் தம்பனையில் தான்முளைத்த ஓலையெல்லாம்
வீணாக நீசன் வெட்டித்தா வென்றடித்து
வெட்டிக் கொடுத்தாலும் வெற்றியுள்ள சான்றோரைக்
கட்டிச் சுமவெனவே கைக்குட்டை போட்டடித்து
சுமந்து போனாலும் தொகையெண் ணமுங்கேட்டுப்
பவந்து மொழிபேசிப் பணமுமிகக் கேட்டடிப்பான்
ஐயையோ சான்றோரை அந்நீசன் செய்ததெல்லாம்
வையமது கொள்ளாதே மாதேவுன் னோடுரைத்தால்
ஈசருக்கும் வேதா இவர்களுக்குந் தேவாதி
வாச முடன்பதறி வணங்கிநிற்கும் வேலையைப்போல்
ஞாயமுள்ள சான்றோர் நாடோறு மேபதறி
நீசனுக்குச் செய்த நிதவேலை யொக்குமல்லோ
ஈப்புலிபோல் நீசன் ஈயைப்போ லேசான்றோர்
நாய்ப்புலிபோல் நீசன் நல்லாடு போல்சான்றோர்
கீரியைப்போல் நீசன் கிராணம்போ லேசான்றோர்
பாரியைப்போல் நீசன் படுத்தினான் சான்றோரை
பண்டுநீ சன்சபித்த படுசாபந் தன்னாலே
விண்டுரையா வண்ணம் விசமடங்கித் தாழ்ந்திருந்தார்
இப்படியே ஊழியங்கள் எண்ணலக் கிலாதபடி
அப்படியே சான்றோர் அவனூழி யங்கள்செய்து
அல்லாமல் நீசன் ஆக்கமுள்ள சான்றோர்க்கு
வல்லாமை யான வரிசை யிறைகள்வைத்துக்
கரிவுயிறை பாட்டயிறை கண்டபாட் டவிறையும்
தரிசுயிறை காணாத தரைப்பாட் டவிறையும்
ஆமிசங்க ளில்லாத அநீத வம்பிறையும்
நேமித்து வைத்து நிலையுள்ள சான்றோரை
அடித்துக் கைக்கிட்டி ஆண்பெண் ணவர்க்குமிட்டு
இடித்தடைத்துப் பட்டினிகள் இரவுபகல் போட்டுப்
பெண்ணா ணுடைய பூப்பிய முங்குலைத்து
மண்ணாண்ட சாணாரை வரம்பழித்து மாநீசன்
சாணாரைக் கண்ணில் தான்காண வொட்டாமல்
வீணாட்டஞ் செய்து விரட்டி யடித்துமிகப்

பம்பழித்துச் சாணாரைப் பலசாதி யிலுங்கீழாய்த்
தும்பழித்து வேலை தீர்றுபடக் கொண்டனனே

பறையன் புலையன் பகல்வரான் போகுமிடம்
மறையொத்தச் சாணார் வந்தால் பிழையெனவே

முக்காலி கட்டி முதுகில்மிகத் தானடித்து
மிக்கான பொன்பணங்கள் வேண்டினான் மாபாவி

சாணா னுடையவஸ்து தரணிக்குயி ரானாலும்
ஆனாலுஞ் சாணார்க்கு அடியொருநாள் மாறாது

கோயில் சிவாலயங்கள் கூடங்கள்சிங் காசனங்கள்
நாவுலகுங் கள்ளாய் நாடி யிருந்தாலும்

சாணான்கள் ளேறியென்ச் சண்டாள நீசரெல்லாம்
வீணாகச் சாணாரை விரட்டி யடிப்பார்காண்

சாணுடம்பு கொண்டு தரணிமிக ஆண்டாலும்
வீணுடம்பு கொண்டோர் விபரித்துப் பாராமல்

சாணான்சா ணானெனவே சண்டாள நீசரெல்லாம்
கோணா துளத்தோரைக் கோட்டிசெய் தேயடித்தார்

தரணிதனில் வந்து தலையெடுத்த யெல்லோர்க்கும்
மரணம் வரும்வரையும் வந்துதித்த அன்றுமுதல்

சேனைமிக வூட்டுதற்கும் தெய்வச்சான் றோரமுதம்
ஈனம தில்லாமல் யாபேர்க்கு மீந்தாலும்

பொல்லாத நீசன் பெரியபெலச் சான்றோரைக்
கல்லாதான் கூடிக் காணவிடா தேயடித்தான்

நீசன் குடியிருக்க நிறைந்தமணி மேடையெல்லாம்
வாசமுடன் சான்றோர் வஸ்துவல்லா லாகாது

அப்படியே சான்றோர் அவருதவி செய்திடினும்
எப்படியுஞ் சான்றோர்க்கு இடுக்கமது மாறவில்லை

எவரெவர்க்குஞ் சான்றோர் ஈந்துமிக வந்தாலும்
அவர்களுக்கு நீசர் அணுப்போ லுறவுமில்லை

பாலரியச் சான்றோர் படுந்துயரங் கண்டிருந்து
மாலதிகக் கோபமுடன் மாநீ சனைப்பார்த்து

ஸ்ரீபத்ம நாபர் கலிபனுக்கு உபதேசித்தல்

கேளடா கலியாவுன்[1] கிளைகளொக்க மாளுதற்கு
வாளடா சான்றோரை வம்புசெய்து வாறதுதான்

பா. பே: 1 குத்திராவுன்
வரி எண் - 5234 - 5235 கொ. ஏ.

தீத்தணலைச் சேர்ந்து சிவகங்கையில் பிறந்த
பார்த்தன் வழிக்குலங்கள் பகைத்துன்னைச் சாபமிட்டால்

வான மிடியாலும் வான மழையாலும்
ஆன கடலாலும் அக்கினி தன்னாலும்

நாட்டை முடிக்குமடா நல்லசா ணாத்திகற்பு
கோட்டை யிடியுமடா கோத்திரங்கள் தான்முடியும்

சேனையழி யுமடாவுன் செல்வமது குன்றுமடா
வானநட்சத் திரத்தாலுன் வம்மிசங்கள் கரியுமடா

என்றுகலி நீசனுக்கு எம்பெருமாள் கூறிடவே
அன்றுஅந் தக்கலியன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்

உன்சாப மானாலும் உயர்காளிசாப மானாலும்
கன்னிசாப மானாலும் கபாலிசாப மானாலும்

சிவசாப மானாலும் சத்திசாப மானாலும்
சிவமெந் தெல்லாம் சேர்ந்துசாப மிட்டாலும்

என்ற னிடத்தில் எள்ளளவும் வராதே
வந்தாலு மணுகாத சிவமூலங் கருவிருக்கு

என்று கலிவுரைத்தான் எம்பெருமா ளச்சுதர்க்கு
அன்றுஅந் தமாயன் அதற்கேது சொல்லலுற்றார்

முன்னுகத்தில் கேளு முடுக்கஞ்செய் தேயிருந்தோர்
உன்னோடு பிறவி ஒருயேழு உண்டுமடா

ஒண்ணாம் யுகமதுக்கு உற்ற குறோணியடா
மண்ணெல்லாங் குறோணி வங்கெடுத்து விழுங்குகையில்

பூதக் குருமுனிவன் புத்திசொன்னா னவ்வுகத்தில்
நீதமுடன் கேளாமல் நீசனவன் மாண்டான்காண்

அடுத்தயுக மானதிலே அக்குண்டோம சாலினுக்கு
கடுத்தமுள்ள கோவிரிஷி காரியமாய்ப் புத்திசொன்னான்

கேளாமல் மாண்டான் கிளையோடு மங்நீசன்
பாழாகிப் பின்னும் பதிந்தமூன் றாம்யுகத்தில்

மல்லோசி வாகனென்று வந்த யிருபேர்க்கும்
நல்லபெல ரோமரிஷி நாடிமிகப் புத்திசொன்னான்

கேளாதே மாண்டான் கிரேதா யுகந்தனிலே
தாழாத சூரபற்பன் தம்பி யவன்றனக்கும்

வீரவா குதேவர் விரைந்துமிகப் புத்திசொன்னார்
தாராமல் சூரன் தன்கிளையோ டேமாண்டான்

வரிஎண் 5236 - 5239; 5244 - 5253 கொ. ஏ.

அவ்வுகத்தில் வந்துதித்த அசுர னிரண்ணியற்குச்
செவ்வுகத்த சிங்கம் சொன்னதுகாண் புத்தியது
சற்றுமவன் கேளாமல் தான்மாண்டா னவ்வசுரன்
பத்துத் தலையான பார அரக்கனுக்குப்
தம்பிவி பீஷணனும் தான்சொன்னான் புத்தியது
வம்பிலவன் கேளாமல் மாண்டான் கிளையோடே
பின்னுந்துரி யோதனனாய்ப் பிறந்தான் மறுயுகத்தில்
மன்னுகந்த பீஷ்மரும் வாழ்த்திமிக புத்திசொன்னார்
கேளாமல் மாண்டான் கேடுகெட்ட மாபாவி
தாழாம லுன்றனக்குத் தற்சொரூபத்தோ டிருந்து
நாரா யணராய் நானுதித்து உன்றனக்குச்
சீரான புத்தி செப்புகிறேன் கேளடவா
உன்கிளையும் நீயும் உற்பனமாய்த் தானிருந்து
தன்கிளையோ டேநீயும் தரணியர சாள்வென்றால்
பொல்லாங்கு செய்யாமல் புவியாளு என்றனரே
அல்லாமல் சான்றோர் அபய மிடுமொலிகள்
என்னாலே கேட்டு இங்கிருக்க முடியவில்லை
மண்ணாண் டிருந்த மாகாளி மக்களல்லோ
சாதி தனிலுயர்ந்த சாணா ரவர்களுக்கு
நீதி யுடனிறைகள் இல்லாமல் நீக்கிவைத்துக்
காளி வளர்த்த கண்மணிக ளானோர்க்கு
ஊழிய முந்தவிரு உலகாள வேணுமென்றால்
அல்லாமல் சான்றோரை அநீத மாயடித்தால்
பொல்லாத நீசா புழுக்குழிக்கே நீபோவாய்
கற்புள்ள சாணாத்தி கதறியுன்னைச் சாபமிட்டால்
தற்புடைய உன்கோட்டை தவிடுபொடி யாகுமடா[1]
சாணாத்தி யுன்னைச் சாங்கமாய் நிந்தித்தால்
வாணாளழியுமடா வம்மிசங்கள் தாமுடியும்
திடம்பெரிய சாணாத்தி தினமுனை நிந்தித்தால்
கடல்வந்துன் சீமைதனைக் கட்டா யரிக்குமடா
ஊக்கமுள்ள சான்றோர்க்கு ஊழியங்க ளில்லையென்று
ஆக்கமுடன் பறைதான் அடித்தவனி தானறிய
அல்லாதே போனால் அரசாள மாட்டாய்நீ
வல்லாத சான்றோர்க்கு வைத்த யிறைதவிர்த்து

வரிஎண்: 5284-5287 கொ. ஏ
பா. பே. 1 அல்படியு முன்கோட்டை அழிந்துபொடி யாகுமடா

இறைகூலி தானம் இட்டுக் கொடுத்தவர்க்குத்
தரைமீதில் நன்றாய்த் தழைத்திருக்க வைக்காட்டால்

குஞ்சரமு முன்றனுட கொத்தளமுந் தாமிடிந்து
வஞ்சகமா யுன்றனக்கு வலியகர்மஞ் சுற்றுமடா

கர்ம வியாதிகளாய்க் கண்டமா லையுடனே
வர்மம்வந்து சிக்குமடா மாநீசா நீகேளு

தெய்வச் சாணாத்தி திருமுன்னை நிந்தித்தால்
பொய்யகையா னகர்ம போகத்தால் நீமடிவாய்

என்றுநா ராயணரும் ஏற்றபுத்தி சொல்லிடவே
அன்றுஅந்த நீசன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்

மாயவரே கேளும் வாய்த்தசான் றோர்களைத்தான்
ஆயரே நீரும் அபூர்வமாய்ச் சொன்னீரே

சாதியிலுங் கீழான சாணார்கள் தங்களுக்கு
வீரியமா யித்தனையும் விவரித்துச் சொன்னீரே

சாணார்க்கு வைத்த தலைவீத முள்ளயிறை-என்
வாணா ளழிந்திடினும் மாற்றிவைக்கப் போறதில்லை

என்சீவ னுள்ளளவும் ஏற்றசா ணார்தமக்கு
வம்பான ஊழியங்கள் மாற்றிவைக்கப் போறதில்லை

நீர்தாமு மிந்த நிலைபேர்ந்து சாணாரின்
ஊரா னதிலே உறைந்திருக்கப் போனாலும்

கேட்பதில்லை சாணாரின் கேள்விநான் கேட்பதில்லை
தாழ்ப்பதல்லால் சாணாரின் சங்கடங்கள் கேட்பதில்லை

என்றந்த நீசன் இத்தனையும் ஆயரோடு
அன்றுரைக்கப் பின்னும் அருளுவா ரச்சுதரும்

பாவி யுனது பவிசெல்லாந் தாம்மாறி
ஆவிக்கு நரகம் ஆவதற்கோ என்னோடே

இந்த மொழியுரைத்தாய் ஏனடா மாநீசா
உன்றனுட ஊருவிட்டு ஓடிப்போ வென்றனையே

ஆனாலுஞ் சாணார்க்கு அடியும்பல ஊழியமும்
மானாந்திர யிறையும் மாற்றிவை யென்றுரைத்தார்

அப்போது நீசன் அச்சுதரைத் தான்பார்த்து
வெற்போடு கோப வெகுளியாய்த் தானுரைப்பான்

மாலைகா லைநேரம் மாயவனே உன்றனக்குச்
சீலமுள்ள பூசை செய்துவ ருவதற்கு

நித்த மொருநூறு பொன்னுக்குச் செலவுமுண்டே
அத்தனையுங் கிட்டிடுமோ அவனிறைகள் தாம்தடுத்தால்
அல்லாம லென்றனக்கு ஆயிரத்தி நூறுபொன்னு
எல்லாத் திருப்பணிக்கும் என்றனக்கும் வேணுமல்லோ
என்வே லையாக இருக்கின்ற பேர்களுக்குப்
பொன்பதி னாயிரம் போடணுமே சம்பளந்தான்
இப்பொன்னுக் கெல்லாம் யானெங்கே போவேனடா
அப்பொன்னுக் கெல்லாம் அவனை யடித்தல்லவோ
வேண்டித்தா னித்தனையும் விதானிக்க வேணுமல்லோ
ஆண்டியுன் சொல்லை யான்கேட்க ஞாயமுண்டோ
என்னோடு தானிருந்து இந்தமொழி சொன்னாயே
உன்னோடே யென்றனக்கு உறவென்ன நீபோடா
முன்னெல்லாம் நீதான் உதவியோ யென்றனக்கு
இந்நிலத்தை விட்டு எங்கானாலும் போடா
அதுக்கந்த ஈசன்[1] அடடா எனவுரைக்க
பொதுக்கென்ற கோபமதைப் புந்திதனி லடக்கிச்
சொல்லுவார் பின்னும் சீவன்போல வுள்ளபுத்தி
பல்லுயிர்க் கெல்லாம் படியளந்த மாலோனும்
இத்தனையும் வேண்டி என்றனக்குப் பூசையது
நித்தமும்நீ செய்யெனவே நின்னோடே கேட்டேனோ
பூசைசெய்தாய் நீயும் பிராமண நம்பூரிகட்குத்
தேச மறியாதோ செப்பாதோ சாட்சியது
ஏற்கா திருப்பதற்கு ஏற்ற அடையாளம்
தெற்கே தலைவைத்துச் சென்றதுவுங் கண்டிலையோ
பின்னுமந்தப் பூசை புனக்கார மானதெல்லாம்
பின்னுமக் கடைச்சாதி புலச்சிகை யெச்சித்தீதான்
அறியலையோ நான்தான் அமுதேற் றிருப்பதுதான்
வெறிகொண்ட நீசா மேதினிகள் சொல்லாதோ
என்றந்த மாலும் இத்தனையுஞ் சொல்லிடவே
அன்றந்த நீசன் அதற்கேது சொல்லலுற்றான்
நான்தந்த தொன்றும் நாவில்வைக்க வில்லையென்றால்
ஏன்தொந் தமாக என்னோ டிருப்பதென்ன
போபோ நீதான் போகு மிடந்தனிலே
நீபோ வெனவே நிகழ்த்தினான் மாயவரை

பா. பே. 1 நீசன்

அப்போது மாயவனார் அதிகக் கோபத்துடனே
இப்போது நீசனையும் பார்த்தே துரைக்கலுற்றார்

அனந்தாபுரம் விட்டுச் சுவாமி திருச்செந்தூர் ஏகல்

போறேன் நானுன்னுடைய புரத்தைவிட்டுச் செந்தூரில்
வாறேன் நானுன்னை வதைக்கவொரு கோலமிட்டு

எளியசா ணானெனவே எண்ணமிட்டு என்றனையும்
நளியாய் மிகப்பேசி நகைத்தாயே மாநீசா

எளியோர் வலியோர் எவெர்க்கும்வெகு நன்மைசெய்து
வெளியாக உன்றனக்கு விபரம்போ தித்தருளி

நீயறியத் தர்மம் நீணிலத்தி லேநடத்தி
பேய்வெறியைக் கொன்று பூலோக மத்தனையும்

நாடாள்வார் தந்தமக்கு நான்பட்டமுஞ் சூட்டித்
தாடாண்மை யான சத்தியமா யென்றனையும்

ஒருபுத்தி யாகி உள்ளென்னைக் கொண்டோர்க்குப்
புதுப்புத்தி யீந்து பூலோகம் ஆளவைப்பேன்

வருவேன் நானென்று வருமுன் னறிவதற்கு
நிருபமது வேயெழுதி நீணிலத்தி லேயனுப்பி

மரமறிய சீவசெந்து மலையறிய அலையறிய
திரமான வாயு சேடன் முதலறிய

வருண னறிய மதியு மிகஅறிய
தருணம் வரும்போது சாணா ரிடம்வருவேன்

அறிந்துபல சாதிமுதல் அன்பொன்றுக் குள்ளானால்
பிரிந்துமிக வாழாமல் பெரியோராய் வாழ்ந்திருப்பார்

என்று அந்தநீ சனுக்கு எடுத்துரைத்து எம்பெருமாள்
அன்று திருவனந்த அவனிவிட் டெழுந்தருளி

முந்துமு லப்பதியில் முகுந்த னாண்டதலத்தில்
சென்று யிருந்து சிவலிங்கம் கையமர்த்தி

நீசனுட கோட்டை நெருநெரெனத் தாணிடிய
தேசமெல்லாம் நித்திரா தேவி யிருள்மூட

ஏழுமேக முங்கூடி இராச்சியத்தைத் தாமூடி
வெளுவெ ளென்றேமாரி வேழ்துதிக்கை போல்சொரிய

வாயு திரண்டு வையகத்தைத் தானசிக்க
வீசுவீ சென்று உலாவி யதுவீச

வரி எண்: 5396, 5397 கொ. ஏ.

வாரியது கோபமுற்று வையகத்தை தான்முழுங்க
மூரிபோல் மூச்செறிந்து மொகுமொகென வேவெகுண்டு

மாநீச னிட்டிருந்த வாய்த்தகற் கோட்டையெல்லாம்
தேனீச்சி கூடதுபோல் செகலிடிந்த தம்மானை

கோட்டைத் தளமிடிந்து குஞ்சரங்கள் தாமிறந்து
பூட்டை மிகப்பூட்டிப் போட்டிருந்த காவலெல்லாம்
உழைந்து மிகவெருவி ஓகோவென வுள்றி
கழர்ந்தவ ரோடிடவே கைமறந்து நின்றனனே

சிப்பாயி வோட சுபேதாருந் தாமோட
அப்பப்பா வென்று துந்நீசன் தானோட

பிராமண நம்பூரி புலம்பிமிகத் தானழுது
சிராமணையுங் காணலையே தேசமிரு ளாகுதல்லோ

அய்யோ கெடுத்தானே அரசன்நம்மை யென்றுசொல்லி
மெய்யோடே குத்தி விழுந்தழுதார் வேதியர்கள்
மாய னனந்த புரத்திலே வாழுமட்டும்
நீசனுட சட்டம் நின்றதே ராச்சியத்தில்
ஸ்ரீபத்ம நாபரிந்தச் சீமைவிட்டுப் போனவுடன்
பிறிவாக நவ்வா பிடித்தானே சீமையெல்லாம்
நம்பூரி வேதியர்கள் நாம்கெட்டோ மென்றுசொல்லி
விம்பிடா வண்ணம் வெளியிலுரை யாதிருந்தார்
இப்படியே பூலோகம் எல்லாந் திணுக்கிட்டவே
அப்படியே சிலைக்கு ஆனகுரு நாராணரும்
இன்றுபோ லென்நாளும் மன்றுக்குள் ளிருவுமென்று
அன்று சிலைக்கு ஆதி விடையருளி
மும்மூர்த்தி யெல்லாம் ஒருமூர்த்தி தானாகி
அம்மூர்த்தி யாகி ஆதிவை குண்டமென்று
வருவேன் கயிலை மாதரையு மணமுகித்து
தருணம் வரும்போது தான்வருவே னிவ்விடத்தில்
என்று உரைத்தார் எம்பெருமாள் பொற்சிலைக்கு
அன்று பொற்சிலையும் ஆதியைப்பார்த் தேதுசொல்லும்
அதுவரையும் நான்தான் அவனிதனி லிருந்தால்
எதுநீ சன்வந்து என்றனையும் பார்ப்பானே
காளியு மென்னோடு கலந்து யிருப்பாளே
ஆழி யடைத்த அச்சுதரே சொல்லுமென்று

வரிஎண் 5425 - 5437 கொ. ஏ.

என்று சிலையும் எம்பெருமா ளோடுரைக்க
அன்று சிலைக்கு அருளுவா ரச்சுதரும்
கலிநீசன் வந்தால் கண்காணா தேபோவாள்
மலையாதே யென்று வாக்கு மிகக்கொடுத்து
இன்றுமுதல் யானிருக்கும் இடங்களிலே சாதியெல்லாம்
ஒன்றுபோ லென்னிடத்தில் ஒத்துமிக வாருமென்று
சொல்லித் திருச்சம்பதி சென்றிடவே தாம்நடக்க
பல்லுயிரும் வந்து பணிந்ததுகே ளன்போரே
திருச்சம் பதியதிலே சென்றுஅவர் தாமிருக்க
பொருச்சமது பார்த்தான் பெரியவொரு நம்பூரி
அப்போது சாஸ்திரத்தில் அவனிபல சாதியெல்லாம்
எப்போதுஞ் சும்மா இங்குவர லாமெனவே
அன்றந்தச் சாஸ்திரத்தில் அதுகண்டு மல்லாமல்
நன்றந்தச் சாணார்கள் நல்லதே ருண்டுபண்ணி
தொட்டுக் கொடுத்துத் தேர்நடத்த வேணுமென்றும்
மட்டும் வெகுதானம் வல்ங்கையுயர் கொண்டோர்க்குக்
கொடுக்கவே ணுமென்வும் கூறினார் சாஸ்திரத்தை
வெடுக்காக அந்த விபரிப்பெல் லாம்நடத்தி
வாரிக்கரை யாண்டியென வாய்த்தநா மம்விளங்க
நேரியர்கள் சூழ நெடியோ னங்கேயிருந்தார்

(ஐந்தாம்நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

திருச்செந்தூர் தன்னில் திருமா லங்கேயிருக்க
விருச்சமுள்ள நீசன் வேசைநசு ராணியவன்
வையகங்க ளெல்லாம் வரம்பழித்து மாநீசன்
நெய்யதியச் சான்றோரின் நெறியெல்லாந் தான்குலைத்துப்
பேரழித்துத் தானம் பூப்பியமுந் தானழித்து
மார்வரையைக் கூடும் மைப்புரசு சஞ்சுவம்போல்
தான மழித்துச் சான்றோரின் கட்டழித்து
ஈனகுலச் சாதிகட்கு ஈடாக்கித் தான்கெடுத்துப்
பள்பறைய நீசனுக்குப் பவளத்தார் தான்கொடுத்துக்
கள்பறைய சாதிகட்குக் காலமிகக் கொடுத்துச்
சாதி வரம்பு தானழித்து வெண்ணீசன்
மூதி முன்னீசன் மும்முடி யுந்தவிர்த்து

வரி எண் - 5438 - 5441, கொ. ஏ.

நவ்வா முடியெனவே நாடிவன்நா டாகவேதான்
எவ்வோ ரறிய இவன்தேசந் தானாக்கி

ஆளாய்முன் நீசனையும் அவனைநா டாளவைத்துப்
பாழாக நீசன் பழையசட்ட முமாற்றிப்

பிரித்து இறையைப் பிசகா தனுப்பெனவே
விரித்து வுரைத்து வெண்ணீச னானவனும்

ஆன பரிகூட்டி அவன்நடந்து போயினனே
ஈனக் கலிராசன் இவன்சட்ட முமாற்றி
நீசன் நவ்வாவின் நினைவுபோல் சட்டமிட்டுத்
தேசமெல்லாம் நவ்வா செய்தானே சட்டமது
மான வரம்பு மகிமைகெட்டுச் சான்றோர்கள்
ஈன மடைந்து இருக்கின்ற நாளையிலே

தேவர் முறையம்

தேவர்க ளெல்லாம் திருச்செந்தூர் தாமேகி
மூவரொரு மித்தனுக்கு முறையிட்டா ரம்மானை
ஆதி முதற்பொருளே அய்யாநா ராயணரே
சோதியே யெங்களுட துயரமெல்லா மாற்றுமையா

இத்தனை நாளும் இருந்தோமொரு மானிபமாய்
கொற்றவரே நாங்களினிக் குடியிருக்கப் போகாது

சாதிக்கட்டை யெல்லாம் தலையழித்து வெண்ணீசன்
மேதினிக ளெல்லாம் மேவினா னையாவே

தான மழிந்தாச்சே தம்பியர்கள் சான்றோரின்
மான மழிந்தாச்சே வரம்புமிகக் கெட்டாச்சே

பூப்பியமுங் குலைத்துப் புரசியோ டொப்பமிட்டான்
காப்பிலிய னேதுவினால் கட்டழிந்தார் சான்றோர்கள்

இத்தனை நாளும் யாங்கள்முறை யிட்டதுபோல்
புத்திதனில் வைத்தால் பொறுக்கயினிக் கூடாது

தம்பி சான்றோர்கள் சங்கடங்கள் கேளாமல்
சம்பி முகம்வாடி தலைகவிழ்ந் திருப்பதென்ன

மக்களுட துயரம் மனதிரங்கிப் பாராமல்
பக்கமாய் நீரும் பாரா திருப்பதென்ன

சான்றோர் படுந்துயரம் தானிரங்கிப் பாராமல்
ஆண்டோரே நீரும் அயர்ந்து யிருப்பதென்ன

வரி எண்: 5474, 5475 கொ. ஏ; 5476, 5477 பா. கு. ஏ.

இதெல்லா மெங்களைநீர் ஏற்றசான் றோர்பிறப்பாய்
முதலெல்லாஞ் சாணாருள் முடித்துவைத்த கண்ணியினால்

பாவியந்த நீசன் படுத்துந் துயரமெல்லாம்
தாவிக் கயிலை சத்தி சிவன்வரைக்கும்

பொறுக்கமிகக் கூடலையே புண்ணியரே அய்யாவே
மறுக்கமதைப் பாரும் மனதிரங்கி யெங்களுக்கு

ஊகத்துக் குகங்கள் ஊழியங்கள் செய்ததெல்லாம்
அகற்றி யருள்தந்த அச்சுதரும் நீரல்லவோ

மக்களா யெங்களையும் வலங்கையோர் தாமாக
ஒக்குறவு கொண்டு உலகில் படைத்திருந்தால்[1]

இத்தனை பாடு எங்களுக்கு ஏற்றாதே[2]
புத்திரரா யெங்களையும் பூமிதனில் பெற்றுவைத்து

நாங்கள் படும்பாடு நாரணரே கண்டிலையோ
தாங்களுக்கு நெஞ்சம் சற்று மிரங்கலையோ

இப்படியே தேவர் எல்லா முறையிடவே
அப்படியே முறையமிட்டு அவரங்கே நிற்கையிலே

உமையவளின் வேண்டுதல்

நல்ல உமைதிருவும் நன்றா யெழுந்தருளி
வல்லப் பொருளான வாய்த்தநா ராயணரின்

அடியி லவள்வீழ்ந்து அழுதுகரைந் தேதுரைப்பாள்
முடியுமடி யில்லா முதலே முதற்பொருளே

அரிஹரிநா ராயணரே அண்ணரே அச்சுதரே
கரிஹரிநா ராயணரே கண்ணரே கார்வண்ணரே

இலச்சைகெட்ட பாவி ஏமாளிக் கலியதனால்
அலைச்சல்வைத் தெங்களையும் அகற்றிவைத்துப் போனீரே

பாவிக் கலியனுட பழிசாபச் சூட்சியினால்
பூவில் மண்டுகம் புசித்ததே காரணரே

கலியனுட யேதுவினால் கறைக்கண்டர் மைத்துனரும்
சலிவாகி மேனி சடல மிகத்திமிர்த்து

இருள்மூடிக் கண்கவிழ்ந்து இருக்கிறா ரீசுரரும்
உருவு சுவடில்லை உம்முடைய மைத்துனர்க்கு

நின்னயமில் லாக்கலியன் நீசன்பிறந் தன்றுமுதல்
என்னோடே பேச்சு இல்லையும் மைத்துனரும்

பா. பே: 1 ஒக்குறவு கேட்டோன் உலகில் படைத்திருந்தால்
,, ,, 2 இத்தனை பாடும் எங்களுக் கென்றேதான்

வானுறவு கெட்டமா நீசன்வந்த நாள்முதலாய்
நானும்பர மேசுரரும் நலநஷ்டமு மறியோம்

பேசிப் பழக்கமிட்டுப் பெருத்தநா ளுண்டுமண்ணே
தோசிக் கலியனுட சூட்சியினால் நாங்கள்படும்

பாட்டைவந்து பாராமல் பரிகாசம் பார்ப்பதென்ன
நாட்டைக் கெடுத்தானே நன்றிகெட்ட மாநீசன்

அல்லாமல் நம்முடைய அருமைச்சான் றோர்கள்படும்
பொல்லாங்கை யெல்லாம் போய்ப்பார்க்க யெழுந்தருளும்

வரமீறிக் கலியன் மாய்கையுட யேதுவினால்
பிரமன் பிறப்பும் பிசகித் தலைமாறி

முண்டம்போல் பிறவி முகங்கண் ணில்லாப்பிறவி
பிண்டப் பிறவி பேருறுப் பில்லாப்பிறவி

தலையுட வில்லாத சடலப் பிறவியைப்போல்
நிலைதவறி வேதா நினைவிதறிச் செய்தனனே

சீவன் கொடுக்கும் சிவனார்க்கு மிருநினைவாய்ப்
பாவக் குணவுயிராய்ப் பகர்ந்தார் சிவனாரும்

படியளக்க நீரும் பண்புற் றிருக்காமல்
குடிகேடு ஆச்சே குடிக்கக் கிடையாமல்

இத்தனையுங் கலியனுட ஏதுவால் வம்பாச்சே
அத்தனையும் நீர்தாம் அறியாதவர் போலே

எங்கள்மேல் பகைபோல் இருப்பதென்ன அச்சுதரே
சங்கடங்க ளெல்லாம் தாம்சொல்லக் கூடாது

கயிலை சிவனார் காணாம லும்மையுந்தாம்
அகிலமதைப் பாராமல் அயர்ந்திருக்கி றாரெனவே

ஆனதா லென்னுடைய அண்ணரே நீரும்வந்து
மானமுள்ள புத்தி மைத்துனர்க்குச் சொல்வாரும்

என்று உமையாள் இப்படியே சொல்லுகையில்
அன்று பெருமாள் அவள்முகம்பார்த் தேதுரைப்பார்

சிவனாரும் நீயும் தேசமதி லில்லாட்டால்
எவனுக்கு மலைச்சல் இல்லையே ராச்சியத்தில்

உங்களால் நானும் உகத்துக் குகங்கிடந்து
சங்கடங்கள் கொண்டு தவிக்கத் தலைவிதிதான்

நீங்களில்லை யானால் எனக்கு மலைச்சலில்லை
ஏனுங்களோடே இப்பாடு நான்படத்தான்

மெய்யோ னென்தலையில் மேவி யெழுதினானோ
அயோத்தியா பட்டணத்தில் அரசுண்டு யென்றனக்கு
கைபேற்று வந்த கன்னி திருவுமுண்டு
ஐயோ நீயென் தங்கையராய் ஆதியிலே பிறந்ததினால்
யானிந்த பாடுபட இயலான் காரணந்தான்
மானழுதாற் போலே மறுகுவாள் லட்சுமியும்
கைப்பிடித்த நாளுமுதல் கலந்துவிளை யாடறியேன்
மெய்ப்பிடித்த மான மெல்லியரு மங்கிருக்க
இரப்பனைப் போல்லோகம் எல்லாந் திரிந்தலைய
பரப்பிரம னென்னுடைய பங்கிலமைத் தானென்னவே
என்று சடைவாய் எம்பெருமா னுமுரைத்து
அன்று பெருமாள் அருளுவார் தங்கையுடன்
நான்பட்ட பாட்டை நாடியுன்னோ டுரைக்கையிலே
என்னோ டுரைத்தாயே ஈசர்படும் பாட்டையெல்லாம்
எல்லையில்லாப் பாடு பட்டது போதுமென்று
நல்லகுலச் சான்றோரை நான்பெற்று வைத்தேனே
வைத்த தெல்லோரும் மன்தறியப் பார்த்திருக்க
பொய்த்தலைய நீசனையும் பிறவிசெய்ய ஞாயமுண்டோ
நீசனுட கையதிலே நின்மக்கள் தங்களையும்
பாசக் கயிறிட்டுப் பந்தடிக்கச் செய்தாரே
தொட்டாலும் நீசம் தொடருமதைக் கண்டாலும்
வெட்டா வெளியாய் விரட்டிப் பிடிக்குமல்லோ
காதிலதைக் கேட்டாலும் கன்மம்வந்து சிக்குமல்லோ
ஆரிந்த நீசனையும் அழிக்கவகை யாரறிவார்
மாய்கை நினைவொழிய மறுநினைவு வராதே
மோசக் கலியனையும் முடிக்கவகை யாரறிவார்
வாளா யுதத்தாலே மாளானே மாகலியன்
தூளாம் பிறவியல்லோ சொல்லொணா வல்லமைதான்
மூப்பிறவி யாறும் முடித்த வலிமையெல்லாம்
இப்பிறவி தன்னில் எட்டிலொன்று பாரமில்லை
உகத்துக் குகம்பிறந்து ஓடித் திரிந்தவனென்(று)
அகத்தில்கொஞ்சம் வைக்காமல் அவர்மூப்பாய்ச் செய்தாரே
ஆனதா லின்னமினி அங்கேவர வேணுமோதான்
தானம்வைத்துப் பாராமல் சங்கை யழித்தாரே

வரி எண்: 5568, 5571, 5572 செள. ஏ; 5578-5581 பா. கு. ஏ.

எங்கேதா னானாலும் இறந்திடுவே னானதற்குச்
சங்கையுள்ள சாணார்க்குத் தாங்குமிடம் வேறிலையே

தாய்தகப்ப னில்லாமல் தயங்குகின்ற பிள்ளையைப்போல்
மாயக்கலி நீசனினால் வாடுவரே சான்றோர்கள்

தகப்பனில்லாப் பிள்ளை சாணார்க ளென்றுசொல்லி
அகப்படுத்திச் சான்றோரை அடிப்பானே நீசனெல்லாம்

தாயுந் தவமிருந்து சடைப்பாளெனைக் காணாமல்
ஆயுங் கலைதெளிந்த ஆயிளையும் வாடுவளே

இப்படியே ஞாயம் இருப்பதா லென்றனக்கு
அப்படியே வேறு வழியல்லவே யானதினால்

எங்கே யினிப்போவேன் என்றெண்ணுதே யென்மனது
உங்களுட ஊரதுக்கு ஒண்ணுதலே போநீயென்று

கோபத்தால் தங்கையுடன் கூறினா ரித்தனையும்
வேகத்தா லம்மை விழியிட் டழுதனளே

கயிலைக்கு நீர்தான் கால்வைக்கா தேயிருந்தால்
அகிலமது வொன்றாய் அழியு மொருநொடியில்

நல்குலச் சான்றோர் நாடுங்கலி நீசனினால்
தொல்லைமிகப் பட்டுத் துயரத்தால் வாடுவரே

நானுமென்றன் ஈசுரரும் நல்ல கயிலையிலே
மானுங் கலைபோலே மருளி யிருப்போமே

கயிலை முனிதேவர் கட்டழிந்து மாய்கையினால்
மயிலனைய ஈசர்சொல்லை மறந்து யிருந்தாரே

கன்னிப்பெண் ணார்களென் கற்பனையைத் தான்மறந்து
உன்னுதலாய்ப் பெண்கள் ஒருத்தர்க்கொரு மூப்பாச்சே

ஐயோ கயிலை அங்கே வரம்பழிந்து
பையரவம் பூணும் பரமன்மௌ னமாச்சே

அண்ணரே கோவே அடியாள் தனக்கிரங்கி
எண்ணமில்லாக் கயிலைக்கு எழுந்தருள வேணுமையா

என்று அறம்வளர்த்தாள் இரங்கியண்ணர் கால்தனையும்
சென்று பிடித்துச் செய்யத்தாள் தான்வணங்க

மனதிரங்கி எம்பெருமாள் மார்போடு தங்கையரைத்
தனதில் பிரியமுற்றுத் தங்கையோ டேதுரைப்பார்

மகாவிஷ்ணு கயிலைக்கேகல்

உன்னோடே பிறந்த ஊழ்விதி யானதினால்
நன்னாடோ டேவாழ நமக்குவிதி தானில்லையே

உன்றனைக் காகவல்லோ ஊருக்கூரே திரிந்து
சந்தோச மற்றுச் சடைக்க விதியாச்சே

என்று திருமால் ஏற்ற பிறப்போடு
இன்று கயிலைக்கு எழுந்தருள வேணுமென்று

தேவர் முனியோடும் திருக்கன்னி மாரோடும்
மூவருட நடுவன் உவந்தே வழிநடக்க

நடக்கவே ணுமெனவே நளினமுற் றெம்பெருமாள்
கடற்கரையில் வந்து காலமே தெனப்பார்த்தார்

இந்தச் சொரூபம்தாய் இங்குவிட் டெழுந்தருளி
சிந்தர் குடியிருக்கும் சீமையிலே போகுமுன்னே

கலிமூழ்கி நாமள் கரையேறப் போறதில்லை
பொலிவாக வேசம் புதுப்பிக்க வேணுமென்று

என்ன சொரூபம் எடுப்போம்நா மென்றுசொல்லி
அன்னப் பெருமாள் ஆலோ சனையாகி

மேலெல்லாம் வெண்ணீறை மிகவணிந் தெம்பெருமாள்
பாலொக்கும் நெஞ்சம் பரமனென வோர்நினைவாய்

மாலோக ஆசை மயக்கவெறி தானறுத்துத்
தாமோ தரனார் சடைக்கோல மேபுனைந்து

காதில் சிவநினைவைக் கழராமல் தானிறைத்து
மார்பிலைந்து மாமணியை வகுந்தார வேடமிட்டுக்

கண்ணில் மனோன்மணியைக் கண்ணாடி யாய்ப்பதித்து
எண்ணரிய தங்கை இன்ப முடன்வளர்த்த

முப்பத்தி ரண்டறத்தை உடலெல்லா மேபொதிந்து
செப்பமுடன் கந்தை துய்யவெண் கலையணிந்து

தண்டரள மாயன் தடியொன்று கைப்பிடித்து
அண்டர்களும் போற்றி அரகரா வென்றுவர

தேவர்களுங் கூட சிவசிவா வென்றுவர
தாவமுள்ள தேவரெல்லாம் தாரமிட் டேத்திவர

அம்மை உமையாளும் அவளுஞ் சடைவிரித்துச்
செம்மையுள்ள மாதும் சிவசிவா வென்றேத்தி

எல்லோருடனே எம்பெருமாள் தானடந்து
வல்லோர் புகழும் வாழ்கயிலை வந்தனராம்

கயிலை தனில்வரவே காரிருளுந் தான்மறைய
மயிலையொத்த ஈசர் மாயவரைக் கண்டாளி

சந்ததியைக் கண்டு தாயாவல் கொண்டதுபோல்
வந்தந்த ஈசுரரும் மார்போ டுறவணைத்து

இத்தனை நாளும் யானுமைக் காணாமல்
புத்திரனுந் தாயைப் போகவிட்டார் போலிருந்தேன்

மாரி காணாத வாய்த்த பயிர்போலும்
ஏரி காணாத இயல்நீரு போலிருந்தேன்

இனம்பிரிந்த மான்போல் இருந்து உமைத்தேடித்
துணையில்லார் போலே சுகமற்று நானிருந்தேன்

என்று மகாமாலை எடுத்தாவி ஈசுரரும்
சென்றாவிக் கொண்டு சிணுங்கி யழுதுசொல்வார்

இணையும் புறாவதுபோல் இருந்தோமே மைத்துனரே
துணையு மெனைமறந்து தூரநீர் போனதென்ன

என்னைவிட்டு நீரும் எழுந்தருளு மன்றுமுதல்
வன்ன உமையாள் வடிவை மிகஅறியேன்

துணையிழந்த அன்றிலைப்போல் தினமு முமைத்தேடிக்
கணவனில்லாப் பெண்போல் கலங்கினேன் காரணரே

உயிர்த்தோ ழமைபோல் உறவுகொண்ட நாரணரே
மெய்த்தோ ழமையை விட்டுப்பிரிந் தன்றுமுதல்

பிரிந்து மனலந்தேன் பொன்மாலே உம்மைவிட்டுச்
சரிந்துபள்ளி கொண்டு சதாவருட மாச்சுதல்லோ

இத்தனை நாளும் என்னைமிகப் பாராமல்
மத்திப மந்திரியே மறந்தென்னை வைத்ததென்ன

கயிலைக்கு மென்றனக்கும் கட்டான மந்திரிதான்
அகிலமீ ரேழுதுக்கும் அடக்கமுள்ள மந்திரிதான்

நீயல்லால் வேறுளதோ நெடிய திருமாலே
தானீ தமான சர்வபர நாரணரே

இந்த விதமாய் இகபர விதத்தோடும்
உன்றன் தனைப்பெறவே உயர்ந்ததவஞ் செய்தனல்லோ

அப்படியே நீயும் ஆதிநா ராயணனாய்
முப்படியே வந்து உருவெடுத்த மாயவரே

கயிலைத் தேவாதிகளும் கண்ணான மாதிருவும்
ஒயிலான மாமறையோர் உற்ற இருஷிகளும்

கின்னரர்கள் வேத கிம்புருடர் கேதாரரும்
மன்னர் முனிவர்களும் மறையும்பல சாஸ்திரமும்

வரிஎண் 5695 கொ. ஏ.

வேதாவும் நந்தி விதரூபச் சித்தர்களும்
நாதாந்த வேத நல்ல ரிஷிமாரும்

இப்படியே மேலோகத்து எல்லோரை யும்வருத்தி
அப்படியே ஓர்வசனம் அவர்களோ டேகேட்டுக்

கல்லை வலித்திழுத்துக் காலில்மிகப் போட்டவர்போல்
சொல்லை மிகக்கேட்டுச் சுமந்தேன் மிகுபாரம்

எல்லா விதப்பாடும் யான்பட்ட துபோதும்
வல்லவனே யுன்றனுட வாக்கைக்கே ளாதபடி

செய்த விதத்தாலே செப்புதற்குக் கூச்சமுண்டு
மெய்யிசையு மாலே மெத்தகோ பிக்கரிது

இன்றுமுத லும்முடைய இச்சை யதுபோலே
மன்று பதினாலும் மாயனொரு சொல்லாள

எல்லா முமது இச்சை யதின்படியே
சொல்லொன்றுக் குள்ளாய் செலுத்திநீ ராளுமென்று

மாலுக்கு மனது மகிழ்ச்சி வரும்படிக்குப்
பாலுக்கு நேரான்1 பகர்ந்தார்கா ணம்மானை

அப்போது அச்சுதரும் அவரேது சொல்லலுற்றார்
எப்போது முமக்கு இப்படியே யுள்ளமுறை

நானொருவன் வேடனைப்போல் நாட்டில் திரிந்தலைய
ஏனோகா ணுங்களுக்கு இல்லையே சங்கடங்கள்

முன்னுதித்த பாவி முழுப்பாவி குறோணியினால்
பின்னுந்துரி யோதனனாய்ப் பிறந்தவன் மாளும்வரை

உகமா றானதிலும் உதித்தகுறோ ணியுயிரைப்
பகையாக்கிக் கொல்ல பட்டபா டெத்தனைதான்

யான்பட்ட பாடு யாவர் படஅரிதே
தான்பட்ட தெல்லாம் தாம்போது மென்றுசொல்லி

இனிமேல் பகைதான் இல்லாமல் செய்யவென்று
மனுவாய்ப் பிறக்க மக்களே ழுபேரைத்

தேர்ந்தெடுத்து விந்தில் சேர்த்துச்செங் காவுதன்னில்
சார்ந்து விளையாடி தான்பெற்ற பாலருக்கு

எல்லோருங் கூடி ஏற்றதிரு நாமமிட்டு
வல்லோராய்ப் பூமிதனில் வாழுமென்று வைத்தோமே

பா. பே: 1 மோரான்
வரிஎண் : 5705 5714, 5715 கொ. ஏ.

அலுவ லொழிந்ததென்றும் அல்லச்சல்மிக யில்லையென்றும்
மெலிவெல்லாந் தீர்ந்து மேவிஸ்ரீ ரங்கமதில்

இனிதிருக்கும் போது என்னைநீர் பாராமல்
மநீசனையும் பூமியிலே வகுத்ததென்ன சொல்லுமென்றார்

ஆறு யுகமதிலும் அதிபெலக் காரர்களாய்
வீறுடனே பிறவி விதவிதமாய்ச் செய்தீரே

முன்பிறந்த குறோணி விழுங்கினான் கயிலைமுதல்
வன்பிறவிச் சூரனைத்தான் வதைத்ததுவே றாருமுண்டோ

ரண்டாம் யுகத்தில் நன்றிகெட்ட அப்பாவி
குண்டோம சாலியனாய்க் குதித்தானே யப்பாவி

வானலோ கம்விழுங்க வாய்விட் டலறினனே
கோனகிரி வேந்தே கொன்றதுவே றாருமுண்டோ

மூன்றாம் யுகத்தில் முளைத்தானே யப்பாவி
வான்றான மல்லோசி வாக னவன்முதலாய்த்

தேவரையுந் தெய்வ ஸ்திரீகளையு மூவரையும்
ஏவலது கொண்டு இடுக்கமது செய்தனனே

முறையமது ஆற்றாமல் ஓடிப்போ வென்றுரைத்தீர்
சிறைபிடித்த பாவிகளைச் செயித்ததுவே றாருமுண்டோ

நாலாம் யுகத்தில் நன்றியில்லாச் சூரபற்பன்
ஆலா விருச்சம் அதுபோல் கிளையுடனே

நாட்ட முடனே நாடும் படையோடு
கோட்டை யதிட்டுக் கொடியமா பாவியன்

கேட்ட வரங்களெல்லாம் கெட்டியாய் நீர்கொடுத்துத்
தேட்டமுள்ள கயிலை சீமையது வுங்கொடுத்து

இருக்க இடமுமற்று எழுந்திருந்து நீரோடி
உருக்கமுடன் நானிருந்த உவரியிலே வந்திருந்தீர்

தேவர்களைப் பாவி செய்த யிடுக்கமதால்
மூவர்முத லும்மிடத்தில் முறையிட்ட யேதுவினால்

என்னை வருத்தி ஏற்ற மொழிகள்சொல்லிச்
சென்றவனைக் கொல்லுமென்று செய்திசொல்லி விட்டீரே

விட்டவுடன் நானவனும் வெகுநாளா யுத்தமிட்டுப்
பட்டபா டெல்லாம் பகர வெளிதாமோ

உயித்தமிட் டவனை ஒடுக்கித் தரமறுத்துச்
செயித்தேன் பின்னவனும் செத்த யுகமதிலே

இரணிய சூரனென்று எனக்கெதிரி யாய்ப்பிறந்து
தரணியி லவன்பேரைச் சாற்றி வழங்கலுற்றான்

பின்னு மவன்றனக்குப் பிள்ளையாய் நான்பிறந்து
கொன்னு தரமறுத்தேன் குதித்துகாண் மற்றயுகம்

பத்துத் தலையோடு பாவியவன் பிறந்து
உற்றுஅவன் கேட்டவரம் ஒக்கநீர் தாம்கொடுத்து

அருகில்மிக வாழ்ந்திருந்த ஆயிளையை யுங்கொடுத்துக்
குருவிருந்த சோதி குன்றையும் நீர்கொடுத்துப்
பாவியவன் மூன்று பாரடக்கி ஆண்டனனே
தேவியும் நானும் தேசமதி லேபிறந்து

அவனை யழித்து அந்தயுக முங்கருக்கி
சிவனேயுன் பாரிதனைச் சிறைமீட்டித் தந்ததாரு

துரியோ தனனாய்த் திரும்ப அவன்பிறந்து
மதியாம லென்றனையும் மறையுமிக நம்பாமல்

அன்போரை யெல்லாம் அகப்படுத்தி மாபாவி
வம்பான கள்ளன் மாய்மாலஞ் செய்ததினால்

கொன்னவகை சொல்ல கூடுமோ காரணரே
என்னென்ன பாடு யான்பட்ட மாய்மாலம்

கஞ்சனென்ற பாவிக்குக் கடியவரம் நீர்கொடுத்து
வஞ்சன்தான் செய்த மாய்மலம் ரெம்பவுண்டு

அவனை வதைக்குமுன்னே அடியெத்த னைகளுண்டு
சிவனே யுமக்குச் சூடெண்ணஞ் சற்றுமில்லை

இருப்பி லிருந்துகொண்டு எனக்கலைச்சல் செய்வதுண்டு
குருபரனே நீரும் கொடுத்தீர் புரத்தோர்க்கு

முப்புரத்தோர் செய்த முடுக்கமதுக் காற்றாமல்
அப்புரத்தோர் தம்மை அழிக்கவொரு கோலமதாய்

எண்ணரிய பீற்றல் ஏற்றகந்தைத் துணியுடுத்து
மண்ணி லேயவர்கள் வலுவை மிகக்குறைக்க

என்னென்ன பாடு யான்பட்டே னப்பாலும்
பொன்னான ஈசுரரே பூரித் தெரித்தீரே

பொதுவாய் நிறைந்த புண்ணியரே யிப்போது
எதிர்ப்பவரார் சொல்லும் இந்தமாய் மாலமொரு

கலியனென்ற பேச்சு காதில்மிகக் கேட்டதுண்டால்
சலிவாகி மேனி சடலமிரு ளாகுமல்லோ

மெய்பேச வேணுமென்று மேனி யிருந்தாலும்
பொய்பேச புத்திப் பொலியும் பொடுபொடென

வாளா யுதத்தாலும் வாய்த்தகணை யம்பாலும்
பாழாக்க வென்றால் படாதே மாகலிதான்

மற்றப் பிறவி யாக வகுத்தாலும்
இத்தனை யெண்ணம் இல்லையே யென்றனக்கு

அய்யோயென் மக்கள் அதற்குள்ளகப் பட்டாரே
மெய்யோ யினிமக்கள் விளங்குவ தெக்காலம்

தீண்டிப் பிடித்தானே செத்தகலி மாய்மாலன்
விண்டிடறு தீர்ந்துமக்கள் விளங்குவது எக்காலம்

ஆறு பிறவி அழித்ததுவு மென்றனக்கு
நீறுபோ லெண்ணுதுகாண் நீசகலியைப் பார்க்கையிலே

என்ன விதத்தால் இவனை யழிப்பேனென்று
வன்னச் சிவனாரே மனதுவே றெண்ணுதுகாண்

காடாச்சு தேசம் நகரியுங்கள் பாடாச்சு
வீடாச்சு குண்டம் மேதினிதான் காடாச்சு

தேச வழிபோறேன் செல்லாது யிங்கேதான்
மாய வலையைவிட்டு மறையவே போறேன்காண்

பலபேர்க ளாட்டும் பாம்புபோ லென்னையுந்தான்
அலைவிதமா யென்னை அழைத்தமென்ன சொல்லுமென்றார்

அப்போது ஈசுரனார் அச்சுதரைத் தாம்பார்த்து
இப்போது நானும் இயம்புகிறேன் கேளுமென்று

முப்பிறவி நீரும் உதித்துவந்த நாளையிலே
இப்பிறவித் துயரம் எல்லாம் வரும்படிக்குப்

பண்டுவொரு சாபம் பகர்ந்தேன்நான் மைத்துனரே
அன்றுசா பம்பகர்ந்த அதுகேளு மைத்துனரே

குறோணியொரு சூரக் கொடும்பாவி தான்பிறந்து
கறோணித மாயவரே தொல்புவியெல் லாமுழுங்கி

என்னோடு ஈஸ்வரியாள் எல்லோரை யும்விழுங்க
நின்றோடு மாயவரே நீயொருவன் தப்பிமிக

என்னை நினைத்துதவம் இருந்தாயே கீழுலகில்
தென்னவனே நீயும் செய்த தவமதனால்

எழுந்தருளி நானும் என்னவரம் வேணுமென்றேன்
குளிர்ந்த குணமான கோவேந்தே நீமாறி

கேட்டாயே சூரனுடல் கீறித்துண் டாறாக்கித்
தாடாண்மை யாகத் தரணிதனில் விட்டெறிய
வரந்தாரு மென்று வாகாகக் கேட்டவுடன்
தரந்தரமே துண்டம் தரணிக்கெல் லாம்பிறந்து
மாற்றானா யுன்றனக்கு வருமாறு யுகம்வரைக்கும்
சீற்றத் துடனே செடமெடுக்கு மென்றுசொல்லித்
தந்த வரத்தின் தன்மையா லிந்தமுறை
என்பே ரில்கோபம் ஏன்சொல்லப் போறீர்காண்
என்றுஅந்த ஈசர் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்று மகாமால் ஆகங் களிகூர்ந்து
ஆனாலும் நான்கேட்ட அவ்வரங்க ளாகிடினும்
மானாபர ஞாயம் வரம்பழித்துப் போட்டீரே
இதற்குமுன் னேதாலும் என்னையறி யாதவண்ணம்
ஒதுக்கிலிருந் தோர்வளமை உங்களால் செய்ததுண்டோ
மும்முறைபோ லென்னை மூழித்துக் கெணியாமல்
அம்முறையை நீரும் அழித்ததென்ன ஈசுரரே
என்னைக் கெணியாமல் இக்கலியைச் செய்ததினால்
நன்னமிர்த ஈசுரரே நம்மாலே கூடாது
அழிப்பதுவுங் கலியை அங்கல்லால் கூடாது
விழிப்பதென்ன நம்மாலே விசாரமிடக் கூடாது
நம்மாலே யொன்றும் நடவாது ஈசுரரே
சும்மாயென் னோடிருந்து சோலிபண்ண வேண்டாங்காண்
உகத்துக் குகங்கள் ஓடித்திரிந் தலைந்து
மிகுத்துவமாய்ச் சந்து சதைமுறிந்து நோகுதையா
தூங்கி விழியாமல் திமிர்போல் சரீரமது
ஏங்கிமிக வாடுதையா இலக்குமியைக் காணாமல்
பாவிகள் பண்ணிவிட்ட பாட்டைமிக வெண்ணுகையில்
ஆவி மிகவாடி அங்கமெல்லாஞ் சோருதையா
அந்தப்பா விகளிலும் அதிகமுழுப் பாவியிவன்
சந்ததிக்குத் தாய்தகப்பன் தாழ்ந்துநின் றேவல்செய்தால்
கொடியவனோ பாவி கொஞ்சமிஞ்ச மோயிவன்தான்
முடியுமோ பாவி யுத்தமிடச் சென்றதுண்டால்
தன்ம மறியாத சண்டித்தடி மோடர்கையில்
நம்மைப் பிடித்தங்கே நகட்டிவிட வேண்டாங்காண்

பட்ட அடிவூறப் படுத்திருக்கப் போறேன்நான்
ஒட்டொழிய யென்னை ஒடுக்கிவிட வேண்டாங்காண்

என்றாதி நாரா யணர்தாமு மிப்படியே
அன்றாதி நாதன் அவரோ டிதுவுரைக்க

சிவனு முகமயர்ந்து செப்புவார் மாயருடன்
புவன மதிற்குடைய பொன்னே யென்மாதவமே

இப்படித்தான் மைத்துனரே ஈதுரைத்தீ ரானாக்கால்
எப்படித்தா னானும் ஏகமதே வாழுவது[1]

சுவரல்லோ மைத்துனரே சித்திரமும் நானல்லவோ
கவரல்லோ நாங்கள் கயமல்லோ மைத்துனரே

மாயனல்லோ யெங்களுக்கு மலையல்லோ மைத்துனரே
ஆயனல்லோ யெங்களுக்கு அணையல்லோ மைத்துனரே

கொப்பல்லோ நாங்கள் குருவல்லோ மைத்துனரே
செப்பல்லோ மைத்துனரே சிமிள்கூடு நாங்களெல்லாம்

நீர்தாமு மிப்படியே நெகிழ்ந்தமொழி சொன்னதுண்டால்
ஆர்தானு மென்றனக்கு அணைவுமொழி சொல்லுவது

மூடிப்படி குலுங்க உலுங்காதோ கொப்பெல்லாம்
கூடிப்படி குலுங்க குலையாதோ சீவனது

தேவர்முனி சாஸ்திரிகள் சிறுபுத்தி யைக்கேட்டு
மூவருன்னைப் பாராமல் முனிந்துசெய்த ஞாயமெல்லாம்

பொறுத்தருளு மென்னுடைய புண்ணிய மைத்துனரே
மறுத்துரைத்தால் நானுமினி வகுத்துரைக்க ஞாயமில்லை

எல்லாம் பொறுத்து இனியுமக்குத் தேர்ந்தபடி
சொல்லொன் றுக்குள்ளே செலுத்தியர சாளுமென்று

ஈசுரனார் சொல்ல எம்பெருமா ளேதுசொல்வார்
வீசுபுக ழீசுரரே விரித்துரைக்க நீர்கேளும்

என்னையுமோ கீழுலகில் இறந்துகிடந் தாரெனவே
சொன்னவரை யெல்லாம் துரிசமுட னேயழையும்

என்றந்த மாயவனார் இப்படியே சொன்னவுடன்
அன்றந்த ஈசுரனார் அழைத்தா ரவர்களையும்

உடனேதான் தேவர்முனி ஒக்கப் பயமடைந்து
தடதடென ஓடிவந்து தாழ்ந்துநமஸ் காரமிட்டு

அப்போது மாயவனார் அவர்கள் தமைப்பார்த்துச்
செப்புகிறா ரையா திருக்கண் பொறிபறக்க

பா. பே: 1 ஆளுவது

கண்கள் சிவந்து கருமேனி தான்விறைத்து
விண்க ளதிர வெடுவெடெனக் கோபமுற்றுத்

தேவர் திணுக்கிடவே தெய்வமுனி தான்பதற
மூவர் திணுக்கிடவே உரைக்கிறா ரெம்பெருமாள்

மண்ணதிர விண்ணதிர மலைகள் பொடுபொடெனத்
திண்திண் ணெனவே தேவர் மிகப்பதற

சிவனுங் கிடுகிடெனச் சிவனுமை யும்பதற
கமனும் பதற நாரா யணருரைப்பார்

தேவரே வானவரே தெய்வமுனி சாஸ்திரியே
மூவரே நானும் ஒளித்ததெங்கே சொல்லுமென்றார்

சாகக் கிடந்ததெங்கே தப்பியொ ளித்ததெங்கே
போகக் கிடந்ததெங்கே போனதெங்கே சொல்லுமென்றார்

ஆளுக்கொரு மூப்பாய் அரியிங்கே யில்லையென்று
கோளுரைத்தீ ரீசர் குருமுன்னே நீங்களெல்லாம்

சாத்திரத்தைப் பார்த்துச் சரியாகச் சொன்னதிட்ட
சூத்திரத்தை யெல்லாம் சொல்லுமென்றா ரெம்பெருமாள்

சொல்லவா யில்லாமல் சோர்ந்துமிகத் தேவரெல்லாம்
பல்வாய் சுண்டொல்கி பதைபதைத்து நின்றனரே

கண்தலை கவிழ்ந்து கால்பேர்த்து வைக்காமல்
விண்கவிழ்ந்து தேவர்முனி வெட்கிநின்றா ரம்மானை

நின்ற நிலையறிந்து நெடியபர மேசுரரும்
அன்றெந் தலோடே அறம்பாடிச் சொன்னதெல்லாம்

இன்றெங்கே போச்சுதுகாண் இரண்டுமிகப் பேசாமல்
நின்றிங்கே நீங்கள் நினைவயர்ந்து நிற்பதென்ன

பேச்சுப்பே சுங்கிளிக்குப் பின்பூனை வந்தாக்கால்
கீச்சுக்கீச் சென்றுகிளி கீழ்ப்பதுங்க வேண்டியதேன்

அன்று உரைத்தமொழி அயர்ந்துநீர் போனதென்ன
இன்றுநான் கண்டிலனே இதற்குமுன் னுள்ளதிறம்

இப்படியே ஈசர் எடுத்துரைக்கத் தேவரெல்லாம்
எப்படிநாம் சொல்வோம் என்றே திகைக்கலுற்றார்

எல்லா மறிந்து எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
பொல்லாதார்க் கெல்லாம் பிறப்பொன்று வந்ததுவே

சொல்லுகிறேன் நானுமொன்று சொல்லுவது கேட்பீர்களோ
நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்று யெல்லோரும்

அப்போது யெம்பெருமாள் ஆதிசிவ மோடுரைப்பார்
இப்போது கேட்பீர்களோ யான்சொல்லும் ஞாயமதை

சிவன் திருமாலிடம் எல்லாப்பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்தல்

என்றுதிரு மாலுரைக்க எடுத்துரைப்பா ரீசுரரும்
மன்று தனையளந்த மாலேயென் மைத்துனரே

வாரு மெனஅழைத்து மாலை யருகிருத்திச்
சீருடனே வேதாவும் சிவனும் உமையாளும்
எல்லோருங் கூடி இருந்தந்த மாயவரை
நல்லா யருகிருத்தி நவிலுவார் சத்தியமாய்
இதுக்குமுன் செய்த பிழையெல்லாம் நீர்பொறுத்துக்
கதுக்காக வும்முடைய கருத்தின் படியாலே
நடக்கும்படி சட்டமெல்லாம் நாரணரே தந்தோங்காண்
அடக்குடக்கு யெல்லாம் ஆதிநாரணர்க்குத் தந்தோங்காண்
இன்றுமுத லும்முடைய இச்சைபோ லேநடத்தி
என்றும் நடத்திக்கொள்ளும் என்றே விடைகொடுத்தார்
சட்டமெல்லாம் நாரணர்க்குத் தந்தோ மினிநீர்தாம்
இட்டசட்ட மீறி இனியொருவர் செய்யோங்காண்
உம்மை நினையாமல் உகக்கலியைச் செய்ததினால்
நம்மை வசநீர்தாம் நடத்தும் படிநடத்தும்
என்றந்த ஈசுரரும் ஏற்ற உமையாளும்
அன்றந்த வேதாவும் அமரர்முனி தேவர்களும்
சத்திய மாகத் தாமுரைத்தார் நாரணர்க்கு
மத்திய நாதன் மனமகிழ்ந் தேதுசொல்வார்
நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற்று யெம்பெருமாள்
வல்லப் பரமே சுரரோடே தாம்வகிர்வார்
நன்மைபோ லொத்தக் கலிப்பிறப் பானதினால்
நம்மள் முதல்மாறிப் பிறக்கநா ளாகுதுகாண்
ஆனதா லீசுரரே அருளுகிறேன் நீர்கேளும்
ஈனமுள்ள பாவி இயன்றதுரி யோதனனைக்
கொன்னே னவனைக் குருநா டையவர்க்கீந்து
முன்னே மறையோன் மொழிந்தசா பத்தாலே
தேவர்முதல் வானவர்கள் தேவமுனி யாவரையும்
மூவ ருறையும் உற்றதெய்வ லோகமேழும்
மேலோர்க ளெல்லாம் மேதினியி லென்றனக்கு
பூலோகந் தன்னில் பிள்ளையென வேபிறக்க

வேணுமென்று மாமுனியும் விட்டசர் பத்தாலே
தாணுவே நீரறிய தாம்பிறந்தார் சாணாராய்

ஏழுலோ கமதக்கும் ஏழுவித்து தானெடுத்துக்
கீழுலகில் பெற்றேன் கிருபையுள்ள சான்றோராய்

பெற்றுவைத்து ஸ்ரீரங்க பூமியிலே போயிருந்து
மற்றுஞ்சில நாட்கழித்து வாழுந் தியதிதனில்

அனந்த புரம்நோக்கி யான்வருகும் நாளையிலே
புனந்தனிலே நின்று புலம்பலுற்றார் தேவர்களும்

தெய்வலோ கத்திலுள்ள தேவதே வாதிகளும்
வைகுண்ட லோகமதில் வாழுகின்ற தர்மிகளும்

சிவலோகம் வாழும் சிட்டர்முதல் வானவரும்
தவமான வேதாவின் தன்னுகத்தில் வாழ்பவரும்

வடக்குக்கயி லாசமதில் வந்திருந்தார் வாட்டமதாய்
நடக்கும் வழியில் நானவரைக் கண்டேதான்

தாது கரமணிந்த தானவரே தர்மிகளே
ஏதுகா ணீங்கள் இங்குவரக் காரணமேன்

என்றவரோ டேகேட்டேன் ஈசுரரே கேட்டிருவும்
அன்றவர்க ளென்னோடே அருளினதை நீர்கேளும்

கலியன் பிறந்ததினால் கட்டழிந்து மானுபங்கள்
சலிவாகி யெங்களுட தானதவங் குன்றினதால்

இனியிருந்தா லென்னபலன் என்றுமிக யெண்ணமுற்றுக்
கனிந்து வுமைத்தேடிக் காணவந்தோ மென்றுரைத்தார்

அப்போது வுங்களுக்கு ஆகவேண் டியவளம்
இப்போதே சொல்லும் என்றேகேட்டேன் தேவருடன்

சொல்லுகிறா ரந்தத் தேவர்கள்தா மீசுரரே
நல்லதுகா ணிந்த நாட்டில்கலி வந்ததினால்

கலிக்குமுன் னுள்ளதுவும் கலியில்மிகக் கண்டதுவும்
அலிக்கிய மானதினால் அக்கலிமா ளும்போது

சிவசத்தி யும்வரையும் சீவனுள்ள செந்துக்களும்
தவமுனிவ ராகிடினும் தரணிப் புற்பூண்டுவரை

மட்டை மருந்திலையும் மலைகடலும் வாசுகியும்
திட்டமுடன் நாரணர்க்குச் சிந்தையுற்ற பேர்களெல்லாம்

மேனி யழுக்கறுத்து மேன்மூ டிருளறுத்து
யோனிப் பிறப்பும் உற்றலிங் கப்பிறப்பும்

வரி எண்: 5981 அ. ஏ.

அவரவர்க் குள்ள அதிகப் பிறப்போடும்
எவரெவரும் பூமியொன்றில் இனிப்பிறக்க வேணுமல்லோ
ஆகும் பிறப்பும் ஆகுவது மிந்நாளில்
சாகும் பிறப்பு தவறுவது மிந்நாளில்
அப்படியே நீசன் அவன்பிறந்த ஏதுவினால்
எப்படியும் ரண்டிலொன்று ஆகுவது திட்டமுண்டே
ஆனதா லெங்களுட அக்கமதி லிப்போது
மானமாய்ச் சான்றோராய் வகிருமென்றா ரீசுரரே
கொஞ்சம் பொறுவுமென்று கூறிவந்தேன் முன்னமேதான்
என்சொல் மொழியும் ஏற்றமுனி சாபமதும்
செம்மைசேர் கயிலை சுவரி லெழுதினதும்
இம்மெய்யில்லாப் பொய்யை இவர்கள்முதல் சொன்ன [தினால்
பிறவிசெய்ய ஞாயமுண்டு பிள்ளையாய்க் கீழுலகில்
திறவி முதற்பொருளே செய்தியென்ன சொல்லுமென்றார்
அப்போது ஈசுரரும் அச்சுதரைத் தாம்பார்த்து
இப்போது மைத்துனரே யானென்ன சொல்வதுகாண்
நீர்நினைத்த துபோலே நிச்சயித்துக் கொள்ளுமென்று
பாரனைத்துங் காக்கும் பரமே சுரருரைத்தார்
அப்போது பாரளந்த அய்யாநா ராயணரும்
முப்பொருளு மொன்றாய் ஒத்திருந் தேதுசொல்வார்

தேவலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

தேவரையுந் தாம்வருத்திச் செப்புவா ரையாவும்
பாவலரே நீரும் பார்த்துத்தேர்ந் துணராமல்
மாலிங்கே யில்லையென்று மாறாட்டஞ் சொன்னதற்குச்
சூலின் கருத்திரண்டு தொல்புவியி லேபிறக்கும்
உங்க ளினமாக ஒருபிள்ளை பெற்றதுண்டு
அங்கேபோய்ச் சாணாராய் அதில்பிறக்கப் போவுமென்று
சொல்லவே தேவரெல்லாம் சிரித்துமனங் கொண்டாடி
நல்லதுகாண் நாரணரே நாங்கள்பிழைத் தோமெனவே
பிறக்கவே போவோம் பிறந்தா லடியார்க்கு
இறக்கவிதி யாகுமல்லோ இழிகலியன் மாய்கையினால்
இறந்தாலும் பின்னுமந்த இனத்திலடி யார்பிறக்க
வரந்தாரு மென்று வணங்கினா ரையாவை

வரிஎண் : 6017 - 6019 கொ. ஏ.

அப்போது அய்யா அரிநமோ நாரணரும்
செப்பரிய நல்லகுலத் தேவர்களுக் கேதுரைப்பார்

மக்களே நீங்கள் வையகத்தி லேபிறந்தால்
வக்கலிய னேதுவினால் மாயமுங்க ளைச்சூழ்ந்து

என்பேரு மீசர் ஏற்றஉமை யாள்பேரும்
தன்பேருஞ் சொல்லாதே என்று தடுத்தடிப்பான்

ஆனதால் சாவுவரும் ஆனாலு முங்களுயிர்
மானமது மாறாமல் மாறியவ் வினத்திலுறும்

இப்படியே வுங்களைநான் இரட்சித் தெடுக்குமட்டும்
எப்படியு முங்களுயிர் இதில்விட் டகலாதென்றார்

நல்லதுகா ணென்று நாட்டமுற்றுத் தேவரெல்லாம்
வல்ல வகையான வாய்த்தசா ணாரினத்தில்

தேவ ருயிர்பார்த்துச் சென்றுதித்தார் தேவரெல்லாம்
மூவருரை மாறாமல் மொக்கமுள்ள தேவரெல்லாம்

சம்பூரணத்தேவன் – பரதேவதை தவசு

போகும் பொழுதில் பொன்னுலகத் தேவர்தனில்
தாவும்பெரிய வொரு சம்பூரணத் தேவன்

பரதே வதையான பார்மறலி தன்னுகத்தில்
உரமான தேவியவள் உகந்தமன்ன னைநீக்கி

தெய்வப்பூ ரணத்தேவன் சேர்ந்தவளோ டேநடப்பாய்
மைவளையின் மாய்கையினால் மாறியவன் பேசினனே

நான்பிறக்க வேணுமென்றால் இந்தநண் ணுதலை
[யென்னோடு
தான்பிறக்கச் சொல்லித் தாரம்போ லாக்குவீரால்

நான்பிறக்கப் போவேன் நாரணரே யல்லாது
தான்பிறக்கப் போவதற்குச் சங்கடங்க ளுண்டுமையா

என்றுரைக்கத் தேவன் எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
நன்றுநன்று தேவனேநீ நாணமென்னப் பேசுகிறாய்

உன்பிறப்பு உயர்பிறப்பு ஓவியத் தின்பிறப்பு
பின்பிறப்பு யேமன் பூமி பிறப்பல்லவோ

அப்பிறவிக் கிப்பிறவி அடுக்குமோ தேவனேநீ
இப்பிறவி ஞாயம் ஏனுரைத்தாய் மாதேவா

ஆனையொடு பூனை அணைந்துநலஞ் செய்திடுமோ
பூனையொடு ஆனை புல்குமோ மாதேவா

வெண்பா

ஆனை மதமா யடர்ந்து மிகத்தேவா
பூனை யொடுவந்து புல்குமோ - பூனைதான்
நாயோடு புல்குமோ நல்லறிவில் லாத்தேவா
ஈயோடு சேர்மோ இசல்

நடை

ஏனடா மாதேவா இந்தமுறை சொன்னதென்ன
வீணடா யிவ்வாசை விட்டுவிடு நீதேவா
கீரிக்குப் பாம்பு கிளைவருமோ வையகத்தில்
ஓரிக்குச் சிங்கம் ஒக்குமோ மாதேவா
இப்படியே மாயன் எடுத்துரைக்கத் தேவாதி
எப்படியும் புத்தி இசையாம லேதுரைப்பான்
காவலரே மாமோகம் கண்ட யிடமல்லவோ
ஆவலது கொண்டயிடம் அச்சுதரே சம்மதங்காண்
எந்தவித மாகிடினும் எனக்கந்தப் பெண்கொடியைத்
தொந்தம்போ லென்றும் தொலையாத ஆசையது
தந்தருளி வைத்தால் தர்மமுண் டுங்களுக்கு
என்றன் பிரானே இனிமாறிச் சொல்லாதே
என்றுரைக்கத் தேவன் எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
ஒன்றுநீ கேட்டிலையே உன்மனது ஒத்திலையே
கீழுள்ள பெண்ணை மேலாக்க வேணுமென்றால்
வேழொத்தத் தேவா மிகுத்ததவஞ் செய்திடுநீ
மேலாக வேணுமென்று மெல்லியரும் நற்றவச்
காலால் கனலெழுப்பிக் கடுந்தவசு செய்திடச்சொல்
தவசு யிருபேரும் தாற்பரிய மாகிநின்று
சிவசுவா சம்பெருக்கிச் சிறந்ததவஞ் செய்திடச்சொல்
நின்ற தவத்தில் நிலையாய் நினைத்ததெல்லாம்
அன்றுங்க ளுக்கு அருளுவே னுண்மையென்று
சொல்லிடவே தேவன் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
நல்லதுகா ணென்று நாட்டமுற்றுத் தேவனுந்தான்
பரதே வதையான பைங்கிளியைத் தான்கூட்டி
விரைவா கத்தேவன் விறுமா பதஞ்சேவித்து[1]
நின்றான் தவசு நெடியோ னுறுதியென்று
நன்றான நன்னுதலும் நல்லசம் பூரணனும்

பா. பே: 1 செயித்து

மனைவியும் புருஷனென மாறாப் படையுமென்று
நினைத்துத் தவசு நிற்கநிலை தேடிநின்றார்
அனைத்துயி ருங்காக்கும் அய்யாநா ராயணரும்
கனத்துடனே பின்னும் கட்டாக யேதுசெய்தார்

எமலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

ஏம னுலகமதில் இருக்குந் தபோதனரைத்
தாமனந்த பேர்கள் சர்வது மேயழைத்து
வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்த தபோதனரே
ஏதுங்கள் ஞாயம் என்னோடு சொல்லுமென்றார்
உங்கள் குடும்பம் உடையோன் பதம்வணங்கி
எங்களுட மோட்சமதில் இருக்கிறா ராகையினால்
ஆனதா லவர்கள் அனுக்கிரகந் தன்னாலே
மானமுட னேமனுட வையகத்தில் வாழ்ந்திருந்தீர்
இன்ன முன்வழிகள் என்மகவா யங்கிருக்க
வன்னமுட னவ்வழிதான் வாய்த்தசா ணாரினத்தில்
போய்ப்பிறந்து நன்றாய்ப் புவிமீதி லேவாழ்ந்து
மேற்பிறவி வந்திடினும் மேவுவது மவ்வழியில்
இப்படியே பிறந்து எண்ணு மிடறுசெய்து
எப்படியு மென்குடும்பத் தாலே யிருளகன்று
உன்பிறப்போர் தன்னால் உதவிபெற்று வாழுமென்று
எம்பெருமாள் சொல்லி இனத்தில் பிறவிசெய்தார்

சொர்க்க லோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

சொர்க்கலோ கத்தாரைச் சுறுக்காய் வரவழைத்து
மிக்கவுங்கள் செய்தியென்ன விடுத்துரையு மேவலரே
நான்பிறவிக் கெல்லாம் நம்பிகூ டப்பிறந்து
என்பிறகே வந்து எனக்கேவல் செய்ததினால்
இன்னம் பிறவி இனத்திலுயி ரென்மகவாய்
வன்னமுள்ள சாணார் வழியி லிருப்பதினால்
காலக் கலிதான் கட்டழிந் தென்மகவு
மேல யுகமாள விடைநிச்சித் திருப்பதினால்
நீங்களும்போ யங்கே நிங்க ளுடவழியில்
மங்களமாய்த் தோன்றி வாழுங்கோ யென்மகவாய்
வாழுகின்ற நாளையிலே வருவே னானுங்களிடம்
நாளும்பல வூழியங்கள் நமக்குமிகச் செய்திடுங்கோ

ஏவல்கண் டுங்களைநான் இரட்சித்து ஆண்டுகொள்வேன்
போவெனவே சொல்லிப் புகன்றா ரவர்களுக்கு

பிரமலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

பிரமலோ கத்திலுள்ள பிலத்த யிருஷிகளை
வரவழைத்து அய்யா நாராயணர் வகிர்வார்

வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்தரிஷி மார்களேநீர்
ஏதுங்கள் ஞாயம் என்னோ டுரையுமென்றார்

அப்போது நல்ல அந்தரிஷி யேதுரைப்பார்
இப்போது அய்யாவே எங்களைப்பூ லோகமதில்

படைக்கவே ணுமெனவே பகர்ந்தமொழி மாறாதே
நடக்கக் கருமமிது நாரணரே பொய்யாது

முன்னமே யெங்கள் முறைவழியி லோருயிரை
வன்னமுள்ள சாணாராய் வகுத்தீரே யும்மகவாய்

அல்லாம லெங்கள்வழி ஆனரிஷி தங்களிலே
பொல்லாத குற்றம் பிரமனுக்குச் செய்ததினால்

அன்பத்தினா லொன்றிரிஷி அவனிதனில் போகவென்று
இன்புற்ற நாரணரே ஈந்தீரவர் கேட்டவரம்

ஆனதா லவர்கள் அவனிதனி லேதிரிய
ஏனையா யெங்களைநீர் இப்போ பிறவிசெய்தால்

இனம்பிரிந்து நாங்கள் இருப்போமோ பூமிதனில்
கனம்பொருந்தும் நாரணரே கட்டுரைக்க வேணுமென்றார்

நல்லதுகா ணென்று நாரா யணருரைப்பார்
வல்ல யிருஷிகளே வகையாகக் கேட்டீர்களே

அதுக்கு விபரம் அருளுவேன் கேளுமென்று
மதுக்குகந்த மன்னன் வழுத்துவா ரன்போரே

சென்ற யிருஷியெல்லாம் செடமெடுத்துப் பூமிதனில்
மண்டலங்கள் தோறும் வாழுவார் கண்டீரே

என்ன விதமாக இருப்பரென் றேயினமாய்
துன்னமாய் நன்றாய்த் துணிந்துநீங்கள் கேட்டிடுங்கோ

மான்தோ லிலேயிருந்து வானமதைத் தான்பார்த்துத்
தீன்சோ றருந்தாமல் சலங்குடித்து நாடோறும்

கற்பமுண்டோ மென்று கலியில்மிகப் பட்டுழன்று
அற்பமுடன் கொஞ்சி அவன்சிலநாள் தானிருந்து

பிரம வைகுண்டம் பிறப்பெடுத்து நான்தானும்
வரம்வைத் தவனை வதைத்துப்பின் னுன்னினத்தில்

படைத்துத் தருவேன் பார்த்துக்கோ லெக்கெனவே
அடர்த்தியா யைம்பத்து ஐந்து ரிஷிகளும்
ஆளுக் கொருவிதமாய் அருந்துவ துமிருப்பும்
நாளு முறையாய் நடத்துவதும் நீகேளு
ஒக்க விபரமதாய் உரைக்கநே ரம்பெருகும்
மிக்கத் திரட்டாய் விடுகிறேன் நீகேளு
நல்ல மிளகுதின்று நவகண்டி தான்பூண்டு
கொல்ல மிளகுதின்று குப்பைமே லேயணிந்து
வெள்ளித் தடுக்கில் வீற்றிருப்பா ரேசிலர்கள்
கள்ளிப்பா லெடுத்துக் காலெல்லாம் பூசிக்கொண்டு
ஆனைத்தோ லிட்டு அருந்தாமல் நாடோறும்
கானகத்தில் வாழ்ந்து கண்மூ டாரேசிலர்கள்
மரத்தைமிகக் காலிலிட்டு மாசிலந்திக் கோர்வையிட்டுச்
சரத்தையுள்ளே கொண்டு தானிருப்பா ரேசிலர்கள்
மீட்டைக் கொடியும் மிளகுவெற்றி லைக்கொடியும்
ஈட்டமுடன் தின்றுநிஷ்டை எனயிருப்பார் சிலபேர்கள்
உப்பில்லா அன்னம் ஒருபோது தான்குடித்து
அப்பிலிட்டுத் தின்று அக்கினியில் தான்காய்ந்து
இருப்பார் சிலபேர்கள் இன்னம்நன்றாய் நீகேளு
பொருப்பி லிருப்பார் பூமியிலே வாரோமென்பார்
கள்ளிப்பா லுண்டு கவிழ்ந்திருப்பா ரேசிலபேர்
கொள்ளித் தழலும் கொள்ளைகொண்ட கஞ்சாவும்
உண்டோங்காண் லோகமதை விழுங்குவோ மென்பார்சிலர்
கண்டா லறிந்திடலாம் கானகத்தி லேசிலரை
புல்லை யருந்திப் புலித்தோலின் மேலிருந்து
தில்லைப்பா லுண்டு திரிவோமென் பார்சிலபேர்
புகையிலைச் சாறு புகட்டுவோ மென்பார்சிலர்
தகையில்லாக் கற்பம் தானுண்டோ மென்பார்சிலர்
பூவில் படுப்போம் புகட்டுவோ மாவின்பால்
காவி லிருந்து கலையுடுக்கா தேயிருப்பார்
உடையுடா தேகழுத்தில் உத்திராட்ச மேபுனைந்து
நடையொற்றைக் காலால் நடப்பார் சிலபேர்கள்
இப்படியே நன்றாய் இவரிவர்க் கோர்விதமாய்
அப்படியே தேசமைம்பத் தாறதி லுந்திரிவார்

வரி எண்: 6171, 6179, 6193 கொ. ஏ.

சோழக் குருநாடு தேசமது நன்னாடு
ஆளவை குண்டர் அவர்வளரும் நன்னாடு

இந்நாட்டில் வாழும் இராச ருடவளமை
சொன்னால் தொலையாது சொல்ல வெளிதல்லவே

இப்புவியில் வாழும் என்றன்வை குண்டரிடம்
எப்புவியில் வாழும் இருஷிசன் னாசியெல்லாம்

வரம்வைக்கச் சொல்லி வதைக்கவந்த வைகுண்டர்காண்
பரப்பெரிய வைகுண்டப் பதியாள வந்தவர்காண்

இப்புவியை யாள இராசவை குண்டராசர்
எப்போவரு வாரென்று இருக்குஞ்சன் னாசியெல்லாம்

சன்னாசி யெல்லாம் தலைவீதம் வாழுகின்ற
மின்னான சீமை விரிக்கக்கேள் நீங்களெல்லாம்

பாண்டிய னான பரிகொங்கை நன்னாட்டில்
ஆண்டிருப்பான் சன்னாசி அவனொருவன் கேட்டிருநீ

வருஷ மொருகால் மாறிப் பிறந்தேனென்று
புருஷனென வந்தெடுத்தால் பிள்ளையுண்டு யென்றுசொல்லி
இருப்பான் சிலநாள் இவனொரு சன்னாசி
இருந்தந்த நாட்டைவிட்டு எழுந்திருந் தவன்தானும்
சிங்கள நன்னாட்டில் சீகண்டன் ராச்சியத்தில்
புங்கம்பா லுண்டு பூவையரைப் பாரோமென்று
ஆடை யுடுக்காமல் அவனிருப்பான் சன்னாசி
கூடக்கன்[1] நாடு குருக்கேத்திரன் ராச்சியத்தில்

சூரக்கோல் கைப்பிடித்துச் சூலா யுதமேந்தி
வீரத்தனம்பே சியிருப்பான் இவனொரு சன்னாசி

தன்மதத் தால்பேசித் தானிருப்பா னேசிலநாள்
கன்மத்தால் சாவான் கடியமூன் றாம்பேர்தான்

இப்படியே யைம்பத் தைந்தூ ரிவைகளுக்கும்
அப்படியே தானிருக்கும் ஆனசன் னாசிகட்கும்

ஒன்னொன் னடையாளம் உரைக்கிறேன் சீக்கிரமாய்
துன்னெனவே நீங்கள் துணிந்துமிகக் கேளுமென்று

நாலாஞ் சன்னாசி நயனமூ டாதிருந்து
காலைக் கைகொண்டு கட்டிறுக்கி யேயிருப்பான்

பா. பே: 1 கோரக்கன்
வரி எண்: 6212, 6213, 6221, 6227 கொ. ஏ.

அஞ்சாஞ் சன்னாசி அன்னங் குடியாமல்
பிஞ்சாமெலு மிச்சமிலை பிசைந்துதின் றேயிருப்பான்

ஆறாஞ் சன்னாசி ஆனசஞ் சாகுடித்து
நீறாக்கித் தேசமதை நிஷ்டைபோல் தானிருப்பான்

ஏழாஞ் சன்னாசி இடுப்பிலொரு சீலைகட்டிப்
பாழாகப் பட்சி பறவைதின்றே தானிருப்பான்

எட்டாஞ் சன்னாசி இருந்துமிகக் கண்மூடிக்
கட்டாய்ச் சுவாசமதைக் கவர்ந்துகவர்ந் தேயிருப்பான்

ஒன்பதாஞ் சன்னாசி உமிழ்நீ ரிறக்கமால்
இன்ப விறுவிறுத்து ஈரவம்போல் கண்வெளுத்துத்
தூங்கினாற் போலே சூழச்சூழ விழித்துப்
பாங்குகள் தேடிப் பரிந்து யிருப்பான்காண்
பத்தாஞ் சன்னாசி பதிவாக நாடோறும்
சிற்றா மணக்கிலையில் துயிலுவான் கண்டாயே
பதினொராஞ் சன்னாசி பவளமணிக் கோர்வையிட்டுத்
துதியா யொருமூலம் சொல்லிச்சே வித்துத்தினம்
உரிய உளுந்தும் ஓயாமல் கஞ்சாவும்
சதமென்று நம்பி தானிருப்பான் கண்டீரே
பன்னிரண்டாஞ் சன்னாசி பால்கல்லுக் கோர்வையிட்டு
உந்திக்கு யிலுப்பையிலை உழக்குச்சா றுகுடித்து
இருப்பான் பதிமூன்றான் இவனினத்தைக் கேட்டிடுநீ
பருப்பா னவலும் பழமுந் தினமருந்தி
கோவை யிலையும் கொடுப்பையிலை யும்புசித்துச்
சேவைபண்ணி நித்தம் செய்திருப்பான் கண்டாயே
பதினாலாஞ் சன்னாசி பண்ணு முறைகேளு
துதியா யொருமூலம் சொல்லித் தினஞ்செபித்துக்
கையிறை கொண்டேதான் கட்டிக்கொண் டேயிருப்பான்
பதினைந்தாஞ் சன்னாசி பூல்கெந்த மாலையிட்டு
மதியகத்தே வுண்டு மலர்ந்துதுயின் றேகிடப்பான்
பதினாறாஞ் சன்னாசி பண்ணு முறைகேளு
ஆடை யுடுக்க அறிவுசற்று மில்லாமல்
கோடை குடித்துக் குலைவான் பதினாறான்
கள்ளிதனைத் தின்று காய்க ளிலையருந்தி
கொள்ளித் தழல்காய்வான் கொடிய பதினேழான்

நல்லத்திக் காயணிந்து[1] நாமமணி யும்பூண்டு
கொல்லத்தி போலே குலைந்துகுலைந் தேதிரிவான்

இவன்பதி னெட்டான் என்றே யினமறிநீ
எவனு மறிவான் ஈரெட்டு மூன்றானை

மான்தோலின் மேலிருப்பான் மற்றிருபான் மீசையுள்ளான்
தான்தெரியு மற்றிருபத் தொன்றா னினங்கேளு

நாகத்தின் முள்ளை நல்லதலை மேலணிந்து
கூகத்தைச் சுற்றிக் கும்பிட்டுத் தான்திரிவான்

இருபத்தி ரண்டான் இனங்கேளு நன்றான
மதுவைத்து நித்தம் வணங்குவான் மந்திரத்தை

இருபத்தி மூன்றான் இருப்பான் மயிர்வளர்த்துச்
சருவைத்துப் பால்பழத்தில் தந்திரந்தை யோதிடுவான்

இருபத்தி னாலான் எங்கு மிகத்திரிந்து
உருவேற்றி நித்தம் உடல்வாட லாயிருப்பான்

இருபத்தியைந் தாமிருஷி எருக்கலம் பாலருந்தி
பதுமைபண்ணி மேலே படுத்திருப்பான் கண்டாயே

கள்ளுக் குடித்துக் கறியுப்புக் கூட்டாமல்
புள்ளித்தோல் மேலிருப்பான் புகழிருபத் தாறானும்
நீரைத் தியானமிட்டு நித்திரைக்குத் தானோதி
பாதை வழியேகான் பத்துரண் டேழானும்

கோணல் முடிமுடிந்து குறுந்தடியுங் கைப்பிடித்து
நாணமில்லா தேதிரிவான் நல்லிருபத் தெட்டானும்

சூலம் பிடித்துச் சுழியெழுத்து மேலூன்றி
கோலம்போட் டேதிரிவான் கூறிருபத் தொன்பானும்

முப்பதாஞ் சன்னாசி முச்சந்தி தான்பார்த்து
அப்புச் சிரங்குபற்றி அவன்கிடப்பான் சந்தியிலே

ஓர்முப்பத் தொன்றான் ஊமையென வேதிரிந்து
கூர்மையுள்ள காது கொஞ்சமுங்கேளாத் திரிவான்

முப்பத்தி ரண்டான் உயர்ந்ததிட்டில் தான்பார்த்துச்
சர்ப்பத்தின் நஞ்சு தானுண்டோ மென்றிருப்பான்

நன்றா யறிந்திடுநீ நல்முப்பத்தி மூன்றானைக்
கண்டா லறிந்திடலாம் கண்ணில் வெளுப்புமுண்டு

தொண்டையில் சடம்புகட்டித் தொல்புவியி லேதிரிவான்
மண்டை வகுப்புமுண்டு வாய்த்தமுப்பத் தினாலான்

பா. பே. 1 காயருந்தி

முப்பத் தைந்தானும் முயலகன்போ லுண்டாகி
எய்ப்பிளைப்பார் போலே இவன்திரிவான் கண்டாயே

செப்பமுள்ள முப்பத்து ஆறான் செய்தியைக்கேள்
புஸ்பமீதிற் படுப்பான் பெண்கள்மிகத் தாலாட்டி

அற்பமே னுமாடை அணியாமல் தானிருப்பான்
முப்பத்தி யேழாஞ் சன்னாசி யானவனும்

அகத்தி யிலையருந்தி ஆனைத்தோல் மேலிருந்து
மகத்துவமாய்ப் பேசி மலைமீது தானிருப்பான்

கொல்ல மிளகு குறுணியொரு நாளருந்தி
பல்லைமினுக் காதிருப்பான் பார்முப்பத் தெட்டானும்

சோறு குழையவைத்துச் செவ்வலரிப் பூவிலிட்டு
ஆறுமுன் பூவோடு அருந்துவான் முப்பத்தொன்பான்

நாக்கிலோ ராணிதனை நல்லவிந்தை யாய்க்கொருத்து
மூக்கிலே கட்டி முனங்குவான் நாற்பதானும்

சிறுபயற்றை மாவாக்கித் தேங்கா யதிலேயிட்டு
முறுக்கா யதையருந்தி முழுங்குவான் நாற்பத்தொன்றான்

அறைக்கீரை வித்தை அருந்தித் தினந்தோறும்
சுரைக்கூடிட் டேதிரிவான் சுத்தநாற் பத்திரண்டான்

நாற்பத்தி மூன்றான் நத்தைச்சூரி விதையைத்
தாற்பத்தி யமெனவே தானிருப்பான் கண்டாயே

விராலி யிலையும் விளாங்காய் வெறுந்தோடும்
நிராதரமா யவித்து நித்த மருந்துவன்காண்

நாற்பத்தி நாலான் என்றே யிவனையறி
நாற்பத்தைந் தானுடைய நல்விபரம் நீகேளு

பூப்பறித்துத் தின்று பூனைமொழி பேசிடுவான்
நாற்பத்தாறாஞ் சன்னாசி நல்விபரம் நீகேளு

பேய்க்குமட்டிக் காயைப் பிசைந்து விரையெடுத்து
நாய்க்குணம்போல் தின்று நாட்டி லிருப்பான்காண்

எருமை யுடமோரும் எள்ளெண்ணெ யுங்குடித்து
நருநரெனப் பேசிடுவான் நாற்பத்தி யேழானும்

மருளான பெண்ணை மனதில்வை யோமெனவே
இருளான போது இந்தநினை வாயிருந்து

காமத்தைத் தன்னாலே கழித்துக்கழித் தேவாடி
நாமத்தைப் பேசான் நாற்பத்தி யெட்டானும்

வரி எண் : 6309, 6329 கொ. ஏ.

புகையிலையைத் தீயில்வைத்துப் புகையு மிகக்குடித்து
நகம்வளர்த் தேயிருப்பான் நாற்பத்தொன் பான்தானும்

அன்பதாஞ் சன்னாசி அரசிலை மேல்துயில்வான்
மண்புரளத் தான்கிடந்து மாநீர் குடித்திருப்பான்

அன்பத்தி யொன்றான் அலைவாய்க் கரைதோறும்
புண்பத்தி தீர்த்தமெனப் போயாடி யேதிரிவான்

நீல மவரி நித்தஞ்சா றேகுடித்து
ஆலம் பலகையிலே ஐம்பத்திரண் டானிருப்பான்

சுக்குப் பொடிநுணுக்கி தினமுந் தினமருந்தி
அக்குமறு குமணிவான் ஐம்பத்தி மூன்றானும்

ஐம்பத்தி நாலான் அசுரக்கா லடிவைத்துக்
கெம்பித் திரிவான் கீரித்தோல் காலிலிட்டு

விளியிட்டுத் தானாடி வெற்றிகொண்டு தான்பேசி
விழிவிட்டு விலகி வழிநடப்பா னைம்பத்தஞ்சான்

இப்படியே யைம்பத் தஞ்சு யிருஷிகளும்
அப்படியே யவரவர்கள் அற்புதங்கள் வேறுசெய்து

இருப்பா ரவர்கள் இராச்சியத்துக் கொன்றொன்றாய்
பருப்பா ரவர்கள் பழுதுகை வாய்த்ததென்று

இருக்குமந்த நாளையிலே யான்வருவேன் தெச்சணத்தில்
ஒதுக்கிச் சன்னாசிகளை ஒன்றொன்றாய் கொண்டுவந்து

வைக்கச்செய் வேன்வரத்தை மனுவறி யச்சிலரைச்
செயிப்பேன் பலபேரைச் செகமேழு மறிய

வதைத்து ஒவ்வொன்றாய் மனுவில் வரத்தாக்கி
நிரைத்துங்கள் தன்னோடு நிலைநிறுத்தி யேதருவேன்

ஆனதால் நீங்கள் அவனியி லென்மகவாய்
மானமா யுங்கள் வழியில் பிறந்திருந்து

வாழுங்கோ கலியன் மாய்கையினாற் சாவுவந்தால்
பாழுபோ காதேயுயிர் பதியுமுங்கள் தன்வழியில்

நான்வந் துங்களையும் நாட்டமுட னேயெடுத்து
மானொத்த தர்ம வையகத்தில் வாழவைப்பேன்

என்று பிரம இராச்சியத் தோர்தமையும்
அன்று பிறவி அமைத்து அனுப்பினர்காண்

வைகுண்டலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்தப் பிறவி அவர்செய் தனுப்பிவைத்துச்
சொந்தப் பிறவி சிவவைகுண் டத்தோரை

வாருங்கே யென்று வரவழைத் தெம்பெருமாள்
ஏதுங்கள் ஞாயம் இயம்புமென்றார் தர்மிகளை

அப்போது தர்மியெல்லாம் அரியோ னடிவணங்கி
எப்போது மெங்களைநீர் இரட்சித்துக் கொண்டவரே

ஆண்டவை குண்டம் ஆண்டிருந்தோ மித்தனைநாள்
தாண்டவரே யினியுமது தயவின் படியாலே

என்னபடி நிச்சித்து இருக்குதோ அவ்வழியில்
வன்னத் திருமாலே வகுத்தர் ளதுமனதாம்

என்றுதர்மி யெல்லாம் இசைய ஆதிநாரணரும்
நன்றுபிள்ளா யுங்களுட நல்வளமை சொல்லுகிறோம்

இல்லா தெளியோர்க்கு எனைநினைத்துத் தர்மமிட்டுப்
பல்லுயிர்க் கின்னுயிராய்ப் பார்த்தீ ரொருப்போலே

நீத நிலையை நிறுத்தி யெனைநினைத்துச்
சீதமாய்ப் பூமி செலுத்தியர சாண்டிருந்து

வந்தீர்கள் கூட்டோடு வைகுண்ட மானதிலே
சேர்ந்தீர்க ளாகிடினும் செய்தநன்றி தான்பார்த்து

உங்களுக்கின் னாளுவரை உதவிதர வில்லையல்லோ
தங்களுக்கு நன்மை தரவேணு மானாக்கால்

இன்னமொரு பிறவி என்மகவி லேபிறவும்
வன்னப் பிறவியென் மக்களிலே நீர்பிறந்தால்

ஏழு யுகக்கணக்கும் யான்கேட் டுங்களுக்கு
மாளுவ தில்லாமல் மறுபிறவி யுமறுத்து

நம்முடைய சொத்தும் நாடியுங் களுக்கீந்து
மும்மடங்காய்த் தர்மம் ஓங்கிவளர்ந் தேயிருப்பீர்

என்றுதர்மி தங்களுக்கு எம்பெருமா னீதுரைக்க
அன்றந்த தர்மிகளில் ஐபேர்க ளேதுரைப்பார்

ஆயரே யெங்களுட ஆதிநா ராயணரே
மாயரே யெங்களைநீர் மறந்தெங்கே போனீர்காண்

காணாம லும்மையெங்கள் கண்கள் மிகத்தளித்து
வாணா ளயர்ந்து மறுகிமிக வாடினோமே

என்றுதர்ம பாண்டவர்கள் இப்படியே சொல்லிடவே
நன்றுநன்று யென்று நாரா யணர்மகிழ்ந்து

முன்னமே நீங்கள் உகத்துக் குகங்கிடந்து
என்னைவிட் டகலாது இருந்தீரே யென்னுயிர்போல்

ஆனதா லிப்பிறவி அய்யாநா ராயணராய்
மானமாய்த் தர்மம் வளர்ந்தோங்க யெந்நாளும்

நிச்சித் தொவ்வொன்றாய் நிலைநிறுத்தி தற்சொரூபம்
மெச்சித்து நாளினித்தான் மேல்பிறக்கப் போவதினால்

என்மகவாய் நீங்கள் ஏழிலொரு மனுவாய்
கண்மணிபோல் நீங்கள் கலியுகத்தில் போய்ப்பிறங்கோ

என்றேதான் தர்மிகட்கு எம்பெருமா ளீதுரைக்க
அன்றேதான் தர்மி எல்லோரு மேதுரைப்பார்

தானதவஞ் செய்தல்லவோ தர்மிகள் தாமாகி
மான வைகுண்ட வாசலிலே வந்திருந்தோம்

மானுவங்க ளில்லா மாளுங் கலியுகத்தில்
பேய்நீச வையகத்தில் பிறக்கப்போ வென்றீரே

நாங்கள் முன்செய்த ஞாயநடுப் போய்விடுமே
ஏங்கக் கலியனுட இருளினா லையாவே

ஞாய நடுக்கெட்டு நடுக்க மிகப்பிடித்துப்
தேயமதில் நாங்கள் செய்முறைமை தப்பிடுமே

ஆனதால் நீரும் அன்றுநடுக் கேட்கையிலே
மானமில்லை யானால் வளக்கென்ன சொல்வோங்காண்

என்றுரைக்கத் தர்மி எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று பிள்ளைகளே நானதற்குச் சொல்வதுகேள்

என்மக்க ளேழும் இயல்கலியில் பட்டுழன்று
வன்மக் கலியதனால் யாறிமிகச் செய்ததெல்லாம்

நான்பொறுத் துங்களுக்காய் நானே தவசுபண்ணி
வான்சிவனுக் கேற்க வாய்த்த தவமிருந்து

மக்களேழு பேர்களுட வங்கிஷங்க ளுள்ளதெல்லாம்
ஒக்கவொண்ணு போலே உகந்தெடுத் துண்மையுடன்

நாடாள வைப்பேன் நல்மக்க ளேழ்வரையும்
தாடாண்மை யான சத்தியுமை தன்னாணை

நீங்களென்ன குற்றம் நிலையில்லாச் செய்தாலும்
தாங்கிப் பொறுப்பேன் தருவே னானல்லபுத்தி

உங்கள்கர்ம மெல்லாம் ஒக்கத் தொலைப்பதற்கு
மங்களமாய்ச் சிவனை வருந்தித் தவசுபண்ணி

நானுங்க ளாலே நல்ல தவசிருந்து
மானுபங்கள் கெட்ட மாகலி யனுகத்தில்

தாயுந் தகப்பனையும் தான்பழித்த் துற்கலியன்
பேயுங் கலிநீசப் பிறப்பைச் சோதித்தறுத்துத்

தாடாண்மை தர்மம் தழைக்கவைத் துங்களையும்
நாடாள வைப்பேன் நம்மாணை தப்பாது

என்றுரைக்க அய்யா எல்லோருஞ் சம்மதித்து
அன்று பிறவி அமையுமென்றா ரப்படியே

நன்மையுள்ள தர்மியெல்லாம் நல்லசான் றோர்குலத்தில்
மேன்மையுள்ளோ ரெல்லாம் மேதினியி லேப்பிறந்தார்

(ஆறாவது நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

சிவலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்த யுகப்பிறப்பு ஆனபின்பு எம்பெருமாள்
நந்த சிவனுகத்தோர் நாடும்வா னோர்களையும்

வாருங்கள் பிள்ளாய் வானோரே யென்றுசொல்லி
ஏதுங்கள் ஞாயம் இயம்புமென்றா ரெம்பெருமாள்

அப்போது வானோர் எல்லோரு மேமகிழ்ந்து
செப்புகிறா ரந்தச் சிவனாதி தன்னோடு

மாயவரே தூயவரே மற்றொப்பில் லாதவரே
ஆயரே உம்முடைய அறிவின் படியாலே

அமையு மமைத்தால் அதுமனதா மெங்களுக்குச்
சமயம் வழுவாத சாதி திருமாலே

என்றேதான் வானோர் இதுவுரைக்க அய்யாவும்
நன்றென் றேமனது நன்றா யகமகிழ்ந்து

காலக் கலிதான் கவிழ்மூழ்கி வையகமும்
மேல யுகம்வரையும் முழுகியது கண்டீரே

ஆனதா லீரேழு அகில மிருள்மூடி
மான மழிந்து வரம்பழிந்து மானிடரும்

ஆதி முதல்சோதி அடங்கல்வரைத் தேவரெல்லாம்
நீதி நிலைமாறி நின்றதுவுங் கண்டீரே

ஆனதா லிந்த அநீத யிருள்தனையும்
ஏனமென்ன பார்த்தேன் இதையறுக்க வேணுமென்று

பார்க்கின்ற போது படுரநீ சக்கலியை
ஆர்க்கும் செயிக்க அடங்காது கண்டீரே

ஆனதால் நாமள் எல்லோரு மின்னமொரு
மானமாய்ப் பிறந்தால் மாளுங்கலி யல்லாது

கலிக்குள்ளகப் பட்டசடம் கலியழிக்கக் கூடாது
பலிக்குக் கலியையிட பிறந்தல்லா லேலாது
ஆனதால் நாங்கள்வரை அம்புவி யில்வருவோம்
வானவரே யுங்களுட வளப்பமென்னச் சொல்லுமென்றார்
அப்போது வானோர் எல்லோரு மேபயந்து
செப்புவ தேதோ திருமாலே நாங்களினி
சிவன்முதலே திருமால் திருவுக் கிதுவானால்
எவனையாப் பூமியிலே இனிப்பிறவோ மென்பதுதான்
ஆனதால் பின்னும் அடியார்க் கொருவிதனம்
ஈனமே கண்டு இரங்குதையா யெங்கள்மனம்
அவ்விதத்தைச் சொல்வோம் அடியார்க் கின்னபடி
எவ்விதத்தி லேயும் இசைந்தனுப்பு மெங்கோவே
என்றுவா னோர்பணிந்து இயம்புவா ரன்போரே
அன்றுமுத லின்றுவரை அடியேங்க ளெல்லோரும்
சிவனுக் கடிமை செய்திந்தப் பூமியிலே
எவனுக்கும் பதறாது இருந்தோமே யிவ்வுலகில்
மாய்கையில்லை யெங்களுக்கு மக்கள்பெண்டீர் தாமுமில்லை
சாய்கைத் துயிலுமில்லை தகையுமில்லை யெங்களுக்கு
இளைப்பில்லை தாகம் இல்லை பசியதுவும்
வளப்பில்லை தேகம் மறுவில்லை நோவுமில்லை
அலர்ந்தா சையில்லை ஆணில்லை பெண்ணுமில்லை
கலர்ந்தா சையில்லை காமக் கழிவுமில்லை
இத்தனையு மில்லாது ஈசன ருட்செயலால்
நித்தியமு மனப்பூவை நிமலன் பதங்குவித்து
இன்பமற்றுத் துன்பமற்று இருவினையுந் தானறுத்து
வங்கிஷ மற்று வாக்கற்று போக்குமற்று
மலமற்றுச் சலமற்று மயமும் சயமுமற்று
பெலமற்றுப் பொறியற்றுப் பேரற்று ஊருமற்று
இத்தனையு மற்று இருந்தசிவத் தொண்டர்களைப்
புத்திகெட்ட மாகலியில் போய்ப்பிறக்கச் சொன்னீரே
சொன்னமொழி மாறவில்லை சுவாமிவிண் ணப்பமிது
என்னவித மாகிடினும் இரட்சிக்க வேண்டியது
என்றந்த வானோர் இறைஞ்சித் தொழுதிடவே
நன்றென்று கேட்டாதி நாரா யணருரைப்பார்

வரி எண்: 6485 கொ. ஏ.

நல்லதுகாண் வானவரே நானினிமேல் செய்பிறவி
இல்லறத்தை விட்டுத்தவம் இல்லைகாண் வேறெதுவும்

ஆனதால் பேடென்றும் அருளியிருளி யென்றும்
மானமில்லா ரென்றும் வராது மேற்பிறவி

ஆணுக்கொரு பெண்ணு அண்ணூழி காலமெல்லாம்
தோணுதலா யொன்றாய்த் தொல்லூழி காலமெல்லாம்

வாழ்ந்திருப்பா ரென்றும் மக்கள் கிளையோடும்
தாழ்ந்திருப்பார் பேரு தழைத்தோங்க யெந்நாளும்

பேரு தழைக்க பெருமையாய் வாழ்ந்திருந்து
ஊரொன் றுகமொன்று உரையொன்றுக் குள்ளாக்கி

இறவாமல் பெண்ணுடனே இருந்துமிக வாழ்வதல்லால்
பிறவியற்று வாழ்வார் பெண்ணுடனே யல்லர்து

ஊர்மறந்து பேர்மறந்து உற்றக் கிளைமறந்து
பார்மறந்து தேசப் பவிசு மிகமறந்து

ஆடல் மறந்து ஆயிழையைத் தான்மறந்து
பாடல் மறந்து பக்கத் துணைமறந்து

அன்ன மறந்து அதிக மணமறந்து
சொன்ன மறந்து சுகசோ பனமறந்து

நலமறந்து தேக நளின்மிக மறந்து
மலசலமு மறந்து வளருந்தவப் பேறுமில்லை

இத்தனை நன்மை யெல்லாமிகக் கொண்டாடிச்
சித்திரமாகத் திரும்பிப் பிறப்பற் றவராய்

என்பிள்ளை யேழும் எடுத்தவழி யோரினமாய்
அன்புள்ள பேராய் அரசாள்வேன் கண்டாயே

என்று மகாமால் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்றந்த வானோர் எல்லோரு மேயிரங்கி

நன்மை பலதோடும் நன்னுதலாள் தன்னோடும்
மேன்மை பலபெறவே மேற்பிறக்கச் செய்வோமென்று

சொன்னீரே அய்யா சுகம்பெற்றோம் நாமளென்று
பன்னீர்க் குணம்போல் பச்சம்வந்து வானோர்கள்

ஆதியே யெங்களையும் அதிலமைக்க வேணுமென்று
சோதியே யென்று தொழுதுநின்றார் வானோர்கள்

நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற் றெம்பெருமாள்
வல்லமக்க ளான வாய்த்தசா ணார்குலத்தில்

ஏழு மக்களிலும் ஏற்றவா னோர்வழியில்
மாளுவந்தா லுமதிலே மாறாப் பிறக்கவென்றும்
நாரா யணர்புவியில் நல்லமக்க ளேழ்வரையும்
சீராக வந்தேற்றுச் செய்தவினை யும்நீக்கி
ஊழூழி காலம் உயிரழியா வண்ணமேதான்
அழிக்கரை யான்மகவு அரசாள்வா ரென்றுசொல்லிச்
சொல்லிப் பிறவி செய்தார்காண் சாணாராய்
நல்லதென்று வானோர் நாடி யகமகிழ்ந்து
சாணா ராய்வந்து தாமுதித்தார் வையகத்தில்
வாணா ளறிந்து வானோர் மிகப்பிறந்தார்

பரலோகத்தார் மனுப்பிறப்பு

அந்த யுகப்பிறப்பு ஆனபின்பு எம்பெருமாள்
சொந்த பரலோகச் சுத்தமுனி வோர்களையும்
எல்லோ ரையுமழைத்து ஏதுசெய்தா ரெம்பெருமாள்
வல்லோரே உங்களுட வளப்பமென்னச் சொல்லுமென்றார்
நீங்க ளெனைமறந்து நீணிலத்தி லில்லையென்று
நாங்கள் மிகஅறிய நன்றிகெட்டுச் சொன்னீரே
ஆனதா லுங்களுக்கு அதிகப்பிழை யாச்சுதல்லோ
ஏனமென்ன பார்த்து இயம்பு முனிவோரே
அப்போது மாமுனிவர் எல்லோரு மேபயந்து
செப்புவதே தையா சிவனுலகோர் செய்திகண்டால்
கற்பனைக்குள் ளல்லால் கடருவோமோ நாங்களினி
அற்பரல்லோ கற்பனைக்கு அல்லவென்று சொல்லுவது
என்றுமுனி சொல்லி இயப்புவார் பின்னுமுனி
எல்லா வுரையும் எடுத்துரைத்தீர் வானோர்க்கு
நல்லா யறிந்தோம் நாதனே யவ்வகைபோல்
படைத்தனுப்பு மும்முடைய பாலருட தம்வழியில்
நடத்தை யதிகமுள்ள நாராயணப் பொருளே
என்றுமுனி வோர்கள் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்று பெருமாள் அவர்க்கேது சொல்லலுற்றார்
எல்லோரு மென்மகவாய் இனத்தில் பிறந்திருங்கோ
வல்லோரே யுங்களைநாம் வந்தெடுப்போ மஞ்சாதே
என்மக்க ளேழும் ஈன்றவழிச் சாணாரைப்
பொன்மக்க ளான பூமக்கள் தங்களுக்கு

என்சொத்து மீந்து என்பேருந் தான்கொடுத்துத்
தன்சொத்தோ டேயிருந்து தற்சொரூபங் கொண்டிருப்பேன்
இறப்பு பிறப்பு இல்லாம லென்மகவைப்
பிறப்பிறப் பில்லாமல் பெரும்புவியை யாளவைப்பேன்
ஆனதால் தர்மயுக அரசுங்க ளுக்கீந்து
மானமாய்த் தந்தோம் மாயாண்டி தன்னாணை
என்றாணை யாதி நாரா யணரிடவே
நன்றாக மாமுனிவர் நல்லதென்று சம்மதித்து
அய்யா வுமது அருளின் படியாலே
மெய்யா வுமது விந்து வழிக்குலத்தில்
படையுமையா சாணாராய் பரமனே யென்றுநின்றார்
சடையு மணிந்தமுனி தாமுரைக்க அய்யாவும்
நல்லதுதான் பிள்ளாய் நாடுவது தான்கருமம்
வல்லவரே சாணார் வழியிலுங்கள் தம்மினத்தில்
பிறக்கப்போ வென்று பெருமுனிவரை யனுப்பிச்
சிறக்கச் சிவனோடு செப்புவா ரெம்பெருமாள்

திருமால் சிவனிடம் மேல்நடப்பைக் கூறுதல்

ஆதியே அனாதி ஆனந்த மைத்துனரே
சோதியே சாணாராய்த் தெய்வப்புவி யேழிலுள்ள
சங்கமுதல் தெய்வ சத்திபர லோகம்வரை
அங்கவரைச் சாணாராய் அவதரித்தார் பூமியிலே
என்மக்க ளாக இப்பூமி யேழிலுள்ள
பொன்மக்க ளெல்லாம் பொறுமையுள்ள சாணாராய்
பிறந்தார்கள் பூமியிலே புகலுமையா நமமள்செய்தி
இறந்த வழியாக இருக்கும் பாவக்கலியில்
கலிக்குள் ளகப்பட்டோர் கடந்துகரை யேறவென்றால்
வலிக்கு வலியான வகையல்லோ வேணுமையா
தீட்டுக்குள் சென்றால் திரும்பக் குளியாமல்
வீட்டுக்குள் போவாரோ மேதினியோர் நாமறிய
இனிமேல் செய்தி இன்னதென் றீசுரரே
கனியான மைத்துனரே கட்டுரைக்க வேணுமென்றார்
அப்போது ஈசர் அச்சுதரைத் தாம்பார்த்துச்
செப்புவது நாமறியோம் செய்கரும மங்கேயல்லால்

வரி எண் : 6596, பா. கு. ஏ.

நம்மோடே சொல்ல நாரணரே ஞாயமில்லை
தம்மோடே சொன்ன சத்தியத் தின்படியே
நடத்திக் கொள்ளுமென்று நவின்றாரங் கீசரரும்
திடத்திருமா லானோர் செப்புவார் பின்னாலே

தர்மயுகச் சிறப்பு

இவ்வுகமும் நீசன் இனக்குலமும் நாமழித்துச்
செவ்வுகத்து நம்மனுவும் சிறந்ததர்மத் தாரணியும் 6610
புதுயுகம் புதுவிருச்சம் புதுமனுப் புதுப்புத்தியும்
நெதிவுசற்று மில்லா நின்றிலங்கு மாபதியும்
புதுவாயு புதுவருணன் புதுமேகம் புதுநிலவு
புதுமிருகம் புதுப்பறவை புதுவூர் வனங்கள்முதல்
தர்ம யுகத்துக்குத் தானேற்ற வஸ்துவெல்லாம்
நம்மயினித் திட்டித்து நடத்திடவும் வேணுமல்லோ
இப்படியே ஞாயம் இருப்பதுவு மல்லாமல்
முப்படித்தா னுள்ள முறைகேளு மீசுரரே
துரியோ தனனைத் தொலைத்துக் கலிவருமுன்
பதிரங்க மேவிப் பள்ளிகொண்டு நானிருந்தேன் 6620
ஸ்ரீரங்க மீதில் சிறந்திருக்கு மப்பொழுதில்
நீதங்கள் கெட்டகலி நீணிலத்தில் வந்ததனால்
நீதநெறி மானுபமும் நிசமான தர்மமதும்
சாதமுள்ள வெள்ளானை தலையைந்து கொண்டதுவும்
கள்ளமில்லா வெண்சாரை கடியபெல வெண்கருடன்
வெள்ளன்னம் வெண்குயில்கள் வெள்ளைப்புறா வெள்ளை [மயில்
நல்ல அனுமன் நாடுங்காண் டாமிருகம்
வல்ல வெண்ணரிகள் வளரும்வெண் காக்கைகளும்
ஆழியொடு சிங்கம் ஆனையிறாஞ் சிப்புள்ளும்
வேளிசை வெண்கலைமான் வெண்புள்ளு வெண்ணணில்கள்
வெண்கற்றா வெண்போத்து வெண்சாரை வெண்பறவை
பண்பொத்த பட்சி பலமிருக மூர்வனமும்
இத்தனையும் நீசனுக்கு ஏற்றுக் கொடாதபடி
புத்தி யறிவோடு புவனமதை விட்டேகிக்
கானகமே கடந்து கதறி யெனைநினைந்து
மானுவமாய் நின்று வருந்தித் தவசுசெய்தார்
ஆனதா லூர்வனத்தில் ஐந்துதலை வெண்சாரை
னமில்லா மிருகம் ஏற்றவெள் ளானைகற்றா

வெண்ணாடை வெண்ஞாளி வெண்மூர்த்தி வெண்மிருகம்
வெண்பட்சி யான மேல்பட்சி யானதிலே

பொன்பட்சி வெண்பட்சி பூணுநிறத் தான்பட்சி
தென்பட்சி அன்பட்சி செந்தா மரையின்பட்சி

இப்பட்சி யோடு இம்மிருக மிவ்வூர்வனமும்
அப்பட்சி யோடே அனைத்து மனுகூல்முமாய்

கூடிக் குழையும் கொடிப்பிதிரு மொன்றதுபோல்
தேடரிய அந்தத் தேதிதனில் தோன்றிவரும்

விருச்சம் படைக்க வேணு மதுவிபரம்
புரச்ச மதுபார்த்துப் புகலுது ஆகமந்தான்

என்பிள்ளை யேழும் வியாபிக்க நாமீந்து
மின்விருச்ச மான மிகுவிருச்சம் நின்நிலையாய்

வன்னமது பூகம் வாசமது விருச்சம்
தென்னை விருச்சம் சிறந்தபுன் னைவிருச்சம்

ஆதி விருச்சம் அடர்ந்த பெருவிருச்சம்
சோதி விருச்சம் சுபசோபன விருச்சம்

தேக விருச்சம் செம்பொன் னிறவிருச்சம்
ஆகமத்தி லுள்ள அனேக விருச்சமதும்

வந்து மிகத்தோன்றும் வைத்திருக்குந் தேதிதனில்
சிந்து பயில்வானம் சிறந்ததொரு வெண்வானம்

வான மதிலுறையும் வளர்நிலவு நேராக
ஈனமில் லாததுதான் இலங்குமெந் நேரம்வெளியாய்

சேத்திரங்க ளொன்று தினமு மதுவிளக்காய்
சாத்திர வேதம் சமயமொன்றாய் நின்றிலங்கும்

வாயுபூ பொற்ப மலரெடுத்து வீசிநிற்கும்
ஆயுங் கலைதமிழும் அறிவொன்று போல்பரவும்

நம்மனுவோர் தர்மபதி நாளுமிகத் தழைக்கும்
தம்மனுவோர் போலே தழைத்திருந்து வாழ்வார்கள்

ஒக்க வொருயினம்போல் உகந்திருந்து வாழ்வார்கள்
மிக்கத் திருச்சாதி மேற்சாதி சான்றோராய்

இருப்பார் வயது எண்ணலக் கில்லாதபடி
பருப்பார் பழமும் பாலு மிகஅருந்திப்

புண்ணிய முள்ளோராய்ப் பூமிதனை யாண்டிருப்பார்
மண்ணெல்லாந் தர்ம வயல்போல் விளைந்திருக்கும்

வரி எண்: 6652 சா. தோ. ஏ.

தர்ம புவியிலுள்ள தண்ணீர் கலைக்கியானம்
நன்மைவெள்ளங் காட்ட நாடுங் கருணைவெள்ளம்

இப்படியே தர்மபதி இராச்சியமொன் றுண்டாக்கிச்
செப்பரிய பொன்பதிகள் திட்டித்து வைக்கவென்றும்

முன்னமே யென்றனக்கு முடிந்ததுவ ரம்பதியில்
பொன்னம் பதியும் பெரியதங் கப்பதியும்

உண்டுகா ணப்பதியும் உவரிக்குள் ளேயிருக்குக்
கண்டு கொள்ளார்கள் கலிமாசு கொண்டவர்கள்

ஆனதா லப்பதிதான் ஆகுவது மக்களுக்குத்
தான முடனமைக்க தர்மநூலி லொத்திருக்கு

தர்ம புவிகண்டு தாமிருக்கு மக்களுக்கு
வர்மமில்லை நோவுமில்லை மறலிவினை தானுமில்லை

தர்மபுவி வாழ்வார்க்குச் சத்தி விதிக்கணக்கு
நம்மிடத்தி லல்லால் நாட்டில் கணக்குமில்லை

சாத்திர வேத சமயம்போ தித்தருள
சேத்திரவிப ரிப்புரைக்கச் செல்லநம் மனுவோரும்

காலனெனுஞ் சித்திரக் கணக்கனெனும் பேர்களுக்கு
ஏலமே தவசு இடறாக நிற்கிறார்காண்

ஆனதா லவர்கள் அழிவாகிப் போகுமையா
ஊனக் கிரகம் ஒன்பது பேர்களையும்

அழித்துவே றொன்றதுக்குள் அருள்கொண் டிருக்குதுகாண்
முழித்து யெழுந்து மூடொன்று தாலக்கி

முன்னூலின் சாத்திர முறையெல்லாந் தப்பவைத்துப்
பின்னூல்பு ராணமொன்று போதிப் பொருவனுமாய்

இந்தப் படியே யான்நிச்சித் திருப்பதினால்
அந்தப்படி யுள்ளதெல்லாம் ஆகுமந்தத் தேதிதனில்

அதுக்குமுன் நாமள் அமைப்பதெல் லாமமைத்துக்
கதுக்கெனவே பார்ப்போம் கலியை யழிப்பதற்கு

அம்மைமார்தவம் நிறைவேறுதல்

என்று விசாரித்து இருக்கின்ற நாளையிலே
சான்றவரைப் பெற்ற தையல்தெய்வக் கன்னியர்கள்

தவத்தி லவர்நின்று தலைவரையுங் கால்வரையும்
உபத்திரமாய் விருச்சம் உடலெல் லாமூடி

வரி எண்: 6694 கொ. ஏ.

கன்னியர்கள் ரோமம் கனத்தபுவி யில்வேராய்
உன்னியே லோகமதில் ஓங்கிப் பரந்ததுவே

நின்ற தவந்தான் நிலைத்து நிறைவேறி
நன்றினியக் கன்னியர்கள் நாடுந் தவத்தருமை

பார்த்தன் தவமதிலும் பத்துரெட்டிக் கூடவுண்டே
ஏற்றரிய சீதை இருந்த தவமதிலும்

ஓட்டிரெட்டிக் கூடவுண்டே ஓவியத்தார் தம்தவசு
ஏட்டி லடங்காது இவர்தவசைச் சொல்லவென்றால்

பொறுத்து முகியாதே பெரிய தவத்தருமை
மறுத்துரைக்கக் கூடாமல் வளர்ந்துதவ முற்றியதே

சத்தி உமைக்கும் சதாசிவ மானதுக்கும்
முத்திக்கும் மாலுக்கும் உகந்த பிரமனுக்கும்

மனதில் மிகவறிந்து மாதுசத்தி யேதுரைப்பாள்
எனதுள் குடியிருக்கும் என்னுடைய நாயகமே

காட்டிலேழு பெண்கள் கனநாள் தவசுபண்ணி
தாட்டிமையாய்ப் பெண்கள் சடைத்தாரே ஈசுரரே

பெண்கள் தவசுவல்லோ பொறுத்துமிகக் கூடலையே
அங்குப்போய் நாமள் அவர்தவசைப் பார்ப்போமென்றாள்

என்று உமையிரங்கி இப்படியே சொல்லிடவே
அன்று அறம்வளர்த்தாள் அவள்பங்க ரேதுரைப்பார்

நல்ல உமையே நாடும்பெண் ணார்தவத்தில்
செல்லவென்றால் நாரணரும் தேனேவர வேணுமென்றார்

அப்போது நாரணரை அடிவணங்கி மாதுமையும்
ஒப்போ டுறவணங்கி உரைக்கிறா ளன்போரே

அண்ணரே கோவே ஆதிநா ராயணரே
கண்ணரே கார்வண்ணரே காட்டிலேழு கன்னியர்கள்

தவசுதனில் நின்று சடைத்தார் கனநாளாய்ச்
சிவசிவா அவர்கள்தவம் செப்பப் பொறுக்காது

நாமள்போய்ப் பார்த்து நல்லபெண்க ளேழ்வருக்கும்
ஆமான பதவி அருளவே வேணுமையா

என்றுநா ராயணரை எழுந்தருளச் செய்துஉமை
அன்று சிவனாரும் ஆதிநாரா யணரும்

அம்மை உமையாளும் அரம்பை ஸ்திரிமாரும்
செம்மையுட னடந்து சென்றார் வனமதிலே

வரி. எண்: 6718 - பா. கு. ஏ.

வனத்தி லவர்கள்வர மாதரேழு கன்னியரும்
இனத்திலுள்ள மாதுமையை எல்லோருங் கண்டாவி

தாயே வுனது தாள்கண்டு யெத்தனைநாள்
வாயே புவிக்குடைய மாதாவே யென்தாயே

எந்நேர மெங்களையும் இகழ்ந்து கடவாமல்
தனதாக யெங்கள் தயவில் குடியிருந்து
கற்பகலாக் காத்த கண்ணெங்கள் மாதாவே
உற்பனமா யெங்களைநீ உலகில் தவறவிட்டு
இருந்தாயே தாயே எங்கள்விதி ஞாயமதால்
அருந்தாமல் வாடினோமே அறமில்லார் தங்களைப்போல்
காத்திருந்தா யென்றிருந்தோம் எங்களுட கட்டழிய
பார்த்திருந்த ஞாயமென்ன எங்களுட பார்வதியே
எந்நேர மீசுரர்க்கும் என்னம்மை யுன்றனக்கும்
சொன்னபணி மறந்து சொல்தப்பி நின்றோமோ
ஈசரிட்ட சட்டம் யாங்கள் மிகமறந்து
தேச மதில்வரவே சிந்தை யிச்சித்ததுண்டோ
கற்பனை மறந்தோமோ காராவைக் கொன்றோமோ
அற்புதவேள் தாயே அடியார் தமக்கருளும்
என்று கன்னியெல்லாம் இப்படியே தாமுரைக்க
அன்று அறம்வளர்த்த அம்மை மனதிரங்கி
நல்லதுகாண் பெண்ணேயுங்கள் ஞாயமெல் லாமுரைப்போம்
வல்ல சிவனாரே வார்த்தையொன்று நீர்கேளும்

தவத்தை நிறைவேற்றித் தார்குழலா ளேழ்வரையும்
அகத்தே வரவழையும் ஆதியே யென்றுரைத்தாள்

அப்போ சிவனார் ஆனகன்னி யேழ்வரையும்
கொப்போடு சூழ்ந்துநின்ற குழையெல்லாமே யுதிர்த்தி

நிறைவேற்றி தவத்தை நேரிழைமா ரேழ்வரையும்
சிறைமாற்றிப் பெண்களையும் சிவனார் வரவழைத்தார்

வந்து மடவார் மறையொத்த மூவரையும்
சந்துஷ்டி யாகத் தாழ்ந்து நமஸ்காரமிட்டுக்

கனகத் திரவியக் கப்பல்கரை சேர்ந்ததுபோல்
மனமகிழ்ந்து மாதுமையை மாமடவார் முத்திமுத்திக்

கொண்டாடிக் கொண்டாடிக் கூறுவார் கன்னியர்கள்
சென்றாடிச் சென்றாடிச் சிவனை மிகப்போற்றி

வந்தனே வந்தாய் போற்றி மாதுமைக் கணவா போற்றி
சந்தன மயிலே போற்றி சண்முகன் தாயே போற்றி
நந்தகோ வேந்தே போற்றி நாதனே நீதா போற்றி
சிந்தரென் கணவா போற்றி சிவசிவா போற்றிப் போற்றி
மாதவா போற்றிப் போற்றி மறைமுடி காணா வல்ல
நீதவா போற்றிப் போற்றி நிசரூபச் சித்தா போற்றி
சீதவா ளுமையே போற்றித் தெய்வநன் மணியே போற்றி
பாதவா வனத்தில் தொட்ட பாங்கனே போற்றிப் போற்றி
மூவர் தேடியு முற்றாத முதலே யுனதுபதம் போற்றி
தேவர்க் கரியத் திரவியமே தெய்வ மணியே சிதம்பரமே
காவக் கானக வனமதிலே கற்பை யழித்துக் கைவிட்டகன்ற
தாவத் துணையே யென்கணவா தவமே யுனதுபதம் போற்றி
மாட்டி லேறும் மகாபரனே மாது உமையாள் பங்காளா
காட்டி லடியா ரேழ்பேரும் கற்றா விழந்த பசுவதுபோல்
ஊட்டி உறக்கா ரில்லாமல் ஊமை கண்டக் கனாவதுபோல்
வாட்ட மறிந்து மனதிரங்கி வந்தாய்க் கவலை தீர்ந்தோமே
தீர்ந்தோமினி எங்களைத் தானும் திரும்பக் கயிலைக்
கழையாமல்
ஈந்தோர் பிள்ளை ஏழ்வரையும் இனமு மேழுங் குறையாமல்
சாந்தோ ரெங்கள் கணவரையும் தந்தே தரணி யரசாண்டு
வாழ்ந்தே யிருக்க வரமருளும் மாயா திருக்கு மறைமுதலே
அய்யா முதற்பொருளே ஆனந்த மானவரே
மெய்யான மூல மேல்வீட்டி ருப்போனே
தூணாக அண்டபிண்டத் தூரைக் கடந்தோனே
கோணவட்டத் துள்ளே குடியிருக்குங் கோவே
ஈசரே யெங்களுட இளைப்பெல்லாம் நீர்மாற்றித்
தேசமதில் வாழச் செல்ல வரந்தாரும்
பெற்றமக்க ளேழும் பிள்ளை யதுவழியும்
கொத்துக் கொடியும் குலவம்மி சமுழுதும்
சான்றோர் வழிமுழுதும் தற்காத்து எங்களையும்
பண்டுசல் செய்த பாரமுனி வன்பதத்தில்

சேர்ந்திருக்க வுமவரின் திருப்பாத முந்தொழுது
தாழ்ந்திருக்க வுஞ்சிவனே தாரும்வர மென்றுரைத்தார்
அப்போது நல்ல ஆதிசிவ மேதுரைக்கும்
இப்போது நாரணரே இக்கன்னி கேட்டதற்கு
இன்னவித மென்று இசைந்து வரங்கொடுவும்
சொன்னவிதங் கேட்டுச் சொல்லுவார் நாரணரும்
கேட்ட வரமதுதான் கெட்டிதான் ஈசுரரே
நாட்டமிந்தப் பெண்களுக்கு நான்சொல்ல நீர்துணையாய்
மடமாதே பெண்ணரசே மடந்தைக் கிளிமொழியே
தடமான பொய்கையிலே தண்ணீர் தனைச்சுருட்டி
ஈசருட முடியில் இட்டுக் கரங்குவித்து
வாசமுடன் நாடோறும் வருகின்ற வேளையிலே
இன்றேநீர் கொண்டு ஏகின்ற நீரையெல்லாம்
இன்றென் தலையில் இயல்பாய் விடுவுமென்றேன்
இரந்து திரியும் ஈசருக் கல்லாது
பரந்தபுவி மாயனுக்குப் படாதே எனவுரைத்தீர்
அப்போது உங்களைநான் ஆகட் டெனவுறுக்கி
இப்போது பாரென்று இத்தனையுஞ் செய்தனல்லோ
வண்ணத் திருமாலிவ் வகையுரைக்க மாதரெல்லாம்
கண்ணையவர் பொத்திக் கவிழ்ந்துமிக நாணிநின்றார்
அப்போது எம்பெருமாள் அவர்களுட னேதுரைப்பார்
ஒப்போடு வொத்த ஓவியங்க ளேகேளும்
நீர்பெற்ற பிள்ளைகள்தாம் நீணிலத்தி லேபெருகி
மான் பெற்ற பிள்ளைகள்தான் மாநிலத்தில் பெருகி
வானத் தமிர்த மதுபா லமுதருந்தி
வாழ்ந்தார் சிலநாள் மன்னரெனக் கோட்டையிட்டார்
ஆழ்ந்ததொரு சோழன் அவன்பழிகள் ரண்டேற்றான்
பின்னுள்ள சான்றோர்க்குப் பிறகுவந்த மாநீசன்
அந்நீசன் சாபமிட்டு அவர்கள் துயரமுற்றார்
துயரமுற்றுச் சான்றோர் துற்கலிக் குள்ளாகி
அயர்ந்து மிகவாடி ஆட்போலே நீசனுக்குத்

தாழ்ந்து பணிவிடைகள் சான்றோர்கள் செய்தாலும்
வாழ்ந்துமிகக் கெட்டகலி வைது மிகஅடித்து
ஆருமற்றார் போலே அலையுகிறார் சான்றோர்கள்
சேருமிட மில்லாமல் தியங்குகிறார் சான்றோர்கள்
அப்ப னானிருக்க அவரம்மை நீயிருக்க
அப்பனம்மை யில்லையென்று அடிக்கிறான் நீசனெல்லாம்
நீரு மித்தனைநாள் நின்றுவிட்டீ ரித்தலத்தில்
நானும் பரதேசம் நடந்துவந்தே னித்தனைநாள்
சான்றோர் துயரம் தான்கேட்பா ராருமில்லை
மீண்டே நாம்கேட்கவென்று மேதினியில் போகவென்றால்
இச்சொரூபங் கொண்டு ஏகினால் மாகலியன்
பொய்ச்சொரூபத் துள்ளே புக்கிடுவோ மல்லாது
சிக்கினால் நாமாள் செடமெடுக்க நாளாகும்
மக்களுட துயரம் மாறாது என்று சொல்லி
என்றையா நாதன் எடுத்துரைக்கக் கன்னியர்கள்
அன்றவர்கள் தலையில் அடித்துக்கீழ் வீழ்ந்தழுதார்
அழுதாரே பெண்கள் அருவரைகள் தானிளக
ஒழுகான பெண்கள் ஓலிமிட் டேயழுதார்
அய்யோயெம் மக்கள் ஐந்திரண் டானதிலே
பொய்யோமெய் யோசோழன் பொன்றிவிட்ட ஞாயமது
கற்பழியாக் கன்னியெங்கள் கற்பையெல்லாம் நீரழித்து
உற்பனமாய்ப் பெற்றபிள்ளை ஒன்றுபோல் நீர்பார்த்து
வளர்க்காமல் மக்களையும் மாளக் கொடுத்தீரே
பழவினையோ யெங்களுட பாவக் குறைச்சலிதோ
கற்பிழந்தோ மென்றும் கௌவையில்லா தேயிருக்க
இப்பிழையோ வந்து எமக்குத் தலைவிதிதான்
மக்க ளிருபேரை வதைத்தகொடுஞ் சோழனுட
அக்கபக்க மெல்லாம் அறாதோ எம்சிவனே
மாபாவிச் சோழனுட வம்மிசங்க ளானதெல்லாம்
தீயாவிக் கொண்டு செத்திடா தோசிவனே
எம்மக்கள் தம்மை இடுக்கஞ்செய் தேயடித்த

வன்மக்கலி நீசனெல்லாம் வாழ்விழந்து சாகானோ
பழிசெய்த சோழனூர் பகலநரி ஓடாதோ
வழிசோழ வம்மிசங்கள் வன்னரகில் மாளாதோ
நீசக் குலங்கள் நெருநெரெனத் தானொடிந்து
தோசப் புழுக்குழியில் தோயாதோ யெம்சிவனே
பழிசெய்த சோழன் பராக்கடலதிலே
வழிமுழுதும் கல்லெனவே மாறியே நில்லாதோ
பெற்றநா ளன்றுமுதல் பிள்ளைகளைக் காணாமல்
நித்தம் பால்சுரந்து நெகிழுதே யெம்சிவனே
பெற்றபிள்ளை ஏழுடைய பேருடம்பு தன்னிறத்தைச்
சற்று மறிந்திலமே தலையிலேழு துஞ்சிவனே
கொதிக்குதே யெங்கள் கும்பிமிகக் குமுறிக்
கதிக்குதே யெங்களுட கண்மணியைக் காணாமல்
ஏழுகன்னி மாரில் யார்பெற்ற கண்மணியோ
கோளுரைத்துப் பாவி கொன்றானோ யெம்சிவனே
கொன்னவன்தா னின்னம் கொடுநரகில் வீழாமல்
இன்ன மிருப்பானோ இறந்தானோ யெம்சிவனே
பாவியவன் செத்துப் பஸ்பமாய்ப் போனாலும்
ஆவியைக் கண்டாலும் ஆக்கினைகள் செய்திடுவோம்
மக்கள்ரண்டு பேரும் மணஞ்செய்து வாழ்ந்தவரோ
பக்குவ வயசதிலோ பாழறுவான் செய்தவினை
கலியாணஞ் செய்த கண்மணிக ளானாக்கால்
வலியான மங்கையர்கள் மனஞ்சலித்து வாடுவரே
இட்ட வுடைமை இறக்கா திருப்பாரோ
கட்டின மங்கிலியம் கழற்றா திருப்பாரோ
இத்தனையுங் கழற்றாது இருக்கச் சிவன்செயலால்
புத்தி தனைக்கொடுத்துப் பெண்ணரசைக் காப்பாரோ

ஏதென் றறிந்திலமே எங்களுட தாயாரே
கோதண்ட மாதாவே கோவேயென் தாயாரே

வனத்தில்வந் தெங்களுட வாட்டமே தீர்த்தீரென்று
புனத்தில்கலி கண்டதுபோல் பிரியமுற்றோ மாதாவே

கைபிடித்த பண்டாரம் கட்டுரைத்த சொற்கேட்டு
மெய்பிடித்த மெல்லாம் மிகவுழறு மாதாவே

கன்னிப் பருவமதில் கைமோச மானதினால்
உன்னி மனதில் உளறி மனங்கலங்கிப்

பாராமல் மக்களையும் பார்மீதி லேகிடத்திச்
சீராக அவ்வனத்தில் சென்றோ மிகநாணி

பாவி கெடுவான் பழிசெய்வா னென்றுசொல்லித்
தாவியே யெங்கள்மனம் சற்று மறிந்திலமே

எங்களையு மீடழித்து எம்மக்க ளேழ்வரையும்
சங்கை யழிக்கத் தலையெடுத்தா ரிக்கூத்தர்

மச்சுக் கிளையாய் நாங்கள்வா ழுமிடத்தில்
சச்சுருவ மிட்டுவந்து சதித்தாரே பண்டாரம்

எங்களுக் கென்றிவரை இயல்பிரமன் செய்தானோ
செங்கை யணிசிவனார் கேட்டு மகிழ்ந்தாரோ

இத்தனை கூத்தும் இக்கூத்து மேபார்க்கக்
கூற்றுவன்போல் தோன்றி கோலங்கொண்ட பண்டாரம்

இனியெங்க ளையேற்று ஈன்றபிள்ளை யேழ்வரையும்
மனுவேழ் குறையாமல் மக்களேழு வழியும்

குறையாமல் தந்து குவலயத்தை மக்களுக்குத்
திறவான தங்கத் திருமுடியுஞ் செங்கோலும்

கொடுத்தெங்கள் மக்கள் குவலயத்தை யாண்டிருக்க
அடுத்துக்கொஞ்ச நாளதுக்குள் ஆக்கிவைக்கா தேயிருந்தால்

ஏழுபெண்கள் பாவம் ஏற்பீர்காண் பண்டாரம்
நாளு கடத்தாமல் நடத்தி மிகத்தாரும்

எங்களையுங் கற்பழித்து இந்த வனமதிலே
மங்கள சோபன மகிமையற்று மயிர்விரித்துத்

தூங்காமல் வாடி தினமும் மிகவுளைந்து
ஆங்கார மேமறந்து அவனியா சையறுத்துத்

தலைவிரித்துக் கலையைச் சதமென்று யெண்ணாமல்
உலையிலிடு மெழுகதுபோல் உருவனத்தி லேநிலையாய்

வரி எண்: 6892 சா. தோ. ஏ.

வெயில்பனியி லுமேகத் துளிர்விழியிற் குள்ளாகிக்
குயில்கூவும் வனத்தில் கோதையேழு மாமயிலும்

நின்றோமே காட்டில் நீர்செய்த கண்மயக்கால்
குன்றுமலைக் கேகாமல் கோதைநாங்கள் தவமிருந்தோம்

இனியெங்கள் மக்கள் ஏழ்வரையு மேழ்வழியும்
அநியாய முமடக்கி ஆனமக்கள் வம்மிசத்தைக்

கொத்தோடே சேர்த்துக் குறுங்கலியை யடக்கி
மத்த கெசமும் மாயன் திருப்பதியும்

அரசாள மக்களுக்கு ஆனபதி ஈயும்வரைக்கும்
துரைசானி அய்யா துய்யநா ராயணரே

எங்களைப்போல் சுகமற்று இருப்பீர்காண் பண்டாரம்
மங்களமெல் லாங்கலி மாளும்வரை வாராது

என்று சபித்தார் ஏற்றகன்னி யேழ்பேரும்
அன்றுநா ராயணரும் அவர்கேட்டுத் துக்கமுற்று

என்னசொல்லப் போறோம் யாம்தா மினியெனவே
வன்னத் திருமேனி மனதுநொந் தேதுசொல்வார்

பெண்ணேவுங்க ளேழ்பேர்க்கும் பிரமா அமைத்தபடி
எண்ணம் வந்ததல்லால் யானென்ன செய்தேனடி

ஆனால் கலியை அழித்துமக்கள் தம்வழியை
நானாகச் சென்றெடுத்து நலங்கொடுக்கும் வரையும்

துயர மெனக்குத் தொடுக்குமென்று சாபமிட்டீர்
அசுரர்க் குடும்பம் அறுக்கும்வரை முன்னாளில்

ஈசரிட்ட சாபம் இதோடே வாய்த்ததடி
மாசங் கடந்து வரும்வரைக்கும் நீங்களுந்தான்

எங்கே போயிருக்க ஏழ்பேர்க்குஞ் சம்மதங்காண்
கொங்கை யினியழகக் கோதையரே சொல்லுமென்றார்

அப்போது கன்னி அவரெல்லா மாராய்ந்து
செப்புகிறா ரந்தச் சிவபத்தர் தம்முடனே

மக்கள்ரண்டு பேர்கள் மாண்டவர்கள் தம்முயிரை
அக்கமதில் செய்தீரோ அயலோவது ஞாயமென்ன

என்றுகன்னி யேழ்பேரும் இரங்கித் தொழுதிடவே
அன்றுநா ராயணரும் ஆதிசிவ னுமையும்

தாதா மனமகிழ்ந்து சதுர்முகனைத் தானழைத்து
வேதாவே மக்கள்ரண்டை வெற்றியுள்ள வைகையிலே

வரி எண்: 6928, 6932, 6934, 6955, 6956, கொ. ஏ.

கொன்றானே சோழன் குருநன்றி தான்மறந்து
சென்றாரே மக்கள் சென்றவுயி ரெவ்விடங்காண்
அப்போது வேதா அவர்தா மிகத்தெளிந்து
செப்புகிறோ மென்று செப்பினா ரன்போரே
இறந்தபிள்ளை ரண்டுடைய ஏற்றவுயி ரானதையும்
அறந்தழைக்கு மாகயிலை அறைக்குள் ளடைத்திருக்கு
மால்மக்க ளென்று மனமகிழ்ந்து நான்பதறி
வாலைமுனி யுயிரும் வானவர்கள் தம்முயிரும்
ஆனதினால் பிறவி அமைக்கப் படாதெனவே
நானிதற் கஞ்சி நற்பதியில் வைத்திருக்கு
என்றுவே தாவுரைக்க எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
அன்று படைத்திலையே அநேகமனு வாகுமல்லோ
அஞ்சுமக்கள் பிள்ளை அவனியைம்பத் தாறதிலும்
மிஞ்சிப் பரந்திடுமே மேல்சான்றோரே பெருக்காய்
இப்பிள்ளை ரண்டும் ஏல்மே தாம்படைத்தால்
கொப்புநூ றாயிரம்போல் கூடிக் குவியுமல்லோ
பாவி கெடுத்தான் படையாமல் நீர்கெடுத்தீர்
தாவிக் கெடுத்தான் சளக்கலியன் மாபாவி
இனியென்மக்க ளுயிரை இன்பமுடன் நீர்காத்து
மனிதராய் பூமியிலே வைகைக்கூ டதுவேர்டு
எழுப்ப வேணுமென்று எண்ணி யிருப்பதனால்
வெளுப்பாக அவ்வழியில் மேலுலகத் தோர்பிறந்து
இன்பமுள்ள வானவரும் இவ்வழியில் வாழ்வதனால்
அன்பான வானவரும் அருள்வாலை முனியுயிரும்
அவ்வழியி லவ்வழிகள் அநேகம் பெருகிடவே
செவ்வாக நீருமிப்போ திடீர்திட ரெனப்படையும்
என்றுசொல்ல மூலம் இசைந்துநல்ல வேதாவும்
நன்று நன்றென்று நருள்பிறவி செய்தனராம்
இப்படியே பிறவி இவர்செய்வோ மென்றுசொல்லி
அப்பிறவி வேதா அமைத்தார் மனுப்பெருக
உடனேநா ராயணரும் உள்ளங் களிகூர்ந்து
திடமான கன்னியர்கள் சேய்முகம்பார்த் தேதுரைப்பார்
நீர்கேட் டதற்கு நிண்ணயங்கள் கண்டீரோ
இனிநான் கேட்பதற்கு இன்னதென்று சொல்லிடுவீர்

உங்களைப்பூ லோகமதில் உடைய வழிச்சூலத்தில்
நீங்களும் போய்ப்பிறக்க நிச்சித் திருப்பதனால்

ஏதுபெண்கா ளும்மனது என்னோடே சொல்லுமென்றார்
மாதுக ளெல்லாம் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி

எங்களுட நாயகமே எமையாளும் ரத்தினமே
செங்கருட வாகனவா தேவி மணவாள"

நீர்நிச்ச யித்த நினைவெள்ளுப் போலறியோம்
சீர்பரன் முதலாய்த் தெரியாத சூட்சிய்தே

எங்களைப்பூ லோகமதில் எங்கள் வழிக்குலத்தில்
மங்களமாய்ப் பிறவி வகுப்போ மெனவுரைத்தீர்

பிறவிதான் நாங்கள் பெண்மனுவில் போய்ப்பிறந்தால்
இறவி யாகாமல் இருக்க அருள்வீரோ

அல்லாமல் பின்னும் அடியார் மிகப்பிறந்தால்
வல்லாத நாயகமே வந்துநீ ரேற்குமட்டும்

மாதவிடாய் மாமணங்கள் மலர்ந்துறக்க மில்லாமல்
சீதமாய் மனுவோடு சிறந்துறவாய்ச் சேராமல்

மூடாமல் கலைகள் முடிமினுக்கிச் சேராமல்
பாடாம லந்திசந்தி படுத்துத் துயிலாமல்

நன்மை யறியாமல் நளிப்பேச்சுக் கேளாமல்
தின்மை யறியாமல் தீன்ரசத்தைத் தேடாமல்

கொய்து புடவை கொக்களித்துச் சூடாமல்
மயிரு வளர்க்க மனதுசற்று மில்லாமல்

கொங்கை திரளாமல் கூறுடம்பு வீசாமல்
செங்கனிவாய்த் தேமல் தேகமதில் வீழாமல்

பக்குவப் பிராயப் பருவம்வந்து கூடாமல்
மிக்குவ மான மிகுவாழ்வு சேராமல்

சுற்றுக் கிளைகள் தொகுத்தன்பு கொள்ளாமல்
ஒற்று உரையாமல் ஒருவர்முகம் பாராமல்

அல்லல்நோய் பிணிகள் அணுப்போல் வராமல்
தொல்லை வராமல் சுகமுமிக வராமல்

இந்த விதப்படியே எங்களையும் நீர்படைத்துச்
சொந்தமுடன் நீர்வந்து தொட்டெடுத்து நன்மைதந்து

இரச்சிப்போ மென்று எமக்கு உறுதிபண்ணி
நிச்சித்துத் தர்மகுலம் நீர்பார்த்து தாம்படையும்

என்றுகன்னி யேழ்பேரும் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்றுஆதி நாதன் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நல்லதுகாண் பெண்ணே நீர் நம்மோடு கேட்டபடி
வல்லவித மானாலும் மாறாதென வுரைத்தார்
வாக்குரைக்கக் கன்னியர்கள் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நாக்குரைப்பார் பின்னும் நாரா யணரோடு
நாங்கள்போய்ப் பிறந்தால் நம்முடைய நாயகமே
தாங்கள்வரு மென்றதற்குத் தருணமென்ன வென்றுரைத்தார்
அப்போது அய்யா நாரணரு மன்பாகச்
செப்புகிறார் கன்னிகட்குச் சிறந்த தருணமது
ஆயிரத்தெட் டம்பலமும் ஆன திருப்பதியில்
வாயிதமோ ரம்பலமும் வளர்பதியி லொன்றதுவும்
கெங்கையுட கண்ணும் கேள்விமன்னர் தம்சாவும்
சங்கை யழிந்து தலையழிந் தவ்வாண்டு
வருவேன் தென்சுவர்க்க வடமேற்கு மூலையிலே
தருவேன் கெதிகள் தருண மிகக்கேளீர்
விங்கமொன்றில் மூன்று இணையா யுதித்ததென
எங்கும் பிரகாசம் இட்டவ்வாண் டேவருவோம்
கண்டிரும்நீர் நான்வரக் காரண மநேகமுண்டு
விண்டுரைக்கக் கூடாது மெல்லியரே யித்தருணம்
சொன்னத் தருணம் செவிகேட்டு நீங்களெல்லாம்
என்னை நினைந்து இருங்கோ வொருநினைவாய்
அத்தரு ணம்வருவோம் ஆதிசிவ நாரணரும்
இத்தருணங் கேட்ட இப்பொழுதே தான்முதலாய்
வடமேற்கு மேற்கும் வடக்குங்கால் நீட்டாதுங்கோ
வடக்கு உதித்து வருவோம்நாம் தெச்சணத்தில்
என்று தருணம் இதுவுரைத்தார் கன்னிகட்கு
அன்று மடவார் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நல்லதுகா ணெங்களையும் நாயகமே நீர்படையும்
வல்லப் பெருமாளே மறைமுதலே யென்றுரைத்தார்
உடனையா நாதன் ஓவியத்தா ரேழ்வரையும்
திடமான பூமியிலே செய்தர்ம அவ்வழியில்
பிறவிசெய்தார் மூவர் பிறந்தார்கள் கன்னியர்கள்
திறவி யொளிமாதர் தேசமதி லேபிறக்க

வரி எண்: 7042, 7049, 7052 கொ. ஏ

நாரா யணரும் நல்லசிவ னுமையும்
சீராரும் நல்ல தெய்வத் திருமாதும்

கயிலை தனிலேகிக் கட்டான மண்டபத்தில்
ஒயிலாகக் கூடி உகந்திருக்கு மப்போது

காளி சிறை

மாகாளி யென்ற வடபத்தி ரகாளி
ஓகாளி யென்ற உயர்ந்த பெலக்காரி

சென்றாள் கயிலை சிவஅய்யா நாதரிடம்
நன்றான கன்னி நாரா யணரிடத்தில்

வந்து விழுந்து மண்ணி லவள்புரண்டு
சந்துபயில் மாயவரே தான்பிழைத்தேன் நானுமக்கு
உன்மக்கள் சான்றோர் உற்றபிள்ளை யேழதிலே
நன்மை யறச்சோழன் நாடும்பழி ரண்டேற்றான்

கண்டு அடியாள் கரிகாலச் சோழனுட
மன்றுதனில் பன்னிரண்டு ஆண்டுமழை பெய்யாமல்

சாபித்தேன் சோழனூர் தட்டழியப் பட்டுழற
பாவியுட ஊரைப் பகலநரி ஓடவைத்தேன்

அல்லாமல் சோழனுட அக்கமறச் சாபமிட்டேன்
பொல்லாத சோழன்வழி பொடிப்படவே சாபமிட்டேன்

இத்தனையுஞ் சொல்லி ஈடழியச் செய்துவிட்டுப்
புத்திரரின் செய்திசொல்லப் புண்ணியரே வந்தேனென்றாள்

அப்போது ஆதி அய்யாநா ராயணரும்
செப்போடு வொத்தச் சிவனோடு சொல்லலுற்றார்

கேட்கலையோ யென்றன் கிருபைச் சிவனாரே
ஏற்கலையே யிந்த ஏந்திழையாள் சொன்னதுதான்

பிள்ளைக்கோர் தீங்கு பிழையாம லெப்போதும்
வள்ளல்களை நன்றாய் வளர்ப்போநா மென்றுசொல்லி

மருட்டி விழித்து வாங்கினாள் மக்களையும்
திருட்டுமொழி பேசும் செய்தியைநீர் கேட்டீரோ

நான்தனிமை யல்லவே நால்பேரு முண்டல்லவோ
தான்தனிமை யாகிடினும் தப்பிதமென் றேசொல்லுவார்

வானவருந் தானவரும் மறையவரும் சாட்சியதாய்
நானவளோ டேவாக்கு நவின்றல்லோ தான்கொடுத்தேன்

மக்களுக்கோர் தீங்கு வந்ததே யுண்டானால்
மிக்கச் சிறையுனக்கு மேவு மெனவுரைத்து

ஈந்தோ மதலை இவள்கையில் ஈசுரரே
மாய்ந்தவுட னாகிடினும் வந்துரைத்தா ளோசிவனே

சற்றும் பதறாமல் தானிருந்து இத்தனைநாள்
புத்திமேல் நெஞ்செரிப்பாய் போவோமென் றேகிவந்தாள்

தன்மதலை யென்றால் தலைவைத் திருப்பாளோ
என்மதலைக் கிவள்தான் இடறி விழுவாளோ

ஒருவர்பிள்ளைக் கொருவர் உடைமை யிடுவாரோ
கருதல் விருப்பம் காணுமோ மற்றோர்க்கு

பெற்ற வயிறல்லோ பெருங்கனல்போல் மீறுவது
மற்றோர்கள் கும்பி வருந்திக் குமிறிடுமோ

பாவியவன் கொன்று பன்னிரண் டாண்டுவரை
ஆவி யறிந்திலையே ஆரும்வந்து சொல்லலையே

தாய்தகப்ப னில்லாமல் தயங்கினது கண்டோமோ
சேய்பரனுக் கேறாச் செய்த பழவினையோ

என்றாதி நாதன் ஏந்திழையைத் தான்பார்த்துச்
சென்றாதி வேந்தர் செடத்தோ டுயிர்திரும்பி

எழுந்திருக்கு மட்டும் இருநீ சிறையிலெனக்
குளிர்ந்த திருமேனி கூறினா ரந்தரிக்குக்

கேட்டுமா காளி கிலேச மிகவடைந்து
தீட்டும்வட வாமுகத்தில் செய்யவன்னி மண்டபத்தில்

இருந்தாள் சிறையில் ஈசன் செயலெனவே
வருந்தானை கூளிகணம் வாதைவிடு பேய்களெல்லாம்

நாச்சியார்க் கிச்சிறையால் நமக்கென்ன கேடோகாண்
கேச்சியாய்த் தேசமதுக் கென்னகேடோ அறியோம்

என்று சிலபேய்கள் எண்ணியெண்ணி யேதிரியும்
மூன்று முறுக்குள்ள மூளிப்பே யேதுசொல்லும்

கைவாய்த்து மாகாளி கவிழ்ந்திருந்த ஏதுவினால்
மெய்வாய்த்த தென்று விளியிட்டுக் கொண்டாடும்

இப்படியே பேய்கள் எண்ணஞ்சிறிது திண்ணமுமாய்
அப்படியே மாகாளி அவள்சிறையி லேயிருக்க

நல்லநா ராயணரும் நாடுஞ் சிவனாரை
வல்லப் பொருளே மறைகாணா தோவியமே

காளி சிறைதான் கவிழ்ந்திருக்க ஞாயமென்றால்
ஆழிவளை வையகத்தில் ஆர்க்குச் சுகம்வாய்க்கும்

முதற்றான் கலியை முடிக்கப் பரகாளி
விதத்தமுள்ள அக்கினியில் மிருவாய்ச் சிறையிருக்க

பார்த்துநா மிங்கிருக்கப் படுமோயென் னீசுரரே
சாற்றும்நீ ரின்னதென்று சத்திகொண்ட ஈசுரரே

உடனேதான் ஈசர் உரைக்கிறா ரன்போரே
கடமோகா ணென்னோடு கலங்குமொழி பேசுவது

நானோ தடுத்தேன் நாட்டுக்கலி தீட்டறுக்க
ஏனோகாண் மைத்துனரே என்னோடு பேசுவது

எப்போ கலியழித்து எங்களுக்கு நற்பேறு
எப்போ தருவீரென்று எண்ணிமிக வாடுறோமே

தீட்டை மிகக்கழித்துச் சிவஞான முத்திதந்து
வீட்டையெப்போ கயிலை விளக்குவீ ரென்றுமிகத்

தவித்து முகம்வாடி தானிருக்கும் ஞாயமதும்
குவித்து முகமலர்ந்து கொள்வதுவுங் காணலையோ

என்றே காபரமும் எடுத்துரைக்க யெம்பெருமாள்
நன்றென்றா கட்டெனவே நாரணருங் கொண்டாடி

மகாலெட்சுமி மகரமாதல்

லெட்சுமியைத் தானழைத்து ஏதுரைப்பா ராதிமுதல்
சச்சுடராய் நின்ற தருணத் திரவியமே

இதுமுன் பிறவி இருந்தா யுருப்பிணியாய்
மதுவினிய கண்ணே மாயக் கலியறுக்க

நான்நிச்சித் திருப்பதனால் நாயகியே நீயுமொரு
பூனிரைச்சப் பொன்மகர பெண்மயில்போல் நீவளர

அலையி லறுமுகவன் அவன்பதியி னாழிதனில்
நிலையிலே நின்று நீவளரு கண்மணியே

நீவளரச் சூழ நிறைந்ததங்க மாமணியால்
பவளக்கால் மண்டபமும் பவளமணி மேடைகளும்

தேனினிய மண்டபமும் தெருவும்பூங் காவனமும்
ஆணிப்பொன் வயிரம் அதுவளரு மண்டபமும்

சூழ அரங்குவைத்துத் தெய்வரம்பை சூழவைத்துக்
காளபேரி கையுடனே கண்ணாளர் சூழ்ந்துநிற்க

அகரத் தெருவும் அரம்பையர்கள் தம்தெருவும்
சிகரத் தெருவும் சேர்த்துவைப்பே னுன்சூழ

வரி எண்: 7154, 7156 கொ. ஏ.

சித்தம் வலம்புரிகள் நின்றுவுனைச் சூழ்ந்து
தித்திதித்தியென வேமுழங்கி சேவிக்க வைத்திடுவேன்

கோட்டைகள் சூழ கொடிமண்டப முகித்து
வீட்டலங் காரம்போல் வேலையிலுந் தான்தருவேன்

உன்றனுட மேனி உரைக்கெளிதாத் தங்கமெனச்
செந்தழல்போல் மகரச் சிலைபோல் வளர்ந்திருநீ

கலியுகத்தை முடிக்கக் கண்ணான ஓருயிரை
வலியுடனே யுன்னுடைய வயிற்றில் பிறவிசெய்து

காட்டு நருளின் நகர்சோ தனைபார்த்துத்
தீட்டுக் கலியறுத்துச் செவ்வுமனு தானெடுத்து

நாடுன் மகன்றனக்கு நல்லமுடியுங் கொடுத்துத்
தேடுந் தர்மச்சீமை செலுத்தசெங் கோல்கொடுத்து

அரசாள வைக்கவொரு ஆண்பிள்ளை நீபெறவே
துரைசானி போவெனவே சொன்னார்கா ணம்மையுடன்

கேட்டுமிக லட்சுமியும் கிளிமொழிவாய் தான்திறந்து
நாட்டுக் குடையவரே நாரா யணப்பொருளே

மகரச் சிலையாய் வாரிதனில் நான்வளர்ந்தால்
சிகரநற் கோபுரமே திருவுளமே நீர்தாமும்

வருவதுதா னென்ன வகையா யுருவெடுத்து
அருகில் நீர்வருகும் அடையாள மென்னவென்றாள்

அப்போது அய்யா அனந்த மேபொங்கிச்
செப்புகிறோ மென்று திருவோடிது வுரைத்தார்

மூன்று சடையில் முறுக்குச்சடை யொன்றெனவும்
பண்டுள்ள சூரியர்கள் பதிந்திருக்கு மென்விழியில்

நெற்றி தனில்பிறையும் நெடியவட வக்கினியும்
சுற்றிக் கனல்மேனி துய்யமாற்றெண் ணாயிரமும்

பனிரெனவே லோகம் பதினாலுக் கோருருவாய்த்
துளிரெனவே வாரிச் சுழல வெருகனலாய்க்

காதமே பன்னிரண்டில் கண்டகலி யன்றெரிய
சீதக் கனலாய்ச் செயகுண்டமும் பதித்துக்

காலில்தர்ம மாமணியைக் கலிரெனவே தண்டையிட்டு
மேலில்பல வேதமதை மின்னுடம்பாக விரித்துப்

பெண்ணரசே நான்வாற பெரிய சொருபமது
கண்ணரசே நீயுமென்மேல் கருத்திருந்தால் பிழைப்பாய்

அப்படித்தா னென்பிறப்புன் அருகே வருகையிலே
இப்படியே வந்து இருபேர்க்குமொரு பிள்ளையீந்து
நாரணரை வைகுண்டராய் நம்மக வாயெடுத்துச்
சீரான தெச்சணத்தில் சிறையு மிருக்கவைத்து
நாட்டில் சோதனைக்கு நானனுப்பித் தான்பார்த்துக்
கோட்டிசெய்த பாவி குறுங்கலியைத் தானெரித்து
அதின்மே லெனக்கும் உனக்குமிகு ஆனந்த
மதுவாக வீன்ற மதலைநா டாளுமடி
என்று பிறவி ஏற்றஅடையா ளமுரைத்து
நன்றினிய மாதே நடப்பதற்குச் சங்கடமேன்
உடனேதான் லட்சுமியும் உரைக்கிறா ளாதியுடன்
திடமான கோவே செய்ய மணிவிளக்கே
என்னை மகரச் சிலையாய்ப் பிறவிசெய்ய
என்ன விதமாய் இசைவீர்கா ணென்கோவே
என்றுரைக்க அம்மை எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
நன்றுநன்று பெண்ணே நமக்குத்தொழி லோகடிது
அலையி லுனையும் அரியதொரு பொன்மகர
சிலைபோல் வளருவெனச் சிந்தித்தா ரெம்பெருமாள்
வடகயிலை வசலிலே வந்தலைந்த வாரிதிரை
மடமடென வந்து வாரியெடுத் தாயிளையைச்
செந்தூ ரலைவாரி திரைமே லெடுத்திருத்தி
அந்தூரு வாரி அம்மை தனையெடுத்துச்
சந்தன வாரி சமுத்திரத்துக் குள்ளாகப்
பந்தியாய் வைத்த பரமமணிக் கோட்டையதுள்
தெய்வரம்பை சூழத் தேவரெல்லா மோலமிட
மெய்பரமக் கன்னியர்கள் மிகுவாய்க் குரவையிட
இடம்மான மெக்காளம் டகுடகா வென்றிடவே
யடம்மான வாத்தியங்கள் மடமடென வேதொனிக்க
வலம்புரிக ளெல்லாம் மாதுவந்தா ளெனத்தொனிக்க
சிலம்புணைந்த ரத்தினங்கள் சில்லிவக் கேற்றிநிற்க
முத்துக்கள் சிப்பி முன்னின்று தாமுழங்க
கொத்துக் கொத்தாகக் கோமேதகஞ் சூழ
கன்னிமா ரெல்லாம் கால்கவரி வீசிநிற்க
தன்னிகரில் லாமறையோர் சாஸ்திரங்க ளோதிநிற்க

வரி எண்: 7197, 7198 பா. கு. ஏ.

மகரச் சிலையாள் மாதுதிரு லட்சுமியாள்
சிகரகோ புரத்தாள் திருவு முருவளர்ந்தாள்
பார்வதியும் மாதுமையும் பரமேஸ்வரித் தாயும்
சீர்பதியு மங்கே தினமூன்று நேரம்வர
ஈஸ்வரனும் வேதா இவர்கள் தினம்வரவே
வாசவனுந் தேவர்களும் வந்துநித்தம் போற்றிசெய்ய
செய்ய அமரரெல்லாம் சிவசிவா வென்றுநிற்க
வெய்யவனுஞ் சந்திரனும் மெல்லிபதம் போற்றிநிற்க
புஷ்ப மலர்தூவிப் பொன்னுலகோர் சூழ்ந்துநிற்க
செப்பமுள்ள மகரச் சிலைபோல் திருவளர்ந்தாள்

(ஏழாவது நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

மாதுதிரு லட்சுமியாள் மகரச் சிலைபோலே
ஓது மணியலைக்குள் ஓவியம்போ லேவளர
மாதை மகரச் சிலையாய் வளரவிட்டுத்
தாதணியும் நாதன் சங்கரரோ டேதுரைப்பார்
கூட்டுக்கிளி போலிருந்த கோதையரைப் போகவிட்டு
நாட்டி லிருப்பேனோ நம்முடைய மைத்துனரே
சீதை மகரச் சிலைபோ லங்கேவளர
பாதையது தேடாமல் பதிந்திருக்க ஞாயமுண்டோ
அப்போ சிவனார் அவரேது சொல்லலுற்றார்
செப்போடு வொத்தத் திருமாலே நீர்கேளும்
நடத்தும்படி யுள்ள ஞாயமெல்லா மிப்போது
சடைத்து யிருக்காமல் தானடத்து மென்றுரைத்தார்

சம்பூரணத் தேவன் பரதேவதை மனுப்பிறப்பு

அந்தப் பொழுதில் ஆதிநா ராயணரும்
சிந்தை மகிழ்ந்து செப்புவா ராதியோடு
நல்லதுகா ணீசுரரே நாடுந்தே வாதிகளில்
வல்லசம் பூரணனும் வாய்த்த யெமலோகமதில்
பரதே வதையான பைங்கிளியுந் தேவனுமாய்
மறவா மலிருக்க மங்கையும் புருஷனென
மருவனைய மாதும் மன்னவனு மாய்ப்பிறக்க
உருவேற்றி நம்மை உயர்ந்ததவஞ் செய்திடவே
ஆனதா லவரை அவனிதனி லேபிறவி
ஈனமில் லாதமைக்க இதுநா ளாகுவதால்

வரி எண்: 7256 கொ. ஏ.

நின்றந்தத் தேவனுட நிஷ்டைநிறை வேறினதோ
என்றெனவே பார்க்க எழுந்தருளு மீசுரரே

அப்படித்தா னீசுரரும் ஆதிநா ராயணரும்
இப்படியே தேவனிடம் ஏகின்ற வேளையிலே

தேவ னெதிரே தெய்வேந் திரன்தானும்
மூவர் நடுவண் முத்தனரி நாரணரின்

சங்கு சக்கரம்போல் தங்கநவ ரத்தினத்தால்
எங்கு மொளிவீசும் இரத்தினத் திருமுடியைச்

சூடித்தெய் வேந்திரனும் சிவனெதிரே போவோமென்று
நாடி யகமகிழ்ந்து நாரா யணருடனே

சந்தோச மாகத் தான்வரும் வேளையிலே
முன்தோசத் தால்தேவன் முடியணிந்த இந்திரனைக்

கண்டுசம் பூரணனும் கைமறந்து நிஷ்டையது
பண்டை மையலாய்ப் பாவையோ டேதுரைப்பான்

மானே கேளிந்த வானவர்கோன் தன்சிரசில்
தானாகிய மாயன் சங்குசரத் தங்கமுடி

என்தலையில் வைத்து ஏந்திழையே உன்னோடு
தென்தலைவ ரத்தின சிங்கா சனமீதில்

இருபேரும் வாழ்ந்து இராச துவ.ரத்தனமாய்ப்
பெருகான தெய்வகன்னி பெற்ற மனுவழியை

எல்லா மருகிருத்தி ஏற்றவொரு சொல்லதுக்குள்
வல்லான நீத வையகத்தை யாண்டிருக்க

எத்தனையோ நாமள் இலங்கு மகிழ்ச்சியுடன்
வர்த்தனையாய் வாழ்பவர்க்கு வாய்த்தமுடி ஈதல்லவோ

என்றுசொல்லத் தேவன் இச்சைகொண்டு பெண்ணாளும்
நன்றுநன்று சொன்னமொழி நன்றா யிருக்குதுகாண்

அப்படித்தா னம்மை ஆதிபிர மன்படைத்தால்
எப்படியும் படைத்தோர் இறவா திருப்பாரோ

என்றுபெண் ணாளுரைக்க ஏற்றசம் பூரணனும்
அன்று பெருமூச்சு அலைபோ லெறியலுற்றான்

அந்தப் பொழுதில் ஆதி சிவமுதலும்
வந்தங்கு நின்றார் மாகிருஷ்ண மாலவரும்

கண்டந்தத் தேவன் கைமறந்து நிஷ்டையதும்
தண்டமிழ்சேர் பதத்தைத் தையலும்வன் தேவணங்கி

வரி எண்: 7272 - கொ. ஏ.

இத்தனைநாள் யாங்கள் நின்றதவம் கண்டிரங்கிச்
சித்த மிரங்கிச் சிவனேநீர் வந்தீரோ

எந்தம் பெருமாளே இறையவரே வந்தீரோ
நந்தகோ பால நாரணரே வந்தீரோ

குருவே அரிநாதா கோபாலா வந்தீரோ
முருகக் குருபரனே முத்தாநீர் வந்தீரோ

செல்வக் கடலே சீமானே வந்தீரோ
கல்விக் கடலான கறைக்கண்டா வந்தீரோ

அரவையணிந் தத்திவுரித்(து) அணிந்தவர்தாம் வந்தீரோ
பரசிவ னான பச்சைமால் வந்தீரோ

இப்படியே மானாளும் ஏற்றசம் பூரணனும்
அப்படியே வந்தோர் அடிபணிந்து போற்றிடவே

மாயனும் பரனும் மனமகிழ்ந்து கொண்டாடி
ஆயனைப் பார்த்து அருளுவா ராதியுமே

மாயவரே கேட்டீரோ மாதுமிந்தத் தேவனுந்தான்
தூயவரே நின்றதவம் தொலைத்தறுத்தா ரில்லையிவர்

முற்றுந் தவமும் முழுதும்நிறை வேறுகையில்
சிற்றின்ப மாகித் திருமுடிக்கு இச்சைகொண்டு

வாடி யயர்ந்தார் மங்கையருந் தேவனுமே
நாடி யிவர்தமக்கு நல்வளமை யேதுசொல்வீர்

அப்போது நாரணரும் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடிச்
செப்புகிறா ரந்தச் சிவனோடு எம்பெருமாள்

ஏது விதமாய் இருந்ததவ மேகுறைய
தீதுவந்த ஞாயம் செப்புவீ ரென்றுரைத்தார்

அப்போ சிவனார் அகமகிழ்ந்து தேவனோடு
இப்போ நினைத்த நினைவெல்லாஞ் சொல்லுமென்றார்

தேவ னதைக்கேட்டுச் சிந்தை மிகக்கலங்கி
ஆவி மறுகி அவரேது சொல்லலுற்றார்

காரணரே நாங்கள் கருத்தில் நினைத்ததெல்லாம்
பூரணமா யங்கே புகுந்ததோ யெம்சிவனே

ஐயோநான் சொன்னேனென் னாயிழையோ டல்லாது
கையாலே கண்ணாலே காணேனே மற்றோரை

ஊமை மொழிபோல ஒதுக்கி லுரைத்தாற்போல்
நாமறியப் பெண்ணறிவாள் நாடறியா தென்றிருந்தோம்

இவர்க ளறிவதற்கு யார்சொல்லப் போனார்காண்
எவர்களும் நாம்பேசுகையில் இங்குவரக் காணாமே

ஆர்சொல்லிப் போட்டாரோ அறியோமே யெம்சிவனே
தார்சிறந்த யெம்சிவனே சர்வ தயாபரனே

பூரணனே வாசவனே பொறுத்தினிக் கொள்ளுமையா
நாரணரே யெம்சிவனே நாடிப் பொறுவுமையா

என்றுசொல்லித் தேவன் ஏற்ற விருத்தமதாய்
நன்றினிய முப்பொருள்மேல் நற்போற்ற லேபடிக்க

பரதே வதையான பைங்கிளியு மப்போது
திரமான அம்மை சிவசக்தி பேரதிலும்

சிவநாமப் பேரதிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பேரதிலும்
விபமான ஆசிரிய விருத்தம்போல் போற்றலுற்றாள்

விருத்தம்

காரணா அரிநாரணா கலிபூரணா
வெகுதோரணா கவிஞோர்தொழும் வாரணா
கருணாகரத் தருணாவெகு தருணா
கவிவருணா கவிமால் சிவாபோற்றி
காயாம்பூவின் மேனிநிறமாயா சிவசீவா
சிவாய கருவாயுரு வுருவாய்
கனமாயுனைத் தினமேயருள் நினைவார்க்குறி
மத்தகா கருணாகரா போற்றி

குணசீரா வெகுதீரா நவீரா
புவிநாதா திருவோடுறு மார்பா
சிறியார்மிக அறியாச்செய்த வெறியானதைச்
சிறிதாக்கியே சேர்ப்பாய் முகம்பார்ப்பாய்
முடிவானதை யறியாமலே மோகமாய்
வெகுதாகமாய் உளறித்தவங் குளறியே
உன்சொற்பதம் அஞ்சொல்லென ஒஞ்சிப்பத
மஞ்சினேரம் உன்செயல்தந் தருள்வாயே

நடை

இப்படியே கன்னி ஏற்றபர தேவதையும்
அப்படியே ஆசிரிய விருத்தமொன்று பாடினளே

கேட்டு அரிநாரணரும் கிளிமொழியைத் தான்பார்த்து
மேட்டுக் கொடியிடையே மின்னிடையே நீகேளு

உன்புருஷ னங்கே உற்றயெம லோகமதில்
இன்புருகி வாடி ஏங்கித் தவிப்பதனால்

அவனைநீ மறந்து ஆனதெய்வப் பூரணனை
இவனை மிகத்தாவி இருந்த தவமதிலும்

நிறைவேற மாட்டாமல் நினைத்தகே டித்தனையால்
பிறபோநீ பூமிதனில் பெரியசான் றோர்வழியில்
ஏமவழியி லோர்பிறவி என்றாகவா யுங்கிருக்க
அமைப்பா னதற்கு அவ்வழித னாயிழையே
இந்தத் தவக்குறைக்கு இன்னமங்கே நீபிறந்து
முந்தப் புருஷனுக்கு முன்வேலையுங் கழித்து
அழுந்தத் துயரப்பட்டு அவனூழியங்கள் செய்து
குளிர்ந்த மொழியற்றுக் கூடுஞ்சஞ் சாரமற்று
எந்நேர முன்றனக்கு ஏக்கமுட னழுந்தி
மின்னேகே ளிந்த மிகத்தேவ னுன்வழியில்
கொண்டபச்சத் தாலே கோதையே யுன்றனையும்
கண்டிச்சை கூர்ந்து காமக் கடுவினையால்
கருவா லுருவைக் கைக்குள் வசமாக்கிப்
பருவா பருவமதில் பாவையேநீ யிவனோடு
இருவ ரொருவரென இச்சைமிகக் கூர்ந்து
குருவை மறந்து கொண்டவனைத் தான்மறந்து
தாய்தகப்பன் மாமன் தமையன் தனைமறந்து
வாயிற் படிமறந்து வாழ்வை மிகமறந்து
சொந்த மனைமறந்து சொத்து மிகமறந்து
சந்தோச மற்றுச் சகலோர்க்கும் நாணமுற்று
முற்புரு ஷனுக்கு மூலக்கருக் கேடணைதது
இப்புருஷன் தானெனவே எவ்வுலகுந் தானறிய
கட்டிய மங்கிலியம் காசினியோர் தாமறிய
கெட்டினாற் போலே கீர்த்தி மிகப்பிறந்து
மேலும்பல தொந்தரவு மிகுநாள் வழிதோறும்
கேலி மிகவாகிக் கிலேச மிகவுடைந்து
உதிரம் வெளியாகி உட்செருமல் விக்கலுமாய்
கெதியோ விதியென்று கேட்டு இருக்கையிலே
தீனறா மந்தச் செடியேற்பச் செய்கையினால்
ஈனகமே நடக்கக் களைப்பா யிருக்கையிலே

வரி எண்: 7384, 7386, கொ. ஏ.

வீட்டைப் பிரித்து மேலேதெய்வ வழியாய்
நாட்டை யரசாண்டு நாச்சியார் போலிருப்பாய்[1]

என்று சிவனாரும் எம்பெருமாளு முரைத்து
அன்று யெமச்சண்டன் அவ்வழியி லேயமைத்தார்

அமைக்க வணங்கு அவனிதனி லேபிறக்க
எமக்குலத்தில் வந்து இசைவாய்ப் பிறந்தனளாம்
மாது புவியில் வளரப் பிறந்தபின்பு
தாது கரமணிந்த சங்கு சரத்தாமன்
தேவன் தனைப்பார்த்துச் செப்புவா ரெம்பெருமாள்
பூவுலகி லுன்றனுட பெண்பிறக்கப் போனதல்லோ
ஏதுநீ தேவா இனிவுனக்குச் செய்தியென்ன
சீரொத்தத் தேவன் திருப்பாட்டு ஓதலுற்றான்

விருத்தம்

ஆறுசெஞ்சடை சூடிய ஐயனே
அலையிலேதுயி லாதி வராகவா
நீறுமேனி நிரந்தரம் பூசிவா
நீசிவசிவா மைத்துன ராகவா
வீறுசத்தி மணவாள ரானவா
வீரலட்சுமி மன்னரரி ராகவா
ஏறுமீதினி லேறிடு மீஸ்வரா
எமையாட்கொள் ளும்நாரணா போற்றியே

சீதமாங்குணச் செல்வனே போற்றி
சிவசிவா சிவனே போற்றி
நீதவா நட்பெய்துவா போற்றி
நீசிவா சிவராகவா போற்றி
மாதவா அரிகேசவா போற்றி
வல்லனே அரிசெல்லனே போற்றி
ஆதவா அரிநாரணா போற்றி
அநாதியேயுன் றன்போற்றி போற்றியே

அய்யனேதவம் யானிற்கும் போதிலே
அந்திராணி மன்னனிந்திர னானவன்
பொய்யின் மாய்கைநினை வதினாலவன்
பொற்பக்கிரீ டமே லுற்பனத் தாசையால்

வரி எண்: 7388 கொ.ஏ.
பா. பே: 1. கூட்டையும் போட்டுக் குலப்பதவி யுன்றனக்கே

மெய்யின்ஞா னத்தவம் விட்டுவாடினேன்
வித்தகாவுன் சித்த மிரங்கியே
செய்யும் பாவவினை தவிர்த்தாண்டருள்
சிவசிவா சிவசிவா போற்றியே

போற்றியென் றேத்தித் தேவன்
பொற்பதம் வணங்கி நிற்க
ஆத்திதான் சூடும் வேதன்
ஆகமே மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
தீத்திய ஆய னோடு
செய்தியே தெனவே கேட்க
நாற்றிசை புகழுந் தெய்வ
நாரண னுரைக்கின் றாரே

நடை

தேவன் வணங்கித் திருப்பாதம் போற்றிடவே
ஆயனோ டந்த ஆதிசிவ மேதுரைப்பார்
அச்சுதரே தேவனுக்கு ஆன வளமையது
நிச்சயமாய்ச் சொல்லி நீரனுப்பு மென்றுரைத்தார்
அப்போது நாரா யணரு மகமகிழ்ந்து
செப்புகிறோ மென்றுசிவ தேவனுக்கங் கேதுரைப்பார்
கேளாய்நீ தேவா கீழான மங்கையரைத்
தாழாத மேல்வகையில் சரியாக்க வேணுமென்று
நின்றாய் தவத்தில் நினைவொன்றைத் தான்முட்டி
சண்டாளா நீநினைத்த நினைவுதவத் தொத்திடுமோ
சூழ வினையறுத்துச் சுருதிநே ருள்ளாக்கி
நீளநூ விட்டு நீதவசு நிற்கையிலே
ஆசை நினைவாமோ அறிவுகெட்ட மாநீசா
பாச மறுத்தல்லவோ பரகெதியைக் காணுவது
ஏதுகா ணுன்றனக்கு இந்நினைவு வந்ததனால்
மாது பிறந்ததுபோல் வையகத்தில் நீபிறந்து
இந்த நினைவதுக்காய் இனிப்பிறந்து நீசிலநாள்
தொந்துயர மெல்லாம் தொல்புவியி லேதொலைத்துக்
கண்டந்த மங்கையரைக் கருவால் வசமாக்கிக்
கொண்டு திரிந்து கோதையரின் தன்னாலே
நஞ்சுதின் றானாலும் நாண்டுகொண் டானாலும்
உன்சீ வனழிக்க உனக்கு மனதாகிப்

பின்னுஞ்சில நாள்கழித்துப் பெண்ணோ டுறவாடித்
தன்னோவியம் போல் தானிருக்கும் நாளையிலே
உன்துயரந் தீர்த்து உன்னையெடுத் தேன்மகவாய்[1]
என்துயர மெல்லாம் யானேநீ மாற்றல்செய்து
என்வரிசை தானம் எல்லாமுனக் களித்துப்[2]
பொன்னரசு தந்து புவியாள வைத்திடுவேன்[3]
என்றுமா கிருஷ்ணர் இப்படியே சொல்லிடவே
அன்றந்தத் தேவன் அவரடியைத் தான்போற்றி
அய்யாவே பூமிதனில் அவதரிபோ வென்றீரே
பொய்யான கலியன் பூமிதனி லேபிறந்தால்
பிறந்த வழியும் பிதிருமென் றன்குலமும்
அறந்தழைக்கு மாலே அதுவுமென்ற னற்கெதிதான்
பெற்றுக்கொள் ளும்படியாய்ப் புத்தி கொடுத்தருளி
பற்றுத லாகப் பலன்கொடுப்போ மென்றுசொல்லும்
அல்லாம லென்னைவந்து ஆட்கொள்ளும் நாளதுதான்
எல்லா விவரமதும் இயம்பி யனுப்புமென்றான்
அப்போது அந்த அய்யாநா ராயணரும்
செப்புகிறா ரந்தத் தேவன் தனக்குத்திடம்
தெச்சணா பூமிதனில் தேசபர சோதனைக்கு
நிச்சயமாய் நான்வரும் நிசத்துக் கடையாளம்
பூமியி லோர்திக்குப் பொருந்தி மிகவாழும்
சாமிவே தமறந்து சுழல்வேத முண்டாகும்
சாதி வரம்பு தப்பி நிலைமாறும்
பாரிகட்கு மூப்புப் பார்மீதி லுண்டாகும்
நீசக் குலங்கள் நெளுநெளென்னப் பூமிதனில்
தூசியிடத் தண்டம் தொடர்ந்து பறிப்பார்கள்
வானத் திடிகள் வருடவரு டந்தோறும்
நீணிலத்தில் வீழும் நின்று மலைமுழங்கும்
பூமி முழங்கும் பொழுதுமிகச் சாய்ந்துவரும்
சீமை தென்சோளம் சீர்பயிரு மேவிவரும்

பா.பே: 1. உன் துயரந்தீர்க்க உற்றசெந்தூர் தான்வருத்தி (கொ.ஏ.)
,, 2. காட்டி
,, 3. பொன்னாடு சொர்க்கப் புவிதனிலே சேர்த்திடுவேன் (கொ. ஏ.)

இலைகள் கருகும் எழில்வேதம் பொய்யாகும்
தலைக்கண் படலம் தட்டழிய ஓடிநிற்கும்

நட்சத் திரமுதிரும் நடக்கும் வழிகுறுகும்
பொய்ச்சேத் திரக்குருக்கள் பூமிதனில் மேவிவரும்

நவ்வா துலுக்கு நாட்டுக் கலைச்சல்வரும்
சிவ்வா லயங்கள் தேய்ந்து சுவரிடியும்

கிணறு பாழாகும் கீழூற்றுப் பொய்யாகும்
இணறு பெருத்து ஏங்குவாரே மனுக்கள்

மனுக்கள் தங்களுக்கு மாகலைச்ச லுண்டாகும்
முனுக்கந் துரோகி உலகில்மிக வுண்டாகும்

மாமோக ஆசையினால் மாசண்டை யாகிவரும்
காமோக வெறியால் கனபழிக ளுண்டாகும்
மாதாவைப் பின்னை வைப்பு நினைத்துநிற்கும்
தாதாவை வேலை சந்ததிகள் கொண்டிடுவார்
மாடாடு வயிற்றில் மனிதரைப் போல்பிறக்கும்
கோடா னதுபெருத்துக் கொல்வார் சிலபேரை

காணிக்கை வேண்டல் கைக்கூலி தான்மீறும்

மாணிக்கம் தங்கம் வையிர மிகமறையும்
நீணிலத்தில் பேய்கள் நிரந்துமிகக் கோட்டிசெய்யும்
மாநிலத்தில் வேளாண்மை மழையால் கெடுதிவரும்

பேதையர்கள் பிள்ளை பிறக்கு மதிசயம்போல்
கோதையர்கள் கொங்கை கூடாம லேவாழ்வார்
கூடப் பிறப்பைக் கொடும்பகைபோ லெண்ணிடுவார்
ஊடப் பிறப்பை உள்நினைப்பார் வைப்பாக

வான முறுமும் மழைகீழ்ச் சொரியாது
தான மழியும் சாஸ்திரங்கள் பொய்யாகும்

ஈனருக்குக் காலம் நிரம்பமிக வுண்டாகும்

வீணர் பெருப்பார் வீடதனைக் கெடுப்பார்
தாணருட வேதம் தலையழிய விட்டிடுவார்

பொய்வேதம் பூமிதனில் பொருந்திமிக வுண்டாகும்
மெய்வேதந் தன்னை விரும்பா திகழ்ந்திடுவார்

கள்ளர் பெருப்பார் களியுப்புத் தான்மலியும்
கொள்ளையாய்ச் சம்பை கோடா கோடிப்பெருகும்

வரி எண்: 7490 கொ. ஏ.

நாணி யிறப்பார் நஞ்சித்தின் றேசாவர்
கேணிக்குள்ளே மடிவார் கீறிக்கொண் டேசாவார்

வயிரம் விழுங்கி மாள்வார் சிலபேர்கள்
துயரம் பொறுக்காமல் தோயமதில் விழுவார்

ஈக்கள் பெருகும் எறும்பு மிகப்பெருகும்
காய்கள் பெருகும் கஞ்சா அபின்பெருகும்

சன்னாசி நிஷ்டை தவறி யலைவார்கள்
ஒன்னாமது சாதி உலையிலவம் போலலைவார்

கட்டழிந்து பெண்கள் கற்பு மிகத்தவறும்
சட்ட மழியும் சந்தியம்பல மிடியும்

கூட்டங் குலையும் குடும்பம் பகையாகும்
நாட்டை யரசாங்கம் நாலுரண்டு மூன்றாகும்

கோட்டை யிடியும் குச்சிக்கட் டைமதிலாம்
நாட்டை யறுக்கும் நாதனுட சக்கரந்தான்

சீவசெந் தெல்லாம் தீனியில்லாது தட்டழியும்
சூவை பெருகும் சூறா வளிமீறும்

அக்கினியால் தண்ணீரால் அநேக சீமையழியும்
முக்கியமாய் லோகமதில் வாந்தி மிகமீறும்

இப்படித்தா னல்லால் இன்னு மநேகவளம்
செப்பத் தொலையாது செப்புவேன் பின்னுனக்கு

நீகேட் டதற்கு நிலையாக இத்தனையும்
நான்தேட் டமாக நாடியுன் னோடுரைத்தேன்

உன்பேரில் நான்தான் உள்ளாசை கொண்டிருந்து
தன்பேரா லென்றனக்குத் தலைச்சிறைதான் மாறுமென்று[1]

என்னே யினிப்பிறக்க ஏதுனக்குச் சங்கடங்காண்
என்றுரைக்கச் சுவாமி இசைந்ததே வனுரைப்பான்

அய்யாவே யென்னுடைய ஆதித் திருவுளமே
பொய்யான கலியில் போய்ப்பிறக்கச் சொன்னீரே

சாதி பதினெண்ணாய்த் தான்பிரித்தா னேநீசன்
ஆதிச்சாதி தனிலே அமையுமையா யென்கோவே

அல்லாம லுன்றனக்கு ஆதிவரை யெந்நாளும்
நல்லாகத் தொண்டுபண்ணி நவ்வியிருக்கு மனுவில்

வரி எண்: 7513, 7523 கொ. ஏ.
பா. பே: 1. என்பேரால் நீயும் என்சொர்க்கஞ் சேரணுமே

படையுமையா யென்றன் பிதாவே யெனப்பணிந்தர்ன்
குடையொன் றாற்பெரிய குருவு மகிழ்ந்துரைப்பார்

நல்லதுகாண் தேவர்நீ நல்லமக்கள் ஏழ்பேரில்
வெல்லமரர் கோன்வாழும் வெற்றிதெய்வ லோகவித்தாய்

அவ்வழியி லம்மனுவில் ஆனசான்றோர்குலத்தில்
மெய்வழியி லங்கே மிகப்பிறக்கப் போநீயென்றார்

நல்லதுதா னென்று நவிலுவான் தேவனுமே
வல்லவரே மூவருக்கும் மைத்துனராய் நிற்பவரே

என்னைப் பிறவி இப்போது செய்யுமென்று
வன்னத் தேவாதி வணங்கிநின்றான் மாயவரை

அப்போது அய்யா நாராயணர் மகிழ்ந்து
முப்போது வுள்ள முறைமையது கூறலுற்றார்

ஆறுதரம் நம்மை அகம்வைத்துக் கொண்டசடம்
பேறுபெற்ற தில்லையே பேறுநா மீந்திலமே

அந்தச்சடல மலையில் அருந்தவசு பண்ணினதே
இந்தச்சடல மீடேற இந்தநாள் வந்ததென்று

தேவன் சடலமதைத் திக்கென் றழித்துவிட்டு
மூவர் நடுவருட ரூற்சடலக் கூடதையும்

வரவழைத்து வாருமென்று மறையோரைத் தானேவி
விரைவாக வாருமென்று விடைகொடுத்தா ரெம்பெருமாள்

நடந்து மறையோர் நல்ல மலைபார்த்து
சடம் வீற்றிருந்த தங்கமலை மீதில்வந்தார்

மலைமீதில் வந்து மலைப்புதுமை தான்பார்த்து
அலைமீதில் வாழ்துவரம் ஆனபதி தன்னுடைய

வடவாசல் நேரே வாழு மலையிதுதான்
தடவரை யிம்மலையில் தாமிருக்கும் நதிகள்

தங்கக்கிணறு வங்கக்கிணறு தாம்பிரக் கிணறுடனே
சங்கமகி ழிம்மலையில் தடாகமிது நன்றெனவே

கரைகாணாத் தேவர் காட்சையிடு மிம்மலைதான்
விரைவான மாமுனிவர் வீற்றிருக்கு மிம்மலைதான்

மரித்தோரைத் தானெழுப்பும் வாய்த்தசஞ்சீ விவளரும்
பதிதான மிம்மலையின் பகுத்துரைக்கக் கூடாது

என்றுசொல்லித் தேவர் ஏற்றமலைக் குள்ளேகி
நன்றுநன் றென்று நாடியவர் பார்க்குகையில்

வரி எண்: 7557 கொ. ஏ.

கண்டாரே காயாம்பூ கண்ணர்முகக் கூடதையும்
கொண்டாடிக் கூடதனைக் குளிர்ந்தாத மீதேற்றி

நடந்தார் கயிலை நாதர்திருக் கூட்டமதில்
வடந்தார மாயன் வாய்த்த அரிநாரணரும்

பார்த்துச் சடலமதைப் பதிந்தமுகத் தோடணைத்துத்
தேற்றி உயிர்கொடுத்துச் செப்புவார் கூடுடனே

எடுத்த பிறப்புக்கு எல்லா மெனைச் சுமந்து
அடுத்து மூவுலகும் அங்கங்கே கொண்டாடிப்

பூமி கடலும் பொருப்புப்பூ லோகமதில்
நேமித் தெனைச்சுமந்து நேட்டமுடன் திரிந்தாய்

நீசெய்த நன்றி நினக்குரைக்கக் கூடாது
நானுனக்குச் செய்யும் நன்றி மிகக்கேளு

இத்தனை நாளும் எனைச்சுமந்து பாடுபட்டாய்
புத்திரனாய் நீயெனக்குப் பெரியதெய்வ உயிராய்[1]

பிறந்து புவிமீதில் பின்னுஞ்சில நாட்கழித்து[2]
சிறந்த முகூர்த்தமதில் சேர்த்து உனையெடுத்து[3]

உன்றனக்குப் புத்தி உபதேசங் களுரைத்து
என்றன் துயரமாற்ற இகசோதனைக் கனுப்பி[4]

உன்றன்துயரமு மாற்றி உகத்துயர மும்மாற்றி[5]
என்றன்துயரமு மாற்றி ஈசர்துயரம் மாற்றி[6]

கலியை யறுத்துக் கரையேறும் நாளையிலே
சலிவில்லாத் தர்ம தங்கநவ ரத்னபதி

முத்துநவ ரத்தின முடியுனக்கு நானருளி
எத்திசையு மெய்க்க ஏற்றமனு அன்போர்கள்

கட்டியங்கள் கூறிக் காட்சியிட்டு வுன்றனக்கு
எட்டுத்திக்கும் நின்றேத்த ஏற்றகுடை யொன்றுதந்து

அரசாண்டு நீயும் அழியாத் திரவியம்போல்
விரைசான்றோர் சூழ வீரக் கொடிநிறுத்திச்

செங்கோ லரசுதர்ம சிவசெங்கோ லுமருளி
எங்கோ லரசும் என்நாமச் சக்கரத்தால்

பா. பே 1 புத்திரனைப் போலே பெரியசம் பூர்ணனை (கொ. ஏ.)
2 சுமந்துவரு வாய்கடலில் அவர்க்கங் கொடுக்கவேணும் ,,
3. அமர்ந்த முகூர்த்தமதில் அங்குன்னை நானெடுத்தும் ,,
4. என்ற னுடனே எல்லோருந் தவசிருந்து ,,
5. சிவநாரா யணரைச் சிறுமதலை யை குண்டராக்கி ,,
6. நவசோ தனைக்கு நாட்டுக் கனுப்பிவைத்து ,,

சீமையைம்பத் தாறுமுன் சொல்லொன்றுக் குள்ளாக்கி
பூமுகச்சிங் காசனமும் பொன்முகச்சிங் காசனமும்

கோமுகச்சிங் காசனமும் குணமுகச்சிங் காசனமும்
மாமுகச்சிங் காசனமும் மயில்முகச்சிங் காசனமும்

அன்னமுகச்சிங் காசனமும் ஆயிரத்தெட் டாகவேதான்
பொன்னம் பலம்போல் பெரியசிங் காசனந்தான்

முப்பத்தி ரண்டும் முழுது முனக்கருளி
செப்பொத்த மாணாக்கர் சேகரித் துன்றனக்கு

தருவேனா னுன்னுடைய தாயார்பே ராணையதாய்
அரசாள வைப்பேனென்ன ஆதி மிகவுரைத்துத்

தேவ னுயிரைத் திக்கென்று தான்பிடித்து
மூவர் நடுவருட முற்கூட்டி லேயடைத்தார்

நன்றெனவே வானோர் நற்பூரணனைக் கொண்டாடி
அன்றையா நாதன் எல்லோருங் கேட்கச்சொன்னார்

பேறுபெற்ற சென்மமிது பிராணனிது நன்றெனவே
பூருவத்தி லுள்ள பூசாந்திரந்தா னிவ்வளமை

என்னதவஞ் செய்தாரோ இத்தேவன் தாய்தகப்பன்
பொன்னப்ப நாரணரின் பிள்ளையென வந்துதிக்க[1]

நாரண ரைப்பெறவே நல்ல தசரதரும்
பூரணமாய் நின்றதவம் புகன்றிடவே கூடாது

பன்னீரா யிரம்வருசம் பாரத் தவசுநின்று
முன்னூறா யிரவுருவாய் உலகளந்தோன் வேசமதில்

எண்ணா யிரத்தில் எடுத்தரொரு ராமருரு
கண்ணாளர் தம்தமக்கு[2] கற்பகம்போ லித்தேவன்

மதலையாகப் பிறந்து வையகத்தை ஆள்வானென்று[3]
கதலிவாய் நாதன் கற்பித்தா ரிப்படியே

ஆருபெற்ற பேறும் அல்லப்பே றிப்பேறு
பேறுபெற்றோ ரிவர்தாம் பிறந்த இனமதிலே

நாம் பிறந்தால் நலங்கிட்டு மென்றுசொல்லி
தாம் பிறப்போமென்று சான்றோராய்த் தாம்பிறந்தார்

அவர்கள் பிறக்க ஆனதெய்வ பூரணனை
திவதமது பார்த்துச் செய்தார் பிறவியது

வரி எண்: 7605-7607, 7609 கொ. ஏ.
பா. பே: 1. பொற்கூட்டிலே போக
2. தம் கூட்டில்
3. சொர்க்கந்தான் சேரவென்று

செய்யச் சிவமும் சிவவேதனும் மகிழ்ந்து
வைய மளந்த மாலும்பிறவி செய்தார்
கர்மக்கடன் கழிக்க கலியுகத்திலே பிறக்க
தர்மச்சம் பூரணனைத் தரணிப் பிறவிசெய்தார்
செய்த சடமதையும் சுமக்கச் சடம்பார்த்து
மெய்யிசையும் நாதன் மேதனியில் செய்தனராம்
சடம்பிறக்க லோகம் தட்டுமிக மாற
உடன்பிறக்கச் செய்தார் உலகளந்தோர் கற்பனையால்
அன்று பிறவிசெய்தார் அவனிசோ தனைக்கெனவே
எண்ணமில்லை யென்று ஈசுரரு மாயவரும்
கொண்டாடி ஈசரோடு கூறுவா ரச்சுதரும்
கெண்டையக்கண் ணீசுரரே கேட்டீரோ யென்றனெண்ணம்

திருமால் கலைக்கோட்டு மாமுனிக்குச் சொன்னது

பஞ்சவர்க் கஞ்சல்செய்து பார்மீதில் நானிருக்க
வஞ்சகநீ சக்கலியன் வருவதுகண் டேபதறி
நடுநடுங்கி நானோட நல்லகலைக் கோட்டுமுனி
பொடுபொடென வந்தான் போகும் வழியதிலே
ஏன்காணும் மாயவரே இளைத்திளைத் தோடுவதேன்
கான்காணப் போறேனென கலைக்கோட்டு டனுரைத்தேன்
என்ன விதத்தாலே என்றே யவனிசைய
சொன்னதுறு கலியன் செய்தியினா லென்றவுடன்
அப்போ முனியும் அவனேது சொல்லலுற்றான்
இப்போநீ ரோடுகிறீர் இவனை யழிப்பதற்கு
எப்போது வருவீர் இசையுமென்றான் மாமுனிவன்
அப்போது முனியோடு யானுரைத்தது கேளும்
மாமுனியே நீகேளு வஞ்சகநீ சக்கலியை
நாமுன்னின்று கொல்ல ஞாயமில்லை கேட்டிடுநீ
கலியனுட கண்ணு கண்டால் பவஞ்சூழும்
திலிய அவனுயிரைச் செயிக்கயெவ ரால்முடியும்
முன்னின்று கொல்ல மூவரா லுமரிது
பின்னின் றவனவனால் பேசாதே மாழவைப்பேன்
வல்லமையுங் காட்டேன் மாநீசன் கண்ணுமுன்னே
நில்லாமல் நின்று நீசன் றனையழிப்பேன்
அற்புதமுஞ் செய்யேன் அந்நீசன் தானறிய
உற்பனமுங் கொடேன் ஒன்றறியா நின்றிடுவேன்

வந்தனெனச் சொல்வார் வரவில்லை யென்றிடுவார்
என்றன்பே ரோகாணும் யாரோவெனச் சொல்லுவார்

இதோவந்தா னென்பார் எப்பமோ வென்றிடுவார்
அதோவந்தா னென்பார் அவனில்லை யென்றிடுவார்

இப்படியே சூட்சமொன்று எடுப்போங்காண் மாமுனியே
எப்படியு முள்ளறிவோர் எனையறிவார் மாமுனியே

அறிந்தோர்கள் வாழ்வார் ஆகாதபேர் போய்மாள்வார்
செறிந்தோர்கள் வாழ்வார் சேராதார் நீறாவார்

சாத்திரத்தி லுந்தோன்றேன் சதுர்மறையைத் தாண்டி நிற்பேன்

சேத்திரத்தி லுமடங்கேன் செய்தவத்தி லுமடங்கேன்
அன்பிலு மடங்கேன் அறத்திலு மேயடங்கேன்
வம்பிலு மடங்கேன் வணங்கிடி லுமடங்கேன்
கும்பிடிலு மடங்கேன் குளித்திடிலு மடங்கேன்
நம்பிடிலு மடங்கேன் ஞானத்தி லுமடங்கேன்
யோகக் கிரியை உறுசரியை யிலடங்கேன்
ஆகமத்தி லுமடங்கேன் அஷ்டசித்தி லுமடங்கேன்

விற்பனத்தி லடங்கேன் வினோத மதிலடங்கேன்
சொற்பனத்தி லடங்கேன் தெரிசனத் திலடங்கேன்

கனாவி லடங்கேன் கைகாட்ட லிலடங்கேன்
அனாவி லடங்கேன் ஆசாரத் திலடங்கேன்

புத்தியிலு மடங்கேன் பொறியதி லுமடங்கேன்
இத்தனையிலு மடங்காது இருந்து பகையறுப்பேன்

என்றுநான் சொல்ல எற்றகலைக் கோட்டுமுனி
மன்றுதனில் வீழ்ந்து மறுகியழு தேபுலம்பி

விருத்தம்

மண்ணிலு மடங்கா மரத்திலு மடங்கா
மறையிலு மடங்கா பலவசத்திலு மடங்கா
கண்ணிலு மடங்கா கருத்திலு மடங்கா
கலியிலு மடங்கா பலவிதசெபிப் பிலுமடங்கா
எண்ணிலு மடங்கா இகத்திலு மடங்கா
இறையினு மடங்கா இரங்கினு மடங்கா
ஒண்ணிலு மடங்காத உனைவந் தடைந்திட
உரைத்திட மருளென பதத்தடி விழுந்தான்

வரி எண்: 7677, 7682 கொ. ஏ.

மறையினி லடங்கா இறையினி லடங்கா
வணங்கிலு மடங்கா பலவகையிலு மடங்கா
துறையினி லடங்கா தோல்வியி லடங்கா
சுகவினி லடங்கா சுருதியி லடங்கா
உறையினி லடங்கா ஒளியினு மடங்கா
உகத்திலு மடங்கா ஒருவிதத்திலு மடங்கா
பிறவிலு மடங்காத வுனையகத்திடை யடக்கிட
வகுத்துரை செய்யென பதத்தடி விழுந்தான்

சரியையி லடங்கா கிரியையி லடங்கா
சையோகத்தி லடங்கா ஞானத்தி லடங்கா
கரிதிடி லடங்கா கலைக்கியானத் திலடங்கா
கனாவிலு மடங்கா கருவிலு மடங்கா
உருகிடி லடங்கா உருவினு மடங்கா
ஒன்றிலு மடங்கா துனைவந் தடியாருன
தருகினி லடங்கிட அருளுரைத் திடுவென
அருள்முனி பதத்தடிமிசை விழுந்தான்

உகத்திலு மடங்கா ஓதிலு மடங்கா
உணர்விலு மடங்கா உற்பனத் திலுமடங்கா
தவத்திலு மடங்கா தழுவிலு மடங்கா
தனத்திலு மடங்கா தயவிலு மடங்கா
அகத்திலு மடங்கா புறத்திலு மடங்கா
அசத்திலு மடங்கா புசத்திலு மடங்காமனத்
தகத்தினி லடக்கியுன் பதத்தடி பணிந்திட
வகுத்துரை யருளென பதத்தடி விழுந்தான்

நடை

ஓரெழுத்து மீரெழுத்தும் உற்றபர மூன்றெழுத்தும்
ஆறெழுத்து மஞ்செழுத்தும் ஆனா அரியெழுத்தும்
ஏதெழுத்திலு மடங்காது இருந்துபகை முடிப்பேனென
ஓதினீரே அய்யா உலகளந்த பெம்மானே
எட்டாப் பொருளாய் எங்கும் நிறைந்தோனாய்
கட்டாக் கலியைக் கருவறுக்க வந்தீரால்
நாங்களுமைக் கண்டு நலம்பெறுவ தெப்படித்தான்
தாங்கள் மனதிரங்கித் தான்சொல்ல வேணுமென்றான்
அப்போ முனிதனக்கு அருளினது நீர்கேளும்
இப்போது மாமுனியே இன்றுநீ கேட்டதுதான்
ஒருத்த ரறியா உபதேசங் கண்டாயே
கருதி வருந்தினதால் கட்டுரைப்பேன் கேட்டிடுநீ

ஈனக்கா ரும்பேர்கள் இனங்கேளு மாமுனியே
புனக்கார மில்லை பூசை முறையுமில்லை
கோவில்கள் வைத்துக் குருபூசை செய்யார்கள்
பூவதுகள் போட்டுப் போற்றியே நில்லார்கள்
ஆடுகிடாய் கோழிபன்றி அறுத்துப்பலி யிடார்கள்
மாடு மண்ணுருவை வணங்கித் திரியார்கள்
என்பேரு சொல்லி யாரொருவர் வந்தாலும் 7720
அன்போ டவரை ஆதரிக்கும் பேராகும்
இரப்போர் முகம்பார்த்து ஈவதுமே நன்றாகும்
பரப்போரைக் கைசேர்த்துப் பரிவதுமே நன்றாகும்
என்பேரால் முத்திரிகள் இட்டோரே நன்றாகும்
அன்போராய் வாழ்ந்தாலும் அறிவுநினை வொன்றான்றால்
நாம்வந்தோ மென்ற நாமமது கேட்டவுடன்
தாம்வந்து வேடமிட்டோர் சாதியது நன்றாகும்
அல்லாமற் கேளு அரிய முனியேநீ
எல்லா வமைப்பும் ஏலமே விட்டகுறை
எச்சாதிக் காச்சோ அச்சாதி நன்றாகும் 7730
அச்சாதி நன்றாகும் அவ்வினமும் நன்றாகும்
எவர்க்கு மிகஈந்து இருப்போர்கள் நன்றாவார்
அவர்க்குதவி செய்வோர் அவ்வினமும் நன்றாகும்
தாழ்மையாய் வாழ்ந்த சாதியது நன்றாகும்
ஏழ்மையாய் வருவோம் இரப்பன் பரப்பனென
இரப்பனைக் கைகொண்டோர் எனையேற்றார் மாமுனியே
பரப்பனைக் கைகொண்டோர் பரமேற்றார் மாமுனியே
சினமு மறந்து செடமுழிக்கும் பேர்மனுக்கள்
நினைவுக்குள்ளே நாம் நிற்போங்காண் மாமுனியே
என்னத்தோ டொத்து இருந்துமிக வாழ்ந்தாலும் 7740
சொன்ன நினைவதுக்குள் துயிலாமல் வாழ்வோங்காண்
மாசுக் கலியை மனதிலூரா தேயறுத்து
வாசு நினைவில் வந்துநிற்போம் மாமுனியே
பின்னுமொன்று கேளு பூராய மாமுனியே
முன்னுகத்திற் கேளு ஒருவர்க்கொரு வாரமுமாய்
நின்றோ முனியே நீசக் கலியறுக்கச்
சென்றோமே யானால் செய்யுந் தொழில்கேளு

ரி எண்: 7725 கொ. ஏ.

காலுக்குள் ளேதிரியாம் கையதுக்குள் ளேதிரியாம்
மேலுக்குள் ளேதிரியாம் விழியதுக்குள் ளேதிரியாம்

கண்டெடுத்தார் வாழ்வார் காணாதார் நீறாவார்
பண்டைப் பழமொழிபோல் பார்மீதி லாட்டுவிப்பேன்

கண்டெடுத்துக் கொண்டவன்றான் கரையேறு வானெனவே
தொண்டனெனக் கண்டு சொன்னேனா னூலினோடு

தாய்தமர்க ளென்றும் தமது கிளைகளென்றும்
வாயுரமாய்ச் சொல்லும் வம்பரென்றும் பார்ப்பதில்லை

அன்பாக வந்தவரை அலைச்சல்செய் தேற்பதுண்டு
வம்பான மாற்றானை வளர்ததே யறுப்பதுண்டு

எட்டியு மெட்டாத ஏழைக் குணம்போலும்
கட்டியுங் கட்டாத கடிய சொரூபமதும்

வேளைக்கு வேளை விதக்கோல முமணிந்து
நாளுக்கு நாளாய் நடக்கு மதிசயமாய்

இரப்ப வடிவாய் இருந்து கலிதனையும்
பரப்பரமாய் நின்று பக்திசோதித் தேதான்

எங்கு மிரந்து எரிப்போங் கலிதனையும்
சங்கி லிரந்து தான்வளர்ப்பே னன்போரை

என்றுரைக்க அய்யா இறைஞ்சிமுனி யேதுரைப்பான்
மன்று தனையளந்த மாயத் திருமாலே

இந்தக் காரணமாய் எழுந்தருளி வந்திருப்ப
தெந்தவிதச் சொரூபம் எடுத்தருள்வீ ரெம்பெருமாள்

கேட்டான்காண் மாமுனிவன் கீர்த்தியுள்ள ஈசுரரே
நாட்டான மாமுனிக்கு நானுரைத்தது கேளும்

இகாபரத்தை நானினைந்து ஏழுபிள்ளை யீன்றெடுத்து
மகாபரனார் செயலால் மக்களுக்குச் சொத்தீய

நானுப தேசித்து நாட்டில் மிகயிருத்தி
மானுபஞ் சோதிக்க மகற்கு அருள்கொடுத்து

மாசுக் கலியறுத்து மக்களொரு மித்தவுடன்
பாசு பதங்கொடுத்துப் பாலன்கை யால்விளக்கிக்

கூப்பிடுத லொன்றில் குவலயத்தைத் தான்கிறக்கிச்
சாப்பிடுவே னஞ்சைத் தன்பாலை யாளவைப்பேன்

என்று கலைமுனிக்கு இயம்பிவந்தே னீசுரரே
அன்று மொழிந்ததற்கு அமைத்ததுகா ணிம்மதலை

சந்தோச மாச்சுதுகாண் சங்கரரே நீருமிப்போ
வெந்தோசந் தீர்ந்ததென்று வெள்ளிக் கயிலையிலே
ஒருவிடத்தி லெக்கியத்தை ஊட்டிக் கனலெழுப்பி
திருநடன மாடுமென்று செப்பினா ரொப்பமுடன்

அப்படியே நல்லதென்று அரனு முமையாளும்
முப்படியே மாலினிக்கு ஒன்பதாம் பேறெனவும்
வேதனுக்கோ ராயிரம் பிறவி யாச்சுதென்றும்
மாது உமைக்கு வளர்பிறவி ஏழெனவும்
திதுவுக்கோர் பத்தாம் செய்யப் பிறவியென்றும்
சதுர்மறைக் கேழெனவும் சரசுவதிக் காயிரமாம்
வானவர்கோன் றனக்கு வளர்பிறவி மூன்றெனவும்
தானவர்க் கேழெனவும் சாத்திரத்துக் கோர்நான்கும்
தொண்டர் தமக்கு சூல்பிறவி யொன்றெனவும்
அண்டர்கள் மெய்க்க அரனடன மாடலுற்றார்

திருநடன உலா

நாதன் முறையார்க்கு நற்பிறவி யொன்றுபத்தாம்
வேதன் றனக்கோ ராயிரமாம் வெண்டரள
மாதுக்கு மாயிரமாம் மாதுமைக் கோரேழாம்
சீதுக்குப் பத்தெனவே செப்பு

இந்திரற்கு மூன்றெனவும் இறையவருக் கேழெனவும்
சந்திரற் கோரேழு சாற்று – நந்தியுள்ள
மறைக் கோரேழாம் யானமுள்ள தொண்டருக்கு
இறப்பிறப்பில் லாப்பேறென் றியம்பு.

என்றிவைக ளெல்லா மிப்படியே வந்ததென்று
ஒன்றியுள்ள சித்தாதி ஓதி – பண்டையுள்ள
தாவடத்தைக் கும்மிடத்தி கொம்மிடத்தி லோமிடத்தில்
ஆவிடத்தில் பூண்டாடி னார்

தன்னாலே தான்முளைத்த சற்கணையின் றண்வாங்கி
பின்னாலே யோர்கணைப் பிறி – பின்னாலே
பிறுங் கணையதனால் பெரும்புவியெல் லாந்தோன்றி
சீறுங் கலியதனாற் சென்றுதோ

வானத்தளவில் வளர்ந்த கம்பத் தண்ணருளால்
சேனைச் செகம்படைத்த செல்வமோ – மானத்த
மாகலிய னேதுவினால் வாழ்விழந் திவ்வுகமும்
போகத்தான் வந்து பூட்டிச்சோ

நல்லாறு சாஸ்திரமும் நாலுமறை வேதமதும்
பொல்லாக் கலியினால் பொய்ச்சூடி - பொல்லாப்
பொடியக் கலியோடு பொன்றியடி வேரோ
டிடியத்தான் வந்தொத் துதோ

பக்கம் பதினைந்தும் பார்மேடம் பன்னிரண்டும்
வக்கணைக் கோளோன்பதுவு மங்கி - அக்கிகொண்டு
அழிந்த கலியோ டலமாந்து வெந்திடவே
சுழிந்தகன லாறுவந்து சுற்றிச்சோ

மாந்திர தந்திரத்தை வைத்திய வாகடத்தைச்
சூழ்ந்திருந்த வட்சரத்தைச் சோதித்து ஏய்ந்திருந்த
இளகு கலியோ டிம்முறையெல் லாமொடுக்கி
களவறுக்கச் சோதியொன்று காணுதோ

அய்யமிட் டுண்ணாத அரும்பாவி யாவரையும்
பொய்யரையும் வெட்டிப் பலியாய் - மெய்யிழந்து
நையுங் கலியோடு அனலாவிக் கொண்டெரிக்க
வெய்யவன்போல் சோதியொன்று மேவுதோ

பத்திசோ தித்துப் பலநாளுங் காத்திருந்த
வித்தகனை வேண்டார்மேல் வீடிழந்து - எத்தனைக்குஞ்
செத்திறந்து தீநரகச் சீக்கூட்டி லேயடைய
கொத்தியமுந் தப்புழுக்கள் கொஞ்சுதோ

பாங்கலிய னேதுவினால் பண்டுண்டு செய்ததெல்லாம்
மூங்கிக் கலியதனுள் மூழ்கி - மூச்சுவிட்டு
ஓங்குவ தோங்கி உறங்குவது தானுறங்கி
மூங்கிக் குளிப்பதுநாள் முற்றுதோ

லச்சைகெட்ட பாவி யென்றுவந்தா னன்றுமுதல்
நற்சலங்கள் நல்வகைகள் நாடிழந்து - அச்சமுற்றுப்
பட்சிமுதல் மாமிருகம் பாற்கரிகள் கற்றாவும்
அச்சமற்று வாழ்புவியோன் றாகுதோ

பொல்லாத் துரங்கள்கொண்ட பேய்ச்செடிகள் தானொழிந்து
கல்லாத புல்லர் கருவழிந்து - எல்லாம்
நல்லோராய்ச் சாகாமல் நன்னகரோன் றானதுக்குள்
சொல்லொன்றாள் சோதியொன்று தோன்றுதோ

தாணுமால் வேதன் தற்பரனார் முப்பொருளும்
ஆணையதா யொன்றி லடங்குதோ - நாணயமாய்
ஆனா அரியெழுத்தும் அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்தும்
ஓம்நமோ வென்றதுக்குள் ளொடுங்குதோ

ஆகாரத வஸ்துவெல்லாம் அழித்துநர கத்திலிட்டு
வாகாய்க் குழிமூட வந்ததுவோ - சாகாத

ஏனங்கள்பல வஸ்துவையும் தர்மபதி ராச்சியத்தில்
இனங்களொன் றாளராசா வாகுதோ

பொன்னூற்றுத் தன்னூற்றுப் புரவுதன்னால் விளையூற்று
முன்னூற்று யோசனை யுலாவுசுழி - பன்னூற்றுப்
பாலூற்று மேலூற்றுச் சேலூற்று வாலூற்று
மாலூற் றுதவுபதி வாழுதோ

செப்பொத்த பொன்னும் சிவமேடைசிங் காசனமும்
முப்பத்தி ரண்டறமு மோங்குதோ - ஒப்பற்ற
ஊர்தெருவு மொன்றதுக்குள் ஒருயோசனைத் தெருக்கள்
சீர்பதினா யிரத்தொண் சேருதோ

தெருக்கள்பதி னாயிரத்தொண் செந்திருமால் வாழ்பதிக்குக்
குருக்களொன்று விஞ்சையொன்று கூறுதலோ - மருக்கள்
மாறாமல் வாழ்பதிக்கு மணங்கொடுத்து நிற்பதல்லால்
வேறார்க ளும்பறிக்க வேண்டுமோ

பொறுமைப் பதியில் பொன்வாச லொன்றதிலே
தருமமணி யொன்று தாங்குதோ - தருமம்
மனுமணியின் கூறறிய மணிகணீரென் றல்லாது
இனியிரு ளில்லா தேகுதோ

அலைந்தலைந்த சூரியனும் அவனலையச் சாயாமல்
நிலந்தெரிய எப்போதும் நேரே - குலைந்தலைந்த
கூர்மேகத் தட்டுவெல்லாம் கூண்டுடைந்து வானமதில்
ஓர்மேக மாகவொத் துதோ

தோணிக்கச் சிந்தை துலங்கிவெளி காட்டுமல்லால்
காணிக்கை யென்றயிறை காணாதோ - மாணிக்கக்
கல்லால் வளர்ந்தபதி காணும்வெளி யல்லாது
பொல்லாதென்ற பேச்சுப் போச்சுதோ

ஈசர் நடன மிருபத்து ஒன்றதுக்குள்
தேசமது தீதுநலஞ் செப்பினார் - வாசமுடன்
வன்னி யமர்த்தி மாதுமையைத் தானோக்கி
உன்னிச் சிவமுரைப் பார்

நடை

ஈசர் மகிழ்ந்து ஏந்திளையைத் தானோக்கி
வாச முடனீசர் வகுப்பா ரம்மாதோடு

முன்னே மொழிந்த முற்றாண்ட வமதையும்
பொன்னே யிந்நேரம் புரிந்ததுவுங் கண்டாயே
அப்போது ஈஸ்வரியும் அரனை மிகநோக்கி
இப்போது யென்னுடைய இராச மகாபரனே
செப்போடு வொத்தச் சிவனே சிவபரனே
ஆடினீரே தாண்டவந்தான் அநேக வளங்கள்சொல்லிப்
பாடினீரே அய்யா பாட்டு வழுகாதே
தாண்டவ மாடிப்புரிந்தால் சத்திசிவம் வரைக்கும்
மாண்டாரைப் போற்கிடந்து மறுத்தெழும்ப வேணுமல்லோ
அல்லாமலென்னுடைய அண்ணர் நினைப்பதிலே
நல்லவரே கொஞ்சம் நானறிந்தது சேளும்
காரணமா யண்ணர் கலியுகத்தைத் தாமுடிக்க
நாரணர்தாம் பூமியிலே நடப்பது நிச்சயமானால்
நம்மையு மிங்கிருக்க ஒட்டார்காண் நாரணரும்
எம்மழையி லானாலும் எவ்வெயிலி லானாலும்
கொந்தலி லானாலும் கூர்பனியி லானாலும
கந்தத் துணிகள்தந்து கையில்திரு வோடுதந்து
என்றனக்கு நல்ல இளங்குறத்தி வட்டிதந்து
மைந்தன் சரவணற்கு மறிப்பு மிகக்கொடுத்துப்
பிரமனுக்குக் கோலமிட்டுப் பிசாசுக ளைத்துரத்தி
வரமுள்ள தேவதைக்கு மாற்றி யுருக்கொடுத்து
லோகமதில் நம்மை யுகக்கோலங் களணிந்து
வேகத் துடனே மேதினியெல் லாந்திரிந்து
கலிக ளகலக் காண்டங் கழிக்கவென்று
பலிகாண வைப்பார் பரிசோ தனைக்கனுப்பி
உகமதிலே நாமள் உவரியிலே தவமிருந்து
செகமதிலே ஓர்பாலன் சிறப்பாய் மிகவெடுத்துக்
கலிமுடிக்கப் போவார்காண் கர்த்தனரி வைகுண்டரும்
பெலிகொடுத்துக் கலிதனையும் பெரும்புவி யாள்வார்காண்
இப்படியே தோணுதுகாண் என்னுடைய சிந்தையிலே
எப்படியும் வந்து இதுசமைய மீசுரரே
என்று உமையாள் ஈசுரரைத் தாம்வணங்கி
அன்று மொழிந்து அவள்நிற்கும் வேளையிலே
நாரா யணரும் நல்ல சிவனிடத்தில்
சீராக வந்து தெண்டனிட்டுத் தாமிருந்தார்

வரி எண்: 7911-7914 கொ. ஏ.

இருந்து மாலோனும் இருதயத்தி லுள்மகிழ்ந்து
பொருந்துவிழி தங்கையுடன் புகலுவா ரம்மானை

என்னுடைய தங்கையரே எனைமேனி யாக்குவளே
உன்னுடைய தன்பொருட்டால் உலகளந்தோ னானாகி

நாட்டி லென்பேரும் நடத்திவைத்த நன்னுதலே
கோட்டு வரையானே கோவே யென்தங்கையரே

நீயும் நம்மீசுரரும் நீணிலத்தில் போகவென்று
நானும் நினைத்திருந்தேன் என்று நவின்றாயே

ஈஸ்வரிக்கு மீசுரர்க்கும் இந்த நினைவானால்
தேசமதில் போக வேண்டாமென்று செப்புவாரோ

நானுங் களைவலிய நாட்டிற்போ மென்றிலனே
தானுங்கள் தம்நினைவில் தரித்ததுபோ லேநடவும்

நீங்கள் நடப்பதென்றால் எனக்குவெகு சந்தோசம்
தாங்கள் மனதிரங்கி சாற்றிமிகப் போவுமென்றார்

அப்போது ஈசுரரும் அச்சுதரைத் தாம்நோக்கி
மைப்போடுங் கண்ணினிய மைத்துனரே யென்றாவி

சொல்லு சொல்லாதபடி சொல்லுதற் கும்மைப்போல்
அல்லும் பகலும் அலைந்தாலுங் காணாது
போங்களென்று சொல்லாமல் புத்திசொன்னாப் போலேநீர்
தாங்கி யுரைத்தீரே சத்தியுள்ள மைத்துனரே
புத்தியிது நன்று புண்ணிய நாரணரே
சுத்தியுட னடக்க தருணமெப்போ தென்றுரைத்தார்
நடக்கக் கருமமிது நல்லதுதா னென்றுசொல்லி
அடக்க முடனே அய்யாநா ராயணரும்
ஒத்திருந்து தங்கள் உற்பனமா யாராய்ந்து
புத்திபோல் வாசகங்கள் பூத்தான மாயெழுதி
நாட்டில் நருளறிய நடக்குஞ்சீவ செந்தறிய
காட்டில் மரமறிய கல்லப்பு தாமறிய
புற்பூண் டறிய பூமிதெய் வாரறிய
கற்பறிந்து பேய்கள் நடுங்கி யிகவறிய
சேட னறிய சிறுவாய்வு தாமறிய
மேக மறிய மேலோர்கள் தாமறிய
பூக மறிய பொழுதுசந் திரனறிய
நட்சத் திரமறிய நமனறிய கோளறிய
பொய்ச்சரியை கிரியை பேர்நா லுமறிய

வேத மறிய விளங்குசாஸ்தி ரமறிய
வாதை யறிய மன்றுபதி னாலறிய
சங்கறிய முத்தறிய சகலமச்ச முமறிய
அங்கறிய நாம்படைத்த எல்லோருந் தாமறிய
எழுதி விடுவோங்காண் ஏற்றரிய புத்திவைத்து
பழுதுவைத்தா ரென்று பார்பலதுஞ் சொல்லாமல்
நம்பேரில் குற்றம் நகத்தளவு மில்லாமல்
பம்முதலாய் நாமும் பரிந்தெழுதி தாமயைப்போம்
என்று திருமாலும் இறவாத ஈசுரரும்
மன்று படைத்த மறையோனும் பார்வதியும்
சரசுபதி மாதும் சத்தியுள்ள லட்சுமியும்
விரசு முனிமாரும் வேதப் பிராமணரும்
சாஸ்திரரும் கின்னரரும் சங்கத் துறவோரும்
பார்த்திவனுந் தெய்வ பாவாணர் தாமுதலாய்
வானவருந் தேவர்களும் மற்றுஞ்சித் தாதிகளும்
தானவரும் வேதத் தம்புருக் காரர்களும்
சங்கம் வரையும் தாணவர்கள் தாமுதலாய்
எங்கெங்கு முள்ள இருஷிமுதல் தாம்வருத்தி
எல்லோருங் கயிலை இடவிட் டெழுந்தருளி
வல்லோர்கள் வாழும் வைகுண்ட மீதில்வந்து
கங்கைநதி கண்டு கரைக்கண்டர் தேவர்வரை
கெங்கை தீர்த்தமாடி கிருஷ்ணர் பதிபுகுந்து
மேடை விதானமிட்டு மிகுமேடை பொன்னமுத்தி
வாடை வீசறவிட்டு வானவர்கள் பாட்விட்டு
எக்காள டம்மானம் எங்கு முழங்கவிட்டு
மிக்கான புராணகலை மிகுமறையோர் போற்றவிட்டு
ஆகமங்கள் போற்றவிட்டு அரம்பையர்க ளாடவிட்டு
போகமுனி சித்தரெல்லாம் புராணகவி யோசையிட்டு
மும்முதற்குத் தேவரெல்லாம் முறையிட்டு வாழ்த்தவிட்டு
சங்கத் தொனிகளிட்டு சகலோரும் போற்றவிட்டு
இத்தனை நற்சிறப்பும் இதமா யலங்கரித்து
வித்தையருள் தண்டரள விழியாளைத் தான்வருத்தி
அப்போ சரசுபதி ஆனந்த மேபெருகி
இப்போ யெழுந்தருளி இன்பமுடன் போகவென்று

வரி எண்: 7988, 7989 கொ. ஏ.

கங்கை நதிமுழ்கி கிரணப்பச்சைத் துகிலுடுத்தி
சங்கையுட னாபரணம் சரசு பதியணிந்து
குழல்முடிந்து காதில் குவிந்ததங்கத் தோடணிந்து
வளைவி முறுக்குமிட்டு மார்பில்பொன் மாலையிட்டு
பச்சைநிற காப்பணிந்து பவளமணித் தடையிட்டு
மச்சமதில் மையெழுதி மகிழ்ந்து மூக்குத்தியிட்டுக்
கொண்டைதனில் வாடாப்பூ குவிய மிகச்சூடித்
தண்டரள வீணை தன்கையி லேயெடுத்துப்
பொற்சரிகைச் சேலை பெரியபேத் தாப்புமிட்டு
அச்சரக்கைத் தோழி அரம்பைமுன் னாடிவர
அன்ன நடைநடந்து அனல்கொழுந் திட்டாப்போல்
வன்ன அழகுடனே வந்தாள்திரு முன்பதிலே
மாது வரவே மறையோனும் மாயவனும்
ஏதுகோ லமெனவே எண்ணமதி லுன்னினராம்
உன்னித் திடமாய் உளமகிழ்ந்து மாயவனும்
கன்னி தனைப்பார்த்துக் கறைக்கண்ட ருமுரைப்பார்
வன்னத் திருவடிவே மறையோனி னோவியமே
அன்ன மடமாதே அரசுக் குகந்தவளே
கருத்துடைய சோதி கவியுடையீ ருந்தனையும்
வருத்தின காரியந்தான் வகுக்கக்கே ளுத்தமியே
நாட்டிலொரு நீசன் நன்றியறியாது பிறந்து
மேட்டியாய் லோகமெல்லாம் மெய்யழித்தான் கண்டாயே
கோட்டிப் பவன்பிறந்து குருநீதி யைக்கெடுத்தான்
கேட்டிருக்கக் கூடாது கெடுநீசன் பொல்லாங்கு
நம்மை நினையாததுதான் நமக்குசற் றெண்ணமில்லை
செம்மையுள்ள சாணாரைச் செய்தபங்க மேற்கலையே
தெய்வப் பிறவியல்லோ திசைவென்ற சாணார்கள்
மெய்வரம் பெல்லாம் மிகக்கெடுத்தான் மாபாவி
கற்பகலாப் பெண்களுட கற்புக்கிரங் காதிருந்தால்
உற்பனமோ நாமள் உடையபர னென்றாமோ
எளியவனை வம்பால் இடுக்கண்செய் தேயடித்தால்
விளியிட் டழுதாலும் மேதினியிற் கேட்பதில்லை
கேளாத காரணத்தால் கீர்த்திகொண்ட பேரெளியோர்
நாளான நாள்வழியாய் நம்பிநம்பேரில் வைத்தார்

வரி எண்: 7997 கொ. ு

அல்லாமல் நம்முடைய அரிதுன்மகா நாமமந்த
இல்லாம லேமறைத்தான் இயல்புகெட்ட மாநீசன்

ஆனாலும் பாரமில்லை அநியாயம் பொறுக்கரிது
மானாபர ஞாயமதை வரம்பழித்தான் மாநீசன்

ஆகமத்தைக் கூறழித்தான் அநீத மாபாவி
தாக மடைந்தார்கள் தவசுமுனி மார்களெல்லாம்

நீசப் பாசாசு நீணிலத்திற் கொள்ளைகொண்டு
தோசப் பயலோடு துணையாகக் கூடலுற்றுக்

கெடுக்குதுகாண் பசாசு கேட்பார்க ளில்லாமல்
கொடுக்கவொன் றில்லாத நருட்பார்த்துக் கொல்லுதுகாண்

அதுதா னொருகொடுமை அநேகம் பொறுக்கரிது
எதுவும் வரம்புதப்பி இருக்குதுகாண் வையகத்தில்

ஆனதால் நாங்களுந்தாம் அவனிதனிற் போயிருந்து
மானமுறை சோதித்து மனுவிடுக்கந் தான்தீர்த்து

நாட்டிலுள்ள குற்றம் நாங்கள்பார்த் துத்தீர்த்து
ஓட்டுவதை யோட்டி உறைப்பதை யுறைப்பித்து

நாடையொரு சொல்லதுக்குள் நலமாக வாழ்விக்கவே
பேடையன்ன மாமயிலே பெண்ணரசே யிப்போது

நாங்கள் நடப்பதற்கு நாளான நாளிதுவே
தாங்கள்வை குண்டம்விட்டு தாம்போகு முன்னாக

ஆனதால் பாவி அவனிமுக்குச் சொல்லாமல்
மானமுள்ள புத்தியைப்போல் வாசகமொன் றேயெழுதி

வருவோமென வயச்சால் மாபாவி தானறிந்து
கருவி குழறி கற்பனைக்குள் ளாகுவதும்

என்னவோ வென்று இடும்புசெய்வ துமறிய

அவனறிய விட்டதுபோல் அவனிபதி னாலறிய
எவரும்புற் பூண்டுவரை எவ்வகையுந் தானறிய

சித்தன் கிருபையினால் சிவசங்கந் தாங்கூடி
புத்திபோல் நீசொல்ல பூவறிய நானெழுதி

எழுதியொரு வாசகந்தான் இப்போவிட வேணுமென்று
முழுது முனையிங்கே ஓடிவா வென்றதுதான்

அப்போ சரசுபதி ஆனஅயன் மாமயிலும்
இப்போ திவ்வகைக்கு யானென்ன செய்கருமம்

வரி எண்: 8043, 8051, 8052 கொ. ஏ.

எல்லாங் கிருபை என்பரனே யுன்செயலு
அல்லாம லென்றனக்கு ஆகுமோ ஏதாலும்
ஆட்டுவதும் நீயலவோ ஆடுவானும் நீயலவோ
ஓட்டுவதும் நீயலவோ ஓடுவானும் நீயலவோ
சொல்லுவதும் நீயலவோ சொல்லவைப்பானும் நீயலவோ
அல்லும்பகல் நீயலவோ அழியாத வனும்நீயலவோ
எல்லா முனது கிருபை யெனக்கல்லாது
சொல்லீது வந்ததென்ன சுவாமியெனத் தொழுதாள்
மாது திருமால் மலர்பாதம் போற்றிடவே
ஆதித் திருமால் அவரேது சொல்லலுற்றார்
நீயுரைக்க நானெழுதி நீணிலத்தி லேயமைச்சால்
வாயுரைக்கக் கூடாது மற்றோர்க ளாராலும்
வம்புரைக்கக் கூடாது வம்புரைத்தால் வன்னரகம்
உம்பதுவே யல்லால் உறுகெதிகள் காணார்கள்
ஆனதா லுன்வாக்கும் அரியச்சரமுங் காண்பித்தால்
மானமென்ன வாகுமென்று வகுத்துரைத்துப் பார்ப்போம்காண்
அப்போ சரசோதி அன்போ டுளமகிழ்ந்து
செப்புகிறா ளந்தத் திருவாசகந்தா னம்மானை

திருவாசகம்—விருத்தம்

கலையொடு கலையைத் தாக்கிக்
கண்ணின்மேல் கருணை நாட்டி
மலையொடு மலையைத் தாண்டி
வளர்ந்தவன் பதமே கண்டு
சிலையொடு சிலையி னாளும்
சிவபரா கிருபை யென்றே
அலைகடல் முழக்கம் போல
அவளுரை கூற லுற்றாள்

கூறிய வாசகத்தை யிந்தக்
குவலயத் தோர்கள் காண
மீறிய மொழிகள் சொல்லி
விளம்புவார் நாச மாகும்
தேறிய பூதத் தோடு
தேர்ந்துணர்ந் தவரே வாழ்வார்
கூறிய வாசகத்தை யுள்ளங்
கொண்டவர் குருவைக் காண்பார்

ஒருதிரு விபூதி யுண்டை
ஒருயிரு மிச்ச மாகும்
ஒருதிடத் தேங்காய்ப் போலும்
ஒருமனத் திரணை போட்டுக்
கருதிட வெற்றிலை பாக்கும்
களித்திடு வார்க்கு மூவர்
வருகிட ஞாய மெய்யின்
வழியிது வாகுந் தானே

மனுமொழி யிதுவா மென்று
மதத்துடன் பேசு வோர்க்கும்
இனிதல்ல வீண்தா னென்று
இயம்பிய பகைஞர் தம்மை
குனிதவள் துர்க்கை சென்று
கொன்றவள் நரகம் பூத்தி
கனிதுடன் துர்க்கை வாரி
கடல் தீர்த்த மாடுவானே

வேறு

எறும்புகடை யானைமுதல் எண்பத்துநான் குயிர்கள்
எழுகடல் பதினாலு புவிகளும்
இரதிமதி சூரியன் பருதி பாலாழியும்
இயல்பான வாயு முதலாய்
தெறும்பு மாமலை மாமரச் சோலையும்
சேடனுந் தலைமோடனு மறியவே
தென்கீழத் தேவரு மிங்குள்ள மூவரும்
தேசதெய் வேந்திர னறியவே
மறும்பின் முனிவோர்களும் வேதசன் னாசியும்
மறையாறு சாஸ்திர மறியவே
மண்டல மளந்தகை கொண்டெழுதும் வாசகம்
மண்டலர்க ளெவரு மறியவே
வறும்பகல் தொளாயிரத்து தொண்ணூற் றெட்டாண்டினில்
வளர்ஸ்ரீ சாம்பசிவ மூர்த்தியும்
பராபர ஸ்ரீராமரும் பதியேறு பரமூர்த்தியும்
பார்த்திங் தக்கலி யுகத்தில்
படுரகீ சக்கலியால் வரும்வாறு வண்ணம்
பகர்ந்து திருவாசக மெழுதி
பலநூ லறிந்தவ ரெவர்க ளாயினும்
பக்தியுடனே எதய காலமும்

பணிந்துதிரு வாசகம் முத்திரியணைந் தோருக்கு
மிகுபல னுண்டாம் பகரக்கேளு
நத்தியுடன் பூலோகக் கலியுகா தேசத்தில்
நடக்கு முறைதானுங் கேளீர்

திருவாசகம்-1

நல்ல வீரபுரந்தரத் தர்மராசா வழியிலே நாடும் ஒரு மதலை பிறந்து வந்தவுடன் நல்ல மகா அருணாசலத்திலே வாலிபப் பிள்ளையா யிருக்கிறோம். அந்தப் பூலோகக் கலி யுகத்தில் ஆசாரமா யிருக்கிற பேர்களும் அழுக்கான புத்தி மதியா யிருக்கிற பேர்களும் அவரவர் ஆங்காரமாகியே அலைந்தழிந்து போவார்கள். அதன்மேல் பதினெட்டுத் துர்க்கையம்மாள் பிறந்து அந்தக் கயுகப் பஞ்சாமிர்த ராச்சி யத்திலே வருகிறார்கள். வந்தவுடனே மூன்றுநாள் இருள்மூடி ஆனைத் துதிக்கைபோல் மழைபெய்யும். அதிலேசில துர்ச் சனர்களெல்லாம் மாண்டு போவார்கள். அதின்மேல் பக்தியா யிருக்கிற பேர்களுக்கும் பிள்ளை யில்லாம லிருக்கிற பேர் களுக்கும் கண்ணில்லாமலிருக்கிற பேர்களுக்கும் தனமில்லா மலிருக்கிற பேர்களுக்கும் பராபர மூர்த்தியும் சாம்பசிவ மூர்த்தியும் ஸ்ரீராமஜெயரும் தீட்சையாகித் திருமனதிரங்கிப் பக்திகாரணங்களைச் சோதித்துப் பகர்ந்து அவர்கள் கேட்ட வைகளை எல்லாங் கொடுப்பார்கள். இன்னுஞ்சிறிது நாளையிலே சிறிது ஜனம் தெய்வீகமாய்ப் போவார்கள். முன்னுக்கு மழைதட்டும் உலகிற்பல வஸ்துக்களும் பலிக்கு மெனப் பகர்ந்தார். சிறிதுநீசர் மிகக் கறுப்பை நினை வில்லாது தொட்டு மிகப் பாசமடைந்து அலைந்து போவார் கள். வாலி சுக்ரீவனும் பண்டாரமாகிப் போவார்கள். வாச்சி கொழு கலப்பையெல்லாம் நாசமாகிப் போய்விடும். முன்னாலே துலுக்கர் தம்மை நாசம் பண்ணுகிறதற்காகவே துர்க்கை யம்மாளைப் பிறவி செய்தனுப்பிகிறோம். பிராமணர் நன்றாய் சுகத்துடன் வாழுவர். முகத்தில் லிங்கமில்லாம லிருக்கிற பேர்களுக்குப் பிரமதேவரை யனுப்பி வைக்கிறோம். பிரமதேவர் புவிமீதிலே வந்து பக்தி காரணங்களைச் சோதித்துப் பொல்லாதபேரைத் தெரிந்து பிடித்துப் புவிக் கிராம தேசத்தில் வாழுந் தேவதைக்குப் பூசைபண்ணிப் போடுவாரெனப் புகட்டினார். காவேரியாற்றுக்குள்ளே மூன்று பொதி மங்கிலியம் கவிழ்ந்து அடையவேணுமென்றும் காசினி யில் ஏழு பெண்பிள்ளைகள் ஓர் ஆண்பிள்ளையை அடர்ந்து

பிடிப்பார்களென்றும் அறுத்த மங்கிலியம் மிருத்தாக் கட்டு வார்களென்றும் இன்னுஞ் சிறிது நாளையிலே கேள்விகேளா மலிருக்கிற பேர்களும் துர்ச்சனரா யிருக்கிற பேர்களும் வர்த்தகனாயிருக்கிற பேர்களும் தம்மில் ஒருவருக்கொருவர் சண்டைபோட்டு மாண்டுபோவார்களென்றும், போனபேர்கள் போக இருக்கிற பேர்கள் புண்ணிய புருஷரைத் தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு சர்வபாக்கியத்தை யடைவார்களென்றும் மூன்று லோகத்துக்கு ஒரு வால்வெள்ளி யுண்டாக்கி நெருப்புப் போட்டுக் கொண்டு வருகிறோம். அதிலே மானிடரெல்லாம் உயிரழிந்து உளக்கொள்ளைப் பிறக்கொள்ளை யடிப்பார்களென்றும் நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நாமதற்குமேல் பூலோகக் கலியுகப் பஞ்சாமிர்த ராச்சியத்திலே பண்டார வேசமாய் வருகிறோம். நாம் வருகிறபோது மண்ணெல்லாம் கிடு கிடென்றாடும். மலையும் வானமும் முழங்கித் திடுக்கிடும். அப்போது அதிலே அநேக துர்ச்சனர்களெல்லாம் மாண்டு போவார்கள். போனபேர்கள் போக இருக்கிறபேர்கள் புண்ணிய புருஷராய் இருப்பார்கள். மந்திர தந்திர வைத்தியங்களெல்லாம் மறைந்து போய்விடும். வாதைபேய்களெல்லாம் வட கயிலாசத்தில் போய்ச் சட்டுதீர்ந்து போவார்கள். ஏழுசமுத்திரத்திலே மூன்று சமுத்திரம் நீருள்வாங்கிப் போகவும், ஒரு சேர்வை விபூதி ஆறு சக்கரத்திற்கு விற்கவும். ஒரு லிங்கம் மூன்று வராகனுக்கு விற்கவும், ஒரு கழஞ்சிச் சலமெடுக்கவும், இரண்டு நாழிகை வழிக்கு ஒரு தண்ணீர் பந்தலும், மூன்று நாழிகை வழிக்கு ஒரு தர்மசாலையும் நன்றாய் முகியும், தர்மங்கொடுக்கிற பேர்களுண்டு தர்மம் வாங்கிறபேர்களில்லை யென்று சொல்லுகிற வெயிலாள் மடக்கொடியாள் வயிற்றிலே நாடுமொரு மதலை பிறந்து பத்து வருசமாச்சுது. மகா அருணாசலத்திலே நாங்களும் வாலிபப் பிள்ளையா யிருக்கிறோம். அந்த வாலிபப் பிள்ளை என்ன சொல்கிறா ரென்றால் வீர புரந்தர தர்மராசா வழியிலே விகிநாராயணர் இங்கே வந்து மூன்று மாதத்துக்குத் தவசுபண்ணி இரண்டு மாதத்துக்கு மேல் வருகிறார். வந்தவுடனே அந்நியோன்னியக் கலகமாகும். அந்தக் கலகத்திலே ஒருவருக் கொருவர் அசுத்தியாய்ப் போவார்கள். போன பேர்கள் போக இருக்கிற பேர்கள் புண்ணிய புருஷரால் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய பாக்கியங்களைக் கொடுப்போம்.

விருத்தம்

பாக்கியங் கொடுப்போம் நாமும்
பலனுடன் வாழு வோர்க்கு
நோக்கிய கருணை யுண்டாம்
நோயில்லா திருந்து வாழ்வார்
தாக்கிய வாச கத்தின்
தன்மையை நம்பு வோர்க்கு
வாக்கிய வைகுண்ட வீடு
வந்தவர் வாழ்வார் தாமே

தினமொரு நேர மெந்தன்
திருமொழி யதனைக் கேட்டால்
பனிவெள்ளம் போலே பாவம்
பறந்திடும் நிசமே சொன்னோம்
கனிமொழி சோதி வாக்கும்
கையெழுத் தாதி நோக்கும்
துணிவுடன் கேட்டோ ருற்றோர்
தொலைத்தனர் பிறவி தானே 8110

வாசித்தோர் கேட்டோ ருற்றோர்
மனதினி லுணர்ந்து கற்றோர்
ஆசித்தன் பதமே கண்டு
அவ்வழி முறையே நின்றோர்
கோசித்தன் பதமே கண்டு
கோமலைப் புவியின் வாழ்வும்
தேசத்தின் செல்வத் தோடு
சிறப்புட னிருந்து வாழ்வார்

திருமொழி வாசகந் தன்னைத்
தேசத்தில் வருமுன் னாக
வருவது திடனா மென்று
வழுத்தினோம் தொளாயிரத்து 98ல்
ஒருதிருக் கூட்ட மாக
ஓராயிரத் தெட்டா மாண்டில்
வருமென வந்து நாங்கள்
அம்மானையில் வருத்தி னோமே

வருத்தினோ மம்மானை தன்னை
மானமாய் புதிசு வாகக்
கருத்தினுள் ளகமே கொண்டு
கவனித்தோ ரவர்க்கே தக்கும் 8120

உருத்தில்லாக் கேட்போ ரெல்லாம்
    ஒருரை வெளியே காணார்
சிரித்துரைக் கேட்போ ரெல்லாம்
    சிவபொருள் வெளியே காண்பார்

உலகில் மனுக்கள் தமிழாலே
    உவமை யுரைத்து விட்டாற்போல்
கலக முடனே யென்மொழியை
    கண்டு பழித்து நகைத்தோரை
அலகைத் துளைத்து நரகதிலே
    ஆணி யறைந்து அவனிதனில்
குலையக் குலைத்துத் தீநரகில்
    கொண்டே போடச் சொல்வேனே

எந்தன் மொழியு மென்னெழுத்தும்
    ஏடாய்ச் சேர்த்து இவ்வுலகில்
சிந்தை மகிழ்ந்த அன்பருக்குத்
    தெரியத் திறமா யெழுதிவைத்தேன்
எந்தப் பேரு மென்மொழியை
    எடுத்தே வாசித் துரைத்தோரும்
சந்த முடனே வாழ்ந்துமிக
    தர்ம பதியுங் காண்பாரே

காண்பார் தர்மக் கண்காட்சை
    கண்டே மரண மில்லாமல்
காண்பா ரென்றுங் களிகூர்ந்து
    கண்ணோன் பதத்தைக் கண்ணாடி
காண்பார் நீதக் கண்ணாலே
    கருணா கரராய்க் கவ்வையற்றுக்
காண்பா ரென்றுங் கயிலாசம்
    கண்டே நன்றாய் வாழ்வாரே

இந்த மொழியைத் தூஷணித்த
    இடும்பர் படும்பா டதுகேளீர்
கந்த உலகுக் கலிபிடித்துக்
    கண்ணு முருகிக் காலுழன்று
குந்தக் குடலும் புறம்பிற
    கொப்புள் சிலந்தி யுண்டாகி
எந்த விடமும் அலைந்தழிவார்
    என்னாணை யிதுவே தப்பாதே

தப்பா தென்வே சாபமிட்டோம்
சத்திபேரி லுண்மை யதால்
எப்பா ரெல்லா மறிந்திடவே
இந்த மொழியை யெழுதிவைத்தேன்
ஒப்பா ரொருவ ரெழுதார்கள்
உலகில் மனுக்கள் தன்னாலே
அப்பா நாத னெழுதிவைத்த
அகிலத் திரட்டம் மானையிதே

என்றே யிந்தத் திருவாசகம்
இயம்பச் சரசு பதிமாது
கன்றே மேய்த்தோ னெழுதிமிக
கலியுக மதிலே விட்டிடவே
நன்றோர் மறையோ னிடமேகி
நாட்டி லறியச் செய்யெனவே
அன்றே அவனி தானறிய
அனுப்பி மகிழ்ந்து இருந்தனரே

(எட்டாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

வேதவியாசர் அகிலவள்முரைத்தல்

நாடறிய எம்பெருமாள் நல்லதிரு வாசமிட்டு
லாட மதிலிருந்து லாவுவா ரீசரொடு

வாரமில்லை நமக்கு வஞ்சகங்க ளில்லாமல்
சார முடனே சரணிதனி லோதிவைத்தோம்
அகப்போ ரெனவே அவனிசொல்வ தில்லையினி
உகப்பாரந் தீர்க்க உரைப்பீர்கா ணீசுரரே

லட்சுமியை முன்னம் இருத்தினோஞ்செந் தூர்க்கடலில்
பச்சணியுங் காளிதனைப் பாரச் சிறையில்வைத்தோம்

என்மகவாய்ப் பெறவே இராச்சியத்தி லோர்சடலம்
தன்மகவு அங்கே தான்பிறந்து நல்வயது

இருபத்து நாலும் என்றாச்சே மாநிலத்தில்
கருவுற்ற முத்துயரம் கழிவது நாளின்றாச்சே

விட்டதிரு வாசகந்தான் மேதினியோர் கொள்ளாமல்
கட்டங் கொடிதாய்க் காணுதே தொல்புவியில்

புத்திவரு மென்றிருந்தோம் பிழையாத நீசனுக்கு
சற்று மனதில் தங்குமோ நல்வசனம்

8155 முதல் 8158 வரை வரிகள் கொட்டங்காடு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஏடுகளில் இல்லை

பார்த்திருந்தால் போதாது பார்மீதில் மக்களுந்தாம்
காத்திருந்து வாடுகிறார் வெளவையுற்று நன்மனுக்கள்
மனுவிடுக்கந் தீர்த்து வாயத்தசொல் லொன்றதுக்குள்
தொனியான வைகுண்டர் சீமையர சாளுதற்கு
நாளுண்டோ பேர்வதற்கு நல்வேதச் சொல்லுமுண்டோ
கோளுண்டோ வெற்றியுண்டோ கூறும்நீர் வேதவுரை
அப்போது ஈசர் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
முப்போது வுள்ள முற்றகேட்க வேணுமென்றால் 8170
ஆதி வியாசரையும் அழைப்பித்துக் கேளுமென்றார்
சோதி யுரைக்க திருமா லகம்கிழ்ந்து.
அழைத்தார் வியாசரையும் அதுகேட்டு மாமுனியும்
பிழைத்தார்கள் போலே பொடுபொடென் றோடிவந்து
தெண்டனிட்டு மூவரையும் சுவாமிவிண் ணப்பமென்றார்
கண்டிருந்த அய்யா கரியமுனி யைப்பார்த்து
முன்பிறந்த துமகிலம் முடிந்ததுவுஞ் சொல்லிமிக
பின்பிறக்க வருவதுவும் பிசகாமல் சொல்லுமென்றார்
அப்போ வியாசர் ஆதி யருளாலே
செப்புகிறோ மென்று தெண்டனிட்டுச் சொல்லலுற்றார் 8180

வேறு

குறோணி முதலாய்க் கூறுகெட்ட நீசன்வரை
தரணியுக மறதவுஞ் சாற்றியே சத்தியுடன்
தன்மபுவி தோன்றுவதுஞ் சாணாரை வைந்தர்வந்து
நன்மையுட னாளுவதும் நாட்டினார்

நடை

குறோணியொடு நீசன் கேள்பிறவி யேழ்பிறந்து
தரணியுக மறோடு தன்னால ழிந்ததுவும்
சொல்லி விரித்துச் சுத்த வியாகரரும்
நல்லியல்பு கொண்ட நாரணரோ டேதுரைப்பார்
கொற்றவரும் மாண்டு குறும்பு மிகப்பெருத்து
உற்ற நசுறாணி உடன்வந் துடனோடி 8190
அத்தொரு பத்தாண்டில் ஆனவை குண்டராசர்
உற்றொருவர் வந்து உலகாள வேணுமென்றும்
முன்னே பரந்தான் மொழிந்த தன்படியே
தர்ம புவியாள சுவாமிநீ ராகவென்றும்
துர்மக் கடன்கழித்தோர் சுகமாக வாழவென்றும்

ஆகமத்தைப் பார்த்து ஆதிவி யாகரரும்
நாகத்தணை கிடந்தோன் நாட்டமதா யுரைத்தார்

விருத்தம்

உரைத்திட வியாசர் தாமும்
உண்மையாய் மொழிந்த தெல்லாம்
கரைத்திடாக் கயிலை மீது
கல்லிலே யெழுதி வையும்
நரைத்திடா முனிவன் சொல்லும்
நாள்வழி தோறு முற்ற
உரைத்திட்ட முனிக்கு மேலும்
உதவிகள் செய்ய வென்றார்

திருமால் கயிலை விட்டுத் திருச்செந்தூர் ஏகல்

என்று சொல்லிவேத வியாசர் மொழிந்ததெல்லாம்
கண்டுகயி லயங்கிரியில் கறைக்கண்டர் நாட்டிவைத்தார்
மாமுனியை யுமனுப்பி மாயத் திருமாலும்
தாமுனிந் தீசுரரைத் தழுவியுறத் தாமணைத்துக்
கேதாரம் விட்டுக் கிரிகோவில் வந்திருந்து
கோதார மாயன் கூறுவார் சங்கமதில்
செந்தூர்க் கடலில் சென்றுபள்ளி கொண்டிருந்து[1]
விந்து வழிசெய்து வித்தகனை யீன்றெடுத்து[2]
தேசக்கலி சோதிக்கத் தெச்சணத் திலேயிருந்து
வாசமுட னிங்கே வருவோ மெனவுரைத்தார்
அப்போதீ சுவரியும் ஆனசங் கத்தோரும்
இப்போது நாங்களுமே ஏகுவோ மும்மோடே
என்றுரைக்கச் சங்கம் எடுத்துரைப்பா ரெம்பெருமாள்
ஒன்றுமறி யாகாதே உற்றவுப தேசமதை
தேவன் திருமுதலாய்த் தெய்வகன்னி மார்முதலாய்
மூவார் முதலாய் உள்ளறியா விஞ்சையது[3]
நடந்தா லறிவார் நடக்குமுன் னேயொருவர்
அடக்க மறியாத அருள்விஞ்சை யீதல்லவோ
அந்தவகை யானதினால் எல்லோரு மென்னுடனே
வந்தால் சரியல்லவே வராதேயென்றால் நோவீர்களே

வரி எண்: 8210, 8212 கொ. எ.
பா. பே: 1 சேர்ந்து துயிலிருந்து கொ. எ.
2 வீந்துவழிச் சான்றோர்க்காய் வைகுண்ட ராய்ப்பிறந்து ,,
3 மூவரில் நடக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாதே ,,

என்றுரைக்க நாதன் எல்லோரு மேதுரைப்பார்
ஒன்றுமறி யாதிடினும் உள்மோடே வாறோமென்றார்
உடனே திருமால் உற்றலட்சு மிதனைவால்
நடைமேல் நடையெனவே நல்லசெந்தூர் தானோக்கி
உன்னி சிவமும் உற்றசத்தி நன்மாதும்
வன்ன தேவர்முதலாய் மாமுனிவர் கின்னரரும்
சங்கமு மெங்குளோரும் சகலகலை வாணர்களும்
மங்களக் காரர்களும் மாதரம்பை மாதர்களும்
மரைவீசு மாதர்களும் மாதுசத்தி யைச்சூழ்ந்து
திரைதிரையாய்க் கன்னியர்கள் சேவித்து ஏத்திவர
ஏழு வாத்தியமும் எமரோர்க ளேற்றிவர
தொழுவார் சிலபேர் தொம்தோ மெனவாடி
கடலிலோர் பிள்ளை கரியமா லீன்றெடுத்து[1]
நடமாடுந் தெச்சணத்தில் நகர்சோதனைக் கனுப்பி[2]
கலியை யறுத்துக் கனாப்பயங்கள் தாமறுத்துச்
சலிவில்லாத் தர்மபதி சத்திமக்க ளையாள
வாறாரைய்யா நாதன் வைகுண்ட மும்மூர்த்தி
பேறானோர் காண்பார் பெரியதர் மப்புவியை
என்றுசில வாத்தியங்கள் இசைந்திசைந்து வாசிக்கவே
கன்றுநிரை மேய்த்தோர் கயிலையங் கிரிகடந்தார்
கடந்து திருச்செந்தூர் கடல்காண வேணுமென்று
நடந்தாதி நாதன் நல்லீசர் சத்தியொடு
கூடிக் குணமாய்க் கொலுவார பாரமுடன்
தேடித் திருவைச் சிணமாய் வழிநடந்தார்
நடக்க மறையோர் நாற்றிசையும் போற்றிவர
கடற்கரையை நோக்கிக் கண்ணோன் வழிநடந்தார்
வழிநடந்து மாயவரும் வல்லபர மேசுரரும்
களிகூர்ந்து மாதுமையும் கந்தன்செந் தூர்க்கடலின்
அருகேயொரு காதம் அவர்வரக்கண் டாறுமுகன்
கருவி சூழறி கடற்கரை யோன்மயங்கி
ஆறு முகனும் அங்குள்ள தேவர்களும்
வீறுமயில் வாகனமும் வெற்றிரத மேறாமல்

பா.பே: 1. நாரணர் வைகுண்டராய் நல்லுவாரி யிற்பிறந்து (கொ. ஏ.)
,, 2. காரணமால் தெச்சணத்தில் கலிசோ தனைபார்த்து ,,

என்னவித மாகிடுமோ என்று மனம்பதறி
மன்ன னறுமுகனும் மனமயங்கித் தான்பதறி

வந்துமா மன்தனையும் மாதா பிதாவையும்
சந்துஷ்டி யாகித் தாள்விழுந்து ஸ்தோத்தரித்து

இம்மூ வரையும் யானெப்போ காண்பேனென்று
எம்முதலே நாயடியேன் எத்தனைநாள் காத்திருந்தேன்

காத்திருந்த நாளும் கரையெண்ணக் கூடாது
பார்த்திருந்த கண்ணின் பாவந் தொலைந்ததின்று

என்று வேல்முருகன் ஈசுரரை யுந்தழுவி
கன்றுநிரை மேய்த்த கண்ணரை யுந்தழுவி

மாதாவை யுந்தழுவி மனமகிழ்ந்து கொண்டாடிச்
சீரான தேவரையும் சிறப்பித்துக் கொண்டாடி

வாருங்கோ வையாவென் மண்டபச்சிங் காசனத்தில்
பாருங்கோ வையாவென் பதியி னலங்காரம்

நீங்க ளிருக்க நிறைந்ததங்க மேடையுண்டு
தாங்கள் கிரிபோலத் தங்கமலை யிங்குமுண்டு

பாடப் படிக்கப் பாவாண ரிங்குமுண்டு
ஆடக் கைகாட்ட அரம்பையர்க ளிங்குமுண்டு

பாலேக்க நல்ல பாலு பழங்களுண்டு
மாலேக்க நல்ல மாதுகன்னி மார்களுண்டு

கண்டு களித்திருக்கக் கனக நிதிகளுண்டு
உண்டு சுகித்திருக்க உற்றவகை தானுமுண்டு

பல்லாக்கு முண்டு பதிபோகி மாருமுண்டு
குல்லாக்க ளுண்டு குளிக்கத்தாம்பி ராழியுண்டு

சதுரங்க மேடையுண்டு சண்முக விலாசமுண்டு
பதிரங்க மானப் பாலாழி யுண்டுமையா

மாதமொன்று தன்னில் வருங்கோடி பொன்னதிகம்
போத வருங்காண் பொற்சவடி யாபரணம்

வருசமொன் றானதிலே மாலைவட மாயிரந்தாம்
கருவூலங்க ளின்னதென்று காணாத் தொகையதுதான்

காவடி கோடி காணிக்கை முக்கோடி
பார்கோடி கூடி பலசாதி யினர்கோடி

இப்படியே யென்றனக்கு இருக்குதுகாண் பாக்கியங்கள்
எப்படியும் நீங்கள் இங்கிருக்க வேணுமென்றான்

கேட்டுநா ராயணரும் கீழ்ச்சுண் டையாமல்
நாட்டமா யுள்ளடக்கி நன்றாய் மறுத்துரைப்பார்
நல்லதுவே மருகன் நலமா யிருப்பதுதான்
பொல்லாது செய்யாது புரிந்தா லதேபெரிது
என்றுரைத்து அய்யா ஈசுரரோ டேதுரைப்பார்
பண்டுவிட்ட வாசகச்சொல் பற்றிச்சே பூமியிலே
வல்லாண்மைக் காரருக்கு மதமிப்ப டியிருக்கும்
இல்லாதெளி யோருக்கு இருக்குமது மேல்தயவு
என்று இருபேரும் இயம்பி மனதடக்கி
நன்றெனவே கந்தனொடு நல்வார்த்தை யும்பேசி
அந்த முடனே எல்லோருந் தானடந்து
செந்தூ ரலைகரையில் சேர்ந்தனர்கா ணன்போரே

விருத்தம்

கடற்கரை தனிலே வந்து
கரியமா லீச ரோடும்
மடக்கொடி யுமையா ளோடும்
மறைமுனி தேவ ரோடும்
குடக்கலை பொருந்தும் வேதக்
கூர்முனி ரிஷிக ளோடும்
கடற்கரை தனிலே வந்து
கண்டனர் கடலைத் தாமே

வந்தவ ரெல்லாப் பேரும்
வட்டமிட் டதிலே நிற்க
சந்தன வாரி யோரம்
தன்னிலே நின்று ரண்டு
சுந்தர முனிவர் வந்து
சுவாமிதன் பதமே போற்றி
எந்தமின் பிரானே யென்று
இருவருந் துதித்துச் சொல்வார்

கலைமுனி ஞானமுனி வரவு

ஆதியே யெங்கள் அய்யாநா ராயணரே
சோதியே யெங்கள்தவம் சுருக்கிட் டுருவளர்ந்து
கண்டுகொண் டோமையா கமலப் பொருளோநீர்
பண்டு மொழிந்தபடி பார்த்துவரந் தாருமென்றார்
என்று முனியிருபேர் இறைஞ்சித் தொழுதிடவே
மன்று தனையளந்தோர் மறுத்துரைப்பா ரன்போரே

ஏதுகாண் மாமுனிவரே இங்குநின்ற வாறேது
தாது கரமணிந்த சன்னாசி சொல்லுமென்றார்
அப்போது மாமுனிவர் அவரேது சொல்லலுற்றார்
முப்போது நாங்கள் மும்முதற்சொல் மாறாமல்
மேலோகம் விட்டு மேகவண்ணா வுன்செயலால்
பூலோக மீதிறங்கி பொங்குகட லின்றணுகி
சோதி யுரைத்த சொல்லுரைத்து வாரியிடம்
நீதியாய் நில்லுமென்று நினைவாகச் சட்டமிட்டுக்
கயிலை யதுவேக கண்ணோக்கும் வேளையிலே
அகில மதிற்கலியன் அவனைமிகக் கண்டேதான்
மேலோக மேற மேல்வழிகள் காணாமல்
பூலோக மானதிலே போயிருந்தோங் கண்கவிழ்ந்து
அப்போது ஆயனேநீர் அங்குவந்து எங்களிடம்
இப்போது போய்நீங்கள் என்னுடைய செந்தூரில்
வாரிக் கரையதிலே வாய்த்ததவ மாயிருந்து
சூரியப் பிரகாச சுத்தவை குண்டராசர்
இக்கட லில்பிறந்து எங்கள் தமைக்கூட்டிப்
பக்கமதில் வைத்துப் பதவிதர வேணுமென்று
பல்லுயி ரும்வாழ்த்த பாக்கியவா னேமுன்னம்
நில்லுங்கோ தவசு நினைவாக வென்றுசொல்லி
உரைத்தமொழி அய்யாவுன் உள்ள மறியாதோ
கறைக்கண்டர் மைத்துனரே கண்ணா வெனத்தொழுதார்

சம்பூரணன் சொர்க்கமும் வைகுண்டர் அவதாரமும்

அப்போது அய்யா நாரா யணர்மகிழ்ந்து
செப்போடு வொத்ததுபோல் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
நல்லதுகாண் பிள்ளாய் நாடிந் தவம்புரிந்தீர்
வல்லவர் தாம் நீங்கள் வாருங்கோ வென்றழைத்து
அருகிலே நில்லுமென்று அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
குருவான ஈசரொடு கூறுவார் பின்னாலே
நம்முடைய ஈசுரரே நாம்வந்த காரியங்கள்
எம்முதலே யின்னதென்று இயம்புவீ ரீசுரரே
கட்டான ஈசுரரும் காரியத்தைப் பாருமென்று
மட்டான வாரிக் கரையிலே வந்திருந்து
எல்லோருஞ் செந்தூர் இடமெல்லாங் கண்பார்த்து
வல்லோர்க ளெல்லாம் வந்திருந்தார் செந்தூரில்

அங்கு சிலநாள் அமர்ந்திருக்கும் வேளையிலே
சங்குவண்ணர் நியமித்த சடல மதன்பெருமை
உரைக்கிறோம் மன்பர் உள்ள மகிழ்வதற்கு
தரையீரேழு மளந்த சுவாமி யுரைக்கலுற்றார்
சீரான நல்ல தெட்சணா பூமியிலே
பாரான நல்ல பதிதா மரையூரில்
தவசிக் குகந்த தாமரை குளத்தூரு
சிவசிவா வளரும் தெட்சணா புரிநாடு
பாண்டவரில் விசையன் பாசுபதம் வேண்டுதற்கு
ஆண்டபர மேசுரரை அகம்வைத்துப் போர்விசையன்
நின்று தவமுடித்து நெடியரனை மாதுவையும்
கண்டு பதம்வாங்கி கைகண்ட திவ்வூரு
அதியரசன் முன்னாள் அரியத் தவமிருந்து
பதியரசி யானப் பார்வதியை யீன்றதுதான்
இவ்வூரு தெச்சணந்தான் ஏற்றதா மரையூரு
செவ்வூரு நல்ல சிறந்ததா மரையூரு
வானலோ கம்வாழும் வாய்த்ததெய் வேந்திரனும்
தானவரைக் காணத் தவசிருந்த திவ்வூரு
பஞ்சவர்க்கு முன்னம் பாரளந்தோ னுதவிசெய்ய
அஞ்சல்செய்து நாதன் அமர்ந்திருந்த திவ்வூரு
சாம்பு சிவசான்றோர் தழைத்திருந்த திவ்வூரு
தாம்பிரவன்னி யாழி தழைத்திருந்த திவ்வூரு
பராசர முனிவன் பண்பாய்த் தவசுபண்ணி
விரமான வியாகரரை மிகவீன்ற திவ்வூரு
தவம்புரிய வென்று தாம்நினைத்த பேர்களெல்லாம்
பவமற்ற தாமரையூர் பதியாகு மென்றுரைப்பார்
தவசுக் குகந்த சந்தமுள்ள பேரூரு
பவிசுக் குகந்த பாலதியத் தாமரையூர்
அவ்வூரு தன்னில் ஆதி யருளாலே
செவ்வுமகா விஷ்ணுவும் செய்தசட மேபிறந்து
பிறந்து வளர்ந்து பெருமைப் புகழ்காட்டி
மறந்திடா முன்னமைத்த மாதை யுறவாடி

வரி எண்: 8368 சா. வ.
குறிப்பு: வரிகள் 8349-8445 வரை கொட்டங்காடு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஏடுகளில் இல்லை.

பூலோக மனுக்கள் பிள்ளையைப்போ லேவளர்ந்து
மாலேற்கப் பூசை மனையில் மறவாமல்

விட்டிணுவைப் போற்றி விளங்கவொரு பீடமிட்டுக்
கட்டுத்தீர்க் காகக் கண்வளர்ந் தார்கலியில்

ஒருவர்க்கோர் பொல்லாங்கு உலகில்மிகச் செய்யாமல்
குருவைக் குருகண்டு கொக்கரித் தேவளர்ந்தார்

எதிர்த் தோரையடக்கி எல்லோர்க்கும் நல்லவராய்
உருத்துக் கரியவராய் உலகில் மிகவளர்ந்தார்

எச்சா தியார்க்கும் இவர்நல்ல வரெனவே
அச்சாதி யெல்லாம் அகமகிழத் தாம்வளர்ந்தார்

முன்னுதித் துடன்பிறந்தோர் ஒருவர்மூப் பாடாமல்
பின்னுதித்துப் பெரியோராய்ப் புத்தியுட னேவளர்ந்தார்

தாய்தகப் பன்மார்கள் சந்தமிந்தத் தம்பியென்றும்
ஞாயவா னென்றும் நாட்டில் மிகவளர்ந்தார்

ஊருக்குந் தலைவன் உடையவழிக்குந் தலைவன்
ஆருக்குந் தலைவனென்று அன்னை பிதாவளர்த்தார்

ஞாய மிருப்பதனால் நாடாள்வா னென்றுசொல்லி
தாய்தமர்க ளெல்லாம் தாங்கி மிகவளர்த்தார்

சொல்லுக்கும் வல்லவனாய் சூரரதி சூரனிவன்
மல்லுக்கும் வல்லவனாய் உபாயத் திலும்பெரியோன்

மங்கையர்க்கு மேற்றவனாய் மாமோகக் காமீகன்
எங்கும்பேர் கேட்கவைப்பான் இவன்கீர்த்தி நல்வளமை

பல்லாக்கு ஏறிடுவான் பார்முழுதும் ஆண்டிடுவான்
எல்லார்க்கும் நல்லவனாய் இவன்சமைவா னென்றுசொல்லி

எவ்வோருங் கொண்டாட இன்பமுட னேவளர்ந்தார்
அவ்வோருங் கொண்டாட அவர்வளரும் வேளையிலே

பத்து வயது பண்போ டிருபதிலே
மற்று நிகரொவ்வா மன்னவர்போ லேசீறி

நல்லாரை யுள்ளில் நாளு மறவாமல்
கல்லாரை வெறுப்பாய்க் கண்டுகழித் தேயிருந்தார்

ஈவதற்குத் தர்மனென எளியோரைக் கண்பார்த்து
ஆய்வதற்கு நல்லான் என்றே மிகவளர்ந்தார்

பதினே முவயதில் பண்டமைத்த பெண்ணோடு
விதியா னபடியால் மெல்லியர்மே லாசைகொண்டு

கூடிக் குணமாய்க் கொண்டவனை யுமகற்றி
தேடி யிவரோடு செய்யரச மாயிருந்து

வானுபர மேசுரனார் மாயவனா ராணையிட்டு
நானுநீ யுமாக நலமாக வாழ்வமென

ஆணையிட் டிருபேரும் அகமகிழ்ந் தன்றுமுதல்
நாணமிக வில்லாமல் நாயகம்போல் வாழ்ந்திருந்தார்

மங்கைகண் காணாமல் மறுவூரு தங்கறியாள்
அங்கவளைக் காணாமல் அயலூரு தங்கறியார்

இந்தப் படியாய் இவர்வாழும் நாளையிலே
எந்தவருள் கண்டிவட்கு இவரை யமைத்ததென்பார்

முன்னாள் அமைத்த ஊழி விதியெனவே
சொன்னா ரெவரும் சுவாமி யருளாலே

அன்றமைத் ததுவே அவளையிவர்க் கல்லாது
அன்றணைந்த தோசம் அகலமற் றொன்பதுதான்

என்று நருவெல்லாம் இயம்பி மிகவுரைத்தார்
மன்றீ ரேழுமறிய மங்கையொடு வாழுகையிலே

உற்ற வயசு ஓரிருபான் ரண்டதிலே
சத்துராதி யோர்நீசன் தானே பழியேற்க

ஏற்கவே நீசன் இடறுசெய்த ஏதுவினால்
ஆர்க்கம் அடக்கி அயர்ந்து பிணியெனவே

எல்லோரு மறிய இவரிருந்தா ரம்மானை
வெல்லாரு மில்லா விசையடக்கித் தாமிருந்தார்

நொம்பலங்க ளென்று நொந்து மிகவுழைந்து
தம்பிலங்க ளடக்கித் தருணம் புலம்பலுற்றார்

கருவுற்ற தோசம் கழிந்து சிவஞான
திருவுள்ளவாசச் சிவமய மாய்ப் பெறவே

மனதில் மிகவுற்று மாயவரை நெஞ்சில்வைத்து
தினமும் வருந்தித் தீனமென வேயிருந்தார்

அப்படியே வோர்வருசம் அங்கமதி லூறலெல்லாம்
முப்படியே ஞாயமதால் உலகில் கழியவிட்டு

இகாபரா தஞ்சமென்று இருக்குமந்த நாளையிலே
மகாபரனார் செயலால் மாதாவின் கண்ணதிலே

சொற்பனம்போல் சுவாமிவந்து சொன்னாரே வுத்தரவு
உற்பனமாய்க் கொண்டு உற்றஅவர் மாதாவும்

மகனே யின்றிரவு மனஞ்சடைத்து நான்வாடி
அகமே வைத்தெண்ணம் அறிந்துசிவ நாரணரும்

வந்துசொன்ன வுத்தரவு மகனேநீ கேளுமென
விந்து வழிக்கிளையோர் மிகுவாகக் கேட்டிருக்க

சொல்லுகிறா ளந்தச் சொற்பனத்தை யன்போரே
நல்லுறவாய்க் கேளுமென்று நவிலுகிறா ளன்போரே

ஆயிரத் தெட்டு ஆண்டிதுதான் இவ்வருடம்
மாசியென்ற மாதமிது வாய்த்ததேதி பத்தொன்பது

இம்மாத மித்தேதி ஏற்றதிருச் செந்தூரில்
நம்மாணைக் கொடியேறி நல்லதிரு நாள்நடக்கும்

அங்குன் மகனை அழைத்துவ ருவாயானால்
எங்குளோ ருமறிய இப்பிணி யுந்தீர்த்து

நல்லபே றுங்கொடுப்போம் நம்மாணை தப்பாதெனச்
சொல்லவே கண்டேன் சுவாமிகரு மேனிநிறம்

நான்கண்ட சொற்பனந்தான் நழுவிமிகப் போகாது
தேன்கண்டாப் போலே சிரித்து மனமகிழ்ந்து

இந்தக் கனாவதற்கு இங்கிருந் தங்கேபோய்
வந்தல்லா தேபிணியும் மாறவகை யில்லையேகாண்

என்றுரைக்க எல்லோரும் இன்பமுட னேமகிழ்ந்து
நன்றுநன்று போவதற்கு நடைக்கோப்பு கூட்டுமென்றார்

வேண்டும் பலகாரம் விதவிதமாய்ச் சேகரித்து
ஆண்ட கருப்புக்கட்டி ஆனதெல்லாஞ் சேகரித்து

தானதர்மஞ் செய்ய தனங்கள் மிகவெடுத்து
தீன மானவரைத் திறமாகக் கூட்டிவந்து

ஆளுமிகச் சேகரித்து அகலநல்ல தொட்டில்வைத்து
நாளு கடத்தாமல் நடக்கவழி கொண்டனராம்

மாதாவு மகனும் வாய்த்த நருளுடனே
நீதாவின் பாதாரம் நெஞ்சில் மிகநிறுத்தி

இருந்த பதியும்விட்டு ஏற்றமொரு காதம்விட்டு
வருந்த நருளோடே வழிகொண்டா ரம்மானை

கூடங் குளமும்விட்டு குளிர்ந்தசுக்குப் பாரும்விட்டுத்
தோடவழி யாறும்விட்டு சூறாவழிக் காடும்விட்டு

நடந்து வொருவனத்தில் நல்லதண்ணீ ராவிகண்டு
கொடர்ந்த பலகாரம் கொண்டுதண்ணீர் தான்குடித்து

தகையாறிக் கொண்டு தாமிருக்கும் வேளையிலே
வகையான நல்ல வாய்த்தமகா விஷ்ணுவும்

பிறவிக்கு ஏற்ற பிள்ளை வருகுதென்று[1]
திறவி முதலோன் தெளிந்துமிகக் கொண்டாடி

எதிரே ஆள்விட்டு இங்கழைக்க வேணுமென்று
அருகே தானின்ற ஆதி முனியான

நல்ல முனிவரையும் நாரா யணரழைத்து
வல்லவர்தாம் நீங்கள் வாரு மெனவழைத்து

வாருங்கோ பிள்ளாய் வாய்த்த முனிமாரே
நேருங்க ளோடே நிகழ்த்துகிறே னோர்வசனம்

நானே மித்த நல்லவுயி ரிங்கேதான்[2]
தானே வருகுதுகாண் என்றன் தவத்தாலே

எதிரேபோய் நீங்கள் இங்கழைக்க வேணுமென்று
பதியேறும் பெருமாள் பகர்ந்த முனியயைச்சார்

அயச்ச முனிமார் அவ்வாயு போல்விரைவாய்
பயபட்ச முடனே பகர்ந்த விருமுனியும்

எந்த வழியாய் இவர்கள்வரு வாரெனவே
அந்தந்த வழிக்கு ஆலோட்டம் பார்த்துவந்தார்

வந்து வொருவழியில் வரவேகண் டம்முனிவர்
சந்துஷ்டி யாகித் தாம்பிழைத்தோ மென்றுசொல்லி

கண்டுபதங் குவித்து கனத்த முனிமார்கள்
வண்டுசுற்று மார்பனுட வாய்த்தகால் ரண்டதையும்

முனியிருபேர் தோளதிலே உயர்த்தி மிகவேந்தி
துணிவுடனே மாமுனிவர் தோளின்மே லேயிருத்தி

பதி[3]யி லிருந்தாற்போல் பார்மன்னனை யிருத்தி
குதிரைநடை கொண்டாற்போல் கொண்டோட மாமுனிவர்

கூட நடப்போர்கள் குதித்துமிக வோடிவர
வாடி யிடைந்து மனுநருட்க ளோடிவர

நல்ல பிறவியைத்தான்[4] நன்முனிவர் கொண்டோடி
வல்லசெந்தூர் கடற்கரையில் வந்தார்கா ணன்போரே

வரிஎண்: 8508. ச. தோ. ஏ.
பா.பே: 1. பிறவி முதலில் பிறந்த சடமதுவும் (கோ. ஏ.)
,, 2. நானே முன்னிருந்த நல்ல சடலமது ,,
,, 3. பரி
,, 4. சடலமதை

வந்த முனிமார்கள் வாழ்த்தியந்த நல்லுயிரை[1]
சந்தனா வீதியிலே சடலந்தனை நிறுத்தி
மாமுனிவர் தாமும் மறையோனை வந்துகண்டு
சாமிநீர் கொண்டுவர தாமுரைத்த நற்சடலம்
அடியா ரெதிரேபோய் அழைத்துவந்தோ மையாவே
திடீரெனவே சுவாமி சொன்னமுனி யோடுரைப்பார்
கொண்டுவந்தோ மென்றீரே கூர்மையுள்ள நற்சடலம்
பண்டுமுறை யெல்லாம் பகருவீர் மாமுனியே
அப்போது மாமுனிவர் ஆதித் திருவருளால்
செப்புகிறோ மென்று செப்பலுற்றா ரன்போரே
நல்ல சடலமிது நாடுமுற் காலமதில்
வல்லசிவ னிடமிருந்து வந்ததுவா மிச்சடலம்
சூரனென வந்த தோசப்பொல் லாதவனை
வீரனாய்ச் செயிக்க விமல னருளினராம்
அப்படியே வந்த அசுரக் குலங்களெல்லாம்
முப்படி நூற்போலும் முதலீசன் சொற்போலும்
கொன்னு தரமறுத்தே குவலயத்தி லிச்சடலம்
இன்னுங்கட லிற்பிறந்து இக்கலியைத் தானறுக்க
வந்திச்சே யிச்சடலம் வாய்த்தநா ராயணரே
அந்த வுடனே ஆதிநா ராயணரும்
இந்தச் சடலமதுள் இருக்கு முயிர்தனையும்
சொந்த முனிவோரே செப்புவீ ரென்றுரைத்தார்
வல்லவனே யும்மருளால் வகுக்கிறோம் யாமடியார்
வெல்லமர்கோன் வாழும் மேலோக மிவ்வுயிர்க்கு
பேருசம பூரணன்தான் பெரிய திறவான்காண்
ஆரொவ்வா ரேயிவற்கு ஆதி கிருபையுள்ளோன்
வைகுண்டம் வேணுமென்று வகையாய்த் தவசிருந்தார்
ஈய வரும்போது எமலோக மானதிலே
இருக்கின்ற பெண்ணதிலே இசைந்தபரதே வதையென்று
ஒருகுழலி தன்மேல் உள்ளாசை யாயிவரும்
அவளு மிவர்பேரில் ஆசையாய்த் தானிருந்து
இவளு மிவருமாகி இருந்துமிக வாழுகையில்
தேவருக்குந் தெய்வ லோகமேழி லுள்ளவர்க்கும்
யாவருக்கு மோர்பிறவி யாகுகின்ற நாளிதுவாம்

வரிஎண்: 8525 - 8536, 8540, 8541 கொ. எ.
பா.பே: 1. சடமதையும்

இவரையும் வருத்தி என்னவுன்றன் செய்திமென்றார்
அவளுடைய ஆசையினால் அல்லவென்று தால்மறுத்து

இவளையு மென்னோடு இசலிப் பிறவிசெய்தால்
சூலையணி மாயவரே குற்றமெனக் காகுமென்றார்

அப்போது நாதன் அந்தத்தே வன்றனக்குச்
செப்பமுள்ள புத்தி செப்பிமிகப் பார்த்தனரே

அப்போதிவர் கேளாது அதுதானது தானென்றார்
நற்பில்லாத் தேவன்மேல் நாடியே கோபமுற்று

மாயனுக்குக் கோபம் மனதில் மிகவாகி
ஆயனப்போ திவர்க்கு அதிகப் பலனுரைத்தார்
நல்லதுநீ கேட்ட ஞாயமீ டேற்றமதாய்[1]
வல்லவனை நினைந்து மாதுவும் நீதானும்
எங்க ளிருபேர்க்கும் இன்னம் பிறவியிலே
மங்கையும் புருஷனென மறவாம லாவதற்கு
வரந்தாரு மென்று மனதில் நினைவேற்றி
பரந்தாண்டி கண்டு பலன்பெறுங்கோ வென்றுசொல்லி
தவசிருக்க விட்டீர்காண் சங்கரரும் நீர்தாமும்
சிவசிவா வென்றுதவம் செய்தவர்கள் நிற்கையிலே
தவம்பார்க்க ஈசுரரும் சன்னாசி நீசனுமாய்
அவட மெழுந்தருளி அங்கேகும் வேளையிலே
தெய்வேந் திரனும் திருமுடி யுஞ்சூடி
மையேந்திர னுடைய மலர்பாதங் காணவென்று
அவனுமிக வந்தான் அரனெதிரே அய்யாவே
தவமுங் குழறுவது சற்று மறியாமல்

தேவன் மதிமயங்கித் திருமுடியி லிச்சைகொண்டு
பாவையுட னுரைத்துப் பற்கடித்தான் தேவனுமே

அதையறிந் தீசுரரும் அன்றும்மோ டேயுரைத்து
இதையறிந் துநீரும் ஏற்றதேவ னோடுரைத்தீர்

தேவ னதைக்கேட்டு சிந்தை மிகக்கலங்கி
ஆவி மறுகி அங்கேது சொல்லலுற்றான்

பூரணனே வாசவனே பொறுத்துநீர் கொள்ளுமையா
நாரணனே என்சிவனே நான்செய் பிழைபொறுத்து

வரிஎண்: 8555, 8576 - 8578 கொ. ஏ.
பா. பே: 1 நல்லதுநீ கேட்டவரம் நாம்கொடுக்க ஆகாது (கொ. ஏ)

வாரணக் கோவே வைகுந்த மீந்தருளும்
காரணரே யென்னைக் காத்தருளு மெனப்பணிந்தான்
வாய்த்த தவங்குளறி வாய்க்காமல் நின்றதினால்
ஏற்றகீ ழுலகில் என்மகவு சான்றோரில்
நல்லதர் மகுலத்தில் நலமாக நீபிறந்து
தொல்லையெல் லாந்தீர்த்துச் சூலினமுக் கறுத்து
வளரும் பருவமதில் வந்துன்னை நானெடுத்து
இளவரசா யுன்னை ஈன்றெடுத் தேவளர்த்து
ஆளு மரசு அழகாக வுன்றனக்கு
நாளு மிசுத்தருவேன் நம்மாணை தப்பாதென்
உறுதிசொல்லித் தேவனையும் உற்றசான்றோர் குலத்தில்
பொறுதியுள்ள தர்மப் பிதிரில் பிறவிசெய்தீர்
மாதைப் பிறவிசெய்தீர் மக்கள்சான் றோர்குலத்தில்
சூதளமக் குலத்தில் தோகையரைத் தோன்றவைத்தீர்
அப்படியே முன்னம் அய்யாவே யிவ்வகைக்கு
இப்படியே பிறந்த திச்சடல மென்றுரைத்தார்

விருத்தம்

என்றிந்த விவரமெல்லாம் இயல்முனி வோர்கள் சொல்ல
நன்றிந்த விவர மென்றே நாரணர் தயவு கூர்ந்து
சென்றிந்தச் சடலந் தன்னைச் செந்தூருப் பதியி லெங்கும்
கொண்டெந்தத் தெருவுங் காட்டிக் குளிப்பாட்டி வாரு [மென்றார்
மேலுள்ள சடலந் தன்னை மிகுமுனி வோரே நீங்கள்
காலுள்ள தெருக்கள் தோறும் நடத்தியே தரையி லூட்டி
பாலுள்ள பதத்தில் மூழ்கிப் பழவினை தீரக் காட்டி
மாலுள்ளம் புதர நாட்டி வாருங் கோசிணமே யென்றார்
அப்படி முனிமார் சென்று அங்கங்கே கொண்டு காட்டி
முப்படித் தோசம்போக முனைபத மதிலேமூழ்கி[1]
இப்படி யிவரைக்கொண்டு இவர்வரு முன்னேயாக[2]
செப்படி வித்தை நாதன் செகலினுள் ளகமே சென்றார்

வரி எண்: 8580-8581 தெ. எ.

வரி எண்: 8586-8589 கொட்டங்காடு, பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஏடுகளில் இல்லை. இவ்வரிகளுக்கு பாடபேதமாகப் பின்வரும் வரிகள் உள்ளன.

நல்லபேறுங் கொடுப்போம் நம்மாணை தப்பாதென வல்லோனே நீரும் வாய்த்ததே வன்தனக்கு

பா. பே: 1. மூப்படி மூவர்பதியில் முறைபோ லுயிரை வைத்து

2. இப்படிச் சடலந்தன்னை இவர்கொண்டு வருமுன்னாக

வானவர் தேவர்போற்ற மறைமுனி வோர்கள் பாட
தானவர் ரிஷிகளோடு தமிழ் முறை வாணர் போற்ற
ஞானமாம் வீணை தம்பூர் நாற்றிசை யதிர வோசை
ஓம்நமோ வென்று தேவர் ஓலமிட் டாடி னாரே

மத்தளத் தொனிகள் வீணை மடமடென் றேற்ற வானோர்
தித்திதி தத்தி யென்ன தேவியர் பாடி யாட
தத்தியாய்ச் சங்க மெல்லாம் சதுர்மறை கூறி நிற்க
முத்திசேர் மாயன் தானு மூழ்கினர் கடலி னுள்ளே

கடலினுள் ளகமே பூந்து கணபதி மேடை கண்டு
மடபதிபொன் மகரந் தன்னை மானமாய்ப் பூசித் தேய்த்து
நிடபதி மாயன் தானும் நிறைந்தபொன் னிறம்போல் வன்னி
வடவனல் போலே வீசி வந்தனர் மகர முன்னே

வந்தனர் மகர முன்னே மாதுபொன் மகரங் கண்டு
செந்தழ லழலோ வென்று செல்லிடப் பதறி நொந்து
எந்தனின் மான வானோ எரிவட வாச மேர்வோ
கந்தனின் மாய மாயோ என்றவள் கலங்கி னாளே

கலங்கியே மகரந் தானும் கருத்தழிந் தேதோ சொல்லும்
இலங்கியே வருவோ மென்ற என்மன்னர் தானோ வாரோ
சலங்கியே யதிரப் பூமி சதிரெனக் கதிரு பாய
துலங்கிய சுடரைப் பார்த்துச் சொல்லுவாள் மகரந் தானே

நடை

சுடரே சுடரே துலங்கு மதிச்சுடரே
கடலே கடலே கடலுட் கனலாரே

அக்கினிக் கேயபயம் அனலே வுனக்கபயம்
முக்கியமாய்க் காந்தும் முனையே யுனக்கபயம்
தீயே யுனக்கபயம் திரிபுர மேயபயம்
நீயேசுட் டதலங்கள் நினக்குரைக்கக் கூடாது

தன்னீத மான சதாசிவங் கண்ணிருந்து
மன்மதனை நீயெரித்தாய் மயமான வக்கினியே
காண்டா வனமெரித்தாய் கடியவில்லி கையிருந்து
ஆண்டவிலங் கையழித்தாய் அனுமன்கையி லேயிருந்து

முப்புரத்தைச் சுட்டழித்தாய் முகன்மைகையி லேயிருந்து
ஒப்புரவாய் நீயெரித்த உவமைசொல்லக் கூடாது

வரி எண்: 8634, 8635 கொ. ஏ.

அனலே யுனக்கபயம் ஆதி யுனக்கபயம்
கனலே யமருமையா காந்தல்தனை மாற்றுமைய்யா

மன்னரரி நாரணர்க்காய் மாறுவீ ரக்கினியே
இந்நியல்பை யெல்லாம் என்மன்ன ரிங்குவந்தால்

சொல்லி யுனக்குச் சொர்க்கம்வேண் டித்தருவேன்
வில்லிக்கு வல்லவனே விலகி யமருமையா

என்னையென் மன்னவர்தாம் இந்தக் கடலதிலே
பொன்னனைய நன்மகரம் ஆகவே போகவிட்டார்

வருவோ மென்றநாளும் வந்ததுகா ணக்கினியே
தருவே னுனக்குவரம் தாட்டீகன் வந்ததுண்டால்
அமர்ந்துநீ போனால் அதிகப்பல னுண்டாகும்
சுமந்த பறுவதத்தின் சுகம்பெற்று நீவாழ்வாய்

என்றுமக ரமாது எரியைமிகக் கண்டுளைந்து
நின்று மலைங்குவதை நெடியதிரு மாலறிந்து

அனலைமிக வுள்ளடக்கி ஆதி யுருக்காட்டி
மனைவியேநீ வாவெனவே மாய னருகழைத்தார்

உடனே பொன்மாது உள்ள மிகநாணி
தடதடெனா வந்து சுவாமியடி யில்வீழ்ந்து

என்றன் பெருமானோ இப்படித்தா னின்றதுவோ
சிந்தை மயக்குதற்கோ தீப்போலே நின்றதுதான்

என்று பொன்மகர இளமாது ஸ்தோத்தரித்து
மன்று தனையளந்தோர் வாநீ யெனவழைத்து

அருகில் மிகநிறுத்தி அங்குள்ள தேர்பதியும்
கருதி யிருபேரும் கண்கொண் டுறப்பார்த்து

வச்சிர மேடை மரகதப் பொன்மேடை
எச்சரிக்கை மேடை எல்லா மிகப்பார்த்து

மாதே யுனக்கு வளர்பிறவி பத்தெனவும்
சீதே யுனக்குச் சிறந்தபேர் பத்ததிலே

பலம்பேறு பேறாய் பார்மகிழ வோர்பாலன்
சிலம்பே றுடையவனாய் சிவனுக் குகந்தவனாய்

இகபர முமகிழ இளையானும் நீயுமாக
மகாகு ருவதாக மகிழ்ந்து மகிமையுடன்

தன்மச் சிறப்பதிகத் தலைவன் தனைப்பெறவே
உண்மையாய் நானுனக்கு உபதேசஞ் சொல்வேன்கேள்

என்றுரைக்க நாரணரும் இளமகர மேதுசொல்லும்
பண்டு வமைத்திருந்தால் பக்கஞ்சொல் வதோ அடியாள்

சித்தத்துக் கேற்ற செயலெனவே பொன்மகரக்
சுற்றைக் குழலி கருதி மிகவுரைத்தாள்

உடனே பொன்மகரத் துள்ள மயக்கமிட்டுத்
திடமயக்கிச் சிங்கா சனத்தில் மிகவிருத்தி

மயக்கியே பொன்மகர மாது மிகவிருக்க
தியங்குதே லோகமுதல் திரைவாயு சேடன்வரை

ஈசர் முதலாதிமுதல் ஏற்றதெய் வார்கள்முதல்
சீதை முதல்மயங்க சீமையீரே ழுமயங்க

மாமோகச் சக்கரத்தை மாயவனார் தாம்வீசி
சீமை யெழுகடலும் சிணமே மயக்கினரே

மயக்கியந்த மால்மகரம் மாமோக மாயிருக்க
தியக்கியந்த நாரணரும் சென்றார் மகரமதுள்

மகரமுன் சென்று மகனை மிகநினைக்க
உகரமுனி கூட்டிவந்த உற்ற சடலமிது

சிணமே கடலுள் சென்றதுகா ணன்போரே
குணமே குணமெனவே கூண்டரியோன் தான்பார்த்து

மகனை மிகவெடுத்து மகரமதி னுள்ளேகொண்டு
அகரத் தெருவறையில் அலங்காரத் தட்டில்வைத்துக்

காலொன்றாய் நிற்கும் கனத்தபொன் மேடையதுள்
நாலொன்றாய்க் கூடும் நல்லசிங் காசனத்தில்

தங்கவயி டூரியத்தால் தானிறைந்த மண்டபத்தில்
எங்கும் பிரகாசம் இலங்குகின்ற மண்டபத்தில்

முத்துக்கள் சங்கு முழங்குகின்ற மண்டபத்தில்
பத்தும் பெரியோர்கள் பாவித்த மண்டபத்தில்

தங்கநீ ராழித் தான்வளரு மண்டபத்தில்
சங்கு முழங்கிநிற்கும் சதுரமணி மண்டபத்தில்

மூவாதி கர்த்தன் உகந்திருக்கு மண்டபத்தில்
தேவாதி தேவர் சிறந்திருக்கு மண்டபத்தில்

ஆயிரத் தெட்டு அண்டம்நிறை மண்டபத்தில்
தாப்பிரிய மான தாம்பிரவர்ணி மண்டபத்தில்

எண்ணக் கூடாத இயல்புநிறை மண்டபத்தில்
மண்ணளந்தோர் மகரமதுள் மகனை மிகவிருத்தி

கண்ணான மகற்கு கனத்ததங்கச் சட்டையிட்டு
எண்ணவொண்ணா வாபரணம் எல்லா மெடுத்தணிந்து
தங்கக் குல்லாவும் தலைமேலே தூக்கிவைத்து
பங்கமில்லாத் தைலப் பதத்தில் மிகமூழ்கி
வைகுண்டர் வெள்ளை மான்பட்டொன் றேயெடுத்து
கைகொண்டு பாலனுக்குக் கண்ணர் மிகச்சூடி
மேலுகளுக் கொக்க மினுமினுக்கப் பச்சையிட்டு
காலுக்குத் தங்கக் கழராப் பணிகளிட்டு
மகனை யெடுத்து மடிமீதில் தாமிருத்தி
உகமாள வந்தவனோ உடையவனோ வென்றுசொல்லி
கண்ணைத் தடவி கரியமுக் குந்தடவி
எண்ணும் வளர்வையென இசைந்தமுகத் தோடணைத்து
பாலனைப் போற்காட்டி பதினா றுடன்காட்டி
நாலிரண்டு காட்டி நல்ல மகவதுக்கு
நடக்கக் கருமம் நவின்றிடவே நாரணரும்
அடக்க முடனே அருளுவா ரன்போரே
நல்ல வுபதேசம் நன்மகவுக் கேயருளி
வல்லத் திருநாதன் வகுக்கிறா ரன்போரே

விஞ்சையருளல்

விருத்தம்

தேடிய மறைநூல் வேதன்
 தேவியர்க் கமல மாது
நாடிய விறையோன் ஞானி
 நாச்சிமார் தேவ ரோடு
கூடிய ரிஷியோர் வானோர்
 குவலய மறியா விஞ்சை
தேடிய மகனார்க் கென்று
 செப்புவா ரொப்பில் லானே

மகனே யுனது மனமறிய
 மறையோ ரறியா விஞ்சையது
அகமே யருளித் தருவதெல்லாம்
 அணுப்போ லசவி லுரையாதே
உகமே முடிந்த தின்பிறகு
 உதிக்குந் தர்மயுகத் தில்வந்தால்
செகமே யறியச் சொல்லிமிகச்
 சிறந்தே வளர்ந்து வாழ்வாயே

ஆண்டா யிரத்து எட்டதிலே
அதனே மாத மாசியிலே
நான்றாங் கடலின் கரையாண்டி
நாரா யணரே பண்டாரம்
கூண்டாந் தெச்ச ணாபுரியில்
கொண்டோம் பள்ளி தர்மமுற்று
ஒன்றாம் விஞ்சை யிதுமகனே
உரைப்பேன் ரண்டாம் விஞ்சையதே

வேண்டாம் வேண்டாங் காணிக்கையும்
மிகவே வேண்டாங் கைக்கூலி
ஆண்டார் நாரா யணர்தமக்கு
அனுப்போல் வேண்டாங் காவடியும்
வேண்டா மெனவே நிறுத்தல்செய்து
வாய்த்த சிறையாய்க் கவிழ்ந்திருநீ
இரண்டாம் விஞ்சை யிதுமகனே
ஈவேன் மூன்றாம் விஞ்சையதே

கொற்றவர் தானு மாண்டு
குறும்புகள் மிகவே தோன்றி
உற்றதோர் துலுக்கன் வந்து
உடனவன் விழுந்து வோடி
மற்றதோ ராண்டு தன்னில்
வருவோ மென்றா கமம்போல்
முத்தலத் தோருங் காண
உரைத்தனர் மூன்றாம் விஞ்சை

நடை

நல்ல மகனே நாலாம் விஞ்சைகேளு
வல்ல நடுஞான வாய்த்த வைகுண்டமது
பிறந்துகொண் டிருக்கெனவும் புதிய நக்ஷத்திரத்தில்
அறந்தழைக்கும் நன்றாய் அதுகுதிக்கு மென்றுசொல்லி
மாழுவது மாண்டு மனதுகந்த தேமுழிக்கும்
மூழுவது மூழ்கி முழிப்பதுவே கண்டுகொள்ளும்
ஒருநெல் லெடுத்து உடைக்கநாடு கேட்டுக்கொள்ளும்
இருநெல் லெடுத்து உடைக்கநாடு தாங்காது
மலைக ளுதிர்ந்துவிடும் வான மிடிந்துவிடும்
தலைநட் சத்திரமும் தானுதிரும் ஆலங்காய்போல்

இனமாக நாலாம்விஞ்சை இதுதானே என்மகனே
கனமாகக் கேளு காரணத்தி னல்விளக்கே

சத்தமொன் றானதிலே தானிதெல்லா மாகுமென்று
சித்த முடனே செப்பியிரு என்மகனே

ஆயிரத் தெட்டு அதில்வாழுந் தேவருக்கு
வாயிதமா யஞ்சாம் விஞ்சை வகுப்பேன்கேள்

நாட்டுக் குடைய நாரா யணர்தாமும்
ஆட்டுக் கொடைபூசை அனுப்போலும் வேண்டாமென்று

சொல்லியே தர்மமுற்றுச் சிறையாகத் தாமிருக்க
தொல்லுலகி லாரேற்பார் பார்ப்போமென்று சொல்லிடுநீ

தூறான பேய்களுக்குச் சொல்லுகிற தைக்கேளு
வாறான நாரணர்தாம் வாய்த்ததர்ம மேநினைத்து

கவிழ்ந்து சிறையிருக்கக் காரணத்தா லோகமதில்
ஊர்ந்து திரியும் உயிர்ப்பிராணி யாதொன்றையும்

இரத்தவெறி தீபதூபம் இலைப்பட்டை தான்முதலாய்
சற்றும் பெலிபாவம் தான்காண வொண்ணாதே

தர்மம் நினைத்துத் தவசிருக்கேன் நாரணனும்
உற்பனமா யறிந்தோர் ஒதுங்கிருங் கோவெனவே

வீணப் பசாசறிய விளம்பியிரு என்மகனே
நாண மறியாமல் நன்றிகெட்ட நீசக்குலம்

சாணான்சா ணானெனவே சண்டாள நீசரெல்லாம்
வீணாய் நரகில் விழுவ தறியாமல்

மட்டை யெடுத்தடிப்பார் மண்கட்டி கல்லெறிவார்
சட்ட மசையாதே சகித்துக்கொடு என்மகனே

நாட்டைக் கெடுத்த நைந்தகலிச் சக்கரத்தில்
ஓட்டைக் கலத்ததிலும் உருக்குஊன்றை[1] யிரும்பதிலும்

முழியாதே யென்மகனே மும்முதற்கு நாயகமே
அழிவாகிப் போகும் அன்புகெட்ட நீசருடன்

பொய்யரோ டன்பு பொருந்தி யிருக்காதே
மெய்யரோ டன்பு மேவியிரு என்மகனே

வர்மமதை வதைக்க வந்தேனெனச் சொல்லிமிக
தர்மம் பெரிதெனவே சாற்றியிரு என்மகனே

இம்முதலே யாறு இருப்பே தவசுபண்ணி
மும்முதலோ னாகி முறைநடத்து என்மகனே

பா.பே: 1. உக்கும்

மூக்குச் சுழியும் மும்முகமு முத்திமுத்தி
நோக்குச் சுழியாய் நேர்நில்லு என்மகனே

பரமான பட்டணத்தில் பார்வைகொண் டேநாட்டி
சிரமானது விரித்துச் சிறையேயிரு என்மகனே

ஏற்பதுபால் பச்சரிசி இருப்பது பார்மேலாகும்
காப்பதுமா தர்மம் கண்ணே திருமகனே

சந்தன வாடை சாந்து புனுகுபொற்பம்
எந்தம் திருமகனே எள்ளளவும் பாராதே

வாடைபூ தீபம் மகிழாக் கலியுகத்தில்
நாடை யழித்து நல்லயுக மேபிறந்தால்

கல்லாரை யெல்லாம் கருகயாம முரைத்து
சொல்ல வொண்ணாத சுகந்தருவேன் என்மகனே

கண்டாயோ மகனே கரிய பலிசுவெல்லாம்
கொண்டாயோ விஞ்சை கூடுபிர காசமதாய்

அப்போது தான்பிறந்த ஆனவை குண்டருரைப்பார்
இப்போ தென்பிதாவே என்னையீன்றே யெடுத்து

பருவமதாய் வளர்த்துப் பகர்ந்தீரே ஞாயமெல்லாம்
உருவுபிர காசமதாய் உபதேசஞ் செய்தீரே

தங்க முடிவேந்தே தகப்பனே நீர்கேளும்
பொங்கு கடல்துயின்ற பெரியோரே நீர்கேளும்

என்னுடைய முத்துயரம் எல்லா மிகக்கழித்து
நன்னமிர்த மாக நல்மகவாய்ச் செய்தீரே

இன்னுங் கலியுகத்தில் இருக்கப் போச்சொல்லீரே
உன்னை யறியாமல் ஊன்கலியி லுள்ளோர்கள்

அன்னைபேர் தெரியாமல் அவனிப்பேர் சொல்லிசொல்லி
என்னை மிகப்பழித்து ஏசுவாரே நீசரெல்லாம்

அல்லாமல் நான்பெற்ற அவ்வரங்கள் தெரியாமல்
பொல்லாத நீசரெல்லாம் பேசி யடிப்பாரே

சூத்திர விஞ்சை தொழிலை யறியாமல்
யூத்திர நீசரெல்லாம் ஒழுங்குதப்பி மாழ்வாரே

நம்முடைய சாதி நம்மைமிகக் காணவந்தால்
செம்மைகெட்ட நீசன் சிதற அடிப்பானே

ஆனதால் நம்சாதி ஆகலின்று வாடிடுமே
ஏனமென்ன சொல்லுகிறீர் என்னுடைய நாயகமே

வரிஎண்: 8803. 8814. 8816. கொ. ஏ.

மூன்னெனனைப் பெற்ற மொய்குழலார் வம்மிசங்கள்
என்னேது வாலே இயல்புபெற வேணுமல்லோ
அல்லாமல் முன்னமைத்த[1] அணங்குவொரு பெண்ணிணங்க
நல்லோர் மணசு நல்லணங்குக் கேகொடுத்து
மேலும் பதவி மிகக்கொடுக்க வேணுமல்லோ
மாலு மென்னுடைய மனதில் குடியிருந்து
இப்படியே நல்ல இயல்பு மிகவருளி
எப்படியு மென்னைவந்து ஏற்கவரும் நாளும்
எல்லாம் விவரமதாய் இயம்பிமிகத் தந்தருளும்
பொல்லாத பேர்மாள போவதுவுஞ் சொல்லுமென்றார்
அந்த வுடனே ஆதிநா ராயணரும்
சிந்தை மகிழ்ந்து திருமகனை யாவிமிக
கட்டி யெடுத்துக் கமலமுகத் தோடணைத்து
திட்டித்த நாதன் சொல்லுவார் மகனுடனே

விருத்தம்

எந்தனின் தவத்தா லேக
இகபர னுனக்குள் ளாக்கி
தந்திடு மகனே வுன்றன்
தன்துள்ள மகிழ்ந்தே னானும்
உந்தனைக் கண்டால் மூவர்
ஓஞ்சியே மகிழ்வர் கண்டாய்
சிந்தர்க ளெவரும் போற்ற
செயல்பெற்ற மகனும் நீயே

மகனேநீ கேட்டதற்கு வகைசொல்ல வேணுமென்றால்
தவமு ணுண்டேநீ தாரணியில் போயிருந்தால்
அல்லாமல் பின்னும் அதின்மேல் நடப்புவளம்
எல்லா முனக்கு இயம்பித்தரு வேன்மகனே
முதற்றான் தவசு யுகத்தவசு என்மகனே
ததியான ரண்டாம் தபசுசா திக்காமே
மூன்றாந் தவசு முன்னுதித்த பெண்ணாட்கும்[2]
நான்றான் முற்பிதிரு நல்ல வழிகளுக்கும்
இப்படியே மூவிரண்டு ஆறு வருசமதாய்
எப்படியும் நீதவசு இருக்கவரும் என்மகனே

வரிஎண்: 3329, கொ. எ.
பா. பே: 1. முன்னுகத்து
2. மூன்றாந் தவசுதர்மி முனிதேவ ரிஷிகளுக்கும்

ஓராறு ஆண்டு உற்றதுவ மேயிருந்து
பாராருங் காண பார்கண்டு கண்டிருநீ

வத்துவகை சொத்து மனைவீடு வாயில்வரை
சற்றுமன மெண்ணாமல் தானிருந் தென்மகனே

நன்மையொடு தின்மை நற்பேச்சு திற்பேச்சு
உண்மையொடு தண்மை ஒன்றுமிகப் பேசாமல்

கந்தைத் துணியுடுத்து கைநிமிர்த்துக் காட்டாமல்
எந்தப் பேரோடும் இனிப்புமொழி பேசாமல்

பாலல்லால் வேறு பண்டமது பாராமல்
காலல்லால் சுத்தம் கழுவ நினையாமல்

மூக்கு நடுவே மும்முகமு முத்திமுத்தி
நாக்குச் சுழிதாங்கி நாரணன் நானெனவே

இகாபரத்தைக் கண்டு இரண்டாண்டு ஓரிருப்பாய்
மகாபரனை நெஞ்சில் மறவாம லெப்போதும்

கண்டிரு என்மகனே கருத்தொன்று தானாட்டி
கொண்டை யமுதுண்டு குவித்திரு என்மகனே
இப்படியே ஆறாண்டு இருநீ யுகத்தவசாய்
அப்படியே நீயிருந்து ஆறாண் டேகழித்தால்

நினைத்ததெல்லா முன்றனக்கு நிசமாகு மென்மகனே
உனைத்தள்ளி வேறே ஒருமுப் புகத்திலில்லை

என்ன நினைத்தாலும் எத்தனைதான் செய்தாலும்
வன்னத் திருமகனே வகையதுதா னென்மகனே

நீசெய்த தெல்லாம் நிரப்புத்தா னென்மகனே

நானீயே யல்லால் நடப்பதுவும் வேறில்லையே
தானீத னான சர்வபரா என்மகனே

ஒக்க வுனது உள்ளம் நினைத்தபடி
மிக்க நடத்தி விரும்பியிரு என்மகனே

எண்ணிறந்த கோடி இயல்பாவஞ் செய்தோர்க்கு
நண்ணிய மோட்சம் நவிலுவது முன்மனந்தான்

முக்கோடி தர்மம் உகந்தளித்த அன்போரை
தக்கோடி நரகமதில் தள்ளவென்றா லுன்மனந்தான்

உன்க்கேற்க நின்றவர்க்கு உதவிகொடு என்மகனே
எனக்கேற்க நின்றவர்க்கும் இரட்சிப்ப துன்மனந்தான்

சிவனும்நீ நாதனும்நீ திருமாலும் நீமகனே
தவமும்நீ வேதனும்நீ சங்கமுத லெங்கும்நீயே

அப்படியே அய்யா அரிகாரண ருமுரைக்க
மூப்பொருளோர் மெய்க்கும் முதலோன் மகிழ்ந்துரைப்பார்

ஆறு வருசம் அதிகத் தவம்புரிந்தால்
வாறு மேலென்ன வகுப்பீர்தா மையாவே

அப்போது நாதன் அன்பா யகமகிழ்ந்து
செப்புகிறார் நல்ல திருமகற்கு அன்போரே

அதிகத் தவசு ஆண்டாறு தான்கழித்தால்
இதின்மேல் நடப்பு இயம்புகிறேன் கேள்மகனே

இம்மூணு தவமும் இயல்பாய் நிறைவேறி
மும்மூவ ருக்கும் முதல்வனாய் வந்தாக்கால்

தானா னாய்நீயும் தலைவனும்நீ என்மகனே
சாணாரின் நாயகமே சாதித்தலை வன்நீயே

எந்தப்படி நீயும் எண்ணி நினைத்ததெல்லாம்
அந்தப்படி செய்து அவனிதனி லேசிலநாள்

சொந்த விளையாட்டு தொல்புவியிற் கொண்டாடி
சிந்தாத நன்மையொடு செகத்திலிரு என்மகனே

அதன் முன்னாக அந்நீச மாபாவி
எதுவினை செய்தாலும் எள்ளளவு மோராதே

தாழ்ந்திரு என்மகனே சட்டைக்குள் ளேபதுங்கி
சார்ந்திரு என்மகனே தனதில்மிக நினைத்து

கோபமதை விள்ளாதே குவியச் சிரியாதே
பாவத்தைக் காணாதே பராக்கிரமங் காட்டாதே

ஆக்கிரம மெல்லாம் அடக்கியிரு என்மகனே
தாக்கிரவா னாகிடினும் சற்றும் பகையாதே

எல்லா முன்னருகே இருந்துகேட்டுக் கொள்வேனான்
பொல்லாதோ ராகிடினும் போதப் பகையதே

வாரஞ் சொல்லாதே வளக்கோரஞ் செய்யாதே
சார மறிந்து தானுரைநீ சொல்லுரைகள்

ஆய்ந்து தெளிந்து அருளுநீ சொல்லுரைகள்
ஏர்ந்துநீ தர்மம் இடறு நினையாதே

ஈனமில்லா தேடு எனக்காகுஞ் சாதியின்மேல்
மானமாய் வருந்தி மகிழ்ந்திரு என்மகனே

அன்பாக அவ்வினர்க்காய் அறிவில் வருந்தியிரு
தன்பாலே வந்தவுடன் சரியாச்சு தென்மகனே

மகனே நானுனது மனதிற் குடியிருந்து
சிவமே பொருந்தி சொல்வதெல்லா முத்தரவே
துல்லியங் காட்டேன் சூட்ச மதுங்காட்டேன்
நில்லு நினைவில்நீ சரித்துக்கொடு என்மகனே
பேயன் பயித்தியக் காரனெனப் பேசியுன்னை
நீசக் குலங்களெல்லாம் நின்னையடிக் கவருவார்
சரித்துக்கொடு என்மகனே சற்று மலங்காதே
ஒருவரோ டும்பிணங்கி உரையாதே என்மகனே
எல்லாம் நான்கேட்டு ஏற்றுக்கொள்வே னென்மகனே
வல்லாண்மை பேசாதே மாதிரி போடாதே
ஏழையா யிருநீ என்னுடைய கண்மணியே
ஆழ மனமுடைய அரியமக னேவுனது
விதங்க ளறியாமல் வீணாவார் வம்பரெல்லாம்
மதங்க ளடக்க வாக்கெனக் கென்மகனே
தந்தே னுனக்கு தரளமணி முத்திரியும்
கந்தைத் துணியதிலே காட்டாதே வைத்துக்கொள்
மகனே வுனது மனமறியக் காட்டினதை
அகமே நீவைத்து அகமகிழு என்மகனே
பொறுதிதா னென்மகனே பேர்பெரிய தர்மமது
உறுதிமிக வுண்டாகும் உகநாதா என்மகனே
தருமச் சிறப்பு தான்கண்டா யோமகனே
பொறுமை பெரிது புவியாள்வா யென்மகனே
கண்டாயோ என்மகனே கரியமண்டபச் சிறப்பு
பண்டையுள்ள தேரும் பதியுமிகக் கண்டாயோ
தேட்ட முடனுனக்குச் சொன்னவிஞ்சை யானதிலே
நாட்ட மறவாதே நாரணா என்மகனே
அப்போது ஆதியுடன் அம்மகவு ஏதுரைக்கும்
இப்போது என்றனக்கு இத்தனையுஞ் சொன்னீரே
கலியுகத் தைமுடித்துக் கட்டான தர்மபதி
வலியுகத்தைக் காண்பம் மாதாபிதா வேயென்றார்
அப்போது மகனை ஆவிமுகத் தோடணைத்து
இப்போது சொல்லுகிறேன் என்மகனே கேட்டிருநீ
நீபோய்த் தவசு நீணிலத்தில் செய்திருக்க
நான்போய் நடத்தும் நல்வளமை கேட்டிருநீ

ஆயிரத் தெட்டு ஆனதிரு மண்டபத்தை
வாயிதமா யோராண்டில் வாய்த்தமண்ட பங்களிலே

நூற்றிப் பன்னிரண்டை நொடிப்பே னோராண்டதிலே
தோற்றுவிப்பே னார்க்கும் தூது மிகநடந்து

பத்தாண்டுக் குள்ளே பலசோதனைப் பார்த்து
வித்தார மேலே விசாரிப்பேன் கண்டாயே

அங்கங்கே யாட்டிவைத்த ஆணிவே ரத்தனையும்
எங்கெங் குமொடுக்கி யானுன் னிடமிருந்து

ஒக்க வொருகுடைக்குள் உன்கையிலே வேருதந்து
துக்கக் களையறுத்து சுத்தமரை யாளாக்கி

உன்மூப் புயர்மூப்பாய் உல்லாச மேதருவேன்
பின்மூப் பில்லாமல் பெரியோனின் நாமமதாய்

அடக்குடக் கெல்லாம் அன்றுனக்கு நானருள்வேன்
வடகது வெளிவாசல் மலைமீதி லோர்புதுமை

உண்டாகு மென்மகனே உனக்கு நற்காலமதே
தண்டா யுதத்தோடே சத்தமொன் றேபிறக்கும்

மேலக்கால் மண்டபமும் மேன்மூடி தான்கழன்று
காலத்தால் காணும் கண்ணுமணி யுன்காலம்

தெச்சணா மூலை தென்பாற் கடலருகே
மெச்சு பதிமூலம் விளக்கெரியக் கண்டுனது

கால மிதுமகனே கன்னிதிரு தென்திசையில்
கோல விளையாட்டு கொஞ்சம்நடக் குமகனே

கோபுர மண்டபமும் கொடிமரமும் வீதிகளும்
தாபுரமாய்த் தன்னால் தலங்க ளதுதுலங்கும்

கண்டதுவே காலம் கனத்தவலு சூரியனும்
பண்டை முறைதப்பிப் பருதிரத்தக் கண்வெறியாய்

மகனே வுனக்காகா மாநீசப் பாவியெல்லாம்
அகமே கனல்தாவி அன்றாடன் றாடழிவார்

அந்தக்கனல் மக்கள்மேல் அதுதாவா திருப்பதற்கு
எந்தவிதஞ் செய்ய என்னோ டுரையுமென்றார்

உச்சிக்காலம் பாடச்சொல்லு உள்மகிழ்ந்து என்பேரில்
அச்சமயம் நான்வருவேன் அனல்மாற்ற என்மகனே

உகமீதே தர்மம் உனக்கென் றேகுதிக்கும்
மகனே வுனது மகாதவத்தோர் காலம்நன்று

வரி எண்: 8976, 8983 - 8986 கொ. ஏ.

கால மிதுமகனே கண்ணுமணி கேட்டிருநீ
தூல முரையாதே துலங்குநா ளாகுமட்டும்
எளியாரைக் கண்டு இரங்கியிரு என்மகனே
வலியாரைக் கண்டு மகிழாதே என்மகனே
தாழக் கிடப்பாரைத் தற்காப்ப தேதருமம்
மாளக் கிடப்பார்கள் மதத்தோர்க ளென்மகனே
இவ்வகைக ளெல்லாம் என்மகனே யுன்காலம்
அவ்வகைக ளெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்திருநீ
இனத்துக் கினங்கள் இருப்பேனான் சுவாமியென்று
மனத்தில்வே றாரோவென்று வையாதே யென்மகனே
நாலுவே தமதிலும் நான்வருவேன் கண்டாயே
தூல வேசமிட்டு சுற்றுவேன் கேட்டிருநீ
தியங்காதே யென்மகனே சீருள்ள கண்மணியே
மயங்காதே யென்மகனே மாதவங்கள் பெற்றவனே
அவரவர்கள் மனதில் ஆன படியிருந்து
எவரெவரை யும்பார்த்து இருப்பேனா னுன்னிடமே
லிங்கமொன்றே குதிக்கும் இணையாக வோர்சுவடாய்
தங்கநவ ரெத்தினங்கள் சமுத்திரத்தி லேகாணும்
ஆனையொரு கன்றீனும் அதினா லுலகமெல்லாம்
தானாகவே யாளும் தலைவனும்நீ யல்லாது
மலையடி வாரம் வளருமொரு விருச்சம்
அலையி லும்பெரிதாய் அதுதழையுங் கண்டாயே
சிலையுள்ளே தோன்றி சிவதோத்தி ரமாக
நிலையொன்றா யாக்கி நீயாள்வா யுன்காலம்
வாரிக் கரையில் மண்டபமொன் றேவளர்ந்து
நாரியர்கள் சூழ நாடெங்கும் வாசமிட்டு
ஒருகுடைக்குள் ளாள்வாய் உன்கால மென்மகனே

(ஒன்பதாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

தர்மமதாய்த் தாரணியில் தன்னந்தன் னால்வாழ்ந்து
பொறுமைப் பெரியோராய்ப் பூதலமெல் லாம்வாழ
அருமை மகனே அதிமகனே கண்மணியே
அப்போது நீயரசு ஆளுவாய்நீ யென்மகனே
எப்போதும் போல என்னைநினைத் தேயிருநீ
வாரிமூன்று கூடி வளைந்திருக்கு மோர்தீவை
சாதியொரு நிரப்பாய்த் தானாள்வா யுன்காலம்

கேட்டுபல வாதும் கோள்நீசப் பாவிகளும்
கேடு வருங்காலம் கிருஷ்ணா வுன்நற்காலம்

வானமது வெள்ளி மாறிவெறு வானமதாய்
மேன முகிலற்று வெறுவான மாய்த்தோன்றும்

நல்ல மகனே உனக்குவரும் நற்காலம்
சொல்ல மகனே தொலையுமோ என்கணக்கு

ஒக்க அடக்கி உரைத்திருக்கு வுன்னிடத்தில்
நிற்க நினைக்க நினைத்ததெல்லா மங்காகும்

பொறுமை பெரிது பெரியோனே என்மகனே
தருமம் பெரிது தாங்கியிரு என்மகனே

எல்லா முனது இச்சையது போல்நடக்கும்
நல்லோருக் கோர்நினைவே நலமாகு மென்றுசொல்லி

எல்லோர்க்கும் விளம்பி இருநீ யிருமகனே
பொல்லாதா ரோடும் பொறுமையுரை என்மகனே

தன்னாலே யாருமட்டும் சாற்றியிரு என்மகனே
வந்தா லறிவார் வராதார் நீறாவார்

இன்ன முன்காலம் இயம்புவேன் கேள்மகனே
தன்னந் தன்னாலே சாதிக்குச் சாதிமாளும்

நல்ல நினைவோர்க்கு நாளெத்தனை யானாலும்
பொல்லாது வராமல் புவிமீதில் வாழ்ந்திருப்பார்

நாட்டி லொருஅனுமன் நல்லவனை நானயச்சு
கோட்டிசெய் யென்றுரைப்பேன் கோமகனே வுன்காலம்

முறைதப்பி யாண்ட முகடன் வெறும்நீசன்
குறைநோவு கொண்டு கூடழிவா னக்காலம்

அதிலே சிலபேர்கள் அரசுனக்கு எனக்கெனவே
விதியை யறியாமல் வெட்டிக்கொண் டேமாள்வார்

அத்தருண முன்காலம் அரியமக னேகேளு
இத்தருண மல்லால் இன்ன மெடுத்துரைப்பேன்

எல்லோருங் கைவிட்டு இருப்பாருனைத் தேடாமல்
நல்லோர்கள் தம்மனதில் நாரணா வென்றுரைப்பார்

கோல விளையாட்டு கொஞ்ச மெடுப்பேனான்
தூல மறியாமல் தொல்புவியெல் லாமயங்கும்

அன்போர்க ளெல்லாம் ஆவியா விமறுகி
இன்ப முடனே ஏங்கியேங்கி யழுவார்

இத்தனை நாளும் இவரைநம்பி நாமிருந்து
புத்தியது கெட்டோம் என்றுமிகப் பேதலிப்பார்

அப்போது ஆகாத அநீதப் பாவியெல்லாம்
இப்போது கண்டதெனா ஏலமே சொன்னதெல்லாம்

ஏச்சானென் றன்போரை இடுக்கண்செய் தேயடிப்பான்
தூச்ச முடனே சொரூபமொன் றேயெடுப்போம்

அதுதா னொருகாலம் அரியமக னேகேளு
இதுபெரிய சூட்சம் என்மகனே கேட்டிருநீ

அதின்மேலே அன்போர்தாம் அதிகப் பெரியோராய்
இதின்மேலே தாண்டும் எல்லோரும் வல்லோரே

பின்னுமொரு சூட்சம் பிரமாண மாயெடுப்பேன்
பன்னு மணியே பராபரமே கேட்டிருநீ

குளத்தைத் தடதடெனக் கொந்துகொந் தாயுடைத்து
சுழற்றக்கன லக்கினியும் துர்க்கைமா துர்க்கையையும்

விட்டயச்சி மாநிலத்தில் விளையாடி யேதிரியும்
கட்டணங்க ளாகும் கனமாய்க் குழுகுழென

ஓடுவார் பதறி விழுவா ரறமெலிந்து
நாடும் பெரியோர்கள் நலமாக வாழ்ந்திருப்பார்

என்மகனே வுன்காலம் இன்னும் வகுப்பேன்கேள்
பொன்மகனே பூமியிலே பின்னுமொரு காரணங்கேள்

கெட்ட நசுறாணி கெம்பிக் கடைக்காலம்
மொட்டைத் தலைவருவான் முளையனவ னோடிடுவான்

ஆடிக் கொண்டாடி அங்கங்கே தான்திரிவான்
ஓடிக் கொண்டோடி ஒன்றுபோ லேமாள்வான்

மகனே யுன்காலம் மகிழ்ந்திரு என்மகனே
உவமையொன்று சொல்லுகிறேன் உற்பனமாய் கேள்மகனே

புத்திரனுக் கேகுருவும் புகன்றதெல்லாம் புகன்றாலும்
சுற்றுமொரு சூட்சத் தொழிலுண்டு ஆசானுள்

அத்தனையு மென்னுள் அடக்கமில்லை யென்மகனே
முத்தியெனை யீன்ற முதனாளோர் விஞ்சைவைத்தார்

அவ்விஞ்சை மாத்திரந்தான் யானுனக் கீயவில்லை
இவ்விஞ்சை யீவதுதான் எப்போவென்று நீகேளு

சீமை யரசு செலுத்தவரும் நாளையிலே
மேன்மை முடிதரிக்கும் வேளையி லென்மகனே

சொல்லுகிற விஞ்சை சுத்தபனே நீகேளு
பல்லுயிர் களுக்கும் படியளக்கும் விஞ்சையது

எல்லா முனைக்களித்தேன் என்னுடைய காரணனே
அல்லாமல் நானுனக்கு அருளுகிற விஞ்சையைக்கேள்

பெரியோர்க்கு வாழ்வு போதச் சிறந்தாலும்
மரியாதை யேயிருக்கும் மகனேநீ கேட்டிருநீ

சுற்றாலே வாழ்வு சகடனுக் கேவருகில்
கற்றோரே யாகிடினும் கண்டறிவேன் போநீயென்பான்

முள்முருக்கம் பூவு மினுக்குமுன் றுநாளை
கள்ளருக்கு வாழ்வு காணுமது போல்மினுக்கு 9100

நல்லோர்க்கு வாழ்வு நாளுங் குறையாமல்
வல்லோர்க்கு நல்லோராய் வாழ்ந்திருப்பார் கேட்டிருநீ

விள்ளாத ஞாயம் மேல்ஞாய மென்மகனே
துள்ளாத யானை துடியானை யென்மகனே

அடக்கம் பெரிது அறிவுள்ள என்மகனே
கடக்கக் கருதாதே கற்றோரைக் கைவிடாதே

நன்றி மறவாதே நாம்பெரிதென் றெண்ணாதே
அண்டின பேரை அகற்ற நினையாதே

ஆபத்தைக் காத்து அகல்நீ தள்ளாதே
பாவத்தைக் காணாதே பகட்டுமொழி பேசாதே 9110

கோபத்தைக் காட்டாதே கோளோ டிணங்காதே
சாபத்தைக் கூறாதே தன்னாலே யாகுமட்டும்

பசுவை யடைத்துப் பட்டினிகள் போடாதே
விசுவா சமதிலே விரோதம் நினையாதே

எளியோரைக் கண்டால் ஈந்து இரங்கிடுநீ
அழிவென்ற பேச்சு அணுப்போல் நினையாதே

தொட்டுப் பிடியாதே தோர்வையது காணாதே
விட்டுப் பிடியாதே வெட்கமதைக் காணாதே

வரம்பு தப்பாதே வழிதவறி நில்லாதே
பரம்பூமி கண்டு பாவித் திருமகனே 9120

இத்தனையும் புத்தி எடுத்துரைத்தே னென்மகனே
புத்தி விபரிதமாய்ப் பின்னு மாராயாதே

சட்ட மறவாதே தன்னளவு வந்தாலும்
கட்டங் காணாதே நாடாள்வா யென்மகனே

என்மகனே யுன்றனக்கு இன்னுமொரு விஞ்சைசொல்வேன்
பொன்மகனே யுன்னுடைய புத்தியிலே வைத்திருநீ

ஈசட்டந் தன்னில் எள்ளளவு தப்பினதால்
தீசட்டம் காய்க்கத் தேதிவரு மென்மகனே

அனுப்போல் மறவாதே யான்வைத்த சட்டமதில்
மனுப்போ லென்றிராதே மனதெண்ண மாயிருநீ

பஞ்சமிர்தே யென்னுடைய பாதைதப்பி நீநடந்தால்
கொங்சுங் கிளியே கொன்னெழுப்பு வேனுனையும்

பதறியிரு என்மகனே பம்மியிரு கண்மணியே
இடறு நினையாமல் எண்ணியிரு என்மகனே

பொறுதி மகனே பெரியோரா யாகுவது
உறுதி மகனே உலகமதை யாளுவது

மகனேநா னெத்தனையோ மகாபெலங்கள் கற்றவன்தான்
உகமீதே சொல்லத் தொலையுமோ வுத்தமனே

எவ்வுகங் களுக்கும் இப்படியே தர்மமில்லை
செவ்வுமகா விஷ்ணுதான் என்றுசொல்வார் தேசமதில்

இப்போ தென்மகனே இக்கலியன் மாய்மாலம்
செப்ப எளிதல்லவே செயிக்களவ ரானாலும்

இப்போதுன்னோ டுரைத்த இயல்விஞ்சைக் ககப்படுங்காண்
அப்பனே பம்மலிலே அகப்படுங்கா ணிக்கலியும்

கலியென்றால் எலியல்லவே கணையாளி வேண்டாமே
வலிமாய நினைவு மாய்மால மென்மகனே

ஆனதா லாயுதங்கள் அம்புதடி வேண்டாமே
மானமாக விருந்தால் மாளுங்கலி தன்னாலே

இன்னமொரு விஞ்சை இயம்புவேன் கேள்மகனே
முன்னம்வகைக் காரனொடு மோதிப் பகையாதே

பகைத்தா லிருக்க வொட்டான்கா ணவ்விடத்தில்
உகத்தடக்கு முன்னே ஒருவரையுஞ் சீறரிது

தாழ்ந்திருக்க வென்றால் சர்வதுக்குந் தாழணுமே
ஓர்ந்திருக்க வென்றால் ஒருவர்பகை யாகாதே

ஆனதால் நீயும் அவனைப் பகையாதே
நானவனைக் கேட்பேன் ஞாயக்கே டாகிலும்

வலியோர்க் கொருவழக்கு வைத்துநீ பேசாதே
மெலிவோர்க் கொருவழக்கு வீணாய்ப் பறையாதே

சொத்தாஸ்தி வஸ்து சுகமென் றெண்ணாதே
வத்தாஸ்தி பெண்ணு வகையென் றெண்ணாதே
நீயெண்ணா தேயிருந்தால் நீணிலங்க ளுமயங்கும்
தானிதின்மே லெண்ணம் தங்குதங் காதேயிரு

சத்துரு வோடும் சாந்தமா கவேயிரு
புத்திர ரோடும் பொருந்தியிரு என்மகனே

அன்போர்க்கு மீயு ஆகாதபேர்க்கு மீயு
வன்போர்க்கு மீயு வழிபோவார்க்கு மீயு

சகலோர்க்கு மீந்து தானிருநீ யென்மகனே

வலியோர்க்கு மீயு மானத்தோர்க்கு மீயு
மெலிவோர்க்கு மீயு மேன்மையா யென்மகனே

ஆர்க்கு மிகவீந்தால் அத்தர்ம மேகொதித்து
போர்க்கு நினைத்தாரைப் பலிகொடுக்குந் தர்மமது

தன்மந்தான் வாளு சக்கரங்க ளல்லாது
தின்மையது கேடு செப்பக்கே ளென்மகனே

சாதி பதினெட்டும் தன்னாற்கே டாகுமட்டும்
நீதி யழியாதே நீசாபங் கூறாதே

விருத்தம்

மகனே யுனக்கு வைத்தவிஞ்சை
    மனதி லறிந்து கொண்டாயோ
அகமே வைத்த சட்டமெல்லாம்
    அதுபோல் நடத்து வல்லாது
உகமே யழியு முன்னாக
    ஒருசொல் லதிலே குறைவானால்
தவமோ ரறியத் தீமூழ்கிச்
    சதியாய் மறுத்து முழிப்பாயே

நல்லோர் மகனே சொல்வதுகேள்
    நானோ வுரைத்த விஞ்சையெல்லாம்
வல்லோர் ஆன திருமகனே
    மனதி லறிந்து அறிந்துநட
எல்லாம் நமதுள் ளாச்சுதென்று
    எண்ணி நடப்பொன் றுன்னாலே
சொல்லால் தவறி நடப்பீரால்
    தீயே குளித்து வருவாயே

கொடுக்கும் வரங்களு னக்குத்தந்தேன்
கொடுத்த வரத்தைப் பறிப்பதற்கும்
உடக்கு வரமுந் தந்தேனான்
உன்ற னாணைத் திருவாணை
அடக்கு முடக்குந் தந்தேனான்
ஆதி சிவனா ரவராணை
நடக்கும் படியே சட்டமெல்லாம்
நாரா யணனே தந்தேனே

தந்த வரங்கள் தவறாது
தருணஞ் சடையுந் தரைமீது
எந்தன் மீது மறவாதே
என்னாண் டருளு மிறையோனே
அந்தன் மீது மறவாதே
ஆயா னெனவே அறிவில்வைத்து
சிந்தை மகிழ்ந்து முறைநடந்தால்
சிவனு முனக்குள் வசமாமே

தாயா ரோடு சிவமாது
சரசு பதியே பொன்மாது
நேயா மாதர் மடமாது
நீணில மறிய வந்துனது
பூசா பலன்கள் சொல்லிமிக
புலம்பித் திரிவார் துயர்தீர
மாயா திருக்கு மகனேயுன்
மனமே மகிழ்ந்து மகிழ்ந்திருவே

சொல்ல யெளிதோ என்மகனே
சொல்லா தனந்தம் தோன்றுமினி
வெல்ல யெளிதோ என்மகனே
மேலோ ரார ராராலும்
கொல்ல யெளிதோ வுனைமகனே
கோவேங் கிரியின் கோனாலும்
வெல்ல யெளிதோ வுனைமகனே
மேலாங் கண்ணே மிகவளராய்

இந்தப் படியே நாரணரும்
இயம்ப மகவு ஏதுரைக்கும்
கந்த னுறுவே லென்றகப்பா
கடியா வுனது படிநடத்த

எந்தப் படியோ நான்றமியேனீ
ஏதோ அறியப் போறேனென்
சிந்தை மயங்கித் தகப்பனுட
திருத்தாள் பிடித்துச் செப்பலுற்றார்

நடை

தன்னம் பெரிய தாட்டீக வைகுண்டரும்
என்னசொல்வீ ரென்றனக்கு என்றகப்பா நீரெனவே
வணங்கிப் பதம்பூண்டு மாதாவை யுந்தொழுது
இணங்கியிவர் கேட்டிடவே ஏதுரைப்பார் நாரணரும்
நாரணா வைகுண்டா நன்மகனே நீயெனையும்
வாரணமே நீவணங்கி மகனே கைசேராதே
நீகை குவித்தால் எனக்குமிகத் தாங்கரிது
தானீத னாத சர்வபரா என்மகனே
ஒருத்தருந் தாங்கரிது உன்கை குவித்தாக்கால்
குருதெய்வம் நீயே கோவே குலக்கொழுந்தே
இன்ன முனக்கு இயம்புகிற விஞ்சையைக்கேள்
பொன்ன மகனே பூராய மாய்க்கேளு
சாதி பதினெட்டும் தலையாட்டிப் பேய்களையும்
வாரி மலையதிலும் வன்னியிலுந் தள்ளிவிடு
வரத்தை மிகவேண்டி வைத்துக்கொள் ளென்மகனே
சரத்தை மிகவாங்கித் தானனுப்புப் பேய்களையும்
உட்கோள் கிரகம் உறவுகெட்ட பேருமுதல்
கட்கோள் கருவைக் காணாதே சாபமிடு
செல்வம் பொருந்திச் சிறந்திரு என்மகனே
சொல்லென்ற பேச்சுக் கூறாதே என்மகனே
ஒவ்வொன்றைப் பார்த்து ஊறுவொவ் வொருசாபம்
செவ்வென்ற பேச்சுச் செப்பியிரு என்மகனே
உரைத்த விஞ்சையெல்லாம் உனக்குப்போது மோமகனே
விரைத்தமுள்ள வைகுண்ட விற்பனவா நீகேளு
நீபோ யிருக்கும் இடங்களெல்லா மென்மகனே
நான்போ யிருந்த நல்லமலை நாடுதன்னில்
அன்பான பஞ்சவர்கள் அங்குண்டு என்மகனே
முன்னே நான்பிறந்த உகத்துக் குகங்களெல்லாம்

வரி எண்: 9229 கொ. ஏ.

என்னைவிட் டகலாது இருந்தார்கள் பஞ்சவர்கள்
உன்னோடு மிருப்பார் உதவியா யுன்றனக்கு

ஆனதா லிப்போது யானுய்நீ யானதினால்
மானமுள்ள பஞ்சவரை மகனேமுன் விட்டுக்கொள்ளு

அல்லாமற் கேளு அரிநாரணா என்மகனே
நல்லோராய்ப் பெண்கள் நாடியெண்ணக் கூடாது

வல்லோராய் நந்தன் வம்மிசத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்
அவ்வவரை யெல்லாம் அங்குவரச் சொல்லிருக்கேன்
அப்பெண்ணார்க் கெல்லாம் அதிகப்பலன் தாறோமென்றேன்
இப்பெண்ணார் சிலர்கள் இன்னமங்கே தோன்றிவந்தால்
ஆனதால் பெண்களுக்கு அழகுகொடு என்மகனே
நின்ற தவசு நிறைவேறி னால்மகனே
ஒண்டொடியார் சிலரை உன்பெயரு மாக்கிக்கொள்ளு
நன்மைகொடு என்மகனே நாரணா நாடாள்வாய்
உன்னை நினைத்தோர்க்கு உதவிகொடு என்மகனே
கட்டை விடாதே கருத்துள்ள என்மகனே
சட்ட மறவாதே சாஸ்திரத்தி லுற்றவனே
பெண்பாவம் பாராதே பேணியிரு என்மகனே
கண்பாரு கண்மணியே கன்னி கணவருக்கும்
இன்னமொரு சூத்திரம் இயம்புகிறே னென்மகனே
துன்ன மறியத் தோற்றுவிப்பேன் சாதிதோறும்
அன்பும்வன் பும்பார்க்க ஆரா ரிடத்திலும்போய்
உன்புதுமை சொல்லி உடலை மிகஆட்டி
சாதிசா திதோறும் சக்கிலி புலச்சிவரை
ஆதிச்சா திமுதலாய் ஆராதனைக் காட்டுவிப்பேன்
காட்டுவிக்குஞ் சொரூபம் கண்டிரு என்மகனே
ஆட்டுவிப்பேன் நால்வேதம் அதிலும்நான் மாயமிட்டு
துலுக்கன்வீ டானதிலும் சூதாட்டுப் பார்த்திடுவேன்
கிலுக்கமொன்று செய்வேன் கீழுமேலும் நடுவும்
கதறி யழுவார் கட்டாகப் பார்த்திருநீ
பதறித் தெளியும் பார்த்திரு என்மகனே
நீபெரிது நான்பெரிது நிச்சயங்கள் பார்ப்போமென்று
வான்பெரிதென் றறியாமல் மாள்வார்வீண் வேதமுள்ளோர்

வரிஎண்: 9233, 9239, 9261 கொ. ஏ.

ஒருவேதந் தொப்பி உலகமெல்லாம் போடுவென்பான்
மறுத்தொருவே தஞ்சிலுவை வையமெல்லாம் போடுவென்பான்

அத்தறுதி வேதமொன்று அவன்சவுக்கம் போடுவென்பான்
குற்ற முரைப்பான் கொடும்வேதக் காரனவன்

ஒருத்தர்க் கொருத்தர் உனக்கெனக் கென்றேதான்
உறுதி யழிந்து ஒன்றிலுங்கை காணாமல்

குறுகி வழிமுட்டி குறைநோவு கொண்டுடைந்து
மறுகித் தவித்து மடிவார்வீண் வேதமுள்ளோர்

ஓடுவார் சிலபேர் ஒழிவார் சிலபேர்கள்
கேடு வருமே கேள்விகேளாப் பேருக்கெல்லாம்

அதின்மேல் மகனே யானுனக்குச் சொல்வதுகேள்
இதின்மே லுனக்கு ஏகவியா முன்வருது

சந்தோச மாகுதுகாண் உனைச்சார்ந்த அன்பருக்கு
எந்துயர மெல்லாம் ஏகுதுகா ணென்மகனே

அதுவரையும் நீதான் அன்பா யிருமகனே
எதுவந் தாகிடினும் எண்ணம்வையா தேமகனே

உறுக்கிட்டு யானும் ஒவ்வொன்றாய்த் தோற்றுவிப்பேன்
இறுக்கின்ற இறைகளெல்லாம் இல்லையென்று சொல்லிவிடு

வேண்டா மிறைகள் வேண்டாமென்று சொல்லிவிடு
ஆண்டார் மகனே அரிய திருமகனே

நல்ல மகனே நான்வைத்த விஞ்சையெல்லாம்
செல்ல மகனேவுன் சிந்தையிலே பற்றினதோ

போதுமோ விஞ்சை புகலணுமோ என்மகனே
சாருமொரு விஞ்சை தான்சொல்வேன் கேள்மகனே

முவ்விஞ்சை வைத்தேன் உலகமறி யாதவிஞ்சை
இவ்விஞ்சை மாத்திரமே இனம்பிரித்துச் சொல்லாதே

பெற்றோர்கள் கண்டுகொள்வார் பேசரிய என்மகனே
கற்றோர்கள் கண்டுகொள்வார் கண்ணே திருமகனே

விருத்தம்

கண்ணே மகனே திருமகனே
கமலப் பூமா கரிமகனே
எண்ணே யெழுத்தே என்மகனே
இறையோர் தொழுமே வருமகனே

ஒண்ணே மகனே உயர்மகனே
உடைய மகனே கண்மணியே
தண்ணே மகனே தவமகனே
சாகா திருக்குந் சலமகனே

மகனே தவமே மரகதமே
மாதவம் பெரிய மலரோனே
தவமே யுனதுள் வைத்தவிஞ்சை
தானே போது மோமகனே
இகமேழ் மகிழ வந்தவனே
என்றன் மகனே வளர்வையென
உகமே முளந்தோ ருரைத்திடவே
உயர்ந்த மறையோர் வாழ்த்தினரே

நடை

அய்யாநா ராயணரும் ஆதிவை குண்டமென
மெய்யா யுரைத்து விளங்கவே வாழ்த்தலுற்றார்
மகனே வுன்தேகமதில் வைத்த நிறங்களெல்லாம்
உகமழியு முன்னே ஒருவர்கண் காணாதே
வைகுண்ட மென்று வாழ்த்தக் குருநாதன்
மெய்குண்டத் தோர்கள் மேலோர்கள் வாழ்த்தனுற்றார்
மகரம் வயிறுவிட்டு வைகுண்டர் தாம்பிறந்து
சிகரமுனி தேவருட சிறப்பதிலே வந்தவுடன்
தேவர் திருவானோர் சென்றெடுத்து வைகுண்டரை
மூவர்தே வருமகிழ்ந்து முதலோனைக் கைகுவித்து
ஏந்தி யெடுத்து இளந்தொட்டில் மீதில்வைத்துச்
சாந்தி கழித்துத் தவலோகச் சட்டையிட்டுச்
சீதை மயக்கமெல்லாம் தீர்ந்திடவே சாபமிட்டு
வீரரையும் வந்து வீரலட்ச மியெடுத்து
மடிமீதில் வைத்து மாதுசர சோதியுடன்
குடியான பேரும் கொண்டங் ககமகிழ்ந்து
பொன்தொட்டி லிட்டுப் பொற்சீதை தாராட்ட
மின்தொட்டி லாட வெண்மறையாள் தாராட்ட
தேவரிஷி வானோர் தேவரம்பை மாதரெல்லாம்
சிவசெந்தோ ரெல்லாம் திருப்பாட்டுப் பின்பாட
ஈசர்முதல் சங்கம் இருந்து மனமகிழ
சார்சர கபதியாள் தாராட்ட வேதுணிந்தாள்

விருத்தம்

பொன்மணிப் பதியி னுள்ளே
புலனரி கிருஷ்ணர் பெற்ற
தண்மணிப் பாலன் தன்னை
தங்கமாந் தொட்டி லிட்டு
மின்மணி கொடிசேர் கன்னி
விளங்கிய சோதி மாது
கண்மணி வைந்த ராசர்
கண்ணுறத் தாலாட்டி னாளே

தாலாட்டு

தார தரதர தாராரோ தார தரதர தாராரோ
நாரணர் தானோ தாராரோ
நல்ல வைகுண்டரோ தாராரோ
காரணர் தானோ வைகுண்டரோ
கயிலாச நாதக் கண்மணியோ

செல்வ முதலான சீமானோ
சீவ சிவசிவ சிவமுதலோ
அல்ல லகற்றியே அரசாளும்
அரியோன் மிகப்பெற்ற அரிதானோ

தெய்வப் பெருமாள்தான் பெற்றகன்றோ
சீதை மாதுதான் பெற்றகண்ணோ
மெய்ய னரிநாதன் பெற்றகன்றோ
விஷ்ணு மகாநாதன் பெற்றகண்ணோ

ஈசர் மைத்துனர் பெற்றகன்றோ
இறவா திருமாது பெற்றகண்ணோ
மாயத் திருவுளம் பெற்றகன்றோ
மான வைகுண்ட ராசக்கண்ணோ

வேதக் குருநாதன் பெற்றகன்றோ
வீர லட்சுமி யீன்றகண்ணோ
சீதக் குருதாயா ரீன்றகன்றோ
செய்ய வைகுண்ட ராசக்கண்ணோ

கிருஷ்ண மகாநாதன் பெற்றகன்றோ
கிருபைக் குருநாதன் கண்மணியோ
விஷ்ணு மகாபரன் பெற்றகன்றோ
விஜய லட்சுமி யீன்றகண்ணோ

நாட்டுக் குடையதோர் நாரணரின்
நல்ல பாலனோ வைகுண்டமோர்
ஏட்டு முதலானோ தாராரோ
ராச வைகுண்ட ராசகண்ணோ

மூலச் சிவநாதன் பெற்றகன்றோ
உலகை யொருகுடைக் காள்வானோ
நாலு வேதமும் தாண்டிமுறை
நடத்தி யொருகுடைக் காள்வானோ

ஒருமை மனத்துடை யுத்தமர்க்கு
உற்ற பதவிகள் கொடுப்பவனோ
தருமத் திறவானோ தாராரோ
தங்க வைகுண்டத் தாட்டீகனோ

மகரச் சீதையாள் வயிற்றிலுற்று
வளர்ந்த வைகுண்ட மாமணியோ
அகரச் சிவகோபுர அழகுபதி
அதிகப் பதிகண்டு வந்தவரோ

தங்கக் கோபுரம் தளிர்மரமும்
சதுர மேடைகள் கண்டவரோ
சங்க மகிழவே வந்தவரோ
சகல கலைதமி ழாய்ந்தவரோ

உலகம் பதினாலு மொருகுடைக்குள்
ஒருசொல் மொழிக்காள வந்தவரோ
இலகுப் பிரகாச சவடுகொண்டு
இலங்கும் பதியாள வந்தவரோ

வம்புக் கலியுகக் குலமறுத்து
வைந்தப் பதியாள வந்தவரோ
அம்புக் கணையொன்று மில்லாமலே
அறுக்க வந்தாரோ கலியுகத்தை

கூடப் படைதுணை யில்லாமல்
குறும்பை யடக்கவே வந்தவரோ
சாடத் தலையாரி யொன்றில்லாமல்
சதிக்க வந்தாரோ கலிதனையும்

வாளு மாயுத மெடுக்காமலே
வதைக்க வந்தாரோ கலியுகத்தை
கோளும் பேய்களைக் கிரகங்களைக்
கொல்ல வரம்பெற்ற வைகுண்டரோ

வரி எண்: 9344 கொ ஏ.

சாணாக் குருதானோ வைகுண்டமோர்
சாதித் தற்காக்குந் தலையாரியோ
காணாக் கருவான கருமூலமோ
கர்த்தன் கர்த்தாதிக் கடவுள்தானோ
நீசக் குலங்களைக் கருவறுக்க
நெடிய நாரணர் பெற்றகண்ணோ
தோசப் புழுச்சாதி குலமறுக்க
திருமால் நாரணர் பெற்றகண்ணோ
சீமை யம்பத்தாறு தேசமெல்லாம்
சொல்லொன் றுள்ளாள வந்தவரோ
நாமம் பெரியதோர் வைகுண்டரின்
நாமம் பெறவோங்க வந்தவரோ
தெய்வப் பாலர்கள் சிறந்துபோற்ற
சீமை யரசாள வந்தவரோ
மெய்வ ரம்பதின் முறைநடத்தி
மேன்மைச் செங்கோல் முடிதரித்து
பொறுமைப் பெரியோனோ வைகுண்டரோ
பெரிய பூமேடைக் கொலுவீரனோ
தரும வரம்புகள் தவறாமலே
தரணி யரசாளும் வைகுண்டரோ
திராசு நிறையிலுந் துல்லியமாய்ச்
செங்கோல் நடத்தவே வந்தவரோ
மிராசு மூவர்க்கு முதன்மைதானோ
மூலச் சிவமணி குருநாதனோ
சான்றோர் கைகட்டிச் சரணங்கூற
தரணி யொருகுடைக் காள்வானோ
ஆண்ட மணிநாதன் நாரணர்க்கு
ஆன மதலையாய் வந்தவரோ
தலைமைப் பதியாள வந்தவரோ
சாணார்க் கனுகூல மானவரோ
அலைந்து மலைந்ததோர் சான்றோர்க்கு
அதிக விதிகொண்டுப் பிறந்தவரோ
சாணாக் குடிகுல நாயகமோ
தர்மந் தலமுக்கவே பிறந்தவரோ
தோணாத் துறைகொண்டு வந்தவரோ
துவரம் பதியாளப் பிறந்தவரோ

வரிஎண்: 9371, 9372, கொ.ஏ.

ஏழு யுகபரக் கணக்குளல்லாம்
எடுத்து நடுத்தீர்க்கப் பிறந்தவரோ
ஆளும் வைகுண்டப் பதியாள
அரிய வைகுண்டம் பிறந்தவரோ

வீர வீராதி வீரன்தானோ
வீர சூரனா ரீன்றகண்ணோ
சூர சூராதி சூரன்தானோ
சூர சூரனா ரீன்றகண்ணோ

நாத நாரணர் பெற்றகண்ணோ
நாக மணிநாதன் பெற்றகண்ணோ
சீதக் குணநாதன் பெற்றகண்ணோ
சீதை மணவாளன் பெற்றகண்ணோ

மேக நிறத்தண்ண லீன்றகண்ணோ
மேலோர் போற்றும்வை குண்டகண்ணோ
ஏகச் சிவசூரன் பெற்றகண்ணோ
இறவா சிற்பர னீன்றகண்ணோ

வேறு

சந்திர சுந்தர தந்திர மந்திர
சாமிசீர் பாலகனோ
தாயக மாயக நாயக மாகிய
தண்டரள சுந்தரனோ
சுந்தர சந்திர சுதந்தர சுந்தர
சூரியப்பிர பாலகனோ
சூதனோ வீதனோ மாதனோ நீதனோ
சூலகலா திபனோ

தந்திர மந்திர இந்திர சுந்தரின்
சந்ததி சந்ததியோ
சகடவலி சண்டரை அகடவெளி செய்திடும்
சுக்கிர விக்கிரனோ
கொந்தரி சந்ததின் தந்திர சுந்திர
கோசல நாயகனோ
கொடுகலி யறவொரு கடுமுனை கொண்டருள்
குலவேங்கிட குண்டமோ

வரி எண்: 9382, கொ. ஏ.

சூரனோ வீரனோ தீரனோ நாதனோ
சூரியப்பிரகாச வீதனோ
சுத்தனோ கர்த்தனோ சித்தனோ அத்தனோ
துங்கம தங்கரனோ
வீரனோ காரனோ தாரனோ சாரனோ
வெங்கிட ரங்கிடனோ
விகடக டகடக டகுட டடமருள்
வேதவிக்கிர சுக்கிரனோ

தீரனோ காரனோ நாதனோ வீதனோ
செந்திலம்பதியருள் சந்திரனோ
திகதிக தரிகிட செகமுக மருள்புரி
திக்கிர விக்கிரனோ
நீதனோ சீதனோ வீதனோ மாதனோ
நீதவல் கோகுலனோ
நெகிடுகலி தகடற விகடுகுடல் கருவற
நெக்கிர விக்கிரனோ

விருத்தம்

இப்படி ஔவை மாது
இயல்புதா ராட்டக் கண்டு 3200
செப்படி முனிமா ரெல்லாம்
சிவவைந்தர் பதத்திற் சென்று
முப்படி முறைபோல் தேவர்
முக்கந்தன் பள்ளி கொள்ள
அப்படித் தேவ ரெல்லாம்
அவரிசை கூற லுற்றார்

பள்ளி உணர்த்தல்

பல்லவி

பள்ளியுணராய் – சிவமருகா நீ
பள்ளியுணராய்

சரணம்

பள்ளியு ணராய்நீ தெள்ளிமை யாகவே
பாற்கடல் மீதினில் தூக்குட னுதித்தவா
வெள்ளி யுதித்திட பள்ளி யுணர்த்தவும்
வேதநா ராயணர் சீதகோ பாலர்க்குக்

கொள்ளி யெனவந்த வைகுண்ட கோவனே
கோவேங் கிரிவள ரீசர் மருகோனே
வள்ளி மணவாளர் வளர்செந்தூர் வாரியில்
வந்து பிறந்துநல் தெச்சணம் பூந்தவா (பள்ளி)

வேக முடனொரு சத்தத்து ளாடியே
மேதினி யோர்க்குப காரங்கள் செய்யவே
ஆகாத பேர்களை அக்கினியில் தள்ளவும்
ஆகின்ற பேர்க்குப காரங்கள் செய்யவும் 9410
தாகத்துக் கானதோர் தண்ணீர் கொடுத்துநீர்
சஞ்சல நோய்பிணி யஞ்சற்குத் தீர்க்கவும்
ஏகத்துட னாளும் நாரண வேந்தர்க்கு
எம்பி யெனவரும் தம்பிரா னானவா (பள்ளி)

மூர்க்கன் கலியுக ராசனைத் தட்டியே
முடுமுடுக்கஞ் செய்த மூர்க்கரை வெட்டியே
ஆர்க்கமு டன்புவி யம்பத்தாறு சீமையும்
அடக்கியொரு சொல்லுக் குடைக்குள்ளே யாளவும்
காக்கமகா தர்ம கற்பையுங் காக்கவே
கர்த்தனரி கிருஷ்ணர் புத்திர ராய்வரும்
தாக்கத் திறம்வளர் வைகுண்ட ராசரே
தர்மமதி லுறையும் பொறுமைக் குலதீரா (பள்ளி)

தம்பெல மானகு றோணிகுண் டோமனைத்
தத்தியாய்த் தில்லைமல் லாலனைச் சூரனை
வம்பு இரணிய ராவண சூரனை
மகோதர னானது ரியோதனப் பாவியைக்
கொம்பிலுங் கெம்பிலும் அம்பினாற் கொன்றதோர்
கோபால கிருஷ்ண குழந்தைவை குண்டரே
நம்பின அன்பருக் குபகார சாலியே
நாரணா சீமைக் கரிவிதி யானவா (பள்ளி) 9420

விருத்தம்

பள்ளிதா னுணர்த்தத் தேவர்
பரிவுடன் கேட்டு அந்தத்
தெள்ளிவை குண்ட ராசர்
சிந்தையி லன்பு கூர்ந்து
நள்ளிய தேவ ரார்க்கும்
நலமுடன் தயவு மீந்து
துள்ளியே தகப்பன் பாதம்
தொழுதவர் வணங்கிச் சொல்வார்

நடை

தேவர் துயரமெல்லாம் தீர்ப்போங்கா ளென்றுசொல்லி
மேவலர்கள் போற்றும் விசயவை குண்டராசர்

தகப்ப னுடபதத்தில் சரண மிகப்பணிந்து
உகபரனார் நோக்கி உரைக்கிறா ரன்போரே

என்னை யீடேற்றி இரட்சித்த பெம்மானே[1]
மன்னே பிதாவே மாதாவே யென்தாயே

எல்லா விவரமதும் எடுத்துரைத்தீ ரென்றனக்கு
நல்லோரே நானினித்தான் நடக்க விடைதாரும்

பண்டையுள்ள ஆகமம்போல் பாலவண்ணர் பெற்றிநம்மை
குண்டர் தெச்சணமே கொள்வார்தாம் பள்ளியென

ஆதியா கமப்படியே அனுப்பிவைப்பு மம்புவியில்
சோதிமணியே சுவாமி யென்த்தொழுதார்

உடனே மகனை உகந்தமுகத் தோடணைத்துக்
கடலின் சிறப்பைக் கண்டாயோ வென்றுசொல்லி

மகனே வுனைவிட்டு மறுஆரு வாழ்வேனோ
நகமுஞ் சதையும்போல் நான்வருவே னுன்கூட

எத்தனையோ கோடி இயல்தர்மஞ் செய்துவுனைப்
பெற்றெடுத்தே னுன்றன் பிறகே வருவேனப்பா

நீயெனக் கொருத்தன் நிலையென்று காணுமுன்னே
தாயில்லாப் பிள்ளையைப்போல் தட்டழிந்தே னென்மகனே

மகனே வுனைக்கண்டேன் மனச்சடவெல் லாந்தீர்ந்தேன்
சுகமேபோய் வாவென்று சொல்லி யனுப்புவேனோ

உன்கூட நானும் ஓடி வருவேனப்பா
என்கூட வுன்தாயும் ஏகி வருவாளப்பா

என்று தாய்தகப்பன் இவர்கள் வழிகொளவே
கண்டு வைகுண்டர் கனமாய் மனமகிழ்ந்து

நீங்கள் வருவதுதான் எனக்குவெகு சந்தோசம்
தாங்கி வருவேன் தமியேனுங்கள் பாதமதை

அப்போது நாரா யணர்மகனை யாவிமிக
இப்போ தென்பாலகனே இயம்புகிற புத்தியைக்கேள்

சீமை யதுகாண செல்லோங்கா ளுன்கூட
வாய்மை மகனே வருவோமுன் கண்காண

பா. பே. 1 என்னை யெடுத்து வீஞ்சையீந்து தந்தவரே (கோ. ஏ.)

மகனே நீநடக்க வைகுண்டர்வை குண்டமென
உக்மீ ரேழுங்காண உரைத்துவிடு யாமமது
முன்னடந்து யாமம் மொழிந்துநட என்மகனே
பின்னடந்து நானும் யாமம் பிசகாமல்
நடத்துவிப்பேன் மகனே நல்ல மரகதமே
அடத்திவிட்ட யாமமது அணுப்போல் பிசகாமல்
காட்டுவிப்பேன் மகனே கண்ணேமுன் னால்நடநீ
தாட்டிமையா யுன்வாயால் தானுரைத்த யாமமெல்லாம்
நடத்திவைக்க வாறேன் நன்மகனே யுன்பிறகே
கடல்திரைவாய்ப் பதிகள் கண்டுசென்று நீயிருநீ
தண்ணீர் மண்ணீந்து தானிருபோ என்மகனே
கண்ணி லுருக்காணும் கைக்குளொரு கிள்ளைவரும்
பகைவன் மடிவன் பைங்கிள்ளை யங்காதும்
உகவன் வருவன் ஒருவ னறிவான்காண்
பகவான் சுழற்றும் பாருலோக மும்பழுக்கும்
அகங்காணும் பாந்தள் அஞ்சாட்சரங் காணும்
மூசிரசி ஈர்சிரசி முகாசிரசி முன்காணும்
பார்சிரசி கண்டு வாறேனென் பாலகனே
தகையாதே முன்னடநீ சந்தமுனி தன்கூட
பகையாதே என்மகனே பஞ்சவரைக் காத்துக்கொள்ளு
அஞ்சுபூக் கொண்டு ஆசாரஞ் செய்தோர்க்கு
வஞ்சக மில்லாத வாழ்வுகொடு என்மகனே
மகனே நீவாற வழியில் பவிசுகண்டு
தவமுடித்து நீயும் தாண்டியிரு என்மகனே
என்றுவை குண்டருடன் இசைந்தமுனி ரண்டுவிட்டு
கொண்டயச்சுக் காத்திருங்கோ குண்டருட பக்கமதில்
சாட்சியாய்ப் பார்த்திருங்கோ தரணி வளப்பமெல்லாம்
காட்சி கொடுத்திருங்கோ கண்ணரியோன் முன்னிருந்து
கோபங்காட் டாதேயுங்கோ குணமுனிவ ரேகேளும்
சாபங் கொடாதேயுங்கோ சாஸ்திர முனிவர்களே
நாரா யணர்பெலங்கள் நன்றா யறிவீர்களே
சீரான பொறுதி செய்வதுநீர் கண்டிருங்கோ
வைகுண்ட மாமுனிதான் வாழுந் தலத்தருகே
மெய்க்குணமாய் மேற்கு மேமூலை யோர்தனுக்கு

வடகீழ் மூலை மாமுனியே ஓர்தனுக்கு
இடமிதுவே சொன்னேன் யார்க்குந்தெரி யாதிருங்கோ

இந்தப் படிகாத்து இருங்கோ தருணம்வரை
சொந்த முனிவர்களே செல்லு மிவர்கூட

என்று முனிகளுக்கு இயம்பச் சிவநாதன்
நன்றுநன் றென்று நன்முனிவர் சம்மதித்தார்

உடனே தான் வைகுண்டர் உள்ள மிகமகிழ்ந்து
கடலை மிகத்தாண்டி கரையதிலே செல்லுமுன்னே

தேவாதி தேவரெல்லாம் திருமுறைய் மிட்டனரே
ஆவலா தியாக அபயமிட்டார் தேவரெல்லாம்

வைகுண்டருக் கேயபயம் முறையமிட்டார் மாதேவர்
கைகண்ட ராசருக்கு காதிலுற அபயமிட்டார்

நாரணருக் கேயபயம் நாதனுக் கேயபயம்
தோரணருக் கேயபயம் சுவாமி யுமக்கபயம்

தேவாரம்

நாராயண நாதாசிவ
நாதா உமக்கபயம்
நாடுங்கலி கேடாயறு
நாதா உமக்கபயம்
சீராய்ப்புவி யாளவரு
வாயே உமக்கபயம்
சிவனே சரசரணம்சிவ
சிவனே திருமருகா
பாராயேழை முகமேபாரா
யரனே உமக்கபயம்
பாலர்தெய்வச் சான்றோர்படுந்
துயரந் தனைமாற்றும்
நாராயண தீராநல்ல
நாகந் தனில்துயில்வாய்
நலமோவுனக் கிதுநாள்வரை
நாங்கள் படும்பாடு
கடல்மேல்துயில் கண்ணாகன்றைக்
கொண்டே கனியெறிந்தாய்
களமேபெலி கொளவேகூளி
களிக்க லங்கையழித்தாய்

குடைபோல்குன்றை யெடுத்தாய் முப்புரக்
 கோட்டை தனையெரித்தாய்
கோனினிடை மாதுரினைக்
 கோனாய் மிகவளர்ந்தாய்
காடேகாலி மேய்த்தாய்ப்புனல்
 காளியன் தனைவதைத்தாய்
கஞ்சன் தனை வதைத்தாய்பெலக்
 காரர் பெலம்வதைத்தாய்
மாடேமேய்த்துத் திரிந்தாய்வலு
 மாபலியைச் சிறைவைத்தாய்
குறோணிதனை வதைத்தாய்வலு குண்டோம
 சாலினைக் கொன்றாய்
கோசலாபுவி யாண்டாய்வலுக்
 குகனை மிகக்கண்டாய்
கோலதில்லை மலாலன்கொடுஞ்
 சூரன் தனைவதைத்தாய்
ஈடாய்வலு இரணியன்குடல்
 ஆறாயோட வகிர்ந்தாய்
இரக்கமற்ற துரியோதனன்
 அரக்கர் குலமறுத்தாய்
இன்னுங்கலி நீசக்குலம்
 கொன்னே வரம்பெற்றாய்
ஏழைக்குடி சாதிகட்கு
 மீள விடைகொடுத்தாய்
எழுந்துதெட்ச ணாபுவியில்
 இரங்கி வரவேணும்
மாளக்கலி தாழநரகம்
 வீழ வரம்பெற்றாய்
வாழக்குல சான்றோரவர்க்
 கேற்ற வரர்பெற்றாய்
வரவேணுந் தெட்சணாபுரி
 மலைபோ லுயர்ந்துபோகு
சேதக்கலி தீதுவநி
 யாயம் பொறுக்கரிதே
சிவனேவைந்த ராசேதெச்ச
 ணாபு வியில்செல்வோம்
கேட்பாரில்லை யெனவேபேய்கள்
 கீழும் மேலுஞ்சாடும்

கிருஷ்ணா மகா விஷ்ணுவுன்
கிருபை யிரங்கவேணும்
தாழ்மைக்குலச் சான்றோருன்னைத்
தவத்தால் தேடிவருந்தும்
தாயுமவர் தகப்பன்சுவாமி
தானே யல்லாலுண்டோ
சர்வபரா சுவாமிசிவ
சுவாமி யுமக்கபயம்
சாணார்படுந் துயரங்கண்டு
சுவாமி யெழுந்தருள்வாய்
ஆற்றிலலைகோரை யைப்போல்
அலைந்து மிகவாடும்
அரியோசிவ கெதியோவென்று
அபய மிடுகுதையா
அணைப்பாருன்றன் துணையேயல்லால்
அவர்க்கங் கேதுமுண்டோ
பலநாளவர் படும்பாடெல்லாம்
பார்த்தே யிருந்தாயே
பயமோவவ ரிடம்போகினுஞ்
செயமோ சொல்லுமையர்
பால்ரவ ருமக்கேயல்லால்
பாரா திருப்பாயோ
ஆருமற்றார் போலேயவர்
அலைவ துந்தெரியாதோ
அரனேசிவ மருகாசினா
அபயம் உமக்கபயம்
அவரால்நாங்கள் படும்பாடெல்லாம்
அறியல் லையோசுவாமி
ஆதிமுறை யாகமத்தை
அழித்துச் சொல்லுறோமோ
அதுதான்பொய்யோ மெய்யோவென்
ஆகமந் தனைப்பாரும்
அண்டரண்டந் தொழவேவரும்
ஆதி யுமக்கபயம்
அரகராசிவ அரனேசிவ
அரசே யுமக்கபயம்
ஆயுங்கிலி சவ்வுங்கிலி
அரனே யுமக்கபயம்

ஆதிசிவ னாதிதவ
மோதி யுமக்கபயம்
அம்மாஆதி அய்யாசிவ
மெய்யா உமக்கபயம்
அரசேதெச்ச ணாபுரியில்
வரவேணு முமக்கபயம்
அந்தக்கலி திங்தெய்யென்று
அறவே வரவேணும்
அத்திடக்கலி செத்திடக்கலி
அறவே வரவேணும்
அய்யக்கலி தீயாவியே
அறவே வரவேணும்
அவகடக்கலி சவகேடாக
அறவே வரவேணும்
ஐம்பத்தாறு சீமையொரு
குடைக் காள்வாயுமக்கபயம்
அத்தாவுமக் கபயம்சிவ
முத்தா வுமக்கபயம்
ஆதிநா ராயணர்க்குப்
பால னானகுணதீரா
ஆதியுமக் கபயம்சிவ
சோதி யுமக்கபயம்
அரனேசிவ னார்க்குமருக
னான குலமணியே
அலைவாய்க் கரைமடமாம்பதி
ஆள்வா யுமக்கபயம்
அய்யாவை குண்டாஅலை
கண்டா யுமக்கபயம்
தாணுமா லயனாய்பேரு
தழைக்க சிவமுளைக்க
தானாயொரு குடைக்குள்தர்ம
தரணி யாளவந்தாய்
சாணாக்குரு வேதக்குரு
தானானா யுமக்கபயம்
தாண்டும்பதி கூண்டப்பதி
யாண்டா யுமக்கபயம்
தவமேதெச்ச ணாபுரியில்
தானே வருவாயே

விருத்தம்

தெச்சண மீதே வந்து
 தெய்வமா யிருந்து கொண்டு
உச்சமே சான்றோர்க் கீந்து
 உதவிகள் செய்வோ மென்று
மிச்சமாய் புதுமை காட்டி
 மேதினி யோருங் காண
பச்சமாய்த் தேவ ரெல்லாம்
 வைந்தரின் பதத்தில் வீழ்ந்தார்

வீழ்ந்திடக் கண்டு வைந்தர்
 விடையுள்ள தேவர் தம்மைச்
சேர்ந்திட மொழிகள் சொல்லி
 தேவரே பதற வேண்டாம்
ஓர்ந்திட எனக்கு முன்னம்
 உள்ளது தானே யெல்லாம்
கூர்ந்திட வுரைத்தீ ரென்று
 குணமுடன் மகிழ்ந்து சொல்வார்

தெய்வ மாதர்கள் தாம்பெற்ற
 தேவரே சான்றோர்க் கெல்லாம்
மெய்வரம் பதுபோல் ஞாயம்
 விளம்பிடப் பேறு பெற்றேன்
பொய்வரம் புகலும் பாதப்
 புல்லரைக் கொல்லப் பெற்றேன்
அய்வரைக் காத்துத் தர்ம
 அரசுக்கும் பெற்றே னென்றார்

ஒருகுடை யதற்குள் ளாள
 ஒருவிஞ்சை யதிகம் பெற்றேன்
கருவுடை யோர்க்குங் காண
 கனவரம் பெற்றே னானும்
மறுகிநீர் தவிக்க வேண்டாம்
 வருவேனான் சான்றோ ரண்டை
குறுகலி யதனைத் தாண்டிக்
 கொள்வதுங் குலத்தைத் தானே

என்னையே கெணியா வண்ணம்
 ஏழையா யிருந்த சான்றோர்
தன்னையே பழித்தோ ரெல்லாம்
 சளமது துயரங் கொண்டு

அஞ்சீச நரகந் தன்னில்
அகப்படத் தள்ளித் தள்ளிக்
கொன்னுநான் சான்றோர்க் கெல்லாம்
கொடுப்பேன் மேற்பவிசு தானே

எல்லாஞ் சான்றோர் கையாலே
எள்ளும் நீருங் கலிக்கிறைத்து
பொல்லாக் கலியை நரகமதில்
புக்க அடித்துப் பேயோடு
கொல்ல விடைகள் கொடுப்பேனான்
கூண்ட சான்றோர் கையதிலே
வல்லோர் புகழுந் தேவர்களே
மனமே சடைக்க வேண்டாமே

வேண்டா மெனவே தேவருக்கு
விடைகள் கொடுத்து வைகுண்டர்தாம்
கூண்டாங் கடலின் கரைதாண்டி
குதித்தே கரையி லோடிவந்து
தாண்டாய் முன்னே பெற்றதொரு
தாய்க்கோர் சடல வுருக்காட்டி
ஆண்டா ராணை யொருவருக்கும்
அகலா தெனவே யாணைகொண்டார்

நானோ பிறந்த சமுத்திரத்தில்
நடுமேற் கடலி லன்னாபார்
ஏனே பதியும் மேடைகளும்
எண்ணிப் பாரு தேர்நிறமும்
மானோ பொன்னோ மண்டபமோ
வறடே யுனக்குச் சாட்சியிது
யானோ காட்டுஞ் சொரூபமெல்லாம்
யாதா யிருநீ மறவாதே

பதமோ பதமோ பாற்கடலின்
பாலை யகமே கொள்ளுமென
இதமோ இதமாய்ச் சொல்லிடமே
இசையா வண்ணம் வீழ்ந்திடவே
உதயம் உதயம் வெளிதிறந்த
உருவை யொருவர்க் குரையாமல்
இதையே யிதையே நீமறந்து
இளப்பம் பேசிக்கெடா தென்றார்

ஆண்டா யிரத்து எட்டுமுன்னே
அன்னை யெனவே நீயிருந்தாய்
கூண்டா மெட்டா மாரியிலே
குணமாய் நாரா யணர்மகவாய்
சான்றோர் கெதிகள் பெற்றிடவே
தர்ம குண்டம் பிறந்துவொரு
குன்றாக் குடைக்கு ளரசாளக்
கொண்டே போறேன் கண்டிருநீ

நடை

வைகுண்டம் பிறந்து வாய்த்த வொருகுடைக்குள்
பொய்கொண்ட பேரைப் பெலிசெய் தரசாள
கொண்டுநான் போறேன் குலக்கிழடே பாரென்று
அன்றுவை குண்டர் அவர்நடந்தார் தெச்சணத்தில்
கெங்கைக் குலத்தாயை கிருஷ்ணர் வரவழைத்து
நங்கையே யென்னுடைய நாமமது கேட்டவுடன்
பால்போல் பழம்போல் பாவந்தீ ரன்பருக்குச்
சூல்புத்தி வம்பருக்குச் சூதுசெய் மங்கையரே
என்றுவை குண்டர் யாமம் கூறிக்கூறி
இன்றுதெச்ச ணம்போக எழுந்தருளி யேவருக
சகல வுலகோரும் சந்தோசங் கொண்டாட
புகல எளிதில்லாப் பெரியநா ராயணர்க்கு
வைகுண்டம் பிறந்து வார்த்தையொன் றோர்குடைக்குள்
மெய்குண்ட முப்பொருளோர் மேனியொன் றாய்த்திரண்டு
எல்லா வரமும் இவர்க்கு மிகக்கொடுத்து
நல்லோர்க்குக் காலம் நலமாகு மென்றுசொல்லி
வானலோ கம்வாழும் வானவருந் தானவரும்
தானே முன்னாகமங்கள் தப்பாதிடை முனிவர்
வகுத்திருந்த ஆகமங்கள் நிறைவேறி வந்ததென
முகுந்தன் கயிலை முன்னாக மங்கள்போல்
மாமுனிவ ரெல்லோரும் மகாசந்தோசங் கொண்டாடி
நாமு மெதிரேபோய் நல்லவை குண்டர்பதம்
கண்டுகொள்வோ மென்று கனமுனிவ ரெல்லோரும்
கொண்டு மலர்பூக்கள் கோமகன்கால் மீச்சொரிந்து

வரிஎண்: 9631 கொ. ஏ.

கொற்றவரும் மாண்டு குறும்பு மிகப்பெருத்து
உற்ற துலுக்கன் உடன்வந் துடனோடி
மற்றொரு பத்தாண்டில் வருவோமென் றாகமத்தின்
வர்த்தமா னம்போலே வந்தவை குண்டரென
எல்லோரும் போற்றி எதிர்நின்று வாழ்த்திடவே
நல்லோரா யெங்களையும் நாரா யணர்மகனே
உன்கிருபை தந்து உதவிதரு வாய்மேலும்
முன்கிருபை யெல்லாம் உனக்குள்வச மானதல்லோ
முப்பொருளும் நீதானாய் உருவெடுத்தா யானதினால்
எப்பொருளைக் கண்டு இயல்புபெறப் போறோங்காண்
வைகுண்ட மாமணியே மனதிரங்கிக் காக்கவென்று
மெய்குண்டர் பாதமதில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்
அப்போது வானோர்க்கு ஆதிவைகுண் டருரைப்பார்
இப்போது வானவரே எனையறிந்த தெந்தவிதம்
என்றுவை குண்டர் இயல்பாகச் சொல்லிடவே
அன்று வானோர்கள் எல்லோரு மேதுசொல்வார்
கயிலயங் கிரியிலுள்ள கணக்குமுத லுள்ளதெல்லாம்
ஒயிலாகப் பிறப்பு உயர்கணக் கானதெல்லாம்
தத்துக் கணக்கும் சஞ்ச முதற்கணக்கும்
பத்துக் கணக்கும் பதம்பெற்றோர் தம்கணக்கும்
மோட்சக் கணக்கும் முன்னுள்ள யுகக்கணக்கும்
வாச்சக் கணக்கும் வைகுண்ட நற்கணக்கும்
நரகக் கணக்கும் நடுத்தீருவைக் கணக்கும்
உரகர்க் கணக்கும் உற்றவா னோர்க்கணக்கும்
தருமக் கணக்கும் சகலக்கணக் குமுதலாய்ப்
பொறுமைப் பிரமா பூசாந்திரக் கணக்கும்
எல்லாக் கணக்கும் எடுத்துமிகத் தேவரெல்லாம்
வல்லான கயிலைவிட்டே வாறதுகண் டேயடியார்
தியங்கி மனங்கலங்கித் தேவர்களோ டேகேட்டோம்
மயங்கிமிகக் கேட்டிடவே மாதேவ ரேதுரைப்பார்
நாரா யணர்க்கு நல்லவைகுண் டம்பிறந்து
சீரா யுலகமெல்லாம் சிறந்த வொருகுடைக்குள்
ஆள வருவதனால் அவர்கைக்குள் ளிக்கணக்கை
நீள அயன்சிவனும் நெடிய மருகோனும்

வரி எண்: 9659 கொ எ.

இந்நாள் முதலாய் ஏழ்ப்பிக்க வேணுமென்று
சொன்னார்காணெங்களையும் சுருதிக் கணக்கையெல்லாம்
பொன்னுலோகம்புகுந்து பெட்டகத்தோடேயெடுத்து
இன்னே யிந்நேரமதில் இன்பமுடனேசுமந்து
வாருமென்றயைச்சார் மகாபரனும் மாலோனும்
சேரும் வைகுண்டம் சிணம்பிறந்தா ரென்றுசொல்லி
ஆனதினால் நாங்கள் இப்போகொடு போறோமென்றார்
நானது கேட்டு நன்றா யறிந்தோமென்றார்
அப்போது வைகுண்ட ராசர் மிகவுரைப்பார்
இப்போது வானவரே எல்லோருமென்கூட
வாருங்கோவென்று வைகுண்டர் சொல்லலுற்றார்
சீருங் கோபால் சிவனே சிவனேயென
வானவர்கள் தேவர்முதல் மறைமுனிவர் சாஸ்திரங்கள்
தானவர்களுங்கூட சங்கீதம் பாடிவர
சந்திர சூரியர்கள் தாமக் குடைபிடிக்க
சுந்தரஞ்சேர் குண்டம் தோன்றிவந் தாரெனவே
வேத முனிவோரும் விசைய முனிவர்களும்
நாதாந்த வேதமதை நன்றாய்த் தெளிந்தெடுத்து
கோமான் வளரும் கோவேங் கிரிதனிலே
நாமாது வாழும் நல்லதிரு மண்டபத்தில்
தங்க நிறந்தூணில் சதுர்மறையோர் தாங்கூடி
எங்கு மகிழ எழுதினா ரம்மானை

திருவாசகம் 2

ஏகமொரு பரமானதும் இம்மென்றொரு வாயுவில் சத்தி விளைந்ததும் சத்தியில் சிவன் தோன்றியும் சிவத்தில் சத்தி தோன்றியும் சத்தியில் நாதம் தோன்றியும் நாதத்தில் விஷ்ணு தோன்றியும் ருத்திரர் மயேசுரர் உலகம் தோன்றியும் உலகில் அண்டபிண்டம் தோன்றியும் பிண்டத்தில் குறோணி அசுரன் தோன்றியும் குறோணி வானலோகம் விழுங்கவும் கோபத்தால் விஷ்ணு சென்று குறோணியைத் துண்டாறாய் வெட்டி உலகில் தள்ளவும் துண்டமொன்றில் குண்டோமசாலி பிறக்கவும் சுகசோபனம் அண்டமலைய விளித்ததும் திருமருகோன் காது கேட்கவே தேவாதிகளை நாங்கிலாக்கி வரையானதைத் தூண்டலாக்கி மறையைக் கயிறாக்கி வாயுவைத் தோணியாக்கி வருணனை மிதப்பலாக்கிக் கடலை

வரி எண்: 9673 கொ. ஏ.

ஒடையாக்கிக் காயாம்பூ வண்ணர் ஓடமேறியே கறைக்கண்டர் ஓடந்தள்ளவே கன்னியிலே தூண்டலுமிட்டுங் குண்டோம சாலியையும் வதைத்து மறுயுகம் தோன்றியே தில்லைமலாலன் மல்லோசி வாகனனென்ற இருபேருடைய அநியாயம் பொறுக்காமலே அவ்விருவருடைய ஆவியையும் வதைத்து அடுத்த யுகம் தோன்றியே சூரன் சிங்கமுகா சூரன் செய்த அநியாயம் பொறுக்காமலே ஆதிந்திருநெடுமால் ஆறுமுகக் கடவுளென நாமமுங் கூறியே அவனையும் சங்காரஞ்செய்து அவ்வுகத்திலே பிறந்த அசுரன் இரணியனையும் வதைத்து அந்த யுகமும் அழித்து அடுத்த யுகம் தோன்றியே அரக்கன் ராவணசங்காரமுஞ் செய்து சீதாலெட்சுமியாள் சிறையுமீட்டி தென்னிலங்காபுரி அரக்கரையும் கொன்று அக்கிளையொழிய அக்குலமும் அறுத்து அவ்வுகமும் கருக்கி அடுத்தயுகம் தோன்றியே பஞ்சவர்க்குபகாரியாகியே பாதகனாகிய துரியோதனனையும் வதைத்துப் பஞ்சவர்க்குக் குருநாடு பட்டமுஞ் சூட்டியே அரசாள வைத்துக் கலிவருவானெனக் காற்று வீசினதைக் காதிலே கேட்டுக் கானக வழிநடந்து பஞ்சவர்களுடைய பாரப்பெலன்களையும் வாங்கிப் பச்சை மாலை சுமந்திருந்த பாசமாயக் கூட்டைப் பர்வதாமலை யுச்சியிலே கிடத்திக் கங்கையுங் கண்டு கங்கையிலே குளித்த கன்னிமார் பெண்களுடைய கற்பையுஞ் சோதித்துக் கயிலை யங்கிரி சென்று ஏழுலோகம் புகுந்து ஏழுவித்தெடுத்து இருதய கமலத்திலே இருத்தி எரியுங் கட்டையெனக் கிடந்து ஏந்திழை மாரைச் சூழ வளையும் படியாகக் கொந்தலையும் எழுப்பி ஏழுபெண்களுக்கும் ஏழு மதலையுங் கொடுத்துத் தவசுக்குக் கன்னிமாரையும் அனுப்பி பத்திர மாகாளியிடம் பாலரையுங் கொடுத்து ஸ்ரீரங்கம் போய் செகமறியும்படி பள்ளிகொண் டிருந்ததும் தேவாதிகளுடைய வாக்கினாலே ஈசுரர் தாமே கலியனையும் பிறவிசெய்து இருநூற்று முப்பது நூறாயிரம் வருசமாகக் கட்டங்கொடுமை செய்து அவனியரசாண்டு கண்ணறுமக்களாகிய சான்றோர் படுகிற மறுக்கம் பொறுக் காமலே வியாசர் இடைமுனிவர் வகுத்த ஆகமத்தின் படியே மகாபர நாராயணர் தாமே வைகுண்டமாய்ப் பிறந்து ஒரு குடைக்குள் 1008-ஆம் ஆண்டு மாசி அஞ்சி மூவஞ்சி தேதியிலே அவனி மனுவிலே ஆதிச்சாதியிலே மனுவுருவாக வந்திருந்து சாதிபதினெண்ணையும் ஒருநிலத்திலே வருந்திய தர்மமாய்த் தாரணி யாபேர்க்கும் சஞ்சல நோய்ப்பிணி தண்ணீரால் தீர்க்கவும் சந்ததியில்லாத பேருக்குச் சந்ததி கொடுக்கவும்

தனமில்லாத பேருக்குத் தனங்கொடுக்கவும் சாதைவாதை பேய்களைச் சரிவிலே கரிந்துபோகச் செய்யவும் சத்தியாய் அன்பு மனிதருக்காகவே தரணியில் நாலுநரம் சளங்கள் படவும் சாஸ்திரவேத நூலுக்குச் சரியொத்த பேர்களுக்கு உபகாரங்கள் செய்யவும் தரணி ஏழு கணக்கையுங் கேட்டு மிகச் சடைவாய்க் கலியனைத் தன்னாலே போக்கவும் தர்ம மாகத் தாரணியோர் குடைக்குள்ளாளவே தங்கநவ ரத்தினத் திருமுடி சூடியே சகலமாபதி மேடைகள் பாவிக்கத் தவசு கிருபை பெறவும் தங்கமணி சக்கராயுதக் கொடியும் சகலரும் புகழவரும் தர்மராசாவாகவும் சங்கவிருதுக் கொடி ஒற்றைக் கொடி கட்டவும் அஷ்டதிக்குப் பதினாலு உலகமுமறிய அசையா மணியொன்று கட்டியே அரசு பாவிக்கவும் ஆதி சர்வேஸ்வரனாகியே அவனியைம்பத்தாறு சீமையும் அடக்கி அரசாளவும் ஆதிசர்வ காலமும் அழியாத் திருவுளமாயிருந்து அரசாள்வாரெனவும் ஆதிராமச் சந்திர சூரிய நாராயணர்க்கு ஆதியாகமத்தின் படியாகவே ஆதிவைகுண்டம் பிறந்தா ரெனவே அண்டர்களும் மூவர்களும் தேவர்களும் அதிக சகல மாமுனிவர்களும் அல்லோர்களுங் கூடியிருந்தாராய்ந்து தொண்டர்தமக் கென்றுவளர் கொன்றையணி கயிலையில் மண்டலம் புகழ சிவனாருடைய கிருபையினாலே என்றவர் கயிலையங்கிரியில் எழுதினார்.

(பத்தாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

வைகுண்டர் முருகனுக்கு உபதேசித்தல்

அன்றந்தத் தேவர்முனி எல்லோருந் தாங்கூடி
சென்றந்தக் கயிலைச் செகத்தூணி லேதரித்து
வைகுண்டர் பாதமதை வாழ்த்தி குவித்துவர
மெய்குண்ட நாதன் வேலவன்செந் தூரணுகி
நடக்க அறுமுகனும் நடுங்கி மிகப்பதறி
வடக்குமுக மாய்வீழ்ந்து வைகுண்ட ரைப்போற்றி
அப்போது வேலவனை ஆதிவைகுண் டர்பார்த்துச்
செப்புகிறார் குண்ட சிவநாதக் கண்மணியும்
நாடுகேட் கப்போறேன் நாரணன் நான்தானும் 9700
கேடு வருமுனக்குக் கேள்விகே ளாதிருந்தால்
இத்தனை நாளும் என்னைக் கெணியாமல்
புத்தியறி யாதவர்போல் புலம்பினீ ரித்தனைநாள்
இனிவைகுண் டப்பிறந்து ஏகமொரு குடைக்குள்
மனுவொரு சொல்லாக மகாதர்ம மேநினைத்து

மாய்கை யறுத்து மாற்றான் கருவறுத்து
தோசக் குழிமூடி தொல்புவியை நானாள
நல்லோர்க ளெடுக்க நான்போறேன் கண்டாயே
கல்லார் தமக்குக் கசப்பினிமேல் கண்டாயே
தர்மவை குண்டம் தான்பிறந்தேன் நாரணனும்
தர்மச் சிறப்புத் தானினிமேல் கண்டாயே
நன்மை யினிக்காணும் நாரணன்கண் ணல்லாது
தின்மையென்ற சொல்லு ஆகாது கண்டாயே
ஆனதா லுன்றனக்கு யானினிமேல் சொல்லும்புத்தி
வானஞ்சூழ்ந்த வையகங்கள் வாழுகின்ற மண்டபங்கள்
எத்தனையோ அத்தனையில் இருக்கின்ற தேவரெல்லாம்
அத்தனை பேரும் அறியும் படிசொல்லுவேன்
காணிக்கை வேண்டாதுங்கோ கைக்கூலி கேளாதுங்கோ
மாணிக்க வைகுண்டம் வல்லாத்தான் கண்டிருங்கோ
பூசை யேராதிருங்கோ பலிதீப மேராதுங்கோ
ஆசைவை யாதிருங்கோ அவகடஞ் செய்யாதுங்கோ
ஞாயமுறை தப்பி நன்றி மறவாதுங்கோ
மாய நினைவு மறந்துமிக வாழ்ந்திருங்கோ
வைகுண்டா வென்று மனதில் நினைத்திருங்கோ
பொய்கொண்டத் தேரோட்டம் புனக்கார மேராதுங்கோ
தாதிக் கைகாட்டல் சப்பிரங்கள் பாராதுங்கோ
மோதிப்பே சாதிருங்கோ மோகம்பாராட் டாதிருங்கோ
ஆலத்தி கைவிளக்கு ஆராட்டுப் பாராதுங்கோ
சாலத்தீ பாராதுங்கோ சகலபூ வேராதுங்கோ
கொழுந்து மஞ்சணைமாலை குப்பையுடன் சந்தனமும்
விழுந்து நமஸ்காரமுடன் வேண்டாமென்று சொல்லிடுங்கோ
கூவென்று பேசாதுங்கோ கொக்கரித்துப் பேசாதுங்கோ
ஓவென்றுரை யாதுங்கோ ஓமமுறை யேராதுங்கோ
தீபரணை காணாதுங்கோ திருநாளைப் பாராதுங்கோ
ஆபரணம் பூணாதுங்கோ அன்னீதஞ் செய்யாதுங்கோ
எல்லாம் வெறுத்திருங்கோ இத்தனையோ வுள்ளதுதான்
அல்லாமல் மீறி யாதொருவர் செய்தாலும்
வல்லாத்தக் கோபம் வரும்வை குண்டருக்கே
நல்லோரே யாகவென்றால் நியாயமதி லேநில்லும்

என்று வைகுண்டம் இயம்பக்கந் தனுரைப்பான்
மன்று தனையளந்த வைகுண்ட நாரணரே

நீருரைத்த சட்டம் நிலைதவறோம் நாங்கடியார்
காரும்நீ ரென்று கந்தன் அடிதொழுதான்

அப்போது வைகுண்ட ராசர்மிக வுரைப்பார்
இப்போது சொன்னதெல்லாம் எனக்குநிச மாகவென்றால்

உன்கோ புரத்தில் உயர்ந்தவட மேல்மூலையில்
பின்கோ புரங்காணப் பிளந்துபோ டென்றுரைத்தார்

அல்லாம லுன்னையென்றும் அவனியுண் டாக்கிவைத்தச்
செல்லாச் சிலையைத் திருப்பிவிடு தெற்குமுகம்

உலகோ ரறிய ஒருவாயி லுமடைத்து
கலகமாய்க் கண்மூடி கவிழ்ந்திருப்பா யோவென்றார்

அல்லா தெனைமறந்து அழிச்சாட்ட மாய்நடந்தால்
பொல்லாதவ னேயுனக்கு பெருவிலங்கு சிக்குமென்றார்

அப்போது கந்தன் ஆவி மிகக்கலங்கி
இப்போது சொன்னதெல்லாம் யானிப்போ செய்வனென்று

ஆதி யுரைத்ததுபோல் அடியார்நடப்போ மென்றார்
சோதி வைகுண்டர் சொல்லுவா ரவரோடு

நிலையழி யாதிருங்கோ நீதியாய் நின்றிடுங்கோ
உலகறிய நானும் ஒருநெல் லுடைக்குமுன்னே

பலசோ தனையும் பார்த்துநடுத் தீர்ப்புசெய்து
கலகமது தானகற்றி கடலில்விஞ்சை பெற்றபடி

விடியும் பொழுது வேசம் பலதணிவேன்
பிடியு மனுவுடனே பெரியயுகந் தானாள

வருவோ மொருநெல் மாறி யெடுக்குமுன்னே
கருதி யிருங்கோ கருத்தயர்ந்து போகாதுங்கோ

என்று வைகுண்டம் இத்தனையுங் கந்தனுக்கும்
மன்றுக்கு மென்றும் மறவாதுங் கோவெனவே

அதைவிட் டவர்நடக்க ஆகாசங் கொண்டனரே
இதைவிட் டவர்நடந்து ஏகாச மாகிவர

வானோர்கள் வைகுண்டரைப் போற்றுதல்

விருத்தம்

அண்டரொடு தெண்டனிட் டெண்டிசைகள் தானந்திர
ஆதவனைச் சூழ் கணம்போல்
அரிஹரி அரஹரா சிவசிவ வென்றுசிலர்
ஆடியே பாடி வரவே
தொண்டரவர் கண்டுவை குண்டர்பதங் கண்டுதொழு
சூழவளைந் தேள்ப டாமலே
சூரபதி நாராயணர் வீரர்பத மோதிவர
சூராதி சூர ரெனவே
செண்டையொடு தண்டைமணி டண்டடம டண்டமென
தேவர்சே வித்து வரவே
சிவநம்சி வாயமென ஓம்நம சிவாயமென்
சேவித் திருபுறம் வரவே
அண்டமுர செண்டுமணி டுண்டும டுண்டும்மென
ஆகாய மீதில் வரவே
அனவரத கோலாக லாதிநாரா யணாவென்
அமரரிசை கூறி வரவே
மத்தள முடுக்குபல வாத்திய மடமடென
வானமதில் நின்ற திரவே
மலர்மாரி சல்மாரி தின்மாரி தூவியே
வானவர்தா மிசை கூறவே
தத்தளங் கிடகிட தொம்மென்த் தொம்மென்ச்
சங்கீத ராளா டவே
சகலகலைக் கியானவேத சாதிமுறை யோதிமிகச்
சாஸ்தி ரர்கள் தாங்கூறவே
தித்தங்கிண தித்தங்கிண தித்தங்கிண தித்தியென
தேவியர் களிசை கூறவே
சிவசிவ சிவவென்று தேவாதி தேவர்கள்
சேவித் தியல்கூறி வரவே
நித்தங்கிண சித்தங்கிண உத்தங்கிண தித்தியென
நேரியர் சீரிசை கூறவே
நீலங்கிரி வாலங்குரு நீயென்குரு தாயென்குரு
நீதென் குருவெனப் போற்றினார்
பண்டுமுறை யின்றுவென குண்டமெனக் கண்டுவரு
பலவாங் கிரி குண்டமே
பகவாமனே சுகமாலனே பல்மானனே தலமானனே
பகவா கிய நிசமே

தொண்டர்தனக் கென்றுவரு குண்டப்பதி வைகுண்ட
தெச்ச ணாபதி பூபனே
துளபமணி யணிமேனி யழகொழுகு குணவாரி
துவரா பதிக் கரசே
சண்டன்வலி துண்டப்பட கொண்டக்கணைப்
பிண்டத்தொடு சகலோர்க் கும்வலி தீரனே 9793
சாமியுன் பொற்றா ளெங்கள் தலைமேமிதித்து
தலையின்வழி தானே நடவாயே
துண்டப்பட வண்டரச்சரம் கண்டப்பட
பொண்டத்தொடு தூச்ச வில்லுத் தீரா
சுத்தா வுனக்கேற்றார்தமை வித்தாக்கி வாழ்வித்தாய்திரு
துவாரபுரிக் கரசேயென்த் தொழுதார்

நடை

தேவர் தொழுது திக்கெங்கும் போற்றிவர
தாவமுள்ள வானோர் சங்கீதம் பாடிவர

வேத மறையோர்கள் வேதகலை யோதிவர
நாதமொடு சங்கு நகரா முழங்கிவர

மத்தள மேலோர் மடமடென் றேற்றிவர
தித்தாளங்கு தெய்யெனவே தேவரெல்லாம் பாடிவர

சாத்திர வேதச் சாதிமுறை யோதிவர 9800
நாற்றிசையும் போற்றி நாற்சாதி யும்வரவே

அரம்பையர்க ளாடி ஆலத்தி யேந்திவர
வரம்பகலா மாமுனிவர் வரிசைமிகக் கூறிவர

நாதாந்த வேதம் நவில்வோர் நெருங்கிவர
மாதவர்க ளெல்லாம் மலர்மாரி தூவிவர

கண்டங் ககமகிழ்ந்து கண்ணான நாரணரும்
கொண்டாடித் தேவரொடு கூறுவா ரன்போரே

மனுக்கண்கள் காண வரவேண்டா மென்பிறகே
தனுக்கான ஏகமதில் சகலத்தோ ருமறிய

வாருங்கோ என்னோடு வானவரே தேவர்களே 9810
பாருங்கோ தேவர்களே பாங்காக வெப்போதும்

வானமதில் நின்று வாத்தியங்க ளேற்றிவர
தானவர்கள் முதலாய்ச் சங்க முதல்வரவே

ஆகாச மீதில்நின்று எல்லோரும் போற்றிவர
வாகான சூரியனும் வந்து குடைநிழற்ற

செந்தூர் விட்டு வைகுண்டர் தெச்சணம் எழுந்தருளல்

நன்றான வைகுண்டர் நல்லசெந்தூர் தானும்விட்டு
வண்டாடுஞ் சோலை வாய்த்த வனங்கள்விட்டு
சோலைத் தெருக்கள்விட்டு செந்தூர் தலங்கள்விட்டு
ஆலைத் தெருக்கள்விட்டு அந்தூர் பதிகள்விட்டு
மண்டப மேடைவிட்டு மடங்கள் மிகக்கடந்து
தண்டமிழ்சேர் செந்தூர் தலத்தைவிட்டுப் போவதற்கு
நிற்கின்ற போது நிலையுள்ள மாமுனிவன்
நக்கன் மருகனுட நற்பாத மேல்விழுந்து
செந்தூர் தலத்தைவிட்டுத் தெச்சணா பூமியிலே
இந்த வேளைதனிலே[1] எழுந்தருள வேண்டியதேன்
இங்கே பகைத்ததென்ன என்னுடைய நாயகமே
சங்க மகிழ்வேந்தே தாமுரைக்க வேணுமென்றார்
அப்போது நாரா யணர்மகிழ்ந் தேதுரைப்பார்
இப்போது கேட்டதற்கு இயல்புசொல்லக் கேளுமினி
கேள்விகே ளாநீசன் கெடுவ தறியாமல்
நாள்வழியாய்ச் சாணாரை ஞாயமில் லாதடித்தான்
சொன்னேன்புத்தி நீசனுக்கு திருவனந்த மேயிருந்து
என்னையும் பாராமல் இளப்பமிட்டான் சாணாரை
ஆனதால் நீசனுக்கு யானதிக் கோபமுடன்
நானவ் வூரும்விட்டு நாடிவந்தேன் செந்தூரு
இங்கே யிருந்தேன் யான்சிறிது நாள்களெல்லாம்
வெங்கப் பயல்சிலர்கள் வேசையுட வாசையினால்
என்னைக் கெணியாமல் என்கோவிற் குள்ளேதான்
சன்னைச்சொல்லிப் பெண்களுடன் சரசமிட் டெச்சிலிட்டான்
இருபேரு மொத்து இருந்தாலும் பழுதல்லவே
ஒருவன் பெண்ணாளை ஒருநம்பூ ரிபிடித்து
எனக்குத் தொண்டுபண்ணி ஏந்திழையாள் போகுகையில்
மனம்பொருந்த மின்றி மார்பின் கலைபிடித்து
இழுத்து வலித்து இழந்நமிகச் செய்யவென்று
பழுத்துச் சழிந்த பருத்தநம் பூரியவன்
மேல்தலையி விட்ட முத்திரி கழற்றாமல்
மால மயக்கத்தாலே மனங்கலங்கி நம்பூரி

பா. பே: 1. இந்தச் சாமந்தனிலே

மங்கை மனங்கலங்க வாரிப் பிடித்திழுத்து
கொங்கைதனைப் பங்கமதாய்க் கூறழிய வேகிழித்து
வேதனைகள் செய்ய மெல்லியவள் கோபமுற்று
மோதி யென்பேரில் ஒருசாபங் கூறினளே
நாரணா கந்தா நானுனக்கு ஏவல்பண்ணி
காரணங்க ளாச்சு கடைசிநாள் தானாச்சு
உனக்குமிந் தப்பதிதான் உறவுகே டாச்சுதையா
எனக்கு மொருபிறவி இன்றுவந்து வாச்சுதென்று
செந்தூர் தலங்கள் சிலநாள் கழியுமுன்னே
மண்தூர்ந்து மூடுமென மாதுமிகச் சாபமிட்டாள்
சாபமிட்டு மங்கை தக்கென்று கீழ்விழுந்து
சீவ னதுவிடவே சிவனைக்கண் ணோக்கினளே
நம்பூரி பங்கத் தாலேயந்த நாயகியும்
உம்பர்கோ னூரில் உயிர்விட்டாள் மாமுனியே
தவறாத மங்கைத் தானுரைத்தச் சாபமதால்
இதறா யெனக்கு இருக்கமனங் கூடாமல்
எங்கே போவோமென்று இதைவிட் டெழுந்திருந்து
மங்கைசொன்ன நாள்முதலாய்த் தெற்குவாரியிலே [போயிருந்தேன்
அல்லா மலுமிங்கே அழிமதிகள் ரெம்பரெம்ப
வல்லாமை யாக வலுஞாயங் காணுதிங்கே
முன்னடப்பு மங்கையர்கள் முங்கிக் குளித்துமிக
என்னடையில் வந்து ஏந்திழையா ராடுவது
ஆட வரும்போதும் அசுத்தத்தோ டுவாறாள்
பாடி வரும்போதும் பண்ணுறா ளசுத்தமது
கோவிலிலே பூசைசெய்யும் குறும்பர் மிகத்துணிந்து
தேவியருக் கீயத் திருடுகிறா ரென்முதலை
கணக்கன்முதல் நம்பூரி கள்ளப்பெண் ணார்களுக்கு
இணக்க மதாயிருந்து என்முதலைக் கொள்ளைகொண்டு
எடுக்கிறார் பெண்கள் எச்சியாட்டு மாடி
ஒடுக்கிறார் பெண்கள் ஒன்னுக்கொண் ணொத்திருந்து
பம்பைப் பரத்தை பகட்டுக்கை காட்டலெல்லாம்
எம்பரனுக் கேற்ற இயல்பல்ல மாமுனியே
ஈனமா மிவ்வகைகள் யான்றனக்கே வேண்டாமென்று
மான மழியுமுன்னே மாமுனியே தெய்வத்தில்

பள்ளிகொண்டு நானிருந்து பார்த்துசில நாள்கழித்து
கள்ளியாட்டுக் காவடி கைக்கூலி தான்முதலாய்

நிறுத்தல்செய்ய வேண்டிய தெல்லா மிகநிறுத்தி
பொறுத்தரசு தர்மப் புவியாளப் போறேனென

மாமுனிக்குச் சொல்லி வழிகொண்டார் தெச்சணமே
தாமுனிந் தையா தவறாத மாமணியும்

தெச்சணத்தில் போகவென்று திருச்சம் பதியிருந்து
உச்சமது கொண்டு உகச்சாப முங்கூறி

நடந்து வரவே நல்லசெந்தூர் தானும்விட்டு
கடந்து தருவைக் கரைவழியே தேவரெல்லாம்

சங்கீதங் கூறித் தாமே யவர்வரவே
மங்கள நாதன் மனுச்சொரூப மேயெடுத்து

ருட்கள் மிகக்காண நாற்றிசைக்கு மேவிவந்தார்
மருட்கள் மிகவந்து வாசமிட்டுக் கூடிவர

பிசாசங்களின் பணிவிடையை மறுத்தல்

கீழநடை விடாமல் கிருபையுள்ள வைகுண்டரை
தாழநடை விடாமல் சற்பூத மேந்திவர

அப்போது பூதமதை அல்லகா ணென்றுசொல்லி
மைப்போடு கண்ணர் மாபூத மதைவிலக்கி

நீங்களெனைச் சுமந்தால் நீணிலத்துச் சோதனையில்
தாங்கள் மீறிநடந்தால் தகுமோநான் கேட்பதற்கு

வேண்டாங்கா ணெனக்கு வேதாளா வுங்கள்தொழில்
பாண்டவர்க ளானப் பஞ்சவர்க ளுண்டெனக்கு

என்று வைகுண்டர் இயல்பாய் மிகநடந்தார்
தொண்டு செய்யாமல் சூல்பூத மாடிவர

பூக்கொண்டு வந்து போட்டுத்தொழுவாரும்
தீக்கொண்டு வந்து தீபரணை காட்டுவாரும்

மலர்வீசிக் காற்று மரைவீசி நிற்பதுவும்
செலம்பொன் துளிபோல் சிறப்புடனே தூவிவர

மதியுங் குடைபிடிக்க வாயு மரைவீச
துதியும் வழிதீய்க்கத் தேவர்மிக வோலமிட

இத்தனை நற்சிறப்பும் இயல்பாய் முழங்கிவர
புத்தியுள்ள நாரணரும் புறப்பட்டார் தெச்சணமே

நதியிற் பிறந்த நாரா யணமூர்த்தி
பதியி னலங்காரம் பார்த்து வழிநடந்தார்

கெங்கை தனிற்பிறந்த கிருஷ்ண மகாநாதன்
கங்கை வழிநோக்கி கண்ணார் மிகநடந்தார்

வெண்மை உயிரினங்கள் வைகுண்டரை வணங்குதல்

நடந்து வருகும் நல்லவை குண்டர்முன்னே
கடந்து முன்போன காண்டா மிருகமொடு
சிங்கமொடு யாளி செங்கருட ன்ங்கனுமன்
பங்கமில்லா இறாஞ்சி பால்நிறப் பட்சிகளும்
ஐந்து தலைநாகம் அஞ்சுபஞ் சாச்சாரை
செந்தலைக் கருடன் செய்யகாண் டாமிருகம்
கலியன்கண் காணாதே காடோடே வாழ்ந்திருந்த
சலிவில்லா மாமிருகம் சந்தவுர்ணப் பட்சிமுதல்
தரும வைகுண்டர் தரணியில்வந் தாரெனவே
பொறுமைக் குலங்களெல்லாம் புறப்பட் டகமகிழ்ந்து
வந்து வைகுண்டர் மலரடியைப் பூண்டுகொண்டு
சிந்தர் குலமன்னர் தெய்வப் பெருமானே
வைகுண்ட ரெப்போ வருவீர் வருவீரென்று
கைகண்ட நிதியம் காணாதார் போலிருந்தோம்
கப்பல்கரை கண்டாற்போல் கண்டோமே யும்மையும்நாம்
செப்பத் தொலையாத திருவடியைப் போற்றிசெய்ய
வாறோங்கா ணும்முடனே வைகுண்டப் பெம்மானே
தாறோங்கா ணெம்முதுகு சாமியும் பாதமதுள்
என்றிவைக ளெல்லாம் இரங்கித் தொழுதிடவே
நன்றென்று அந்த நாரா யணருரைப்பார்
ஒருவிளி பொறுங்கோ உண்மையிது தப்பாது
இருவிளிக் குள்ளே என்னிடத்தில் வந்திடுங்கோ
இருவுங்கோ முன்னையச்ச இடத்திலே போயிருங்கோ
கருதி யிருங்கோ கருத்தென் பேரில்நாட்டி
அலைய விடாதிருங்கோ அஞ்சிபஞ் சமதையும்
குலைய விடாதிருங்கோ குருநினைவை யுள்ளேற்றும்
என்றவ் வகைகளுக்கு எம்பெருமாள் சட்டமிட்டு
அன்றவ் வகைகளையும் அனுப்பி யவர்நடந்தார்
நடந்துபல திக்கும்விட்டு நல்லவன வாசம்விட்டு
கடந்துசில ஊரும்விட்டு கடல்வழியே தானடந்தார்
வரகுண வைகுண்டர் வாரிச் சுனைபார்த்து
இரசக்கனி யேற்று இரவும் பலல்நடந்தார்

விசைகொண்ட ராசர் விசயா பதிகடந்தார்
வாரிக் கரைவழியே வரவேணு மென்றுசொல்லி

சூரிய புஸ்பத் துல்யக் குறிபார்த்து
வீரிய நாதன் விரைவாய் வழிநடந்தார்

கடலுட் பதிகள் கண்ணுகண் டேநடந்தார்
மடமடென அட்டவணை வாரிதீர்த் தமாடி

கடற்பெம்மான் வாறார் காணுவோ மென்றுசொல்லி
திடமுடனே வாரி சென்றுகண்டு தான்தொழவே

கடல் விளைவெல்லாம் வைகுண்டர் பதம்பணிதல்

முத்துக்கள் சங்கு முன்வந்து தெண்டனிட்டு
வத்துப் பெரிய வைகுண்ட மன்னவரே

இத்தனை நாளும் இயல்கலிஅன் னீதமதால்
சற்றும் வெளிகாணாதே சமுத்திரத்தி னுள்ளிருந்தோம்

தர்மப் பெருமானே சாமிநீர் வந்ததனால்
நன்மை யுடனாங்கள் நாட்டிலே வாறோமென்றார்

ஒருசொல் வரைக்கும் உவரியிலே வாழ்ந்திருங்கோ
இருசொல் லாகுமட்டும் இங்கிருங்கோ வென்றுரைத்து

நடந்து வைகுண்டர் நாடி மிகவரவே
இடந்த நிதியும் கீழ்க்கிடந்த காசுகளும்

ஒக்க உயரவந்து உளமகிழ்ந்து தானிருக்க
திக்கென்று நாதன் சேடனுள் வாழ்ந்திருந்தக்

கயிலாசந் தன்னைக் கட்டாய் வரவழைத்து
ஒயிலாக இத்தனையும் உள்ளேநீ கொண்டுசென்றுக்

காவல்செய்து கொள்ளு கயிலாச மென்றுரைத்து
தேவன் சட்டமிட்டு தெச்சணமே போகவென்று

நடந்தார் துரிதமுடன் நாராயணர் தெச்சணத்தில்
படந்தார மாயன் பாதை வழிநடக்க

நல்லநா ராயணரும் நாடி வழிநடக்க
வல்ல பெலமான மாமுனிவ ருங்கூடி

எல்லோருங் கூடி இயல்வா ரிக்கரையே
நல்லோர்க ளெல்லாம் நடந்தார்க ளம்மானை

வாதைபே யானதெல்லாம் வைகுண்டர் பாதமதை
சீதமுடன் போற்றி தீபரணை காட்டிவர

வரி எண்: 9975 தொ. ஏ.

காட்டுகின்ற தீபமெல்லாம் காணாத வர்போலே
நாட்டுக் குடைய நாரா யணர்நடந்தார்

நல்ல குலதெய்வங்கள் மறைதல்

நல்ல குலதெய்வம் நாட்ட மதையறிந்து
எல்லைக் குடைய இராசர்வந் தாரெனவே
இன்றுமுதல் வம்பருக்கு இயல்பகைதான் சூழ்ந்ததென்றும்
நன்று மனத்தோர்க்கு நல்லநாள் வந்ததென்றும்
முற்கலியன் சட்டம் முறைமையின் றுமுதலாய்
துற்கலிபோ லாகிச் சுற்றுக் குலைந்ததென
கொண்டாடி நல்லபெலக் கூளி கணங்கள்சொல்லி 9990
கண்டா ருடனேயும் கைதொழுத மனுவோடும்
இன்றுமுத லெங்களுக்கு ஏற்றும்வகை யில்லையென்று
கண்டுகொள்ளுங் கோவெனவே கண்காட்டிப்
[போய்மறைந்தார்

விருத்தம்

நானில வரசு ஆள்
நாரணர் பெற்று வாறார்
தானீத மான அன்பால்
சகலோருங் கேட்டுக் கொள்ளும்
மாநிலத் தோரே யெம்மை
வருந்தியே தேட வேண்டாம்
காமினிச் சொல்ல வாகா
நவின்றவர் தெய்வம் போனார்

தெய்வங்க ளெல்லாம் நாட்டில்
தெரிசனங் காட்டிக் காட்டி
மெய்வரம் புள்ளோ ரெல்லாம்
மேதினி விட்டுப் போந்தார்
பொய்வரம் பிசாசு வெல்லாம்
பொன்றிய வகைபா ராமல் 10000
மெய்மறந் துரைகள் சொல்லி
உலகினி லொழிந்தார் தாமே

வைகுண்டர் பகவதிக்கு அருளல்

கண்ணான நாதன் கமலக் குருநாதன்
வண்ணமுள்ள நாதன் வழிநடந்தா ரம்மானை
நடந்து பகவதியாள் நல்லகட லும்பார்த்து
கடந்து பகவதியைக் கண்காட்டித் தானழைத்து

நன்மை யுடைய நாயகியே சுந்தரியே
பொன்மோ கினியே பிள்ளாய்நீ சொல்வதுகேள்
வைகுண்டம் பிறந்து வார்த்தையொன் றுக் குள்ளாள்
உய்கொண்டோர் குலத்தில் உருவேற்ற வந்தேனென்
என்றன் திருச்சம் பதியு மிதுமுதலாய்
எங்கெந்த நாட்கும் இனிக்காணிக் கைநிறுத்தல்
ஆனதனால் நீயும் ஆதியிலே யென்னோடு
தேனினியத் தங்கையராய்த் திட்டித்த வேதுவினால்
உன்னோடு இத்தனையும் உபதேச மாயுரைத்தேன்
பொன்னாடு தெச்சணத்தில் போறேன் தவசிருக்க
என்று பகவதிக்கு இயம்பி வழிநடந்தார்
அன்று பகவதியாள் அறைக்குள் ளடைத்திருந்தாள்

வைகுண்டர் மணவைப் பதி ஏகல்

நாரா யணரும் நல்லசங்கத் தாருடனே
சீராய் மணவைப் பதிநோக்கித் தாம்நடந்தார்
தென்காசி யென்ற தெச்சணா பூமியிலே
கண்காட்சி சூழ கண்ணர் வழிநடந்தார்
நடந்தெம் பெருமாள் நல்லகடல் தன்வழியே
திடந்தெளிந்த தேவர்களும் ஜெஜெயென நடக்க
கண்டார் துவரம் பதியின்கண் ணாட்டமெல்லாம்
பண்டைப் பதியின் பவிசெல்லாம் பார்த்தவரும்
ஆன பதியின் அகலநீ ளம்பார்த்து
மானப் பதியின் வாசலெல்லாம் பார்த்தவரும்
நாடுகுற்றங் கேட்க நல்லதவஞ் செய்வதற்கு
தேடும் வடவாசல் சீவிவளர் மலையில்
நேரும்வா சல்தனக்கு நிகரில்லை யாமெனவே
தவசுக் குகந்த தலங்களிது நன்றெனவே
உபசீ வனம்வளரும் உகந்தபதி யீதெனவே
என்று மனதிலெண்ணி என்றன்பெரு மாளும்
அன்றுவே தமுனியை அழைத்துமொழி கேட்கவென்று[1]
வாநீ முனியே வல்லகலைக் கியானமொழி
தானீ கரமாய்ச் சத்தியாய்க் கற்றவனே
மான முனியே மறைநூலு கற்றவனே
ஓம்நமோ வேதம் ஓயாம லோதுவோனே

பா.பே: 1. அன்றவர் கூடிவந்த அம்முனியைக் கேட்கவென்று (கோ.வ

பின்முன் பார்த்துப் பேணி யுரைப்போனே
என்முன்னே நின்று இயம்புரைகேட் டேயுரைநீ
நான்தவ சிருக்க நாடுரைநீ மாமுனியே
மான்தவ சுக்குகந்த மாமுனியே என்றுரைத்தார்

கலைமுனி தவசுக்குகந்த இடத்தின் சிறப்புரைத்தல்

வெள்ளா சனத்தில் விரைவா சியைநிறுத்திக்
கள்ளமா னதையகலக் காடகற்றி - விள்ளரிய
வெள்ளமாங் கருணைபெறு வேதமுக மாமுனியே
உள்ளதெனக் கின்னதென் றுரை

பூரணத்தி னாடி புகழ்ந்துமுனி கொண்டாடி
வாரணத்தின் கோடுவரை தேர்ந்து - காரணத்தின்
கட்டுரைத்து நாடுவளம் விட்டுரைப்பே னென்றுமுனி
தொட்டுப் பதங் குவித்துச் சொல்லுவான்

கலைமுனி வேதவியாசர் பிறப்புரைத்தல்

அய்யாவே வேத ஆதிநா ராயணரே
மெய்யா யுருவாய் விளங்குவோ னேகேளும்
பராசர மாமுனிவன் பாலனென முனிவன்
விரைவாக வேபிறந்து வெள்ளிமலை நாதனிடந்
தாதா வுடனே தான்வரக்கண் டீசுரரும்
வாராய் முனியே மதலையுனக் கிங்கேது
அப்போ முனியும் அரனடியைத் தான்பூண்டு
இப்போ திவ்வாண்டு இம்மாத மிந்நாளில்
பஞ்சகர ணாதி பன்னிரண்டும் ஒன்பதுவும்
வஞ்சக மில்லாமல் வந்தா ரொருவீட்டில்

உதித்தல் திறம்

பூரண நாளும் பிதிர்ந்துறையும் நேரமதும்
காரணன் பிறந்த நல்ல நட்சத்திரத்தில்
யோக பலன்கள் ஒத்திருக்கும் நேரமதும்
ஆகமக் கூட்டம் அடங்கிருக்கும் நேரமதும்
மதிசுழி போலாகி வந்துரத மேறுகையில்
துதிமுக வன்சர சோதி பிறந்ததன்றும்
இவ்வாறு கூட்டம் எல்லா மெழுந்தொருநாள்
அவ்வாறு கண்ட அந்நா ழிகைதனிலே
துர்க்கந்த முலாவும் தோகையொரு பெண்ணிடமே
நற்கந்தம் வீசி நாஷ்சேர்ந்தே னப்பொழுது

சேர்ந்த பொழுது சேர்ந்துநா தம்வளர்ந்து
காந்தற் றழும்பாய்க் கன்னி யுடலாகி
பெற்றா ளிவனைப் பேரு வியாசரென
கர்த்தா வறியக் கண்டே னிவன்தனையும்
ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரமுதல்
வாசு நெறிதேசு வழியறிந்த மன்னவன்தான்
ஏகச் சுழிமுனையும் இகமுகிவு வாம்வரையும்
ஆக முடம்பறிவும் அண்டபிண் டத்தறிவும்
முன்பின் னாராய்ந்த மூதுணர் ஆகமங்கள்
தன்யன் பிறப்பும் சாற்றத் திறவான்காண்
கல்லாத கல்வி கலைக்கியா னக்காண்டம்
எல்லா முணர்ந்த இயல்முனிவ னென்றுரைக்க
நல்லதுதா னென்று நன்முனிவனை ஈசர்
வல்லமையா மென்று மாமுனியைக் கொண்டாடி
என்பிறப்பு என்மாது இதுமுன் பிறப்புமுதல்
பின்பிறப்பு வரையும் பேசென்றா ரீசரும்

வேதவியாசர் முன்னாகம முரைத்தல்

அப்போது வேத வியாச ரகமகிழ்ந்து
செப்புகிறோ மென்று சிவனை மிகத்தொழுது
மூல முதலை முத்தி முகந்துகொண்டு
காலமே நின்ற கடவுளே தஞ்சமென்று
ஆதிமுத லந்தம் அடங்கல் மிகவுணர்ந்து
சோதி பதம்போற்றிச் சொல்லுவான் மாமுனியும்
மும்மூர்த்தி யான முதல்மூர்த்தி தோன்றியதும்
அம்மூர்த்தி தன்னில் ஆயிளையாள் தோன்றியதும்
சத்தியிலே நாதம் தான்தோன்றி வந்ததுவும்
வித்தியாய நாதமதில் விந்துமிகத் தோன்றியதும்
விந்திலே விஷ்ணுவும் விரைவாகத் தோன்றியதும்
அந்த முறைமுதலாய் அண்டபிண் டம்வரையும்
சொல்லி யுகமதுதான் தோன்றும்வகை கூறலுற்றான்
சல்லிக் கொடிய சண்டக் குறோணிமுதல்
நீசன் பிறப்புவரை நிகழ்த்தினான் மாமுனிவன்
பாசனீ சன்வரையும் பாருலக மாறதையும்
சொல்லி விரித்து சுத்தஏ மாம்யுகந்தான்
நல்ல யுகமாய் நாடுவதுஞ் சொல்லிமிக

வல்ல யுகத்தில் வளரும் மனுவளமும்
எல்லாமே சொல்லி ஏற்றவை குண்டமுதல்
அந்நாட்டை சொல் லொன்றுள்ளா யரசாள்
பொன்னான நாரா யணர் மகேந்திரனும்
நல்ல வைகுண்டம் நற்பிறவி யாய்வளர்ந்து
வல்லக் கலியுகத்தில் வாய்த்ததெச்ச ணாபுவியில்
புதுமை மிகச்செய்து பொல்லாத வம்பர்கையால்
அடிகல் லெறிகள் அவர்பட் டம்புவியில்
குடிதாழ்ந்த பேர்க்காய்க் கோப மதையடக்கி
நல்லோர்க்காய்ப் பாடுபட்டு நல்லஉப தேசமதாய்ப்
பஞ்சகர ணாதிகளைப் பம்மலாய்த் தானடத்தி
கொஞ்சநா ளுங்கழித்து குதித்துதித் தேவளர்ந்து
ஆடவராய்ச் சமைந்து ஆண்பெண்போ லேயிருந்து
தேட அறிவார்க்குத் திரவியம்போ லேயிருந்து
பச்சைக் குழந்தை பருவமுன் னாகியவர்
மெச்சக் கொடியாட்கு மேவும்பரு வம்போலும்
சுத்தக் கிழவரைப்போல் சிசுப்பி ராயமுமாய்
மெத்தப் புலம்பி விழலும்பிரா யம்போலும்
நாலு பிராயம் நாளதுக்குள் ளேயெடுத்து
கோலு மிகவூன்றிக் குன்னும்பிரா யம்போலும்
பார்க்கப் பிராயமுமாய்ப் படுக்கக் கிழவனுமாய்
தார்க்கத் திறவனுமாய்ச் சந்ததிக் கிசைந்தனுமாய்
காக்கக் கருத்தனுமாய்க் கர்த்தினிற் கர்த்தனுமாய்
ஏற்கத் திருத்தனுமாய் இவர்சமைந் தவ்வுகத்தில்
தர்மத்தால் கலியைத் தன்னந்தன்னால் கரைத்து
கர்மத்தை யீடழித்துக் காந்தக்கோல முமெடுத்து
நேரோரைக் காத்து நிசமாக வேயெழுப்பி
ஏராரைக் கொன்று ஏழ்நரகத்தும் புகுத்தி
உகத்துக் குகவழக்கு எல்லா மொருதலத்தில்
தொகுத்து நடுதீர்த்துச் சொல்லி மிகத்தெளித்து
ஆகாத பேரை எல்லாம் நரகமதில்
வாகாகத் தள்ளி வாசல்தனைப் பூட்டி
சித்தத்துக் கேற்ற செடத்தோரைத் தாமெழுப்பி
பத்தரைமாத் துற்ற பைம்பொன்னிறப் பொற்பதியில்

வரி எண்: 1106, கொ. ஏ.

சாகா வரங்கள் சனங்களுக் கேகொடுத்து
வாகாக நல்ல வரிசை மிகக்கொடுத்து
ஆண்பெண் ணுடனே அதிகவாழ் வுங்கொடுத்து
காணக்காணக் காட்சிக் கனமாய் மிகக்கொடுத்து
செல்ல வைகுண்டர் சீமையம்பத் தாறதையும்
அல்ல லகற்றி அரசாள்வா ரீசுரரே
மும்மூர்த்தி யெல்லாம் முதல்மூர்த்தி யாயிருக்கும்
எம்மூர்த்தி யெல்லாம் இயல்மூர்த்தி போலிருக்கும்
வைகுண்டப் பெம்மான் வாய்த்தசெந் தூர்க்கடலில்
மெய்குண்ட நாதன் மேவிப் பிறப்பதுதான்
வளர்ந்துதவம் செய்வதுவும் வாய்த்தபுவி தெச்சணமே
குழந்தை வைகுண்டர் குமாரப் பிராயமட்டும்
கோலா கலனாய்க் குருவாய்ச் சமையுமட்டும்
நாலாஞ் சொரூபம் நடத்தும்வரை தெச்சணமே
பொல்லாதெல் லாமொழிந்து பூவர்கொலு வாகுமட்டும்
எல்லா வழக்கும் இருப்புந்தெச்ச ணாபுரியே

விருத்தம்

ஆதியி லுதித்த வாறும்
அரிசிவப் பிறவி வாறும்
ஓதிய யுகங்கள் வாறும்
ஒவ்வொரு அசுரன் வாறும்
நீதிய மனுக்கள் வாறும்
நீதமாங் குண்டர் வாறும்
சீரிய தர்ம ஞாயச்
சிறப்புட வாறுஞ் சொன்னான்

தெச்சணாபூமி வளம்

இவ்வாறு வெல்லாம் எடுத்துமிக மாமுனிவன்
அவ்வாறெல் லாமுரைத்து அகன்றான்காண் மாமுனிவன்
துதிகொடு தன்னால் சிவகோ வேங்கிரியில்
பதியச் சிவமும் பதியென்றா ரன்போரே
நந்தீ சுரரும் நாட்டினா ரவ்வுரையை
இந்தப் பழமொழிபோல் இசைந்தப் புவிமகிமை
தெச்சணா பூமி சிவபூமி நல்லதுதான்
மிச்சம் வியாகரரும் முன்மொழிந்த தலமுமிது
ஆனதா லிப்பூமி ஆகுந் தவசிருக்க
கோனாங் குமரி குடியிருக்கு மிந்நகரு

சங்குத் துறைமுகத்தில் சதாகோடி யற்புதங்கள்
எங்கு மகிழ இயல்புபெற்ற திந்நகரு

மங்கைப் பதிநகரு மணவைப் பதிநகரு
கங்கைக் குலநகரு கன்னனார் தன்னகரு

பஞ்சவர்க ளைபேரும் பாவித்த திந்நகரு
சஞ்சீவி தன்னகரு தவத்தோர்க் குருநகரு

தெய்வகுல மன்னர் சிறந்த குருநகரு
சைவ முனிமார் தவத்துக் கிதுநகரு

மேலோகக் காட்சி விளங்கிருக்கு மிந்நகரு
சாலோக சாமீபம் சார்ந்திருக்கு மிந்நகரு

அரம்பை ஸ்திரீமார் ஆடுஞ் சுனைநகரு
பரம்பெரிய சேடன் பவிசுக் குருநகரு

வாவி யுறைநகரு வைகைக் குருநகரு
தாவிக் குலாவும் சந்தபட்சி தன்னகரு

சொல்ல எளிதல்லகாண் தெச்சணா பூமிவளம்
நல்லதிந்த நாடு நமக்குகந்த நன்னாடு

பசுவும் புலியும் பாவித்திருந் தநகரு
கசுவு மெந்நேரம் கரைபுரளு மிந்நகரு

அந்நாடு நாடு அரனாட்டுக் கொப்பிடலாம்
பொன்னாடு நாடு புரந்தரர்நாட் டுக்கொப்பிடலாம்

தவம்பெற்றோர் வாழ்ந்த தண்மைக் குருநாடு
பவமற்றோ ராகி பாவித்த நன்னாடு

நல்ல மலைவளரும் நாஞ்சில் வள்நாடு
சொல்லுறுதி யான சிறந்த குருநாடு

ஒருநாடு மிந்நாட்டுக் கொவ்வாது வுத்தமரே
திருநாடு ஈசர் தினமுறையு மிந்நாடு

தீரா வினையைத் தீர்த்தறுக்கு மிந்நாடு
நீரா ளமான நிராதன மிந்நாடு

சம்பத்துக் கேற்ற சகல குருநாடு
இன்பம் வளரும் இசைந்த குருநாடு

ஆதி யொருமுனிவன் அடவியில் தவசிருக்க
நீதி யறியவென்று நிமலனுந் தேவியுமாய்க்

கற்றாவுங் கன்றதுபோல் கறைக்கண்டர் வேசமிட்டு
பற்றாண்மை பார்க்கப் பாரில் மிகமேய்ந்து

அந்த முனியடுக்கல் அன்றிராச் சென்றடைந்து
சிந்தன் கிருபையதால் சீறி யொருகடுவாய்[1]

பசுவதையுங் கன்றதையும் பார்த்து மிகமகிழ்ந்து
இசுவாக வந்து இரையாம் நமக்கெனவே

என்று கடுவாய் இயல்பசுவின் கன்றதையும்
தின்றுபோட வென்று சென்று பிடித்திடவே

அப்போ பசுவும் அந்த முனியடுக்கல்
இப்போ தென்கன்றை இந்தக்கடு வாய்பிடிக்கு

மாமுனியே நீயும் வந்தொரு சத்தமிட்டால்
தான்பயந்து கடுவாய்த் தானே யொதுங்கிவிடும்

வந்துசொல் லாதாலும் மாமுனியே யிங்கிருந்து
உந்தித் தொனியால் ஒருசத்தங் கூறினையால்

என்பிள்ளை யென்றனக்கு இப்போ துதவுமப்பா
உன்னுள்ள முமேற்று உடையோன் பதம்பெறுவாய்

என்று பசுவும் ஈதுரைக்க மாமுனியும்
ஒன்றுமுரை யாடாமல் உள்ளங் கவிழ்ந்திருந்தான்

கடுவாயுங் கன்றைக் கயிலையங் கிரிதனிலே
வெடுவாகக் கொண்டு விட்டதுகா ணம்மானை

பசுவும் வனமறைந்து பார்முனிவன் காணாமல்
விசுவாச மாக மேலோகஞ் சேர்ந்ததுவே

பின்னுஞ்சில நாள்கழித்துப் பேர்முனிவன் சிந்தையிலே
முன்னு பசுமுறையால் முகுந்தன்பதங் காணாமல்

இத்தோசங் கழிக்க இன்னுஞ்சில நாள்வரையும்
சித்தோடு வொத்தத் தெச்சணா பூமியிலே

இரந்து குடித்து ஏற்றதவ மேபுரிந்தால்
பரந்தணியும் வேதன் பதமடைய லாமெனவே

உத்தரித்து மாமுனியும் ஒருநொடியி லேயிறங்கி
திருப்தியுட னேகித் தெச்சணா பூமிவந்தான்

வந்து இரந்து வருசமொன் றானதற்பின்
முந்துநின்ற காவில் முடுகித் தவசிருந்து

பரமன் பாதாரப் பணிசு மிகவடைந்து
வரமருளப் பேறுபெற்று வாழ்ந்திருந் தானம்மானை

அப்படியே தோசம் அகன்று அறம்வளரும்
உற்பனம்போ லொத்த உகந்ததெச்ச ணாபுவியே

பா.பே: 1. சிந்தனருளாலேமன் சீறுங் கடுவாயாகி(கொ.ஏ.)

விருத்தம்

தெச்சணா புவியி னீதம்
செப்பிடத் தொலையா தையா
மிச்சமாம் புவியீ தாகும்
மேவலர்க் குகந்த நாடு
பச்சமால் மகனே நீரும்
பண்ணுற தவசு ஏறும்
அச்சமும் வாரா தையா
என்றடியிசை பணிந்து நின்றான் 10240

நல்லது தானே யென்று
நாரணர் தயவு கூர்ந்து
வெல்லமர் மணவை வாரி
மேன்முக மதிலே நின்று
அல்லல்நோய் பிணிகட் கெல்லாம்
அறமதால் தண்ணீர் தன்னால்
தொல்லைநோய்த் தீர்ப்போ மென்று
தெச்சணா புவியில் வந்தார்

வந்தனர் தலமும் பார்த்து
வழியி னற்குலமும் பார்த்துச்
சந்தமா மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
சாமியும் முனியைப் பார்த்து
இந்தமா நகரில் வாழும்
இராசனு மறிய வென்றே
விந்தையா யறிவு வொன்று
விதித்தெழுதி யனுப்பு மென்றார்

திருவாசகம் 3

கலியரசனுக்கு வைகுண்டர் வருகையை உணர்த்தும் நிருபம்

வாலராமச்சந்திர சூரிய நாராயணர் தாமே வைகுண்டராய்த் தோன்றி, தர்மம் நித்திச்சு, காணிக்கை கைக்கூலி காவடி என்றே திருச்சம்பதி முதல் வேண்ட ஆவசியமில்லையென்று நிறுத்தலாக்கியே, உகஞ்சோதித்து ஒரு குடைக்குள்ளாள ஆயிரத்தெட்டாமாண்டு மாசியில் கடற்கரையாண்டி நாராயணம் பண்டாரமென நாமமுங் கூறி, எளிய கோலமெனப் பாவிச்சு தெச்சணம் பள்ளிகொண்டிருந்து தர்மமாகத் தரணி யாபேர்க்கும் சஞ்சலநோய் கர்மம் வற்மம் வாதை கோதை பயங்களையும் பிறவி நாசமும் பொய்வினை சஞ்சாரையும் பீடை கோடை வாடை தீர்க்கவும், பிள்ளை

யில்லார்க்குப் பிள்ளை கொடுக்கவும், கண்ணில்லார்க்குக் கண் கொடுக்கவும், தனமில்லார்க்குத் தனங்கொடுக்கவும், சாம்ப சதாசிவ சாமி மூவரும் சற்குணமாகியே தன்னொரு வேசமாகிச் சமைந்து, சாதி உயர்கொண்ட சத்திமாதர் வழியிலே சகலகுண தீரர் நாராயணர் தீரசம்பன்னர் சாதி வைகுண்டராய்ச் சமைந்து இருக்கிறது, இனி நன்றாய்த் தெரியுமே. ஆனதனால் பூமியில் அடிபிடி அநியாயம் இறை தண்டம் கைக்கூலி அவகடம் அவர் செவியில் கேட்க வொண்ணாதெனும் மகாகோடி தர்ம வாக்கியசாலியாய் அறம் பூமியில் அதிக பாசம் விரித்து அவரருகிற் சூடி அலங்கார தர்மமணியாய் நிறுத்தி அந்தரவீடு ல்லாடவீடு திறந்து அதன்வழி அரனடனம் திருநடனம் ஆடல்பாடல் அங்ஙனே கண்ணோக்கி சகலதும் பார்த்தாராய்ந்து இருப்பதால் அவரவர் நினைவிலிருக்கிறதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாம லிருக்கிறதல்லவே, அது கண்டு பதறி ஆரானாலும் அவரிட்டிருக்கிற சட்டம்போல் நடந்து கொள்வாராகவும். அங்ஙனே நடக்கிறதில்லை யென்னு வருகில் அவர் நிச்சித்திருக்கிற தேதியில் அறியும் படியே வரும். அன்பாகிய மனிதருக்கு அனுகூலம் 1008 ஆமாண்டு மாசியில் தெச்சணம் பள்ளிகொண்ட அய்யாநாராயண அய்யா அனுக்கிரகத்தால் எழுதின அறிவுரையென்று ஏமுனி அவனியறிய எழுதி அயைச்சான். ஆயிதுவுமல்லாமல் அய்யா நாராயண அய்யா நாராயண வைகுண்டமாய்ப் பிறந்து தர்மம் நித்திச்சுத் தவசிருக்கிற படியினாலே இன்றுமுதல் அவர் நிச்சித்திருக்கிற நாள்வரையும் பூசை புனக்காரம் சேவித்தல் சுற்றல் அர்ச்சனை ஆராட்டு நீராட்டு தீபரணை சாந்தி காளாஞ்சு கைவிளக்குக் காவடி காணிக்கை தெருமுகூர்த்தம் கோபுரமுகூர்த்தம் திருநாள் முகூர்த்தம் தேரோட்ட முகூர்த் தம் திருக்கொடி முகூர்த்தம் கொடிமர முகூர்த்தம் குருமுகூர்த்தம் குரவை முகூர்த்தம் குளாங்கூட்டம் கொலு வாரபாரம் ஆயுதம் அம்பு அச்சுநடை ஆனைநடை அலங்காரம் மஞ்சணைக் குளிநீராடல் இதுமுதலுள்ள சுபசோபனம் வரை யும் அவர் நிச்சித்த நாள்வரை அவர்க்கானதல்லவே ஆனத னால் நீங்கள் இதுவெல்லாம் இதுநாளைக்ககம் வீணில் செல விடாமலும் விறுதாவில் நரகில் விழாமலுமிருக்கக் கடவுளிது நாராயண வைகுண்டசுவாமி திருவாக்குபதேசக் கருணையி னால் மாமுனி எழுதி அயைச்ச திருவாசகம் என்று எவரும் அறியவும்.

விருத்தம்

என்றிந்த வசனந் தன்னை
எழுதியே உலகில் விட்டு
நன்றிந்த ஆழ்ச்சை வெள்ளி
நற்கதி ருதிக்கும் வேளை
பண்டிந்த மூலந் தன்னில்
பஞ்சமி நேரந் தன்னில்
குண்டத்தி னரசு கோமான்
குவலய மதிலே வந்தார்

நடை

நாதன் குருநாதன் நாரா யணநாதன்
மாதவனுந் தெச்சணத்தில் மாமருத்து மாவடியில்
மணைவைப் பதிமுகத்தில் மாதுகன்னிப் பார்வையிலும்
இணையான் பஞ்சவரில் ஏற்ற அரிச்சுனனும்
மணமான நாதன் மாயவனைத் தானாடி
வணங்குந் தவத்தால் வந்ததா மரைப்பதியில்
தெச்சணா மூலைத் தென்வாரி யற்றமதில்
மிச்சமுள்ள தேவர் முழங்கிக் குரவையிட
தேவர் திசையெட்டும் ஜேஜே யெனநெருங்க
மூவ ரதிசயமாய் மோடுவழி தான்திறந்து
ஆரபா ரத்துடனே அவர்கள்வந்து பார்த்துநிற்க
வீரநா ராயணரும் விஸ்தாரத் தெச்சணத்தில்
பள்ளிகொண்டா ரென்று நாமம் பகர்ந்திடவே
துள்ளியே சொரூபம் சுற்றினா ரம்மானை
வைகுண்ட மென்று மனுவோ ரறிந்திடவே
மெய்குண்ட நாதன் மேவிநின்றார் தெச்சணத்தில்
இயாம மிகக்கூறி இருநால் திசையிலுள்ள
இயோமப் பசாசுகளை ஒதுங்கவுப தேசித்தார்
மேல்நடப்பை யெல்லாம் வித்தார நாரணரும்
தூலநடப் பாகத் துறந்துதுறந் தேபடித்தார்
கண்டவர்க ளெல்லாம் கருத்தோ டறியாமல்
வண்டப் புலப்பமென வாக்குரைத் தேபோனார்
பத்துமா தம்வரையும் பார்நடப் புள்ளதையும்
முற்று மொருகுடைக்குள் உலகாள்வ தும்படித்தார்
எல்லா நடப்பும் இவர்படித்த தன்பிறகு
வல்லாண்மை யான வைகுண்டப் பெம்மானும்

உகஞ்சோ திக்க உற்றார்கா ணம்மானை
தவமேல் தவமாய்த் தானிருந்து வையகத்தில் 10280

பொறுதி சதமாய்ப் புண்ணியனார் தாம்நினைத்து
உறுதியுட னையா உகஞ்சோ திக்கலுற்றார்

நாரா யணரும் நல்லவை குண்டமென
பேரா னதுநினைந்து புண்ணியனார் தெச்சணத்தில்

மனுநிறமாய் வந்து மனுவைச்சோ தித்தெடுக்க
தனுவை யடக்கித் தவசிருக்கா ரம்மானை

வைகுண்டர் தவம்

விருத்தம்

உலகினில் மனுவாய் வந்து
  ஒருயிரு பதுநா லுக் கப்பால்
தலைமுறை வினைகள் போக்கி
  சடலத்துள் ளூறல் போக்கி
மலைசெந்தூ ரலைபி னுள்ளே
  மகரத்துள் ளிருந்து பெற்று
அலைகடற் கரை யாண்டி
  நாராயண ரெனப்புவியில் வந்தார் 10290

வந்தந்த நாட்டி லுள்ள
  வன்குற்ற மதனைக் கேட்க
நந்தகோன் விபூதி சாற்றி
  நாடிய தவங்க ளேற்றி
முந்தநாள் மூவர்க் கெல்லாம்
  முதன்மையாய்ச் சாதித் தேறி
சந்ததஞ் சாகா விஞ்சை
  தலைவனாய்ச் சமைய வென்றே

நீதிய ரோமம் வீசி
  நிலைவொன்றைக் கருணை வாசி
சாதிக ளுரைக ளாறி
  சடத்துற வாசை யற்று
வாதியாங் கார மற்று
  மலசல மதங்க ளற்று
ஆதியைக் கருணை நாட்டி
  அவர்தவம் புரிந்தா ரையா

ஆசையால் பாச மற்று
அனுதற் குளாங்க ளற்று
மாய்கையாம் வினைக ளற்று
வாக்கலங் கார மற்று
நீசமாங் கலியை யற்று
நீணிலத் தாசை யற்று
ஓசையாம் வெளியைத் தாண்டி
ஒருவனைக் கண்டா ரையா

கண்ட வர்ப்பா லேற்று
கண்சுழி முனையில் நாட்டி
பண்டவர் செகலில் பெற்ற
படிமுறைத் தவறா நாட்டி
கொண்டவர் லோகந் தன்னைக்
குவியவோர் தலத்தி லாக்கி
இரண்டது மறிய வென்றே
இவர்தவம் செய்ய லுற்றார்

மனுவவ தாரங் கொண்டு
வந்தவர் பிறக்க லுற்ற
தனுமனு வோர்க ளெல்லாம்
தழைத்துநீ டூழி வாழ்ந்து
வனுதர்மப் புவியைக் கண்டு
மாள்வரா வாழ்வு வாழ
துணிவுடன் மனதி லேற்றிச்
சூரியத் தவசு நின்றார்

(பதினொன்றாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

முற்பிதிர் வழிக ளெல்லாம்
முதன்மைபோ லாக வென்றும்
கற்பனைப் படியே தோன்றி
கலியுக மதிலே வந்த
அற்புத மடவா ரோடும்
அவர்கள்நற் குலங்க ளோடும்
செப்பிய சாதி யெல்லாம்
செயல்பெறத் தவசி யானார்

இத்தவ மதிலீ தெல்லாம்
இயல்புடன் வசமே யாக
சூற்றமே செய்வோ ளீசக்
கொடுங்கலி வழிகள் சாக

கர்த்தனார் கர்த்த னாகிக்
கலியுகத் தீர்வை யாக
உற்றவை குண்ட சுவாமி
ஒருகுடைக் கரசம் பெற்றார்

நடை

நாரா யணரே நல்லவை குண்டருமாய்
சீராக தெச்சணத்தில் சிறந்ததவஞ் செய்யலுற்றார்
ஆறு வருசத் துள்ளே யவர்நினைத்த
வாறு வகையெல்லாம் வந்து வெளிப்படவே
நின்றார் தவசு நெடியநா ராயணரும்
குன்றாக் கடலில் கொண்ட வழிப்படியே
கடலில் மிகவே கண்டதெல்லாம் விள்ளாமல்
உடலுள் சூட்சம் ஒருவருக்குங் காணாமல்
அகம்பூ சித்தேற்றி[1] அதிகத் தவசிருந்தார்
தவப்புதுமை சொல்லித் தானுரைக்கக் கூடாது
ஈசர் முன்னாளில் இருந்தா ரொருதவசு
வாசக் குழலுமையை மதலை யுருவாக்க
வேட்டுவனுக் கீந்த விஞ்சைதனை நெஞ்சில்வைத்துக்
கூட்டுக் கிளியைக் குழந்தையுரு வாக்கவென்று
அத்தவந்தான் போதாது அய்யா இவர்தவத்தே
கற்றைக் குழலுமையாள் கரியமுற் காலமதில்
சூர னெனவந்தத் தோசப்பொல் லாதவனை
வீரத் தனமாய் வெட்டிச் சரமறுக்க
ஆறு முகமாய் ஆதியோ ராண்பிள்ளைதான்
பேறுடனே நமக்குப் பிறக்கவே ணுமெனவே
சரவணப் பொய்கையிலே சாம்பு வனைநினைத்து
அரஹரா அவள்தான் அன்றுநின் றதவமும்
இவர்தவத்துக் கொவ்வாது ஈசரிலும் பெரிதாய்
அவர்தவமு மொவ்வாது அய்யா இவர்தவத்தே
சீதை தவமும் செப்பவொண்ணா தித்தவத்தே
நாத அரிச்சுனனும் நாட்டத் தவத்ததிலும்
எத்தனையோ கோடி இவரிருக்கும் நற்றவத்தை
வித்தரிக்க வென்றால் வெகும்ணிகள் சென்றிடுங்காண்

பா.பே. 1 அகமதுவே பூசித்து சா. தோ. எ

சொல்ல வெளிதல்லவே சொன்னா லுலகிலுள்ள
பொல்லாத்த பேரும் பேணியிதைக் கேட்டாக்கால்
பாவந் தொலைந்திடுமே பாவிகட்கு மோர்நினைவாய்
நாமிருப் பதுவோ நாலு திரையதனுள்
ஆமவரே கண்டு அறிந்தா லதுவீரம்
இச்சொருபத் துள்ளே இதுவிதிக்க வொண்ணாது
வச்சுகந்து பார்ப்பீரால் வழிதெரியு மிவ்வேட்டில்
என்னமோ வென்று எண்ணம்வைத்துக் கேட்பீரால்
அன்னமுத லற்று ஆக்கினைக்குள் ளேயடைவீர்
நல்லவர்கள் நல்லாவார் நானுரைக்கக்கே ளம்மானை
செல்லத் திருகேட்கச் செப்புகிறார் நாரணரும்

வைகுண்டர் மக்களுக்கு அருளல்

சீமையம்பத் தாறு தேச நருட்களையும்
நேமத் தொழுங்காய் நிமைப்பொழுதில் வந்திடவே
செல்லவை குண்டச் சீமானு மப்பொழுது
வல்லத் தவமும் மனதுளறா தேமுடித்து
உலக நருட்கள் ஒக்கவொரு மித்துவர
தலமளந்த நாதன் தானினைத்தா ரம்மானை
வடக்குக் கிழக்கு வடமேற்கு நேர்மேற்கு
நடக்கும் படியே நல்லதெற்கு நாற்றிசையும்
அடங்கல் குடியிருக்கும் ஆட்களெல் லாம்வரவே
சாணார் முதலாய்ச் சாதிபதி னெட்டையுமே
நாணாம லோடிவர நாரா யணர்நினைத்தார்
நினைத்த வுடனே நிமிசம் பொறுக்காமல்
தினந்தோறும் வந்து சேரும் நருட்களது
எண்ணக் கூடாது எவரா லுமன்போரே
திண்ணமுள்ள சாதி செப்பொணா தன்போரே
சாணா ரிடையர் சாதி வணிகருடன்
நாணாத காவேரி நல்லதுலுப் பட்டர்முதல்
சூத்திரர் பிரமர் தொல்வாணி யர்பறையர்
ஊத்திர நீசர் உழவ ருடன்குறவர்
கம்மாள ரீழர் கருமற வர்பரவர்
வெம்மா நசுறாணி வேகவண்ட ரிடலையர்கள்

வரி எண்: 10376 கோ. ச.

சக்கிலிய ரோடு சாதிபதி னெட்டுகளும்
முக்கிய மாக ஓடிவந்தா ரம்மானை

ஆகாயங் காணாமல் அறைக்குள் ளடைத்திருந்த
வாகா ஸ்திரீமாரும் வந்தார்க ளன்போரே

கிழவன் முடவன் கெற்ப ஸ்திரீமாரும்
இளவயது கொண்ட ஏந்துபச லைமுதலாய்

ஒக்கவே வந்தார்காண் உடையவனார் தம்மிடத்தில்
வந்த நருட்கெல்லாம் வாய்த்தவலு வியாதிமுதல்
சிந்தையுடன் தன்னந்தன்னால் தீர்த்தாரே தர்மமதாய்

ஐம்பது வயதாய் அரைதளர்ந்தப் பெண்ணார்க்கும்
சம்பத்துக் கேற்ற சந்ததிகள் தாங்கொடுத்தார்
உடல்தன மில்லா உருவழிந்த[1] பெண்ணார்க்கும்
சடலமுரு வுங்கொடுத்துச் சந்ததி யுங்கொடுத்தார்
பிறவிக் குருடுமை பேச்சறா நாக்குழறல்
திறவி யொளிபோலே திறமும் மொழிகொடுத்தார்
தர்மமில்லாப் பாவிகட்குத் தாண்மை மிகக்கொடுத்தார்
கர்ம விதியால் கால்கள்மொட்டி கைகள்மொட்டி

அந்தமொட்டி யெல்லாம் அறத்தா லதைத்தீர்த்து
சந்தமுடன் கைகால் தானாக்கித் தாங்கொடுத்தார்
உடலை யுருக்கும் உற்ற சயமிருமல்
குடலைப் பிசைக்கும் குன்மவா யுமுதலாய்த்

தீர்த்துக் கொடுத்ததையும் தேசத்தோர் கண்டுமிகப்
பார்த்து மகிழ்ந்து பச்சமுற்று வந்தனரே
கர்த்தாதி கர்த்தன் கடவுளா ரென்றுசொல்லி
எத்தேசத் தோரும் இங்குவந்தா ரம்மானை

பதினெண் சாதிகளும் பண்பா யொருதலத்தில்
விதிவந்த தென்று மேவிக்குலா வியிருந்தார்
மேவிக் குலாவி மிகவே யொருதலத்தில்
ஆவிநீ ருண்டு அகமகிழ்ந்தா ரம்மானை
நோம்பலங்க ளெல்லாம் நிசமாகத் தீருவதும்
அன்பா யுலகில் ஆனதே சத்தோரும்

ஒருதலமே வந்து ஒன்றாய்க் குவியுவதும்
கருதினமாய்ப் பார்த்துக் கண்டோர் மிகவுரைப்பார்

---

[1] பா. பே: குதுவழிந்த

முன்னாள் மொழிந்த முறையாக மம்போலே
இந்நாள் சமைந்திருக்கு தென்று மகிழ்ந்துரைப்பார்

வைகுண்ட ராசர் வருவார்தாம் பூமியிலே
மெய்குண்ட ராசர் மேதினியில் வந்தவுடன்

சாதிபதி னெண்ணும் தலமொன்றி லேகுவிந்து
கோரிக் குடிக்கும் ஒருகிணற்றி லல்லாது

கர்ம வியாதி கண்குருடு மைசெவிடு
தர்மத்தால் தீர்ப்பார் சகலவுயி ரானதுக்கும்

செல்வ முண்டாகும் சீமானார் வந்தவுடன்
அல்லல் மிகத்தீரும் அவரை யறிந்தவர்க்கு

எளியோர் வலியோர் எல்லா மொருப்போலே
பழியான பேச்சுப் பாரில்மிகக் கேட்கவிடார்
தேசமெல்லாம் பரக்கும் சீமானார் வந்தசெய்தி
தோசமெல்லா மகலும் சுத்தமாய்க் கண்டவர்க்கு

தாழ்ந்தவர்க்குச் சாந்தனுமாய்த்[1] தர்மங்கொடுத் தருள்வார்
சேர்ந்தவர்க்கு நல்ல செல்வமுண் டாகுமெனச்

சொல்லியிருந் தாகமத்தின் துல்யச் சுருதிப்படி
நல்லவை குண்டர் நாட்டில்வந்தா ரென்றுசொல்லிச்

சாதிபதி னெண்ணும் சடல வரவுமற்று
ஆதிவை குண்டர் அடிவீழ்ந் தேத்தியவர்

எல்லா மொருதலத்தில் இரண்டு மனுப்போலே
அல்லோரும் வந்து ஓராவிநீ ருண்டிருந்தார்
அல்லாமல் முன்னூல் ஆகமத் தின்படியே
எல்லாம் வியாசர் எழுதின சொற்படியே

தெய்வச் சான்றோர்க்குச் சேர்ந்த வியாழமது[2]
மெய்வகையாய் வந்து மிகத்தோன்றி யேயிருக்கும்

இன்ன மிவர்வழியில் இயல்பாய் மணமுகித்து
மன்னர் வைகுண்ட மகராச ராகியவர்

சீமையம்பத் தாறும் சொல்லொன்றுக் குள்ளாக்கி
மேன்மைச் சான்றோர்க்கு முத்திரிசெங் கோல்கொடுத்துத்

தாழ்வில்லாச் சான்றோரைத் தர்மபதி மீதில்வைத்து
ஆள்வதுவும் நிசமே ஆதியா கமப்படியே

நாரா யணர்க்கு நாள்பகையாய் வந்தவர்க்கு
போரா தெனக்காலம் புராண முரைத்ததென

பா. பே. 1. சார்ந்தோர்க்குச் சந்தனமாய்
,, 2. சொந்த வியாழமது

சொல்லி யுலகோர் தொல்புவியில் கொண்டாடிப்
பல்லுயிரு மறிந்து பண்பாய் மகிழ்ந்திருந்தார்
மகிழ்ந்து சிலநாள் வைகுண்டர் பாதமதில்
மிகுந்துபல சாதிமுதல் மிகவந் துரைகேட்டார்
வந்த நருளறிய வைகுண்டர் வாய்திறந்து
சொந்தமுடன் வசனம் சொல்லிமிகக் கூறலுற்றார்

திருவாசகம் 4

1008-ஆம் ஆண்டு மாசியில் கடற்கரையாண்டி நாராயணம் பண்டாரமென தெச்சணம் பள்ளிகொண்டு காணிக்கை கைக்கூலி காவடி முதல் என்றனக்கு வேண்ட அவசியமில்லையென்று, தர்மம் நித்திச்சு கொற்றவரும் மாண்டு குறும்பு மிகத்தோன்றி, உற்ற துலுக்கன் உடன் வந்துடனோடி, மற்றொரு பத்தாமாண்டில் வைகுண்டம் வருவோமென்ற ஆகமத்தின்படி வந்து, வைகுண்டம் பிறந்து கொண்டிருக்கும் நச்சத்திரத்தில் குதிச்சிக் கொள்ளுந் தன்னே; மாளுவது மாண்டுகொள்ளுந் தன்னே; முழிக்கப்பட்டது முழிச்சிக் கொள்ளுந் தன்னே; முழிக்கப்பட்டது கண்டுகொள்ளுந் தன்னே; ஒருநெல் எடுத்துடைக்க நாடு கேட்டுக் கொள்ளுந் தன்னே; இருநெல் எடுத்துடைக்க நாடு தாங்காது தன்னே; வானமும் பூமியும் கிடுகிடென்றிடுந் தன்னே; வானத்திலிருக்கிற வெள்ளிகளெல்லாம் ஆலங்காய்போல் உதிர்ந்திடுந் தன்னே; மலைகள் இளகிடுந் தன்னே; பதியெழும்பிடுந் தன்னே; முழிக்கப்பட்டது கண்டுகொள்ளுந் தன்னே என்று நருட்களறிய உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தார். அதை உலகோர் கேட்டு முன்னுள்ள ஆகமமுஞ் சரி, இவர் சொல்கிறதுஞ் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டு இவர்தாம் வைகுண்ட சுவாமி யென்று கேட்டறிந்து, இவர் தலத்திலே போவோமென்று வந்தார்கள். பின்னும் நாராயண வைகுண்ட சுவாமி தாமே பேய் பல சீவசெந்து ஊர் வனம் புற்பூண்டு கற்காவேரியறிய உபதேசித்தார். எப்படியென்றால் வல்லாத்தான் வைகுண்டம் பிறந்து காணிக்கை கைக்கூலி காவடி ஆடு கிடாய் கோழி பன்றி இதுவும் இரத்தவெறி தீபதூபம் இலைப்பட்டை இது முதல் என்றனக்கு அவசியமில்லையென்று, தர்மம் நித்திச்சு நாடு குற்றங்கேட்க நாராயணன் சிறையிருக்கும்போது, இனி ஆரேற்கிறார் என்று பார்க்க, அதையறிந்து நீங்களும் ஒதுங்கியிருங்கோ வென்று உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தார் உடனதுவெல்லாம் அய்யாவாணை நாங்களொன்றும் ஏற்கமாட்டோமென்று சொல்லிப் போனார்.

உடனே நாராயண வைகுண்ட சுவாமி தாமே ஓராண்டு ஒன்னரையாண்டு சுழித்து உசுஞ்சோதித்து வரும்போது; பேய் செய்கிற அன்னீதம் மானிடர் பொறுக்காமலே வைகுண்ட சுவாமியிடம் வந்து ஆவலாதி வைத்தார். உடனே வைகுண்ட ராசரும் திட்டிச்சுப் பார்க்கும் போது பேய் செய்கிறது அன்னீதந்தான் என்றறிந்து பேய்களுக்குள்ள முன்னாகமக் கணக்கைச் சோதித்துப் பேயை எரிக்கவேணு மென்று நாராயண வைகுண்ட சுவாமி தாமே மனதிலுத்தரித்தார்.

பேய்களை எரித்தல்

விருத்தம்

பேய்கள்தாம் பிறந்த வாறும்
பெருவரம் பெற்ற வாறும்
மாய்கையால் புவியில் பேய்கள்
வந்ததோர் நாளும் பார்த்து
நாயமாய் நடுவுங் கேட்டு
நாமதை யெரிக்க வென்றே
ஆயர்முன் னெழுத்துங் கொண்டு
அருள்முனி வரவே யென்றார்

வரவென வுரைத்த போது
மறைமுதல் வேதன் வானோர்
துராதன மீதோ டாவி
துரிதமாய் வந்தா ரங்கே
பரமருள் வைந்த ராசர்
பார்த்தவர் தம்மை நோக்கி
விரைவுடன் பேய்க்கு முன்னாள்
விதிதனைப் பாரு மென்றார்

விதிதனைப் பார்த்து வேதன்
விளப்புவார் வைந்த ரோடு 10460
துதிகொடு மெழுத்து மென்றன்
சுருதியுங் கேண்மோ வையா
ஆதிநா ரணர்தா மிந்த
அழிகலி யுகத்தி லேதான்
வதிவை குண்ட மென்று
வந்தன்றே யிவர்கள் போனார்

பேயொடு பிசாசு கூளி
பெரியபொய்க் கலியும் நீசம்
மாயொடு கபடு கள்ளம்
மனக்கறுப் புகங்கள் தீர்ப்பு

பொய்யொடு மிரட்டு வஞ்சப்
பிழைபொல்லாப் பென்ற தெல்லாம்
வாயொடு வாயால் கெட்டு
மறுபிறப் பில்லாப் போனார்

நாரணர் வைகுண்ட மாகி
நாட்டினில் வந்த வன்றே
காரண மெல்லா மாச்சு
கலியுக மழிந்து போச்சு
பூரண வேத நூலும்
புராணமுன் னாக மங்கள்
சாரமுங் கெட்டுப் போச்சு
சதாசிவம் குண்ட மாச்சே

அழிவதை யழித்துப் போட்டு
அவரொரு சொல்லுக் குள்ளாய்
சுழிவரை யெழுத்தி லூனி
தெய்வமா தவரு மாகி
வழிதனில் வன்னி யாகி
வருத்திடும் மகவோ ராக
அழிவில்லாப் பதியே யாள
ஆகமத் துரைதா னென்றார்

ஆனதா லாகா தென்ற
அவ்வகைக் கிதுநாள் சாக
ஏனமு மிதுதா னென்று
இயம்பிட வேதன் தானும்
மானமாய்க் கேட்டு வைந்தர்
வானவர் சாட்சி யென்று
தானவர் கணக்கி லூனிச்
சத்தியாய்ப் பதித்தா ரன்றே

கணக்கிலே யெழுதிக் கொண்டு
கருத்தினி லடக்கி வைத்து
இணக்கியே யவரை யெல்லாம்
இலக்குலக் கதிலே செய்வோம்
பிணக்கியே கொல்லே னானும்
பிசகில்லா வழியே செய்வோம்
குணக்கில்லாச் செய்வோம் பாரும்
கோவோங்கி யுகத்தோ ரெல்லாம்

உகசிவா வானோர் வேதன்
ஒருவரும் போக வேண்டாம்
வகையுடன் நான்தான் செய்யும்
வழிதனைப் பார்த்துக் கொள்ளும்
இகபரன் முதலா யிங்கே
இருமெனச் சொல்லி வைத்துப்
பகைசெய்த கழிவை யெல்லாம்
பார்த்தெ ரித்திட நினைந்தார்

நடை

ஈசர்முதல் வானோர் எல்லோரும் போகரிது
வாச மலரோனும் மற்றோரும் போகரிது
என்று இவர்களையும் இவர்கூ ழருகிருத்தி
அன்றுபேய் கொண்டுவர அவர்நினைத்தா ரம்மானை
உடனே யுலகமதில் உகந்துதிரி யும்பேய்கள்
திடமே குளறி சிந்தை மிகக்கலங்கி
பேய்களெல்லா மோரிடத்தில் பிரமாண மாய்க்கூடி
மாய்கைத் தொழில்குளறி மனது மிகக்குளறிச்
சீல முடனுரைத்த சிவவைந்த ராசர்மொழி
ஏலமேநாம் கேட்டிலமே இவ்விதியை எண்ணிலமே
என்னமோ வென்று எண்ணி நினைத்ததெல்லாம்
சன்னைபோ லாகாமல் சாக விதியாச்சே
அய்யோ கெடுத்தோம் அவர்பேரில் குற்றமில்லை
பொய்யென் றிருந்தோமே பெரியோ ருரைத்ததெல்லாம்
நம்பேரில் குற்றமல்லால் நாரணர்மேல் குற்றமில்லை
தம்பேரில் குற்றமல்லால் சாமிமேல் குற்றமில்லை
நமக்கு முன்னாளில் நாரத மாமுனிவன்
எமக்குயாமி யங்கொடுத்து அதிகவரம் வாங்கித்தந்தான்
அவனிடத்தில் நாமள் எல்லோரும் போயுரைத்தால்
சிவனிடத்தில் வந்து செய்திகேட் டேயுரைப்பான்
போவோம் வாருங்கோ பேய்க ளொருப்போலே
கோவேங் கிரிதனிலே குடியிருக்கும் மாமுனிவன்
அண்டை யவரணுகி அபயம் முறையமென்றார்
கண்டந்த மாமுனிவன் கழிவையெல் லாமமர்த்தி
அபயமிட்ட தேது அலகைகளே சொல்லுமென்றான்
கௌவை துயரமுற்ற கழிவெல்லாஞ் சொல்லலுற்று

மனுவுருப்போல் வையகத்தில் வைகுண்ட மென்றுரைத்து
இனியுங்க ளையெல்லாம் இப்போ தெரிப்போமென்றும்
வரங்களையும் வைத்து மாண்டுபோங் கோவெனவே
துரத்தனமா யெங்களையும் தொடர்ந்து பிடிக்கிறார்காண்
பதறியிங் கோடிவந்து பாட்டையெல் லாமுரைத்தோம்
இதறு தனைத்தீர்த்து இரட்சிப்பீ ரென்குருவே
என்றுமே யெல்லாம் இப்படியே சொன்னவுடன்
அன்று தலையோடு அந்தமுனி தானடித்து
வைகுண்டம் பூமியிலே வந்து பிறந்தாரென்றால்
மெய்குண்ட சிவன்முதலாய் மேல்பிறக்க போணுமல்லோ
சத்தி சிவன்வரையும் சத்துப் பிறக்கணுமே
பத்தியில்லாக் கூளிகளே பகருவோ மென்றாலும்
பொல்லாப் பிசாசுகளே புத்திகெட்டுப் போனீர்களே
வல்லாத்தா னல்லோ வைகுண்ட மாபொருளும்
ஆரவர்நா மங்கேட்டால் அல்லவென்று சொல்வதுதான்
சீர்பரன் முதலாய்ச் சிந்தை பதறணுமே
உங்களுட மூப்பு உகத்திலினி வராது
எங்களுட மூப்புவரை இல்லையென்று போகுதுகாண்
எல்லா மவர்மூப்புக் குள்ளே யடங்குதுகாண்
பொல்லாப் பிசாசுகளே பொன்றவிதி யுங்களுக்கு
ஆனாலு மீசர் அமைப்புக் கணக்கெடுத்து
நானே யிதுமேவித் தருவேனா னிப்போது
இந்தக் கணக்கும் ஏழு யுகக்கணக்கும்
எந்தக் கணக்கும் இருப்பு மவரிடத்தில்
ஆனால் கணக்கை அவரிடத்தில் நாமள்போய்
நானாகச் சொல்லி நற்கணக் கும்பார்த்து
அறிந்துகொள்ள லாமெனவே எல்லோரும் போவோமென்று
மறந்து போகாமல் மனதுள் மிகமகிழ்ந்து
நாரத மாமுனியும் நாட்டில்பே யத்தனையும்
காரண வைகுண்டர் காலில்வந்து தெண்டனிட்டார்
தெண்டனிட்ட போது சொல்வார் முனியோடு
பண்டை யாமப்படியே பிசாசையெல் லாமெரிக்க
என்மனதி லுற்றேன் இங்கேவந்து வாய்த்ததென்று
நன்முனியே பேயை நகன்றிடாக் காருமென்றார்

முன்னேநீ பேய்க்கு முதல்யா மியங்கொடுத்து
இந்நேரங் கூட்டி என்னிடத்தில் கொண்டுவந்தாய்
வந்ததுவே நல்லதுதான் வாய்த்த முனியேயிப்போ
இந்தாப் பேய்க்கணக்கை எடுத்துரைப்பேன் கேட்டிருநீ
பொல்லாக் கலியன் பிறந்தநா ளன்றுமுதல்
நல்லவை குண்டம் நாட்டில் வரும்வரையும்
எல்லாம் பேய்களுக்கு ஈந்தவர மானதினால்
வல்லவ ரான வைகுண்டப் பெம்மானும்
நீசன் கொடுமை நீணிலமெல் லாம்பரந்து
தேசச் சிறப்புச் சிதறிக் குலைந்ததினால்
மாயநா ராயணரும் வைகுண்ட மாய்ப்பிறந்து
நாய நடுகேட்டு நாட்டுக்குற் றங்கேட்டு
ஆகாத தெல்லாம் அழித்துநர கத்திலிட்டு
வாகாய் நரக வாசல் தனைப்பூட்டி
நல்லோர்க்கு நாலு வரங்கொடுத் தேயெழுப்பிப்
பொல்லாரை நரகில் போட்டுக் கதவடைத்து
வல்லோரைச் சொல்லொன்றுள் வைந்த ரரசாள
பிறந்துபூ மிதனிலே பேராக வந்தவுடன்
இறந்ததுகாண்பேய்கள்முதல் இவர்க்காகாப்பேர்களெல்லாம்
என்று பேய்களுக்கு ஈந்துவரம் கொடுத்ததெல்லாம்
அன்று கணக்கு வாசித்தா ராதியுமே
இம்மணியி லித்திவசம் இவர்க்குவர மல்லாது
எம்மணியு மிப்பேய்க்கு எள்ளளவு மில்லையென்றார்
உண்டோதான் பேய்க்கு ஒருமணிதா னானாலும்
கண்டோ முனியே கணக்குண்டோ சொல்லுமென
கேட்டு முனியும் கெஞ்சிமிக வாய்புதைத்து
நாட்டுக் குடைய நாரா யணருரைத்தால்
எவர்தா னெதிர்த்து இல்லையென்று சொல்லுவது
மூவரு மங்கே ஒடுங்கி யிருக்கையிலே
அல்லாமல் நீசன் அழிவாகு முன்னதியாய்
எல்லாமவ னோடுளது ஏலமே சாகணுமே
நீசன் வலுவெல்லாம் நேர்முன்னே தானறுத்து
ஓசையொன்றுக் குள்ளே உகங்கேட்க நிச்சயித்தீர்

வரி எண் 10553, 10565 கொ. ஏ.

நன்றிகெட்ட நீசன்வேர் நாள்வழியே நீரறுத்து
ஒன்று விளிக்குள் உகமழித்துத் தீர்ப்புசெய்து
நல்லோரை யெழுப்பி நாடொருசொல் லுள்ளாள
வல்லோராய் நீரும் வரம்பெற்ற மாதவமே
ஆனதினால் பேய்கள் அந்நீசக் குலமதினால்
வானக் கனலில் மாளுமிக் காலமிதாம்
என்று முனியுரைக்க ஏற்றவை குண்டமுதல்
நன்று முனியே நம்பேரில் குற்றமில்லை
முன்னுள்ள ஆகம முறைநூற் படியாலே
என்னூ லொழுங்கில் எரிக்கிறே னிப்பேயை
மாமுனியே நீசாட்சி மாயாண்டி நீசாட்சி
நாமுனியே சாட்சி நல்லவரே நீர்சாட்சி
எல்லோருஞ் சாட்சி என்பேரில் குற்றமில்லை
வல்லாத்தான் வைகுண்ட மாலவ ருஞ்சாட்சி
என்றுநா ராயணரும் எரிக்கலுற்றார் பேய்களையும்
பண்டு அந்தப்பேயைப் பார்மீதில் கொண்டாடும்
நருட்கள் மிகப்பார்த்து நாலைந்து தாந்தாக்கிக்
கருக்கிவிட வென்று கழிவைத் தலையாட்டி
மனுக்க ளறிய மனுநருளைத் தானாட்டி
தனுக்கள் மிகவாங்கத் தாய்நினைத்தா ரம்மானை
அப்போ நருள்பேரில் ஆடுப்பே யேதுசொல்லும்
இப்போது சுவாமி எங்களொக்கத் தாமெரித்துத்
தனியே யரசாள சாதியொன்றைத் தாம்நினைத்தீர்
சொல்லொன்றுக் குள்ளாள சுவாமிவரப் பேறுபெற்றுக்
கொல்லென் றெங்களையும் கொல்லத் துணிந்தீரே
என்றுபே யெல்லாம் எண்ணியெண்ணித் தாமழுது
அன்று அழுது அவர்வரங்கள் வைக்கலுற்றார்
காந்த லிடியும் கனத்தவலுச் சக்கரங்கள்
சூழ்ந்து குத்தல்கண்டு சுருண்டு மிகப்பேய்கள்
ஐயோ சுவாமி அடியார்க்குத் தந்தவரம்
வையோ ரறிய வைக்கிறோ மெங்கலுற்றார்
உடனே வைகுண்ட உற்றநா ராயணரும்
திடமுடனே பேயோடு உரைக்கிறார் சீமானும்
அணியில்லாப் பேயே அன்றுதந்த வரத்திலொரு
மணியிருக்கு தென்றால் மாறியென் னோடுசொல்லும்

அப்போது பேய்கள் எல்லோருந் தாமழுது
இப்போது நாழிகையும் இல்லைமணி நேரமதும்

உம்முடைய தர்மம் உண்டதினா லெங்களையும்
தம்முடைய கருணை உண்டாற் பிழைப்போங்காண்

என்று பேயுரைக்க எம்பெருமா ளேதுரைப்பார்
அன்று நானுரைத்த ஐமூணு மாதம்வரை

பார்த்து இருந்தேன் பிசாசுகளே யுங்களுக்காய்க்
காத்து இருந்தேனே ஆண்டொன்றொரு கால்வரையும்

என்பேரில் குற்றமில்லை என்று சாட்சிவைத்து
உம்பேரில் குற்றமதால் ஒடுக்கிறே னுங்களையும்

என்று பேயோடு இப்போவரம் வையுமென்றார்
அன்றுபே யெல்லாம் அறமெலிந்து தாம்வாடி

என்னமுறை சொல்லி இப்போவரம் வைக்கவென்று
வன்னப் பொருளே வகையாகச் சொல்லுமென்றார்

அந்தப் பொழுதில் அய்யாநா ராயணரும்
இந்தப் பொழுதில் இம்மணியின் லக்கமதில்

ஐயாவு மங்கே ஆகமத்தைத் தாம்பார்த்து
கைவாய்த்த தென்று கழிவோ டுரைபகர்வார்

திட்டிச்ச அய்யாணை சேர்ந்து வரங்கள்வைத்து
விட்டிருந்தச் சாவுபிழை சங்கிலிகள் தாமும்வைத்து

மலையேறி நாங்களொக்க மாண்டுபோ வோமெனவே
விலையாய்ப் பலகையிலே விரித்தடியுஞ் சத்தியமாய்

அய்யா வுரைத்த ஆணை தவறாமல்
மெய்யாகப் பேய்கள் வரம்வைத்த தம்மானை

அய்யாணை அய்யாணை திட்டிச்ச அய்யாணை
மெய்யாணை எங்கள்வரம் எல்லாமிக வேவைத்தோம்

தந்தபிழை சாவு சங்கிலிகள் தாமும்வைத்து
எந்தங் குலமுழுதும் இப்போ வரமும்வைத்து

அய்யாணை நாங்கள் அருமலைகள் தாமேறி
மெய்யாக அக்கினியில் விழுந்துசெத்துப் போவோமென

சொல்லிப் பேயெல்லாம் சுத்தவர மத்தனையும்
பல்லுயி ருமறிய வைத்ததுகாண் சத்தியமாய்

வைத்த உடனே வைகுண்டர் நூற்படியே
மெய்த்தபுகழ் சான்றோர் கையாலும் வாயாலும்

ஆகாத தெல்லாம் அழித்திடு வோமெனவும்
வாகாக முன்னூல் ஞாய வழிப்படியே
வாணாள் மறுகி வாதைவரம் வைத்தவுடன்
சாணா னொருவிரலால் சற்றேதொட வைத்தனரே
தொட்டிடவே பேயும் சுற்றுமனு நருளும்
பட்டு விழுந்தாற்போல் பாரறிய தாம்விழுந்தார்
உடனே மனுவழியில் உடைய குலச்சனங்கள்
படபடெனத் தூக்கிப் பதங்கோரி விட்டிடவே
அசதி தீர்ந்தாற்போல் அந்த நருளெழுவும்
செய்திதனை யெல்லாம் சீமை நருள்மனுவும்
கண்டு கொண்டாடிக் காரணத்தின் ஞானமென்று
மன்று பதினாலும் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்
இப்படியே பேய்கள் எல்லாம் வரங்கள்வைத்து
அப்படியே பேய்கள் அருமலைபோய் மாண்டனவே
மலைதனிலே வந்து மாண்டசெய்தி தானறிய
இலையி லாடிட்ட இடையர்மிகக் கண்டுளறி
அய்யோ பேய் மலையில் அலறிக் கரிவதுதான்
மெய்யாகக் கண்டு மிகப்பதறு தெங்கள்மனம்
அழுதுமுறை யிட்டுப்பேய் அக்கினியில் சாடுவதில்
முழுது மலைகள் முழங்கிக் கிடுகிடெங்கும்
ஆடு மிகப்பதறி அம்மலையில் மேயாமல்
சாடுதுகாண் பதறி தரையிலென் சீமானே
என்று இடையர் இயம்பக்கேட் டெம்பெருமாள்
அன்று நருளறிய அவர்சொன்னார் சாட்சியதாய்
கேட்டு மனுநருட்கள் கெட்டிகெட்டி யிந்தமுறை
நாட்டுக் குடைய நாரா யணரிவர்தாம்
மன்று தனையளந்த மாயத் திருநெடுமால்
என்று எல்லோரும் இயல்பா யறிந்திருந்தார்

விருத்தம்

ஆகமப் படியே பேய்கள்
அதனுட வரங்கள் வாங்கி
லோகங்கள் அறியக் காட்டி
யுகபர சாட்சி நாட்டி.
வேகத்தில் மந்திர தந்திர
விசையெல்லா மடக்க வென்று
நாகத்தை யாண்டு வாழும்
மலையரசனை வருத்த வென்றார்

வருத்தவே வேணு மென்று
மகாபரன் மனதி லுன்ன
விருத்தமாய் மலையில் வாழும்
மிருகங்கள் கோப முற்றுத்
துரத்தலை கண்டு மெத்தத்
துயரமுற் றயர்ந்து மந்திர
வருத்தலை செய்து பார்த்து
மலைந்தன னரசன் தானே

மந்திரவாதிகளின் விசையடக்குதல்

மந்திர தந்திர மாமுனிவன் சாத்திரங்கள்
விந்தைசெய்யு மாய்மால விசையடக்க வேணுமென்று
நினைத்த வுடனே நிமிசம் பொறுக்காமல்
அனர்த்தஞ்செய் யும்மிருகம் ஆனைத் திரள்கடுவாய்
கடுகிப் புலிகரடி கனத்தவலு குரங்கு 10690
முடுகி யெழுந்து மூச்சுவிட் டேயலறும்
சீறி யெழுந்து சென்று மலையில்வாழும்
கூறித் தொழில்கடிய குன்று வரசனையும்
விரட்டத் தொடுத்ததுகாண் மிருக மிகக்கூடி
அதட்டுப் பொறுக்காமல் அந்த மலையரசன்
ஓமந் தனைவளர்த்து ஒருகோட்டை பூச்சொரிந்து
ஆமா அரியெனவே அட்சரங்கள் தானெழுதி
புவனைவரிச் சக்கரங்கள் பீட மதில்நிறுத்தி
நமனை யழைக்கும் நல்லவலுச் சக்கரமும்
சத்தி நிறுத்தி சதகோடிப் பீடமிட்டுச் 10700
சுத்திவர வோமம் சுழலக் கனலெழுப்பி
வேண்டும் படைப்பு விதமாக வேபடைத்துக்
கூண்டு மலையரசன் குறளிகளைத் தாம்வருத்த
சேவித்தான் மூன்று நாளாக மந்திரங்கள்
கோபித்துப் பார்த்தான் குறளிகள் தம்பேரில்
சற்றும் பலிக்காமல் சடைத்துமந்தி ரத்தோனும்
கற்ற தொழிலும் கருவுங் குலைகுலைந்து
என்ன விதியோ என்று மிகக்குளறி
மன்னன் மலையரசன் மார்கள் மிகக்குளறி
எங்கே யினிப்போவோம் என்று மனம்பதறி 10710
சங்கை யழிந்து சருவில் மிகவிறங்கி

தட்டழிந்து வாடி தவித்துநின் றேதுரைப்பார்
பட்டபா டேதெனவே பண்பாக வேகேட்க

குறத்தி வருதல்

குறத்தியொன்று காணிலமே குறிகேட்டுப் பார்ப்பதற்கு
உரைத்து அவரிருக்க உடையவனா ரருளால்

குறத்தி யொருத்தி குறப்பெட்டி யுமிடுக்கி
விறைத்துரைத்து வந்தாள் விசாரமிடும் பேர்கள்முன்னே

கண்டார் குறத்தியையும் கலிதீர்ந்தோ மென்றுசொல்லி
வண்டாடுஞ் சோலை வனத்தில்வா வென்றழைத்து

அருகி லிருத்தி அவளைமிக ஆதரித்து
சருகிலுள்ள மாங்கனிதேன் தகையாற வேகொடுத்து

பசிதீர்ந்து குறத்தி பகர்வா ளொருவார்த்தை
விசியா லென்னுடைய பசிவிசா ரந்தீர்த்தீர்

உங்க ளுடதுயரம் ஓட வழிகேளீர்
தங்களுக்கு மெங்களுக்கும் சகலவுயி ரானதுக்கும்

நாயகனாய் வந்து நாட்டில் மிகவிருக்கார்
வாச மணக்குதுகாண் வையகங்க ளீரேழும்

பேரு வைகுண்டர் பெரிய திறவான்காண்
நேரா யிருப்பவர்க்கு நிச்சயமாய்க் கைகொடுப்பார்

அவரைநீங் கள்கண்டு ஆனதுய ரமுரைத்தால்
தவிருந் துயரமெல்லாம் சுவாமியவர் தம்மருளால்

என்று குறத்தி ஈதுரைக்க வெல்லோரும்
நன்று குறத்தியுடன் நம்துயரஞ் சொல்லோமோ

சொல்லா திருந்திடிலும் சொன்னாளே நம்துயரம்
எல்லாத் துயரமும் இதனாலே தீருமென்று

சந்தோசங் கொண்டு சற்குறத்தி யையனுப்பி
வந்தார்கள் தெச்சணத்தில் வைகுண்டர் வாழ்நலத்தில்

கண்டுவை குண்டரையும் கரங்குவித் தேபணிந்து
பண்டுபட்ட பாட்டைப் பகர்ந்தா ரவரோடே

கேட்டு வைகுண்டர் கிருபையுட னேதுரைப்பார்
நாட்டுக் குடைய நாராயணர் பாலன்

பிறந்து வைகுண்டர் பெரியயுக மாளுதற்குச்
சிறந்த தவசு செய்யுந் திறமையினால்

வரி எண்: 10738, 10739, கொ. ஏ.

துக்கக் களையறுத்துத் துஷ்டர்குல முமடக்கி
பக்கக் களையறுத்துப் பகைளுரொன் றில்லாமல்

ஒருசொல்லுக் குள்ளே யுகமழித் துகமெழுப்பி
இருசொல்லுக் குள்ளே இராச்சியத்தை யாளுதற்குப்

பிறந்துகொண் டிருக்கும் பெருமைக் கடையாளம்
இறந்துபோச்சு பேய்கள் இப்போது தந்திரமும்

போக நினைத்தேன் பெரியதெய்வ முந்தனைத்தாம்
வேகந் தனிலே விடுத்ததுகா ணென்றன்முன்னே

நல்லது கைவாய்த்து நமக்குவிதி தானாச்சு
பொல்லாது வெல்லாம் போக விதியாச்சு

உந்தந் துயரம் ஒக்கவிப்போ தீரவென்றால்
எந்தம் மொழிகேட்டு இயம்புவையோ நீயரசா

அப்போது மலையில் வாழு மலையரசன்
இப்போது சுவாமி என்னநீர் சொல்வீரோ

அதுக்கெல்லாம் நாங்கள் அல்லவென்று சொல்வோங்காண்
பொதுக்கெனக் கேட்டுப் புகல்வார் வைகுண்டருமே

மாந்திர தந்திரமும் மாமுனிவன் சாஸ்திரமும்
உபாந்திர வாகடமும் உபாயச் சமூலமுதல்

மாயக் கருவும் மயக்கு மாரணவித்தைகளும்
உபாயக் கருவும் உயர்ந்தகரு மோடிகளும்

தம்பனவுச் சாடனமும் சல்லியமும் பேதனமும்
வம்புசெய்யு மாய்மாலம் மந்திர மட்டகர்மம்

எட்டு மடக்கி இதுமுதலாய் மந்திரமும்
கட்டுடனே யிப்போ கருசமூ லத்தோடே

ஒக்கவைத்தோ மென்று ஒநடக்கா யுடக்கி
மிக்க என்முன்னே மேதினியீரே ழுமறிய

ஆணையிட்டு வையும் அருமலையில் வாழரசா
காணமிட்டுப் போகுமுன்னே நம்முன்னே வையுமென்றார்

உடனே மலையரசர் ஒக்க மனதழிந்து
குடலே மருண்டு குறுக முழிமுழித்து

வம்பறுக்க வந்த மாயக்கூத் தனெனவே
தம்பெலங்க ளற்றுத் தலைசாய்ந் துடனயர்ந்து

மாட்டோமென்றோ மானால் மகலமிருகங் கேளாது
வீட்டைப் பிய்த்தெறிந்த மிருகம் விலகாது

குடியிருப்பு நமக்குக் குன்றுமே லங்குமில்லை
படியீரே மூமளந்த பரமனம்மை யிங்குவிடார்

அய்யா வுரைத்த ஆணை வழிப்படியே
மெய்யாக வைத்து வீடுமட்டு மேயிருப்போம்

அல்லாதே போனால் அம்மலையி லிருப்புமில்லை
எல்லா மறிந்து இனிப்போவ துமரிது

என்று மலையரசர் எல்லோருஞ் சம்மதித்து
அன்று வைப்போமென்று அடிபணிந்து தெண்டனிட்டு

ஐயாவே யெங்களுட ஆதிநா ராயணரே
கையார வைக்கக் கருவுகொண்டு வந்திலமே

ஏடுகொண்டு வந்தோ மில்லையே யெம்பரனே
வீடுவரைப் போயெடுத்து விரைந்துகொண்டு வாறோம்நாம்

என்றுரைக்க மந்திரத்தோர் எம்பெருமா னேதுரைப்பார்
நன்று அதுதூரம் நம்முடைய கைக்குள்ளொரு

சூட்சமுண்டு பிள்ளாய் சொல்லக்கேள் நீங்களெல்லாம்
மாச்சல் படவேண்டாம் மலையரசா நீங்களெல்லாம்

எல்லா விதத்தொழிலும் இந்திரமா ஞாலமுதல்
எல்லாம் வைத்தோமென்று ஆணையிட் டாற்போதும்

நல்லதுவே யென்று நாடி மலையரசர்
வல்ல விதத்தொழிலும் மந்திரமா ஞாலமுதல்

எல்லா மடக்கி இப்போது வைத்தோமென்று
வைகுண்டர்மே லாணையிட்டு வைத்தார் சகலதையும்
மெய்குண்டர்மே லாணையிட்டு மேவி மலையரசர்

அய்யாணை யிட்டு அவர்முன்னே வைத்தார்காண்
மெய்யாணை யிட்டப் பொழுதே மலையரசர்

எங்கள் பிழைப்பு இப்போது போச்சுதையா
சங்கடங்க ளொன்று தானிருக்கு தையாவே

இதினால் பிழைப்பு என்றிருந்தோ மித்தனைநாள்
விதியால் குறைந்ததுகாண் வித்தை பிழைப்பெல்லாம்

மலையில் பயிரிட்டு வயிறு பிழைப்பதற்கு
உலைவில்லா நொம்பலமும் உலாவுமிரு கச்சிறையும்

இல்லாமலே விலக்கி இப்போ தரவேணும்
நல்லாப் பயிர்விளைந்து நாங்கள் பிழைக்கவேணும்

வரி எண்: 10799, 10800, செள. ஏ.

என்று இவர்கேட்க இதுகந்தோ மென்றுரைத்தார்
அன்று அவரனுப்பி அருமலைக் கேகுகையில்
வைத்த தொழிலை மலையரசா நீங்களெல்லாம்
செயித்த தறியாமல் திரும்பியே செய்ததுண்டால்
நரக மதுபிடித்து நாள்வழியே கொன்னுகொன்னு
துரோக மடைந்து தீநரகில் மாள்வீர்கள்
என்று சபித்தார் எம்பெருமா ளானவரும்
அன்று அவர்கேட்டு அப்படியே வந்ததென்றால்
சொன்ன நரகில் செத்திறந்து போவோமென
அன்னப் பெருமாள்முன் ஆணையிட்டுத் தாம்போனார்
போனா ருலகில் பிச்சைவேண் டிக்குடித்து
வானோ ரறிய மந்திரமா ஞாலமற்று
மந்திர வித்தை மாமுனிவன் சாஸ்திரமும்
தந்திரமும் போச்சுதென்று சகலோருங் கொண்டாடி
வைகுண்ட சுவாமி வாய்த்த கணக்கதிலே
மெய்கொண்ட வானோர் மிகவறியத் தாமெழுதி
மேலோக மான வைகுண்ட ராச்சியமும்
பூலோக மும்மறியப் பெரியோ னெழுதினரே

விருத்தம்

மாந்திரக் கழிவு சூனு
மாரணக் கருவு கோளும்
உபாந்திரக் கேடு தீது
ஊறியப் பொய்பொல் லாங்கும் 10830
ஏந்திய நினைவு பாசம்
இதுமுதல் வினைக ளெல்லாம்
சாந்தியி லெரித்து நீற்றித்
தர்மத்தை வளர்க்க லுற்றார்

நடை

நல்லநா ராயணரும் நாமமணி வைகுண்டமாய்ச்
செல்லத் திருவுளமாய்ச் சீமைக் குறுதியுமாய்
மனிதவதா ரமெடுத்து வைகுண்ட வாசவனும்
பனிதவழும் பத்தினியாள் பாலருட வம்மிசத்தில் 1
உண்டாகி வாழ்ந்து உலக மறிவதற்கு 2
குண்டணிப்பேய் பொய்யும் குறளிக்கரு வைத்தியமும்

பா. பே: 1. தனுவை யடக்கித் தவசு இருந்துகொண்டு (கொ. ஏ.)
,, 2. ஒன்றாக்கி வாழ உலக மதிலிருந்து ,,

ஆகா தெனவெரித்து அப்பிறவி யுமறுத்து
வாகாகத் தர்மமதாய் வாழுங்கோ மானிடரே

என்றுசொல்லித் தர்மம் எம்பெரு மாள்நினைத்து
மன்றுபதி னாலறிய வாய்த்ததர்மங் கூறினரே

வைகுண்டர் தர்மம் கூறல்

இன்றுமுத லெல்லோரும் இகாபரா தஞ்சமென
ஒன்றுபோ லெல்லோரும் ஒருபுத்தி யாயிருங்கோ

காணிக்கை யிடாதுங்கோ காவடி தூக்காதுங்கோ
மாணிக்க வைகுண்டம் வல்லாத்தான் கண்டிருங்கோ

வீணுகுத் தேடுமுதல் விருதாவில் போடாதுங்கோக்
நாணி யிருக்காதுங்கோ நன்றியுள்ள சான்றோரே

வைகுண்டருக் கேபதறி வாழுவ தல்லாமல்
பொய்கொண்ட மற்றோர்க்குப் புத்தியயர்ந் தஞ்சாதுங்கோ

அவனவன் தேடுமுதல் அவனவன்வைத் தாண்டிடுங்கோ
எவனெவனுக் கும்பதறி இனிமலைய வேண்டாமே

என்று வைகுண்டம் இராச்சியத்தி லுள்ளவர்க்குக்
கன்றுக்குமா தாவிரங்கிக் கற்பித்தாற் போலுரைத்தார்

எல்லோருங் கேட்டு எங்கள்வினை தீர்ந்துதென்று
நல்லோர்கள் முன்னே நவின்றிருந்த சொற்படியே

திருவாழுந் தெச்சணத்தில் சிறந்தமண வைப்பதியில்
வருவார் வைகுண்டர் வந்தா லிருப்பவர்க்குத்

தருவார் கெதிகள் சாகாத வாழ்வுகளும்
உருவாக வுள்ளம் உவந்தொருமித் தேவாழ

என்றுசொன்னார் முன்னோர் எங்கள்கா லமதிலே
நன்றும் திருமொழியை நாங்களுமே தாங்கேட்க

எங்கள்கலி தீர்ந்தது எம்பரனே யென்றுசொல்லி
சங்கை யுடனேபல சாதியெல் லாமறிந்தார்

நருளறிய தர்மமிதை நாட்டியே யெம்பெருமாள்
துரித முடனே தொல்புவியில் வாழுகின்ற

பட்சி பறவைகட்கும் பலசீவ செந்துகட்கும்
அட்சு அரிமுதற்கும் ஆன மிருகங்கட்கும்

ஊர்வனங்க ளானதற்கும் உதித்தபுற் பூண்டுகட்கும்
கார்சேட னானதற்கும் கரடுகல் லானதற்கும்

வரி எண் 10846, 10848 கோ. ஏ.

உத்தரவாய்த் தர்மம் உரைக்கிறா ரன்போரே
சித்திரப்போல் கேட்டுச் சிறந்திருப்பீ ரன்போரே

மிருகமொடு மிருகம் மிகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருங்கோ
மறுகக் கலசலிட்டு மாளாமல் வாழ்ந்திருங்கோ

உங்களுக்குப் புற்பூண்டு உண்டு மதைப்புசித்துச்
சங்கையுட னோர்தலத்தில் தண்ணீர் தாங்குடித்து

வாழ்ந்திருங்கோ நீங்கள் வைகுண்ட ருண்டெனவே
சார்ந்திருங்கோ ஒன்றொன்று தங்கள் கிளைபோலே

மிருக வினத்திற்கு இதுவுரைத்து பட்சிகட்கு
உறுதி யுடனே உரைத்தார்வை குண்டருமே 10880

பட்சியெல்லா வினமும் பண்பா யொருவினம்போல்
கட்சி யில்லாமல் களிகூர்ந்து வாழ்ந்திருங்கோ

சிறிது பெரிது என்றுமிகச் சீறாமல்
உறுதி பெரிது உடையோனே தஞ்சமென்று

கூடிக் குலாவி குணமாய் மகிழ்ந்திருங்கோ
நாடி யுரைத்தார் நல்லபட்சி தங்களுக்குப்

புல்பூ டானதற்கும் பொறுதி மிகவுரைத்துக்
கல்வாரி வாயு கனத்தசே டன்தனக்கும்

தங்கள் தங்களுக்கும் தாழ்மை மிகவுரைத்து
மங்கள மாக மனமகிழ்ந்து வைந்தருமே 10890

நாட்டுக்கு நம்முடைய நல்லதர்மத் தின்படியே
கூட்டுக்கு ஏற்றக் குருவுபதே சம்போலே

எய்யாமல் நாதன் எல்லோருந் தாமறிய
பெய்தர்ம ஞாயச் செய்திகே ளும்நடுவே

விருத்தம்

அன்னீதத் தாலே லோகம்
அவனி யீரேழும் வாடி
குன்னியே கலியில் மூழ்கிக்
குறுகியே யலைவர் கண்டு
கன்னிகள் மதலை யாலக்
கற்பகக் குலங்கள் தம்மில்
மன்னிக மனுப்போல் தோன்றி
வளர்ந்துபின் னுதித்தார் தாமே

உதித்தாயிரத் தெட்டாமாண்டு
உயரிசெந் தூரில்பெற்றுக்
குதித்தாண் டினில்மாசியில்
செச்சரணா குமாநாட்டினில்
பதித்தாமரை யூரினில்
பள்ளிதான் கொண்டநாள்
விதித்தாயிதைக் கருத்தாய்
அருளுரைத்தார் தர்மவுரையே

பொய்யில்லை பிசாசு மில்லை
பில்லியின் வினைக ளில்லை
நொய்யில்லை நோவு மில்லை
நொம்பலத் துன்ப மில்லை
தொய்வில்லை யிறைக ளில்லை
சுருட்டுமா ஞால மில்லை
மையில்லை உலகத் தோரே
வாழுவீ ரொருநினைவா லென்றார்

இத்தனை யெல்லா மில்லை
என்றறி நாதன் சொல்ல
புத்தியி லறிந்து மண்ணோர்
புதுமையென் றன்பாய் கண்டு
முத்தியி லிவரைக் கண்டு
முயன்றவர் பேறு பெற்றார்
பத்தியில் லாதா ரெல்லாம்
பாழெனச் சொல்லி நின்றார்

இப்படி மனுட ரெல்லாம்
இவர்மொழி தர்மங் கண்டு
ஒப்புடன் கூடி வந்து
ஒருவனை தஞ்ச மென்று
செப்பிடத் தொலையா தையா
சீர்பதம் பதமே யென்று
நற்புடன் மனுட ரெல்லாம்
நாடிய மகிழ்ந் திருந்தார்

கலிராசன் வைகுண்டரைப் பிடிக்க வருதல்

நாடியே யுலகி லுள்ள
நருட்களோர் தலத்தில் வந்து
கூடியே நிற்கும் போது
குறோணிதன் கொடியால் வந்த

சாடிக ளதினால் நீசன்
சாகிற தறியா மீறி
பாடியவை குண்டர் தம்மைப்
படையேவிப் பிடிக்க வந்தான்

வந்தவன் சுசீந்திரந் தன்னில்
வளைந்து கூடார மிட்டு
மந்திரி மாரை நோக்கி
வகையெனப் புகல்வா னீசன்
இந்தமா நிலத்தி லேநமக்
கெதிரிதா னாரோ சொல்வீர்
விந்தை. யவரை மேவி
விருதிட்டு வருக வென்றான்

நடை

நாடுங் குறோணி நாதவழி யாய்ப்பிறந்த
மூட மடைந்த முழுநீச மாபாவி
இருந்த வூர்விட்டு எழுந்திருந்து தானேகி
வருந்த படையோடு வந்தான் சுசீந்திரத்தில்
ஆனைத் திரள்கோடி அதிகப் பரிகோடி
சேனைத்திரள் கோடியுடன் சென்றான் சுசீந்திரத்தில்
சேவுகக் காரர் திலுக்கர் கிலுக்கருடன்
ராவுத்தர் கோடி ராச்சசர் கள்கோடி
சரடன் கரடன் சகுனி கெவுனியுடன்
முரட னுடனே மூர்க்கர் முழுமூடர்
படைக ளலங்கரித்துப் பாரவெடி கள்தீர்த்துக்
குடைக ளலங்கரித்துக் கொடிகள் மிகப்பிடித்து
வாள்கா ரர்கோடி வல்லயக்கா ரர்கோடி
தோள்கா ரர்கோடி சுரண்டிக்கா ரர்கோடி
அம்புக்கா ரர்கோடி ஆயுதக்கா ரர்கோடி
வம்புக்கா ரர்கோடி வந்தா ரவன்கூட
வெடிக்கா ரர்கோடி வேல்கா ரர்கோடி
அடிக்கா ரர்கோடி வந்தா ரவன்கூட
இத்தனை யார பாரத் துடன்நீசன்
தத்தியுடன் நடந்து தமுக்கு மிகஅடித்து
வந்து கூடாரம் வளைந்தான் சுசீந்திரத்தில்
தந்துதங் தாகத் தளங்கள்மிகக் கூடிவர

கொந்துகொந் தாகக் கொடும்படைகள் கூடிவர
மந்திரி மாரோடு வந்திருந் தேதோசொல்வான்

கேளாய்நீ மந்திரியே கிருபையுடனோர்வசனம்
வாளாற் பெரிய மன்னர்கள்தம் நாள்முதலாய்

நமக்கா யிருந்ததுகாண் நம்முடைய நாளையிலே
துலுக்கான வெள்ளை நசுறாணி யவன்தனக்காய்

ஆச்சுதே நாடு அவனுக்கே யாகிடினும்
பேச்சுநா மல்லால் பின்னொருவர் காணாதே

ஆனதாற் பூமியிலே அயலொருவ ரானாலும்
மானமறந் தேநமக்கு மாற்றானாய்க் கண்டதுண்டால்

ஆய்ந்து விசாரித்து அறிவித்துச் சொல்லுமென்றான்
தேர்ந்துநின்று மந்திரியும் தீநீச னானதனால்

பொல்லாத சூத்திரப் பிசாசுக் குலமதனால்
கல்லாதான் கூடிக் கண்டுதேர்ந் தேதுரைப்பான்

வேறொரு வரையும் மேதினியில் நான்காணேன்
வாறொரு ஞாயமாற்றம் வையகத்தில் காணுதிப்போ

நமக்கு இறையிறுத்து நம்முழியங் கள்செய்யும்
குழுக்கா யினம்பெருத்த கூண்டசா ணார்குலத்தில்

வைகுண்ட மாக வந்து பிறந்தோமென்றும்
மெய்கொண்ட பூமியெல்லாம் வேறொருவ ராளாமல்

நான்தான் முடிசூடி நாடுகெட்டி ஆள்வேனென
தான்தா னுரைபகர்ந்து சாதிபலதை யும்வருத்தி

ஒருதலத்தி லூட்டுவித்தான் உற்றநீ ரானதையும்
அருகிருக்குஞ் சாணார்க்கு அதிகவிதி தோணுதென்றும்

ஆகாதப் பொல்லாரை அழித்துப்போடு வோமெனவும்
சாகா வரங்கள் சாணாருக் கீவோமென்றும்

சொல்லி யிருக்கிறான் சுவாமிவை குண்டமென
தொல்லுலகி லிந்தச் சொற்கேட்கு ராசாவே

என்றவன் மந்திரிகள் இத்தனையுஞ் சொன்னவுடன்
ஒன்றுமுரை யாடாமல் உட்கார்ந் தயர்ந்துரைப்பான்

ஏதுகாண் மாயம் இதுஞாயம் வந்ததென
வாதுக் கொருவர் வருவோரைக் காணோமென்று

நினைத்ததற்கோ இந்த நேருசொல் வந்ததென
மனதயர்ந்து பார்த்து மந்திரியைத் தானோக்கி

ஏதுகாண் மந்திரியே எல்லாரிலு மெளிய
சாதியிலே வுள்ளவன்தான் சாற்றுவனோ இந்தமொழி

ஏதோவொரு சூட்சம் இருக்குதுகா ணிம்மொழியில்
வாதொன் றறியும் வம்பொன்று தான்பேசும்

ஆராய்ந்து பார்ப்போம் அல்லோருங் கூடியிருந்து
பாராய்நீ மந்திரியே பாரிலொரு சாஸ்திரியை

என்றந்தப் பேர்கள் எல்லோரு மேகூடி
அன்றந்த சாஸ்திரியை அவனழைத்துக் கேட்கலுற்றான்

சாஸ்திரியே யிந்தத் தர்மராட்சி யந்தனிலே
வேற்றொருவ ரென்றனக்கு வீறிட்ட துண்டோபார்

எதிரியுண்டோ பாரு என்னுடைய சோதிரியே
கருதி மிகப்பார்த்து கடியசோ திரிபுகல்வான்

தர்ம முடிவேந்தே சாற்றக்கே ளுமரசே
கர்மக் கலிதோசம் கமண்டலங்க ளேழ்வரையும்

சுற்றிப் பரந்ததுகாண் தோசத்தால் பூமியெல்லாம்
கர்த்தனரி கிருஷ்ணர் கடியகோ பம்வெகுண்கு

பூமியிலே வந்து பிறந்திந்தத் தோசமதை
சாமிதர்மத் தாலே தோச மதையழித்து

நல்பூமி யாக்கி நாடெங்கு மோர்குடைக்குள்
சொல்நெறிக் குள்ளாள சுவாமிமகா விஷ்ணுவும்

மனுவாய்ப் பிறந்து வைகுண்ட மென்றுசொல்லி
தனுவை யடக்கித் தவசு மிகவிருந்து

நல்லோரை யெல்லாம் நாடி மிகவெடுத்து
வல்லோராய்ச் சாகாமல் வரங்கள் மிகக்கொடுத்து

மாளா வரங்கள் மக்களுக்கே தாங்கொடுத்து
ஆள வருவார் அவர்வரும் நாளிதுதான்

என்றுமிகச் சோதிரியும் இந்தக் குறியுரைக்க
நன்று நன்றென்று இராசன் மிகமகிழ்ந்து

சொல்லக்கேள் சோதிரியே சொன்னதெல் லாஞ்சரிதான்
எல்லையுண்டோ அவரு வந்திருக்கு மினங்களெல்ன

சொல்லி விரிநீ சுத்தமுள்ளச் சோதிரியே
நல்லியல்பு பெற்ற நற்குறியோ னேதுரைப்பான்

இன்னவகைச் சாதியிலே இவர்தாம் பிறப்பாரெனச்
சொன்ன குறியிதையும் தியக்குதுகாண் மன்னவனே

வரி எண்: 10982, 10984, 11003 சொ. எ.

தருமங்கொண்டு சுவாமி தரணியிலே வாறதினால்
பொறுமைச்சுல மாயிருக்கும் பெரியவழி யாயிருக்கும்

நம்மாலே சொல்லி நவிலக்கூ டாதிதுவே
சும்மாவெனை நீங்கள் சோலிபண்ண வேண்டாமே

என்றந்தச் சோதிரியும் இணங்கி வணங்கிநின்றான்
மன்று தனையாளும் மன்னன்மறுத் தேபுகல்வான்

அப்படித்தா னானால் ஆதிமா விஷ்ணுவும்
இப்படியே வந்து இவர்பிறக்க வேணுமென்றால் 11020

கீர்த்தி யுடனே கெறுவிதமாய் வாழ்ந்திருக்கும்

போற்றி நப்பூரி பிராமணசூத் திரக்குலத்தில்
ஏற்றிப் பிறக்க இயல்பில்லா மலிந்த

பிறர்தீண்டாச் சாணார் குலத்தி லவதரித்து
பிறக்க வருவாரோ பெரியநா ராயணரும்

சும்மாயிந் தச்சாணான் சுவாமி சமைந்ததெல்லாம்
பம்மாத்தய்க் காணுதுகாண் பராக்கிரம மந்திரியே

இப்போ தொருநொடியில் இந்தச்சா ணான்தனையே
மெய்ப்பாக என்முன்னே விடவேணு மென்றுரைத்தான்

என்றுமந் திரிமாரை ஏவுந் தறுவாயில் 11030
அன்று அருகிருந்த ஆவிடையர் தம்வழியில்

ஒருவ னெழுந்திருந்து உற்றரசனை நோக்கி
கிருதலாய்ப் புத்தி கற்பித்தா னம்மானை

கலியரசனுக்குப் பூவண்டர் உபதேசம்

விருத்தம்

கேட்டீரோ முன்னா ளுள்ளக்
கெறுவித வளங்க ளெல்லாம்
தாட்டிமை யாகச் சொல்வேன்
தமியனும் வணங்கி நின்று
பூட்டியே மனதில் வைத்துப்
புத்தியென் றெண்ணி நீரும்
நாட்டினில் நன்மை செய்து
நலமுட னரசு செய்யும்

மாயனு முபாயத் தாலே
மனுவது போலே யாகி
ஆயனக் குலமுந் தோன்றி
அவனியி லிருப்பன் கண்டீர்

பாயத்தை யறியா நீரும்
    பட்டிடப் போக வேண்டாம்
ஞாயமா யுரைத்தே னையா
    நம்முட வரசுக் கேகும்

எளிமையாங் குலங்க ளென்று
    எண்ணுற மனுவே யல்ல
பளிரென ஆதி நாதன்
    பார்க்கவே மாட்டா ரையா
அழிவது யுகத்துக் காச்சு
    ஆனதால் வருவார் திட்டம்
வழியிது வில்லை யையா
    மாறியே போவோம் வாரும்

தசரதர் மகவாய் மாயன்
    தேசத்தில் வந்து தோன்றி
புசமுடப் பிறப்போர் கூடப்
    பிறந்ததுங் கேட்டி லீரோ
வசையுடன் மனுதா னென்று
    வாதிட்ட அரக்கன் தன்னை
விசையுட னறுத்த செய்தி
    விளம்பியுங் கேட்டி லீரோ

தெய்வகி வயிற்றி லுற்று
    ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எனவே சொல்லி
வைவசு தேவன் பெற்ற
    மனுவென வளங்கள் நாட்டி
நெய்யிடை வழியிற் சேர்ந்து
    நெருட்டிமா ஞாலஞ் செய்து
செய்வதைக் கஞ்சன் தன்னைச்
    செயித்ததுங் கேட்டி லீரோ

ஐவர்க்குத் தூத னாகி
    அங்குமிங் கோடிச் சென்று
மைக்குழ லார்கள் தம்மை
    மணங்களு மிகவே செய்து
மெய்ப்புடன் கிளைக ளோடு
    மேவியே குழாங்கள் செய்து
செய்துரி யோதனனை யன்றுச்
    செயித்ததுங் கேட்டி லீரோ

இப்படி மாயன் தானும்
இருமூணு யுகங்கள் தம்மை
ஒப்புடன் மனுப்போல் தோன்றி
உவமைகள் பலதுஞ் செய்து
அப்படி யுகங்கள் தம்மால்
அழிந்திடா வரங்கள் பெற்ற 11060
செப்பிடக் கூடா மாயன்
செய்தியுங் கேட்டி வீரோ

சாணெனக் குலத்தில் மாயன்
சார்வரோவென் றெண்ண வேண்டாம்
பாணெனத் தோன்றி நிற்பார்
பறையனாய்த் தோன்றி நிற்பார்
தூணெனத் தோன்றி நிற்பார்
தோலனாய்த் தோன்றி நிற்பார்
ஆணெனத் தோன்றி நிற்பார்
அவருரு கேட்டி வீரோ

குசவெனக் குலத்தில் வந்தார்
குறவெனக் குலத்தில் வந்தார்
மசவெனக் குலத்தில் வந்தார்
மீரடனக் குலத்தில் வந்தார்
விசுவெனக் குலத்தில் வந்தார்
வேடனக் குலத்தில் வந்தார்
அசுவெனக் குலத்தில் வந்தார்
அவருரு கேட்டி வீரோ

எவ்விடந் தானாய் மேவி
இருப்பவர்க் கெந்தச் சாதி 11070
அவ்விட மாகா தென்று
அவர்தள்ள மாட்டா ரையா
செவ்விட மாலோன் சூட்சம்
செப்பிடக் கூடா தையா
இவ்விட மிட்டு நாமள்
ஏகுவோம் நம்மூ ரென்றான்

என்றவன் சொன்ன போது
இராசனு மிகவே கேட்டுப்
பொன்றுற விதங்கள் சற்றும்
புத்தியி லறியா வண்ணம்

மன்றலத் தோர்க்கு மேற்கா
வார்த்தையை யுரைத்தா யென்று
கொன்றவன் தன்னைப் போடும்
கோபமா யுரைத்தா னீசன்

நித்தமு முன்னால் லட்சம்
நேடிய பொன்க ளிட்டுச்
சத்திரச் சாலை தோறும்
தர்மமு மளித்து நாமன்
சித்திரத் திருநாள் நித்தம்
செய்கிற குலத்தைத் தள்ளி
நித்தியம் வேலை செய்யும்
இழிகுலம் புக்கு வாரோ

வேதமாங் கலைகள் தேர்ந்த
மேற்குல மதிலே மாயன்
சீதமாய்ப் பிறவா வண்ணம்
சிறுகுலம் புக்கு வாரோ
ஏதடா விந்த வார்த்தை
எவர்க்குமே யேற்கா போடா
பாதகா வெனக்குப் புத்திப்
பறையென வந்தாய் போடா

பிரமனை யொப்பாஞ் சாதிப்
பிராமணக் குலத்தைத் தள்ளிச்
சிராமனு மற்றோர் தம்மில்
சேர்வது திடனோ வில்லை
வராகமா யுதித்த மாயன்
மனுவெனப் பிறக்க மாட்டார்
இதாரடா விந்த வார்த்தை
என்முன்னே சொல்லி நின்றாய்

காரண மான மாயன்
கலியுகம் வருமென் றெண்ணி
நாரணன் பயந்து வோடி
நல்மலை யேறி மானாய்
வாரண நாத னம்பால்
வல்வேட னெய்து செத்துத்
தாரணி வாறே னென்று
தவலோகஞ் சென்றார் மாயன்

அப்படிக் கொத்த மாயன்
அவலியில் மனுப்போல் வாரான்
இப்படி யிவன்தான் சொன்ன
இசழ்ச்சியை எங்கே கண்டோம்
கப்படிச் சாணான் கையில்
கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு
இப்படி மழுப்ப வந்தாய்
ஏதடா செய்தி யென்றான்

மழுப்பில்லைக் கேளுங் கேளும்
மாண்டுநான் போனா லென்ன
வழுப்பில்லை யுமக்குத் தூண்டில்
வளருதே யவரி டத்தில்
கழுத்திலே யுனது கையால்
கத்திரயை வாங்கி வைப்பாய்
முழுத்தில்லை யானா லென்சொல்
மேல்வீசை யரிந்து தாறேன்

ஆனையும் படையு முன்றன்
அரண்மனைக் கோவில் காணும்
சேனையும் வியாழ னோக்க
செல்வமுன் சிறப்பு வெல்லாம்
ஏனமு மிகவே தோற்று
எரிந்துநீ கரிந்து சாவாய்
நானிதைச் சொல்ல வில்லை
நாரண ருரைத்தா ரென்றான்

என்றிவன் சொன்ன போது
ஏங்கியே வுளறிப் பின்னும்
பொன்றுற வகையி னாலே
புத்தியி லறியா வண்ணம்
கொண்டிவன் தன்னைக் கொண்டு
கொடுவலங் கதிலே போடும்
தண்டிகை யெடுத்து வாரும்
சாணனைச் சாமி பார்க்க

பார்க்கெனப் போவோ மென்று
பார்முடி வேந்தன் சொல்ல
தார்க்கெனப் பாவி நீசச்
சறடனு மேதோ சொல்வான்

ஆர்க்கிது வேற்குஞ் சாணான்
அவனிடம் போவ தென்ன
கார்க்சதி கௌட சாஸ்திரி
கடியனை யனுப்பு மென்றான்

அனுப்புமென் றுரைத்த போது
அரசனு மேதோ சொல்வான்
துனிப்புடன் சாணான் தன்னைச்
சூழ்ந்துநூற் கயிற்றாற் கட்டி
கனப்புட னமது முன்னே
கட்டுடன் கொண்டு வாரும்
வனப்புடன் போவா யென்று
வரிசையுங் கொடுத்தா னீசன்

கொடுத்திடும் வரிசை தன்னைக்
குவித்தவன் வேண்டிக் கொண்டு
கடுத்தமாய்க் கௌவுட சாஸ்திரி
கரும்படைக் கோல மிட்டுத்
தடுத்திடும் வீரர் தம்மைத்
தாமிங்கே வாரு மென்று
நடுத்தர மதிலே நின்று
நல்லணி வகுக்க லுற்றான்

பரிநடைக் காரர் தம்மைப்
பக்கமு முன்னே விட்டான்
கரிநடைக் காரர் தம்மைக்
காவலாய் முன்னே விட்டான்
சரிபரி யேறிக் கௌவுட
சாஸ்திரி முன்னே நின்று
வரிவரி சட்டை யிட்டு
வந்தனன் படைக்கு முன்னே

அம்பெடுத் தெய்வே னென்று
அவனொரு அணிகள் சாட
கம்பெடுத் தடிப்பே னென்று
கருமணிக் காரர் சாட
கொம்பெடுத் துதைப்பே னென்று
குப்பணிக் காரர் சாட
புப்படக் கொல்வே னென்று
போயினன் கௌவுடன் தானே

நடை

இந்தரே ரந்தனிலே ஏகியந்தச் சாணானைக்
குந்தமது கொண்டிடித்து குண்டிக் கயிறிறுக்கி
இங்கேகொண்டு வாறேன் என்று கௌடனுமே
துங்க விருதுபெற்றுச் சூழப் படைவகுத்து
ஆயுத மம்பு அணியீட்டி யும்பிடித்து
வாயுதக் கணைகள் வகைவகை யாயெடுத்துப்
பரியை விதானமிட்டுப் பாவியந் தக்கௌடன்
கரியைச்சூ ழநிறுத்தி கனபடைகள் பின்னிறுத்தி
நீசன் விடைவேண்டி நீணில மூமறிய
பாசக் கயிறுடனே பாவியந் தக்கௌடன்
வாறவித மானதையும் வைந்தரு மேயறிந்து
காநணிக்க மொன்று கருத்தில் மிகநினைத்து
இப்போ பதறி எழுந்திருந்து வோடவென்று
அப்போ பதறி அவரோடும் வேளையிலே
நன்மையாய்ச் சொல்லி நாடுவது மெச்சாதி
தின்மையாய்ச் சொல்லி சிரிப்பதுவு மெச்சாதி
என்றுநாம் பார்ப்போம் என்று மனதிலுற்றுப்
பண்டுதாம் பிறந்த பாற்கட லைநோக்கி

சுவாமி பாற்கடல் நோக்கிப் போதல்

ஓடத் துணிந்தார் ஒருவேச முப்போட்டு
ஆடத் துணிந்தார் ஆகாசத் தேதேவர்
ஆடை யணியாமல் அரைக்கயிறு மில்லாமல்
நாடைக் கெணியாமல் நடந்தார் கடல்நோக்கி
நல்ல மனுச்சாதி நாரா யணாவெனவே
செல்ல மக்களெல்லாம் சிவசிவா வென்றுசொல்லி
கூடத் தொடர்ந்துக் குவித்துப் பதம்போற்றி
தேடரிய நல்லோர் சேவித்துப் பின்வரவே
ஆகாத நீசர் அநியாயச் சாதியெல்லாம்
வாயாரப் பேசி வம்புரைத் தேநகைத்தார்
பதறி யிவன்போறான் படைவருகு தென்றுசொல்லிக்
கதறியிவ னோடுகிறான் கள்ளச்சுவா மியிவனும்
சாமியென்றால் நருட்குத் தோற்றுமிக ஓடுவானோ
காமிவனை நம்பி நடந்ததுவும் வீணாச்சே

பேயனுட பேச்சைப் பிரமாண மாய்க்கேட்டு
ஞாயமது கெட்டோம் நாமெல்லா மென்றுசொல்லி

நீசக் குலத்தோர் நெடுந்தூரம் வைதனர்காண்
தேசமதை யாளும் செல்லவைந்தர் சூட்சமதை

அறியாமல் நீசரெல்லாம் அப்போநன்றி யைமறந்து
வெறிகொண்ட பேயனென மேதினியோர் பேசினர்காண்

நல்ல மனுவோர் நாரணா தஞ்சமென
செல்ல மனுவோர் திருப்பாத முந்தொழுது

கூடி நடந்தார் குருவே குருவேயென் 11170
நாடி நடந்தார் நல்லபதியேற் றுவரென

கண்டுகொள்வோ மென்று காட்சி யுடன்நடந்தார்
பண்டு அருள்பெற்றோர் பச்சைமா லுடன்நடந்தார்

அப்போ வைகுண்ட ராசர் மனமகிழ்ந்து
எப்போதும் வாழ்வ ரெனக்கான மக்களெல்லாம்

வம்புரைத்த நீச வழிமுழுதுஞ் செத்திறந்து
முன்பு விதியால் முழுநரக மேவிழுவார்

என்று சபித்து எம்பெருமாள் தானடந்து
பண்டு பிறந்த பிதாக்கடலுள் சென்றனரே

விருத்தம்

சென்றனர் தேவ ரோடு
செகலது கரையிற் சென்று 11180
நன்றினந் தன்னைப் பார்த்து
நவிலுவார் வைந்த ராசர்
பண்டெனைப் பெற்ற தாதா
பாற்கட லுள்ளே யென்னைச்
சென்றிட அழைத்தார் நீங்கள்
செகல்கரை தனிலே நில்லும்

நில்லுமென் றினத்தை யெல்லாம்
நிறுத்தியே கடலி னுள்ளே
பல்லுயிர் யாவும் ஆளும்
பரமனு மங்கே செல்ல
வெல்லமர் தேவ ரெல்லாம்
மேகனற் குடைகள் போட
வல்லவன் தகப்பன் பாதம்
வணங்கியே வைந்தர் சொல்வார்

அப்பனே யொப்பில் லாத
அலைகடல் துயின்ற மாயா
செப்பவுந் தொலையா நாமம்
சீமையில் விளங்கப் பெற்றாய்த்
தப்பர வில்லா வென்றன்
தகப்பனே கேண்மோ வையா 11190
எப்போநான் விளங்கி யுன்றன்
எழில்சிம் மாசனத்தி லேறுவேன்

ஆண்டு ரண்டாச்சே மாதம்
அயிரு பதினாலாச்சே
வேண்டுத லின்னங் காணேன்
வெப்புறேன் கலியில் மூழ்கி
கூண்டுநீர் முன்னே சொல்லிக்
குருவுப தேசம் வைத்த
ஆண்டின்னம் வருகி லையோ
அய்யனே மெய்யுள் ளோனே

முட்டப்பதி விஞ்சை 1

இப்படி மகன்தான் சொல்ல
இருகையால் மகனை யாவி
முப்படித் தவத்தால் வந்த
முதலெனத் தழுவிக் கூர்ந்து
எப்படி யென்றோ நீயும்
ஏங்கவே வேண்டா மப்பா
ஒப்பில் லாச்சிங் காசனம்
உனக்கென வளரு தப்பா

ஏங்கியே பதற வேண்டாம்
எனது மகனே நீகேளு 11200
மூங்கிக் கலியை விட்டகன்று
மூழ்த்துக் குதித்தி வுதித்ததன்று
தாங்கி யுனைநான் வந்தெடுத்துத்
தாயை உனது யிடம்நிறுத்தி
பாங்கி லுதித்த மகன்றனக்குப்
பட்டந் தருவேன் பதறாதே

வண்ணப் பதியி லலங்காரம்
வகைகளின்ன தென்று சொல்லி
எண்ணத் தொலையா தென்மகனே
இரத்தின சிங்கா சனப்பவிசு

கண்ணைப் பறித்து நீசனுட
கருவை யறுத்துக் கலியழித்து
எண்ணைய்க்கு முனையாள வைப்பேன்
என்றனா ணையிது நிசமே

மண்ணி லுள்ளோர் தாமறிய
மனுவோர் சீவ செந்தறிய
கண்ணி லிவர்கள் கண்காண
கலியிற் காட்சி மிகநடத்தி
புண்ணிற் கதிரு பட்டாற்போல்
பொல்லா நீசன் கண்டுழைந்து
எண்ணியறியா நீசரெல்லாம்
ஏங்கி மாள வைப்பேனே

மகனே நீயும் தவமிருக்கும்
வாய்த்தவிடத் திலிப்போ சென்றால்
உவமை யறியாக் கலிநீசன்
ஓடி வந்து உனைப்பிடித்து
செகமே முறிய உன்கையைத்
திருக்கிப் பின்னே கட்டிறுக்கி
பகையே செய்து மிகவடித்து
பார விலங்கில் வைப்பானே

வைப்பான் மூன்றே முக்கால்மாதம்
வாய்த்த விலங்கில் நீயிருந்து
செய்ப்பாய் கலியை யறுப்பதற்கு
சிணமே நமக்குக் கைவாய்த்து
பொய்ப்பா ரென்பான் பின்னுமவன்
பெரிய குற்ற மிகவேற்க
மெய்ப்பா யவனு முரைத்ததுபோல்
மெள்ள வுரைத்து இருந்திடுநீ

மனுவைக் கட்டி யடித்ததுபோல்
வசைகள் சொல்லி மிகவடிப்பான்
தனுவை யடக்கிக் கொண்டிருநீ
சற்றும் புதுமை காட்டாமல்
இனிமே லறிவா யென்றுசொல்லி
எண்ணி மனதி லெனைநினைத்து
கனிபோல் மகிழ்ந்து நீயிருநீ
கண்ணே யெனது கற்பகமே

அன்பா யுன்னை யடுத்திருந்த
ஆதிச் சாதி யவ்வினர்க்கு
தன்பா லருந்துஞ் சாதிகட்குத்
தவத்துக் குறுதி மிகக்கொடுத்து
என்பாற் கடலின் கரைதனிலே
ஏழு மணிக்கு விடைகொடுத்துப்
பின்பா லவரை யங்கழைத்துப்
புசத்தி லடுக்க விருத்திடுநீ

கண்டாய்க் கண்டா யுடன்புதுமை
கண்ணே யுனக்கு நற்காலம்
கொண்டாய்க் கொண்டாய்ப் பத்தறையில்
கோவில் காணும் சிவாலயமும்
தண்டா யுதத்தால் வாகனமும்
சத்தி மாத ரிருபுறமும்
பண்டோர் காட்சி யுனக்குள்ளே
பண்பாய்க் காணு மென்மகனே

காட்சிச் சிறப்புக் கலியாணம்
கவரி வீசிக் கொலுவாரம்
சாட்சிக் கணக்கு முன்வருத்தி
சந்த வர்ணக் கொடிநிறுத்தி
வாச்சி யுனக்குத் திருநாளும்
வாய்த்த டம்மான முழங்க
காட்சி யுனது கண்முன்னே
காணு மகனே கலங்காதே

பல்லக் கேறித் தெருவீதி
பகலத் தேரு மிகநடத்தி
செல்லப் பதிகள் மிகமுகித்து
திருநாள் கண்டு மகிழ்ந்திருநீ
வல்லக் கொடிகள் மரம்நிறுத்தி
வருவாய் நித்தம் வாகனத்தில்
பொல்லாக் கலியன் கண்டுழைந்து
பொடிவா னித்த மடிவானே

இப்படிச் சிறப்பு வெல்லாம்
உனக்கிது மகனே மேலும்
எப்படி மலங்கி யென்னோ(டு)
இதுவுரைத் தேது பிள்ளாய்

சொற்படி யெல்லா மந்தத்
தேதியில் தோன்றுங் கண்டாய்
அப்போநீ யறிந்து கொள்ளு
அப்பனும் நீதா னாமே

நடை

நல்ல மகனே நான்வைத்த விஞ்சையெல்லாம்
எல்லை தனில்வந்து இகனை நடத்துமப்பா
என்னென்ன பவிசு இன்னம் நடக்குமப்பா
உன்னையின்னங் காணார் உலகி லொருமணிக்கு
கெடுத்தானே யென்று கெடுவார் மிகுகோடி
நடுத்தானம் நம்முடைய நன்மக்கள் குன்றாது
புழுத்துச் சொரிவாய்ப் பூமிதனி லேசிலநாள்
கழுத்துவரை முன்னூன்றிக் கண்ணு தெரியாமல்
ஆவி யலுகாமல் ஆசைவொன் றில்லாமல்
பாவிப் பயல்கள் பரிகாசஞ் செய்யவென்று
கிடப்பாய்த் தெருவில் கிழவேச மேயெடுத்து
துடைப்பார்கள் நம்மினத்தோர் தூக்குவார் நம்மினத்தோர்
சாணாச் சுவாமி சாவாறு வாகுதென்று
வீணாக நீசரெல்லாம் வெகுளியாய்த் தானகைப்பார்
பெண்சிலரைக் கட்டிப் பெரும்புவியோர் தாமறிய
மண்சீமை யோரறிய மங்கையொடு சண்டையிட்டு
தெருவிற் கரையேறித் தேவியரைத் தாங்கூட்டி
கருவி லுருத்திரண்டு கண்ணாளர் தாம்பிறந்து
சீமை நருளறியத் தேசந் தனிலாண்டு
தாண்மை பொறுதியுடன் சாணார் விருந்தளித்து
மனுக்கள் முறைபோல் வாழ்வாய்ப் புவிதனிலே
தனுக்க ளுனக்குள்ளே சர்வது மேயடங்கும்
எல்லா மடக்கி இருப்பாய்நீ ஓர்குடைக்குள்
நல்லோனே யுன்றனக்கு நாட்டில் சிறப்புமெத்த
காணு மகனே கலிநீசன் தானறிய
ஆணும் பெண்ணோடும் அன்புற்றி ருக்கையிலே
நல்ல திருவாளி நல்லபட்டு வாகனத்தில்
செல்லத் திருவோடும் செம்பவள மாலையுடன்
வாகனத் தேரும் வருமா ஞாலத்திருந்து
கோகன மாலே குணமாக வேகூடி

காணுவோர் காண்பார் காணாத்தார் வீணாவார்
தானுவே நீயொருவன் தானாக ஆண்டிருப்பாய்
இன்னம் பவிசு எண்ணத் தொலைந்திடுமோ
வன்ன மகனே வாறதெல்லாங் கண்டிருநீ
பதறாதே போயிருநீ பாரத் தவசியிலே
சூதறாதே போயிருநீ கூண்டத் தவசியிலே
வாறநீ சன்தனக்கு மலங்காதே நின்றுகொள்ளு
போறநீ சன்தனக்குப் பொறுமையாய் நின்றுகொள்ளு
வாய்திறந்து பேசாதே வைகுண்டா என்மகனே
ஞாயங் தவறாதே நாரணனார் தம்மகனே
நானு முனதுடைய நன்மன துள்ளிருப்பேன்
நீயு மென்பேரில் நினைவா யிருமகனே
என்று மகன்தனையும் எழுந்திருந்து போநீயென
மன்று தனையளந்தோர் மகனைக் கடல்கடத்தி
கரையிலே கொண்டுவிட்டுக் கண்ணோ ருடனுறைந்தார்
மறையப் பிதாவைவிட்டு வைகுண்டப் பெம்மானும்
விதானித்து உச்சரித்து வேதவுல் லாசமிட்டு
நீதா வுந்தஞ்சமென்று நெஞ்சில் நிகநிறுத்தி
தெச்சணா பூமி சென்று தவத்ததிலே
உச்சரித்து நாதன் உகந்து நடக்கலுற்றார்
நடந்தாரே தெச்சணத்தில் நல்முனி தாங்கூட
படந்தார மாயன் பண்டு தவமிருந்த
தலத்திலே வந்து சந்தமாய்த் தானாடி
சொலத்தகாக் காட்சியுடன் சுவாமி மிகவிருந்தார்

(பன்னிரண்டாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

கலிநீசன் சோதனை

விருத்தம்

இருந்தனர் விஞ்சை பெற்று
இருபுற முனிவர் சூழ
பொருந்திடும் கமல மாது
பூரண மதுவாய் நிற்க
கரிந்திடும் நீசப் பாவி
கயிறுவான் வெடிகள் சூலம்
புரிந்தவன் கோட்டி செய்து
பிடிக்கவே வந்தா னங்கே

வரி எண்: 11282-11285, 11289, 11291, கொ. வ.

வருமுன்னே யருகில் நின்ற
மக்களை வைந்த ராசர்
கருதின மாக நோக்கிக்
கடக்கவே நில்லும் நீங்கள்
பொருதிட நீசன் வாறான்
பொறுத்துநாம் வந்த போது
அருகிலே உங்கள் தம்மை
அழைத்துநாம் கொள்வோ மென்றார்

நடை

மூப்படியே யுள்ள முறைநூற் படியாலே
இப்போது நீசன் இங்கோடி வாறான்காண்
மெய்ப்பான மக்களெல்லாம் விலகிநின்று வந்திடுங்கோ
செய்கிறதைப் பார்த்துத் திரும்பியிங்கே வந்தவுடன்
மெய்யாகத் தானும் மேன்மக்கா ளென்னுடைய 11310
கையருகி லுங்களையும் கட்டாய் வரவழைப்போம்
என்றுமக்க ளுக்குரைக்க இயல்பா யவர்விலக
முன்குறோணி விந்திலுள்ள மூடக் கௌடனவன்
கூட்டப் படையோடு கொக்கரித் தேதுடிப்பாய்
சாட்டை வெறிபோலே சாடிவந் தான்கௌடன்
சூழப் படையைச் சூதான மாய்நிறுத்தி
வேழம் பலயேவி வெடியா யுதத்துடனே
வந்து வளைந்தான் வைகுண்டர் வாழ்பதியில்
சிந்துக் குயிரான ஸ்ரீபத்ம நாபருமே
கவிழ்ந்துபதி வாசலிலே கட்டிலின் மேலிருக்க 11320
அவிழ்ந்த துணியோடே அவரிருக்கு முபாயமதை
அறியாமல் நீசன் அணிவகுத்துத் தன்படையைக்
குறியாய்ப் பிடிக்கக் கூட்டமதி லேநுழைந்து
சாணா ரினங்கள் சதாகோடி கண்டுளைந்து
வாணாள் வதைப்பானோ என்று மனதுளைந்து
குதிரை மேலேறிக் கொடுஞ்சாட்டை யால்வீசி
சதிரு சதிராய்ச் சாணாரைத் தானடித்தான்
அடிபட்ட போது அவர்கள்மிகக் கொக்கரித்து
முடிபடவே யிந்த முழுசே வங்கிஷத்தை

வரி எண்: 11306, 11310, 11313. தொ. ஏ.

இப்போ தொருநொடியில் இவரையெல் லாமடித்து
மெய்ப்பாகக் கொன்று விடுவோ மெனச்சினத்தார்

ஆளுக் கொருவன் ஆவானோ நீசனெல்லாம்
தூளுபோ லாக்கவென்று துடியா யெழுந்திருந்தார்

சான்றோர் சினத்துத் தாறு மிகப்பாய்த்து
ஆண்டோனை நெஞ்சில்வைத்து ஆடை மிகவிறுக்கி

உடையிறுக்கிக் கட்டி உல்லாசத் தொங்கலிட்டு
படைத்திரளாய்ச் சான்றோர் பண்பா யொருமுகமாய்

எதிர்த்துநிற்கும் வேளை எம்பெருமான் தானறிந்து
பொதுக்கென்ற கோபமதைப் புத்திதனி லடக்கி

வைகுண்டர் பொறுமையுரைத்தல்

பொறுத்து இருந்தவரே பெரியோரே யாகுமக்கா
அறுததிடவே யென்றால் அபுருவமோ என்றனக்கு

வம்புசெய்வதைப் பார்த்து வதைக்கவந்தே னக்குலத்தை
அன்புக் குடிகொண்ட அதிகமக்கா நீங்களெல்லாம்

பொறுத்து இருங்கோ பூலோகம் ஆளவைப்பேன்
மறுத்துரை யாடாமல் மக்களென்ற சான்றோர்கள்

என்னசெய்வோ மென்று இவர்கையைத் தாங்கடித்து
பின்னே விலகிப் பெரியோனே யென்றுநின்றார்

நீசன் கொடுமை

நீசன் மகிழ்ந்து எதிர்ப்பாரைக் காணோமென்று
பாசக் கயிறுகொண்டு பரமவை குண்டரையும்

கட்டி யிறுக்கிக் கைவெடியா விடித்து
கெட்டி யிறுக்கிக் கீழேபோட் டேமிதித்து

தலைமுடி யைப்பிடித்து தாறுமா றாயிழுத்து
அலை யலைந்ததுபோல் அய்யாவைத் தானலைத்து

குண்டியிலே குத்தி குனியவிடு வானொருத்தன்
நொண்டி யிவனென்று நெளியிலே குத்திடுவான்

வெடிப்புடங்கு கொண்டு சுவாமிமேலெல்லாங் குத்திடுவான்
அடிப்புடங்கு கொண்டு அடித்தடித்துத் தாணிழுப்பான்

சாணாருக் காகச் சமைந்தாயோ சுவாமியென்று
வாணாளை வைப்போமோ மண்டிப் பதனிக்காரா

பனையேறி சுவாபம் பட்டுதில்லை யென்றுசொல்லி
அனைபேரை யும்வடுத்தி ஆபரணந் தேடவென்றோ

சமைந்தாயோ சுவாமியென்று சாணாப் பனையேறி
உனைச்சாமி யென்று உன்தேகத் தைப்பார்த்தால்

பனைச்சிரங் கின்னம் பற்றித் தெளியலையே
உனைச்சாமி யென்றால் ஒருவருக்கு மேராதே

ஆளான ஆளோநீ ஆளில் சிறியவனாய்த்
தாழக் கிடந்து சாமியென்று வந்தாயோ

நாரண சுவாமி நானென்ற துந்நீயோ
வாரணத்தின் காலில்கட்டி வாட்டுவோம் பாருஇப்போ

உன்கூட நின்றவர்கள் உன்னை யடிக்கையிலே
என்கூட வந்து என்னவென்று கேட்கலையே

நீசுவா மியென்றால் நெகிழுவா ரோவிவர்கள்
பாசக் கயிறு பற்றுமோ வுன்கையிலே

வகைதேட வென்று மனுச்சுவாமி யென்றாயோ
புகையோடே புகையாய்ப் போறாய்நீ வம்பாலே

கருளை வருத்திவிட்ட நல்லமந்தி ரத்தாலே
மருளச்செய் தெங்களையும் மண்ணில்விழ வைபார்ப்போம்

அல்லாம லுன்கைக் கட்டு மறுவதற்கு
வல்லாண்மை யுண்டானால் மந்திரத்தைப் பார்நீயும்

கூனனைப் போலிருந்து குறுமுழி முழிப்பதென்ன
நானன்னா வென்று நகைப்பா ரொருகோடி

ஏசுவார் கோடி எறிவா ரொருகோடி
பேசுவார் கோடி பேயனென் பார்கோடி

சொல்லி நகைத்து சுத்தமுள்ள நாரணரை
பல்லுயி ரும்படைத்த பரமன்வாய் பேசாமல்

கவிழ்ந்து கண்மூடி களிகூர்ந் தகமகிழ்ந்து
சவுந்தரிய நாதன் தாமே நடக்கலுற்றார்

வெடிகொண் டடிப்பார் வெட்டவா ளோங்கிடுவார்
அடித்தடித்துத் தள்ளி அங்குமிங் குமிழுத்து

வேதனைகள் செய்வார் வேதநா ராயணரை
சாதனைக ளுள்ள சர்வபர நாரணரும்

எவ்வுகத் துக்கும் என்பாடு இப்பாடு
இவ்வுகத் துக்கும் இப்பாடு என்பாடு

அவ்வுகத்தி லுள்ள அநியாயப் பாவிகளை
இவ்வுகத்தைப் போலே எரிக்காமல் விட்டேனோ

வரி எண் 11363 கௌ. ஏ.

என்று மனதில் இதமாய் மிகவடக்கி
ஒன்று முரையாமல் ஊமைபோ லேநடந்தார்

நடக்கவே மாயன் நல்லன்பு சான்றோர்கள்
கடக்கவந்து நின்று கண்ணீர் மிகத்தூவி

ஏழைகளுக் கிரங்கி எங்கள்தல மீதில்வந்தீர் 11400
கோழைக் குலநீசன் கொண்டடிக்க வந்தானே

பாவிநீ சனாலே பட்ட துயரறிந்து
ஆவுமேய்த் தநாதன் ஆளவந்தார் நம்மையுமே

அய்யோவினி நாமள் அலைந்துமிகப் போவோமென
மெய்யோடே குத்தி விழுந்தழுவார் சான்றோர்கள்

தாய்தகப்ப னில்லையென்று தானடித்த நீசரெல்லாம்
வாயற்றி ருந்தாரே இவர்வந்த நாள்முதலாய்

இனியாரு நம்மை ஏற்றுக்கை தாறதுதான்
தனியானோம் நாமளினித் தலையெடுப்ப தெக்காலம்

என்று சான்றோர்கள் இயம்பி யழுதசத்தம் 11410
கன்றுக் கிரங்கும் கண்ணர் மிகக்கேட்டு

வைகுண்டர் சான்றோர்க்கு ஆறுதல் கூறல்

மலையாதுங் கோநீங்கள் மாமுனிவன் புத்திரரே
அலையாதுங்கோ மக்கா அய்யா திருவாணை

இப்பூமி தன்னில்வந்து இத்தனை நாள்வரையும்
கைப்பொருளுக் கிச்சை கருத்தில் மிகநினைத்துக்

கைக்கூலி வாங்கிக் கருமஞ்செய்தே னானாக்கால்
இக்குவ லயத்தில் இனிவரேன் கண்டிருங்கோ

தன்மமது நிச்சித்துத் தாரணியில் வந்ததுண்டால்
நன்மை கடைப்பிடித்து நான்வருவேன் நானிலத்தில்

ஒன்றுக்கும் மலைய வேண்டாங்கா ணுந்தமரே 11420
என்றைக்கும் நானிருப்பேன் என்மக்கள் தங்களிடம்

ஆளுவே னோர்குடைக்குள் ஆனவை குண்டமனாய்
வாழுவோம் மக்கா வையகத்தில் நாமாக

விருத்தம்

ஒன்றுக்கும் மலைய வேண்டாம்
உகபர நாத னாணை
என்றுக்கு மலையி லேறி
ஏற்றின தீபம் போலே

கன்றுக்குப் பாலு போலும்
கண்ணுக்குப் புருவம் போலும்
என்றுக்கு மக்கா ளுங்கள்
இடமிருந் தரசு ஆள்வேன்

முன்முறை விதியா லிந்த
முழுநீசப் பாவி கையால்
என்விதிப் படவே யுண்டு
இறப்பவன் றனக்கே மாள்வு[1]
பின்விதி யெனக்கே நன்றாம்
பெரும்புவி யாள்வோ மக்கா
உன்விதி நல்ல தாகும்
ஒழிவரா வாழ்வீர் தாமே[2]

வைகுண்டர் கைது

என்று மகிழ்ந்து எம்பெருமா ளுள்ளடக்கி
மன்று தனையளந்த மாலோன் நடக்கலுற்றார்

கெட்டின கெட்டைக் கிறுக்க முடனிறுக்கிக்
கட்டின கட்டோடே கடுநீசன் தானடத்தி

ஏசுவார் மாயவரை எறிவார்காண் மாயவரைப்
பேசுவார் மாயவரைப் பேயனென்பார் மாயவரை

இப்படியே நீசக் குலங்களெல்லா மாயவரை
அப்படியே பேசி அடித்து மிகநடத்தி

நீசக் குலமிருக்கும் நெடுந்தெருக்க ளூர்வழியே
பாசக் கயிற்றோடு பகற்கள்ளனைப் போலே

தெருவுக்குத் தெருவு சிறுகுழந்தை நீசக்குலம்
வருகின்ற மாயனையும் மண்கட்டி பேர்த்தெறிவார்

தலையைப் பிடித்திழுப்பார் சடைப்பேயன் பேயனென்பார்
இலைசருகு போலே எரியுகின்ற சாதியெல்லாம்

நொண்டியோ வென்று நெளியிலே குத்திடுவான்
குண்டியிலே யொருவன் கோல்கொண்டு குத்திடுவான்

நம்மள் குலத்தை நாணங் கெடுக்கவந்த
பம்மல் குறும்பேயன் பம்பைதனைப் பின்னுமென்பார்

அதிலுஞ் சிலபேர் அடடாவோ வென்றிடுவார்
மதிலேறி வந்து மாமட வார்சிலர்கள்

பா. பே: 1. இரப்பனென வந்ததாலே (கொ. ஏ.)
,, 2. உயர்தர்மப் புவியை யாள்வீர் ,,

இவன்தா னடியோ என்னையுமே ஆடவைத்து
சவந்தனையே சுட்டதுபோல் தான்சுட்டப் பேயனிவன்

தலைமயிரைப் பனையில் தான்பங்கு வைத்திருக்கிக்
குலையக் குலையக் கொன்னகொடும் பேயனிவன்

என்று எறிவார் இவர்சிலர்க ளம்மானை
அன்றது கண்டு அதிலுஞ் சிலமடவார்

ஆமடியோ வுங்களையும் அழைத்தானோ வீட்டில்வந்து
ஓமடியோ விந்த இறுமாப்புக் காட்டாதுங்கோ

அன்றைக் கவனை அடிவணங்கி நின்றுகொண்டு 11460
இன்றைக் கவனை எறியத் துணிந்தாயோ

என்று அதில்சிலர்கள் எறியாதே யென்றுரைப்பார்
நன்று நன்றென்று நாரணரு முள்ளடக்கி

ஒருத்திக் கொருத்தி உரைத்துக்கொள்ளுங் கோவெனவே
கருதிமுகம் பாராமல் கண்ணர் மிகநடந்தார்

பாவிக் குலங்கள் பச்சைமால் நாரணரைத்
தாவிச் சுசீந்திரத்தைத் தானோக்கிக் கொண்டுசென்றார்

கொண்டுபோ கும்வேளை கொடும்பாவி நிட்டூரன்
விண்டுரைக்கக் கூடாத வேதனைகள் செய்யலுற்றான்

அய்யய்யோ மாயவரை அன்னீத மாபாவி 11470
செய்த வினைகளெல்லாம் செப்ப முடியாதே

கொண்டுவிட்டு மாயவரைக் கூண்டகலி ராசன்முன்னே
கண்டு கலிராசன் கருத்து மிகத்தேர்ந்து

பார்ப்போம் பரிட்சை பயித்தியக்கா ரனுடனே
தாற்பரிய மாகத் தன்விரலின் மோதிரத்தைக்

கழற்றி யொருவர் காணாமல் கையடக்கி
சமுத்தி வருவது தானறியா நீசனவன்

ஏதடா வென்றன் கைக்குள் ளிருப்பதுதான்
ஓதடா வுன்றன் உற்ற வலுவாலே

அப்போது மாயவனார் அடச்க மிகவறிந்து 11480
இப்போது தானுரைத்தால் இந்தநீ சக்குலங்கள்

கண்டு பிடித்துக் கட்டுவார் நம்மையுமே
தொண்டுசெய்யுஞ் சான்றோர் துயரமது மாறாது

நாம்நினைத்தக் காரியமும் நடவா தானதினால்
ஏனிதைத்தான் சொல்லப் போறோ மௌனவடக்கி

எல்லாம் படைத்த ஏகன் கிருபையென
அல்லா நினைத்தபடி ஆகுவதே யாகுமென்றார்
அப்போது நீசன் அவன்வெகுளி யாயுரைப்பான்
இப்போ தொருமருட்டாய் இவன்சமைந்தான் சுவாமியென்று
மருளிதுதா னென்று மாநீசன் தான்வெருண்டு 11490
அருளோன் றறியாத அன்னீத மாபாவி
கொண்டுபோ சறடன் கூண்டவன் முன்பதிலே
என்றுரைத்த போது ஏவல்சீவா யிகளும்
நடத்தி யிழுத்து நாரா யணரையுமே
கடத்திச் சறடன் கண்டிருக்கக் கொண்டுவிட்டார்
உடனே சறடன் உபாயமதைப் பார்போமென்று
தடதடென வெழுந்து சாராய மானதிலே
அஞ்சுவகை நஞ்சு அதில்கலந்தான் மாபாவி
நஞ்சில்லை யென்று நல்லபா லென்றீந்தான்
பாலென்ற போது பச்சைநாத னுமகிழ்ந்து 11500
காலனைக்கா லாலுதைத்த கடவுளார் தாமகிழ்ந்து
வேண்டி யகமேற்றார் வேதநா ராயணரும்
ஆண்டி யதனால் அஞ்சா திருப்பதையும்
பார்த்துச் சறடன் பண்பா யகமகிழ்ந்து
வேற்றொரு சூட்சம் வேறேயுண் டாகுமென்று
என்னமோ வென்று இவனுணர்ந்து பாராமல்
பொன்னர் மயக்கம் பெரிய மயக்கமதால்

சுசீந்திரத்தில் வைகுண்டர் சிறை

கொடுபோங் கோவென்று கூறினான் சேவரொடு
வெடுக்கெனவே கொண்டு வெறுநீசன் டாணாவில்
அடைத்துவைத்தா னங்கே அன்னீத மாபாவி 11510
திடத்தமுடன் நாரணரும் சிந்தைமிக மகிழ்ந்து
இருந்தா ரேயங்கே ஏழைக்கிரங்கி யவர்
தருந்தார மாயோன் தர்மம் மிகநினைத்துச்
சான்றோ ருக்காகத் தடிவிலங்கி லுமிருந்தார்
மாண்டோ ரையுமெழுப்பும் மாய வலுவாண்டி

சிறைச்சாலையின் தன்மை

அய்யோ அவரை அடைத்துவைத் தேயிருந்த
பொய்யோ புரைக்குள் பொறுக்குமோ கண்ணுகண்டால்

மோளுக் குழியில் மொகுமொகென வேபுழுக்கள்
தோளு வழிபுழுக்கள் தூணிமிகச் சொரியும்
அட்டை மிதக்கும் அரியத்தே ளீமிதக்கும்
விட்ட நரகு மிகுவாய்ப் புழுமிதக்கும்
நாற்றத் துறைகள் நரகத் துறைபோலே
பார்த்த விடமெல்லாம் பலபுழுக்க ளுஞ்சரிய
ஐயோ அவரை அடைத்த புரையதிலே
கையாடி நிற்கக் காரணமோ மாயவற்குச்
சான்றோ ருக்காகத் தர்மக் குருநாதன்
மீண்டு முழியாமல் முகமலர்ந் தங்கிருந்தார்
ஏழை களுக்காக ஈரொன்றொரு நாளாய்
மீளாச் சிலுவையிலே முள்ளா லடிகள்பட்டு
மரித்துயிர்த் தெழுந்ததுபோல் மாயக் குருநாதன்
இதுவுகத்துக் கிப்புரையில் இருந்தே யழுந்தவென்று
இருந்தாரே மாயவனார் ஏழைகளுக் காயிரங்கி
கருந்தார மார்பன் கருத்தில் மிகவடக்கி

வைகுண்டரை அனந்தாபுரம் கொண்டு செல்லல்

எல்லா மடக்கி இவரிருக்கும் நாளையிலே
பொல்லாக் கலியன் புறப்பட்டான் மேற்கெனவே
இப்பே யனையும் இங்கேகொடு வாருமென்று
அப்போது சொல்லி அவனடந்தான் மேற்கெனவே
உடனே சிவாயி உற்றநா ராயணரைத்
திடமாகக் கூட்டி சிணமே நடக்கலுற்றான்
கொண்டு போனாரே கோட்டாற்று ஊரோடே
கண்டுபெரும் பாவியெல்லாம் கட்டிகொண்டு தானெறிய
எறிவார் சிலபேர் ஏசுவா ரேசிலபேர்
வெறிபேய னென்று விரட்டி மிகவெறிவார்
எல்லாம் பொறுதியுடன் எம்பெருமா ளுமடக்கி
கல்லாரை யெல்லாம் கசக்கியெறி வேணெனவே
மனதி லடக்கி மாய நெடுமாலும்
கனகத் திருமேனி கண்கவிழ்ந் தேநடந்தார்
நடந்தாரே கோட்டாறு நல்ல பிடாகைவிட்டுக்
கடந்தாரே சுங்கான் கடையெல்லைத் தானும்விட்டுப்
பத்மனா புரத்தெல்லைப் பார்த்துத் தெருவோடே
உற்பனமாய் மாயன் உள்தெருவோ டேநடக்க

ஆகாதப் பாவியெல்லாம் அவரைக்கண் டேபழித்து
வாயாரப் பேசி வைதாரே நீசரெல்லாம்
அதிலு மன்போர்கள் அவரைக்கண் டேபணிந்து
இதுநாள் வரையும் இவர்நடந்த சட்டமதில்
பொல்லாங்கைச் செய்தாரெனப் பேருநாம் கேட்டறியோம்
எல்லாங் கடைதலைக்கு இட்டதர்ம மேகாக்கும்
என்றன்போர் சொல்லி இவரழுது நின்றனராம்
அன்றந்த நாதன் அதுகடந்துப் போயினரே
போனாரே தக்கலையில் புரைக்குள் ளேயிருந்து
மானான பொன்மேனி வாலரா மங்கடந்து
வாரிக் கரையும் வாய்த்த நதிக்கரையும்
சீரிய நாதன் சென்றுகண் டேநடந்தார்
நடந்து திருவனந்த நல்லபுரத் தெல்லைகண்டு
அடர்ந்த மரச்சோலை அடவி வனங்கள்கண்டு
கண்டுகொண் டெம்பெருமாள் கண்கொள்ளாக் காட்சியுடன்
பண்டுநாம் சீரங்கத்தைப் பார்த்தகன் றேநடந்து
இவ்வூரைக் கண்டு எத்தனைநா ளாச்சுதென்று
செவ்வுமகா விஷ்ணுவும் சிந்தைக்குள் ளேயடக்கி

சிங்காரத் தோப்பில் சுவாமி சிறை

அவ்வூரைப் பாராமல் அந்த வனமதுக்குள்
எவ்வுயிர்க்குந் தானாய் ஈயுகின்ற பெம்மானும்
நாட்டுக் கலியதுக்காய் நற்சோத னையெனவே
நீட்டுந் திருக்காலில் நீசனிட்ட விலங்கோடே
ஏழைகளுக் காக இருந்தார்பா ராவதிலே
கோழைக் குடும்பக் குறும்பர் தமைவதைக்க
மனுப்பா ராவதிலே மாயாண்டி தாமிருந்தார்
தனுப்பா ரமடக்கித் தாழ்மையுட னேயிருக்க
ஆகாத நீசன் அழியும் நினைவதினால்
போகாத படிக்குப் பேயன் தனைவிலங்கில்
போட்டு வையென்றும் புள்ளி பதனமென்றும்
கோட்டுக்கா ரர்தமக்குக் கொடுத்தானே வுத்தரவு
அந்தக் கலிராசன் அவனுரைத்த வுத்தரம்போல்
சந்தமுனி மாயனையும் தான்விலங்கி விட்டுவைத்தான்
அப்போது மாயன் அதியசான் றோர்களுக்காய்
இப்போ பொறுதிகொண்டு இருந்தே னெனவிருந்தார்

நாட்டுச் சோதனைக்காய் நாராயணர் விலங்கில்
நீட்டின காலோடே நிலம்பார்த் தேயிருந்தார்

சாணான் பால்வைத்துச் சந்தோசப் பாலேற்று
நாணாம லெம்பெருமாள் நற்சோலையி லிருந்தார்

சோலையில் வாழ்பறவை சாமிவந்தா ரென்றுசொல்லி
ஏலேல முங்கூறி எங்நேர முந்தொழுது

நன்றான மாமரமும் நற்பறவை யானதுவும்
கொண்டாடிக் கொண்டாடிக் கொஞ்சிவிளை யாடிருக்கும்

இந்தவனச் சோலையிலே எம்பெருமாள் தானிருக்க
சந்த முடனருட்கள் சதாகோடி யாகவந்து

தொழுது நமஸ்கரித்துத் தூயோன் பதம்பூண்டு
முழுது முன்பாதமென மொய்குழ லார்சிலர்கள்

நாற்பது வயசாய் நான்பிள்ளையில் லாதிருந்தேன்
காப்பதுன் பாதமென கண்டு தொழுததற்பின்

தந்தாரே யெங்களுக்கு சந்ததி தழைத்தோங்க
வந்தாரே நாயடியார் வாழு மனையிடத்தில்

என்ன உபகாரம் இவர்க்குநாம் செய்வோமென்று
கன்னல் கதலிக் கனிகள் கொடுப்போமோ

தர்ம மதால்தீர்த்தச் சஞ்சலங்க ளானதையும்
அம்மம்மா சொல்ல ஆராலு முடியுமோடி

குட்டம் பதினெட்டும் குடித்தபத மொன்றதிலே
கட்டம் முதலாய்க் காணாப் பறந்ததுவே

இப்புதுமை செய்தவர்க்கு இப்போ தொருபுதுமை
கொப்புளிக்கு முன்னே கூடா தோஇவரால்

ஏதோ வொருதொழிலாய் இவர்பம்ம லாயிருக்கார்
சூதரல் கொடுமைவந்து சுற்றுங்காண் நீசனுக்கு

என்று சிலபெண்கள் ஏழைபங் கோன்றாளை
கண்டு தொழுது கருத்தகலா நின்றிடுவார்

அப்படியே நருட்கள் ஆதிநா ராயணரை
செப்படியே யவரவர்க்குச் செய்தநன்றி சொல்லியவர்

கூரைக்குப் போகக் கூடநினை வில்லாமல்
நாரணரைச் சூழ்ந்து நமஸ்காரஞ் செய்துநிற்பார்

சூழ்ந்து நருட்கள் தொழுதுமிக நிற்கையிலே
தாழ்ந்துசா குங்கலியன் சறடன் தனைநோக்கி

பேயனொரு சாணானைப் பிடித்துக்கொடு வந்தோம்நாம்
தூய இரும்பு விலங்சதிலே போட்டுவைத்தோம்

கடுவாய் சோதனை

சாமியென்று பாவித்த சாணான்தனை நாமும்
காமிசத் தால்பெருத்த கடுவாய் தனைவருத்தி
ஏவிவிட்டுப் பார்த்து இருவகையுந் தானறிந்து
போவெனவே சொல்லிப் பேயன் தனையனுப்ப
வேணுமே யிப்போ விவரமென்ன வென்றுரைத்தான்
ஆணுவ மூர்க்க அரச னிதுவுரைக்க
நல்லதுதா னென்று நாட்டமுற் றுச்சறடன்
வல்லபெலச் சேவுகரை வாவென் றருகழைத்து
இப்போ தொருநொடியில் ஏழுமலை யுந்தேடி 11630
வெற்போடு வெற்பெல்லாம் வேக முடன்தேடி
வேகம் பெரிய வேங்கைகடு வாய்பார்த்து
நாகமதிலுங் கடிய நல்லகடு வாய்பார்த்து
நாழிகை ஏழரைக்குள் நம்மிடத்தில் கொண்டுவர
தூளி யதுபறக்கும் சூறா வளியதுபோல்
கொண்டுவா வென்னக் கூறிச் சறடனுமே
விண்டுரைப்பான் பின்னும் வீரியமாய்ச் சேவகர்க்கு
நன்று மொழிகேளும் நல்வீரச் சேவகரே
இன்றேழு மணிக்கு இங்குகொண்டு வராட்டால்
தூக்கியே வுங்களையும் தூண்டலிலே போட்டிடுவோம் 11640
ஆக்கினைகள் செய்துவுங்கள் ஆமிசத்தை வாங்கிடுவோம்
என்றுமே சேவகரை இறுக்கிப் பயமுறுத்தி
இன்றுபோங் கோவெனவே ஏற்றவரி சைகொடுத்து
அனுப்பினான் சேவகரை அந்தவே ளைதனிலே
பனிப்பிசினும் வெயிலைக் கண்டு பதறினாற்போல்
பதறியே சேவகர்கள் பண்பாகச் சட்டையிட்டு
குதறியே வந்து கூண்டுரைப்பார் மாயனொடு
நாரா யணரே நாங்கள்போ குங்கருமம்
பேராய்ப் பலிக்கவேணும் பெரிய திருமாலே
உம்மைச்சோ தனைபார்க்க ஒருகடுவாய் கொண்டுவர 11650
செம்மையுள்ள ராசன் சினமே யனுப்பினார்நாண்
ஆனதனால் கடுவாய் அடியோங்கள கையதிலே
போனவுடன் சிக்கிடவும் புண்ணியரே வரந்தாரும்

என்றுரைக்கச் சேவகர்கள் எம்பெருமா ளுள்ளமதில்
நன்று நன்றென்று நாரா யணர்சிரித்து

விடைகொடுத் தார்கடுவாய் வேகமுடன் சிக்கிடவும்
படைச் சேவகத்தார் பாரமலைத் தாமேறி

கடுவாய் கிடக்கும் காடு மிகப்பார்த்து
முடுகித் தலையாரி முடிச்சு வலைவளைந்து

காடு கலைத்துக் கடுநாய்கள் விட்டேவி
வேடுவர்க ளெல்லாம் விரைந்து கலைத்தனரே

கலைக்க வொருகடுவாய்க் கடுங்கோபங் கொண்டெழுந்து
வலைக்குள் நுழைந்ததுகாண் மாயவனார் தன்செயலால்

உடனேதான் சேவகர்கள் ஓடிமிக வளைந்து
அடவுடனே வலையை அமர்த்தி மிகப்போட்டு

உபாயத்தாற் சென்று ஒருகூட்டுக் குள்ளடைத்துக்
கபாடத்தாற் கட்டிக் கனகூடு தானெடுத்துத்

தாமரை குளத்துச் சன்னாசி பாதமதால்
காமு மிராசனுக்கு நாடிப் பிழைத்தோமே

நல்லவென்னி யுண்டு நற்சாணாச் சுவாமியிடம்
வல்லவன் தானென்று மாதயவால் கொண்டாடி

தேடித் திரியாமல் திக்கெங்கும் வாடாமல்
ஓடித் தவிக்காமல் உற்றசாணாச் சாமியினால்

நாமும் பிழைத்தோம் நற்கடுவாய்க் கொண்டுவந்தோம்
சீமையாளு மரசன் செப்பும் வாக்குப்படியே

கடுவாயைக் கொண்டு காலமே போவோமென
வெடுவாய்க் கூடதுக்குள் வேங்கை தனையிருத்தி

சுமந்துகொடு வந்தார் சேவக ரும்படையும்
அமர்ந்த கடுவாய் அலறுகின்ற வோசையினால்

நருட்கள் மிகப்பதறி நாற்கரையு மாட்கள்விட்டு
வருகின்ற வேளை யாகோடி யாய்ச்சனங்கள்

சாமியென்ற சாணானைச் சோதிக்க வேணுமென்று
ஆமிசமாய்க் கடுவாய் அதோகொண்டு போறாரென

பார்க்க வருஞ்சனங்கள் பலசாதி யுங்கோடி
போர்க்குத் திரள்போல் போற வகைபோலே

எண்ணிறந்த நருளாய் இதிற்கூடி வந்ததுவே
மண்ணளந்த நாதன் மனமகிழ்ந் தேயிருக்க

சாமி யருகில் சூழ்ந்திருந்த சான்றோர்கள்
நாமினித்தான் செய்வதென்ன நாதனே யென்றுசொல்லி
கேட்டுநா ராயணரும் கீழ்ச்சுண்டுக் குள்மகிழ்ந்து
நாட்டுக்கு அரிவிதிநான் நாரா யணனும்நான்
பட்சி பறவை பலசீவ செந்துக்களை
நிச்சயமாய்ப் படைத்த நீலவர்ண நாதனும்நான்
மண்ணே முளந்த மாயப் பெருமாள்நான்
விண்ணே முளந்த விஷ்ணு திருவுளம்நான்
நாதக் கடல்துயின்ற நாகமணி நானல்லவோ
ஏகம் படைத்தவன்நான் எங்கும் நிறைந்தவன்நான்
ஆகப்பொருள் மூன்றும் அடக்கமொன் றானதினால்
சீவசெந்துக் கெல்லாம் சீவனும் நானல்லவோ
பவம்பிறந்த நீசன் பார வுலகதிலே
இந்நீச னெல்லாம் என்னை யறியாவிட்டால்
மின்னிலத்தில் நான்படைத்த மிருக மறியாதோ
என்று அடக்கி ஏகந் தன்னைநினைந்து
ஒன்றுக்கு மஞ்சாதே உற்றமக்கள் சான்றோரே
பதறாதே யென்றனுட பாலகரே யென்றுசொல்லி
இதறாதே மாயவனார் இருந்தார்கா ணம்மானை
அப்போ தவரிருக்க அம்மிருக மானதையும்
வைப்போடு நெஞ்ச மாநீச ராசனிடம்
கொண்டுவைத்தா ரந்தக் கோபக்கடு வாய்தனையும்
கண்டு கலிராசன் கனகசந் தோசமுடன்
அன்று சிவாயிகட்கு ஆனவரி சைகொடுத்து
இன்றுகடு வாய்தனையும் இப்போது கொண்டுசென்று
கூட்டி லடைத்துவைத்துக் கோப மதுவரவே
ஈட்டிமை யாயதற்கு இரையொன்றும் போடாமல்
இன்றைக்கு வைத்து இதுநாள் கழித்தபின்பு
சென்றந்தப் பேயனிடம் செல்லவிட லாமெனவே
அடைத்துவை போவெனவே அவன்விடைகள் [தான்கொடுக்க
திடத்தமுடன் சேவகர்கள் சென்றடைத்தார் கூடதிலே
அன்றிராச் சென்று அடுத்தநாள் வந்ததற்பின்
இன்றுகடு வாய்திறந்து இகழ்ச்சியது பார்ப்போமென்று

வரி எண் 11700 கொ. ஏ.

வந்தான்கா ணந்த மாநீசப் பாதகனும்
தந்தாய்ச் சறடன் சௌனி கௌடனுமே

கவுடன் வெகுடன் கீர்த்திதுரை சானிகளும்
மகுடவர்த்தனர் முதலாய் மந்திரி மார்களுமாய்

துலுக்கர் சலுப்பருடன் சீவாயி மார்களுமாய்
அலுப்பர் பட்டாணிகளும் ஆனகரி காலாளும்

காலாளும் வீரர்களும் கருமறவர் சேகரமும்
சூலாளும் தோளாளும் சூழ்ந்தபடை யாளர்களும்
ஒக்கத் திரண்டு ஒருமித்தோங் காரமுடன்
மிக்கத் திரண்டு வெடியாயு தத்துடனே
ஆனைக்கா ரர்கோடி அம்புக்கா ரர்கோடி
சேனைக்கா ரர்கோடி திரண்டுவந்தா ரம்மானை
இந்தப் படையோடும் எச்சாதி தன்னோடும்
வந்து வளைந்தார் மாகடுவாய்க் கூட்டையுமே

அப்போது ராசன் அருகில்தலை யாரிகளை
இப்போது இந்த ஏற்றகடு வாய்தனையும்
குண்டியிலே கம்புகொண்டு குத்துவது கோபம்வர
பண்டு நாமடைத்த பயித்தக்கா ரன்தனையும்
இக்கூட்டி னுள்ளே இப்போது தள்ளுமென்றான்
அக்கூட்டுக் குள்ளே அய்யா இருந்தனரே
கண்டுகடு வாயதுவும் கம்பதுக் கேபதறி
பண்டு படைத்த பகவான் தனையறிந்து
உலையில் மெழுகதுபோல் உள்ள மிகவுருகி
அலையில் துயில்வோரை அடிவணங்கி நின்றதுவே
அதறி மிகமுழங்கி அதுகவிழ்ந்து தான்பயந்து
பதறி யதுகிடந்து படுக்கை யிளகாமல்
இடறு வருமென்று எள்ளளவும் பாராமல்
நீச னவன்குத்த நெடுஞ்சறடன் தன்வெடியால்
வாச வொருகிருத்தி வன்னப் பொடிநிறைத்து
விட்டான் கடுவாய்மேல் விதறி யிளகுமென்று
மட்டாய்க் கடுவாய் மாறி யிளகாமல்

கிடந்ததுகா ணையா கிருபை யதினாலே
தடந்தெரியா வண்ணம் சனங்கள் மிகப்பார்க்க

வரி எண்: 11744 அ. ஏ.

ஈட்டி யெடுத்து இனிக்குத்த வேணுமென்று
மேட்டி யொருவன் விரையாகக் குத்திடவே

எட்டிக் கடுவாய் ஈட்டி தனைப்பிடித்து
விட்டிடவே யருகில் நின்றதொரு வேதியனை

குத்திச்சே யீட்டி குடல்பீற வம்மானை
கத்தியும் பட்டுக் கதறியொரு வன்சாக

பார்த்திருந்த நீசப் பாதகனு மேதுரைப்பான்
நாற்றிசைக்கு மேராதே நன்மறையோன் பட்டதுதான்

ஆயிரம் பசுவை அடித்துமிகக் கொன்றாலும்
தோச மீதல்லவொரு சுக்கிரனைக் கொன்றதுதான்

என்னபோ லாச்சு யாம்நினைத்த காரியங்கள்
மன்னன் கலிராசன் மாசறட னுமயர்ந்து

ஞாயமீ தல்லவென்று நடந்தா னரண்மனைக்கு
தோசமொன் றேற்றோமெனச் சொல்லி மிகப்போனான்

அப்போது சனங்கள் அல்லோரு மேதுரைப்பார்
இப்போதிப் பேயனுக்கு இதுவுமொரு நல்லதுதான்

என்றுசொல்லி நீசர் ஏற்றசற டனுமே
ஒன்றுமுரை யாடாமல் உள்ளபடை யத்தனையும்

கூட்டிக்கொண்டு போனான் கோட்டையதுள் ளம்மானை
வேட்டை பலித்ததில்லை வெற்றிதான் பேயனுக்கு

பார்க்கவந் தசனங்கள் பலதிசைக்கு மிவ்விசளம்
ஆர்க்கு மிகவே அறிவித் தகன்றனரே

அப்போ சுவாமி அருகில் மிகவாழும்
மெய்ப்பான சனங்கள் மெத்தசந் தோசமதாய்

இண்ணைத் தறுவாய் ஈசுரன் காத்ததுதான்
அண்ணல் காயாம்பு அச்சுதனார் காத்ததுதான்

என்று மனமகிழ்ந்து எம்பெருமாள் நாரணர்க்கு
அன்று விசேசம் அறிவித்தா ரன்போர்கள்

கேட்டுநா ராயணரும் கீழ்ச்சுண்டுக் குள்மகிழ்ந்து
ஆட்டுவனா மாட்டுவோங்காண் அல்லாமல் வேறுளதோ

இப்படியே சொல்லி இருக்குமந்த நாளையிலே
முப்படித்தா லீசர் மொழிந்தநா ளவ்வரைக்கும்

இருப்போ மெனச்சொல்லி இருந்தார்கா ணம்மானை
அருப்பான நீசன் அலன்சிலநாள் சென்றதற்பின்

என்ன விசாரம் இப்பேய னுக்கெனவே
தன்னே யிருந்து தானினைக்கு மப்பொழுது
முன்னே யொருயுகத்தில் மூவரிய நாரணர்க்கு
அன்னமொடு பாலும் அருந்த மிகக்கொடுத்த
ஆயர் குடியில் அவதரித்த கோமானில்
தூய வொருகோனும் துணிந்தங் கெழுந்திருந்து
பத்தியுள்ள நாரணரைப் பாரா வதுஇளக்க
உத்தரித்துக் கோனும் உலகமதை யாளுகின்ற
மன்னனுட முன்பில்வந்து நின்றங்கு ஏதுரைப்பான்
தன்னதிய மானத் தலைவனேநீர் கேட்டருளும்
நம்முடைய ராச்சியத்தில் ஞங்களுட தன்னினத்தில்
எம்முடைய ஆளாய் இருக்கின்ற இச்சாணான்
சாணானு நல்ல தண்மைவெகு மானமுள்ளோன்
கோணா மனதுடைய குணமுடையோன் நல்லவன்காண்
நேர்மை யொழுங்குள்ளோன் நேர்சொல் லொருவாக்கன்
ஓர்மை யுடையோன் உபகாரக் காரனிவன்
ஆனதா லெங்களுக்காய் அரசேநீர் தாமுருகி
ஈனமிலா தெங்களுக்காய் இரங்கு மெனத்தொழுதான்

வைகுண்டர் விடுதலை

அப்போது ராசன் ஆவன்மனது தானிளகி
இப்போ திவனை யாமனுப்பி விட்டிடுவோம்
விட்டா லவனும் மேலு மிருக்குமுறை
கட்டாகச் சொல்லிக் கைச்சீட் டெழுதிவைத்து
போகச்சொல் லென்று போகண்ட னார்க்குரைக்க
ஆக மகிழ்ந்து ஆயன் மறுத்துரைப்பான்
என்ன விதமாய் எழுதிவைக்கும் வாசகங்கள்
மன்னவனே சொல்லுமென்று மாறி யடிதொழுதான்
அப்போ தரசன் அல்லோரு மேகேட்க
இப்போ திவனினத்தில் எத்தனைபேர்க் கானாலும்
ஒப்போ டுறவாய் ஒத்திருந்து வாழ்வதல்லால்
சற்பப்போ லொத்த சர்வசா திதமக்கும்
உத்தரவு சொல்லாமல் உபாயமாய்த் தானிருந்து
மற்றுமொரு சாதிகளை வாவென்று கேட்காமல்
தன்னொரு சாதித் தன்னோ டிருப்பதல்லால்
பின்னொரு சாதிப் பிதனம்வைத் தெண்ணாமல்

இனத்தோடே சேர்ந்து இருப்பேனா னென்றுசொல்லி
கனத்தோ டவனும் கைச்சீட் டெழுதிவைத்துப்

பின்னவன்றன் எல்லையிலே போகச்சொல் லென்றனனே
மன்னன் கலியுரைத்த வாக்குப் படியெழுதி

ஒப்பமிடச் சொன்னான் உலகளந்த பெம்மானை
செப்பமுடன் நாரணரும் சிரித்து மனமகிழ்ந்து

நம்மாலே சொல்லி நகட்டப் படாதபடி
சும்மா அவன்வாயால் சொல்லிச் சுமைசுமந்தான்

ஈதல்லோ நல்ல இயல்கா ரியமெனவே
ஆதல்லோ வென்று அரிமா லகமகிழ்ந்து

கைச்சீட்டை வேண்டிக் கைகொண்டு தாங்கீறி
வச்சுக்கோ வென்று மண்ணில் மிகப்போட்டார்

கீறிவைத்த ஓலைதன்னைக் கெடுநீசன் தானெடுத்து
மாறிக் கொருத்து வைத்தனன்கா ணம்மானை

உன்னுடைய இல்லிடத்தில் உடனேநீ போவெனவே
குன்னுடைய நீசன் கூறினா னம்மானை

அப்போது மாயவனார் ஆகட்டென வுறுக்கி
இப்போது நீநினைத்த லக்கதிலே போவேனோ

தேவ னினைத்த தேதியுண் டவ்வேளை
போவே னெனச்சொல்லிப் பெரியோ னகமகிழ்ந்து

நல்லவரே மக்காள் நாம்நினைத்த தேதியது
வல்லவரே வருகும் மாசிபத் தொன்பதிலே

கிழக்குநாம் போவோம் கீணமதிர நீங்களெல்லாம்
விளக்கு வொளிபோல் வீரம தாயிருங்கோ

என்றுரைக்க நாதன் இசைந்தமக்க ளெல்லோரும்
நன்று நன்றென்று நாதன் பதந்தொழுதார்

தொழுது அவரிருக்கத் தூயத் திருமாலும்
முழுது மனந்த மூதூரை விட்டகன்று

தெளிவாய்த் தவசு சிறந்து தழைத்தோங்க
பழுதில்லாத் தெச்சணத்தில் பரமனமக் கேயருளி

தந்தயச் சிறந்த தாமரையூர் நற்பதியில்
சிந்தை மகிழ்நாதன் சீக்கிரம் போகவென்று

நினைத்துத் திருமால் நின்னயமாய் உள்ளடக்கி
கனத்த புகழ்சான்றோர் கைக்குள்ளே நிற்பவரைப்

பைய அழைத்துப் பயண மெனவுரைக்க
உய்யமிகக் கொண்டோர் உல்லாச மேயடைந்து

சந்தோசங் கொண்டு சங்கடங்கள் தீர்ந்ததென்று
வந்தோர்க ளெல்லாம் மாயவரைத் தொட்டில்வைத்து

ஏந்தி யெடுத்து இயல்வா கனம்போலே
ஓர்ந்து வருக உற்ற அனந்தம்விட்டு
கண்டுநீ சப்பாவிக் கர்த்தாவைத் தானிகழ்ப்பாய்
கொண்டுபோஞ் சாணாரைக் கூடிமிகச் சிரிப்பார்
சாமியென்றோன் பட்ட சளங்களெல்லாம் பார்த்திருந்தும்
வாய்மதத்தால் பின்னும் வழுங்கல் சுமப்பதுபார்

பிழைப்பில்லை யென்று புத்திகெட்ட சாணார்கள்
உழைக்க மதியற்று உளத்துகிறான் தான்சுமந்து

பேயனைச் சுமந்து புலம்பித் திரிவதற்கு
நாயன் முன்னாளில் நாட்டில் படைத்ததுபார்

என்றுமிகத் தூசணிப்பார் ஏற்றபுகழ்ச் சான்றோரை
அன்று அதில்சிலபேர் அல்லகா ணென்றுசொல்லி

நம்மளுக் கென்ன நட்டம்வந்து போச்சுதுகாண்
சும்மா அவனினத்தோர் சுமந்துகொண்டு போறதல்லால்

ஏனிந்தப் பேச்சு யாம்சொல்லப் போறோமென
தானிந்தப் பேச்சு சனங்கள்பலர் சொல்லிடவே

சொல்லன்பு வன்பு சுவாமி மிகப்பார்த்து
நல்ல அனந்தம்விட்டு நாடும்வால ராமம்விட்டுச்

செல்ல அரியும் சிறப்பா யகமகிழ்ந்து
வல்ல வழியில் வாழுகின்ற வூரும்விட்டுப்

பள்ளிவா சல்விட்டுப் பார்வதி யகரம்விட்டுப்
துள்ளிக் கோட்டாறு சுசீந்திரத் தலமும்விட்டு

வேக மடக்கி விளியிட்டு வண்டுறுக்கி
ஆகமத்தின் தேதி அடுத்தாலா கட்டெனவே

சொல்லுவே னான்வெளித் தோன்றி வருகையிலே
வெல்லுவே னானென்று விசையடக்கி எம்பெருமாள்

தொட்டிலி லிருந்து சுவாமி விளியுமிட்டு
மட்டி லிருந்த வளர்தா மரைப்பதியில்

வந்து பதிகண்டு வட்டமிட்டுத் தாலாடி
விந்து வழிகளுக்கு மேற்கெதிக ளாகுமென்று

இன்றுமே லெனக்கு ஏற்றவெகு சந்தோசம்
பண்டு எனக்குப் பகர்ந்த குருமொழிபோல்

துவையல் தவசு- வாகைப்பதி

சான்றோரை நல்ல தவத்துக் கனுப்பிடவும்
பண்டோர் நமக்குப் பகர்ந்தபடி மாதர்களை

நாடு மணங்கள் நல்லகலி யாணமுதல்
வீடுவகை சொத்து விருதுவே டிக்கையுடன்

தேருந் திருநாளும் திருக்கல்யாணக் கொலுவும்
பாரு புகழப் பாவாணர் கீதமுடன்

நாட்டில் மனுக்கள் நல்லோர்கள் வாழ்வதிலும்
மேட்டிமைக ளாக மிகுவாழ்வு சேர்க்கையுடன்
வேண்டும் பவிசு மிகுவாழ்க்கை நன்மையொடும்
தாண்டும் பரியும் சனங்கள் மிகக்குழைவும்

கொடியுமிகக் கட்டி கொக்கரித் தெகுனையுடன்
வெடியெக்காள முடன் வெற்றியி டம்மானமிட்டு
நாட்டில் சிறப்பதிகம் நாமினிமேல் செய்யவென்று
தாட்டிமையாய் நாதன் சாணாருக் கப்போது
அறிவில் விநோதம் அதிகநே ருத்தமமாய்
குறியாய் மனதில் குதிக்கும் படியருள
அருளான விஞ்சை அருள்கொடுக்கு மாலோனும்
மருளாமல் சாணார் மனதி லுருவாக
முனுநேரந் துவைத்து உச்சி யொருநேரம்
வேணும் பச்சரிசி வெற்றிச் சிறுமணியும்
வேகவைத்து நன்றாய் விரைவாய் மணலிலிட்டுத்
தாக மில்லாமல் தவசிருக்க வேணுமென்று
பெண்ணோ டாணும் பிறந்தபிள்ளை தன்னோடும்
கண்ணான கட்டில் கலருங் கிழவிவரை
சூலி யிளம்பிள்ளை திரண்ட மடவாரும்
மாலி னருளால் வஸ்துவகை தாமறந்து
வீடு மனைமறந்து விற்று விலைகள்செய்து
ஆடுமா டுகளையும் ஆனமிரு கங்களையும்
ஒண்ணிலரைப் பாதியென விற்றாரே சொத்ததனை
மண்ணு மறந்து மாடாடு தான்மறந்து
ஆண்டபண்ட மெல்லாம் அகல மிகமறந்து
கூண்டபண்ட மெல்லாம் கூசாம லேமறந்து

அனுபோக மற்று ஆண்பெண் ணிளகாமல்
இனிபோக மற்று இருந்தார் தவசெனவே
எல்லோரு மிக்க இருக்கத் தலம்பார்த்து
எல்லோரு மேக அவர்கள் மனதிலுற்று
நாத னரிநாதன் நாரா யணநாதன்
சீதக்குரு நாதனிடம் சென்றா ரவர்பதத்தில்
சென்றே யவருடைய சீர்பாதந் தெண்டனிட்டு 11930
இன்றேக எங்களுக்கு இப்போ விடையருள்வீர்
என்று சான்றோர்கள் எல்லோரும் போற்றிநிற்க
அன்று பெருமாள் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி
நாம்நினைத் ததுபோல் நாடினது காரியந்தான்
தாம்நினைத் ததுபோலே தாம்நடத்து வீரெனவே
உத்தரவு சொல்ல உடைய வழிச்சான்றோர்
சித்த ருடவருளால் சென்றார் தவமதுக்கே

விருத்தம்

தவமது செய்ய வென்று
சடுதியிற் சான்றோ ரெல்லாம்
உகமது அளந்தோன் பாதம்
உண்டென மனதி லாக்கி
வகைபொரு ளாசை யற்று
மனைவிகள் மக்கள் கூட 11940
திகையது நோக்கி வாரி
துவரயம் பதியிற் சேர்ந்தார்

மண்ணொடு மக்க ளாசை
மாடுடன் வீடு ஆசை
பெண்ணொடு பொருளி னாசை
பூதலப் பொன்னி னாசை
எண்ணொடு எழுத்தி னாசை
இடறுபொல் லாது வேசை
ஒண்ணொடு ஆசை நீக்கி
உடையுவ னாசை கொண்டார்

கொண்டுநல் மனதிற் பூண்டு
குருபரா தஞ்ச மென்று
பண்டுநல் துவார கையம்
பதிவட வாசல் தன்னில்

சென்றுநல் வாகை சூழ்ந்த
செகற்கரை தனிலே வந்து
இன்றைநற் பதியி தாகும்
என்றவர் இருந்தார் தாமே

இருந்தனர் தலமும் பார்த்து
ஏகநல் வழியுங் கண்டு
பொருந்திடும் ஞான வான்கள்
புண்ணிய மனதி லெண்ணி
வருந்திடக் கனிவைக் காணும்
வாகைநற் பதியி தாகும்
தெரிந்திடச் செகலில் மூழ்கி
சிவகலை யணிந்தார் தாமே

அணிந்தவர் பெண்ணு மாணும்
அன்புடன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
துணிந்தவர் தங்கள் தங்கள்
துயரங்க ளறவே நீக்கிப்
பணிந்தவர் நாதன் தன்னைப்
பரிவுடன் மனதுள் ளாக்கித்
தணிந்தவர் கோப வேகத்
தகுளியைத் தள்ளி வாழ்ந்தார்

நடை

வந்தே தவசு வாகைப் பதிதனிலே
சந்தோச மாக சனங்க ளிருக்கையிலே
அந்திசந்தி யுச்சி ஆகமு ணுநேரம்
நந்தி யருளால் நல்ல துணிதுவைத்து
உவரி தனில்துவைத்து உவரிநீர் தான்குடித்து
உவரிநீர் தன்னில் உற்றன்ன மேசமைத்து
உச்சி யொருநேரம் உணவு மிகவருந்தி
மெச்சு புகழ்ந்த விடியவொரு சாமம்வரை
உகப்பாட்டு ஓதி உற்ற அபயமிட்டு
வகையாய் விடிய வரும்நா ழிகையேழில்
துணிகள் துவைத்துத் தோய மதிலிறங்கிக்
கெணியாக வேகுளித்துக் கிருஷ்ணர் பதம்போற்றி
இப்படியே நித்தம் இவர்மறவா வண்ணமுந்தான்
அப்படியே வாரி அலைவாய்க் கரையிருக்க

வாரிப் புறமாய் வளர்காற்று வாடைமிக
நீரிறைத்தாற் போலே நித்தமந் தத்தவத்தோர்
பேரி லிறைத்துப் பெருவாடை யாய்வீச
சிருகந்த நாதன் செயலா மிதுவெனவே

இருந்தார் தவசு ஏற்றரிய சான்றோர்கள்
அருந்தாமல் மற்றதொன்றும் அன்னமொரு நேரமுமாய்
வாரிநீ ரல்லால் மறுநீ ரறியாமல்
சீரியல்பாய்ச் சான்றோர் செய்தார் தவமதுவே
தவமா யிவர்கள் தாமிருக்கு மப்பொழுது
பவமா னதுநீக்கும் பச்சைநா ராயணரும்

முன்னாறு வருசம் உவந்திருந்த நற்றவத்தைப்
பின்னொரு வருசம் பேணி நடத்துமுன்னே

நீச னிடையில் நிறடுமிகச் செய்ததனால்
தோச மவன்பேரில் சுமக்கச்சா பம்புரிந்து

ஆறு வருசம் அதிற்குறைவு வராமல்
வாறு தவசு வகுத்து முடிக்கவென

புரிந்தார் தவசு பெரிய திருமாலும்
இருந்த தவசு லக்குத் திகைவதுமுன்
சான்றோர் தவத்தைத் தான்பார்க்க வேணுமென்று
ஆண்டோர் மனதில் அன்புமிகக் கொண்டாடி

அலைவாய்க் கரையில் அமர்ந்திருந்த சான்றோரை
நிலைபார்க்க வேணுமென்று நிச்சயித் தெம்பெருமாள்

உகத்துக்குத் தக்க உபாயமினிச் செய்யவென்று
மகத்துவ நாதன் மனதில்மிக வுத்தரித்தார்

தெள்ளு தனக்குச் சிணமே விடைகொடுத்து
விள்ளுறவே செய்து விடுநீ சிணமெனவே

ஆதி விடையருள அதுவெல்லா மேசமைந்து
மோதி யொருமித்து உற்றந்தத் தெள்ளினங்கள்

வந்து வளைந்ததல்லோ வாய்ந்ததவத் தோரருகில்
பொந்து பொந்துள்ளும் போடுந் துணியதுள்ளும்

வைத்தக் குடிலுள்ளும் வளைந்ததுகாண் தெள்ளினங்கள்
மெய்த்தபுகழ்ச் சான்றோர் மெலிவாய் மிகச்சடைந்து

மாடா டுகோழி வளர்ப்பில்லா மம்மிடத்தில்
ஏடா விடமல்லோ இதுசெய்யு மாய்மாலம்

இருக்கு மிடத்தில் எண்ணக்கூ டாதபடிப்
பொருக்குப் பொருக்கெனவே பொன்றக் கடிக்குதென்ன

மூணுநேரந் துவைக்கும் உற்றகலை யானதிலே
கோணியலில் பற்றும் குறுங்தெள்ளு வந்ததென்ன

படுக்க விருக்கப் பண்புசற்று மில்லாமல்
முடுக்கமதாய்த் தெள்ளு ஒதுங்கொதுங்கக் கடிக்க

இதல்லால் சான்றோர்க்கு இன்னம்விட்டுப் பார்ப்போமெனச்
சதமில்லா மூட்டை தன்னினங்க ளைவருத்தி

தவத்தைக் குலைத்துச் சான்றோரைத் தாம்விரட்டி
பகத்துவமாய் நீங்கள் பாவிப்பீ ரென்றுசொல்லி

மூட்டைக் குரைகள் மொழிந்தார் முகுந்தனுமே
சேட்டைசெய் வோமெனவே திரண்டு மிகக்குவிந்து

வந்து வளைந்தார் வானரிய சான்றோரை
முந்து பரிந்த மூண்டதெள் ளினங்களொடு

கூடிக் குலாவிக் கூட்டமிட் டேதிரளாய்த்
தேடிச் சான்றோரைச் செகலதுக்குள் ளேவிரட்ட

வேணு மெனவே விசும்புகொண் டவ்வினங்கள்
பூணு முடைமை போர்த்துந் துணியிருந்து

வாணுவமாய் ரெம்ப வந்து வளைந்துமிக
காணுதற்கு மெத்தக் கடுங்கோப மாயெழுந்து

நடையிற் கடிக்கும் நல்லிருப்பி லேகடிக்கும்
கிடையிற் கடிக்கும் கிடக்கவிடா தேயரிக்கும்

குடிக்கின்ற வெள்ளமதில் கும்பல்கும்ப லாய்க்கிடக்கும்
முடிக்குந் தலையில் முச்சிறங்கை போல்கிடக்கும்

அன்னத்தி லேமிதக்கும் அண்டைக்கல்லி லேவாழும்
முன்னெற்றி மயிரில் மிதந்துமிக முன்னுதிரும்

இடைக்குள்ளே யிருந்து இடைவிடா தேயரிக்கும்
உடையி லிருந்து ஓயாம லேயரிக்கும்

மேலெல்லா மிதந்து மிகச்சொரியும் கீழ்வழியாய்
காலெல்லாந் தெள்ளு கனமாய் மிகவரிக்கும்

மாறி யிவரெடுக்க மனதுசற்று மில்லாமல்
ஆறிப் பதறி அசையாமல் தாமிருப்பார்

வாரிக் கரையில் வளர்நண்டு சேகரமாய்
மாரித் துளிபோல் வந்து வளைந்துமிகப்

பாண்டத்துக் குள்ளே பதிந்திருந் தேவாழும்
காண்டமாய்க் கண்டு கைநீட்ட வாகாதென

தடவி யெடுத்துத் தன்னாலே போநீயென
வடவிப் போகாமல் வளர்ப்பவர்கள் போலிருப்பார்

இப்படியே தெள்ளு ஈமூட்டை நண்டினங்கள்
அப்படியே கூடி அவரலைச்சல் செய்திடவே

அல்லாமற் சான்றோர் அவரவர்கள் தேகமதில்
பொல்லாத வங்குப் பெரிய சிரங்குடனே

வெகுவாய்ப் பெருத்து மேலிலிடை காணாமல்
தகுவாய்ச் சடைத்துச் சனங்கள்மிக வெல்லோரும்

எங்கே யினிப்போவோம் எல்லோரு மென்றுசொல்லி
சங்கை யுடன்கூடிச் சமுத்திரக் கரையருகில்

போயிருக்கும் வேளை பொங்குகடல் கோபமதாய்
வாயிதமாய்த் திரைதான் வந்துகோபித் தெடுத்து

பாலதியப் பெண்கள் பண்பா யுடுத்திருந்த
சேலைரண்டு தன்னைச் செகற்கொண்டு போனதுவே

அய்யோ கடல்தான் அங்குசெல்ல விட்டுதில்லை
செய்ய விலகவென்றால் தெள்ளினங்கள் விட்டுதில்லை

வீட்டுக்குள் செல்ல விட்டுதில்லை மூட்டையது
ஊட்டுகின்ற அன்னமதில் உயரவந்து நண்டிருக்கு

தேகமதிற் சிரங்கு தினவு பொறுக்குதில்லை
வேகமுடன் காந்தல் மேகலில் பொறுக்குதில்லை

தாகத்துக் கேற்ற தண்ணீர் கிடைக்குதில்லை
பாகமுட னுண்ணப் பற்றுதில்லை தீனதுவும்

இனியெங்கே போவோம் எல்லோரு மென்றுசொல்லி
மனுப்புகழுஞ் சான்றோர் மாதமொரு ஆறாய்

இருந்தா ரதிலே ஈசன் செயலெனவே
திருந்தார மார்பன் திரும்ப வொருதலத்தில்

கொண்டுபோய்ப் பார்ப்போம் குலதெய்வச் சான்றோரைப்
பண்டு வொருசாணான் படுத்திருக் கும்வேளை

முட்டப்பதி தவசு

இதன்மேற்கு தெற்கு இருக்கு மொருபதிதான்
அதன்நோக்குஞ் சொல்ல ஆராலு மேராது

துட்டர்தமை வென்று சுற்றுமதில் கோட்டையிட்டு
முட்டப் பதிநாடு முகுந்தன்முன்னா ளாண்டதலம்

அலங்கார நற்பதியின் அழகுசொல்லக் கூடாது
வலங்கார மான வாய்த்த கடலதனுள்

தேரு பொன்பதிகள் சிங்காசன மேடைகளும்
நீருக்குள் ளேயிருக்கும் நிறங்கள்சொல்லக் கூடாது

கன்னிமா ராடும் கரியநல்ல பூஞ்சுனைகள்
பொன்னினா லேபடிகள் பூஞ்சப்பிரக் கொலுவும்

மாணிக்கக் கல்லால் வளர்ந்தமணி மண்டபமும் 12080
ஆணிப்பொன் தன்னால் அழகுபூம் பந்தல்களும்

வகையின்ன தென்று வகுக்க முடியாது
தொகையின்ன தென்று சொல்ல முடியாது

இப்பதியில் நீங்கள் இந்தநே ரம்போனால்
அப்பதியி லுங்களுக்கு அதிகப்பலன் கிட்டுமென்று

தூக்கமதில் சொற்பனம்போல் சொன்னாரே வுத்தரவு
ஆர்க்க முடனே அவரெழுந்து சொல்லிடவே

கேட்டு எல்லோரும் கெட்டிதா னென்றுசொல்லி
ஆட்டு மெனவே எல்லோருங் கொண்டாடி

நடக்கத் துணிந்தார் நாரணா ருண்டெனவே 12090
அடக்க முடனிதிலே ஆறுமா தம்வரைக்கும்

இருந்தோமே நன்றாய் இனிநடப்போ மப்பதியில்
வருந்தாமற் போவோம் மகாபரனா ருண்டெனவே

போவோ மெனவே பெண்ணா ணுடனெழுந்து
தாவமுடன் முட்டப் பதிதலத்தில் வந்தனரே

விருத்தம்

வந்தனர் பதியின் கூறும்
வாரியின் செயலுங் கண்டு
சந்தன வாரி போலும்
தலமிது நன்ற தாகும்
இந்தநற் பதியில் நாமள்
இருந்துதாந் தவஞ் செய்தால்
செந்தமி ழாயன் பாதச்
செயல்பெற வாழ்வோ மென்றார்

வாழ்வ திற்குறை வராது
மக்களுங் கிளைக ளோடு
தாழ்வ தில்லா வண்ணம்
தவமது வளர்வ தாகும்
நாள்வழிப் பலனுண் டாகும்
நாரண ரருளி னாலே
ஆள்வது திடனா மென்று
அதிலவ ரிருந்தா ரன்றே

என்றே மிகமகிழ்ந்து எல்லோரு மொருமுகமாய்
அன்றே மிகமகிழ்ந்து அதிலிருந்தா ரம்மானை
சூழ அணியாய்ச் சுற்று மதில்போலே
நீளத் தெருப்போலே நெருங்கப் புரைகள்வைத்து
வைத்தோர் திசையில் வாசலொன் றாகவிட்டு
மெய்த்தே தினமும் மிகவே துணிதுவைத்து
அன்ன மதற்கு அவித்தநெல் லேயுடைத்து
வன்னமுள்ள காய்கனிகள் வகைவகையாய்த் தான்வகுத்து
நல்லநீர் தன்னில் நாடி மிகத்துவைத்து
எல்லா வகைக்கும் இசைந்தநீ ரேயருந்தி
அந்திசந்தி நேரம் ஆதிதனைத் துதித்துத்
தந்திரம தாகத் தவசு மிகப்புரிந்தார்
கண்டிருந்த மற்ற கலிநீசச் சாதியெல்லாம்
பண்டி லமைத்ததுவோ பனையேறுஞ் சாணார்க்கு
மூனுநே ரந்துவைத்து உச்சியொருநே ரமேயருந்தி
வேணும் பகுத்தாய் மிகுவா யலங்கரித்து
வேத னவர்க்கு விதித்த விதிப்படியோ
நாதனவர் பங்கில் நாடிமிக வந்ததுவோ
எப்போமீ னுண்டு என்றே மிகப்பார்த்து
அப்போ ததைவாங்கி அரக்குரக் காயவித்து
வாயிலெடுத் திட்டு வயிறுவளர்க்குஞ் சாணார்கள்
போயிலையு மறந்து பெண்ணாணு மோர்மனதாய்
இந்தப் படியாய் இருக்க இவர்களுக்கு
முந்தை விதித்த விதிவந் தொத்ததுவோ
அவர்க ளுடுக்கும் ஆடையழுக் கில்லாமல்
இவருடுக்கச் சற்றும் எண்ணமொன் றில்லாதார்
மூனுநே ரந்துவைக்கும் உற்றதுணி பொன்னிறம்போல்
தோணுதலா யவர்கள் தேகம் பழபழென

இந்த விதமாய் இவர்கள்பா வித்திடவே
சொந்த திருமால் சேர்ந்தா ரவரிடமே

ஆதி மகாமால் அவர்பங்கி லில்லாட்டால்
ஓதி யுணவருந்த ஒன்றுந்தெரி யாதிவர்க்கு

போற்றி நம்பூரி பிராமணர்கள் தஞ்சீலை
மாற்றித் துவைப்பு மங்கலது காணுதுகாண்

இந்தச்சா ணார்சீலை ஏகச்சூரி யன்போலே
பந்த வொளிபோலே பழபழெனத் தோணுதுகாண்

பிராமண சூத்திரர்கள் பேணி யிவர்தமக்கு
நிராதனமாய்க் காய்கனிகள் நித்தஞ் சுமக்கிறார்கள்

பாக்கியங்கள் வந்ததென்று பனையேறுஞ் சாணார்க்கு
நோக்கமது வந்ததென்று நீணிலத் துள்ளோர்கள்

எச்சாதியும் புகழ்ந்து இருந்தார்கா ணம்மானை
அச்சாதி யெல்லாம் அப்படியே சொல்லிமிக

சாதிமற்றோ ரெல்லாம் தலைகவிழ்ந் திருக்கையிலே
நாதித் திருமால் நாடுகின்ற சான்றோரை

இவர்க்கருளு மாண்டு இலக்கந் திகைந்ததல்லோ
அவரவர்கள் வீட்டில் அனுப்பிவிட வேணுமென்று

தோணித்தா ரவர்மனதில் சொற்பனம்போ லெம்பெருமான்
மாணிக்கச் சான்றோர் மனமறியத் தாம்பார்த்து

இனிநாம ளிப்போ இருந்த தலத்தைவிட்டுத்
துணிவாக நாமளங்கே தொகுப்புடனே சென்றாக்கால்

நம்முடைய சாதி நகைத்திழிவு பேசுமல்லோ
எம்முடைய தவமும் இல்லையென்று போயிடுங்காண்

முன்னிருந்த வீடும் மூண்டிருந்த பண்டமுதல்
தன்னிருந்த சொத்தும் தலத்தை யிழந்துவந்தோம்

இனியங்கே போனால் இருக்க இடமுமில்லை
இனியங்கே போவதைக்கால் இந்தக் கடலதிலே

விழுந்தோமே யானால் மேலும் பதவியுண்டு
அழுந்த லுடன்நினைத்து எல்லோரு மேயிருந்தார்

அப்போ அரிநாதன் ஆகாடென வுறுக்கி
இப்போநீர் போவும் என்றே விடைகொடுத்தும்

இன்னமிவர் போகலையே என்றே மனதிலுற்று
அன்ன மதைக்குறைத்து ஆழாக் கரிசியிட்டார்

ஆழாக் கரிசி அலமலர்ந்த கோவையுடன்
தாழாமல் சனங்கள் சடையாம லேற்றனரே

துவையல் முடங்கவில்லை தினந்தோத் தரிப்பதுவும்
உகப்பாட் டோதுவதும் ஓயாமல் செய்தனரே

இன்னம்போ னாரிலையே இப்படியே செய்திடினும்
வன்னமா யோர்வசனம் வகுத்திப்போ செய்வோமென்று

என்னிதற் கென்ன என்று திருமனதில்
உன்னித் திருமால் உற்றவை சூரியைத்தான்

ஏவினார் சான்றோர் ஏந்திழைக்கும் பிள்ளைகட்கும்
மேவிவை சூரிசெய்யும் வேதனையால் தான்வருந்தி

பற்றி யிருந்தப் படுசிரங்கு மாறலையே
முற்றுங் கண்ணொளிவு முழுதுந் திறக்கலையே

கும்பிக் குளிரக் குடிக்கக் கிடைக்கலையே
வெம்பு மிலைகறிகள் மிகப்பறிக்கக் காணலையே

ஐயோநா மெல்லாம் அலைந்து அலைந்திருக்க
வையமதி யில்லாத வைசூரி வளைந்ததல்லோ

என்று சனங்கள் எண்ணம் பெரிதாகி
சென்ற சனங்கள் சிலபேர் மடிந்திடவே

பதறி நடுங்கி பரனேநீர் தஞ்சமென்றுக்
குதறி யுலகில் கூச்ச மிகவடைந்து

எங்கே யிருந்தாலும் ஈசன் செயலெனவே
சங்கை வழுகாமல் தாமோ தரனுடைய

நினைவு மயராமல் நிலைதவறிப் போகாமல்
தன்னுடைய வீட்டில் தாம்போவோம் நாமளென்று

போகு முன்னாகப் பெரியோன் பதமணுகி
பாகு உரைத்துப் பட்டசள முமுரைத்து

உத்தரவு வேண்டி உற்றிடத்தில் போவோமெனப்
புத்தி யுடனே பரனேநீர் தஞ்சமென்று

சேர்ந்துவா கைப்பதியின் செய்தியெல்லா முரைத்துப்
பேர்ந்துவந்து முட்டப் பதியின் பெருமைசொல்லி

ஊணுகிடை யாததுவும் உயிரழிவு வந்ததுவும்
கோணுத லெல்லாங் கூறி விடைகேட்டார்

அப்போது நாதன் எல்லோரை யும்பார்த்து
இப்போது உங்கள் இல்லிடத்தி லேபோனால்

நாரா யணக்குருவை நாளு மறவாமல்
பேராக வேயிருந்தால் பேறுங்களுக் கேகிடைக்கும்

அன்ன மளக்கும் ஆதித் திருநெடுமால்
முன்னவன் தன்பேரால் மூத்திரிக ளிட்டதினால்

சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பதிக முங்களுக்கு
என்றைக்கும் நல்ல இயல்பே பெறுவீரென்று

நல்ல விடைகொடுத்து நாரா யணரனுப்ப
வல்ல வளர்சான்றோர் வாழ்த்தி யவர்போனார்

அவரவர்கள் வீட்டில் அன்பாகப் போனவுடன்
இவரிவர்க்கு நல்ல இயல்புசெய்ய வேணுமென்று

லோகமதி லெம்பெருமாள் ஒருசொரூபங் கொள்ளலுற்றார்
தவத்துக்குப் போன தன்மக்க ளுக்காக

இரப்ப வடிவாய் எடுத்தா ரொருசொரூபம்
பரப்ப வடிவைப் பாருள்ளோர் கண்டுகண்டு

கோட்டைக் கணக்காய் குவிந்தநெல் லேயெடுத்துச்
சாட்டமுடன் காய்கறிகள் சகலவகைக் காயுடனே

பழங்கள்முதல் பப்படமும் பால்பாயா சமுடனே
வளங்க இலையிட்டு வற்றல்வகை சீனியுடன்

அன்ன முதல்தானம் ஆடைவஸ்திரத் தானம்
சொர்ணத் தானமுதலாய்த் துவையல்கா ரர்க்கெனவே

சான்றோ ரினத்தில் சார்ந்தன்பு கொண்டோர்கள்
ஆண்டோ னருளால் அன்னமது வேகொடுத்தார்

நித்தம்நித்த மன்னம் நீங்களுண்ணு மென்றுசொல்லி
சித்த மிரக்கமதால் துவையற்கா ரர்க்கெனவே

இடைவிடா தபடியே ஈந்தாரே அன்னமது
வடவெல்லாந் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தார் துவைத்திருந்தோர்

நாலு திசையதிலும் நடந்துபிச்சை தான்குடித்து
பாலு பவிசோடு பாவித்தி ருந்தனராம்

இப்படியே சான்றோர் இனமா யிருந்தவர்கள்
அப்படியே பிச்சையிட்டு அன்பா யிருந்தனராம்

பாங்கான துவையல் பண்டா ரங்களெல்லாம்
பூங்கார மாகப் பிச்சையமு துண்டிருந்தார்

(பதிமூன்றாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

வரி எண் 12211 கொ. ஏ.

வைகுண்டரை முட்டப்பதிக்கு அழைத்தல்

இந்தப் படிபாய் இவர்வாழும் வேளையிலே
சொந்த திருமாற்குச் சுவாமி யுரைத்தபடி
ஆண்டாறு சென்று அதிகத் தவமதுதான்
கூண்டாய் முடித்துக் குருநாத மாமணியும்
இனிநாமுஞ் செய்யும் இயல்பென்ன வென்றுசொல்லி
மனிதவ தாரன் மனதில் நினைத்திருக்க
நன்றான முட்டப் பதிக்கடலில் நாரணரும்
மன்றாடும் நல்ல வாய்த்தபர மேசுரரும்
வேதப் பிரமன் விளங்கு மறையோனும்
நாத ரிஷிமாரும் நல்சங்கத் தோர்களுமாய்ச்
சத்தி யுமையும் சரசு பதிமாதும்
வித்தை முகத்து வேழ முகத்தோனும்
எல்லோரும் வந்து இருந்தார் கடலருகில்
எல்லோரும் வந்து அங்கே யிருந்துகொண்டு
ஏற்ற முனியில் இரண்டுபே ரைவருத்தி
சீத முடனே திடீரெனவே நீங்கள்சென்று
நம்முடைய பாலன் நல்லவை குண்டனையும்
எம்முடைய அருகில் இப்போ கொடுவரவே
சொல்லி யவையச்சார் சுவாமிதா னென்றுசொல்லி
நல்லியல்பாய்ச் சொல்லி நாரணனை யிங்கழைத்து
வாருங்கோ முனியே வாய்த்த தமிழோரே
சேருங்க ளங்கே திடீரெனவே நீங்களிப்போ
என்று விடைகள் இருவருக்கு மேகொடுத்து
அன்று முனிகள் அவர்வாயு போல்விரைந்து
கடிதாய் நடந்து கரியமால் நற்றவசு
முடிவாறு செய்த முகுந்தன் பதியில்வந்தார்

விருத்தம்

வந்தனர் வைந்தர் பாதம்
மாதவ முனிமார் கண்டு
செந்தமிழ் மாயன் பெற்ற
சேயிது கண்ணோ விண்ணோ
கந்தரக் கலியை வென்று
கனதர்மப் புவியை யாள
முந்தநல் தவங்கள் செய்து
முடித்தவா போற்றி போற்றி

பொல்லாக் கலியில் வந்திருந்து
பெண்ணோ டவனிப் பொன்னாசை
மண்ணோ டுன்னு மதத்தாசை
மாய்கை விழியார் மருட்டாசை
பண்ணோர் தவத்துள் ளணுகாமல்
பவமே யறுத்துப் பார்வைவிழி
கண்ணோ ஞானக் கருவிருத்திக்
கண்டாய்ப் பொருளைக் கண்டாயே

அய்யா வுமது தவமதுவால்
அரம்பை மாத ரன்றுபெற்ற
மெய்யாஞ் சான்றோர் கெதிகள்பெற்றார்
மேவலோரு மிகப் புகழ்ந்தார்
பொய்யாங் கலிய னுயிரழிந்து
போனா னரக மீழாமல்
அய்யா முட்டப் பதிதனிலே
அழைத்தா ருன்ற னப்பனென்றார்

அழைத்தா ரெனவே சொன்னவுடன்
ஆதிமுனியை யவர் நோக்கி
பிழைத்தார் போலே மனமகிழ்ந்து
பின்னு முனியோ டுரைபகர்வார்
இழைத்த கலியினுள் ளிருந்த
என்னைக் கலியன் செய்தவலு
சழத்த மறிந்து வந்தாரோ
சமய மெதுவோ தாமுரைப்பீர்

நடை

நல்ல முனியே நம்மைக் கலியதனுள்
செம்மைகெட்ட நீசத் தீபாவிக் கையதிலே
கண்ணியிட்டு வைத்துக் கடக்கே நகண்டிருந்த
புண்ணியவா னின்று பிழைத்துக் குதித்தாரோ
நான்பட்ட பாடு நாடுபதி னாலறியும்
ஏன்பட்டா யென்று இன்றுகேட்க வந்தாரோ
ஏதோ தெரியலையே என்னுடைய மாமுனியே
பாதகன்தான் செய்த பாரத்தியங் களெல்லாம்
பார்க்கும் படியாய்ப் பாரிக்கி றேனெனவே
ஆர்க்க முடனே அங்கீசன் செய்தபடி

கட்டுங் கயிறும் கையில் விழுந்திடத்தில்
முட்டுக்கு மேலே ஊத்த மிகநினைந்தார்

வெடிப்புடங்கு தன்னால் விலாவிலிடித் தவிடத்தில்
துடிப்புடனே ஊத்தம் தோணும் படிவைத்தார்

மேலில் பிரம்பால் மிக்க அடித்ததெல்லாம்
சீல முடனே சீக்கிரத்தில் தோணவைத்தார்

கன்னமதில் கம்பால் கனக்க அடித்திடத்தில் 12290
உன்னித மாக உடன்தோண வைத்தனரே

கூண்ட முடியைக் குலுக்கியசைத் திடத்தில்
வேண்டு மயிரை மிகக்கழிய வைத்தனரே

இப்படியே நீசன் செய்த விடறதுபோல்
அப்படியே தோணவைத்து ஆங்காரங் கொண்டனரே
பால்மாட்டை நீசன் பத்திக்கொண்டே யடைத்து
மால்பா லேற்கும் மாதிரியைப் பார்ப்போமென

அந்தநீ சன்தான் அநியாய மாகவேதான்
இந்தநாள் வரைக்கும் இருபத்தொண் ணானதுக்குள்

கொண்டு அடைக்க கோவேங் கிரிநாதன் 12300
அன்றுமுத லிருப்பத்தொரு நாளன துவரைக்கும்

கோல மெடுத்துக் குருச்சமைந்த நாரணரும்
பாலுமுதல் வேறு பண்டமொன் றேராமல்

இருக்குந் தறுவாய் இதுநல்ல தாகுமென
அருக்காக நீசன் அவன்செய்த வேதனைபோல்

எல்லா முறைபோல் எடுத்தார் சொரூபமது
நல்ல முனிமார் நாரணா வென்றுநிற்க

கைக்குள்ளே நின்ற கரியசீ சன்மாருள்
மெய்க்குள் ளறிய விளம்பினா ரெம்பெருமாள்

வைகுண்டர் முட்டப்பதி ஏகல்

இன்றைத் திவசம் இசைந்தமுட் டப்பதியில் 12310
நன்றிப்போ போக நல்மணிக ளாகுதென

சொல்ல வறிந்து சீசன்மார் தாமகிழ்ந்து
நல்லதெனச் சொல்லி நாடி யவரிருக்க

அன்றிரா தன்னில் ஆரு மறியாமல்
நன்றினிய சீசன் நாலுபேர் தாமறிய

வந்த முனியும் வளர்ந்த இருமுனியும்
சொந்தமுடன் நாதன் தொட்டில் மிகவேறி

சீசன்மார் காவிச் சீக்கிரம தாய்நடக்க
வாசமுள்ள மாமுனிவர் வலமிடமுஞ் சூழ்ந்துவர

துடியாகத் தொட்டில் சுவாமி மிகவிருந்து
வடிவான முட்டம் மாபதியில் வந்தடைந்தார்

முட்டப் பதியில்வந்து முகுந்தனரி நாரணர்தாம்
கிட்ட வருகிற கிருஷ்ணர்வந்து சேர்ந்தவுடன்

மகனை மிகக்கண்டு மாவிருப்பத் தோடிளகி
உகமாள வந்த உடையமக னேயுனது

சடமெல்லாம் வாடிச் சடைப்பானே னென்மகனே
வடவெல்லா மென்னோடு வகுத்துரைநீ யென்மகனே

கண்ணே மணியே கருத்துள்ள நாயகமே
விண்ணே யொளியே வேதத் திருவிளக்கே

கடலில் மிகவிருந்து கலக்க மிகவடைந்த
மெலிவெல்லாஞ் சொல்லி விளம்புநீ யென்மகனே

அடித்ததா ருன்னை அவனிதனில் பேய்னென்று
கடுத்தமது செய்த கலக்கமெல்லாஞ் சொல்லுவென்றார்

சொல்லென்று மாலும் சிவமு மெடுத்துரைக்க
வல்லபெல மான வைகுண்ட ரேதுரைப்பார்

செந்தூர்க் கடலில் செகலதுக்குள் ளென்னைவைத்து
முந்த வெனக்கு மொழ்ந்த வுபதேசம்

தப்பாம லாறு வருசந் தவமாக
மெய்ப்பாவின் பாலருந்தி வீடுசொத் தெண்ணாமல்

கலிக்காசி யாசை கனவில் நினையாமல்
அலிக்கியானப் பெண்ணின் ஆசை யணுகாமல்

பக்கக் கிளையாசை பாவித் தினிதாசை
அக்கத்தி னாசை அணுப்போல் நினையாமல்

நல்ல துணியாசை நளின மொழியாசை
சொல்லினிய வாசை தீன்பண்டத் தினாசை

தேய்ப்புக் குளிப்புச் சிறந்த பொருளாசை
தாற்பரிய மானச் சந்தோசத் தினாசை

பூமியா சைமுதலாய்ப் பேராசை யும்வெறுத்துச்
சாமி யுமதருளால் தாரணியி லுள்ளோர்க்குத்

தண்ணீரா லெந்தச் சர்வ வியாதிமுதல்
மண்ணிலுள்ளோர் யார்க்கும் வாய்த்ததர்ம மாகவேதான்

நோய்தீர்த்த தல்லால் நேட்டமொரு காசறியேன்
ஏய்த்துமே காசிபணம் யாரிடமுங் கேட்டதில்லை
வாழ்வில்லாப் பேர்க்கு வாழ்வு மிகக்கொடுத்தேன்
தாழ்வடைந்த பேர்க்குப் தாழ்வை விலக்கிவைத்தேன்
பிள்ளையில்லாப் பேர்க்குப் பிள்ளை மிகவீந்தேன்
கள்ளமெல்லாம் நீக்கிக் கலியை வரத்தைவைத்து
வரம்வேண்டி நம்மிடத்தில் வைத்தந்தப் பேய்களையும்
சூரமாய் மலையில் கொண்டு எரித்துவைத்தேன்
ஆயிரத் தெட்டு ஆன திருப்பதியில்
வாயிதமாய் வாழும் வாய்த்ததே வர்தமக்கு
நாயமில்லை பூசை நல்லாடு தீபவெலி
தேயமதி லுங்களுக்குத் தேரோட்டமு முதலாய்
ஏற்கப் படாதினிமேல் இராச்சியத்தி லுள்ளவர்தாம்
மார்க்க வைகுண்ட வல்லாத்தான் வந்ததினால்
பூசை படைப்பும் பெலிதீப மேராமல்
வாச முடனே மறைந்திருங்கோ நீங்களென்று
சட்டமிட்டு வைத்தேன் தரணிபுற் பூண்டுவரை
மட்டை மருந்திலையும் மலைகடலும் வாசுகியும்
வையகத்தை யாண்ட மாநீச னுமறிய
மெய்யாய் விரித்து விளப்பிமிகச் சட்டமிட்டேன்
இத்தனை சட்டம் இட்டவர்த்த மானமெல்லாம்
மத்திய மாய்வைத்த மாமுனியோ டேகேளும்
அல்லாமற் பூமிதனில் அவர்களறி யாதபடி
வல்லாண்மை யாய்க்காசி வளங்குமிலை பாக்குவரை
நானாசை கொண்டு நருட்களிடம் வாங்கினதை
வானாசை யுள்ள மாமுனியோ டேகேளும்
சதுராய் நருளறியத் தனிநல்ல அற்புதங்கள்
இதுக்காய் கிணற்றில் ஏகாச்சிலை யுங்காட்டி
இருந்தேன் தவசாய் என்னுடைய நாயகமே
பொருந்தாத காரியங்கள் புத்திக் குளறிமிக
செய்துமிகக் காணாது செய்ய மணிவிளக்கே
நியமித்து ஒன்று நீரவரோ டேகேளும்
இத்தனையுந் தர்மமதாய் யான்செய் திருக்கையிலே
புத்திகெட்ட நீசன் பொல்லாதான் வந்தென்னைக்

வரி எண்: 12353 கோ. ஏ.

கட்டி யடித்துக் கைவெடி யாலிடித்து
இட்டிறுக்கி வைத்தான் இரும்பு விலங்கதிலே
நஞ்சிட்டுத் தந்தான் நாடுஞ்சா ராயமதில்
கொஞ்சுங் கடுவாய்க் கூட்டி லடைக்கவென்றான்
நீச வழிச்சாதி நிசமாகத் தாங்கூடி
ஏசி யெனைப்பழித்த இடறுசொல்லக் கூடாது
ஐயோ வவர்கள் அடித்த வடிகளெல்லாம்
வையம் பொறுக்காதே மாநீசன் செய்தவினை
மாந்திர தந்திரத்தால் வஞ்சனைகள் செய்துவெனைக்
கோந்திர மாகக் கொல்லவகை செய்தார்கள்
பாவிகள் செய்த பவவினைகள் சொல்லவென்றால்
தாவு முலகில் தாலமதி லோலையில்லை
என்னைத் தவத்துக்(கு) இருத்தியிது நாள்வரையும்
இன்ன மிரங்கலையோ என்தவசு காணலையோ
அன்றருளித் தந்த ஆண்டு திகையலையோ
இன்று முதற்கலியில் யான்போக வில்லையையா
நம்மாற் கலியில் நவின்றிருக்கக் கூடாது
சும்மா வெனைநீங்கள் சோலிபண்ண வேண்டாமே
நன்றிசற்று மில்லா நாற வெறுங்கலியில்
கொண்டென்னை வைத்துக் கோலமது பாராதேயும்
இனியென்னாற் கூடாது இக்கலியி லேயிருக்கப்
பனிதவழு மாயவரே பகர்ந்தமொழி மாறாமல்
ஆறு வருசம் அவனித் தவசிருந்தேன்
தாறுமா றுண்டானால் சாட்சியுட னேகேளும்
என்று வைகுண்டர் இத்தனையுஞ் சொல்லிடவே
நன்றினிய மகனை நல்லமுகத் தோடணைத்துத்
தேறும்படி புத்தி செப்பி யருகழைத்துக்
கூறுவார் பின்னும் குருநாதக் கண்மணிக்கு

விருத்தம்

கண்ணே மணியே கருவூலமே
கனக மணியே ரத்தினமே
விண்ணே யொளியே கற்பகமே
வேதச் சுடரே விளக்கொளியே

வரிகள்: 12412, 12413 கொ.ச.

மண்ணே முளந்த மலர்பதத்தில்
வந்தே குதித்த மலர்க்கொழுந்தே
இண்ணே முதலா யுன்றனக்கு
நல்ல வியல்பேவருகு தென்மகனே

மகனே தவத்துள் ளிருக்கையிலே
வருமோ செல்வ மாரார்க்கும்
செகமே மறியத் தவமுடித்துச்
சென்றாற் சிவனுக் ககமகிழ்ந்து
தவமே நினைத்த முறைப்படியே
சகல கருமங் கைகூடும்
அகமே யுனக்கு அருளினது
அணுப்போல் தவறா தருள்மகனே

நடை

செல்ல மகனே சீமானே நீகேளு
நல்ல மகனே நாரணா நீகேளு
தவவேடம் பூண்டு தவசு இருக்கையிலே
சிவஞான மல்லால் செல்வம்போல் காணாது
தவசு நிறைவேறித் தமோதரர்க் கேற்றுப்
பவிசு மிகவேண்டிப் பலன்பெற்று வாழ்வார்கள்
மகனே நீயிருந்த மகாதவ சின்பெருமை
செகமீதே சொல்லத் தொலையுமோ வென்மகனே
கள்ள யுகத்தைக் காணாம லேயறுத்து
உள்ள நடுஞாயம் உகத்தீர்ப்புச் செய்துமிக
ஆகாத தெல்லாம் அழித்து நரகிலிட்டு
வாகாய்க் குழிமூடி வாசல் தனைப்பூட்டி
மாறிய தில்லாமல் வங்கிஷமுந் தானொழித்து
வேறுவகை செய்து மேலுமொரு நல்லுகமாய்த்
தரும யுகமாய்த் தாரணிக்க மாயருளி
பொறுமை மனுவாய்ப் பெரியசான் றோர்வழியை
அன்பாக வைத்து ஆள முடிசூடிப்
பண்பாக வேண்டும் பவிசு மிகவாகச்
சாகா வுலகத் தர்ம பதியாள
வாகாய்த் தவசு நீவகுத்து முடிக்கையிலே
ஆங்கார மாமோ ஆணுவங்க ளங்காமோ
ஓங்கார மாமோ உற்ற தவமதுக்கு

வரிஎண்: 12434 சா. தோ. ப.

தவசு நிறைவேறி தான்வந்த தாலேயினிப்
பவிசு வுனக்குப் பகருகிறேன் கேளெனவே

அருகில்வைத்த மாமுனியை அழைத்தார் திருமாலும்
துரிதமுடன் மாமுனிகள் சுவாமி யெனத்தொழுது

இந்நாள் வரைக்கும் இவரிருந்த நற்றவசு
சந்தமோ வீணோ தாமுரைப்பீர் மாமுனியே

அப்போ முனிகள் ஆதி யடிபணிந்து
தப்பொருநா ளில்லை தவத்துக் குறுதியுண்டு

நூலொழுக்க மல்லால் நுன்னிமைகள் தப்பவில்லை
மாலொழுக்க மல்லால் மனதுவே றில்லையையா

தப்பாத் தவத்தில் சண்டித் தடிமூடன்
சிப்பாயி.விட்டுச் சுவாமி தனைப்பிடித்து

முடித்தலையைப் பின்னி மூழுநீசப் பாவியவன்
அடித்து விலங்கில் ஆவன்கொண்டு வைத்தனனே

வைத்துப்பல வேதனைகள் மாநீசன் செய்ததெல்லாம்
மெய்த்தபுகழ் மாலே இவர்மேலே குற்றமில்லை

என்று முனிமார் இசையத் திருமாலும்
கொண்டுபோய் நீசன் கோட்டிசெய்த ஞாயமெல்லாம்

இருக்கட்டு மந்த இழிநீசன் செய்ததெல்லாம்
குருக்கட்டு முறையைக் குணித்துமிகச் சொல்லுமென்றார்

உடனே முனிகள் உள்ள மிகமகிழ்ந்து
படபடென நின்று பணிந்து மிகப்போற்றி

தப்பில்லை யையா தவத்துக் கோர்பங்கமில்லை
நற்பல்லால் வேறு ஞாயக்கே டங்குமில்லை

என்று முனிகள் இகபரத்துக் குத்தமமாய்
அன்று உரைக்க அதிகத் திருநெடுமால்

நல்ல தெனவே நன்மகனைத் தானாவி
செல்ல மகனே செகலதுக்குள் வாநீயென

மகனை மிகக்கூட்டி வாரிக்குள் ளேநடக்க
தவமுனிவ ரெல்லாம் சங்கீதம் பாடிநிற்க

பாவாணர் பாட பரமுனிவோர் தாம்பாட
நாவாணர் போற்ற நாரா யணர்மகனே

பாற்கடலி லுள்ள பாலமிர்தந் தான்வருந்தி
ஆர்க்க முடனே அருமைமக னைமுழுக்கி

அழுக்கைத் துடைத்து அஞ்சாட்சர மருளி
முழுக்காட்டி மகனை உகந்தமுகத் தோடணைத்து
வேதப் புரோகி விளங்கி மிகவாழ்த்த
நீதம் நிறைந்த நீலநிற மண்டபத்தில்
தங்க மணியரங்கில் சமையக் கொலுவதிலே
மங்காத ஈசுரரும் மாதவருந் தேவர்களும்
சத்தி யுமையும் சரசு பதிமாதும்
முத்தியுள்ள நாதர் முனிமார் ரிஷிமாரும்
எல்லோரும் நன்றாய் இறைஞ்சி முறையமிட
நல்லோர்க ளெல்லாம் நாடி மிகவிருக்க

முட்டப்பதி விஞ்சை 2

வல்லத் திருமால் மகனை முகம்நோக்கி
செல்ல மகனே சிறந்ததேதி வந்ததினால்
திருநாள் நடத்தித் தெருவீதி தான்வரவும்
ஒருவாரந் தன்னில் ஒருநா ளிடைவிடாமல்
நித்தந் திருநாள் நீநடத்தி யென்மகனே
சத்தகன்னி மாரைத் தாம்வருத்தி மாலையிட்டு
கலியாண மங்களமும் காட்சித் திருநாளும்
சலியாமற் காசுத் தந்தவர்க ளுண்டானால்
வேண்டிநீ தர்மம் விரைவாய் நடத்தியிரு
ஆண்டத் திருநாள் அதுமுடக்கம் வராமல்
பிச்சிவெள்ளைப் பச்சரிசி மிளகுஇலைத் தேங்காயும்
மிச்சிப்பழஞ் சந்தனமும் மிகுபன்னீர் வாடைகளும்
மேற்கட்டி கட்டி மிகுவா யலங்கரித்து
மாற்கட்டுச் செய்து மகிழ்ச்சி டம்மானமிட்டு
இந்தப் படியாய் ஏழுநாளுந் திருநாள்
அந்தப் படிசெய்து அவனியி லாடிக்களித்து
எல்லா முறையும் இயல்பாகக் கொண்டாடி
நல்லாண்டு தேதி நல்லதிவ சம்பார்த்துத்
தெய்வகன்னி மாரைத் தெய்வச்சான் றோரிடமே
மெய்வரம் பான மனுமுறைபோல் தான்பேசிக்
கொடுக்கல்வாங் கல்முறையும் கூறி மிகக்கேட்டுத்
துடுக்கான நல்ல தோகைக்குலை மும்பார்த்து
பார்த்துன் னருகில் பணிவிடைகள் செய்யுகின்ற
தோற்றுகின்ற சீசனுடச் சொல்லுமுறை யும்பார்த்து

பரிய முறையும் பாவையர்கள் தம்முறையும்
சரியா யுலகோர் சங்கை யதுபோலே

தங்க நிறமானத் தர்மத் தலைவாநீ
மங்கள மாக மாலையிடு என்மகனே

என்னோடு கன்னி ஏலமே சொன்னபடி
தன்னோ வியங்கள் தலைவன்மா ரேழ்வரையும்

எடுத்துக் கொடுத்து இளமுலைப்பால் தானூட்டி
கொடுத்து இகனைக் கூறிக்கோ வென்மகனே

ஐந்துரண் டாண்டு அதில்வாழ்ந் திருந்தபின்பு
முந்துமூலப் பதிக்கு முன்மொழிந்த முறைப்படியே

வந்துநீ சேர்ந்து வகையாக விப்படியே
சந்தமுடன் வாழ்ந்து தானிருக்கும் வேளையிலே

இப்படியே பெண்கள் இன்னுஞ்சில பேர்களுண்டு
அப்படியே அவரவர்க்கு அந்தந்த வேடமிட்டு

வகைவகையாய் வேசம் மாறி யுருவெடுத்துத்
திகையாம லேயவர்க்குச் செப்பு முறைபோலே

கலியாணக் காட்சி கணக்குத்தீர் வைமுறையும்
வலியானக் கலியில் வாழ்வைமிகக் கொண்டாடிச்

சாம்பசிவக் கோலம் சாருமஞ்ச ணைக்கோலம்
ஆம்பக் குறக்கோலம் ஆடிமிக்க் கழித்து

முற்றுந் திருநாள் முழுது மிகநடத்திப்
பத்தும் பெரிய பாலர்தங்கள் வீடேகி

விருந்து மிகவும் விரைவாய் மிகஅருந்தி
திருந்து புகழ்கிளைபோல் சிலர்வீட் டமுதருந்தி

பிச்சைபோ லுமருந்தி பெண்வழிக்சோ றுமருந்தி
மிச்சமாய்ப் புவியில் வேண்டும் பவிசுடனே

வெற்றியி டம்மானம் விருதுக் கொடிகள்கட்டிப்
புத்திர ரானோர்க்குப் பிழைக்கும்வலு புத்திசொல்லி

பாடித்தீர் வைதீர்த்துப் பரசோ தனைப்பார்த்து
ஆடித்தீர் வைதீர்த்து ஆண்பெண் மிகவேகண்டு

நல்லாண்டு கண்டு நாடும்பூ மங ்கையரை
செல்லக் கலியாணம் செய்து சிறப்புடனே

செந்தா மரையயா ளுடனே சிறப்பிருந்து
கொந்தாருங் குழலை கூடி மிகப்புரிந்து

வரி எண்: 12520-12523 கொ. ஏ.

ஆனை கன்றீணி அதினா லுலகமெல்லாம்
தானாக நீயும் தலைவ னெனச்சமைந்து
முரணிச் சலியழிய முச்சுடரு மொன்றாவாய்
தரணி யீரேழும் தடதடெனத் தானசைத்து
நீயதின்மே லாளும் நிண்ணயத்தைக் கேள்மகனே
தங்க முடிசூடிச் சான்றோர்க்கு நால்வரமும்
அங்கவர்க்குத் தாமருளி அழகு மிகக்கொடுத்து
நல்லதர்ம மாக நாடும் புவியதிலே
அல்லல்வினை யற்று அவனியதை நீயாள்வாய்
அப்போ நீயரசு ஆளுகின்ற நாளையிலே
செப்பவொண்ணாச் செல்வம் சிறப்புமிக வுண்டாகும்
பூமடந்தை வீட்டில் புகந்து கொலுவிருந்து
தாமுனிந்து நீயும் தரணிதனில் வந்தவுடன்
நான்வந்து உன்னை நாடி மிகவெடுத்து
தான்மகிழச் செல்வத் தலைவ னுனையாக்கி
சொல்ல வொண்ணாத சுகந்தருவே னென்மகனே
எல்லைக் கணக்கும் ஏழுயுகக் கணக்கும்
தீர்த்து உனக்குத் திருவம்ப லமருளி
தோற்றும் பதிகள் துலங்கும்வெகு ரத்தினம்போல்
எல்லா மருளி ஏழுமாதர் தாஞ்சூழ
வல்லோனாய் நீயும் வாழுவா யென்மகனே
மலங்காதே யென்மகனே மாதவங்கள் பெற்றவனே
கலங்காதே யென்மகனே கண்ணேபொன் கற்பகமே
என்று மசனுக்கு ஈதுரைக் கும்வரையும்
மன்று குலுங்காது வாரி யலுங்காது
மேகங் குடைநிழற்ற மேலவர்கள் போற்றிநிற்க
யோக முனிமார் ஓதித் தமிழ்கூற
ஈசர் மகிழ்ந்து இரத்தின மதிலிருக்க
வாசவனுந் தேவர்களும் வாய்பொற்றித் தாழ்ந்துநிற்க
இப்படியே சங்கம் எல்லா மகிழ்ந்திருக்க
அப்படியே விஞ்சை யருளினா ராதியுமே

வரி எண்: 12548 அ. ஏ.

விருத்தம்

விஞ்சையும் பெற்று வைந்தர்
விடையுள்ள தகப்பன் பாதம்
அஞ்சையும் புணர்ந்த சோதி
அரனையும் வணங்கிப் போற்றி
நெஞ்சையு மொன்றுள் ளாக்கி
நிர்மலத் தாயைப் போற்றி
கொஞ்செயுங் குணத்தி னாதன்
கூறுவார் குருவைப் பார்த்து 12580

என்னையாட் கொண்ட நாதா
எங்குமாய் நிறைந்த நீதா
உன்னையான் கண்டு போற்ற
உன்னருள் கிருபை தந்தாய்
இன்னமுங் கலியில் போய்நான்
இருந்திந்த முறைகள் செய்தால்
என்னையாட் கொண்டு ரத்தினக்
கிரீட மெப்போ தீவீர்

கிரீட மெப்போ தீவீரென்
றென்னைக் கேட்ட மைந்தா
அரிவிதி கொண்டே சூடி
அணியிடை மாரைத் தோய்ந்து
தரிவிதி யான போதும்
தாமரைக் கைநிகழ்ந்த போதும்
பரிவலம் வந்த போதும்
பார்மக ளடைந்தா யன்றே

உன்விதி யதனால் முன்னால்
ஊறிய வமுதந் தன்னால்
என்விதி தன்னால் வந்த
இகபர முனக்குள் ளாக்கி 12590
மன்முறை தெளிந்த தன்றும்
மான்கன்று ஈன்ற தன்றும்
பொன்மக ளகன்ற தன்றும்
பூமக ளடைந்தா யன்றே

பூமக ளுன்னைச் சேர்ந்து
பின்னாறு வரைக்கு மேலே
நானுகந் தன்னாற் போக்கி
நகரொரு பகற்குள் ளாக்கித்
தானுனைத் தங்க மானத்
தயிலமாம் பதத்தில் மூழ்க்கி
வானுனை மகிழ ரத்தின
மகிழ்முடி யருள்வே னென்றார்

நடை

மகனே யுனக்கு மகாசெல்வ மாகிவரும்
சுகமேபோ யிரெனவே சொல்லி யனுப்பலுற்றார்

அனுப்பத் திருமால் அருமைமக வேதுரைக்கும்
மனுப்புகழப் பெற்ற தாதாவைத் தான்பார்த்துப்

பாவி வெறுநீசன் பண்ணிவைத்த பாட்டையெல்லாம்
ஆவி யறிந்தென் அங்கமெல்லாஞ் சோருதையா

என்று வைகுண்டர் இசைய திருமாலும்
அன்று மகனுக்கு அருளினது கேள்மாதே

இந்நீசன் நமக்கு இந்த யுகம்வரையும்
மன்னீதங் கெட்ட மாற்றானாய் வந்ததினால்

செய்தா னதினால் திருமகனே யஞ்சாதே
மைதான மான வாக்குநமக் காச்சுதென

கைவாச்சு தென்மகனே கலிநீச னையறுக்க
மெய்வாச்சு நம்முடைய மேன்மைக் குலத்தோர்க்கு

அன்பான சீமை அரசாள நாளாச்சு
தன்பா லடைய சரியாச்சு என்மகனே

மலங்காதே போநீ வாழுகின்ற நற்பதியில்
கலங்காதே போயிருநீ கண்ணே திருமகனே

முட்டப்பதியிலிருந்து வைகுண்டர் தோப்புப்பதி திரும்புதல்

என்று விடையருள ஏற்றத் திருமாலும்
அன்றுநா ராயணரும் அன்பாய் விடைவேண்டி

அலைவாய்க் கரையில் ஆதி வருமுன்னே
நிலையான சான்றோர் நிரம்பவந்து கூடிடவே

கண்டந்தச் சான்றோரைக் கரியதிரு மால்மகிழ்ந்து
நன்றென்று சொல்லி நாராயணர் கூட்டிப்

பண்டிருந்த நல்லப் பதியில்வந்து சேர்ந்தனரே
கண்டெந்தப் பேரும் கனப்பிரிய மாய்மகிழ்ந்தார்

தாமோ தரனார் தலத்தில் மிகச்சேர்ந்து
நாமூர் முனிகூட நாடி மிகவிருந்தார்

இருந்து மிகப்பாலும் ஏற்கநல்ல பச்சரிசி
திருந்து சிறுமணியும் தேங்காய்ப்பூ தன்னுடனே

கொல்ல மிளகு கூண்டப் பொடியுடனே
நல்லாக இவ்வகைகள் நாடியொரு நேரமதாய்

காவி மிகப்புரிந்து கனத்தருத்தி ராட்சமிட்டுத்
தாவமுடன் மாத்திரைக்கோல் தாமிதுவோ டேயிருந்தார்

கொஞ்சநாள் கழித்துக் கூண்டதிவ சம்பார்த்துப்
பஞ்சகர ணாதிகளைப் பண்பாகத் தானிறுத்திக்

கந்தை மிகச்சூடிக் காவித்தொட்டில் மீதிருந்து
விந்தை யுடனுகத்து விவரிப்பெல் லாமெடுத்துக்

கூறினா ரந்தக் கூண்டரியக் காரணத்தை
பேறிருக்கும் நல்லோர் பெரிய பெருமானும்

நாடழியப் போறதுவும் நன்னாடு தோன்றுவதும்
பாடழிய நீசன் படப்போற செய்தியதும்

நல்ல மனுவோர் நாடி முழிப்பதையும்
வல்லபுவி தர்ம வாழ்வுஞ் சிறப்பதுவும்

சொல்லி விரித்தார் சிறந்ததொட்டில் மீதிருந்து
எல்லோருங் கேட்டு இப்போவொரு காரணந்தான்

நடத்துகிறா ரென்று நல்லோர்கள் சொல்லிடுவார்
சடத்தமுள்ள நீசச் சண்டாளப் பாவியெல்லாம்

காசு மிகவேண்டக் கபடுசெய்கி றாரெனவே
பேசி யிவனும் பிதற்றுகிறா னென்றுசொல்லி

நகைப்பார் சிரிப்பார் நன்றிகெட்ட நீசக்குலம்
சிகப்பா னதுவால் தெய்வகுலச் சான்றோர்கள்

சான்றோர் பக்தி

கூடிக் குவிந்து குணமாக வேகூடித்
தேடிவைத்த பண்டம் சுவாமி தனக்கெனவே

நம்முடைய சஞ்சலங்கள் நாடும்பிணி தீர்த்தவர்க்குத்
தம்முடைய பாலு தாங்கொடுக்க வேணுமெனப்

வரிஎண்: 12636 அ. ஏ.

பசுவைக் கொடுப்பார் பாலாடு தான்கொடுப்பார்
கசுவிரக்க மாகக் காசு பணங்கொடுப்பார்

சுஸ்தி மிகத்தீர்த்த காயாம்பு வண்ணரென்று
வஸ்திரங் கொடுப்பார் வழங்கு மிலைகொடுப்பார்

நெல்லு சிறுமணிகள் நெய்த்தேங் காய்கனிகள்
நல்லமைப்புச் சான்றோர் நாடி மிகக்கொடுத்தார்

கொடுக்க அன்பரெல்லாம் குணமாய் மிகவேண்டி
அடுக்க அவரருகில் அன்பாக நின்றவரில்

பணிவிடைகள் செய்வோர்க்குப் பரிந்து மிகவீந்தார்
மணியாம் பரனும் மகிழ்ந்துபா லேற்றனரே

ஏற்று உகத்துக்கு உகத்தீர்ப்பும் புரிந்து
சாற்று மொழிகூறித் தானிருக்கு மப்பொழுது

மாயத் திருமால் மால்வேச மேயெடுத்துத்
தேயமதில் நம்முடைய தெய்வகுல மாதர்களை

வருவிக்க வென்று மாஞால வித்தையினால்
உருவிக்க வென்று உலகநரு ளானதிலே

தாக்கி உடலுள் தமனிய மாய்ப்பொதிந்து
நோக்கு முறைகாண்டம் நேர்மை மொழிமொழிந்து

பெண்ணாண் வரைக்கும் பெருங்கிழவி தான்வரைக்கும்
கண்ணா னமதலை கைக்குழந்தை முதலாய்

பாட்டு வித்தேசம் படிப்புவித் தேசமுதல்
ஆட்டுவித் தேசம் ஆட்டி மிகவருத்தி

முன்னமைத்த பெண்ணை எல்லா மிகப்பார்த்துச்
சொன்ன முறைபோல் சிணம்செய்ய லாமெனவே

இட்டா ரொருசூட்சம் ஈசன்முத லெல்லோரும்
மட்டாரும் சூட்சம் வையகத்தி லேயாவி

சாதிபதி னெட்டும் ஆராட்டுக் கொண்டதுவே
ஆதிச்சா திதனிலே அமைப்புபோ லுள்ளவர்கள்

தானிறைந் தாடித் தண்மை மிகக்கூற
வானிறைச் சோதி மயமாய்க் குதித்ததுவே

இப்படியே சாணாரில் ஏற்றபெண் ணாலுவரை
அப்படியே நன்றாய் ஆராதனை யாகி

ஊருக்கூ ரேயிருந்து உற்ற நருட்களெல்லாம்
பாருகங்கள் காணப் பண்பாய் மிகவாடி

உமைபார் வதியெனவும் உலகுமுத் தாரெனவும்
இமையோர் புகழும் இலட்சுமி நானெனவும்

சத்தகன்னி மாதரென்றும் தார்குழலாள் தோழியென்றும்
பத்தியுள்ள நல்ல பரமே சொரியெனவும்

மண்டைக்காட் டாளெனவும் மாதுநல்லாள் தோழியெனும்
பண்டையுள்ள ஈசொரியாள் பாக்கிய வாட்டியெனும்

வள்ளிதெய் வானையெனும் வாய்த்தபக வதியெனும்

பூம டந்தையெனும் பெரிய பிராட்டியெனும்
பார்ம டந்தையெனும் பத்திரமா காளியெனும்

நாகக் கன்னியெனும் நல்லதெய்வக் கன்னியெனும்
பாகைக் கைகாட்டும் பைங்கிளிமார் நாங்களெனும்

இப்படியே நல்ல ஏந்திழைமா ரெல்லோரும்
அப்படியே நல்ல அவனிப்பெண் ணார்பேரில்

ஆரா தனையாய் அங்கங்கு தாங்கூடி
சீராகக் காண்டம் செப்பி மிகப்படித்தார்

ஆண்பிள்ளை கள்பேரில் ஆனசிவன் மாலெனவும்
நான்பிரமா வெனும் நல்ல அனுமனெனும்

காலனெனும் ஏமனெனும் கடியபெலத் தூதனெனும்
மாலவனின் மக்களெனும் மாமுனிமார் நாங்களெனும்

தேவ ரிஷியெனவும் சிமிள்கருடச் சேவனெனும்
தாவமுள்ள நல்ல சன்னாசி மாரெனவும்

ஆரா தனையாய் அவர்கள் மிகவாடி
சீராகக் காண்டம் செப்பி மிகப்பாடி

வருவார் தினமே மாயனிட மதிலே
கருவா யுதித்த காண்டம் மிகப்படிப்பார்

இப்படியே பெண்ணாணும் யாம முறைப்படியே
அப்படியே வந்து ஆடி மிகப்படிக்க

நல்லநா ராயணரும் நாட்ட மிகவறிந்து
வல்லப் பொருளும் மனது ளறிந்திருப்பார்

அறிந்து சிலநாள் அகமகிழ்ந்து தான்பார்த்துச்
செறிந்த குணநாதன் நேதி கணக்கதிலே

இகனை நடத்த எண்ணமுற்றி ருக்கையிலே
உவமை பலசொல்லி உற்றதெய்வக் கன்னியர்கள்

அனைவோ ரும்புகழும் அரன்கயிலை வாழ்ந்ததுவும்
சுனையாடப் போனதுவும் தூயோ னடத்தினதும்

பிள்ளைதனைப் பெற்றதுவும் பெருவனத்தில் சென்றதுவும்
வள்ளல் சிவனை வருந்தித் தவம்புரிந்து

உலகில்மிகத் தோன்றினதும் உள்ளவர்த்த மானமெல்லாம்
சிலைநுதலிக் கன்னி சொல்லி மிகப்படிப்பார்

வனதே வதைகள் வந்து மறித்ததுவும்
இனமினமாய்ச் சொல்லி ஏழுகன்னி யும்படிப்பார்

அப்போ திருமால் அடக்கி மிகமனதில்
செப்புவ தெல்லாம் சிந்தைதனில் கொண்டிருந்தார்

உமைமண்டைக் காட்டாள் உற்ற பகவதியாள்
இமையோர் புகழும் ஏற்றகுலப் பார்பதியாள்

சீதை மடந்தை சேயிழைமா ரெல்லோரும்
மாதவனை நோக்கி வளங்கூறி யேபடிப்பார்

பாவிக் கலியன் பழிநீசன் தோன்றினதால்
மேவிக் கலியில் மிகமூழ்கி மாயமதாய்ப்

பாயக் கலியைப் பரிந்தறுக்கும் நாளையிலே
மாயக் கலியை வதைக்குமந்த நாளையிலே

நீசக் கலியின் நிண்ணயத் தைக்கெடுத்துத்
தேசமதி லெங்களையும் திருக்கல்யாண முகித்து

எங்களுட நாயகனார் இங்குவரு வாரெனவும்
எங்களையு மிங்கே இக்கோல மாய்வரவே

சொல்லி யயைச்ச சுவாமிநீர் வந்தீரோ
பல்லுயிரும் பணியும் பரமனேநீர் வந்தீரோ

என்று மடவார் இப்படி யேயிசைய
பண்டு முறைபோல் பரப்பிரம மாயிருக்கும்

எண்ணித் திருமால் இருதயத்தி லேயடக்கி
மண்ணி லுள்ளோர்கள் வர்றுமிகக் கூடிநிற்க

மேலோகத் தார்கள் இறைஞ்சிமிகப் பார்த்துநிற்க
பூலோக மெல்லாம் புதுமையெனப் பார்த்துநிற்க

அப்போது மாயன் ஆதியாக மந்கின்படி
செப்போடு வொத்தத் தேசத் திருப்பதியில்

வரி எண்: 12726, 12727 சொ. ஏ.

வாழுகின்ற தேவதையை வாகாய் வரவழைத்து
நாளுக்கு நான்சொன்ன ஞாய முறைப்படியே
நடத்தாம லிப்போ ஞாயமீறி நீங்கள்
அடத்தமாய்ச்செய்வதென்ன எல்லோருஞ்சொல்லுமென்றார்1
உடனே யெல்லோரும் உள்ள மிகக்கழன்று
திடமே குளறிச் சொல்லவா யில்லாமல்

புத்தி மயங்கிப் பொறியழிந்து தேவதைகள்
சத்திகெட்டார் போலே தானே விறுவிறுத்து

நின்ற நிலையை நெடியதிரு மாலறிந்து
குன்றுதனில் கொண்டு கொழுவிலங்கில் தான்சேர்த்து

மன்று ஒருகுடைக்குள் வைகுண்ட ராள்வரையும்
இன்றுமுதல் லக்குவரை இருங்கோ பாராவெனவே

வைத்தாரே நல்ல வடவா முகமதிலே
செய்த்தான் விதியெனவே தேவதைகள் தாமிருந்தார்

அன்று அவதாரம் அதிக முடனடத்தி
சந்தான மான சத்தகன்னி மாரையினி

மாமணங்கள் செய்து மாதரேழு பேர்களுக்கும்
தாமதங்க ளில்லாமல் சந்ததிகள் தாங்கொடுத்து
இராச்சிய மங்கொடுத்து ஏற்றபவி சுங்கொடுத்து
இராச்சிய மாள செய்யவே ணுமெனவே

நினைத்துத் திருமால் இருதயத்தி லேயடக்கித்
தனத்தனங்கள் பாடித் தந்தனங்கள் போடலுற்றார்
தினத்தினங்கள் பாடித் திருவேடம் போடலுற்றார்

சத்தகன்னிமார் வருகை

விருத்தம்

முன்னே குருநா டைவருக்கு
 மீண்டு கொடுத்து மிகக்கலியால்
பொன்னோர் மானா யுருவெடுத்துப்
 பொருப்பே யேறி முனிகையினால்
சென்றோங் கூடு மிகப்போட்டு
 ஸ்ரீரங்க மேவச் செல்வழியில்
மின்னா ரிவர்க ளேழ்வரையும்
 மேவிப் புணர்ந்தோ மவ்வனத்தில்

பா. பே. 1 அடத்தமாய்க் கன்னிகளை அவதிபண்ணக் காரணமேன்
(கொ. ஏ.)

வனத்தில் புணர்ந்த மாதருக்கு
மக்க ளேழும் பெறவருளிப்
புனத்தில் காளி தனைவருத்திப்
பிள்ளை யேழு மிகவீந்து
இனத்தைப் பிரிந்த மானினம்போல்
இவர்க ளேழு மடவாரை
வனத்தில் தவசு மிகப்புரிய
மனதைக் கொடுத்து நாமீண்டோம்

மீண்டோங் கயிலைக் கிருந்துபின்னும்
மெல்லி யிவர்கள் தவம்பார்க்க
ஆண்டோர் சிவனா ருமையாளும்
யாமுந் தவத்துக் கருள்புரிந்து
சான்றோ ரிடமே பிறவிசெய்து
தரணி தனிலே நாம்வருவோம்
என்றே விடைகள் கொடுத்தயைச்ச
இளமா மாதர் வந்தனரே

நடை

முற்பிறவி செய்த மொய்குழல்மார் வந்தாரென
கற்பிறவி கொண்ட நாரா யணர்மகிழ்ந்து

ஆடரம்பை மாரை அரிவைமணஞ் சூட்டவென்று
வேடம திட்டார் வீரநா ராயணராய்

நாரா யணராய் நல்லதிரு வேசமிட்டுச்
சீரான காவிச் சீலை மிகவுடுத்து

ஒருதோளில் பொக்கணமும் உத்திராட்ச மாலைகளும்
துரித முடன்சிரசில் துளசிமா லைபுனைந்து

கையிற் பிரம்பும் கனத்தசுரைக் கூடுடனே
மெய்யில் வெண்பதமும் வித்தார மாயணிந்து
வேலு மிகப்பிடித்து வேட மிகத்தரித்து
மாலு நிறமாய் வாய்த்ததொட்டில் தாமிருந்து
ஆகமத்தி லுள்ள அறிவுஞா னம்பேசிப்
பாகமதில் நிற்கும் பாலதியச் சான்றோரைப்
பார்த்து அருகழைத்து பச்சைமா லேதுரைப்பார்
நாற்றிசை யுமறிய நல்லகுலச் சான்றோரே
உங்களுட தாய்மார் உற்றகன்னி மார்களைநான்
எங்க ளுடவிதியால் இப்போமணஞ் சூட்டுதற்கு

விதிவந் திருக்குதுகாண் வேளையிது வானதினால்
பொதியவுங்கள் தாய்மாரைப் போயழைத்து வாருமென்றார்

நால்திசையும் நீங்கள் நடந்துமிக சத்தமிட்டு
மாலதியப் பெண்ணை வரவழைத்து வாருமென்றார்

சீரான நூல்முறைக்கு தேனெங்கள் தாய்மாரே
நாரா யணர்க்கு நல்லமணஞ் சூட்டுதற்கு
நாளான நாளிதுவாம் நன்னுதலே தாய்மாரே
தாழாமல் வாருமென்று சத்தமிட் டழையுமென்றார்
இப்படியே சொல்லி ஏற்றபுகழ்ச் சான்றோர்கள்
அப்படியே சொல்லி அழைத்தாரே சத்தமிட்டு
பாலருட சத்தம் பாவையர்கள் கேட்டுமிகச்
சீல முடனெழுந்து தெய்வமட வார்கள்வந்தார்
வந்துமிக நாரணரை வாழ்த்தி மிகவணங்கி
சந்துஷ்டி யாகத் தங்கள்தங்கள் வாக்கில்நின்று
முன்முறைகள் சொல்லி மொழிந்துமிகப் பாடலுற்றார்
தென்பதிக ளான தெச்சணா பூமியிலே
நான்வந் திருந்து நானிலத்தி லுள்ளவர்க்குத்
தீனம் பலதவிர்த்து ஸ்ரீபண்டா ரமெனவே
நாம மிகக்கூறி நாட்டிலிருப் போமெனவே
தாமத மில்லாமல் தாமே பிறவிசெய்து
சொல்லி யெங்கள்தம்மைத் தொல்புவியில் வாருமென்று
நல்லவராய்ச் சான்றோருள் நாடிப் பிறவிசெய்தீர்
பிறந்து வளர்ந்து என்பேரு கேட்டவுடன்
மறந்திடா வண்ணம் வாருங்கோ வென்றுசொல்லி
இங்கே பிறவிசெய்த எம்நாயகரே வந்தீரோ
கங்கை திரட்டி கறைக்கண்டர் தஞ்சிரசில்
பெண்க ளேழுபேரும் புரிந்துமிக வாழ்ந்திருந்து
எங்கள்கற்பை யெல்லாம் ஈடழிக்க வேதுணிந்து
சங்கை யழித்த தலைவனேநீர் வந்தீரோ
எங்களுட பிள்ளை ஏழு மினவழியும்
அங்கங் குறையாமல் அவ்வழிகள் தாமுழுதும்
கொத்தோ டேசேர்த்துக் குடும்பத்தோ டேயெடுத்துப்
பெற்றோர்க்கு எல்லாம் பெருவாழ் வேகொடுத்து

வரிஎண் : 12824 தொ. எ. 12830 சா. தோ. எ.

எங்களையுஞ் சேர்த்து இராட்சிய முமருளி
மங்களமாய் வாழ்வோமென்ற மாதவரே வந்தீரோ
இனியிப்போ தேழ்வரையும் ஏற்ற மணம்புரிந்து
வனிதவமு மாயவரே வைத்தாளு மென்றுசொல்லிப்
பாடியே மாமடவார் பாதம் பணிந்துநிற்க
நாடியே யெம்பெருமாள் நல்லதா கட்டெனவே
அருகில் மிகநிற்கும் அன்பான சான்றோரை
வருக வழைத்து வார்த்தைமிகக் கூறலுற்றார்
என்றனக்கு முன்னமைத்த இளங்குழலா ளேழ்பேரும்
வஞ்சனையோ யிவர்கள் வளப்பமென்னச் சொல்லுமென்றார்
கன்னிதானோ யிவர்கள் கள்ளிகளோ பாருமென்று
உன்னி மனதுள் உபாயமாய்த் தாமுரைத்தார்
நடையுடைகள் பேச்சு நாரியர்கள் தங்குணங்கள்
மடமயிலின் சாடை மாதிரியைப் பாருமென்றார்
அப்போது சான்றோர் எல்லோரு மேமகிழ்ந்து
இப்போ தெங்களுக்கு ஏதுந் தெரியாது
படைத்தவர்க் கேதெரியும் பாவையர்கள் தங்குணங்கள்
செடத்தமெல்லா மெங்களுக்குத் தெரியா தெனவுரைத்தார்
மாயவர் தாம்பார்த்து மாதுகளைத் தாம்நோக்கி
தூயவர் தாம்வார்த்தைச் சொல்லுவார் பெண்களுடன்
நானெப்போ வுங்களையும் நடுவனத்தில் கண்டதுதான்
தானெப்போ வந்தேன் தார்குழலே நானறியேன்
காட்டிலே வந்ததெப்போ கற்பழித்த தெப்போகாண்
பேட்டிசெய்து பிள்ளை பெற்றதெப்போ நானறியேன்
ஒன்றுந் தெரியாது உங்களைநான் கண்டதில்லை
பெண்டுகளே யிப்பேச்சு பேசாதே போய்விடுவீர்
மாயமாய் நீங்கள் மருட்டி விழியாதுங்கோ
பாயமா யுங்கள் பகட்டி லடங்கேனான்
பண்டாரத் தோடே பகட்டுமொழி கூறாதே
அண்டாது உங்கள்மொழி அகலநின்று போய்விடுங்கோ
என்று அடாத்தியமாய் இவர்தா மிகமொழிந்தார்
நின்று நினைத்து நேரிழைமா ரேழ்பேரும்
அடர்ந்து மடவார் ஆகத்திரண் டேகூடி
தொடர்ந்து நெருங்கித் தொட்டுமிகப் பிடிக்கவென்று

தார்குழலில் மூத்த சாத்திரத்தா ளேதுரைப்பாள்
வாரணியுங் கூந்தல் மடவா ரென்தங்கையரே
கள்ளக் கவுலாய்க் கண்மாயஞ் செய்துஅன்று
மெள்ள நகண்ட மெக்குவாய்த் தாதனையும்
சென்று பிடித்துச் செய்தியென்ன கேளுமென்று
தன்றுபுகழ் சாத்திரத்தாள் தங்கையரைக் கண்காட்ட
மடவார்க ளெல்லாம் மாகோப மாய்வெகுண்டு
அடவாக மாயவரை அடர்ந்து பிடிக்கலுற்றார்

விருத்தம்

தேன்மொழி மாதே யென்றன்
சித்திரத் தங்கை மாரே
கான்வன மதிலே நம்மைக்
கைகலந் திழிவு செய்த
மான்முனி தன்னைக் கண்டோம்
வார்த்தையில் குழைக்கார் சொத்தை
வான்முனி தன்னை நீங்கள்
வளையுங்கோ சூழ வென்றாள்

செப்பிட மூத்த கன்னி
சேயிழை யாறு பேரும்
அப்படி யொன்று போலே
அவர்வளைந் தாதி தன்னை
முப்படி யெங்கள் தம்மை
மொய்வன மதிலே வந்து
கற்பினை இகழச் செய்தக்
கள்வரோ வென்று சூழ்ந்தார்

சூழ்ந்தே நமது துகிலைமுன்னம்
சுழியஞ் செய்த மாமுனியைப்
பூந்தே பிடித்துத் துகிலுரிந்து
பிடித்து இறுக்கி நாமீன்ற
சாந்தோர் மக்க ளேழ்வரையும்
தரவே யென்னச் செய்தியென்று
ஓர்ந்தே கேட்போ மென்றுசொல்லி
ஒன்றுபோலே வளைய லுற்றார்

வளைந்த போது மாயவரும்
மனதி லுபாய மொன்றெடுத்து
இளந்த மொழிகள் சொன்னாக்கால்
இளப்ப மிதுவே யாகுமென்று
குழைந்த வார்த்தை மிகக்கூறிக்
குழந்தை யேழு மினவழியும்
நுழைந்தே யெடுத்து நிமைப்பொழுதில்
நேரேகொண்டு தாறோ மென்றார்

தரு (பல்லவி)

பிள்ளையை நாம்தா றோம் — நீங்கள்பெற்ற
பிள்ளையை நாம் தாறோம்

அனு பல்லவி

பிள்ளையை நாம்தாறோம் கிள்ளை மடவாரே
கள்ள மொழியில்லை உள்ளதைச் சொல்லுகிறோம்
(பிள்ளை)

சரணம்

காட்டு வனத்திலே கண்டுங்கள் தம்மையும் 12900
லோட்டுகள் பார்த்துநீ ருடுகலை தோற்றதும்
மேட்டுக ளாயென்னை யெரிக்கத் துணிந்ததும்
பூட்டுகள் சொல்லாமல் பெண்ணேநீர் பெற்றிடும்
(பிள்ளை)

அருவன மீதினி லமிர்தவாழ் கெங்கையில்
சொரூபமாய் நீங்கள் சுனையாடும் வேளையில்
வரும்வழி மீதுங்கள் வாய்மொழி மதங்கண்டு
கருவது கொண்டுநீர் காட்டினி லீன்றிடும்
(பிள்ளை)

உறுவன மீதிலென் உபாயத்தை யறியாமல்
முறுவல்செய் தென்னைநீர் மொழிந்தது கண்டுநான்
எறுவரன் மேலோக எழுபுவி யுயிரென 12910
பெருகநான் செய்திடப் பேணியே நீர்பெற்றப்
(பிள்ளை)

விருத்தம்

மடமயில் மாதே நீங்கள்
வந்தெனை நெருங்கி யிப்போ
தொடவுமீர் ஞாய மில்லை
தூரவே யகல நின்று

அடவியில் பெற்ற பிள்ளைக்(கு)
அடையாள மறியச் சொன்னால்
உடனிப்போ மதலை தந்து
உலகமு மருள்வே னென்றார்

அய்யரே குருவே யெங்கள்
ஆதியே சோதி யான
மெய்யனே வொப்பில் லாத்
வேதநன் மணியே கேண்மோ
வெய்யநன் மதலை யீன்ற
வெட்கமே யடைந்து நாங்கள்
கையது தப்பி யோடக்
கண்டமோ மதலை யென்றார்

தரு (பல்லவி)

மதலையைத் தாருமையா — நாங்கள்பெற்ற 12720
மதலையைத் தாருமையா

அனுபல்லவி

மதலையைத் தாருமெங்கள் வயிறெல்லாங் கொதிக்குது
குதலைமொ ழிகள்கேட்டுக் கொஞ்சி மிகவிருக்க[1] (மதலை)

சரணம்

பெற்றநா ளின்றுவரைப் பிள்ளைதனைக் காணாமலே
மெத்தம னதுநொந்து மெய்யந்த ளருதையா (மதலை)
வாலைப்ப ருவத்தில் வனத்தில்ம யக்கமிட்டுக்
கோலமா ழித்தவேத கோலகால மாமுனியே (மதலை)
பாலர்பெற்ற நாள்முதலாய் பன்னிரண்டு ஆண்டுவரை
காலதுயி லுகாமலே காட்டில்த வசிருந்தோம் (மதலை)
ஊணுஉ றக்கமில்லை ஒருவரின் தஞ்சமில்லை 12930
மூணுநாலு காலம்வரை மூண்டத்த வசிருந்தோம் (மதலை)
சிங்கங்க ரடிபுலி திரியும்வ னத்தினூடே
பெண்கள்நாங்க ளேழுபேரும் பெருகத்த வசிருந்தோம்
(மதலை)
இத்தனைநா ளுந்தவ மிருந்துபின் னாங்களெல்லாம்
பெற்றநன் மனுவயிற்றில் பிறந்துட தித்துவந்தோம்
(மதலை)

1. பா. பே. குழைந்திருக்க சா. தோ. ஏ.

முன்னிருந்த ஞாயமென்ன மூதூர்சி றப்புமென்ன
மன்னுகந்த மாதுமையை மறந்துக லியில்வந்தோம் (மதலை)
ஆண்டச்சி றப்புமென்ன அருஞ்சுனை யாடலென்னக்
காண்டம்நிறை வேறுதற்கோ கலியில்பி றந்துவந்தோம்
(மதலை)
உண்டிருந்த செல்வமென்ன உடுத்ததுகில் ஞாயமென்னக்
கொண்டிருந்த விதிப்பயனோ கூறுகலி மீதில்வந்தோம்
(மதலை)
பொன்னும்பந்த லாரமென்ன பூத்தொடுக்குஞ் சாரமென்ன
முன்னுரைத்து விட்டதுபோல் மீண்டுக லியில்வந்தோம்
(மதலை)
பந்தடிக்கும் வீரமென்ன பைம்பொன்னிற மேடையென்னக்
குந்தமிக்க மாயுலகில் குதித்துப்பி றந்துவந்தோம் (மதலை)
கன்னிய ழியுமுன்னே காதல்தனைப் பெற்றதினால்
நின்னுபிள்ளைப் பாராமலே நெடுகந டந்துவிட்டோம்
(மதலை)
கண்டுபிள்ளைத் தானெடுத்துக் கமலமுகத் தோடணைத்து
பெண்டேமும் பால்கொடாமல் பெருகவ னத்தில்சென்றோம்
(மதலை)
பாலிழகி நல்லமிர்தம் பாழாய்ச்சொ ரியுதையோ 12950
மாலழக ரெங்களுட மக்களைநீர் தாருமையா (மதலை)
வண்ணநி றமதுவும் மக்களுட சாயலதும்
கண்ணதிலே கண்டறியோம் கையதிலே தாருமையா
(மதலை)
அங்கமெல்லாஞ் சோருதையா ஆவிதடு மாறுதையா
தங்கமணி நாங்களீன்ற தவமணியைத் தாருமையா (மதலை)
மங்காத தெய்வகுல மக்களேமு மேழ்வழியும்
சிங்கார மாகவிப்போ சீக்கிரம்நீர் தாருமையா (மதலை)

விருத்தம்

மதலையைத் தந்து எங்கள்
மனச்சட வெல்லா மாற்றிக்
குதலைகள் தமக்கு இந்தக்
குருமுடி சூட்டித் தர்மப்
பதியுக மதிலே யெங்கள்
பார்முடி மன்ன னாக 12960
நிதமிருந் தரசை யாள
நின்மக்கள் தருவீ ரென்றார்

தருவீ ரென்ச்சொன்ன மாதே நீங்கள்
சந்ததியைப் பெற்றிடத்தில் தயவாய்ப் பாரும்
சருவிலங்கே பார்க்குகையி லுண்டு மங்கே
தான்பெருகி வாழ்ந்திருப்பா ரங்கே சென்றால்
பொருவிலருந் தவசிருந்த தலங்க ளெல்லாம்
போய்ப்பார்த்தால் கண்டுகொள்வீர் திட்டஞ் [சொன்னோம்
சருவியெனை நெருங்காதே மடவீ ரெல்லாம்
சந்ததியைத் தேடிவனஞ் செல்லு வீரே

செல்லுவீ ரெனமொழிந்த தேனே கண்ணே
சீமானே நாமாது புரக்கு மாலே
பல்லுயிரு மிகப்படைத்தப் பாக்கிய வானே
பருவனத்தி லெங்களைநீர் பற்றி வந்து
தொல்லைவினை செய்துநாஞ் சுமந்து பெற்றச்
சுத்தகுல மானதெய்வச் சான்றோர் தம்மை
இல்லிடத்தி லிப்போது தருகி லானால்
இழுத்து வும்மைச் சந்தியிலே யேற்றுவோமே

சந்தியிலே யேற்றுவோ மென்ற மாதேகேளு
தருவதுண்டோ முன்கடன்கள் தந்த துண்டோ
பந்தியழித் துங்களுடப் பேச்சை நானும்
பகருவே னுங்களைப் பார்பழித்துப் பேச
முந்தியிதை யுரைத்திட்டே னொழித்துப் போங்கோ
உலகநருள் தாமறிந்தால் சிரிக்க லாகும்
சிந்தனைக்கே டாகும்வரை நிற்க வேண்டாம்
தேன்மொழியே மறுவிடம்போய் தேடு வீரே

தேடுவீ ரெனமொழிந்த இந்திர ஜாலம்
தெய்வமட வாரோடு செலுத்த வேண்டாம்
நாடுபதி னாலறியு மமது கள்ள
ஞாயமது வெங்களொடு நவில வேண்டாம்
வீடுவழி தோறூர்விருந் துண்டு முன்னே
மெல்லிமட வார்சிலரைக் கொள்ளை கொண்டு
பாடுபட்ட பாட்டையிலி நாங்கள் சொன்னால்
பாரிலுள்ளோ ருமையேசிப் பழிப்பார் காணும்

பழிப்பா ரெனச்சொன்ன விளம்பாவை மாரே
பாரிலுள்ளோ ரறிவார்கள் பச்சை மாலின்
களிப்பதுவுங் கண்டமுறை நூல்கள் தோறும்
காரணத்தைச் சொல்வார்கள் கருதிக் கேளு

சுழிப்பதுவு மமைப்பதுவு மெமக்குள் ளாகும்
தோகையரே யிதுஎமக்குச் சொந்த வித்தை
குளிப்பருவில் சுனையாடி மதலை யீன்ற
கோலமதை விண்டாக்கால் குறைவ தாமே

குறைவதா மெனச்சொன்னக் குறவா கேளும்
கோவேங் கிரிவாழுங் குலமா மாதர்
மறைமுதல்வ னானசிவ னார்க்கு நாங்கள்
வந்துசுனை யாடிகெங்கைத் திரட்டி யேகத்
துறையறியாக் களவாண்டு தோய்ந்த கள்வா
தொல்புவிக ளறியாதோவுன் சுத்தக் கள்ளம்
இறையளவு மெய்யில்லாப் பொய்யே சொல்லும்
ஏமாளிக் கள்ளரென எவர் சொல்லாரோ

கள்ளரெனச் சொல்லிவந்த மாதே நீங்கள்
களவாண்டீர் கயிலையதி லீசர் முன்பில்
வெள்ளமது திரளாமல் கள்ளத் தாலே
வெம்மருண்டு நின்றவித வெட்கங் கண்டு
வள்ளல்சிவ னாரறிந்துக் கலியில் சான்றோர்
வழியதிலே பிறக்கவென்று சபித்தார் முன்னே
உள்ளதெல்லாஞ் சொல்லிடுவே னோடிப் போங்கோ
ஓகோகோ வெனச்சொல்லி யுறுக்கி னாரே

உறுக்கிநீ ருரைத்தசுனை யுமக்கே யல்லால்
ஓவியங்க ளேழ்பர்க்கு முண்டோ சொல்லும்
இறுக்கிவைத்த நீரிளகக் சேய்தக் கள்ளம்
ஈசர்முதல் வானவரு மெவருஞ் சொல்வார்
சிறுக்கவிடை மாதருட வீட்டில் வெண்ணெய்த்
திருடியுண்டக் கள்வரெனச் சொல்வா ரும்மை
பொறுக்கவினி மாட்டோங்கா ணுமது ஞாயம்
புகன்றிடுவோ மினியண்டம் பொடியத் தானே

பிட்டுக்காய் மண்சுமந்து வைகை தன்னில்
பிரம்படிகள் பட்டதுவும் போதா வண்ணம்
கெட்டுமிகப் பட்டீரே யிடைச்சி கையால்
கேள்வியில்லா முப்புரத்தில் கிழவன் போல
குட்டுமிகப் பட்டுமது மீசை தன்னில்
குறுங்கண்ணி போட்டிழுத்துக் குனிய வைத்துப்
பொட்டுவது குலைத்திடுவோம் நாங்கள் பெற்ற
பிள்ளைதனை தந்துபுவி யாள வைப்பீர்

ஆடெடுத்தக் கள்வரல்லோ வுமக்குச் சூடு
அணுவளவுந் தோற்றாது அலைந்து எந்த
நாடெடுத்த விடமெல்லாம் வேசம் போட்டு
நாணமது இல்லாமல் நாரி மார்தம்
வீடடுத்த மனைதோறு மிருட்டு வேளை
வேசையுடன் கூடிவிளை யாடிக் கள்ளக்
கூடெடுத்த முறையல்லோ வெங்கள் தம்மைக்
குவலயத்தில் கள்ளியெனக் கூறி னீரே

இன்னமுண்டு வுமக்குவெகு பங்கந் தானும்
எடுத்துரைத்தா லிப்போது விளப்ப மாகும்
முன்னமைத்தப் பாலரையு மினத்திற் சேர்க்கை
முழுவதையுந் தந்துபுவி யாள வைப்பீர்
இன்னமிப்போ தாராம லிருந்தீ ரானால்
ஈரேழு வுகமறிய விழுத்து உம்மை
அன்னமது அருந்தாமல் மறித்துக் கொள்வோம்
அதுவறிந்துப் பாலரைத் தந்தாளு வீரே

பாலரைத்தந் தாளுவீ ரென்ற பாவைமாரே
பகற்பொழுது கழித்துவெள்ளி குதிக்கும் நாளை
காலமேநீ ரெல்லோரும் வந்தீ ரானால்
கதிரவனும் போயடைந்து கங்கு லாகும்
சீலமுடன் தென்றலுக்கு மழைக்கும் நானோர்
சீட்டெழுதித் தேவரையும் வருத்தி யிங்கே
கோலமண முங்களையும் புரிந்து கொள்வேன்
குடிலதுக்குப் போயமுது குடித்து வாரும்

(பதிநான்காம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு)

திருக்கல்யாணம்

வாருமென மங்கையர்க்கு விடையருளி மாயன்
வருணனுக்குந் தென்றலுக்கும் வான லோக
ஊருமிக வறிவதற்கு ஓலை தானும்
உடனெழுதி யயைச்சிடவே வந்தார் வானோர்
பாருடனே சங்கமது திரண்டு கூடி
பாவாணர் கீதமுறைப் பாடி நிற்க
சீருடனே கதிரவன் போயடைந்து மீண்டு
தினகரனு முதித்துவெள்ளி தோன்றிற் றன்றே

தோன்றுமுடன் வானோர்க ளீசர் மாது
 துதிமுகனும் நான்முகனுந் தொல்வி மாதும்
கூன்றிருஷி தேவரிஷி வேத மானக்
 குணயிருஷி கிணயிருஷி சூலமா மாதும்
தான்றுசர சோதிபக வதியின் மாதும்
 சதாகோடி தேவரம்பை சங்க மாக
மன்றுபுகழ் நாரணர்க்குந் தெய்வ கன்னி
 மடவார்க்கு முகூர்த்தமென வந்தா ரங்கே

வானமதில் டம்மான முழங்கத் தேவர்
 மலர்மாரி சலமாரி வானோர் தூவ
நான்முகனும் வேதமுறை முகூர்த்தங் கூற
 நாரிமார் குரவையிட நமனு மாற
தானமுறை மாமடவார் சமனங் கூற
 தரணிதனில் நாரணர்க்குந் தைய லான
மேனமுகில் மாதருக்கு மணமா மென்று
 மேலோகப் பந்தலது விண்ணோ ரிட்டார்

பந்தலுக்கு நமனாதி கால தாக
 பக்கம்பதி னைந்தும்வளை பரப்ப தாக
சந்தமுடன் மேற்கட்டி மறைய தாக
 சாருமேல் மேய்ந்ததுவே சமய மாக
அந்தமுறை சூரியனும் விளக்க தாக
 அலங்கிருதம் வானக்கா யதுவே யாக
சொந்தமுள்ள சிவமதுவே பீட மாக
 தேவரெல்லாஞ் செய்துபந்தல் சிறப்பித் தாரே

சிறப்பித்தோ மென்றுமகா தேவ ரெல்லாம்
 திருமாலி னடியிணையைப் பணிந்து சொல்வார்
பிறப்பித்தப் பெம்மானே யெவர்க்கு மாய்ந்துப்
 பேணியமு தளித்துவுயி ரனைத்துங் காக்கும்
உறைப்பித்த மாலோனே அய்யா வுந்தன்
 உதவியினால் பந்தலது விதானஞ் செய்தோம்
நிறைப்பித்த மணமதுக்கு நாங்கள் செய்யும்
 நிலைவேலை யின்லதென நிகழ்த்து வீரே

தேவருரை யதனைமிகக் கேட்டு மாயன்
 திருமனது மகிழ்ந்துவாய் திறந்து சொல்வார்
மூவருரை மாறம லெனக்கு முன்னே
 மொழிந்ததெய்வ மாதர்களை முகூர்த்தஞ் செய்ய

நாவதுரை வருணனொடு வாயு தானும்
நளினமலர் தூவியது குளிர வீச
தேவருரை செய்துமிக நில்லு மென்று
தெய்வமட வார்வரவே சிந்தித் தாரே

சிந்தித்த வுடனே யந்தத்
தேன்மொழி மாத ரெல்லாம்
வந்தவ ரடியைப் போற்றி
வணங்கியே நாங்கள் பெற்றச்
சந்ததி யேழு பேரும்
தன்னுட கிளைக ளோக்க
தந்துநற் புவியை யாளத்
தருவீரென் தலைவா வென்றார்

தருவீரென மொழிந்தகுல மாதே பெண்ணே
தலைவருங்கள் மக்களையுந் தருக வுங்கள்
மருவினியக் கருவதிலே யுதிக்க வீன்ற
மனுவழியை யென்முன்னே வருகச் செய்தால்
தருகும்பல சொத்தாஸ்தி பொன்னுங் காசி
தாறதுவுங் கொடுப்பதுவுஞ் சபையிற் பேசி 13040
பெருகவுங்கள் தம்மை மணஞ் செய்துநீங்கள்
பெற்றபிள்ளை தந்துபுவி யாள வைப்பேன்

புவியாள வைப்பேனெனச் சொன்னீ ரெங்கள்
பொன்மானே கண்மணியே புரந்த மாலே
கவிஞோர்கள் போற்றுமதக் கன்றே தேனே
காயாம்பு மேனியரே கடவு ளாரே
இவிலோகக் கலியதிலே பிறந்த தாலே
இதுநாளும் வரையன்ன மீந்த பேர்கள்
செவியாலுன் பதமடைந்தா லவர்க ளேது
செய்வார்க ளெங்களொடு சேர்க்கை தாமே

சேர்க்கையுண்டோ வெனமொழிந்த மானே பொன்னே
தேன்மொழியே யுங்களுக்குத் தெரியா வண்ணம்
வார்த்தையிது சொல்லாதே நமது வாழ்வும்
மக்களுட வாழ்வது மொன்று போலே
மார்க்கமுடன் வைத்தரசு ஆள யானும்
மனமதிலே நினைத்திருக்கும் வளமை யாலே
கோர்க்கையிது அவர்கொடுக்கல் வாங்கல் தன்னை
கூறிமிகக் கேட்டுமணங் கூடு வேனே

மணங்கூடு வேனெனவே யுரைக்க மாயன்
மனுவழியில் குதித்தகுலச் சான்றோ ரெல்லாம்
அணங்குயின வழிபோலே யவர்கள் வந்து
ஆயனடிப் போற்றியவ ரன்பாய் நிற்கக்
குணங்குறிகள் கண்டுமிக அரியோன் மெச்சிக்
கொடுப்பதென்ன யிவர்களைநான் மணங்கள் [செய்தால்
பணங்கள்மிகப் பொன்காசு ரெம்ப ரெம்பப்
பாவையர்க்குச் சீதனங்கள் பகரு வீரே

பகருவீ ரெனமொழிந்த அய்யா நீரும்
பரிசமென்ன அவர்களுக்கு ஈவீ ரென்று
உகருமெனச் சொல்லிடவே சான்றோ ரெல்லாம்
உடையகுலச் சொக்கருமே உரைப்பார் பின்னும்
தகருமோ நான்தருகுந் தங்கக் காசு
சதாகோடி யெண்ணமது தானோ இல்லை
நிகருவீர் நீர்தருகுஞ் சொத்தை யெல்லாம்
நினக்கறியச் சொல்லிடுங்கோ நிசமா யென்றார்

ஆண்டவரே யிப்பரிசந் தருவீ ரானால்
யாமடியா ராளுகின்ற வஸ்து வெல்லாம்
கூண்டபண்டம் பொன்னுடைமை யாடு மாடு
குருபரனே யாங்கள்வரை யுமக்குச் சொந்தம்
மீண்டடிமை முக்காலு முமக்கு நாங்கள்
விலையடிமை யானோங்காண் விரைய மாலே
பாண்டவரைக் காத்துரெட்சித் தாண்டாற் போலே
பாவையரு மக்களுமும் பக்கந் தானே

பக்கமது என்றவுடன் மாயன் தானும்
பதறாதே யுங்களையுங் காத்துக் கொள்வோம்
ஒக்கவென் குலங்களையும் ஆண்டு கொள்வோம்
ஒண்ணுபோ லிருந்துபுவி யாள்வோம் நாமும்
தக்கமது இல்லையய்யா இந்த வார்த்தை
தந்ததுவு மீந்ததுவுந் தவறோ இல்லை
மிக்கதெய்வக் கன்னியரை மணங்கள் செய்ய
மெல்லிகையைப் பிடித்தெனக்குத் தருகு வீரே

கைப்பிடித்துத் தாருமென வுரைத்தீ ரையா
கணவரல்லோ முன்னவர்க்குக் கருணை மாலே
மெய்ப்பிடித்த மெல்லியருந் தேவி யல்லோ
மேதினிக ளறியஅய் தாரஞ் செய்தீர்

எப்படித்தா னாங்கள் கையைப் பிடித்து ஈய
இவ்வுலகி லவதார இகனை தானோ
எப்படியோ அறியோங்கா ணென்று சொல்லி
ஏந்திழைமார் கைப்பிடித்து ஈய லுற்றார்

திருமுகூர்த்தம்

ஈந்திடவே மாயவருந் தங்கத் தாலே
இரத்தினவொளி போல்வீசுந் தாலி தன்னை
மாய்ந்துமிகப் போகாமல் தாலி வாழ
மகாதர்ம யுகம்வாழ மாதும் வாழ
ஏந்துபுவி தர்மமது தழைத்து வாழ
ஈசர்முத லெல்லோரு மிருந்து வாழ
சாந்தகுலச் சான்றோர்கள் தழைத்து வாழ
தாலிமிக வாழ்கவென்று தரித்தார் தாலி

தாலியது தரிக்குகையில் மாத ரோடு
தாமமணி நாதன்மகிழ்ந் தேதோ சொல்வார்
கேலிமிக வுரையாதுங்கோ வெனக்கு இன்னம்
கெணிமடவா ரநேகமுண்டு மணங்கள் செய்ய
சோலியல்லோ ஆச்சுதென்று நினையா துங்கோ
தொல்புவியை யரசாள்வீர் நிசமே சொன்னோம்
மாலினுட சூட்சமது கோடி யுண்டு
மனதுசடை யாமல்மிக வாழுவீரே

வாழுவீர் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்வேன்
மறுவுலகு பாய்ந்துவுங்கள் மனதில் வாழ்வேன்
மாளுவேன் முழித்துப்பின் வருவே னுங்கள்
மனதலைந்து எனைநிகழ்ந்து மாளா துங்கோ
தோழிலே யிருந்துபல சூட்சஞ் செய்வேன்
தோகையரே நீங்களெல்லா மெனது பாயம்
நாழியிலே யறிந்துமிகக் கண்டு கொள்ளும்
நாரணரி னடப்பிதுவே ஞாயஞ் சொன்னோம்

சொன்னமொழி தனைமறந்து நீங்க ளெல்லாம்
தூசணித்து எனைக்கபட மெண்ணா துங்கோ
என்னுடையத் தொழிலிதுவே யுங்க ளோடு
இருந்துதர்ம முடிசூடி யாளு மட்டும்

பொன்னுடைய நாடதற்கு வானோர் தம்மை
போகவிடை கொடுக்கவவர் போனா ரங்கே
கன்னிமட வார்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு
கருணைபதித் தெருவீதி வருகின் றாரே

சிந்து

தெருவீதி நாம்வருவோம் — என்றன்
தேவியரே கன்னிநாயகமே
மருவினிய கன்னியரே — பதி
வலங்கள்சுற்றி நாம்வருவோம்

கண்மணியே காரணரே — ஓகோ
காயாம்பு மேனியரே
மண்ணேழ ளந்தவரே — ஓகோ
மாயவரே மதிவலம்வருவோம்

பெண்ணரசே மாமயிலே :- நமது
பொறுமைப்பதி வலம்வருவோம்
தண்ணமுள்ள தேவியரே – நம்மள்
தருமபதி வலம்வருவோம்

ஆண்டமணி நாயகமே – உலகு
ஆண்டருளுங் கண்மணியே
காண்டம்நிறை வேற்றவந்த எங்கள்
கணவனாரே நாம்வருவோம்

பொறுமைப்பதி வலம்வருவோம் – கலிப்
பொடியயாமம் போட்டிடுவோம்
தருமமது தழைக்கச்செய்வோம் – பதி
தானேவலம் நாம்வருவோம்

பொல்லாத வகையழித்து — சுவாமி
புதுப்பூமி தோணவைத்துக்
கல்லாதார் கருவறுக்க — சுவாமி
கதியபதி வலம்வருவோம்

நாடுதர்ம பதிகள்வாழும் — பெண்ணே
நம்முடைய வினங்கள்வாழும்
கேடுகலி கேடுஅறும் — பெண்ணே
கிளர்ந்தபதி வலம்வருவோம்

ஆகாத பேரையெல்லாம் – சுவாமி
அக்கினிக்கு விருந்தளித்து
வாகாகத் தர்மபதி – சுவாமி
வாழ்பதியை வலம்வருவோம்

முன்குறோணி உதிரமதால் – பெண்ணே
உதித்துவந்தக் குலங்களெல்லாம்
தன்குணத்தால் மாண்டுபோக – பெண்ணே
தர்மபதி வலம்வருவோம்

மாற்றானொ ழியவேணும் – சுவாமி
மக்களெல்லாம் வாழவேணும்
காத்தோரைக் கைவிடாமல் – நாமன்
கருணைபதி வலம்வருவோம்

தண்டமிறைப் பொய்களவு – பெண்ணே
செய்யும்வண்டக் குலங்களெல்லாம்
கொண்டகலி கூடமாளக் – குரு
நாதர்பதி வலம்வருவோம்

வீணான கலியுகத்தை – சுவாமி
வெய்யோனுக் கழுதளித்துச்
சாணாரை வைத்தாள – சுவாமி
தர்மபதி வலம்வருவோம்

நாடும்பதி துலங்குதடி – பெண்ணே
நல்லசிலை குதிக்குதடி
ஆடுமாடு அருகுதடி – கர்த்தா
ஆவினங்கள் தோணுதடி

நல்லபதி துலங்கணுமே – சுவாமி
நாடுதர்ம மாகணுமே
பொல்லாப்பது ஒழியணுமே – சுவாமி
புத்தியொன்றாய்க் குவியணுமே

கோவில்தெரு துலங்கணுமே – நம்மன்
கோட்டைவெளி யாகணுமே
தேவருட நல்திருநாள் – பெண்ணே
தினமும்வந்து கூடணுமே

தங்கத்தொட்டில் தண்டாயுதம் – சுவாமி
தாண்டும்பதி வீதிகளும்
சங்கையுடன் டம்மானமும் – சுவாமி
தலத்தில்வந்து தோணணுமே

கோட்டையிட்டுக் கொடியுங்கட்டி - பெண்ணே
கொத்தளமாய் மேடைசெய்து
நாட்டையெல்லாந் தான்கிலுக்கி -- பெண்ணே
நமக்குப்பதி யேறணுமே

நம்பினோரைக் காக்கணுமே -- சுவாமி
நாடுகட்டி யாளணுமே
அம்பலங்க ளேறணுமே -- சுவாமி
அவதாரங்கள் நடத்தணுமே

சிங்காசன மேறணுமே – பெண்ணே
தீவட்டிகள் போடணுமே
கண்காட்சி காணணுமே – நானும்
கன்னியரைக் கைப்பிடித்தால்

பாக்கியங்கள் பெருகணுமே — சுவாமி
பாரிலுள்ளோர் காணுதற்கு
ஆக்கினாங்கள் படைக்கணுமே — சுவாமி
அமுதருந்தி வாழணுமே

மக்கள்பெற்று வாழணுமே – பெண்ணே
வந்துவென்றன் கால்பிடித்து
ஒக்கநின்று ஆடணுமே – பெண்ணே
உற்றபள்ளி மெத்தைசூழ

பால்பவிசு பெருகணுமே – சுவாமி
பஞ்சணையில் கொஞ்சணுமே
தூலருமை யறியாமலே – கலி
தொல்புவியில் மயங்கணுமே

சமுசாரி யாகணுமே – பெண்ணே
தலையிற்சோறு சுமக்கணுமே
ஒவுதாரி கேட்கணுமே - பெண்ணே
உங்களைநா னடிக்கணுமே

அயலூரு போகணுமே – சுவாமி
அழுக்கநீரும் வரவேணுமே
கயல்விழிமா ரொருத்தர்க்கொரு – சுவாமி
கத்துதல்கள் கொள்ளணுமே

நானுர்வந்து நிரத்துதுப்த – பெண்ணே
நல்லமொழி சொல்லணுமே
தேனும்பாலும் போலநாமள் – பெண்ணே
தேசமதில் வாழணுமே

கண்டிருந்து நீசர்குலம் - சுவாமி
களிப்புச்சொல்லி யும்மைமிக
பெண்டுகட்கு வீங்கியென்று - சுவாமி
பேடிப்பய லேசுவானே

காரணத்தை யறியாமலே - பெண்ணே
கலிப்பயல்கள் தானகைத்தால்
காரணத்தின் தீர்வைதன்னில் - பெண்ணே
கடுநரகில் பூத்திடுவேன்

செம்பவள நற்பதியில் - சுவாமி
தெருவலங்கள் சுற்றிவந்தோம்
பொன்பதிக்குள் நாமள்புக்கி -- மறு
பொழுதுவந்தால் வருவோமையா

சோபனம்

சோபனமே சோபனமே -- சுவாமி
திருநடன சோபனமே
தேவர்குரு நாரணர்க்கும் -- அவர்
தேவியர்க்கும் சோபனமே

பூமலர்ந்த ஈசுரர்க்கும் - அவர்
பொன்தேவி மாதுமைக்கும்
காமனந்த நாரணர்க்கும் - தெய்வக்
கன்னியர்க்கும் சோபனமே

பூமடந்தை லட்சுமிக்கும் -- நல்ல
பொன்னுமண்டைக் காட்டாளுக்கும்
பார்மடந்தை நாயகிக்கும் -- சிவ
பகவதிக்குஞ் சோபனமே

தெய்வானை நாயகிக்கும் - நல்ல
சிறந்தவள்ளி நாயகிக்கும்
அய்வர்குல நாரணர்க்கும் -- கன்னி
அரிவையர்க்குஞ் சோபனமே

விருத்தம்

துடியிடைக் கன்னி மாரைத்
திருமணந் திருமால் செய்து
குடிபுகழ்ச் சான்றோர் மக்கள்
குரவைகள் முழக்கத் தோடு

திடிரெனத் தெருக்கள் சுற்றித்
தேவியு மன்னர் தாமும்
படிமிசைப் பதியி னுள்ளே
பரிந்துவந் திருந்தா ரன்றே

(திருக்கல்யாண வாசிப்பு நிறைவு)

நடை

மாதுநல்லா ளேழ்வரையும் மணமுகித்து மாயவரும்
சீதுபுகழ் நற்பதியில் சென்றங் கினிதிருந்தார்
கன்னிமா ரேழ்வரையும் கைப்பிடித்தோம் நாமுமினி
பொன்னம் பதியில் புகழ்ந்ததிரு நாள்நடத்த
நித்தந் திருநாள் நிதம்நடத்த வேணுமென்று
சித்தமதில் நாரணரும் சிந்தித்தா ரம்மானை
எத்திசையி லுமுள்ள ஏற்றபுகழ் சான்றோரும்
முத்தி யடைந்தோம் மோட்சமது பெற்றோமென்று
நம்முடைய தாயார் நல்லதெய்வக் கன்னியரைச்
செம்மைத் திருமால் திருமணங்கள் செய்ததனால்
குற்றமில்லை நம்முடைய குலத்துக் கினியெனவே
சித்தமதில் நாரணனார் செயல்நமக் குண்டெனவே
வந்துமிக வெல்லோரும் வாழ்த்தி மிகப்பணிந்து
சிந்துபுகழ்த் தெய்வ மடவா ரையுந்தொழுது
நல்லபண்ட மானதுவும் நாடும்நிதி யானதுவும்
வல்லகுலச் சான்றோர் மாதா பிதாவதுக்கும்
கொடுத்தாரே நல்லக் குவலயத்தில் மக்களெல்லாம்
விடுத்ததெல்லாம் வேண்டி மிகவேற்றார் மாயவரும்
பலன்பெற்றோ மென்றுப் பாலதியச் சான்றோர்கள்
குலமெல்லாம வந்து கூடினார் மாயனிடம்

வைகுண்டர் திருநாள் நடத்துதல்

அப்போது மாயவரும் ஆனந்த மாய்மகிழ்ந்து
இப்போ திருநாள் யாம்நடத்த வேணுமென்று
நாளான நாளிதுவே ஞாயன் பிறந்தநாளு
தாழாத ஞாயிறுவே சுவாமி பிறந்ததனால்
இந்நாள் முதல்திருநாள் இன்ப முடனடத்த
பொன்னான நாரணரும் பூரித்தா ரம்மானை
ஞாயிறாழ்ச்சைத் திருநாள் நாம்பார்க்க வேணுமென்று
தேச மதிலுள்ளத் தெய்வகுலச் சான்றோர்கள்

பாலுக்கு நெல்லும் பண்பாய்ச் சிறுமணியும்
மாலுக்கு நல்ல மகிழ்ந்தபிச்சி மாலைகளும்
கொழுந்துபன்னீர் சந்தனமும் குலுங்கா விடலைகளும்
பழுப்பான மாம்பழமும் பண்பாந்தேன் பலாக்கனியும்
வாழைக் கனியிலையும் வகிர்ந்தகமு கின்குலையும்
நாளைக்குத் திருநாள் நமக்குமுந்திப் போவோமென்று
இத்தனையுங் கொண்டு இசைந்ததிரு நாள்வகைக்குப்
பத்துமூ ணேழு பணமு மிகவெடுத்துக்
காதுக்கு நல்ல கனத்தபணி யாபரணம்
மாதுக் கிசைவாய் வளர்கோர் வையணிந்து
பெட்டிச் சீலையுடுத்துப் பெரியநாமப் பொட்டுமிட்டு
கட்டன்ன மும்பொதிந்து கண்ணார் திரு நாட்கெனவே
மக்கள் மணவாளன் மனைவி கிளைகளுடன்
சிக்கெனவே நாதன் திருநாட்குப் போவோமென
வருவார் கிழமை மாதந்தோறுஞ் சனங்கள்
திருமால் மகிழ்ந்து திருநாள் முறைநடத்த
கொட்டகை யிட்டுக் குவிந்தமணி மேடையிட்டு
பட்டால் மேற்கட்டி பழக்குலைகள் தாந்தூக்கி
பிச்சிமா லைதூக்கி பெரும்வாடை தான்தெளித்து
வெச்சியிரு வாட்சியுடன் விசித்திர விதானமிட்டுச்
சந்தனங் கஸ்தூரி சவ்வாது புனுகுடனே
சிந்தரெவ ரும்போற்ற திருவா யலங்கரித்து
வெற்றிலைகள் பாக்கு மிகுவாய்ப் பழங்களுடன்
தத்திதத்தி யாகச் சதாகோடி யாய்க்குவித்துப்
பால்பாயா சங்கள்வைத்துப் பாரித்து நற்பதிக்குள்
மாலா யிருந்து மகிழ அலங்கரிப்பார்
தெருவிற் காளாஞ்சித் தீவட்டி யும்பிடித்து
மருவினிய மாதர் மகாகுரவை மலமலென
டம்மான நாகசுரம் நல்லவா ணவெடிகள்
மும்மானம் போலே முழக்க மிகமுழங்க
கன்னிமார்க ளெல்லாம் காயாசப் பட்டுடுத்தி
பின்னு மடவார்க்குப் பெரியநுத்தி ராட்சமிட்டு

வரி எண்: 13240. கொ. பா.

காமப் பொட்டிட்டு நல்லளத் தாப்புமிட்டு
மாமடவா ரெல்லாம் மகிழ்ந்து தெருவில்வர
என்றன் பிரானும் எடுத்தா ரொருவேசம்
கந்தைக்கா விபூண்டு கழுத்தில் தாவடமணிந்து
கையதி லேபிரம்பும் கமுக்கூட்டில் மாத்திரைக்கோல்
மெய்யதிலே வெண்பதங்கள் மினுக்க முடனணிந்து
உச்சிக்கொண்டை கோர்த்து உயர்ந்தசுரைக் கூடுமிட்டு
மெச்சித் துளசி மிகுமாலை யுமணிந்து
பிச்சிமாலை யுமணிந்து பெண்கள்மிகச் சூழ்ந்துவர
சச்சிசச்சி யாகச் சான்றோர் மகிழ்ந்துவர
கைக்குள்நின்ற சீசர் காயாசத் துகிலணிந்து
மெய்க்குருவைப் போற்றி மிகுந்தருத்தி ராட்சமிட்டுக்
கையதிலே மாத்திரைக்கோல் கனத்தசுரைக் கூடுமிட்டு
மெய்யதிகப் பொக்கணமும் மேலதிகப் பொட்டுமிட்டு
அய்யா குருவேயென்று அவர்கள்மிகப் போற்றிவர
துய்ய துவையல் துவைத்தபண் டாரமெல்லாம்
காவிருத்தி ராட்சமுடன் கனத்தசெம்புக் கடுக்கனிட்டு
நாவிற் சிவாவெனவே நாட்டமிக வாய்வரவே
ஆரா தனையாய் அருள்கொண்ட பெண்ணாணும்
நாரா யணர்பேரில் நற்கீதம் பாடிவர
தங்கரத்தினத் தொட்டிலிலே சுவாமியை மிகவிருத்திப்
பெண்கள் மிகநன்றாய்ப் பெருகக் குரவையிடச்
சங்கு தொனிக்கச் சகலோர் மிகப்போற்றச்
சிங்கமுக லெட்சுமியும் திருமுகத்தில் நின்றிலங்க
சான்றோர்கள் தொட்டில் தண்டாய முஞ்சுமந்து
ஆன்றோர் பதியை அலங்கிருத மாகவவர்
கன்னிமார் நாதன் கைக்குளொழுங் காய்வரவே
மின்னும் பதித்தெருவும் மிக்கவிரு தப்பவிசாய்
உலாவி வரவே உற்றதெய்வ வானோர்கள்
குலாவி மகிழ்ந்து குருவால நாரணர்க்கு
பூமாரி பொன்மாரி பெரிய புனல்மாரி
நாமாரி வானோர்கள் நாடி மிகத்தொனிக்க
எல்லோரும் பார்த்து இத்திருநாள் நல்லதென்று
அல்லோரு மெச்சி அகமகிழ்ந்தா ரம்மானை

நல்ல திருநாள் ஞாயிறாழ்ச்சை முழுதும்
செல்ல மறுநாள் திங்க ளுதித்தவுடன்
காட்சி மிகநடத்தி கரியத் திருமாலும்
நாச்சிமார் கூட நாயன் பதிபுகுந்தார்
நாதன் பதிபுகுத நருட்கு விடைகொடுத்து
மாதரொடு நாரணரும் மகிழ்ந்திருந்தா ரம்மானை
இப்படியே திருநாள் இகனை மிகநடத்தி
கற்புடைய தெய்வ நாயகிமார் தம்மோடு
கூடி யிருந்து குலாவி யிருக்கையிலே
வேடிக்கை யாலே விதியின் படியாலே
நல்லபுகழ் சீதா லட்சுமிக்கும் நாரணர்க்கும்
செல்லபட் டானதுவும் சிவந்ததங்கக் காறையதும்
இட்டுக் கலியாணம் இலட்சுமியைச் செய்யவென்று
மட்டுமிக ரில்லா மாயன் மிகநினைத்தார்
தங்கத்தால் காறையதும் தாமரியப் பட்டதுவும்
அங்கே மிகவருத்தி ஆயிளைக்குத் தான்கொடுத்து
திருநா ளிகனைத் திடிமன் முழக்கமொடு
பெருமாளும் லட்சுமியைப் பேறாய் மணமுடித்து
தெருவலங்கள் சுற்றிச் சிறந்த பதிபுகுந்து
மருவினிய நாதன் மாதரொடு மகிழ்ந்திருந்தார்
நல்லரிய நாதன் நன்றா யிருக்கையிலே
வல்லத் திருதெய்வ மடவார்க ளேதுரைப்பார்
ஐயாவே யெங்களையும் ஆண்டத் திருமாலே
வைய மளந்த மாயத் திருமாலே
எங்களைநீ ரிப்போ இவ்வுலகந் தானறிய
மங்களமாய்ச் செய்தீரே மக்களையுந் தாருமென்றார்
அப்போது மாயன் அவர்க ளோடுபுகல்வார்
இப்போது மாதர்களே என்னோடு கேட்டதற்கு
நல்ல திவசம் நமக்குவரு மந்நாளில்
வல்ல வகையாலும் மக்களையுந் தாறோமென்றார்
அதுவரையும் நீங்கள் அலட்டா மலிருங்கோ
இதுவுரைக்க நல்ல ஏந்திழைமா ரெல்லோரும்
சந்தோச மாக சுவாமி தனக்கவர்கள்
வந்தே நிதமும் வாய்த்ததொண்டு செய்துமிக

வாய்த்தபுகழ் லட்சுமியும் மாதுமட வாரேழும்
ஏற்ற பணிவிடைகள் எப்போதுஞ் செய்திருந்தார்
நாரணருந் தேவியரை நாடி யகமகிழ்ந்து
காரணரு மெச்சிக் களிகூர்ந் தினிதிருந்தார்
நன்றா யிப்படியே நாயகிமா ரோடிருக்க
எண்டிசையி லுள்ள ஏற்றபுகழ்ச் சான்றோர்கள்
வந்து அவர்பதத்தை வாழ்த்தி யவர்போற்றி
சந்துஷ்டி யாகத் தாழ்ந்துநமஸ் காரமிட்டு
மனதில் நினைத்ததெல்லாம் மாயனோ டேவுரைத்து
தனதுள் விடைவேண்டி சங்கடங்கள் தீர்ந்திருந்தார்
தெய்வமு மவராய்த் திருவுள மும்மவராய்
வையகமு மகிழ மனுப்போ லவரிருந்தார்
வத்துவகையும் மாடாடு சொத்துக்களும்
ஒத்து மிகவாழ்ந்து உடைய பரனிருந்தார்
இப்படியே ஒத்திருந்து இவர்வாழும் நாளையிலே
நற்புடைய தெய்வ நாயகிமார் கேட்டபடி
மதலை யதுகொடுக்க மனதிலுற்றா ரெம்பெருமாள்
குதலையுட இனத்தைக் கூறி மிகவுரைத்து
ஏழினமு மாதருக்கு இனமிட் டேகொடுத்து
காளுவந் தபோதே நாரணருங் கொண்டாடி
வாய்த்த திருநாள் மகிழ்ச்சியுட னேநடக்க
ஏற்றகுலச் சான்றோர் எல்லோரும வந்துநிற்க
பிள்ளை தமையெடுத்துப் பெண்ணார்க ளேழ்பேர்க்கும்
வள்ளலந்த மாலும் மனதுற்றி ருக்கையிலே
கண்ணான தெய்வக் காரிகைமா ரெல்லோரும்
விண்ணாண மாக வீரநா ராயணரை

விருத்தம்

கண்ணரே கரிய மாலே
காரணக் குருவே அய்யா
இண்ணெங்கள் மதலை யேழும்
எடுத்துநீ ரினம தாக
விண்ணெங்கு மகிழ யீந்து
வெற்றியா யாண்டு கொள்ளும்
மண்ணெங்கு மளந்த மாலே
மகாபரக் குருவே யென்றார்

அம்மைமார்களுக்கு மதலை ஈதல்

நாதக் குருவே நாடுமெங்கள் மன்னவரே
மாதவரே யின்று வந்தநாள் நன்றெனவே

இப்போ மதலை எடுத்து மிகத்தாரும்
செப்போடு வொத்தத் திருமாலே யென்றுரைத்தார்

நல்லதுதான் பெண்ணே நாட்டினில் நருளறிய
முல்லை வனத்தில் முன்னேநீர் பெற்றுவைத்து

மதலையது ஏழும் வளர்த்து இத்தனைநாளும்
குதலை பிரியமதாய்க் கொண்டுதிரிந் தேவளர்த்தேன்

பாலமு தூட்டாமல் பருவனத்தில் நீங்கள்விட்டுக்
கோல வனத்தூடே குதித்தோடி மீண்டுவந்தீர்

என்னென்ன பாடு யானிந்தப் பிள்ளையினால்
பொன்னரியக் கன்னியரே புகலவுந்தான் கூடுமோ

தெய்வேந் திரன்பசுவைத் திரையாகக் கொண்டுவந்து
மொய்வனத்தில் பாலு மிகக்கறந்து மக்களுக்கு

ஊட்டி வளர்த்தேன் உம்பர்கோ னுமறிந்து
மாட்டிடவே யென்னை மகாபடைக ளோடுவந்தான்

தப்பி யவன்றனக்குத் தான்வளர்த்தேன் பிள்ளைகளை
ஒப்பரியப் பாலமிர்தம் ஒருநா ளொழியாமல்

மகிழ்பெரிய தாலம் வகுத்து மிகவளர்த்தேன்
சுகிர்தமுடன் காசுபணம் சுகமாக வாகவென்றும்

மக்களுக்காய்ப் பாடுபட்டு வைகைமண் ணுஞ்சுமந்து
சொக்கரென்றுஞ் சமைந்தேன் திருமக்கள் வாழவென்று

பின்னுமிப் பிள்ளைகள்தாம் பெரும்புவியை யாளவைக்கத்
துன்னுகெட்ட கலியில் தோன்றிக் குதித்துவந்தேன்

வந்தான்சா ணான்குலத்தில் மாயனென்று மாநீசன்
பின்தாக்கிக் கையைப் பிடித்து மிகவிறுக்கிச்

சாட்டைகொண் டேயடித்துத் தடியிரும்பி விட்டுவைத்துக்
கோட்டி மிகச்செய்து கூறி மிகஅடித்து

அரங்கு யணிமேடை யானதிலே யென்னைவைத்துப்
பரங்குலிய நித்தம் பாதம் பணிவேனென்றான்

சாணா ரிடத்தில் தாட்போகா தபடிக்குக்
கோணாம லெங்களுடன் கூடியிரு வென்றடித்தான்

வரி எண்: 13385 கொ. ஏ

பெற்றபிள்ளை யெல்லாம் பெருகலைந்து போவாரென
இற்ற விலங்கில் இருந்தேன் மிகக்கவிழ்ந்து
சாலமுட வீசன் தான்படுத்தும் பாட்டையெல்லாம்
பாலருக்காய் வேண்டிப் பாரறியப் பட்டேனான்
பெற்றதுதான் போதுமென்று பெண்ணேநீங்க ளேழ்பேரும்
மெத்தத் தெளிந்து மேவிவந்தீ ரிப்போது
என்றுரைக்க மாலும் ஏந்திழைமா ரேழ்பேரும்
மன்று அறிய மாத ருரைக்கலுற்றார்
பிள்ளைகள்தாம் நன்றாய்ப் பெருகி மிகவாழ
வள்ளலெங்கள் மாலே மாறாத் தவசிருந்த
காரணத்தைச் சொன்னால் கணக்கி லடங்காதே
பூரணத்தின் ஞானப் பெரிய திருமாலே
ஆரு மொருவர் ஆராட்டங் காணாத
மேரு நிறைவனத்தில் மெல்லிநாங்க ளேழ்பேரும்
ஒருவர்முக மொருவருக்கு ஒருருபங் காணாமல்
கரிய அவரவர்கள் காவு வடவிகளில்
உடுகலைகள் கொய்து உற்றமுடி தான்விரித்துக்
கடுகெனவே வூசிதனில் கால்விரலைத் தானூன்றி
ஆசை யுறவற்று அக்கபக்கத் தாசையற்று
மாசைக் கருவறுத்து மனதொன்று தான்குவித்துப்
பாச மறுத்துப் பக்கத் துணைமறந்து
வாச மணமும் வாக்குப்பேச் சுமறந்து
காடு நினைவறுத்து கனாவுப் பயமறுத்து
வீடு நினைவறுத்து வெளிவீடு தான்திறந்து
மலசல மற்று வாயுவுடப் போக்கறுத்துக்
குலதலமு மற்றுக் கூறுகின்ற பேச்சுமற்றுப்
பேச்சற்று மூச்சற்றுப் பெருவனத்தி லும்மருளால்
ஏச்சதூர்ச்ச முமற்று ஈராறு காலம்வரை
நிற்க வுடம்பை நெடும்புற்று தான்மூடிப்
பக்க மால்முளைத்து பரும்பட்சி தான்கூடி
முட்டையிட்டுக் குஞ்சு மூன்றது தான்பொரித்து
வட்டணியாய்க் காடு வளைந்தெங் களைச்சூழ்ந்து
கடுவாய் புலிகரடி கனத்தகுட்டி யுமீன்று
கடுகிமிகப் புற்றுக் கரையில் வளர்ந்திருக்க
யானையுட குட்டி அதுபயந்து வெங்களுட
தானநிறை புற்றருகில் தன்னால் மிகவாழும்

பிள்ளையால் நாங்கள் பெருகத் தவசிருந்து
உள்ளதுக ளெல்லாம் உரைக்க வெளிதாமோ

நாணமற்று ஊணுமற்று நாலுமூணு ஆண்டுவரை
தாணருட தஞ்சமெனத் தவசு மிகப்புரிந்து

பிள்ளையுட ஆசையினால் பேருலகில் வந்தோமையா
வள்ளலெங்கள் மக்கள்தம்மை மாயவரே தாருமையா

தந்து புவியாள தலைவரே யும்முடைய
விந்துவழி மக்களையும் விரைவாய் மிகத்தாரும்

தாருமென மாதரெல்லாம் தாழ்மையுட னேவுரைக்க
ஆருநிக ரொவ்வா அச்சுதரு மேதுரைப்பார்

மாதேநா னிந்த வையகத்தில் வந்தவுடன்
பாரேழில் நம்முடைய பஞ்சவர்கள் தம்வழியில்

தேர்ந்துந்தம் மக்களிலே சீசனென நான்தெரிந்து
கூர்ந்தென்றன் கையதுக்குள் கொள்ளுகிறேன் வேலையது

இன்னாபா ரெனவே ஏழ்வரையுந் தாமெடுத்து
நன்னகரி பார்க்க நாத னிடுப்பில்வைத்து

வட்டமிட்டு ஆடி மாதரொவ் வொருத்தருக்கும்
கிட்டவிட்டுக் காட்டிக் கிளிமொழிமார் கைக்கொடுத்தார்

பாலரையும் பார்த்துப் பாவையரைப் பார்த்தவுடன்
சீலமுள்ள லெட்சணமும் சிற்றிடையு மொப்பனையும்

ஒப்பமென் றெல்லோரும் விண்ணோருந் தாமகிழ்ந்தார்
செப்பமுள்ள மாதர் சிரித்து மனமகிழ்ந்து

அன்றுபெற்ற பிள்ளை ஐந்திரண் டானதிலே
மன்றுதனை யாளும் மாபாவிச் சோழனவன்
கொன்னான்ரண்டு பேரையெனக் கூண்டதவ மீதில்வந்து
சொன்னீரே ஐயா தோன்றியிப்போ வந்தாரோ

தேன்மொழியே மாதே சென்றபிள்ளை ரண்டுடைய
மானதிய மக்களென மாயவனுந் தாமுரைக்க

அப்போது பெண்கள் அச்சுதரைத் தாம்பார்த்து
இப்போ வரவில்லையே எப்போது தாம்வருவார்

மைப்பெரிய கண்ணே மாதேயென் றன் தேவியரே
செப்பினீரே நீங்கள் சென்றமக்க ளெப்போவென்று

பொல்லாத நாட்டுப் பொன்று கலி முடித்து
நல்லதர்ம நாடு நான்தோண வைக்கையிலே

நடுஞாயங் கேட்டு நடுத்தீர்ப்புக் கேட்கையிலே
கெடுவேலை செய்த கேள்வியில்லாச் சோழனையும்
ஆக்கினை யான்செய்து ஆன நரகமதில்
தாக்கியுந்த மக்களைநான் சடத்துட னேயெழுப்பித்
தருவேன் குருசுவாமி தன்னாணை மாதர்களே
மருவினிய மாதே வாக்கிதுதான் தப்பாது
என்றாதி நாரா யணருரைக்க மாதரெல்லாம்
நன்றாய் மகிழ்ந்து நாடிமக வையெடுத்து
மடிமீதில் வைத்து மலர்ந்தமுகத் தோடணைத்துக்
கண்ணோ மணியோ காட்டுரா சன்மக்களோ
விண்ணோர்கள் மெச்சும் வேதப் பரஞ்சுடரோ
தோணார்க் கரியத் துய்யதிரு மாலீன்ற
சாணாரின் நாயகமோ சகலகலை கற்றவரோ
தெய்வக் கிளிகன்றோ திசைவென்ற சான்றோரோ
வையம் புகழவந்த மக்களே யென்றுசொல்லிச்
சந்தோச மாகத் தார்குழலா ளேழ்பேரும்
புந்தி மகிழ்ந்து பூரித் தகமகிழ்ந்தார்
நாங்கள்செய் ததவத்தில் நாலிலரைப் பங்குவரம்
வாங்கினோ மையா மாயவரே யின்னமுண்டு
நாடாள வைக்க நல்லவரந் தந்ததுண்டு
தாடாண்மை யுள்ள சங்கரரு மொத்திருந்து
என்றுரைக்க மாது எம்பெருமாள் நல்லதென்று
இன்று வுரைத்ததுவும் இலக்கதிலே ஆகுமென்றார்
அப்போது லட்சுமியும் ஆதி யடிவணங்கி
இப்போது என்றன்மகன் ஏற்றவை குண்டரையும்
எடுத்துத் தருவதற்கு இதுநா ளாகுமென்றும்
கொடுத்திருந்த மாதர் குருவை மிகக்கேட்க
அப்போ தந்த ஆதிநா ராயணரும்
செப்பமுட னேமகிழ்ந்து தேதியிலே யாகுமென்று
சீதைக்கு நல்ல சிறந்தமக னையழைத்து
மாதுக்குத் தான்கொடுத்தார் வையகத்தோர் காணாமல்
சிணமாக நல்ல சிறந்தமக னைக்கொடுத்துக்
குணமுள்ள குண்டரையும் குவலயத்தி லேயனுப்ப

வரி எண்: 13501-13506, 13509, 13510 கோ. ஏ.

மணமுகித்த மாதருக்கு முன்வகுத்த மைந்தரையும்
குணமுடனே காட்டிக் கொடுத்தாரே யெம்பெருமாள்

நல்ல திருநாள் நாள்கழித்து மற்றாம்நாள்
வல்ல கதிரோனும் வந்துதித்தா னம்மானை

கதிரோனுந் தோன்றிக் கந்தல்வெளி யாகுகையில்
திருநா ளிகனை செய்து நிறைவேற்றி

மக்களெல்லாஞ் சூழ வந்து மிகப்பணிந்து
மிக்கஅவர் வீடதற்கு விடைவேண்டித் தாம்போனார்

கைக்குள் ளெடுத்த கரியசீ சன்மாரும்
மைக்குழலா ரோடும் மகிழ்ந்திருந்தா ரம்மானை

பின்னுஞ் சிலநாள் பெரியதிரு நாள்நடத்தி
மன்னுகந்த நாரணரும் மாதரொடு வாழ்ந்திருந்தார்

பெண்க ளவரவர்க்குப் பெரிய அரங்குசெய்து
தங்கள்தங்க ளுக்கேற்ற சாமான்க ளுங்கொடுத்துப்

பால்பவிசு கொடுத்துப் பாக்கியங்கள் தாமிகவாய்
மாலவர்கள் மனையில் வந்து அமுதருந்தி

இன்றொரு வீட்டில் ஏற்ற அமுதருந்தி
அன்றிரா அங்கே அனந்தமால் பள்ளிகொண்டு

பின்னுமொரு மாதருட பொன்னரங்கில் வந்திருந்து
அன்று அமுதருந்தி அன்றிரா அம்மனையில்

பள்ளிகொண்டு இப்படியே பாவையர்கள் வீடோறும்
துள்ளித்துள்ளி மாயன் திருவிளையாட் டுமாடி

மங்கையர்கள் காணாமல் மறுமனை தாம்புகுந்து
கொங்கைமட வாரோடும் கூடிவிளை யாடிடுவார்

மாயன் விளையாட்டு வகைப்படியே சொல்லவென்றால்
வாயமுள்ள இவ்வுலகில் வளர்பனை யோலையில்லை

கூடி மடவாரோடு குவிந்துவிளை யாடுகையில்
நாடி மடவார்கள் நாயகிமார் தங்களுக்குள்

ஒருவர்க் கொருவர் உபாயமாய்ப் பார்த்திருந்து
திருமருக ரோடே தெய்வமட வார்வெகுவாய்

சண்டை யிட்டிருப்பார் தந்ததுபோ ராதெனவே
கண்டமட வாரோடும் கனிவா யிருக்கிறீரென

அவள்வீட்டில் போறீர் அவளோ டதிகமதாய்
உபகாரஞ் செய்யுகிறீர் உள்ளாகத் தாமிருந்து

என்னோடு பட்சம் இப்படியே செய்வீரென்று
மின்னோ வியங்கள் மிகுவாகக் கத்திடுவார்

சாமியொடு வெகுவாய்த் துரைத்தனங்க ளாய்ப்பேசி
நாமகலப் போவோம் எனநடந்து மக்களுட

வீட்டில் போயிருப்பார் வீரமால் தானறிந்து
கூட்டி வரப்போவார் குவிந்த மொழியுரைத்து

அள்ளித் தருவேன் அழகு விராகனென்றும்
வெள்ளிப்பொன்னும் நல்ல மேன்மையுள்ள சீலைகளும்

உன்றனக்கு ஏற்ற உடைமை மிகத்தருவேன்
அந்தப்பெண் ணார்களுக்கு அதுக்கதுபோ லேகொடுப்பேன்

எழுந்திருநீ யென்று எட்டிமிகக் கைப்பிடித்துக்
குளுந்துரைத்த வார்த்தைக் கோதைமின்னார் தாம்கேட்டுச்

சிரித்து மகிழ்ந்து தேற்றலிது நல்லதென்று
உருத்துமிகச் செய்வதெல்லாம் ஓவியமுந் தானறிவேன்

ஏன்காணு மும்முடைய இந்திரசால முமறிவேன்
கோன் கிரிவேந்தே கொஞ்சமெனக் கேதெரியும்

மருட்டா தேயுங்காண் மாய்மால முந்தெரியும்
உருட்டா தேயும்போம் உமதுதோழி லுந்தெரியும்

எனக்கேற்ற வார்த்தை இதமிதமாய்ச் சொல்லிடுவீர்
தனக்கேற்க நெஞ்சம் தானறியா தேயிருக்கும்

கன்னி யுமதுடைய கருத்தெல்லாம் நானறிவேன்
நின்னு சடையாதேயும் நீர்போவு மென்றுரைப்பாள்

அப்பொழுது மாயன் அதற்கினிவாய் வார்த்தைசொல்லி
இப்போது நீயும் எழுந்திருந்து வாவெனவே

மாய னழைக்க மாது மெழுந்திருந்து
நாயன் பிறகே நடந்து மிகவருவாள்

வந்து அவர்பதியில் வாழ்ந்துண் டினிதிருப்பார்
சந்தோச மாகத் தண்மை மனுக்குணமாய்

இப்படியே பெண்களொடு இகனை மிகநடத்தி
ஒப்புரவாய் மாயன் உகந்துண் டிருக்கையிலே

செந்தூ ரலையில் தேவலுதித் தன்றுவந்து[1]
முந்துமூலைப் பதியில் உவரிக் கரையிடத்தில்

சென்று இருந்து சிவலிங்கந் தானமைந்து
மன்றுக்குள் கொஞ்சம மறைத்துவைத்து மாயவரும்

பா. பே: 1. செந்தூ ரலையில் விஞ்சை பெற்றதின்படியே

நான்தவ சிருந்து நாட்கள்கொஞ்ச மேகழித்து
வான்புதுமை யற்புதங்கள் மாநிலத்தோர் தாமறிய
செய்நுதெய்வ மாதர்களைச் சிறந்த மணமுகித்து
தெய்திதனி லிங்கே திருநாள் மிகக்கொண்டாடி
வருவே னெனச்சிலைக்கு வாக்குமிகக் கொடுத்து
திருவேற்றி வைத்த தேதியின்று வந்ததென்று
சும்மா இவரைத் திருப்பதியில் வாருமென்று
நம்மா லுரைத்தால் ஞாயமில்லை யென்றுசொல்லி
கொஞ்ச மொருசூத்திரம் கூர்மையுடன் செய்யவென்று
அஞ்சலெனச் சாமளா தேவிதனை யழைத்து
கன்னியிலே ரண்டு பேரைக் கலகமிட
என்னுடைய மக்களிலும் யாம் முறைப்படியே
கொஞ்சமது வாந்தி கொடுத்து வுயிர்வாங்கி
மஞ்சளறை யில்வைத்து வாகாகக் காருமென்று
விடைகொடுக்க அய்யா வேண்டினாள் தேவியவள்
திடமுடனே சொன்னச் சொல்வாக் குரைப்படியே
கன்னியரில் ரண்டு கடத்தினாள் மாதேவி
மின்னி னொளிமதலை வீரத் தனமாக
நாலுமு ணுடனே[1] நகட்டினாள் மாதேவி
மாலுடைய தேவி மடந்தைக் கிளிமொழியும்
உடனே சனங்கள் உடையவனே தஞ்சமென்று
தடமேலே வீழ்ந்து சுவாமி அபயமென்றார்
அவதாரத் தின்படியே அன்றமைத்த பெண்கொடியை
உபகார மாமணங்கள் உடையவரே நீரருளி
வையகத்தோ ரெல்லாம் மனமகிழ்ந் திருக்கையிலே
செய்யவிந்த மாயம் செய்வாரோ மாயவரே
ஆரார்க்கு மேற்காது அரிவையர்கள் மக்களுந்தான்
பேரா வழியாப் பொல்லாப்புச் செய்தாரோ
ஆதிக்கே யவர்கள் அநியாயஞ் செய்ததென்ன
சோதியே யென்று தொழுதார் மடவார்கள்
அப்போ தொருமகன்றான் அஞ்சாறு நாளதுமுன்
சொற்பனங்கள் கண்டதுவைச் சொல்லாமல் தட்டழிந்து

வரிஎண்: 13598 கொ. எ.
,, 1. நாலுமுணு பேரில்ரண்டை

அன்றைப் பொழுது அவன்வந் தடிதொழுது
நன்றினிய எங்கள் நாரணரே நாயகமே

பத்துநா ளுண்டு படுத்திருக்கு மப்பொழுது
பெற்றுச் சழிந்தவர்போல் பெரியபூவண் டர்வடிவாய்

வந்தென் றனோடு வளப்பமென்ன சொல்லலுற்றார்
சந்தமுடன் நானுரைத்த சட்டமற வாதபடி

கொஞ்சநாள் தோப்பு குளிர்ந்தபதி யானதிலே
அஞ்சிரண் டாண்டு அதில்வாழ்ந் திருந்துபின்னும்

மூலகுண்டப் பதியில் மிகஇகனை செய்யெனவே
ஏலமேநான் சொன்னதெல்லாம் எண்ணமது இல்லாமல்

பெண்ணார்கள் கண்டவுடன் பூத்தான மாய்மகிழ்ந்து
கண்ணாட்ட மறந்து கலியை முடிப்பதற்கு

மனமு மில்லாமல் மறையின் தெளிவான
நினைவு மயர்ந்து நிலைபெயர்ந்து நிற்குகிறான்

நாட்டுக்குற்றங் கேட்க நானயைச்சு வைத்ததற்குக்
கோட்டு மடவாரைக் குறிப்பாக எண்ணிமிக

எண்ணி யிருக்குகிறான் இப்போது அங்கேசென்றால்
நண்ணிமூ லப்பதியை நாடிவரச் சொல்லிவிடு
வரவில்லை யானால் மாதருடன் மக்களையும்
சரமதையும் வாங்கிடுவேன் சுவாமியுடன் போயுரைநீ 13630
என்றுசொல்லி நாளு எட்டுரண் டாச்சுதையா
அன்று வுரைக்க அய்யாமிகக் கோபமுற்று
பாவிப் பயலே பகராம லித்தனைநாள்
மேவி யிருந்தாயே மெல்லி யிழந்தேனே
தீட்டிவைத்த சொற்பனத்தைச் சொல்லா திருந்ததினால்
கூட்டில் மிகவாழ்ந்த கோதையரைத் தோற்றேனே
முந்திவந்து நீயும் மொழிந்ததே யுண்டானால்
என்ற னிளமயிலை இழந்துமிக வாடேனே
பூவண்ட ரானால் பெரிய பிதாவல்லவோ
மாவண்டப் பயலே வந்துசொல் லாதிருந்தாய் 13640

வைகுண்டர் மூலகுண்டப்பதி எழுந்தருளல்

இப்போ பதியில் எழுந்தருள வேணுமென்று
மைப்போடு வொத்த மாதரொடு மக்களுமே

வரிஎண்: 13516, 13623 கொ. ஏ.

கூடி நடந்தார் கூண்டரிய பொற்பதியில்
தேடிமு லப்பதியின் சிறப்பெல்லாந் தான்பார்த்து
ஏலமே இப்பதியில் எட்டுநாட் குள்ளேவந்தால்
மாலவரின் மக்களுக்கு மாய்வுசற்றும் வராதே
கெடுத்தானே சொற்பனந்தான் கெணித்தவுடன் சொல்லாமல்
கொடுத்தோமே நம்முடைய குலமக்கள் மாதரையும்
இப்பதியில் வந்தால் எள்ளள்வுந் தோசமில்லை
எப்பதியு மிப்பதிக்கு ஒவ்வாது வென்றுசொல்லி
எல்லோ ருடனே எம்பெருமா ளுமகிழ்ந்து
அல்லல் வினைதீர்ந்து அதில்வாழ்ந் திருந்தனராம்
தோப்புப் பதிபோல் தொட்டிக்கட் டம்பலமும்
கோப்புப் புரையும் குளிர்ந்த மணியரங்கும்
பள்ளி யறையும் பார்சவுக்கை மண்டபமும்
துஃவி யிகனை சுகசோ பனம்வரவே
பூம்பந்த லும்பெரிய புகழ்வீர மேடைகளும்
ஊண்புரையும் நல்ல உகத்தீர்ப்பு மேடைகளும்
சிணமாகச் செய்து சிறந்து மிகவிருந்து
குணமாக மாயன் கோதையொடு வாழ்ந்திருந்தார்
வாழ்ந்து திருநாள் வாரம்ஞாயி றாழ்ச்சைமுதல்[1]
ஆழ்ந்த திருமால் அவதாரக் காட்சியுடன்
கும்மி யிகனை குலயத்தின் தீர்ப்புரைத்து
தம்மியல்பு கொண்டு சுவாமிவெண் பட்டுடுத்து
தங்கக்குல் லாவணிந்து தாமரிய நீராளம்
எங்கு மகிழ எம்பெருமாள் தானணிந்து
ஆயிளைமா ரவர்க்கு அரியவெண் பட்டுடுத்தி
வாயித மாயன் மகிழ்ந்துமிகக் கொண்டாடி
மங்களமா யிகனை மகாயிகனைத் தான்கூறி
சங்க மகிழ சுவாமிதிரு நாள்நடத்தி
பாக்கியங்க ளோடுப் பவிசா யிருக்கையிலே
தாக்கிமிக மாயன் சந்தோச மாய்மகிழ்ந்து
பொல்லாக் கலிநாடு பொன்றவருங் காலமதில்
வல்லாண்மை யான வாய்த்த பகவதிக்கும்
மாது உமைக்கும் மண்டைக்காட்டாள் பார்வதிக்கும்
சீதுகந்த வள்ளி தெய்வானை நாயகிக்கும்

பா. பே: 1. செவ்வாழ்ச்சைமுதல் (சா. தோ. ஏ.)

கலிமுடியு முன்னே கலியுகத்தோர் கண்காண
வலியான மாதர்களை மணமுடிக்க வேணுமென்று
முன்னுரைத்த ஆகமத்தின் முறைநூற் படியாலே
நன்னூல் வழியாய் நாமுடிக்க வேணுமென்று

வைகுண்டர் கன்னிபகவதி பதியேகல்

உன்னித் திருமால் உள்ளில் மிகவடக்கி
வள்ளலந்த மாகுமரி வாழும் பகவதியை
மாயமாய்க் கொண்டு வரவேணு மென்றுசொல்லி
பாயமாய் மனதில் உடைய பரனினைந்து
கிழவனா கச்சமைந்து கிருதஞ்செய்ய வேணுமென்று
தளதளெனத் தேகம் தன்னுடம்பு மினுமினுக்க
மெக்குவாய் பொக்கனுமாய் முடியுமிக வெண்ணரையாய்
கக்க விருமலுமாய்க் கையதிலே கோலூன்றி
தள்ளாடி மெள்ள சன்னை மிகப்போட்டுப்
பிள்ளாய்ப் பகவதியே பேத்தியென்றன் பொன்மகளே
கண்ணு மயிலே கனகவொளி மாமணியே
பெண்ணுபிள்ளாய்ப் பேத்தி பேரனுக்குக் கஞ்சிவிடு
என்றுசொல்லி மெள்ள ஏந்திழையாள் தானிருக்கும்
குன்றுமணிக் கோவிலுக்குள் குன்னிமெள்ளச் சென்றனராம்
பேத்தியென்ற சொல்லைப் பெண்ணான நாயகியும்
காதில் மிகக்கேட்டு கன்னி மிகப்பார்த்து
ஆர்காணும் நானிருந்த அரங்குக்குள் வாறதுதான்
பாரமியும் நாளோ பையரங்குக் குள்ளேவந்தாய்
எங்கிருந்து நீதான் எவ்வூருன்பேரேது
கிங்கிலுக்க வந்தவனோ கிழவன்தா னோவுரைநீ
அம்மா வென்பேத்தி ஆயிளையே நாயகியே
சும்மா மயங்காதே சூட்சமொன்று மில்லையம்மா
பரமார்த்த மம்மா பழனிமலை யென்றனக்கு
விதமாற்ற மில்லை வினோதவித்தை தானுமில்லை
இலாடகுல மம்மா இராயனென்றன் பேர்பேத்தி
திலாடமீ திலிருந்து தீர்த்தமிங்கே யாடுதற்கு
வந்தேனான் கண்மயக்காய் வழிதப்பி யிங்குவந்தேன்
உந்தன் திருப்பதியை ஒருஅகர மென்றிருந்தேன்
மகளே யென்பேத்தி மாய்மால மொன்றுமில்லை
செகமெல்லாந் தீர்த்தம் சென்றேனா னிவ்வயதுள்

உன்னுடைய தீர்த்தம் உகந்தாட இப்போவந்தேன்
பின்னுமொரு பேச்சு பேசுகிறா ரிவ்வுலகில்

இன்றுவுன் றன் பதியில் இருந்திந்த ராவிடிந்தால்
நின்றுநின் றேகி நிச்சயம்பார்த் தேமகிழ்ந்து

என்னுடைய வூருக்கு ஏகவே ணும்பேத்தி
பொன்னு மகளே பேத்தியெனப் போற்றிசொன்னார்

விருத்தம்

பேத்தியென் றுரைத்த போது
பொன்பக வதித்தாய் மெச்சி
போற்றியே யுமக்குக் கொஞ்சம்
பொரிமாவு பிசைந்து தாறேன்
ஏற்றுநீ ரிளைப்பு மாறி
இன்றிரா கழித்து ஏகும்
சாற்றின மொழியைக் கேட்டு
தனதுள மகிழ்ந்தார் போற்றி 13720

நடை

அம்மா நீசொன்ன அருமை யெனக்குரெம்ப
மும்மாற்கு மேற்று உகந்த பதம்பெறுவாய்

தாகமல்லால் பசிகள் தானெனக்கு இல்லையம்மா
தேகமது வாடாமல் செலந்தந்தால் போதுமென்றார்

பால்மோரு போலே பதங்கொடுத்து மாகுமரி
காலாறிப் போவுமெனக் கன்னி மிகவுரைத்தாள்

தாக மதுதீர்ந்து தானிருக்கு மப்பொழுது
நாகரீகக் குமரி நாயகியு மேதுரைப்பாள்

போற்றி யுமக்குப் போதவய தானதினால்
நாற்றிசைக ளெங்கும் நடமாட்ட மாயிருப்பீர் 13730

ஏதேது தீர்த்தம் இகனைபல வாயுளது
மாதோடே சொல்லும் மாபெரிய போற்றியென்றாள்

உடனே கிழவன் உளமகிழ்ந்து நன்றெனவே
மடமாதே காசி மகாதீர்த்தம் நல்லதுதான்

கன்னி மாகுமரி காசித்தீர்த்தம் நிகராம்
பின்னு மற்றதெல்லாம் பிரமாண மப்படித்தான்

இப்போ தொருசெய்தி இராட்சியத்தில் சொல்லுகிறார்
எப்படியோ நிசமாய் இருந்தாலது மேன்மையதாம்

என்றுரைக்க நல்ல இளங்குமரி மாதுரைப்பாள்
விண்டுரைத்த ஞாயமதை விளம்புவீர் போற்றியென்றாள்

அப்போது கிழவன் ஆச்சரிய மாய்மகிழ்ந்து
இப்போது வேணும் இவளை மிகஇளக்க

என்று மனதுள் இருத்தி மிகத்தெளிந்து
மன்றுதனில் கேட்ட வளமைகே ளென்றுசொல்லி

ஆயிரத் தெட்டாண்டாம் ஆனதொரு மாசியிலாம்
வாயிதமாய்ச் செந்தூர் வாரிதனி லேபிறந்த

வைகுண்ட நாதரென்று வையகத்தில் வந்திருந்து
கைகண்ட அற்புதங்கள் கனகோடி யாருதென்றும்

தண்ணீ ரதுவே தான்கொடுக்கு முத்திரியாம்
மண்ணிலுள்ளோர் யாரும் வந்து வணங்கிறாராம்

தண்ணீர் மண்ணீந்து சகலவினை தீர்க்கிறாராம்
புண்ணிய தானங்கள் போதமிகச் செய்கிறாராம்

குட்டங் குறைநோவு குருடூமை யானதுவும்
கட்டங் கொடியக் கர்மமது தீர்க்கிறாராம்

சந்ததிக ளில்லாதத் தரணிமனுப் பெண்களுக்கு
மைந்தர் கொடுக்கிறாராம் மகாதர்மஞ் செய்கிறாராம்

மனுப்பேரில் பேயை மாகிலுக்க மாயாட்டி
தனுப்பெலங்கள் வாங்கி சருவி லெரிக்கிறாராம்

தெய்வமட வாரெனவே தேவியேழு பெண்களையும்
வைய மறிய மாலையிட்டுக் கொண்டாராம்

நித்தந் திருநாள்போல் நீணிலத்தி லுள்ளவர்கள்
மெத்தக் குழுக்காய் மிகவந்து கூடுறாராம்

டம்மான வெடிகள் நாகசுரம் வாத்தியங்கள்
இம்மாத்தி ரமெனவே எண்ணவுந்தான் கூடாதாம்

காட்சிரெம்ப வுண்டாம் கலிமுடிக்க வந்தோமென்றும்
பேச்சுமிகச் சொல்லி பிரான்யாமங் கூறுறாராம்

இப்படியே பேச்சு இதுவுறுதி யானாக்கால்
எப்படியுங் கர்த்தன் இவரெனவே சொல்லிடலாம்

அல்லால் கலியுகங்கள் அழியுகின்ற நாளையிலே
சொல்லால் பெரிய திருமால் சொரூபமதாய்

தெச்சணத்தில் வந்து திருவிளையாட் டாகுமென
அச்சமறப் பேச்சொன்று ஆதியிலே கேட்டதுண்டு

வரி எண்: 13751, கொ. ஏ.

அந்த முறைதானோ அவனியிலே கேட்கிறது
எந்த விதமோ தெரியுதில்லை யென்பேத்தி

போய்ப்பார்த் தால்தெரியும் பொன்மகளே பேத்தியென்றார்
வாய்பார்த்த போது மாது மிகமகிழ்ந்து

கண்ணரிய போற்றி காரணத்து நற்போற்றி
திண்ணமுள்ள போற்றி சொல்லுறதை நீர்கேளும்

தெய்வ மடவாரைத் திருமணங்கள் செய்தாரென்று
வையமது சொன்ன வளமுரைத்தீ ரென்போற்றி

மாதரையும் பார்க்க மனவிருப்ப மாயிருக்கு
ஆதரவாய்ப் போற்றி அதுவரையும் என்னையும்நீர்

கூட்டிக்கொண்டு போவீரோ கிழவனா னபோற்றி
பூட்டியுந் தம்பிறகே பிள்ளைபோ லேவருவேன்

செய்தியின்ன தென்று தேவி வுநக்கமுடன்
சைதி மிகவடைந்த தாதனோ டேயுரைத்தாள்

அப்பொழுது லாடகுரு அவரேது சொல்லலுற்றார்
இப்படியே சொன்னதற்கு யான்கூட்டிப் போயிடுவேன்

ஓடி நடக்க ஒட்டாது தள்ளாட்டம்
கூடி நடக்கக் குறுக்குப் பெலக்காது

பேசி நடக்கப் பிசகுமம்மா என்னாக்கு
வீசி நடக்க விழிக்குக்கொஞ்சந் தான்மறைவு

கக்க விருமல் கால்பெலக்க வொட்டாது
சிக்கெனவே நடந்தால் செருக்கிரும லீளைவரும்

இத்தனை துன்பம் இருந்தும் கிழவனுடன்
சிற்றிடையீர் நல்ல சிறுபிரா யம்நடந்தால்

ஒக்குமோ பேத்தி உன்னடையு மென்னடையும்
பக்குவமோ நான்தான் பாதை நடப்பதற்கு

நானடப்பேன் காதவழி நாலுநாள் தங்கலென
நீயென்னோ டேநடந்தால் நிகராமோ பேத்தியென்றார்

அப்போது நல்ல ஆயிளையு மேதுரைப்பாள்
நற்போடு வொத்த நம்முடைய பேராநீர்

வேறாட்கள் கூட வெளியேறக் கூடாது
வீறாகப் போற்றி மெல்லநடை யாகிடினும்

உம்மோடே நடக்க உள்ளாசை யாயிருக்கு
எம்மாத்திரம் நாட்கள் ரெம்பமிகச் சென்றாலும்

பைய இருந்திருந்து பாதை மிகநடந்து
செய்யதியக் கன்னி நேரிழைமா ரேழ்வரையும்
பார்த்து வரவேணும் பண்டையுள்ள போற்றியென்றாள்
சாற்று மொழிகேட்டு தாதன் மிகமகிழ்ந்து
அப்படியே யானால் ஆயிழையே யுன்னருகில்
பொற்பணிவே லைபுரியும் பெண்ணா ரறியாமல்
இங்குள்ள பேர்கள் எள்ளளவு மறியாமல்
கங்கைக் கரைவழியே காணாமல் போய்விடுவோம்
போகணு மென்றாலும் பொழுது வுதிக்குமுன்னே
ஏகணும் நாமென்று இயல்பா யுரைத்தனராம்
அப்போது கன்னி ஆயிளையும் நல்லதென்று
இப்போ தெழுவும் இதுகடந்து போவோமென்று
சொல்லக் கிழவன் சிரித்து மனமகிழ்ந்து
நல்லகா ரியமெனவே நாம்போவோ மென்றுவுன்னி
அரிஹரி கோவிந்தா அலைதுயின்றாய் போற்றியென்று
கரிஹரி கோவிந்தா காரியங்கைக் கொண்டோமென்று
குன்னி மிகவெழுந்து கோலு மிகப்பிடித்து
உன்னிக் கபாடமிட்டு உடனே வழியில்வந்து
சள்ள மிகஇருமி தள்ளாடித் தள்ளாடி
பின்னே விழுவார்போல் போற்றிமிக நிற்கையிலே
மாது கதவெல்லாம் வாங்கி மிகவடைத்துக்
கேது விளைத்துவந்த கிழவன் பிறகேவந்தாள்
வந்தவளை யழைத்து வாவா பிறகெனவே
கந்தமுடன் லாடகுரு கைகாட்டி முன்னடந்தார்
முன்னடக்க போற்றி மொய்குழலாள் பின்னடக்க
அன்னநடைகள் விட்டு அலைவாய்க் கரையில்வந்து
முட்டாங்கு மிட்டு முகந்தெரியா வண்ணமவள்
கட்டாய்க் கவிழ்ந்து கன்னி பகவதியும்
கிழவனடி யின்பிறகே கிளிமொழியாள் தானடக்க
மழைமாரி தூவி வாயு மலர்வீச
பூமி குலுங்காமல் பொருப்பு மசையாமல்
காமி குமரி காலசையா மலநடந்தாள்
நடக்கும் வழிதனிலே நாயகியோ டேகேட்பார்
வடக்குநா டுநமக்கு வசந்தான் வழிநடப்பு
தெச்சணா பூமி திசைமயக்க மாயிருக்கும்
பச்சை வளையணிந்த பாவையரே பார்த்துநட

திக்குத் திசைகள் தெரியுதில்லை யென்பேத்தி
முக்கொரு மூலைதன்னை முன்னாடிப் போவோமென

வாரிக் கரைவழியே வாய்த்தநேர் மேற்காகக்
காரிருளாகு முன்னே கால்விரைவாய்ப் போவோமெனச்

சொல்லச் சிறுகன்னி தியங்கிமெள்ள வாயுரைப்பாள்
அல்லல் வினையோ ஆண்டவன் தன்செயலோ

வெளிகாணா தேயிருந்த மெல்லி வெளியில்வந்தால்
வழிதான் தெரியுமோகாண் மாபெரிய போற்றியென்றாள்

பதறாதே பெண்கொடியே பகவான் துணையுண்டுமடி
இதறா தேநாமள் இவ்வழியே சென்றாக்கால்

தெச்சணத்தில் பள்ளிகொண்டு தெய்வமட வார்களையும்
நிச்சயமாய் மணமுகித்த நீலவண்ண ருண்டுமடி

கலங்காதே பெண்கொடியே கடற்கரையே போவோமடி
விலங்காம லிவ்வழியே மேற்குநோக் கிப்போவோம்

என்றுசொல்லி மாதை இளக்கிமிகப் போகுகையில்
அன்றந்த வாரி அதற்கு வடபுறமாய்

இடம்மான வோசை டகுடகா வென்றுமிக
இடம்மானம் நாகசுரம் இரைச்சல் மிககேட்டுச்

சற்றே பொறுபேத்தி சத்தமொன்று கேட்குதிங்கே
மெத்த இரைச்சல் மேளத் தொனிகேட்கு

குரவை மிகக்கேட்கு குத்து வெடிகேட்கு
பலசா திக்குரல்கள் பாரத் தொனிகேட்கு

பார்த்து நடப்போம் பாதைவிட்டு நாமள்கொஞ்சம்
சாற்றும் வடக்கேறி தான்பார்த்துப் போவோம்வா

என்றுரைக்க போற்றி இயம்புவாள் நாயகியும்
நன்றுநன்று கிழவா நடவுமுன் னேயெனவே

தண்டையணி மடவாள் சடைத்து முகம்வாடி
கெண்டையக்கண் மடவாள் கிள்ளைமெள்ள வாயுரைத்தாள்

குன்னிமெள்ள கிழவன் கோலுமுன் னேயூன்றி
மனமிலடைய பயமென்று மெல்லவடக் கேறினராம்

வடக்கேறி மாதை வலமிட்டுத் தான்கூட்டி
நடக்கையிலே ஆளிரச்சல் நாடி மிகக்கேட்டு

அன்ன நடையழகி அமிர்தவாய்ச் சொல்லழகி
சின்ன இடையழகி திரைமயங்கி யேதுரைப்பாள்

கன்னினிய போற்றி காரணத்து நற்போற்றி
நன்னினிய போற்றி நானுரைக்குஞ் செய்திகேளும்

சனக்கூட்டம் ரெம்பத் தான்காணு மானதினால்
எனைக்கூட்டிக் கொண்டு இதில்விட் டகலாதேயும்

திக்குத் திசையெனக்குத் தெரியாது கண்டீரே
பக்குவங்கள் சொன்னேன் பாத மடைக்கலமே

கைக்குள் விட்டுக்கொண்டு கன்னியரைத் தாங்காட்டிப்
பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு பகலோ னுதிக்குமுன்னே

என்பதியில் கொண்டு இருத்தியெனை வைத்தீரால்
பொன்பதி னாயிரத்தால் பொர்திந்தவொரு தாவடந்தான்

உம்முடைய மார்பில் உடனணிவேன் கண்டீரே
எம்முடைய மானம் இருக்குதுகா ணும்மிடத்தில்

ஒருவ ரறியாமல் உபாயமாய்க் கொண்டுவென்னைத்
திருவென் பதிக்குள் சேர்த்துவையும் போற்றியென்றாள்

பேத்தி பதறாதே பெரியபதி சேர்த்துவைப்பேன்
காற்று அசங்காத கண்ணர்பதி சேர்த்துவைப்பேன்

மலங்கா தேபேத்தி வாழ்பதியில் வாழ்ந்திருக்க
கலங்கா தேசேர்த்துக் கண்ணாணை வைத்திடுவேன்

என்றுரைக்கப் போற்றி இளவரசி யுமகிழ்ந்து
அன்றந்தக் கிழவன் அருகிலொண்டித் தானடந்து

ஆளுக் கிடைநடுவே ஆயிளையும் போற்றியுமாய்த்
தோளுப் பிடித்தாற்போல் தோகையரும் வந்தனராம்

விருத்தம்

வந்தனள் பதியின் சீரும் வளர்மணி மேடைக் காலும்
சந்தன வாடை வீசும் தலமது நருட்கள் சீரும்
செந்தமிழ்த் தர்மச் சீரும் சிவாலயத் தெருக்கள் நேரும்
புந்தியில் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து போற்றியை மெச்சு வாளே

போற்றிநீ ருரைத்த தெல்லாம் பொய்யில்லை மெய்ய தாகும்
சாற்றினீர் பின்னுந் தெய்வத் தார்குழ லுண்டு மென்று
பார்த்துநீர் நமக்குக் காட்டிப் பைங்கிளி மாரை யெல்லாம்
சீத்துவ மாக வெந்தன் சிந்தையி லறிய வென்றாள்

உடனந்தக் கிழவன் தானும் உள்ளது தானே யென்று
மடமயில் குமரி தன்னை வாவென வழைத்துக் கூட்டி
குடதன முடையா ரானந் கோதையர் கோவில் புக்கி
கடைதனில் நின்று கொண்டு நாரிய ரிவர்தா னென்றார்

பார்த்தந்த மடவா ளானப் பகவதி மாது சொல்வாள்
சேர்த்திந்த மடவார் தம்மைத் திருமணஞ் செய்த மன்னர்
ஏற்றெந்த இடத்தில் வாழ்வார் இதுநமக் கறியக் காட்டி
சாற்றிந்தத் தலமுங் காட்டித் தன்பதி போவோ மென்றாள்

நடை

ஆதிக் கிழவா அருமைகன்னி மார்களையும்
நீதி யுடன்கண்டேன் நேரிழைமார் தம்மைமணம்
செய்த கணவரையும் சென்றுபார்த் தேநாமும்
நய்தரிய நம்பதியில் நாம்போவோம் வாருமையா
என்றுரைக்க மாது இளங்கிழவ னேதுரைப்பார்
நன்றுநன்று பேத்தி நாயகிமார் மன்னனையும்
இன்றுநீ காண இப்போது காட்டுகிறேன்
பார்த்துக்கோ வென்று பையவா வென்றுசொல்லிக்
கோர்த்த குருவம்பலத்தில் கும்மிமிகக் கொண்டாடி
நாட்டுத்தீர்வைக் கணக்கு நவின்றிருக்கும் வேளையிலே
காட்டிக் கொடுத்தார் கரியமால் நாரணரை

பகவதிக்குச் சச்சிதானந்த வடிவைக் காண அருளல்

பகவதியாள் வந்து பார்க்கின்ற அப்பொழுது
சுகபதியாள் கண்ணதுக்குத் துய்யத் திருமாலும்
பச்சை நிறமும் பவ்ளவாய்க் கனிபீதமும்
நச்சரவில் பள்ளிகொண்ட நற்சொரூபம் போலே
தண்டை யணிக்காலும் தாமரைக்கை பொன்முகமும்
கெண்டையக்கண் மாலும் கிரணவொளி ரத்தினம்போல்
செம்பவள வாயும் சிறந்தபீதாம் பரத்துடனே
அம்பலத்தில் நின்று ஆனந்த மேபுரிய
ஆனந்த மான அழகு பகவதியும்
தானந்த மான சச்சிதானந் தவடிவைக்
கண்டந்த மாது கண்மூடா வண்ணமங்கே
நின்று அவள்பார்த்து நெஞ்சந்தடு மாறினதைக்
கிழவ ரறிந்து கிளிமொழியை விட்டகல
பழவ ரொருசொரூபப் பாசை மிகவெடுத்துக்
கைநெகிழ்ந்து மாயன் கனகபதி மீதில்வந்தார்
மைவளையல் மாது மாறிமன தேதிரும்பிப்
பார்த்தா ளருகில் பண்பாக நின்றதொரு
கூத்தாடித் தாதனையும் கோதைமிகக் காணாமல்

பாவிக் கிழவன் பாதகங்கள் செய்தானே
லாவிலாவிக் கொஞ்சம் லாவிமிகத் தேடலுற்றான்

அய்யோ கெடுத்தானே ஆதிக் கிழவனம்மை
மெய்யென் றிருந்தேன் வெளியேற்றி விட்டானே

எங்கே யினிக்கண்டு என்பதியில் போவேனான்
திங்க ளுதிக்குதல்லோ சேவல்குர லாகுதல்லோ

நிலவெளிச்ச மாகுதல்லோ நிற்கிழவ னையுங்காணலையே
குலமழிவ தாச்சே குவலயங்கே டாகுதல்லோ

மான மழிந்தாச்சே வையகமும் பேச்சாச்சே
தான மழிந்தாச்சே சங்கையினி கெட்டாச்சே

இக்கிழவ னம்மை இளக்கியிங்கே கொண்டுவந்து
மொக்கை மிகக்கெடுத்து மோசஞ்செய்ய வந்தானோ

என்னபோ லாச்சு என்தலையின் கூறிதுவோ
அன்னம்போல் வார்த்தை ஆசார மாயுரைத்துச்

சந்தியில்பந் தாக்கினானே சளக்கிழவன் நம்மையென்று
சுந்தரியு மெத்தச் சோர்ந்து மனதேங்கி

புலம்புவாள் தனியே பொன்னும் பகவதியும்
சிலம்பணியும் நாயகியாள் தியங்கிப் புலம்பினளாம்

என்னைப் படைத்தவரே ஈசுரரே தஞ்சமென
பொன்னனைய மாதும் புலம்பித் தவிக்கலுற்றாள்

தலையி லெழுதுஞ் சங்கரரே தஞ்சமென
உலையில் மெழுகதுபோல் ஓவியமும் உள்ளுடைந்து

இனம்பிரிந்த மானதுபோல் ஈயமது போலிளகி
மனம்பிரிந்து மாது மதலை யழுதாற்போல்

பிறப்பித்த சீமானே பிஞ்ஞகனே தஞ்சமென்று
சிறப்பித்த மாது தியங்கி மயங்கலுற்றாள்

மாது பகவதியாள் வயதுபதி னாறுடையாள்
சாருமிட மற்றார்போய்த் தனியே புலம்பலுற்றாள்

கண்ணினிய சொல்லாள் கரியமகா ஈசொரியாள்
எண்ணுஞ் சாகாமல் இருக்கும் பகவதியாள்

தாயில்லாப் பிள்ளை தயங்கினாற் போலநின்று
வாய்குளறிக் கன்னி வாடி மிகவழுதாள்

சோடு பிரிந்த துய்யப்புறா வுமிரங்கிப்
போடுகின்ற சத்தம் போலே குரல்கெழுத்தி

உள்ளுக்குள் கேட்கும் ஒலியத்தின் தன்குரலும்
எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் இருந்து இரங்கலுற்றாள்

சங்குள் பிறந்த சமயத் திருமணியும்
எங்கும் புகழ்பெற்ற ஈசொரியாள் மாமயிலும்

தனியே யிருந்து தனதுள் ளகமடக்கி
மனிதர்கண் காணாமல் மறைந்துநின்று மாதுநல்லாள்

கிழவன் தனைத்தேடி கிள்ளைமொழி யாள்பார்த்துக்
களப நிறத்தாள் காணாமல் வாடலுற்றாள்

கூட்டிக்கொண்டு வந்த கூனுக் கிழவனையும்
காட்டித்தர மாட்டீரோ கன்னிகுல மாதர்களே

ஆதிமகா லட்சுமியே அண்ட மளந்தவளே
சோதி மகாபரனே துணைசெய்ய மாட்டீரோ

அன்னப்பட்சி மாமரங்காள் ஆவினங்கா ளூர்வனங்காள்
என்னைமிகக் கூட்டிவந்த இளங்கிழவனைக் காட்டித்

தாரீரோ என்றனுட சந்தபதி நான்போக
வாரீரோ என்மனது வாட்டந் தவிர்ப்பதற்கு

என்று புலம்பி இளங்குழலித் தேடுகையில்
குன்றுமேல் திங்கள் குதிக்குமந்த வேளையதாம்

வேளை யறிந்து மெல்லி பொன்வண்டதுபோல்
சூழநிற்கும் புன்னைப் பூவிலொரு சூட்சமதாய்

இருந்தாள் பொன்வண்டாய் ஏற்றபக லேகும்வரை
தருந்தார மார்பன் சுவாமி மிகவறிந்து

பகவதிக்கு மங்களங்கள் பாடி மகிழ்ச்சியுடன்
சுகம்பெரிய மாயன் சோபனங்கள் கொண்டாட

ஆடிக் களித்து அகமகிழ்ந்தா ரச்சுதரும்
கூடிநிற்கும் பேரோடும் கூறிமிக ஆடிடுவார்

காட்டை யழிக்க நமக்கு வொருமுகூர்த்தம்
பேட்டைதர்மந் தோண பெருகுதின் றென்றனக்கே

என்று கும்மிபோட்டு இளங்குழலை யும்பார்த்து
இன்று இருவென்று எம்பெருமா ளுமாட

நல்ல பகவதியாள் நாடிப்பொன் வண்டதுபோல்
செல்லப் பதுங்கித் திசைமயக்க மாயிருந்தாள்

பகற்பொழுது மாறி பகவா னடைந்தபின்பு
உகப்படைப்பு மின்னாள் ஒருதுழந்தை போலாகி

பத்து வயது பக்குவம்போ லேசமைந்து
சித்துப் பலதுடையாள் செந்துயிர்க் கண்மணியாள்

ரண்டு பொழுதாச்சே என்பதியை விட்டிளசி
பண்டு பதிக்கேகப் பாதைசற்றுங் காணலையே

நாலுதிசை யுண்டுமென்பார் நமக்கொன்றுந் தோணலையே
கோலூன்றுங் கிழவன் கூட்டிவந்த பாதையதும்

சற்றுந் தெரியலையே தலையிலெழு துஞ்சிவனே
முற்றுமிந்த நாடு முடிமாய்ந்து போவதற்கோ

நரைக்கிழவ னம்மை நடுச்சபையில் கொண்டுவிட்டான்
உரைத்திடுவா ரிந்த ஊரி லொருவசனம்

மாப்பிள்ளைக்கு வீங்கி வறட்டுக்கிழ வன்கூட
போய்ப்பிழைத்தா ளென்று புவனஞ்சொல் வாரிதுவே

நம்முடைய மட்டும் நாதன் விதித்தானோ
சும்மாயிந் தக்கிழவன் சோலிபண்ண வந்தானோ

படைத்த பரனே பாவியே யென்றலையில்
கடத்தை யெழுதி நவின்றதுவு மிப்படியோ

பரதவித்து மாது பலபலவா யெண்ணிமிக
விரதமுற்று மாது மெல்லி யிளமயில்போல்

ஆளுக் கிடையிடையே அன்னம்போ லேதிரிந்து
கூழு குடித்தக் குறுங்கிழவ னைத்தேடி

திரியும் பொழுது செய்யதிரு மாலவரும்
பரியேறும் பெருமாள் பகவதியைக் கண்டவரும்

இனியிவளை யிந்த ராச்சியத்தில் நம்முடைய
மனுவிப்பெண் கூட்டிவிட்டு மாலையிட வேணுமென்று

நினைத்துப் பெருமாள் நேரிழையைத் தான்மயக்கி
புனைந்தொரு பெண்ணுடைய பொற்கூட்டுக் குள்ளடைத்துத்

தாண்டவ மாடுஞ்சபையில் சனங்களெல் லோருமறிய
காண்ட மிகப்படித்து கன்னிப் பகவதியை

மனுவறிய அண்ட வானலோ கமறிய
இனிமனங்க ளிவளை யாம்புரிய வேணுமென்று

நிச்சித்தோர் பெண்ணாள் நிலையுங் குறிபார்த்து
எச்சரிக்கை யான இளமயிலாள் தன்கூட்டில்

அடைத்தார் பெருமாள் ஆயிளையுந் தான்வெகுவாய்
படைத்தோ ரருளால் பாரீரேழும் நடுங்க

பாடினாள் காண்டம் பகவதித்தாய் நாயகியும்
நாடி யவள்படித்த நற்காண்ட மானதுதான்
புகன்றா லுலகம் பொடிப்போ லுதிர்ந்திடுமே
உகந்தான் முடிய உரைக்கிறாள் காண்டமது
மனுவி னுடலதையும் மாகுலக்கமாய்க் குலுக்கி
தனுவளைத்தாற் போலே சடலந் தனைவளைத்து
ஆளுக் கிடையதிலே ஆட்டிச் சடலமதைத்
தூளு மிகப்பறந்து தூசிவா னமடைய
சடல மதையாட்டித் தான்கோப மாய்க்குலுக்கி
தடதடெனச் சுவாமியுட தாளடியி லேவீழ்ந்து

பகவதியம்மை காண்டம் படித்தல்

பாவிநீ யிந்தப் பாரழிக்க வந்துஎங்கள்
ஆவி மறுக அவனிதனி லெங்களையும்
சீரழிக்க வென்றோ தெச்சணத்தில் வந்திருந்தாய்
போரழிவு இல்லாமல் பொன்று கலியுகத்தில்
பொல்லாத நீசனுட பிதிரையெல் லாமழித்து
சொல்லொன்றுக் குள்ளே தெய்வகன்னி மக்களையும்
வைத்தாள நீயும் வந்தாக்கா லெங்களுட
மெய்த்தான முமழிக்க மேன்மையோ வுன்றனக்குப்
பாவிநீ யென்னிடத்தில் பருங்கிழவ னாகவந்து
தேவியென்றன் மானமெல்லாம் சீரழித்துப் போட்டாயே
இவ்வளமை செய்வாய் என்றேநான் முன்னறிந்தால்
பொவ்வாயில் தீயெரியப் போடுவே னக்கினியை
என்கோவில் வந்து எனைக்கண் மாயமதாய்
உன்கோவில் வாசலிலே விட்டாட்டுப் பார்க்கிறாயே
என்னமாய மாக இங்கேகொண்டு வந்தாய்நீ
பொன்னமபலத் தீசன் பொடிப்படுவா னிங்கில்லையோ
பொல்லா தகத்தீசன் பொருப்பேறி மாண்டானோ
எல்லா ஆபத்தும் இத்தனைநாள் காத்துஇப்போ
மாண்டானோ அகத்தீசன் மாமுனியாய்ப் போனானோ
வேண்டா மென்றகாலம் வேம்புகசப் பானதுவோ
பார்வதியும் மாதுமையும் பரமே சொரியாளும்
சீர்பதியென் னக்காள் சிறந்தமண்டைக் காட்டாளும்
ஒக்கக் கசந்தாரோ ஓவியம்நான் வேண்டாமென்று
அக்கறுகு சூடும் ஆதி வெறுத்தாரோ

மூவாதி மூவருக்கு முன்னுதித்து வந்தவனோ
தேவாதி தேவன் தேவருக்கு மூத்தவனோ

இவனுடைய மாய்மாலம் என்னசொல்லப் போறேன்நான்
சிவனுக்கு மென்னுடைய செய்தி தெரியுமல்லோ

ஆருக்கு மடங்காத அதிகாரம் பெற்றவனோ
பாருக்குள் வந்து பரிசுக் குலைக்கிறானே

போகவழி சொல்வீர்களோ பொன்னுகன்னி யெம்பதிக்கு
ஏகவழி சற்றும் எனக்குத் தெரியல்லையே

என்று பகவதியாள் இரைஞ்சிமிகக் கூச்சலிட்டு 14090
மன்றுதனில் வீழ்ந்து மகாபுலப்ப மாயழுவாள்

விருத்தம்

புலம்பிட திருமால் மாதைப்
பொறுபிள்ளாய்ப் பிள்ளாய்ப் பெண்ணே
சலம்பிநீ யுரைத்தா லோகம்
தட்டுண்டு போமோ சொல்லு
பலம்பெற வுனக்கு இந்தப்
பருவமா மணங்கள் செய்ய
கலம்பெற வரங்கள் பெற்ற
நற்பரத் தீசன் நானே

நானென்ற ஈச னானால்
நானிலம் பிறவார்க் கள்ளக்
கோனென்ற இடையன் சாமிக்
கோபால னான தாலே
தானென்று உலகில் தோன்றி
சடாட்சர ஆட்டு மாடி
நானென்று வேடம் பூணும்
நாரணன் நீதா னென்றாள்

நாரணன்நீ நீதா னென்று
நவின்றது சரிதான் பெண்ணே 1410
காரண வுகத்துக் கெல்லாம்
கருவுதித் தோங்கு மாதி
நாரண ஈச னல்லால்
நடப்புவே றாரு சொல்லு
வாரணக் குயில்போ லன்ன
மயிலென வுரைத்தா ரையா

உரைத்திடு மொழியைக் கேட்டு
உறுமியே கோப முற்று
வரைத்தடம் புலிபோல் சீறி
மங்கையு மாறிச் சொல்வாள்
நரைத்துமே புலச்சை கெட்ட
நாரண ஈச னென்று
துரைத்தன மாகச் சொல்லச்
சுணையுண்டோ வுனக்கு என்றாள்

சுணையுண்டோ வென்று சொன்னச்
சுந்தரப் பெண்ணே கேளு
கணையுண்டோ அம்பு வுண்டோ
கலியுகந் தனை யழிக்க
இணையுண்டோ நம்மைப் போலே
யாருமே யில்லை யில்லை
அணையுண்டோ ஆண்மை யுண்டோ
அதுசாதிக் குணமே யென்றார்

சாதிக்குச் சாதி நீயும்
சமைந்துநல் வேடம் பூண்டு
தாதிக்குக் கணவன் போலும்
சடமெடுத் துடல்கள் போட்டு
வாதிக்குப் பிறப்பாய்ப் பின்னும்
வழியுன்றன் குலமே கந்தன்
சாதிக்குச் சரியே வுன்றன்
தன்குல மறிவே னானும்

அறிவே னானென்ற பெண்ணே
ஆதியு மெனதுள் கண்டாய்
தறுமொழி சொல்ல வேண்டாம்
தாணுமா லயனும் நானே
உறுமொழி யொருசொற் குள்ளே
யுகமதை யாள நானும்
மறுமொழி யில்லா வண்ணம்
வரம்பெற்ற நாதன் நானே

வரிஎண்: 14108, 14111 கௌ. ஏ.

நடை

அப்போ தரிவையரும் ஆதி முகம்நோக்கி
இப்போதுன துமருட்டு எல்லா மிக அறிவேன்
சோலிமிகப் பண்ணாதே சும்மாஎங்க ளைவிடுநீ
கேலிமிகச் செய்யாதே கிஞ்சுகவாய்ப் பெண்ணாரை
பாதகங்க ளேராதே பாவையரை விட்டுவிடு
தோதக வித்தைத் தோகையரோ டேராது
எங்கள் கண்மயக்கம் எல்லா மிகத்தெளித்து
சங்கையெங்கள் பதிக்குத் தானேக வைத்துவிடு
கேட்டந்த நாரணரும் கிளிமொழியோ டேதுரைப்பார்
நாட்ட மடவாரே நானென்ன செய்தேனடி
உங்களைநான் கட்டி ஓடிமிகப் போகாமல்
எங்களுட பொற்பதியில் இட்டிருக்கோ பிள்ளாய்ச்சொல்
போகவே ணுமென்றால் பிடித்திழுப்பா ருண்டோசொல்
ஏகவே ணுமென்றால் எழுந்திருந்து போகலாமே
மாயத் திருமேனி மனதுள்ளோன் றேயடக்கிப்
பாயத்திரு வாய்மலர்ந்து உரைத்திடவே பெண்ணாளும்
வாயுரைத்தாற் போலே மனதுமிகச் சொல்லாதே
நீயுரைத்தாய் நெஞ்சம் நினைப்புவே றாயிருக்கும்
மாய மறிவாரோ மாயாதி யுன்சூட்சம்
பாய மறிய ஒருவரா லேலாதே
என்று மாகுமரி இப்படியே சொன்னவுடன்
நன்று நன்றென்று நாரணர்பின் னேதுரைப்பார்
பெண்ணே யெனதுடைய பேரழகிப் பொன்மயிலே
கண்ணே யெனது கனியேயென் தெள்ளமுதே
அமுதவாய்ச் சொல்லழகி ஆசார வீச்சழகி
குமுதவாய்ப் பெண்ணே குமரிப் பகவதியே
தேனே மயிலே திகட்டாத தெள்ளமுதே
மானே குயிலே மரகதப்பெண் ணோவியமே
கிஞ்சுகவாய்ப் பெண்ணே கிளியேயென் மாமயிலே
செஞ்சுடரே நல்ல திரவியமே மாமணியே
பொன்னும் பகவதியே பிள்ளாய்நான் சொல்வதுகேள்
என்னுடைய பேரில் எள்ளளவுங் குற்றமில்லை
கலியழிய வயது காலஞ்சரி யானதினால்
வலிய யுகமான வாய்த்ததர்ம நற்பதிதான்

பிறப்பதினா லிந்தப் பெரியபுவியி லேபிறந்தோம்
சிறப்பதுகள் செய்து செய்கரும முமுடித்து

நாடாள நமக்கு நல்லபல னானதினால்
தாடாண்மை யான சத்தி பகவதியே

உண்மைதான் சொல்லுகிறேன் ஓவியமே நீகேளு
தண்மையல்லால் வேறு தப்பிதங்கள் சொல்லேனான்

கயிலையங் கிரியில் கறைக்கண்ட ரீசுரரும்
மயிலனையா ளான மாது சரஸ்வதியும்

மாது உமையாள் வாய்த்தகுல பார்வதியாள்
சீதுபுகழ் லட்சுமியாள் சிறந்த பகவதியாள்

மண்டைக்காட் டாள்தெய்வ மடந்தையே மூபேர்கள்
குன்றிலுறை வள்ளி கோதைதெய் வானைவரை

பூமடந்தை நல்ல பொன்னனையத் தேவியர்கள்
பார்மடந்தை நல்ல பாணி மடந்தைமுதல்

எல்லோருங் கூடி இருக்க வொருதலத்தில்
வல்லாரு மீசர் வகுத்ததுவே நீகேளு

கலியன் வரம்பெற்றுக் கயிலைதனை விட்டவனும்
திலிய னவனுகத்தில் தேவியவள் பெண்ணுடனே

வருமந்த வேளையிலே மாமுனி ரோமரிஷி
திருஉமையாள் பங்கரொடு சென்றுநின் றேதுரைப்பார்

நல்லபர மேசுரரே நாட்டிலிந் தக்கலியன்
வெல்லக்கூ டாதவரம் வேண்டியிவன் போறதினால்

எக்கால மையா இவன்முடி வாவதுதான்
அக்கால மெல்லாம் அருளுமென்றா னீசுரரை

நல்லபர மேசுரரும் நாடிமுனி கேட்டதற்குச்
சொல்லலுற்றார் பெண்ணே செவிகொடுத்துக் கேட்டிருநீ

சிவன் ரோமரிஷிக்கு அருளியது

மாமுனி கேளென்று மாயாத ஈசுரரும்
தாமுனிந்து சொன்ன தன்மை மிகக்கேளு

பொல்லாக் கலியன் பொன்றியடி வேரறுவ(து)
எல்லா மறிய இலக்கறியக் கூறினராம்

இவன்மா ளும்போது இனத்துக் கினம்பகையாம்
சிவஞான நினைவு செல்லாது தேசமதில்

வரி எண்: 14160, 14161, 14165 கொ. ஏ.

கொலைகளவு ரெம்பக் கோள்கள் மிகுந்திருக்கும்
தலைஞான வேதம் தலைமாறிக் கைவிடுவார்

நேருக்குக் காலம் நெகிழ்ந்திருக்கும் பார்மீதில்
போருக்கு ஆரும் புத்தியது வாயிருப்பார்

பிள்ளைக்குத் தாயும் பெருத்தபகை யாயிருக்கும்
கள்ளக் கணவருட கருத்துமிக மாதருக்காம்

கூடி யுடன்பிறந்த கோதையரைப் பெண்ணெனவே
நாடி யவரெண்ணி நாணியிறப் பார்கோடி

வாரி கோபிக்கும் வாங்கும் சில்விடங்கள்
மாரி மறைந்துவிடும் வாயுவது நோய்வீசும்

கீழ்ச்சாதி யெல்லாம் கெறுவிதங்கள் மிஞ்சியவர்
மேல்சாதி தன்னை வேலைகொண்டு தாம்வருவார்

வம்பருக்கு நோக்கம் வாக்கில் மிகவிருக்கும்
அன்பருக்கு நோக்கம் அடங்கி மிகவிருக்கும்

மனுவதிலே கற்பிளகா மாதர்கற் பேயிழந்து
தனுவாய்ப் புருஷனுட தன்வாக்குக் கேளார்கள்

தெய்வ நிலைகள் தேசமதில் காணாது
மைநெறிய பெண்ணார் மனுநீதங் காணாது

இராச நெறிநீதம் இராச்சியத்தில் காணாது
பிராயம் வருமுன்னே பெண்கள் நிலையழிவார்

தெய்வ மடவார் தேசமதி லேவருவார்
வைய மறிய மாலையிட்டு வாழ்ந்திருப்பார்

பார்பதியாள் ஈசொரியாள் பரமே சொரியாளும்
சீர்பதியா ளரன சீதாதே விமுதலாய்

கன்னி குமரிவரை கயிலைபுகழ் மாதரெல்லாம்
உன்னி யவர்கள் ஒருதலத்தி லேகூடி

வாழ்ந்திருப்பார் மங்களமாய் மக்கள்கிளை வாழ்வுடனே
தாழ்ந்திருந்து மாகலியன் தன்னால் மடிந்திடுவான்

தானமது மாறி தானிறப்பார் கோடியுண்டு
வான மிடியால் வம்பர்சிலர் மாள்வார்

நச்சத் திரத்தால் நாலிலொரு பேர்மாள்வார்
இச்சை மிகுதியுள்ள இயலான மானிடவர்

பெண்ணாலே ஆணழிவு ஆணாலே பெண்ணழிவு
கண்ணான மதலை கைமதலை தானழியும்

வரிஎண் 14214-14219 செ. வ.

நஞ்சுதின்று அழியும் நாண்டுகொண்டு தானழியும்
வஞ்சினத்தி னாலே வலுவிலங்கி லிருந்தழியும்

மூட்டை கடித்தால் மோசம் வருஞ்சிலர்க்கு
நாட்டில் பலகேடு நாளுக்குநா ளுண்டாகும்

துட்ட மிருகமதால் நட்ட மிகக்காணும்
துட்டவியா திகூடி நட்டபடுத் துஞ்சிலரை
பொய்யொடு பசாசு புகுந்து நரரழியும்
வைகுண்டர் முடியாளும் வையகத்துச் சான்றோரை
இப்படியே யிந்தக் கலிமாயும் லக்கெனவே
அப்படியே மாமுனிக்கு அருள சிவனாரும்
பின்னு முனியும் பிஞ்ஞகனோ டேகேட்பான்
துன்னுபுக ழீசுரரே தெய்வமட வார்களெல்லாம்
கலியுகத் திலவர்கள் கட்டா யொருதலத்தில்
சலிவில்லா தேவாழ்ந்து சந்ததிகள் வாழ்வுடனே
வாழ்ந்திருப்பா ரென்று வகுப்புரைத்தீ ரீசுரரே
கூர்ந்திவர்கள் தம்மைக் கோலமணஞ் செய்கிறதார்
யானறியச் சொல்லும் அரனே யெனத்தொழுதான்
தானறியச் சொன்ன தன்மை மிகக்கேளும்
காடுகுற்றங் கேட்டு நல்லோரைத் தேர்ந்தெடுத்துக்
கேடுகலி நீசருட கிளைவழிக ளுமறுத்துத்
தெய்வ சான்றோர்களுக்குச் செங்கோல் மிகக்கொடுத்து
மெய்வரம்பாய்த் தர்ம மேன்மைமுடி யுந்தரித்துத்
தரும புவியாளத் தாட்டிக வைகுண்டரும்
பொறுமைக்குல மானதிலே பிறக்கிறா ரானதினால்
நாங்க ளெல்லோரும் நமனுமவர்க் குள்ளாவோம்
தாங்கி பொருபொருள்போல் தாயிருப்பா மானதினால்
ஒருபொருளாய் வந்து உருவெடுப்ப தானதினால்
திருமடந்தை யாவரையும் செய்யுமன்னர் தாமவராம்
என்றீசர் சொல்ல இசைந்தமுனி நல்லதென
நன்று நன்றையா நல்லகா ரியமெனவே
சந்தோசங் கொண்டு தாமிருந்தார் பொன்னரசே
முந்தோர் மொழிந்த முறைநூற் படியாலே
வந்ததுதா னிந்தவிதம் மங்கையரே யுங்களுக்கு
எந்துகா ரியம்பெண்ணே என்னையொன்றுஞ் சொல்லாதே

வரி எண்: 14220-14227 [illegible]

தலையி லெழுத்துப்பிள்ளாய் சங்கடங்க ளாகாதே
கிலேச மதையெல்லாம் கிளிமொழியே விட்டுவிடு
கொண்டுவந்தேன் பெண்ணே குவிந்தவிதி எந்தலைக்குள்
பண்டு அமைத்தபடி பதறாதே பாவையரே
பெண்ணே நீயொருத்தி பேர்பெரிய கண்ணரசே
கண்ணேயுனைக் காணாமல் கலங்கிமெத்த நானலைந்து
வாடி யிருந்தேனடி மங்கையுனைக் காணாமல்
கோடி யிருந்தேனடி குமரியுனைக் காணாமல்
தாகத்தா லுன்னைத் தவசிருந்து கண்டேனடி
கோபத்தா லென்னைக் குமரிநீ பேசாதே
என்று மகாமாலும் இரக்கமுடன் மாதைமிகக்
கொண்டு அணைவாய்க் குழைவாய் மிகவுரைக்க
அம்மை பகவதியாள் ஆகங் களிகூர்ந்து
நம்மைப் படைத்தது நாயன்முன்னா ளென்றுசொல்லி
இருந்த பதியை எண்ணியெண்ணி மாதுநல்லாள்
பொருந்தா விழியாள் பொருமிநீ ராறாக
அழுதாளே சொல்லி அருவரைகள் தாமிளக
ஒழுகாக நிற்கும் உலக நருளழவே
மாமரங்க ளெல்லாம் மலங்கி மிகவிளக
பூமரங்க ளெல்லாம் பூத்துச் சொரிந்திளக
ஐயோ நானிருந்த அம்பலங்கள் வீதிகளும்
வையா வழித்தெருவும் மண்டபமுந் தோற்றேனே
சிங்கா சனப்பதியும் செலத்துறையும் வாவிகளும்
மங்காத பொன்னு மண்டபமுந் தோற்றேனே
இலாடக் கிழவன் இராத்திரியில் வந்துநம்மைக்
கபாடமிகச் செய்ததினால் கனபதிகள் தோற்றேனே
பொன்னா பரணம் பெட்டகமுந் தோற்றேனே
முன்னா ளெழுத்தோ முத்துமண்ட பமிழந்தேன்
ஆண்டிலொரு தேரோட்டம் அதுவெல்லாந் தோற்றேனே
வேண்டும் நருட்கள்வந்து விழுந்திறைதல் தோற்றனே
தண்டையணி சிலம்பும் தரளமெல்லாந் தோற்றேனே
துணைக்கிள்ளை யானத் தோழியரைத் தோற்றேனே
பணைப் பெட்டகமும் பைம்பெரிய பட்டுகளும்
நவமணியால் செய்த நல்லவடந் தோற்றேனே
செகமெல்லாங் கூடிச் சிந்திப்பதுந் தோற்றேனே

இத்தனைநா ளுமிருந்து இந்தக்கெதி யோவெனக்கு
முத்திபெற்ற ஈசன் முன்னெழுதி வைத்ததுவோ

அய்யோநான் பிறந்த அன்றுமுத லின்றுவரை
வெய்யோன் முகம்வரைக்கும் மெல்லிகண் டறியேனே

பாவிக் கிழவன் பரிகாசஞ் செய்வானென்று
ஆவி யறிந்திலனே அங்கமது வாடுதையா

மூன்றுபொழு தாகுதல்லோ ஊறும்நீர் தானருந்தி
மீண்டென்றன் தேகம் விழலாய்ச் சுழலுதையோ

பாலு பழமும் பருந்தேனுஞ் சர்க்கரையும்
காலு ரண்டான நல்ல சுவையோடு

பாவித்த கும்பி பருங்கனல்போல் மீறுதையோ
ஆவிதடு மாறுதையோ ஆதிபர மேசுரரே

என்று பகவதியாள் எண்ணமுற்றுத் தானழவே
மன்று தனையளந்த மாலுமிக அமர்த்தித்

தேனினிய கண்ணே தேவி பகவதியே
நானினித்தான் சொல்லும் நல்ல மொழிகேளு

நான்மணங்கள் செய்யும் நாரியர்கள் தம்மிலுமோ
மேன்மைய தாயுனக்கு வெகுபணிகள் நான்தருவேன்

பொன்பணங்க ளானப் பெட்டக முந்தருவேன்
என்பதி யுந்தருவேன் ஏறும்பல் லாக்கருள்வேன்

தண்டாய மேறிச் சனங்கள்மிகப் போற்றிவர
கொண்டாடும் நல்ல குருபாக்கி யந்தருவேன்

திருநாள் பவிசு தினமுனக்கு நானருள்வேன்
அருள்ஞானப் பெண்ணே அங்கிருந்த சீரதிலும்

அய்யிரட்டி யாக அணிவே னுனக்குடைமை
பொய்யிதென் றெண்ணாதே பொன்முடிபின் தன்னாணை

என்று மாயாதி இப்படியே ஆணையிட்டுக்
குன்று தனமின்னாள் குமரி மனமகிழ

சத்தியங்கள் செய்து தலைதொட்டு ஆணையிட்டுப்
புத்திவந்து பெண்ணாள் பொன்னும் பகவதியாள்

நாயனுட தஞ்சமென நாடி யகமகிழ்ந்து
வாயக் குழல்குமரி வாயுரை யாதிருந்தாள்

பகவதி திருக்கல்யாணம்

அப்போ திருமால் ஆனந்த மேபூண்டு
இப்போ பகவதியை ஏற்றமணஞ் செய்யவென்று

உன்னித் திருமால் ஒருசொரூபங் கொண்டனராம்
மின்னுமந்த ஈச்சுரராய் வேடமது தாம்பூண்டு

எக்காள வாத்தியங்கள் ரெம்பமிக நாதசுரம்
அக்காலத் தேவர் ஆகாய மீதில்நின்று

பந்தல் விதானமிட்டுப் பாவாணர் போற்றவிட்டுச்
சந்தமுடன் மனிதர் சாதி மிகமகிழ

தெய்வரம்பை மாதர் திருக்குரவைத் தாம்பாட
வய்ய மனுவிகளும் மாகுரவைத் தாம்பாட

பகவதிக்கு நல்ல பாரமணக் கோலமிட்டு
சுகபரனு மாலைமணச் சொரூப மெடுத்தவரும்

பிச்சிமா லைபுரிந்து பொற்கடுக்கன் மீதணிந்து
மிச்சமுடன் வெள்ளி அரைஞாண் விரலாளி

பொற்றா வடங்களிட்டுப் பொன்னரிய தாலிதன்னை
முத்தால் வடம்பூண்ட மெல்லி பகவதிக்குக்

கண்ணான தாலி காரணத்துத் தாலியென
விண்ணோர்கள் மெய்க்க விறலோன் மிகத்தரித்தார்

கண்டு தெய்வாரும் கன்னி பகவதிக்கு
இன்று மணம்புரிந்தார் இறையவர்தா மென்றுசொல்லிக்

கொண்டாடிக் கயிலை குவிந்துமிக வாழ்ந்திருந்தார்
தொண்டான சான்றோர் துதித்து மிகப்போற்றி

கலிமுடிந்த காலம் கன்னி பகவதிக்குச்
சலிவில்லா மாமணந்தான் தானாச்சு நன்றெனவே

எல்லோருங் கொண்டாடி இருந்தனர்கா ணம்மானை
செவ்வோர் மனதாய்த் தெளிந்தே சிறப்படைந்து

நல்லநா ராயணரும் நாடி மிகமகிழ்ந்து
செல்லமட வாரோடு சேர்ந்துவிளை யாடிருந்தார்

அந்தந்தப் பெண்களுக்கு அழகுசொரூ பம்வேறாய்
சொந்த விளையாட்டுத் தோகையரோ டாடினராம்

ஆடித் திருநாளும் ஆனந்த கும்மிகளும்
நாடி யுகத்தீர்ப்பும் நல்லமக்க ளுக்கறிவும்

சொல்லி யாமங்கூறிச் சோபனங்கள் தாம்பாடி
நல்லியல்பாய் நாதன் நடத்திவரும் நாளையிலே

பார்வதி திருக்கல்யாணம்

ஈசுரனுக் கேற்ற ஏந்திழையாள் பார்வதியை
வீசுபுகழ் மாதுமையை வெற்றிமண்டைக் காட்டானை

மாமணங்கள் செய்ய மனதிலுற் றெம்பெருமாள்
பூமணங்க ளானப் பொன்னுநல்ல பார்வதிக்கும்

மங்களங்கள் கூறி மாதை மிகநினைத்து
திங்கள் சடையணிந்து சிவவேட முந்தரித்து

மாத்திரைக் கோல்பிடித்து மார்பில்தா வடம்பூண்டு
காத்திருந்து பார்வதியைக் கருத்தாய் நினைக்கலுற்றார்

மாதுமைக்கு மங்களங்கள் மயேசு ரன்கூற
சீதுகந்த மாதுகளைச் சிவனு மிகநினைந்து

கருத்தா யிருந்து காண்டமிகச் சொல்லியவர்
உருத்தா யிருந்து ஓதுவார் மோகமதாய்

பெண்ணே யென்பார்வதியே பேரான மாதுமையே
கண்ணே யென்பார்வதியே கனகவொளி மாதுமையே

கூட்டுக்கிளி போலிருந்த கொடியிடையே நீங்களெல்லாம்
நாட்டிலென்னை விட்டு நன்னகரி வாழ்வீரோ

தனியேநான் வந்திருந்து தவித்துமுகம் வாடுவது
கனியேயென் மாமணியே கருத்திலறியீரோ

உள்ளுடைந்து வாடி உங்கள்மேல் காதல்கொண்டு
தள்ளுடைந்து நானிருக்கும் தன்மை யறியீரோ

ஊணுறக்க மில்லாமல் உங்களைநா னெண்ணியெண்ணி
கோணுதலாய் வாடி கோடிமுகம் வாடுறேனே

வாரீரோ பெண்காள் வயிறுபார்த் தன்னமிட
பாரீரோ வென்முகத்தைப் பார்த்திரங்க மாட்டீர்களோ

அன்னங்காய் வைத்து அமுதருந்து மென்றுசொல்லி
முன்னிங்கே வந்து முத்தமது தாரீர்களோ

வாழை பழக்கனிகள் வரம்பெரிய மாம்பழங்கள்
கூழரிய சந்தனமும் கொண்டுவந்து தாரீர்களோ

கண்ணரிய பெண்ணுகளே கள்ளமிலா தோவியங்காள்
பெண்ணரிய மாமயிலே பிள்ளா யென்கண்மணியே

எண்ணுஞ் சிறுபிள்ளையாய் இருக்குமென்றன் பார்வதியே
கண்ணு மயிலே கைக்குள்வுந்து சேராயோ

என்றுபர நாதனுமோ இவ்விசைகள் தான்கூற
மன்றுலக்குழல் மாதுமையும் வாய்த்ததலப் பார்வதியும்

வந்துதிருப் பாதமதில் மாகோபமாய் மகிழ்ந்து
மூந்து மொழியெல்லாம் மொழிந்தாரே மாதரவர்

அய்யோஈ தென்ன அடிமாறு காலமிதோ
பொய்யோ கலியன் பிறக்கப்போய் நாங்களெல்லாம்

இப்பாடு பூமியிலே இதுப்படவே யானதென்ன
முப்படியே யுள்ள முறைநூற் படிபோலே

பொல்லாக் கலியுகந்தான் பொடிபட்டுப் போறதற்கோ
வல்லாத்த மங்கையெல்லாம் மாகலியில் வந்ததுதான்

என்றந்த மாதர் இதுகூற மாயபரன்
நன்றென்றன் மாதர்களே நாம்நினைத்த துபோலே

வந்தீரே யின்று மணம்புரிய வேணுமென்றார்
புந்திமிக வயர்ந்து பெண்ணார் முகம்வாடி 14400

அண்ணர்நா ராயணரும் அவனியில்வந் தாரெனவே
பெண்ணரசி நாங்கள் போய்ப்பார்க்க வேணுமென்று

வந்தோமே யென்னுடைய வாழ்பெரிய அண்ணரென்றாள்
பிந்தாமல் மாயன் பேசுவார் மங்கையுடன்

அண்ணரது நீயென்றாய் ஆயிளையே யிவ்வுகத்தில்
இண்ணதுவே இப்படித்தான் என்னுடைய நாயகமே

மன்றல்செய்ய நானும் மகாவிஞ்சை பெற்றுவந்தேன்
என்றுசொல்ல நாரணரும் ஏதுசொல்வாள் பார்வதியும்

மனதயர்ந்து மாதர் வாய்பிளக்கக் கூடாமல்
தனதுள் முகங்கோடி தலைவிதி யீதெனவே

நின்றார் மடவார் நினைவு தடுமாறிப்
பண்டார மாகப் பரமன் வடிவெடுத்துத்

தாலி மிகத்தரித்தார் தாமனந்தப் பெண்ணார்க்கு
ஆலித்துப் பார்வதியை அருவியுட னீராட்டி

சந்தோ சமாகத் தாலி மிகத்தரித்தார்
வெந்தோசந் தீர்த்து மேலோர்கள் கொண்டாட

வையத் தோரும் மனமகிழ்ந்து கொண்டாட
செய்ய திருமால் செய்சடங்கு கள்முடித்து

வாழ்ந்திருந் தார்பெண்களுடன் மாய பரநாதன்
தாழ்ந்து மடவார் சரண மிகப்பூண்டு 14420

பூண்டு பணிவிடைகள பூவையர்கள் செய்துமிக
வேண்டும்பல பாக்கியத்தோ(டு) இருந்துமிக வாழ்ந்தனரே

வரி எண்: 14394, 14407, 14408 கொ. வ.

இப்படியே பெண்களோடு இருந்தந்த எம்பெருமாள்
நற்புடைய தேர்திருநாள் நாளுங் குறையாமல்
செய்து இகனை சிற்சோ பனம்புரிந்து
வையமூலப் பதியில் வளமாக எல்லோர்க்கும்
மாதருக்கு மாதவனாம் வானோர்க்கு நாயகமாம்
தாரணிக்கும் நாயனெனத் தாம்வாழ்ந் திருந்தனராம்
வாழ்ந்திருக்கும் நாளை மாதுகன்னி மார்களோடும்
சேர்ந்திருக்கும் நாளை திருமால் மனமகிழ்ந்து
கூர்ந்தொரு தேவி குவிந்தமண்டைக் காட்டாளைச்
சோபனங்கள் கூறி சுத்தமங்க ளம்பாடி
மேவரசி யான மெல்லியரை நாமணந்தான்

மோகினி வேடம்

புரிவதற்குக் கோலம் புகழ்ந்தணிய வேணுமென்று
மதிபெரிய மாதை மயக்கமிகச் செய்திடவே
மாதுக்கு நல்ல மகாவிருப்ப மானதொரு
சீதுகந்த மாதரென செம்பவள மாயவரும்
காதுக்குத் தோடணிந்து கைக்கு வளையணிந்து
மார்பில் வடமணிந்து வாய்த்ததண்டைக் காலிலிட்டுச்
சேலை யுடுத்துச் சிவந்தகொய் யகமுடித்து
மாலை யணிந்து மார்பில் கூலையணிந்து
கோர்வை பலதிட்டுக் குழலு மிகமுடித்துத்
தோர்வை படாதே தோகையென வேசமைந்து
மஞ்சணையும் பூசிபிச்சி மாலை மிகவணிந்து
செஞ்சொல் மதனைச் சிந்தைக்குள் ளேயிருத்தி
எடுத்தார் பெண்ணாக எம்பெருமாள் கோலமது
கடுத்தகன்னி மார்களெல்லாம் கன்னிக் கணவரென்று
சொல்லி மிகமகிழ்ந்து தோழிநா மென்றுசொல்லி
முல்லையணி பெண்ணார் முகுந்தன்பத மேதொழுவார்
நாட்டி லுள்ளோரும் நாரணர்பெண் ணானாரென்று
தாட்டிமையாய்ப் போற்றி சரணம் பணிந்துநிற்பார்
இப்படியே வேசம் எடுத்துத் திருமாலும்
பொற்படியில் வாழும் பொன்மண்டைக் காட்டாளை
மயக்கிக் கொடுவரவே மாமோகப் பெண்ணேவ

வரிஎண் 14426 கொ. ஏ.

இச்சொரூபம் போலே ஏந்திழையாள் கண்ணிலொரு
சச்சு ரூபமாகத் தான்கண் டுரைபகரும்

பெண்ணே யென்னக்கா பேர்பெரிய நாயகமே
கண்ணே யென்மாமணியே கனகவொளி மாதவமே

கலியுகத்தி லேபெரிய கண்காட்சி தன்னுடனே
வலிதான நல்ல வாய்த்த பதிச்சிறப்பும்

நித்தந் திருநாளும் நீலமணி மண்டபமும்
சிற்றம் பலமும் திருநாள் சிறப்புடனே

சத்தகன்னி மாரும் தண்டரள மாதுமையும்
புத்தியுள்ள பார்வதியும் பார்மகள் பகவதியும்

கங்கை மடவாரும் காட்சி மிகப்புரிந்து
கொங்கை மடவார்கள் கூடி மிகப்புரிந்து

கும்மி யடித்துக் குரவை மிகக்கூறி
எம்வடிவு போலே ஏலங் குழலார்கள்

ஆடிப் படித்து அலங்கிருத மாகிவர
சாடிக் குலாவி சனங்கள்வெகுக் கூட்டமுடன்

பாலு பழமருந்திப் பாவிக்கும் பாவனையை
மேலுக் குகந்தவளே விடுத்துரைக்கக் கூடாது

என்றுரைக்க அந்த இளவரசிக் காட்டாளும்
அன்று மதிமயங்கி ஆயிளையாள் மாய்கையொடு

கூடி நடந்து கூண்டரிய நற்பதியில்
ஆடிக் களிக்கும் அதிகயிகனை சபையில்

வந்தாளே மாய்கை மண்டைக்காட் டாளுடைய
சிந்தை யதற்குள்ளே சென்று மிகவிருந்து

திக்குத் திசைகள் தெரியாமல் தான்மயக்கிப்
பக்குவ மாது பறிகொடுத்த பேர்களைப்போல்

புலம்பித் தவித்துப் பெண்ணரசி நிற்கையிலே
வலம்புரிக்கண் மாயன் மாதை மிகவருத்தி

மணமுகிக்க வென்று மாயன் மனதிலுற்றுக்
குணமுடைய மாயன் கூண்டுமுன் மாலையிட்ட
பகவதிக்குள் சேர்த்துப் பாரமணஞ் செய்யவென்று
சுகபதியா ளந்தச் சோதி பகவதிக்குள்

உள்ளாக்கிக் கொண்டு உற்ற திருச்சபையில்
துள்ளாட்ட மாகத் தொகுக்ககாண் டமருளி

வையகத்தோர் காண வாழும் பகவதியாள்
செய்யமண்டைக் காட்டாள் சிறந்தகாண் டம்படித்தாள்

மண்டைக் காட்டம்மை காண்டம் படித்தல்

அய்யோநான் கண்மயக்காய் அங்கிருந் திங்குவர
பொய்யோ வொருமாய்கைப் பெண்ணாக வந்ததுதான்
இங்கே யிவர்போலே இருந்ததுகாண் வந்தபெண்ணு
சங்கை நமைக்கெடுக்கச் சமைந்தாரே பெண்ணாகிப்
பெண்ணாய்ச் சமைந்து பேராசையு மருளி
கண்ணான என்னுடைய கற்பு மிழந்தேனே
என்று மாதேவி இப்படியே சொன்னவுடன்
ஒன்று மறியார்போல் உள்ளந் தனிலடக்கி
பெண்ணே நானிந்தப் பெருங்கலியைத் தானழிக்கக்
கண்ணான பெண்ணரசி கரிய சொரூபமது 14500
எடுத்திகனை கூத்து யானிங்கே யாடுறவன்
முடுத்துந்த னூரில் முறைமயக்க வந்தேனோ
எனக்குப்பெண் ணில்லையென்று இரந்துகொள்ள
[வந்தேனோ
தனக்கிதுவோ ஞாயம் தரணியது சொல்லாதோ
நாமிருப் பிங்கே நாமமெங்கும் கேட்குதல்லோ
சோமவா ரமணிந்த சுவாமியுட கற்பனையோ
என்று பெருமாள் இதுமொழிய மாதுசொல்வாள்
குன்று தனையெடுத்த கோபாலா வுன்சூட்சம்
எவரா லளவெடுக்க ஏழுங்காண் மாய்மாலம்
சுவராயிரங் கோடி கருந்திருக்கு மாயவரே 14510
இராமனாய்த் தோன்றி இராவணசங் காரமது
சிராமர் படைவகுத்துச் செய்யம்பு கைப்பிடித்துப்
போரில்நீர் நின்று பொருகின்ற வேளையிலே
மேரு குலுங்கி விண்தூள் மிகப்பறந்து
ஆகாயத் தேகி அந்தரங்க மேகமதில்
தூள்மூடக் கண்டு தேவர் மிகவறிந்து
வேழுதிய உம்போர் மிகுதேவர் பார்க்குகையில்
போரிலும்நீர் நின்றுப் பொருது சமர்விளைக்க
வாரியிலும் பாம்பணையில் வாய்த்தபள்ளி கொண்டீரே
ஆய்ப்பாடி ஆயர் எல்லோருந் தாங்கூடி 14520
சாய்ப்பான பேய்களுக்குச் சருவில் கொடைகொடுக்க

பேயையெல்லா மோட்டி பெரும்பூத மாயிருந்து
ஆயர்பார்த் திருக்க அங்குபூ சாரியுமாய்
தின்றாயே யத்தனையும் சிலபூத மாயிருந்து
மன்றுதனில் நீரும் ஆய னெனவிருந்தீர்
தொட்டிலா யர்மனையில் சிறுபிள்ளையாய்க் கிடந்து
மட்டுப் பருவமுள்ள மாதர் மனைபுகுந்து
விளையாடி நீயும் வேறா ரறியாமல்
குழைவாய் மதலையெனக் கூண்டதொட்டிலி லேகிடந்து
சிறுபிள்ளை போலே சீறி மிகஅழுவாய்
பருவதங்க ளுமெடுப்பாய் பாலன்போ லேயிருப்பாய்
உன்சூட்ச வேலை உரைக்க வெளிதாமோ
தன்சூட்ச மெல்லாம் தானறியக் கூடாது
பலவேசங் கொண்டு பார்முழுதுஞ் சுற்றிடுவாய்க்
குலவேசம் நீரும் கொண்ட தொழிலல்லவோ
ஆரோடே சொல்லி அதட்டிவிட வேண்டாமே
பாரோ டுதித்துவந்த பாவையொடு சொல்லாதேயும்
என்றுமண்டைக் காட்டாள் இசைந்தமொழி தான்கேட்டு
நன்றுநன்று பெண்ணே நமக்கிதுவே ஞாயமுறை

மண்டைக்காட்டம்மை திருக்கலியாணம்

பெண்ணேயுன் றன்பேரில் பேராசை ரெம்பவுண்டு
கண்ணே யுனையிப்போ கலியாணஞ் செய்வதற்கு
வேளையிப்போ தாகும் மெல்லியரே யென்றுரைக்க
வாளதிய மங்கை மனதுபர்ந்து வாய்குழறி
தலையி லெழுத்தெனவே சந்தமுரை யாடாமல்
சிலைநுதலிக் கன்னி சொல்லுரையா தேயிருந்தாள்
இருந்த நினைவை ஏகமூர்த்தி யறிந்து
பொருந்த மதிமாயன் பிரமாதி வேசமதாய்
வேச மெடுத்து மேளத் தொனியுடனே
வாசவருந் தேவர்களும் மலர்மாரி தூவிநிற்க
தேச நருளறியத் தெய்வமட வாரறிய
மாய பரனும் மகாபெரிய நூல்முறையாய்
வாயக் குழலாளை மாலையிட்டா ரம்மானை

வரி எண் 14525 கொ. ஏ.

மாலையிட்டு நாதன் வாய்த்தசடங் குங்கழித்துச்
சாலைய துள்ளேகித் தாமிருந்தா ரம்மானை

வள்ளிதிருக்கல்யாணம்

மணமுகித்து நல்ல மணவறையி லுமிருந்து
துணைபெரிய நாதன் சுருதி முறைப்படியே
ஆகமத் திகனை அலங்கிருத மேபுரிந்து
நாகரீக நாதன் நடத்திவரும் நாளையிலே
கந்தனுக்கு பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்யவென்று
சித்தித்து நல்ல திருமால் மனமகிழ்ந்து
கேட்டு ஆள்விட்டுக் கிளிமொழியைத் தான்வருத்தி
கோட்டு வரையாள் கோதைவள்ளி நாயகியைக்
கந்தன் சொரூபம் கரியமால் தானெடுத்து
எந்தம் பிரானும் ஏற்றவள்ளி நாயகியை
மாலையிட்டு நல்ல மணமுகித்தார் கந்தனுமே
வேலையிட்ட மான வேண்டுஞ் சடங்குசெய்து
நாளிட்டு வந்து நாளேழு மேகழித்து
வாழட்டு மென்று வாய்த்தசடங் குமுகித்து
மாதரோ டெல்லாம் வாழ்ந்திருந்தா ராம்மானை
தாரணியோ ரெல்லாம் தாமறிய வாழ்ந்திருந்தார்

தெய்வானை திருக்கல்யாணம்

கந்தனுட தேவி கனத்ததெய் வானைதனை
இந்தவே ளைகூட்டி இங்குமணஞ் செய்யவென்று
மாலவரும் கந்தனென மாய வுருவெடுத்து
வேலும் பிடித்து வெண்ணீறுந் தான்பூசி
மேளத் தொனியுடனே மேலோர்கள் போற்றிநிற்க
தாள மல்லாரி சரமண்ட லமுழங்க
வாசவனுந் தேவர்களும் மலர்மாரி தூவிநிற்கத்
தேச நருளறியத் தெய்வமட வாரறிய
கட்டினார் தாலி கனதெய் வானையர்க்கு
மட்டில்லாத் தேவர் மனமகிழ்ந்து தாமிருக்க
மாலையிட்டு நாதன் மனைச்சடங்கு தான்முகித்து
மூலகுண் டப்பதியில் முகுந்தனுமே தாருருந்தார்

பதினாறாம் நாள் வாசிப்பு நிறைவு

வரிஎண் 14571-14582 சொ. ஏ.

பெண்ணார்கள் தங்களுக்குப் பேர்பெரியத் தற்சொரூபம்
கண்ணான மாயவரும் காட்டி மிகவாழ்ந்தார்

வாழ்ந்திருக்கும் நாளை மங்கைதெய்வ மாதர்களில்
ஏந்திழைமா ரில்சிலர்கள் இளங்குழவி பெற்றனராம்

பால ராண்பெண்ணும் பாவையர்கள் பெற்றுமிக
கோலமுடன் வாழ்ந்தார் கூண்டரிய செல்வமொடு

பாக்கியங்கள் ரெம்பப் பவிசு குறையாமல்
நோக்கமுடன் மாதரெல்லாம் நேரே மிகவாழ்ந்தார்

நாரணர்க்கு நல்ல நல்லமுது தான்படைத்துக்
காரணரு மமுது கலந்துமிக வுண்டிருந்தார்

கூடி யிருந்து குலா்வி மிகவாழ
நாடி மகிழ்ந்து நாரணருந் தேவியுமாய்

வாழ்ந்திருக்கும் நாளை மங்கைப் பகவதியாள்
சார்ந்த குழலாள் தேவியவள் தோழியர்கள்

இருந்து மிகவாழ்ந்த இரணவொளி மண்டபத்தில்
திருந்து பகவதியை தேடியவர் காணாமல்

காணாமல் தேடிக் கானகங்க ளும்பார்த்து
வாணாள் மறுகி வந்தாரே நற்பதியில் 14600

பதியில் பகவதியைப் பண்பாகப் பார்த்தவர்கள்
விதியுனக்கோ அம்மா வெயிலுகந்த மாதாவே

நீயிருந்த நற்பதிதான் நிதானம்போ தாதெனவே
நீயுமிந் தப்பதியை நினைத்துவந்த வாறேது

அப்போ பகவதியாள் அவர்கள் தமைநோக்கி
இப்போ நமக்கு எழுத்தின் படியாலே

நடந்திருக்குப் பெண்ணே நவிலக்கூ. டாதினிமேல்
கடந்த பொருள்காணும் கன்னியிவர் கண்டீரே

தலையில் விதியெனவே சாற்றினாள் தோழியுடன்
மலைவு தெளிந்து மாதேயென் தாயாரே 14610

எங்களுக்குத் தாயே இனியாரு நற்றுணையாம்
சங்கடங்கள் தீரச் சாற்றுமெங்கள் மாதாவே

மாதே யென்தோழியரே மன்னருக்கு மென்றனக்கும்
தீதேது மில்லாத தெய்வத் திருப்பதியில்

நின்றுபணி செய்து நிறைவாக நில்லுமென்று
அன்றந்தத் தோழியர்க்கு அருளி விடைகொடுக்க

விடைபோலே தோழியர்கள் வேதம்புகழ் பதியில்
சடைவில்லா தேமகிழ்ந்து தாம்வேலை செய்துநின்றார்
நன்றாக நாரணரும் நாடுமட வார்களுமாய்
ஒன்றாக மக்களொடு உத்தரமாய் வாழுகையில்
பெற்ற உபதேசப் பெருநூல் முறைப்படியே
கற்றைக் குழலார் கனமான தேவியரை
ஏக மறிய இசைந்த மணம்புரிந்து
வாகாய்ப் பரனும் மகிழ்ந்திருந்தா ரம்மானை
★
இனியிந்த இவ்வுகத்தில் யாமசைத்த கோலமதைத்
தனுவைக் குறையத் தன்துள் மிகவடக்கி
நடத்தும் நருட்கள் நல்லன்ன மீயுறதை
இடத்தில் கொடுவந்து இடும்நீங்க ளென்றுமிக
சொல்லிநாங் கூட சுவாமி மிகஇருந்து
நல்லமக்க ளோடு நாம்கூடி வாழவென்று
ஆரா தனைசொரூபம் அடக்கி நருள்மனதுள்
ஊரா னதிறப்பிச்சை உங்களுட மூப்பாலே
இடஞாய மில்லை என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து
விடநாமுங் கூடி இருந்துபிச்சை யேற்றிடலாம்

★ அப்போ வைகுண்டர் ஆதி யுரைத்தபடி
இப்போ தொருசொரூபம் எடுத்துநாம் போகவென்று
அன்று அணிந்தாடும் ஆதிவுரு வுள்ளடக்கி
மனிதா வதார வடிவை மிகவெடுத்து
ஆரா தனையாய் அவரொரு ஆட்டமாடி
சீரான சான்றோர்க்குச் சொல்லுவார் வைகுண்டரும்
நன்றுமக்கா ளின்று நாமெல்லோ ருங்கூடி
பண்டுநான் தவசிருந்த பதிதா மரையூரில்
இன்றுபோக விஞ்சையுண்டு என்கூடி வாருமென்றார்
அன்றுமூலப் பதியைவிட்டு ஆதிச்சான் றோர்களெல்லாம்
ஒன்றாகக் கூடி உடையோன்பின் னேநடந்தார்
நன்றுகடற் கரைவழியே நடந்து வருகையிலே
காட்டி லொருகுதிரை கண்டுஅய்யா வைப்பணிந்து
நாட்டுக்கு வாறேன் நடந்துவும் மோடுவென்று
முத்தி முகந்துகொண்டு முதுகு கொடுத்திடுமாம்
சித்த முடனேறிச் சிலதூரம் வருகையிலே
அந்தரத் தேவாதி எல்லோருந் தாங்கூடி
சிந்தினார் மலரைச் சிவகுண்டர் பாதமதில்
தவசிருந்த தாமரைப் பதியூரில் வந்திருந்தார்
மூவர் மொழிந்த மூலப்பதி விஞ்சையைப்போல்
இவ்வரிகள் கொட்டங்காட்டு ஏட்டில் உள்ளன

என்றுரைக்க மக்கள் எல்லோருஞ் சம்மதமாய்க்
கொண்டுவந் திட்டார் கூடிருந்து நாரணரும்
மாதர் மக்களொடு மாயன் மனமகிழ்ந்து
தாத ரிருந்து சாப்பிட்டா ரம்மானை
கூடி யிருந்து குலாவி யமுதேற்றுப்
பாடி மகிழ்ந்து பரமன்வரும் நாளையிலே 14640
பின்னும் பெருமாள் பிள்ளைகளைத் தாம்பார்த்து
மன்னும் பெரிய மக்கள்மக்கள் மாதர்களே
உங்களுட வீட்டில் உற்ற விருந்தருந்த
மங்களமா யென்றனக்கு மகாவிருப்ப மாயிருக்கு

வைகுண்டர் விருந்தேற்றல்

நான்வந் தென்பேரால் நாட்டுஇனத் தாங்கல்களைத்
தான்வந்து பார்க்க சந்தோச மாயிருக்கு
பின்னும் பெருமாள் பிள்ளைகளைத் தாம்பார்த்து
மன்னும் பெரிய மக்கள்மக்கள் மாதர்களே
உங்களுட வீட்டில் உற்ற விருந்தருந்த
மங்களமா யென்றனக்கு மகாவிருப்ப மாயிருக்கு
என்றுரைக்க அய்யா இசைந்தகுலச் சான்றோர்கள்
நன்றுநன் றெங்களுட நாரணரே யெந்தகப்பா
எப்போ நீர்வந்து இரட்சிப்பீ ரென்றுமிக
தற்பரனே நாங்கள் சடைத்து முகங்கோடி 14650
மழைகாணாப் பயிர்போல் வாடி யிருந்தோமையா
பிழையா னதுபொறுத்துப் பிள்ளைகளை யாண்டுகொள்ளும்
ஆண்டுகொள்ளு மையா ஆதியே யெந்தகப்பா
பூண்டுகொண்டோ மும்முடைய பொற்பாதம் நாங்களென
தொழுது வணங்கிச் சுவாமிவர வேணுமென்று
முழுது மவர்மனையில் முகூர்த்தமுறைப் பந்தலிட்டுப்
பந்தலிட்டு நல்ல பரிவாய்மேற் கட்டிகட்டி
சந்த முடனே தலைவாழையும் நிறுத்தி
அம்மைமா ரவர்க்கு அரங்கு மிகவகுத்துச்
செம்மையுடன் மாயவர்க்குச் சிறந்திருக்க மேடையிட்டு 14660
கட்டிமேற் கட்டியென கனிபல துங்கொணர்ந்து
வெட்டி யிராமிச்சு மிகுத்தபன்னீர் சந்தனமும்
வாடைக் கமகமென மலர்பிச்சி நார்தூக்கி
மேடை யலங்கரித்து விதானம் பலதுமணிந்து

அய்யாவுக் கமுது ஆன கனிவகையும்
மெய்யான தாய்மார்க்கு வேண்டுகின்ற தீன்வகையும்

கூடவந்த ஆட்களுக்கு கோப்புபல சேகரித்து
வாட விடாமல் வஸ்துபல தீனதுவும்

மேளமொடு நாதசுரம் வெடிவாணக் கோப்புடனே
காளடம் மானமுடன் கடிய சிறப்புடனே 14670

அய்யாவை நன்றாய் ஆனபரி மேலேற்றி
வையாளி கொண்டு மாதாவைத் தொட்டில்வைத்து

ஆடல்பா டலுடனே அரம்பைக் குரவையுடன்
நாடதிய நாரணர்க்கு நல்ல விருந்தெனவே

சான்றோ ரவர்கள் தாங்கூட்டி தங்களுட
மீண்டோர் மனையில் விருந்து மிகக்கொடுத்து

நாரணர்க்குச் சான்றோர் நல்ல சுருளும்வைத்து
காரணர்க்கு நல்ல கனபட்டு கள்கொடுத்து

அம்மைமா ரவர்க்கு அதிகப்பட்டுச் சேலைகளும்
செம்மை யுடன்கொடுத்துச் செய்வார் விருந்தெனவே 14680

விருந்து கொடுத்து மேலதிய நற்சிறப்பாய்
திருந்து மவர்பதிக்குத் திரும்பக்கொண் டேவிடுவார்

இப்படியே மாயவரும் . ஏற்றசான் றோர்களுமாய்
மைப்புடைய வீடோறும் மாயன் பதிதோறும்

விருந்து மருந்தி வேதமுறை யாகமம்போல்
பொருந்து மிகனை புரிந்து மிகமகிழ்ந்து

பூமடைந்தையம்மை திருக்கல்யாணம்

இன்னமொரு பெண்ணாள் ஏற்ற மடந்தையரை
நன்னகரி மெய்க்க நாமணங்கள் செய்யவெனக்

கேட்டுப் பரியமிட்டுக் கிளர்ந்த முகூர்த்தமிட்டு
நாட்டு நருளறிய நாரிமின்னாள் தானிருக்கும் 14690

ஊரிலவர் சென்று உற்றமங்க ளம்புரிந்து
பாரி லகமகிழப் பதியில்வந்து தாமிருந்தார்[1]

பதிதனிலே வந்து பாவித் தகமகிழ்ந்து
விதியால் பெரிய விருதுக் கொடிகள்கட்டி

சொத்தாஸ்தி வஸ்துத் தொகையெண்ண மில்லாமல்
வத்தாஸ்தி பேரில் மனது மிகநாடி

பா. பே: 1. பதிதாமரை வரிருந்தார் (கொ. ஏ.)

நிலங்கரைகள் சுற்றி நிற்பயிர்கள் தம்நினைவாய்த்
தலம்புகழும் நாதன் தன்னுள் ளகமகிழ்ந்து

பெண்ணா ரவர்க்குப் புசிக்கும்பல வஸ்துக்களும்
கண்ணான மாயன் கையார வேகொடுத்து 14700

நடத்திப் பெண்ணாரை நல்ல வொழுங்காக
இடத்தி லிருத்தி இகனை புரிகையிலே

எம்பெருமாள் நாட்டு இகனை நிறைவேற்றிப்
பொன்பதியில் நாளேழும் புரிந்து திருநாளும்

நடத்தித் திருமால் நாட்டுக்கணக் கும்பார்த்துத்
தடத்தின் வழியாய் தானிருந் தாராய்ந்து

வந்தநாள் வந்து வையகத்துச் சோதனைகள்
இந்தநாள் வரைக்கும் இருந்துநாம் பார்த்ததிலே

மிச்சமெந்தச் சாதியென்று மேலோர் மிகவறிந்து
அச்சமில்லாச் சாதி ஆதிச்சான் றோர்களையும் 14710

விலைபோட்டு ஆளடிமை மேவிக்கொள்ள வேணுமென்று
மலையாம லெம்பெருமாள் மனதிலுற்றுச் சான்றோரை

உயிரறிந்து நல்ல விலைகூறி ஆளடிமை
மெய்தறிந்து நாதன் முழுதடிமை கொண்டனராம்

கொண்ட அடிமை குலச்சாதி யானோரை
அண்ட மறிய ஆகந்தெளிந் தெடுத்து

சேர்த்துவைத்துக் கொண்டார் சிவஞான பொக்கணத்துள்
காத்தந்தப் பெண்களுடக் கற்பறிய வேணுமென்று

பெற்றுவந்த தீர்ப்பின் பிரமாணத் தின்படியே
சித்தொன்று செய்யச் சிந்தைதனி லுற்றனராம் 14720

உற்று மனதில் உபாய மதுவாக
வத்து வகைபேரில் மகாநேட்ட மாயிருந்து

பொன்னும் பணங்காசும் பெரிய நிலமதிலும்
தன்னுள் நினைவாய்த் தானிருந்தா ரம்மானை

வைகுண்டர் வைகுண்டம் ஏகல்

விருத்தம்

இப்படி இவர்தாம் பாரில்
எண்ணிய கரும மெல்லாம்
ஒப்புடன் முடித்துத் தன்னால்
ஊனிய தெல்லாந் தோண

வைப்புடன் யாமங் கூறி
　　மனுக்களை தெளித்து ஏற்று
இப்புவி விட்டுக் குண்டம்
　　ஏகிட மனதி லுற்றார்

ஏகிட மனதி லுற்று
　　இருக்கின்ற உபாயந் தன்னை
வாகிட மிருக்கு மாதர்
　　மனைவிகள் மக்கள் சான்றோர்
தாகிடச் சீசன் மார்கள்
　　தங்களு மறியா வண்ணம்
கோகிடக் குண்டஞ் செல்லக்
　　குறித்தனர் மனதில் தாமே

மனதினி லுற்று மாயன்
　　மாதர்கள் மக்க ளோடும்
தனதுள மகிழ்ந்து கூடித்
　　தயவுட னிருக்கும் போது
எனதுடல் காணா வண்ணம்
　　இன்னமுஞ் சில்நாள் பாரில்
தினமுடல் வாடி நீங்கள்
　　தேடுவீ ரென்னைத் தாமே

தேடியே யிருக்கும் போதுத்
　　தேவியர் மக்கள் காண
நாடிய சொரூபங் கொண்டு
　　நான்வந்து நடுக்கள் கேட்டு
பேடிகள் நினைத்தி டாமல்
　　பேசிய நூல்போல் கண்டால்
வாடியே மலையா வண்ணம்
　　வாழ்தர்மப் பதியில் வாழ்வோம்

என்றவர் சிரித்துக் கொண்டு
　　இருந்ததைக் கவனி யாமல்
விண்டவர் நளியாய்ப் பேசி
　　விடுத்ததை மக்கள் சான்றோர்
என்றைக்கும் ஆள்வா ரென்று
　　இருந்தன ரவர்க ளெல்லாம்
குண்டத்தை மனதி லெண்ணிக்
　　குருவையும் நாட்ட மானார்

குருவே யெனக்குநீ ரருளிக்
குறித்த ஆண்டு இதுவரைக்கும்
ஒருசொல் மொழியே குறையாமல்
உகத்து நடப்புக் கூறிக்கலி
கருக யாம மிகவுரைத்துக்
கைக்குள் ளெடுத்து மக்களையும்
வருகக் குண்ட மனதிலுற்றேன்
வந்தே கூட்டிக் கொடுபோவீர்

நடை

ஆதியே யென்றன் அப்பு அனந்தகுரு
சோதியே யென்றன் சொந்தத் திருவுளமே
இந்நாள் வரைக்கும் இவ்வுலகில் போயிரென்று
அந்நா ளுரைத்த அப்புநா ராயணரே
இனியா னுமது இலங்கும் பதியில்வர
முனியா னவற்கு முற்ற விடையருளும்
ஆண்டாச்சு லக்கு அடுத்து இருக்குதையா
வேண்டா முலகம் மேலுலக மேயழையும்
அங்கழையு மையா ஆதிமுனி யென்றனையும்
தங்க இனிமாட்டேன் தரிப்பிட மங்கேயல்லால்
என்று வருந்தி இவரிருக்கும் வேளையிலே
மன்று தனையாளும் மாயத் திருமாலும்
வரங்கொடுத்த நாளும் வைத்தலக் கும்பார்த்து
பரமிருந்து தேர்ந்து பாலன் தனைவருத்த
வேணுமென் றீசுரரும் வேதத் திருமாலும்
காணு மகனை கனக விமானமதில்
ஏற்றிவைத்து மாமுனிவர் இருவரையுங் கூட்டிவர
சாத்திரியோர் ஞான சற்குருவைத் தாமனுப்பி
வைகுண்ட வீட்டை வானோ ரலங்கரிக்க
மெய்கொண்ட நாதன் விளம்பினார் மேலுலகில்
வானோர்க ளெல்லாம் வைண்ட வீடதையும்
தானவர்க ளெல்லாம் சணமே யலங்கரித்தார்
சற்குரு வான சடாமுனி யிங்குவந்து
மெய்க்குரு வான வீர விசயனுக்கு
சொன்னா ரனந்த சுகமா லுரைத்தாரென
அன்று வைகுண்டர் அதற்கேது சொல்லலுற்றார்

நல்லதுதா னென்று நவின்றவரை யும்புகழ்ந்து
செல்ல அரைமணிக்கு சென்றிங்கே நில்லுமென

மாதர் தமைமறந்து வாழ்வை மிகமறந்து
தாத ரூண்மறந்து சடல வுடைமறந்து

நன்மையுடன் சோபனமும் நளிப்பேச்சு மேமறந்து
செம்மைக்குரு வாய்வை செம்மிமூ லமடக்கி

மூல மதிலடக்கி உடலூற்றைத் தாமிறக்கி
காலை மடக்கிக் கண்ணனூர் தாம்நோக்கி

கைக்குள்நின்ற மக்கள் கலங்கி மிகப்பயந்து
நிற்கும் நினைவை நினைவி லறிந்துவைத்து

நடக்கும்படி ஞாய நல்மொழிக ளுமுரைத்து
உடற்குள் குறியாய் ஒத்துமிக வாழுமென்று

சொல்லிமக்கள் கையைத் திருமுகத்தோ டேசேர்த்து
இல்லியல்பாய் வாழும் யாமுழித்து வாறோமெனப்

பதறாமல் நீங்கள் பண்பா யொருப்போலே
சிதறாமல் நீங்கள் செய்யஅனு கூலமுமாய்

இருந்துமிக வாழும் என்றுநா மமீந்து
திருந்துபுகழ் மாயன் சிறந்தவோ ராயிரத்து

ஓரிருபத் தாறாம் ஓங்கு மிடபமதில்
சீரியல்பா யான தேதி யிருபத்தொன்றில்

பூருவ பட்சம் பூச நட்சத்திரத்தில்
வாறுடைய சோம வாரம் பொழுதூர்ந்து

பன்னிரண்டு வேளை பாவிக்கும் நேரமதில்
விண்கண்டு வைகுண்டர் விமானம தேறின்றே

மெய்கொண்ட சான்றோர் மேலாசை யுள்ளிருத்திக்
கைகண்ட மாமுனிவர் கட்டாய் மிகச்சூழ

வைகுண்ட மேக வழிகொண்டா ரம்மானை
வைகுண்ட மானார் வாய்த்த விமானமொடு

வான லோகத்தார் மலர்மாரி தாந்தூவ
விமான மதிலேறி மேலோக மீதில்வர

தேவாதி யெல்லாம் திருப்பாட்டுக் கூறிவர
மூவாதி யெல்லாம் முகமலர்ந்து தாமிருக்க

தெய்வரம்பை மாதர் திருக்குரவை தாம்பாட
மெய்வரம்பு நாதன் மெய்குண்ட மீதில்வந்தார்

விருத்தம்

வந்த பொழுதே மறையோரும் வானோர் தேவ ரிஷிமாரும்
நந்தன் பெருமாள் மகனெனவே நாடி வணங்கி மிகப்போற்றி
எந்தம்பிரானேயெங்களுக்கு இரங்கியெமையாட்கொண்டவரே
சிந்த ரெவரு மிகப்போற்ற திருமால் மகனைக்கண் டாவினரே

கண்டே மகனை மிகவாவி கமல முகத்தோ டுடன்முகந்து
பண்டே கடலில் மகரமதுள் பண்பா யிருத்திய ருளிவைத்த
நன்றோர்மொழியுங் குறையாமல் நடத்திக் கணக்கின்பிரகாரம்
இன்றேயெழுந் திங்கு வந்த இளமான் கன்றென் றாவினரே

நடை

ஆவி மகனை அன்போ டுறவணைத்து
தாவி மகன்மேல் தயவு மிகக்கூர்ந்து

மாமுனிவர் தங்களையும் வாருங்கோ நல்லதெனத்
தாமுனிந்து மகன்மேல் தயவாகத் தாயாரும்

அன்பு மிகக்கூர்ந்து அருமைமக னையாவி
இன்புருக நன்றாய் இருந்தாள்காண் லட்சுமியும்

சந்தோ சமாக சங்கரருந் தாமகிழ்ந்து
வந்தாயோ வென்று மகிழ்ந்துகொண்டா ரம்மானை

நான்முனிவனும் வேத நல்லதெய் வேந்திரனும்
தாமு மிகமகிழ்ந்து சந்தோசங் கொண்டனராம்

சரசு பதிமாதும் தாயீசொரி யாளும்
பரசுரா மன்முதலாய்ப் பண்பாய் மகிழ்ந்திருந்தார்

கயிலை யுகமும் கமண்டலமு மேழ்புவியும்
அகிலமது அறிய ஆனார்வை குண்டமென

எக்காளம் பூரிகையும் இடமடம் மானமுடன்
முக்காலத் துள்ள முனிமார் முழக்கிமிக

ஈரே ழுலகும் இவர்செய்த நற்றவம்போல்
ஆரேதுஞ் செய்ய அடங்கா திவர்தவந்தான்

பிறவிநா சக்கலியன் பொல்லாத வையகத்துள்
திறவி தனிலிருந்து செய்துதவ மேற்றுவரோ

கண்டாற் பவஞ்சூடும் கலியனுட வையகத்தில்
தண்டரள மானதவம் தாக்கிநிறை வேற்றுவரோ

கலிதொடரு முன்னே கடியதுவா பரயுகத்தில்
சலியாமல் வாழ்ந்த தர்மி முதல்தவத்தோர்

பதறி நடுங்கிப் படாதினிமே லென்றுசொல்லி
குதறி நடந்து கொடுவான மாமுகடும்

கெடுவுங் குகையும் கீழுமேலு முழைந்து
முடுக முன்னோடி முழைந்தார் மிகப்பதறி

அப்படியே நல்ல அறிவோர் பதறிமிக
இப்போ வொளித்து இருக்கிறா ரோதிக்கொண்டும்

தப்பி யிவரும் சடையாம லவ்வுகத்தில்
முப்பிறவி யுந்தியிலும் உதித்துக் குதித்தவராய்[1]

அவ்வுகத்துக் குள்ளே ஆண்டுமு வாறுவரை
செவ்வுமகா ஞானத் திறவி வெளிநாடி

பவமணுகா வண்ணம் பாரத் தவமிருந்து
சிவமதுவைக் கண்டு செயல்பெற்று அவ்வுகத்தில்

மாது கிளைகளோடும் மக்கள்பல சொத்தோடும்
சீது மனையோடும் சிறந்தபல ஞாயமொடும்

இருந்துமிக வாழ்ந்து எள்பாவஞ் சூடாமல்
திருந்து வைகுண்ட சிவவீடு காண்பவரார்

பெரிது பெரிதெனவே பெரிய முனிவோரும்
அரிது வரிதெனவே அகமகிழ்ந்து கொண்டாடி

கொண்டாடி நாதக் குருவே சரணமென்று
வண்டாடுங் கயிலை வானவரும் போற்றிநிற்க

சான்றோர் பதியமைத்தல்

பூமிதனில் மக்கள் பெரியகுலச் சான்றோரும்
சாமியுட தேவி சுத்தமட மாதர்களும்

அன்பான தொண்டர்களும் அசைந்து முகங்கோடி
வம்பான பேர்கள் வசையாய் மிகநகைக்க

கைகொண்டு தொட்டுக் கன்னத்தில் முத்திமுத்தி
வைகுண்ட மேக வழிகொண்டார் நம்மையா

என்று மிகப்புலம்பி எல்லோருந் தாந்தேறி
முன்று மொழிந்த மொழிப்படியே நம்மையா

நடந்தார் தாமல்லால் ஞாயம்வே றில்லையென
மாதத் திருநாளும் வாரமற வாதபடி

காதன் தமக்கு நாமள்செய் வோமெனவே
கோவிலது வைத்துக் கூண்டதிரு நாள்நடத்தி
சேவைசெய்து மக்கள் தினஞ்சூழ்ந்து போற்றிநிற்க

பா· பே: 1 மூப்பிறவி யாறதிலும் முழித்துக் குதித்தவராய் (கொ. ஏ.)

நாதனுட தேவி நாயகிமா ரெல்லோரும்
சீதைமண வாளருட சீர்பாத முண்டெனவே

துயரமதாய் வாடி சிவனே செயலெனவே
இயல்புதரு வீரெனவே இருந்தார் தவமுறைபோல்

நண்பரெல்லாம் வாடி நாரணா போற்றியென
அன்பர் முறைபோல் அகமகிழ்ந்து தாமிருந்தார்

பொன்மேனிக் கூட்டைப் பொதிந்துமணிக் கோவில்வைத்துத்
தென்மேனிச் சான்றோர் திருநாள் நடத்திவந்தார்

இப்படியே அன்பர்களும் ஏந்திழைமா ரெல்லோரும்
முப்படியே சொன்ன முறையெனவே யிங்கிருக்க

அப்போ கயிலைதனில் ஆனகுரு நாரணரும்
மைப்போ லினிய மகனைமிக முன்னிருத்தி

கூண்ட மணியே கோகுலமே கற்பகமே
ஆண்ட மணியே அருளுமென்றன்[1] கண்மணியே

ஆதி சிவமணியே ஆதிநார ணமணியே
சோதி மணியே சொல்லொணா ஓவியமே

என்றன் மணியே என்னாத ஓவியமே
உன்றனை நான் பெற்று உற்ற கலியுகத்தில்

இருத்தி தவமும் ஏற்றமுறை யும்நடத்தி
வருத்தி நருளை மகாசோ தனைப்பார்த்துக்

களித்துக் கொண்டாடிக் கலிநெகிழ நல்லோரை
தெளித்துவா வென்று சொன்ன முறைவரையும்

இருந்துநீ யங்கே இகனை நடத்தினதைப்
பொருந்தும் படியே புகலுநீ நாமறிய

மாயவர் தாங்கேட்க மனது மிகமகிழ்ந்து
ஞாயக் குருநாதன் நாடி மிகவுரைப்பார்

அய்யரே கோவே அப்புவே நீர்கேளும்
பொய்யர்வாழ் கலியில் புரிந்து தவசாக

ஆறு வருசம் அதிகத் தவம்புரிந்த
வாறுமுன் னீரும் வாரியிலே வந்திருந்து

கேட்டு மகிழ்ந்து கெணித்தது மேல் நல்வளங்கள்
தாட்டாண்மையாய் நீரும் தாமுரைத்த சொற்படியே

பா. பே: 1. அருள்ஞான (கொ. ஏ.)
வரி எண்: 14888, 14889 ,,

நித்தந் திருநாளும் நேரிழைமா ருள்ளதையும்
புத்திரரை யுஞ்சேர்த்துப் பெண்களையு மாலையிட்டு
மாலையிட்டுப் பெண்களுடன் மகிழ்ந்து இருக்கையிலே
கோலமட வாரோடு கூடிமூல குண்டம்வந்து
ஆதி வுரைத்த அவ்விஞ்சை யருளைவைத்துச் 14920
சோதியை யகமிருத்தி சுத்தமட வார்களையும்
பார்பதி முதலாய்ப் பதிகயிலை மங்கையெல்லாம்
சீர்பதியில் வைத்துச் செய்தோம் திருமணங்கள்
மாலையிட்டுப் பெண்களுடன் வாழ்ந்து மகவீந்து
கோலமணி மாதருக்குக் கோடிபல வஸ்துவகை
தேடிக் கொடுத்துத் தேசக்கலி நாடழிய
ஆடிக் களித்து யாம மிகக்கூறி
நல்லோரை யெல்லாம் நாடித் தெளித்துமிக
வல்லோரே யுந்தம் வைகுண்ட மீதில்வந்தேன்
ஆஸ்தி பலதும் ஆயிளைமார் மக்களையும்
கோத்திர முங்கண்டேன் கூறிவைத்த லக்கில்வந்தேன்
அந்தச் சிறப்போடு அங்கிருந்தே னானாக்கால்
இந்தவை குண்டம் யான்வந்து காண்பதெப்போ
என்று குருமகனார் இசைந்தவுடன் நாரணரும்
அன்று அயைச்சிருந்த ஆனமுனி தங்களையும்
இருபேரை யும்வருத்தி இவர்மொழிந்த வார்த்தையதில்
ஒருமொழிதா னாகிடினும் உலைவிதங்க ளுண்டோசொல்
தவறாமல் சொல்வீர் தப்பிதங்க ளுண்டானால்
பதறாமல் சொல்வீர் பரம்பெரிய மாமுனியே
எனக்கறியா வண்ணம் யார்சொல்வார் மாமுனியே 14940
தனக்கறிய நீங்கள் சாற்றுவீ ருள்ளபடி
என்று மகாகுருவும் இயம்ப முனிவோரும்
நின்று வாய்புதைத்து நெடியோன் பதம்வணங்கி

கலைமுனி, ஞானமுனி சாட்சியம்

விருத்தம்

கண்ணுக்குள் மணியாய் நின்ற காரணக் குருவே ஞான
விண்ணுக்கு ளெவர்க்கும் வேத வெளிச்சுட ரான மூர்த்தி
ஒண்ணுக்குளொண்ணாய் நின்று உலகீரேழனைத்துங்காக்கும்
அண்ணுக்குங் கடந்த சோதி அறிவுள மறியா தேதோ

எறும்புகடை யானைமுதல் பேதா பேதம்
எண்பத்து நான்குயிர்க்கு மேக மாக
உறும்பொருளாய் நின்றபொருள் நீயே யல்லால்
உலகமதி லாருளதோ வுடைய மாலே
செறும்பொருளா முமதுமக ளங்கே வந்து
செய்தவசு முறையதிலும் நடத்தை மேலும் 14950
தறும்போருள்போ லெங்கள்மன மறிய வொன்றும்
தப்பிதங்க ளில்லையெனத் தாழ்ந்து நின்றார்

தப்பிதங்க ளில்லையையா தவத்துக் காதி
தண்மைமிகுக் குணமுடைய தர்ம நீதன்
உப்பரிக்கை மீதிருந்து அரசே யாள
உன்புவிக்கு ஆசையல்லா லுலகி லில்லை
மைப்பிதுக்க மானதொரு குழலா ரோடும்
மக்களொடும் வாழ்வோடும் வாழ்ந்த உள்ளம்
நற்பிதுக்க மான்குரு நாட்ட மல்லால்
நானிலத்துள் ளாசையில்லை நாங்கள் கண்டோம்

நாங்கள்மிகக் கண்டோமிவ ருள்ளம் போலே
நாடுபதி னாலிலேயுந் தவத்தோர் பார்த்தால்
காங்கரிது எங்களுட கருணை நாதா
கலியுகத்தை வேரறுத்த கடவுள் பாதம்
ஓங்கஅவ ரடியிணையைப் பணிந்து நாளும்
ஊழியங்கள் செய்தவர்க்கு உகந்து நிற்க
பாங்கருளிச் செய்துமிக ஆண்டு கொள்ளும்
பரமகுரு நாதனெனப் பணிந்து நின்றார்

வைகுண்டத்தில் திருமுடி சூடல்

நின்றவரை முகம்நோக்கி மாயன் தானும்
நிலவரங்க ளுள்ளதெல்லாம் நினக்குள் ளாச்சு
இன்றிவரை நீங்கள்கொண்டு நமது குண்டத்
தேகபதி வாசல்தெரு வெல்லாங் காட்டிக்
கொண்டுஅந்தத் தையிலமதில் மூழ்க்கிப் பின்னும்
கொடுவரவே வேணுமெனக் கூற வானோர்
டுண்டுபல மேளமொடு தாளத் தோடு
உற்றரத் மீதில்வைத்து உம்பர் சென்றார்

சென்றவர்கள் நாரணரின் குண்ட மானச்
சிறப்பையெல்லாங் காட்டிமிகத் தெளிந்த சந்த
தன்றமலர் வாழ்தங்கப் பதத்தில் மூழ்க்கித்
தண்டிகையின் மீதிருத்தித் தயவாய் வானோர்
கொண்டவர்கள் மாயனுட பதத்தில் விட்டுக்
குலாவியந்த வானோர்கள் குர்பிட் டேற்ற
மன்றலணி மாயவரு மீசர் தாமும்
வைகுண்டமா மணியெனவே[1] வழங்கி னாரே

வழங்கியந்த மாயவரும் வானோர் தம்மை
வரவழைத்து நீங்கள்மகா மேர்வு சென்று
இளங்குருமா னான்குரு வைந்த ராசர்
இன்றுபுவி யீரேழு மடக்கி யாள
பழங்குருநூல் முறைபோலே பாரில் தோன்றி
பதியாள் வந்தாரெனப் பதிப்பீ ரென்று 14970
வளங்கமிக மறையோர்கள் மேர்விற் சென்று
மாயனுரைத் தவறாமல் வகுத்தார் தாமே

வகுத்திடவே முன்னுரைத்த முறைபோ லுள்ள
மகாபெரிய கிரீடமு மவர்க்குச் சூட்டிப்
பகுத்துடைய செங்கோலும் பரம னார்தம்
பரம்பெரிய முத்திரியும் பலன்கள் யாவும்
தொகுத்துத்தங்க நீராளத் துகிலு மீந்து
துதிசிங்கா சனமீதில் தூக்கி வைத்து
மகுத்துவமாய் வாழுமென வானோர் போற்ற
மறையவரு மீசுரரும் வரமே யீந்தார்

வைகுண்டர் சான்றோர்க்கு இரங்கல்

ஈந்திடச் சிங்கா சனத்தில்
இருந்தவ ரேதோ சொல்வார்
கூர்ந்திட எனக்கு இங்கே
குணமெலாம் நலம தாக
சார்ந்திட மருளிச் செய்தீர்
தற்பரா வொப்பில் லானே
ஓர்ந்திட எனக்கு அங்கே
உகந்தவ ருண்டே முன்னம்

பா. பே: 1 வைகுண்ட மாமுனியெனவே (ச. தோ. எ)

ஆடையும் பொன்னுங் காசும்
அன்னமும் பாலு முந்தம்
நீடிய உதவி யாலே
நினக்கவ் ரிதுநாள் மட்டும்
வாடியே முகங் கோணாமல்
மனத்தய வதனா லீந்து
தேடிய மனுக்கள் தம்மைச்
சிந்தையில் நினைக்கு தென்றார்

ஐயரே இதுநாள் மட்டும்
அவரெனக் களித்த செல்வம்
வையமே தரியா தென்றன்
வாயினா லுரைக்கப் போமோ
மெய்யெல்லா மவர்கள் பேரில்
மேனியு முருகு தையா
செய்யனே யவர்க ளென்றன்
திருவடி வணங்கச் செய்வாய்

திருவடி வணங்கச் செய்வாய்
என்றெனத் தெளிந்த ஞானி
தருவதி லுதித்த சான்றோர்
சாதியில் கௌவை யாகிக்
குருமுடி வணங்கஞ் செய்து
கூறிய மொழியைக் கேட்டு
மருவணி துளசி பூணும்
மாயனு மகிழ்ந்து சொல்வார்

கைகண்ட மணியே யென்றன்
காரணக் குலமே கன்றே
வைகுண்ட மணியே யுன்றன்
மனதலைந் திரக்க வேண்டாம்
மெய்கொண்ட மணிக ளான
மேன்மக்கள் சான்றோ ரெல்லாம்
பொய்கொண்ட கலியை விட்டுன்
பொற்பதம் பெறுவர் கண்டாய்

கலியை யெரிக்கத் தவசிருந்த
கருத்தை யறிந்து உன்னிடத்தில்
வலிய வந்துன் பதம்வணங்கி
மனதுக் கேற்க நின்றவரும்

பொலிய உனக்கு அமுதுடனே
புடவை பலது மீந்தவரும்
ஒலியத் தான தர்மமதும்
உகந்தே யளித்தோ ருனக்காவார்

இரக்கும் படிபோல் வடிவெடுத்து
இருந்து கலியை முடிக்கவங்கே
உரைக்கு மொழியைக் கேட்டுனக்கு
உதவி புரிந்த உத்தமரும்
கரைக்கும் படியே யமுதளித்துக்
கைக்குள் ளேவல் புரிந்தவரும்
மறைக்குங் குருவே யென்னாணை
வந்தே சேர்வா ருன்பாதம்

உடுக்கத் துணிக ளில்லாமல்
உலக மதிலே யெளியவனாய்
முடுக்க மதுவே யில்லாமல்
முடியும் விரித்துப் பேயனைப்போல்
கடுக்கக் கலியை யெரிப்பதற்கு
கவிழ்ந்து சிறைநீ யங்கிருக்க
அடுக்க உனக்கு உதவிசெய்தோர்
அவரே யுனக்கு மகவாமே

ஆமே யவர்க ளல்லாமல்
அதிக மகனே நீயிருந்த
ஓமே யறியா வண்ணமுந்தான்
உலகி லுன்னைப் பழித்தவரும்
சாமே தீயில் தாங்கிடந்து
சடமே நரகுக் குள்ளாகி
வேமே யுன்றன் மேலாணை
விறுமா பதத்தி னாணையிதே

நடை

ஆணை யிதுமகனே அய்யா தவமணியே
சாணா ரெனக்குலங்கள் தப்பாம லுன்னுடைய
தர்மபதி ராச்சியத்தில் தாம்வருவார் சத்தியமாய்
வர்ம முனைபேசி வம்புசெய்த நீசக்குலம்
அழுந்தி நரகமதுள் ஆகுவார் சத்தியமாய்
குளுந்த மனதுடைய கோவேயென் கண்மணியே

மலங்காதே வாழ்ந்திருநீ வையகத்தி லிப்போது
பெலங்க ளதுபார்க்கப் பொய்வேச மொன்றனுப்பி

மகனே நீசொன்ன மாநூல் முறைப்படியே
உகமீதே யாரு உகந்திருக்கிறா ரெனவே

பார்த்துவர வோர்சொரூபம் படைத்து அனுப்புகிறேன்
ஏற்றுவந்த சாதிக்கு இன்னமீ ராறுகலை

அடுக்கும் வரைநீ அவர்பேரில் நாட்டமதாய்
முடுக்க முடனிந்த உற்றசிங் காசனத்தில்

தவம்போ லிருந்து தானாளு குண்டமதில்
சுகமே யிருமகனே சுத்த குணத்தோனே

ஆளுநீ யரசு ஆண்மை குறையாமல்
நாளு வரைமகிழ்ந்து நலமுடனே வாழ்ந்திருநீ

அனுப்புகின்ற பொய்ச்சொரூபம் ஆங்கார மற்றவுடன்
மனுப்புகழ நாமள் வையகத்தில் தாமிறங்கி

நிச்சித்து வைத்த நினைவ தன்படியே
வச்சிருந்த நற்பதியில் வாழலாங் கண்மணியே

என்றுரைத்து மாகலியில் ஏற்றபொய் வேசமதாய்
குன்று தனிலிருந்து கோலமொன்று தானனுப்ப

வந்தங் குதித்ததுகாண் வையகத்தி லம்மானை
நந்த னானென்பான் நாரணன்கோன் ராமனென்பான்

முந்தவந்த சுவாமிகட்கு முன்னுதித்து வந்தேனென்பான்
செந்தழல்போல் நின்றிடுவான் சிட்டுப்போ லேபறப்பான்

கண்டகண்ட ஞாயதைக்[1] கண்ணாரக் காட்டிடுவான்
பண்டையுள்ள வைப்பைப் பாரறியக் காட்டிடுவான்

தீர்க்கமுட னற்புதங்கள் திடீரெனவே செய்திடுவான்
மார்க்கம் பலதணிவான் வைகுண்ட மென்றிடுவான்

கடலில் நடப்பேனென்பான் கனலி லிருப்பேனென்பான்
மடவாரை யெல்லாம் மாலை புரிவேனென்பான்

இப்படியே கோடி எண்ணிறந்த அற்புதங்கள்
செப்பிடுவான் பூமியிலே தேச நருள்மலங்க

சூட்ச மநேகம் சொல்லொணா வித்தையதாய்
தூட்ச மறியாமல் தொல்புவிகள் தாமயங்கும்

பா. பே: 1. அற்புதங்கள்
வரி எண்: 15041 சா. தோ. ஏ.

இந்தப் படியாய் இருக்கின்ற நாளையிலே
முந்த வைகுண்டம் முடிசூடி வாழ்ந்தவரும்

சிவனு முமையாளும் செய்யத் திருமாலும்
தவமு முனிவர்களும் சரசுபதி மாதிருவும்

நான்முகனும் வேத நல்ல மறையோரும்
தான்முனிந் தாகமத்தின் தன்மை யதின்படியே

தொடுத்த கலியன்று தோன்றி குதித்தவரை
கொடுத்தகணக் கின்படியே கொல்லக் கலிதனையும்

வானமது சூழவி மண்பூமி யம்மியெனத்
தானமது நிரப்பாய்த் தன்னா லிருந்திடவும்

உண்டான தெல்லாம் உடன்கரிந்து நீறிடவும்
அண்ட ருலகம்வரை அசைந்து முழித்திடவும்

மாயவரு மீசர் வைகுண்ட மாமணியும்
தாய்தமர்க ளானச் சத்தி திருவுடனே

வைகுண்ட ரான மகனை நடுநிறுத்தி
மெய்குண்டத் தேவர் யிருகூல மாகிவர

முத்திச் செங்கோலும் முழிப்புசங் கும்பிரம்பும்
பத்தியுள்ள நாரணர்தாம் பாலனுட கைக்கொடுத்து

ஆகாய மாக அவர்கள்மிக வந்துநின்று
வாகாக நாரணரும் மகனை முகம்நோக்கி

நல்ல மகனே நாடுந் தவத்தோனே
செல்ல மகனே திருபெற்ற கண்மணியே

உன்றனக்கு ஏற்ற உற்ற மனுடர்களும்
சந்தமுள்ளத் தேவியரும் தனதுகந்த புற்பூடும்

ஆகின்ற பட்சிகளும் ஆன மிருகமதும்
பாகுசெறி நல்விருட்சம் பண்பான நற்பதியும்

யாதாக முன்னே யாமமிட்ட நூற்படியே
நீதான் வருகவென நினைத்துவிடு என்மகனே

நினைத்தார் வைகுண்டர் நினைவின் படிபோலே
மனத்தயவு கூர்ந்து மலமலென நல்மனுவோர்

முழித்தார் வைகுண்டர் மொய்குழலார் மக்களுமே
களித்தே யிருந்த கருத்தின் படியாலே

பட்சி மிருகம் பலமிருகச் செந்துக்களும்
அச்சுதர்க் கேற்ற ஆதி விருட்சங்களும்

புதுப்பூமி புதுநிலவு புதுவானம் புதுவாயு
குருபூமி யானக் கூண்டதங்கப் பொற்பதியும்
பொன்பதியும் நற்றெருவும் பெரியதெற்ப வாவிகளும்
அன்பரிய நல்மனுவும் அனுகூல மாயுதித்தார்
எம்பெருமாள் முன்னே யாம முரைத்தபடி
வம்பரெல்லா மாண்டார் மனதுகந்தோர் தாமுழித்தார்
தன்ம யுகத்துக்குத் தானேற்ற வஸ்துக்களும்
நன்மையுடன் தன்னால் நாடி மிகக்குதித்தார்
நல்ல யுகத்தர்ம நாடு மிகக்குதித்தால்
வல்லவை குண்டமதாய் வந்தவுடன் வாருமெனச்
சொல்லி யயைச்சிருத்த சுத்த மிருகமதும்
நல்ல மனுவோரும் நற்பறவை யானதுவும்
விருட்ச மதுவும் மேலுகந்த வஸ்துக்களும்
வாருமெனச் சொன்ன வகையெல்லாந் தாமுழித்தார்
ஆருமிக வொவ்ாத அரியோ னகமகிழ்ந்து
சீருகந்த நாதன் திருமால்சந் தோசமதாய்
ஆகாத தெல்லாம் ஆழிதனை வருத்தி
வாகா யரித்து வன்னரகில் தள்ளிமிக
சுத்த யுகத்தைச் சுத்தி வருத்துமென்று
கற்றைக் கங்கையாட்குக் கரியோன் விடைகொடுத்தார்
விடைவேண்டி வாரி விமலன் மொழிந்தபடி
கடல்வாரி செய்து கமலயுகஞ் சுத்திபண்ணி
கர்த்தனரி நாரணரைக் கடலுமிகத் தெண்டனிட்டு
முத்தனரி நாதன் முன்னுதித்த நீசனென

நடுத்தீர்ப்பு

குறோணி அவனுயிரைக் கொண்டுவந்து முன்னிறுத்தி
சுறோணிதப் பாவி சொல்லடா உத்தரங்கள்
ஏழு பிறவி இதுவரைக்குஞ் செய்துவுனை
வாழுநீ யென்று வரமருளிப் பார்த்தேனே
இக்கலியில் நானும் இரப்பனைபோல் வந்திருந்து
மிக்க உலகறிய வெறிப்பேயை யுமெரித்துத்
தண்ணீரால் மானிடர்க்கு சகலபல நோய்தீர்த்துப்
புண்ணியமாய்த் தருமம் புரிந்து மிகவருளி

வரி எண்: 15099 சா. தோ. ஏ.

காணிக்கை கைக்கூலி காவடி யும்நிறுத்தி
ஆணிக்க மாக அம்புவியோர் யாவரையும்

ஒருதலத்தில் விட்டு உகந்தபுத்தி சொன்னேனான்
இருபுத்தி யால்நீயும் என்னைப் பிடித்தடித்துக்

கட்டியெனைப் பேயனென்று கடுவிலங்கில் வைத்தாயே
அட்டிசெய்ய வில்லையல்லோ ஆண்டியாய் நானிருந்து

பண்டார மாகப் பார்மீதி லன்பரிடம்
நன்றாகப் பிச்சை நான்வேண்டி யேகுடித்துத்

தர்மமா யல்லோ சனங்களுக்கு நோய்தீர்த்தேன்
வர்மமா யென்னை வந்தடிக்க ஞாயமுண்டோ

அல்லாமல் முன்னே அரனிடத்தி லாணையிட்டு
எல்லா மினிமேல் இராச்சியத்தில் யாதொருவர்

பண்டார மென்று பார்மீதில் வந்தவரை
அண்டே னானவரை அட்டிமிகச் செய்யேனென்று

ஆண்டிகளை நானும் அட்டிமிகச் செய்ததுண்டால் 15136
கூண்டிறந்து போவோம் கொடிப்பிதிர்கள் வம்மிசமும்

சேனை தளமிழந்து செல்வமது தானிழந்து
ஏனை குழலலோடே என்கிளைக ளெல்லோரும்

தன்னா லிறந்து சளநரகம் போவோமென
முன்னால் நீசொல்லி மொழிந்தாணை யின்படியே

பண்டாரந் தன்னைப் பதைக்க விடாதபடி
அண்டாமல் நீயும் அடித்ததென்ன ஞாயமென்ன

சொல்லடா நீதான் சொன்னமொழுங் கின்படியே
கல்லடா நீதான் கவிழ்ந்துநிற்கும் ஞாயமென்ன

பாவிநீ யேழ்பிறவி பார்மீதில் தோன்றினதில் 15140
ஆவி யறிய அணுப்போலும் நன்மையது

செய்ததுண்டோ சொல்லு செவியுனக்குக் கேட்கலையோ
மைதரிய யிப்பிறவி மாயிரப்பன் போல்நானும்

எளிய குலத்தில் இகபரனே தஞ்சமெனச்
சுழிமுனையை முத்தி சோமனருள் உள்ளிருத்தி

உடுக்கத் துணிகளற்று உண்ணவூண் தானுமற்றுப்
படுக்கப் பாயற்றுப் பரமார்த்த மாயிருந்து

சாதிபதி னெட்டும் யாம முறைப்படியே
நீதியுடன் தண்ணீரால் சொம்பலங்கள் நீக்கிவைத்தேன்

நீயறிந்துங் கண்டும் நீணிலத்தோர் தாமறிய
வாயிலிடும் வெற்றிலைக்கும் மனுவோர் தடவுகின்ற

சுண்ணாம் பானாலும் தொட்டுநீ தந்தாயோ
எண்ணாமல் நீயும் என்னை மிகப்பழித்துப்

பாவிநீ என்னைப் பரிசுகெடத் தானடித்து
மேவிநா னிட்டிருந்த வெற்றிசுரைக் கூடதையும்

உடைத்துத் தகர்த்தாயே உற்றகங்கைக் காவியையும்
மடைத்தனமாய் நீயும் வலித்துக் கிழித்தாயே

தோளிலிட்டபொக்கணத்தைத்தூக்கியென்னைக்கீழ்ப்போட்டு
தூளிபட வுதைத்துத் துண்டுதுண்டாய்க் கீறினையே

ஐயோ நீசெய்த அநியாயஞ் சொல்லவென்றால்
வைய மீரேழும் வழிந்து நிரம்பிடுமே

பத்தினியாள் பெற்ற பாலதியச் சான்றோர்கள்
மெத்த அவர்நன்றாய் விளங்கிருக்கணுஞ் சிவனே

ஆடை யில்லாமல் அலமலர்ந் திருக்கையிலே
காடதிய மான நல்லபட்டு நீராளம்

தங்கச் சரிகைத் தலைப்பாக் குல்லாவுடனே
மங்களமா யென்னை வந்தெடுத்துத் தானுடுத்தி

பாலு பழங்கள் பரிமாவு தேன்வருக்கை
மேலும் நவநிதியும் வேண்டும் பலகாரம்

அன்னங்காய் சொர்ணம் அமுதுமிகக் கொண்டுவந்து
பொன்னப்பர நாரணரே பெற்றவரே தின்னுமென்று

வாயி லெடுத்து வளமாகத் தந்தெனக்குச்
சாயத் தலையணையும் தங்கத்தொட்டில் மெத்தைகளும்

பாதங்கீழ்க் கொள்ளாமல் பாலதியச் சான்றோர்கள்
ஈத விரக்கமுடன் எடுத்தென்னைத் தோளில்வைத்துப்

போற்றி மகிழ்ந்து பூமெத்தை மேலிருத்தி
ஏற்றிப் பலகாலம் என்சொல் மிகக்கேட்டுத்

தாங்கி யிருந்த சான்றோர்க ளின்பெருமை
நாங்க ளுரைக்க நாடுமிகத் தாங்காதே

என்னென்ன பவிசு எமக்கவர்கள் தாமீந்து
பொன்னம் பலமீதில் புகழ்ந்துமிக வாழ்வாரே

பாவிநீ யென்னைப் பரிசுகெடத் தானடிக்க
ஏவிநீ விட்ட ஏவலா ளிப்போதெங்கே

ஆணுவமு மெங்கேஉன் ஆனைப் படையுமெங்கே
பூணுகின்ற தங்கப் பொற்பணிகள் தானுமெங்கே

விஸ்தார மெங்கேநீ வீற்றிருக்கு மேடையெங்கே
சுற்றார் கிளைகளெங்கே தோகைமயி லார்களெங்கே

குதிரைத் தளங்களெங்கே கோட்டையெங்கே வாசலெங்கே
சதுரா யணிவகுத்த தாண்டும் படைகளெங்கே

தேரெங்கே யுன்றனுட சிங்கா சனமெங்கே
ஊரெங்கே யுன்றனுட உற்றதளச் சேனையெங்கே

மாடமெங்கே கூடமெங்கே மணிமேடை யாரமெங்கே
தோடமெங்கே யுன்னுடைய தோழரெங்கே வீரமெங்கே

ஆயுதங்க ளெங்கேயுன் அம்புதடி வாளுமெங்கே
வாயுரங்க ளெங்கேஉன் வாயில்காத் தோர்களெங்கே

துட்டமெங்கேயட்டியெங்கே உன்துரைத்தனங்களானதெங்கே
பட்டமகங் காரமெங்கே பருங்கிள்ளாக் கானதெங்கே

மாடெங்கே நீதான் வளர்த்த மிருகமெங்கே
ஆடெங்கே யுன்னுடைய ஆடரம்பை மார்களெங்கே

வேடிக்கை யெங்கேநீ விதித்த கணக்குமெங்கே
ஓடி யுலாவுகின்றஉன் உற்றசா ரட்டுமெங்கே

வண்டியெங்கே யுன்னுடைய வாழ்வெங்கே சூரமெங்கே
சண்டிப் பயலேவுன் தாட்டாண்மை யெங்கேசொல்

இத்தனையுந் தோற்று இப்போ நரகமதில்
செத்திறந்து போகவுன் தலையில் விதியாச்சே

உன்விதியால் நீயும் உயிரழிந்தா யல்லாது
என்னதி காரத்தால் ஆக்கினைகள் செய்கிறேனோ

உன்னால் நீமாள ஊழிவிதி யானதல்லால்
என்னா லுனைநான் இடுக்கமது செய்கிறேனோ

தன்னாலே தான்கெட்டுத் தான்போனா ரென்றபடி
உன்னாலே நீயும் ஒழிந்தாயே மாபாவி

ஒருபிறவி தன்னிலுன்னை உயிரழிக்கக் கூடாதோ
கருவநாளும் நாதன் கற்பனைக்கே ராய்ந்தனவே

பிறவியே யுன்னைப் பெரும்புவியி லேபடைத்து
திறவிப் பொருளோன் சிந்தை மிகவறிய

உகத்துக் குகங்கள் உத்தமனாய் நான்பிறந்து
மகத்துவமா யுன்றன் மனதைமிகப் பார்த்தேனே

எட்போலே தர்மம் ஈத லிரக்கமுடன்
கட்பேதுங் கண்டிலனே நன்றிகெட்ட மாபாவி
ஏழு பிறவியிலும் என்பேரு சொல்வோரை
கோளுசெய் தேயவரைக் கோட்டிக்கொண் டேயுனதுச்
சிறைக்கா வல்தன்னில் திட்ட விலங்கில்வைத்து
அறையான துகொடுத்து அட்டிமிகச் செய்ததல்லால்
இரக்க முடன்தயவு இல்லையே உன்னிடத்தில்
அரக்கர் குடும்பம் ஆனதினா லுன்னுடைய
மனதிரக்க மாகாது மாபாவி நீகேளு
கனத்த அதிகாரம் காட்டிநீ மாண்டாயே
முன்னாள் குறோணி உதித்துவந்த மூன்றுகமும்
தன்னாலே நீயிறந்து தாண்டி யதுகளித்து
பின்னாள் பிறந்தாய் பெரியக்கிறே தாயுகத்தில்
அந்நாளில் நீங்கள் அண்ணனெனும் தம்பியெனும்
பிறந்தீர் படைகள் பெருத்தசனக் கூட்டமுடன்
சிறந்த மதிலும்பெரிய செல்வமா யாண்டிருந்தீர்
ஆண்டிருக் கும்போது ஆங்காரந் தான்மீறி
தாண்டி பதமறந்து தானவரை யும்பிடித்து
தெய்வமட வார்களையும் சிறையில் மிகப்போட்டு
மெய்வரம்பு விட்டு மேலோகத் தாரையெல்லாம்
ஊழியங்கள் கொள்ள உனக்கு மனதாகி
நாளி லவரை நட்டிமிக அட்டிசெய்து
வம்புசெய்து நீயும் வானலோ கம்வரையும்
அம்புவிக ளெங்கும் உன்னநியாய மூமீறி
ஈரே ழுலகும் இராமா ராமாவெனவே
பாரேழும் நித்தம் பண்பாய் முறையமிட
முறையமிட்ட சத்தம் உடைய பரனறிந்து
இறையவரும் நம்மிடத்தில் இந்தஅநி யாயமதை
மாற்றிவைக்க வென்று மறையோ னெனையனுப்ப
பார்த்துன்னை நானும் பழையவர முந்தேர்ந்து
ஆயுதத்தா லும்பால் அஞ்சு முகத்தாலும்
மாயும் படியே வகையில்லை யென்றுசொல்லி
ஆறு முகமாய் ஆனபுகழ் சத்திதனை
வீறுடனே நல்ல வேலாயுத மெனவும்

வரிஎண் 15237 கொ. ஏ.

எடுத்தே சொரூபம் யானுனக்கு நல்லபுத்தி
விடுத்தே யுரைக்க மிகுதூத னையனுப்பிச்
சொல்லியுங் கேளாமல் சூரப் படைகூட்டிக்
கொல்லுவே னென்று கூண்டப் படையோடு
சண்டைக்கு நீயும் சமைந்துவந்தா யென்னோடு
கண்டே யுனைநான் கதியபுத்தி சொன்னேனே
தேவர்களை விட்டு தெய்வமட வாரைவிட்டு
மூவர்களை நெஞ்சில்வைத்து உகமாளு என்றேனே
அப்போது நீயும் ஆக்கிரமந் தன்னாலே
இப்போது பேயாண்டி யார்கேட்பா ருன்பேச்சு
பிச்சைக்காரா வுன்சொல் பேருலக மாளுகின்ற
செஞ்சொல்வள ராசனுக்குச் செல்லாது போடாயென்றாய்
என்னோ டேபடைக்கு எதிராக வந்தாயென்றால்
உன்னோ டேயுள்ள உற்ற திறத்தாலே
சண்டைக்கு வாடா தாடாண்மைப் பார்ப்போமென்றாய்
விண்டதெல்லாம் பார்த்து வேலா யுதத்தாலே
அப்போது வேலால் அறுத்தேனா னுன்சிரசை
முப்போது உள்ளவுன் வங்கிஷங்க ளத்தனையும்
சேரக் குலமறுத்துன் சேனையெல் லாமறுத்து
கோட்டை யழித்துன் குவலயத்தைத் தானழித்து
கேட்டேனா னுன்னோடு கெறுவிதமே னென்றுரைத்தேன்
சத்தி வேலாலே சத்தியென்னைச் சங்கரித்தாள்
புத்திகெட்ட ஆண்டி போதுமோ என்னைவெல்ல
என்றாயே பாவி ஏற்றயுக மன்றழித்து
அன்றே யுனையும் அதிலோர் பிறவிசெய்தேன்
அந்நா ளுன்பேர்தான் அதிக இரணியனாய்
துன்னீத மாய்நீ தோன்றி முடுக்கமதாய்
அரிநம வென்ற அட்சரத்தை நீமறந்து
மதியாக வுன்பேரை வளங்கினாய் வையகத்தில்
ஆதி சிவமறிந்து அசுரா வுனையறுக்க
மாதிரிபோ லென்னை வகுத்தாரே யுன்மகவாய்
மகவா யுனக்கு மாய வுருவெடுத்து
உகமே ழறிய உதித்து வளருகையில்
பள்ளியிலே சென்று படிக்கின்ற நாளையிலே
தெள்ளிமையா யுன்பேரைச் செப்பென்றார் வாத்தியாரும்

உடனே நான்மாறி ஒருஅசுரன் பேரதையும்
தடமே லுரைத்தால் தருணமது காத்திடுமோ
படைத்த குருவின் பருநாமஞ் சொன்னதுண்டால்
சடத்தை மிகக்காக்கத் தருண முதவிசெய்வார்
ஆனதாற் பெரிய அரிநம வல்லாது
மானமில்லாப் பாவி மாபாவிச் சூரனுட
ஏற்ற பேரான இரணிய நமவெனவே
சாற்றக் கூடாது தானிதுவே சொன்னவுடன்
வாத்தி யுன்னோடு வந்துவளங் கூறிடவே
பார்த்தென்னை நீயும் பற்கடித்துச் சொல்லென்வே
இறுக்கி நெருக்க இசையாமல் நான்மாறி
உறுக்கிப் பெரியோன் உற்றஅரி யோன்பேரை
சொல்லநா னும்நீயும் சொன்னஅரி யெங்கேஎன்றாய்
வல்லப் பொருளான மாய அரியோனும்
எங்கெங் குமாகி எவ்வுயிர்க்குந் தாமாகி
அங்கெங் குமாக அளவுக் களவாகி
நிரந்தரமா யெங்கும் நிறைந்த சொரூபமதாய்
பரப்பரமாய் நிற்பார் பாரஅரி யென்றேனே
கோணியே நீயயர்ந்து குருவென்ற உன்னரிதான்
தூணிலு முண்டோசொல் என்று எனைப்பார்த்து
கேட்கநா னுண்டெனவே கிறுங்காமல் சொல்லிடவே
வாட்கணையால் நீயும் வாயில்நடை தன்னில்நிற்கும்
தூணைமிக வெட்டச் சிங்கமாய் நான்குதித்து
வீண்கொண்டப் பாவியுனை வெய்யோ னடைவதிலே
இடைநடையில் வைத்து என்ற னொருநகத்தால்
குடல்நெளியக் கீறிக் கொன்றேனா னுன்னையுமே
உயிர்நெகிழு முன்னே உன்றனுடக் கண்முன்னின்று
செய்த யுத்தத் திறன்சொன்ன தப்பொழுது
உன்னாலே யென்னை உயிரழிக்க ஏலாது
முன்னா லுன்னகத்தில் உற்றமலைப் பத்ததனை
சேர்த்துப் பதித்துச் செய்ய நகமாக
கீற்றுநீ செய்தாய் கெறுவிதமா யல்லாது
ஏலாது உன்னாலென்று இகழ்ந்தவுட னான்மாறி
மேலாகப் பின்னும் விளம்பினதை நீகேளு

பத்து மலையைப் பாரங்க மாய்ப்பதித்து
இத்தலத்தி லிப்போது இறக்கவைத்தா யல்லாது
உன்னா லொனைமாய்க்க உற்றவகை யில்லையென்று
சொன்னாயே நீயும் சொன்னவுட னான்மாறி
பத்து மலையதனைப் பாரசிர சாயுனக்கு
எத்திசைகள் மெய்க்க ஏற்றரிய கைத்திறமும்
கைத்திறமும் வில்திறமும் கணையாளி வாள்திறமும்
புத்திரருங் கூடப் பிறப்போர்கள் தந்திறமும்
மெத்தப் பவிசும் வேண்டும் படையோடே
கொற்றவனா யுன்னைக் குவலயத்தி லேயருளி
உன்னிடுக்கத் தாலே ஒருராம பாணமதால்
கொன்னுன்னை யன்றின்று கூறுமொழி கேட்பேனான்

என்றே யுனக்கு இருந்தவுயி ருமழித்து
அன்றே கிறேதா யுகமு மழித்துமிக,

பின்னுந் திரேதா பெரும்புவி யில்நீயும்
மன்ன னிராவணனாய் மாறிப் பிறந்தாயே

பத்துத் தலையோடு பாவிநீ யும்பிறந்து
மற்றும் நிகரொவ்வா வாய்த்ததம்பி தங்களொடும்

சேனைப் படையுடனே செல்வரொடு நீபிறந்து
வானலோ கம்வரைக்கும் மாபாவி யாண்டனையே

ஆண்டிருந்து மல்லாமல் ஆனசீதா லட்சுமியை
மாண்டிறந்து போங்காலம் மாபாவி நீயவளை

கொண்டுபோ யுன்னுடையக் கோட்டையதுள் வைத்தனையே
மன்றுதனில் நானும் மாதைவிடு வென்றுசொல்லி

வேண்டுகின்ற புத்தி விதவிதமாய்ச் சொன்னேனே
கூண்டுன்றன் தம்பி கும்பன் விபீஷணனும்

நாரா யணனுடைய நல்லசீதா லட்சுமியை
ஆராலே கூடும் அருஞ்சிறையில் வைத்திருக்க

பாவிநீ வம்பாய்ப் பழிக்கிரையாய்ப் போகாதே
கூவுகுயில் சீதைதனை கோட்டைவிட் டனுப்பிவிடு

மாதை விடாதே வம்புசெய்தா யானாக்கால்
பாதகனே யுன்னுடைய பவிசெல்லாம் போகுமெனச்

சொன்னதம்பி மாரைச் சொல்லால் மிகத்துரத்தி
தண்ணரிய சிறுவன் தசரதனார் பாலனுட

பெண்ணவளாஞ் சீதையெனும் போகச்சொல் லென்றனையே
மண்ணாள வேணுமென்றால் வணங்கிப் பணியென்றும்

அல்லாதே போனால் அலக்கழி வாகுமென
எல்லாம் பெரிதாய் என்னோ டுரைத்தாயே

பார்த்தால் சிறுவன் பைங்கிளியாள் தன்புருஷன்
காற்றா னதிற்பறக்கும் கரிய துரும்பெனக்கு

அவனுடையப் பெண்ணாம் ஆதிசீதா லட்சுமியாம்
இவளுடையப் பேரால் இராச்சியங்கள் கேடாமாம்

ஆமோடா நீங்கள் அரக்கர் குலமோடா
போமோடா வென்றன் பூமுகத்தில் நில்லாதே

என்றே யெனையும் இழப்ப யிகக்கூறி
அன்றே யவர்பேச்சை அல்லவென்று தட்டிவிட்டாய்

அப்போ தவர்கள் அன்பாக என்னுடைய
செப்போடு வொத்தத் திறமெல்லாஞ் சொல்லிடவே

சின்னக் குழந்தையெனும் சீதையொரு பெண்ணெனவும்
மன்னவனே யுன்மனதில் வைத்துமிகக் கொள்ளாதே

நாட்டுக் குடைய நாரணரே ராமனென்றும்
கூட்டுக் கிளியானக் கோதைசீதா லட்சுமியாள்

முட்டாளா வுன்றன் முழுநீசப் புத்தியினால்
அட்டாள பூமி அடக்கியர சாளுகின்ற

பகுத்தைக் குலையாதே பழிக்கிரையாய்ப் போகாதே
தொகுத்த வுரைபோல சீதைதனை விட்டுவிடு

என்றுரைத்தார் பின்னும் இருபே ருன் தம்பியர்கள்
அன்று வுனக்கு அதிககோப முண்டாகி

என்னுடைய கண்முன் இப்போது நீங்கள்நின்றால்
உன்னிருபேர் தங்கள் உற்றச் சிரசதையும்

அறுத்து வதைப்பேன் அதுவறிந்து நீங்களெல்லாம்
மறுத்து உரையாமல் வனமதிலே போயிடுங்கோ

என்றாயே நீயும் இருவரையு மப்போது
அன்றே யவர்கள் அயர்ந்து மிகவிருக்க

அப்போது என்னுடைய ஆதிசீதா லட்சுமியை
நற்போ டுயர்ந்த நாயகியை நான்தேடி

அனுமன் தனையும் அங்கே அனுப்பிவைத்து
தனுவான வாளி தார்குழற்குத் தானீந்து

உன்கோட்டை வாசலிலே உடனேநான் வந்துநின்று
என்கூட்டி லான ஏற்றசீதா லட்சுமியை

விடுநீ யென்றேனே வீணாநீ கேளாமல்
படுவ தறியாமல் படையெடுத்தா யென்னோடு

அப்போதுன் தம்பி ஆன விபீஷணனும்
நற்போடு என்னை வந்துமிக நவ்வியவன்

பொல்லாத பாவியுடன் பிறந்ததோ சங்கழித்து
எல்லாம் பொறுத்து எனையாண்டு கொள்ளுமென்றான்

நல்லதுதா னென்று நானவனை யுமேற்று
பொல்லாத பாவியென் பெண்ணைவிடு என்றேனே

பாவிநீ கேளாமல் படையெடுத்து வந்தனையே
தாவிநீ விட்டச் சரங்களெல் லாந்தடுத்து

என்கை கொண்டு எடுத்துவொரு ராமபாணம்
சங்கையுட னெய்து தலையறுத்தே னுன்றனையும்

உன்னா லுன்படைகள் உயிரழிந்து மாண்டபின்பு
முன்னா ளுரைத்த மொழிகேட்டே னுன்னோடு

அப்போது பாவி அதற்கேது நீயுரைத்தாய்
இப்போது என்னுடைய ஏற்றதம்பி தானொருவன்

உன்னோடு சேர்ந்து உயிர்பெலங்கள் தாமுரைத்து
சொன்னதா லென்னுடைய சிரசறுத்தா யல்லாது

ஏலுமோ ராமா இழப்பம்பே சாதேயென்றாய்
மாலும்நா னப்போ மகாகோப மாய்வெகுண்டு

கூட்டிப் பயலே கூணைவந்து தில்லையென்று
மட்டிப் பயலே மாறிப்பின் னேதுரைத்தேன்

உன்றனுட தம்பி ஒருவன்மிக வந்தெனக்கு
சிந்தையுற்ற உன்பெலங்கள் தெரியப் படுத்தியல்லோ

கொன்னாய்நீ யென்று கூறினா யின்னமுன்னை
இன்னம் பிறவி ஏற்றதுரி யோதனனாய்

துவாபர யுகத்தில் தோன்ற உனையருளி
பவரா யுனக்குப் பக்கத் துணையோடு

ஒருநூறு பேராய் உலகில்மிக நீதோன்றி
இருபேர்க்கும் நான்பொதுவாய் இருந்து வுனைவதைத்து

இன்றுரைத்தப் பேச்சு யானன்று கேட்பேனென
அன்று உனதுடைய அன்னகற்றம் வேரறுத்து

உன்னுயி ரையுமழித்து உற்றயுக முமழித்து
என்னுடைய லட்சுமியை யான்மீட்டு என்னுள்வைத்து
உற்ற திரேதா யுகமழித் துன்றனையும்
சுத்தமுள்ள துவரா தொல்புவியில் தோணவைத்தேன்
பிறந்தாய்ப் புவியில் பிறப்பொரு நூறுங்கூட
அறந்தான் பெரிய ஐவர்களு மங்குதித்தார்
அப்படியே நீபிறந்து ஆளுகின்ற நாளையிலே
முப்படியே நானும் உகத்தில்கோ பாலனென
பாலனென வுதித்து பஞ்சவர்கள் கூடிருந்து
தூலமொன்று வீமனுக்குச் சொல்லியுனைச் சங்கரித்தேன்
சங்கரித்து உன்னைச் சகுனி யிழுக்கையிலே
பங்கமே முன்னுரைத்த பாங்கு மிகக்கேட்டேன்
அப்போது நீயும் அகமகிழ்ந்து கொள்ளாமல்
இப்போது வீமன் எனைக்கொன்றா னல்லர்தே
ஏனுமோ போடா இடையா எனவுரைத்தாய்
மேலும்வந்த யுகத்தில் மேட்டிமையா யுன்னையிப்போ
தன்னால் பிறக்கவைத்து தன்னா ழிவையென்று
சொன்னே னானுன்னைச் சொன்ன மொழிப்படியே
உன்னால் குதித்து உற்ற கலியனென
இந்நாள் வரைக்கும் இருந்தாயே பார்மீதில்
பார்மீதில் நானும் பரதேசிப் போலிருந்து
போரேது மில்லாமல் பொறுதி யுடனிருக்க
கர்ம வயதுனக்குக் காலஞ் சரியாகி
வர்மம்வந்து சூடி மாண்டாயே தன்னாலே

கலிமுடிவு

முன்னுனக்குத் தந்த முடியு மென்சக்கரமும்
மன்னுகந்த நல்ல வரங்கள்மிக தந்ததுவும்
எல்லாம் நீயிப்போ என்முன் னெடுத்துவைத்து
பொல்லாத வனேநரகம் புக்கிடுநீ யென்றனராம்
மாறி யுரைக்க வாய்மொழிக ளில்லாமல்
ஊறியக் கலியன் உடக்கடித்து வைத்தனனே
எல்லா வரமும்வைத்து ஏற்ற முடியும்வைத்து
பொல்லாப்பே யானதொருப் பொய்கள வுமுருட்டும்
தந்திர மாஞாலந் தத்துவங்க ளானதுவும்
அந்திர மதான அன்னீத வஞ்சனையும்

மாய்கை பலதும் வளக்கோர வாரமதும்
பொய்களொடு சூனும் பொல்லாத தென்றதெல்லாம்

என்னோடு கூட யானு மதுகூட
வன்னரகம் புக்கிடுவோம் என்றுவரம் வைத்தனனே

வைக்க அவனுடைய மாய்மால மாய்கையதும்
பொய்க்கலிய னுயிரைப் பொதிந்துத் திரையாக

ஆயிரத்திரு நூறு அணியாய்ப் பவஞ்சூடி
தீயிரத்த மான தீரா தருநரகில்

சுற்றி யெடுத்துத் தூக்கிக்கொண் டேயவனை
இத்தனைநா ளும்நம்மை இரட்சித்த இராசனென்று

மாய்கையெல் லாங்கூடி வளைந்தவ னைத்தூக்கி
பேயலகை வாழும் புழுக்குழிக் குள்ளேமுழ்க்கி

மேல்நோக்கி நிமிர விடாமல் மாய்கையெல்லாம்
மால்நோக்கத் தாக்கித் தடதடெனச் சேடனது

சிரந்தனை மூடி நிரத்தியதே யம்மானை
பரந்தந்த சேடன் பாரை நிரத்தியபின்

தர்மயுகத் தோற்றம்

உற்ற வைகுண்டர் உறுசங் கூதினரே
வெற்றியாய்ச் சங்கு விரைவாக ஊதிடவே

எத்திசை யீரேழும் இந்தசங் கோசைமிக
கற்பு நெறியானக் கடியப் பலவகையும்

நல்லோர்க ளான நாடு மனுவோரும்
நல்பூண்டு நல்விருட்சம் நல்மிருக மூர்வனமும்

கீழ்மேல் நடுவுங் கிரணமண்ட பமூன்றில்
நாள்மேல் பெரிய நல்லவகை யானதெல்லாம்

தன்ம முதல்நீதம் தவசு நிலைமைமுதல்
நன்மை பலதும் நாடிமிக வந்ததுவாம்

எல்லாம் வைகுண்டர் இட்டசத்த மீதில்வந்து
நல்லாகக் கண்டு நாரணரைத் தாம்போற்றி

வைகுண்ட சுவாமி வரவேணு மென்றுசொல்லி
மெய்கொண்ட ஞான மிக்கத் தவம்புரிந்தால்

வந்துசத்த மொன்றில் வரவழைப்போ மென்றுசொன்ன
செந்துயிர்க் காக்கும் சிவகுண்டம் வந்தீரோ

தன்ம வைகுண்ட சுவாமிவந்தீ ரென்றுசொல்லி
நன்மை பலசெந்தும் நன்னதியப் பட்சிகளும்

பசுமைக் குணமான பால்மிருக வூர்வனமும்
கசுவிரக்க மானக் கற்றாவின் தன்னினமும்

நல்வேத நீதம் நாடுகின்ற சாஸ்திரமும்
துல்வாடை பிச்சி செந்தா மரைமலரும்

தங்கநவ ரத்தினமும் சமுத்திரத்துள் நல்வகையும்
கங்கைக் கண்ணாளும் கமலப்பூ வாணிமுதல்

தரும மதும்போற்றி சுவாமி யெனத்தொழுமாம்
பொறுமை யருள்நாதர் பெரியவை குண்டருமே

முழித்த மனுக்களுக்கும் மொய்குழலார் தங்களுக்கும்
களித்தே விழிஞானக் கண்ணு மிகஅருளி

நல்ல மனுக்களுக்கு நாலுவர முங்கொடுத்து
செல்ல மனுக்கள் தேகமது பொன்னிறமாய்

கல்வித் தமிழ்ஞானக் கலைக்கியான மனமும்
நல்விச் சிறப்பாய் நாடியவர்க் கீந்து

தெய்வ மடவார் திருக்கன்னி யேழ்வரையும்
வைய மளந்தோர் வரவழைத் தேழ்வருக்கும்

பெற்ற மதலையெல்லாம் பிரமாண மாய்த்தெரிந்து
தத்திரமா யேழ்வருக்கும் தரந்தரமே தானீந்து

வையை தனிலிறந்த மக்கள்வரை நாரணனார்
தையலவ ரேழ்பேர்க்கும் தாந்தெரிந் தீந்தனரே

ஏழுபேர்க் குமதலை இனமினமாய்த் தாங்கொடுத்து
வாழுங்கோ புவியில் வயதுபதி னாறெனவே

எல்லோரும் நன்றாய் இருந்து வொருஇனமாய்
நல்லோராய்ச் சாகாமல் நாடூழி காலமெல்லாம்

ஆணுபெண் ணுடனே அதிகபல பாக்கியமும்
காணக்காண நீங்கள் கௌவையற்று வாழுமென்று

பட்சி பறவை பலமிருகச் செந்துகட்கும்
அச்சமில்லாப் புவியில் அல்லல்வினை யில்லாமல்

பெற்றுப் பெருகிப் பிதிரெல்லா மோரினம்போல்
ஒத்து மிகக்கூடி ஒருதலத்தில் நீர்குடித்து

வாழ்ந்திருங்கோ தர்ம வையகத்தி லென்றனராம்
சார்ந்திருங்கோ வென்று தாமன் விடைகொடுத்து

நல்லபூ வாச நளிர்விருட்ச மானதுக்கும்
அல்ல லகற்றி அமர்ந்துமிக வாழுமென்று
தில்லையா டும்பெருமான் சொன்னா ரதுகளுக்கு
புற்பூடுங் கூடிப் பொருந்திமிக வாழுமென்று
நற்பூ டதற்கு நவின்று விடைகொடுத்தார்
அசையாமல் வானம் அதுநேர் நிலவுடனே
பிசகான தில்லாமல் பொழுதுமிகச் சாயாமல்
வாறான நாரணர்தாம் வாக்குரைத் தபடியே
நேராக வாழுமென்று நெடியோன் விடைகொடுத்தார்
வருணனுக்கும் நல்ல வாக்கு மிகக்கொடுத்து
தருண மதுபார்த்து சாற்றியிரு வென்றுரைத்தார்
வாயு வதற்கு மறைபோல் வழங்கெனவே
வீசு புகழ்நாதன் விடைகொடுத்தா ரம்மானை
நீதமது மூன்றும் நெகிழாமல் நில்லுமென்று
சீதக் குருநாதன் சொன்னா ரதுதமக்கு
மானுவ தர்ம வரம்பு தவறாமல்
கானுப தேசம் நவின்றதுபோல் நிற்கவென்றார்
பூமகள் வாணி பொருந்திக் கலைபுரிந்து
சீர்முக தர்ம சீமையி லும்வாழ்ந்து
மகிழ்ந்திரு வென்று மாய னருள்புரிந்தார்
குவிந்து மலர்மகளும் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள்
கங்கை முதலாய்க் கனகரத்தி னாதிகளும்
சங்கையுட னீங்கள் தன்னால் துலங்கிமிக
ஏழை பங்காளர் ஈத லிரக்கமுடன்
வாழுவீ ரென்று வரமு மிகக்கொடுத்தார்
என்னென்ன பாக்கியங்கள் எல்லா மிகத்தழைத்து
பொன்னம் பலம்போல் பொருந்திமிக வாழுமென்று
நல்ல வகையெவர்க்கும் நாடி மிகக்கொடுத்தார்
வல்ல புவிக்கு வாழ்வுவர முங்கொடுத்து
நல்ல வைகுண்டர் நாரா யணர்மகற்கு
வல்ல மகற்கு வாய்த்தமுடி யுஞ்சூடி
வல்ல மகனான வைகுண்டக் கண்மணிக்கு
செல்லக் கலியாணம் செய்யவே ணுமெனவே

வரிசை 15530 கொ. ஏ.

வைகுண்ட ரான வாய்த்தகுரு நாதனுக்கு
மெய்குண்ட ரான விமலக்குரு நாதனுக்கு
நாதக் குருவான நாரா யணமணிக்கு
மாதுபா வைமார்கள் மங்கைதெய்வக் கன்னியரை
கன்னியரை நன்றாய்க் கலியாண முமுகித்து
மன்ன ரவரவர்க்கும் மாலை யுடன்புரிந்து
பொன்னம் பலர்க்கும் பெரிய பொருளதுக்கும்
தன்னம பெரிய சதாபிரம னானவர்க்கும்
நாதன்மார்க் கெல்லாம் நல்லமண மும்புரிந்து
மாதவர்க ளான வாய்த்ததே வாதிகட்கும்
ஆதவர்தா னான அரிகேச வர்தமக்கும்
இப்படியே மங்களங்கள் எல்லோருங் கொண்டாடி
செப்பமுள்ள நாய்கிமார் சேர்ந்தங் கொருப்போலே
சரசு பதிமாதும் தண்டரள சுந்தரியும்
விரைசேர் குழலுமையும் வீரமகா லட்சுமியும்
வாய்த்த பகவதியும் வாழுகின்ற பார்வதியும்
ஏற்றபுகழ் தெய்வ இளங்குழலா ளேழ்பேரும்
வள்ளி தெய்வானை வாயீசொரி யுடனே
தெள்ளிமையா யுள்ளத் தேவி பராபரையும்

சந்த விருத்தம்

இந்தமா தர்கள் வந்தபோ திலே
சிந்தை யாகியத் தெய்வமா தர்கள்
முந்தநாங் களு மீன்றபா லரை
முற்றுமா தவம்போல வளர்த் திடும்
சிந்தர்மா மணி தெய்வநா யகி
தேவி கன்னி வராகி சுந்தரி
இந்த மங்கள மானதிற் கண்டிலோம்
எங்கள் நாயகா என்றவர் போற்றினார்

போற்றுமா தரைப் பார்த்துநா தனும்
போத மாமிது வாமெனக் கூறுவார்
சாற்றுமா தரே தைய லேழ்வரே
சந்த மாகிய அந்தரி யானவள்
பார்த்துன் மைந்தரைக் காத்துக்கொள் ளாமலே
பாலரண் டுயிர்க் கிப்படி யானதால்
ஏற்றுக் கெளவையாய் வீற்றிருக் கிறாளவள்
எண்ணந் தீர்த்தவள் தன்னை யழைக்கிறேன்

நடை

பெண்ணேகே ளுன்றன் பிள்ளைரண்டு தன்னுயிரை
கன்னக் கவுசல்மாய்க் கரிகாலச் சோழனவன்

கொன்னதினாற் காளி கூண்ட மனமிடைந்து
என்னிடத்தில் வந்து இவ்வளமை யுமுரைத்து

பாலர் முழித்துப் பார்பெரிய வைகுண்டரும்
சீலமுள்ள தர்மச் சீமையர சாளுகையில்

வருவே னதுவரைக்கும் வடவா முகமதிலே
குருவே துணையெனவே குவிந்திருப்பே னென்றிருந்தாள்

இப்போ தவட்கு இங்குவர ஞாயமுண்டு
நற்போடு வொத்த நல்லபத்திர காளியைத்தான்

அழைக்கிறே னென்று ஆதி நினைக்கலுற்றார்
பிழைக்கிறே னென்று பெரியகுல மாகாளி

உடன்வந்து நாரணரை உகந்து பதங்குவித்து
திடன்வந்து நின்று சிவனை யடிதொழுது

பாலரெல்லா முன்றன் பாதமது சேர்ந்தாரென்று
மாலவரே யென்றன் மனது மகிழ்ந்தையா

நாரணரு மெச்சி நன்றா யகமகிழ்ந்து
காரணமா தாகக் களிகூர்ந் தினிதாக

வைகுண்ட நாதனுக்கும் வாழ்மடந்தை மாதருக்கும்
கைகண்ட நல்ல கலியாண முமுகித்து

மணிவை குண்டருக்கு மாமணி யுஞ்சூட்டி
அணியா பரணமதும் அநேக மெடுத்தணிந்து

தங்கக் குல்லாவும் தளிருநிறச் சட்டைகளும்
பெண்கள் குரவையிடப் பொன்மா லையுஞ்சூடி

பன்னீர் பரிமளமும் பவளநிறப் பொட்டுமிட்டு
நன்னீர்க ளாட்டி நாரணக் கண்மணிக்கு

ஆலத்தி வன்னி ஆகாயத் தீவட்டியும்
கோல மடவார்கள் குக்குளித்து நீராடி

பட்டுப் பணிகள் பரிமளங்க ளும்புரிந்து
கட்டு முறையாய்க் கன்னியர்கள் தாமொயிலாய்த்

தேவர்களு மூவர்களும் திசைவென்ற மன்னர்களும்
மூவர்களும் நல்ல முழித்தபல செந்துக்களும்

நான்முகனும் வேத நல்ல மறையோரும்
வானுகமு மண்ணுகமும் மன்னுகமு மொன்றெனவே

எல்லோரும் நன்றாய் ஏக மகிழ்ச்சியுடன்
நல்லோர்க ளெல்லாம் நாரணனார் பொற்பதிக்கு
தெருப்பவிசு வந்து சிங்கார பொற்பதிக்குள்
மருப்புகழுஞ் சிங்கா சனத்தில் மகிழ்ந்திருக்க
போவோ மெனவே பெரியவை குண்டரையும்
கோவேங் கிரிபோல் குருவைரத மீதேற்றி
தேவாதி தேவரெல்லாம் திருப்பாட்டுக் கூறிவர
சிவசெந் தெல்லாம் சிவசிவா போற்றியென
தெய்வ மடவார்கள் திருக்குரவை பாடிவர
மெய்யதிய சான்றோர் மொகுமொகென வேகூடி
கட்டியங்கள் கூறிக் கனகப் பொடியுந்தூவி
கெட்டிகெட்டி யென்றுக் கீர்த்தனங்கள் பாடிவர
வாரி சங்கூத வாயு மலர்தூவி
காரி வருணன் நல்லந்தி மலர்தூவி
இந்தக் கொலுவாய் எழுந்துரத மீதேறி
சிந்தர் மகிழும் சிவனுந் திருமாலும்
கூட ரதமீதில் கூண்டடங் கினிதிருந்து
நாடர் மகிழ நல்ல தெருப்பவிசு
நேராக வந்து நெடியோன் பதிதனிலே
சீராய்ப் பதிமுடுகச் செகலதுவே தானிங்கி
அமைத்தலைக் கொண்டிருந்த அழகுபதி கோபுரமும்
சமைத்து இருந்த தங்கமணி மண்டபமும்
மண்டப வீதிகளும் மணிமேடைப் பொற்றெருவும்
குண்டரைக் கண்டந்தக் கொடிமரங்க ளுந்தோன்ற
வாரியது நீங்கி வைத்தலக்கில் போயிடவே
சாதிவை குண்டர் சாபம் நிறைவேற்றிச்
சாபம் நிறைவேற்றித் தானாய் நினைத்ததெல்லாம்
யாம முறையாய அங்கே குதித்திருமாம்
என்னென்ன யாமம் வுலமே யிட்ட தெல்லாம்
பொன்னம் பதிதான் புரந்தான வந்ததினால்
நிறைவேற்றி நாளும் நிச்சித்த மெய்யரம்போல்
குறைபடிகள் வராமல் குணமாக வாழுமென்றார்

திருமுடி சூடல்

இப்படியே யாமம் எல்லாம் நிறைவேற்றி
முப்பத்தி ரண்டறுந்தால் முடித்துசிங் காசனத்தில்

செப்பொத்த மாணாக்கர் சேவிக்க இருபுறமும்
ஒப்பற்ற பொற்பதிக்குள் உயர்ந்தசிங் காசனத்தில்
மறுமஞ்ஞு ரெதிரி வையகத்தி லில்லாமல்
விறுமஞ்ஞு ரான வெற்றிவை குண்டருமே
சிங்கா சனமிருந்து தெய்வச்செங் கோல்நடத்தி
பொங்கா ரமான புவிதர்ம ராச்சியத்தை
ஆளுவா ரென்ற ஆகம நூற்படியே
ஏழுபெண் மக்கள் இனமொன்றாய்த் தாங்கூடி
வாழவே ணுமெனவே வாய்த்தசிங் காசனத்தில்
ஆளவை குண்டர் அவரிருந்தார் பொன்மாதே

வைகுண்டர் அருள்வாக்கு

விருத்தம்

ஆதியாய் வைந்த ராசர்
அருள்செங்கோ லேந்தித் தர்ம
சூரிய வொளிபோல் ரத்தினந்
துலங்கிய முடியுஞ் சூடி
நீதிபோல் தர்ம ஞாய
நெறிபுரிந் தரசு ஆள
சாதியி லுயர்ந்த சான்றோர்
தம்மையே வருத்திச் சொல்வார்

மக்களே நீங்க ளெல்லாம்
வாழ்பொன்னம் பதியிற் சென்று
முக்கிய மான தர்ம
யுகநில மதிலே தன்னால்
ஒக்கிய பொன்கள் சொர்ணம்
ஓகைமனங் குளிர வன்னம்
பொக்கிஷம் நிறைய வைத்துப்
பெருக[1]வுண் டினிதாய் வாழ்வீர்

வாழுவீர் தாழ்வில் லாமல்
மக்களுங் கிளைகள் கொஞ்ச
நாளுமே மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
நலமுடன் வாழும் போது

பா. பே: 1. புகழ

நீளுமே யெனது செங்கோல்
  நீதியும் நெறிபோல் வந்து
ஆளுமே யுங்கள் தம்மை
  அன்புட னலையா வண்ணம்

வண்ணமாய் நீத மூன்றும்
  வரம்பணு விலகி டாமல்
தண்ணமா யிருந்து வாழும்
  சனங்களே பதற வேண்டாம்
எண்ணமே தொன்று மில்லை
  எளிமையு மில்லை கண்டீர்
திண்ணமாய்த் தன்னந் தன்னால்
  சிறப்புட னிருந்து வாழ்வீர்

உன்னிலும் பெரியோ னாக
  ஒருவனுள் ளதிகங் கண்டால்[1]
தன்னிலும் பெரியோ னாகத்
  தழைத்தினி திருந்து வாழ்வீர்
என்னிலும் பெரியோ னீங்கள்
  யானுங்கள் தமிலு மேலோன்
பொன்னில வூற்று வீசும்
  பொன்பதி யுகத்து வாழ்வே 16680

ஆணுடன் பெண்ணும் பெற்று
  அதிகமாய்ச் செல்வ மாகித்
தானுட நினைவு முற்றுத்
  தர்மமும் நெறியுங் கற்று
வேணுன்ன[2] கால மெல்லாம்
  மெல்லிய ருடனே வாழ்ந்து
பூணுதல் கமல நாதன்
  பொற்பதம் பெற்று வாழ்வீர்

நடை

மனுக்க ளவர்களுக்கு வாய்த்தசட்ட மீதருளி
தனுக்கள் பெரிய சந்த மிருகங்கட்கு
ஒன்றாகக் கூடி ஒக்க வொருயினம்போல்
நன்றாக வோர்தலத்தில் நன்னீர் குடித்துமிக

பா. பே. 1 உயர்த்திக் கண்டால்
  ,, 2 வேணுநீன்

வாழ்ந்திருங்கோ வென்று வைந்தர்மிகச் சட்டமிட்டார்
வாழவந்த செந்துகட்கும் வைகுண்ட ரப்போது
மெச்சிக் குழைந்து மேவி யொருவினம்போல்
பட்சி பறவைகட்கும் பாங்காகச் சட்டமிட்டு
ஊரு வனங்களுக்கும் ஒருப்போலே சட்டமிட்டுப்
பாருகத்தில் நீங்கள் பசுமையாய் வாழுமென்றார்
தேவ தெய்வார்க்கும் தேவஸ்திரி மார்க்கும்
மூவர் முனிவருக்கும் முக்கோடி தேவருக்கும்
எல்லோர்க்கும் நன்றாய் இயல்பாகச் சட்டமிட்டு
வல்லோர்க ளான வைகுண்ட மாமணியும்
செங்கோ லுமேந்தி சிங்காசன மீதிருக்க
மங்காத தெய்வரம்பை மாத ரிருபுறமும்
சிங்கார மாகத் தேன்போல் மரைவீச
சான்றோர்க ளேவல் தமதுள் ளகமகிழ்ந்து
நீண்டேவல் செய்து நித்தம் பணிமாற
கட்டியங்கள் கூற கவரி மிகவீச
கெட்டியாய்ச் சான்றோர் கிருபை யுடன்மகிழ்ந்து
பாவித்து நித்தம் பரமவை குண்டரையும்
சேவித்துப் போற்றி தினமேவல் செய்திடவே
கன்னியர்க ளோடும் காதலாய்த் தானீன்ற
மன்னரிய சான்றோர் மக்கள் கிளையோடும்
ஆதி வைகுண்ட ஆனந்த நாரணரும்
நீதியாய்த் தர்மம் நேரோர் மணிதூக்கிச்
சிங்கா சனத்தில் சிவசூரியக் குடைக்குள்
கங்கா தரனார் கற்பனையை யுள்ளிருத்தி
ஆண்ட பரனும் ஆதி முறைப்படியே
சான்றோர்கள் போற்ற தர்மபதி யாண்டிருந்தார்

விருத்தம்

ஆண்டிருந் தரசு செய்ய
அணிவரை போலே நீதம்
பூண்டினி திருந்து வாழ
பூதல மனுவோர் நல்லோர்
கூண்டினி திருந்து செல்வ
குணமுடன் மகிழ்ச்சி யாக
வேண்டிய பவிசு மாக
வேற்றுமை யில்லா வாழ்ந்தார்

தருமமாய்ப் புவியி லுள்ள
சனங்களும் பலது செந்தும்
பொறுமையாய் வாழும் போது
புரந்தர வானோர் விண்ணோர்
நன்மையா யவருங் கூட
நாடொன்றாய் மேவி வாழ
வன்மமே யில்லா வண்ணம்
வைந்தரும் புவியை யாண்டார்

கலி விருத்தம்

ஆண்டனர் புவிதிரி மூன்றினு மோரென
கூண்டது குலமெனக் குலாவி வைந்தரும்
தாண்டிய வோர்குடைத் தாங்கு குவலயம்
மூன்றிலு மோர்மொழி உகந்து வாழ்ந்தனர்

பருதியு மதியெனப் பவர்ந்து சேவனர்
கருதியு முகமனும் கவர்ந்து கைமலர்
அருதியு மலர்மகள் அணிந்து பூவினர்
சுருதியின் முறைவழி தூக்கி வாழ்ந்தனர்

பொன்முக வருளது பொருமி யாவியே
அம்முக மதிலும் அமர்ந்து புகுந்திது
இம்முக மதிலுமை இகாந் துலாவியே
பொன்முக வைந்தர் புயத்தினில் வாழ்வே

முதமுக வானவர் மூன்றென வொன்றினர்
சதயித காலெனச் சமைந்து வாழ்ந்தனர்
உதகென மனமு முகந்து வாழ்ந்தனர்
நிதம்நினை வளரறா நிரந்து வாழ்ந்தனர்

விருத்தம்

சீரணி யுமையாள் பங்கர்
சிவமகிழ்ந் தினிதாய் வாழ
காரணர் திருவும் வாழ
நான்முக வேதன் வாழ
வாரண வான லோக
மாதவ ரெல்லாம் வாழ
காரணக் கன்னி யானக்
கமலப்பூ மாதும் வாழ

பூமாது வான்பக வதியும் வாழ
பொன்மாது சரசுபதி புரிந்து வாழ
நாமாது வான்பூ மடந்தை வாழ
நாகரிகக் கன்னியர்கள் நல்மாய் வாழ
போர்மாது வானமா காளி வாழ
பொன்னுலகத் தர்மபதிப் பெருகி வாழ
சீர்மாது கொண்டபுகழ்ச் சான்றோர் வாழ
சிவவைந்த ராசருமே சிறந்து வாழ

மாதுதிரு லட்சுமியாள் மகிழ்ந்து போற்றி
மாயனுட முகம்நோக்கி மாது தானும்
சீருடைய நாயகமே சிறந்த மாலே
தேசமதி லுமக்கெதிரித் தோன்றிற் றென்று
தீருமங்கே தாம்பிறந்து யுகங்கள் தோறும்
சிந்தனைகள் படுவதெனக் கறியச் சொல்வீர்
ஈதுரைக்க மாதவட்கு மாயன் தானும்
இத்தனையு மெடுத்துரைக்க இசைவான் பின்னும்

பின்னுமந்த நாதனுட அடியைப் போற்றி
பொன்மானே யெனதுடைய தேனே கண்ணே
இன்னுவரைக் குறோணியுயிர் தன்னை நீரும்
ஏழுபிறவி செய்தவனை யிசைந்து பார்த்தும்
கன்னியெள்ளுப் போலினிவு காணா வண்ணம்
ஞாயநடுக் கேட்டவனைத் தன்னால் கொன்னீர்
பின்னுமுமக் கெதிரியின்னு முண்டோ சொல்லும்
பெரியகுரு வெனப்பணிந்து போற்றி னாளே

போற்றுமட மயிலான சீதைப் பெண்ணின்
பொன்முகம்பார்த் தருள்புரிந்து புகல்வா ராயன்
சாற்றுமெனக் கெதிரிவந்த வாறே தென்று
தானுரைத்தாய் நீயறியத் தண்மை யாகக்
கீர்த்தியுட னானுரைத்தேன் காண்ட மாகக்
கிளிமொழியே யினியெனக்குக் கீழு மேலும்
வேற்றுமொரு எதிரியுண்டோ வென்று கேட்ட
மெல்லியிள மயிலனைய மாதே கேண்மோ

மாதேநீ கேளுயி ரேழு பூமி
மண்ணிலுவ ராழிவனர் வரைகு மீதுள்
சீதேநீ வரையெனதுள் ளறியா மாயச்
செகவீர சாலமத னேக முண்டு

பூதேமென வெகுண்டுரை முகங்கள் தோறும்
    பிறக்கவென நான்கேட்கப் புரிந்தா ரீசர்
வாதேமென் பகைஞர்கழிக் குலங்கள் மாய்ந்து
    மறுபஞ்ஞு ரெதிரியில்லா வண்ணம் வாழ்வோம்

இனிமேலு மெனக்கெதிரி யில்லை மாதே
    எமதுமக்க ளொடுங்கூடி யிருந்து வாழ்வோம்
மனுவோரு முனிவோரும் வான லோக
    மாலோரு மென்வாக்கு வழியே வாழ்வார்
இனிவேறு பயமேதோ நமக்கு மாதே
    இலங்குபதி மீதிலுனை யிடமே வைத்து
பனிமாறு காலம்வரை யரசே யாள்வோம்
    பதறமனம் வேண்டாமெனப் பகர்ந்தார் மாயன்

மாயனுரை மனமதிலே மாது கேட்டு
    மகிழ்ந்துமுக மலர்ந்துவாய் புதைத்துச் சொல்வாள்
தீயனெனு மாகொடிய அரக்கர் சேர்க்கை
    திரையறுக்க நீர்துணிந்து சென்ற நாளே
நாயநெறி காணாத அடிமை போல
    நடுங்கிமன திடைந்துவெகு நாளே தேடி
ஆயருமை நாயடியா ளின்று கண்டேன்
    அகமகிழ்ந்தே னெனதுதுய ரிழந்திட் டேனே

இகழ்ந்திட்டே னென்றமட மயிலே மானே
    என்றாதி யிருகையால் மாதை யாவி
புகுந்திட்ட மானமணி மேடை புக்கி
    பூவையரை யிடமிருத்தி புகழ்ந்து வாழ
உகந்திட்ட மானமுறை நூல்போல் வாழ
    உம்பர்சிவ மாதுலக மனுவோர் வாழ
மகிழ்ந்திட்ட மானமுறை நீதி வாழ
    மறைவாழ இறையவரும் வாழத் தாமே

மாதவட்குத் தானுரைத்த காண்டந் தன்னை
    வையகத்தில் மனுவோர்க ளறிய மாயன்
தாதணியும் தாமரையூர்ப் பதியில் மேவித்
    தழைத்திருக்கும் சான்றோரில் தர்ம வானின்

நாதனருள் மறவாத இராமகிருஷ்ண பெருமாள்[1]
நாடனக மகிழ்ந்துபெற நலமாய் வந்த
சீதளரி கோபாலன் மனதுள் ளோதிச்
சொல்லெனவே[2] நாதனுரை தொகுத்த வாறே

வாறான கதைவகுத்த நாதன் வாழ
வகுத்தெழுதிப் படித்தகுல மனுவோர் வாழ 15780
வீறான தெய்வசத்தி மடவார் வாழ
வீறுமுக லட்சுமியு மகிழ்ந்து வாழ
நாராய ணரருளால் படித்தோர் கேட்டோர்
நல்லவுரை மிகத்தேர்ந்து[3] நவின்றோர் கற்றோர்
ஆறாறும் பெற்றவர்க ளகமே கூர்ந்து
அன்றூழி காலமிருந் தாள்வார் திண்ணம்

திண்ணமிந்த அகிலத்திரட் டம்மானை தன்னைத்
திறமுடனே[4] மனவிருப்ப மாகக் கேட்டோர்
எண்ணமுந்தை வினைதீர்ந்து ஞான மான
இறையவரின் பாதாரத் தியல்பு பெற்று
வண்ணமிந்தத் தர்மபதி வாழ்வும் பெற்று
மக்களுடன் கிளைபெருகி மகிழ்ச்சி யாக
விண்ணமிந்தப் புவிமீதில்[5] சாகா வண்ணம்
நீடூழி காலமிருந் தாள்வார் திண்ணம் 15787

(காப்பு படித்து நிறைவு செய்யவும்)

அய்யா உண்டு

★

பா. பே: 1 இராமகிருஷ்ண
,, 2 செப்பெனவே
,, 3 தெளிந்து
,, 4 திடமுடனே
,, 5 பார்மீதில்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரிஎண்	பிழை	திருத்தம்
7	186	நடத்துவதுஞ்	நடத்துவதுந்
	187	சேருவதுஞ்	சேருவதுந்
	188	வளருவதுஞ்	வளருவதுந்
	189	ஏறுவதுஞ்	ஏறுவதுந்
	193	கமலதேவி	கமலத்தேவி
11	293	நிலைநிறத்த	நிலைநிறுத்த
15	448	திருமாலயனை	திருமாலாயனை
28	672	வணங்கினார்	வணங்கினர்
	690	மல்லுக்குபாயதும்	மல்லுக்குபாயமதும்
31	948	இந்நிலைமேல்	இந்நிலமேல்
56	1747	பிடத்து	பிடித்து
70	2225	வீற்றிருந்தாரம்மானை	வீற்றிருந்தார்
72	2280	அரதேகி	அரதேசி
73	2332	பிடத்து	பிடித்து
	2333	பிடத்து	பிடித்து
75	2384	ஈயெனச்	ஈயேனெனச்
76	2434	நில்லமென்று	நில்லுமென்று
77	2445	தவறி	சுவறி
80	2545	சங்காரஞ்	சங்காத்தஞ்
83	2658	கன்னியங்கள்	கன்னியர்கள்
87	2771	வுன்றனக்குத்	வுன்றனக்குப்
99	3367	பலர்	பாலர்
100	3404	அன்ன	அன்னே
102	3467	முடத்த	முடித்த
103	3507	வகையென்ள	வகையென்ன
109	3724	காட்டிக்	கட்டிக்
114	3883	தோன்றிறந்	தோற்றிறந்
	3892	நுனிகெட்ட	தொனிகெட்ட
118	4030	விலியயுக	வலியயுக
120	4095	அடிதொழுதாரம்மானை	அந்தமுனிக்கேதுரைப்பார்
131	4458	சிறுசேட்டை	கிறுசேட்டை
140	4761	மனுவாய்ய்	மனுவாய்ப்
144	4862	எண்ணையறியாது	எண்ணெயறியாது

பக்கம்	வரிஎண்	பிழை	திருத்தம்
149	5042	ஏற்று	எற்று
151	5123	அந்நீதத்தால்	அன்னீதத்தால்
	5129	தூலமுடலிரிவாள்	தூலமுடனரிவாள்
156	5292	அந்நீத	அன்னீத
160	5413	துந்நீசன்	அந்நீசன்
161	5449	நசுராணி	நசுறாணி
170	5739	மநீசனையும்	மநிசனையும்
171	5773	குதித்துகாண்	குதித்ததுகாண்
	5801	மாலமொரு	மாலமொடு
175	5936	ரெம்பெருமாள்	எம்பெருமாள்
176	5968	குருநாடையவர்க்கீந்து	குருநாடைவர்க்கீந்து
179	6160	நண்ணுதலை	நன்னுதலை
191	6466	அநீத	அன்னீத
196	6633	ஏற்றுக்	எற்றுக்
198	6694	தானக்கி	தானாக்கி
210	7086	வளர்ப்போநா	வளர்ப்போம்நா
211	7108	கேறாச்	கேராச்
214	7213	வசலிலே	வாசலிலே
223	7470	பூமிதனிம்	பூமிதனில்
238	7974	இடவிட்	இடம்விட்
240	8028	அநீத	அன்னீத
243	திருவாசகம் வரிஎண்-7	கயுகப்	கலியுகப்
248	8177	தொல்லிமிக	சொல்லிமிக
249	8217	மூவார்	மூவர்
256	8425	எந்தவருள்	எந்தநருள்
258	8497	பகர்ந்த	பகர்ந்து
269	[illegible]	தபசு	தவசு
	8849	நான்றான்	நான்றான
276	9059	அநீதப்	அன்னீதப்
278	9132	கொங்சுங்	கொஞ்சுங்
294	9516	மாதரினைக்	மாதரினைக்
	9520	வதைதந்தாய்வருகுண்டோம	வதைத்தாய்வரு குண்டோம
	9520	சாலினைக்	சாலினைக்
298	9590	அந்நீச	அன்னீத
	9601	ஏனோ	ஏனோா
303	திருவாசகம் வரிஎண்-9	த்ங்கமணி	தங்கமணி

பக்கம்	வரிஎண்	பிழை	திருத்தம்
311	9948	வரகுண	வரசுகுண
	9949	பலல்	பகல்
312	9967	இடந்த	கிடந்த
341	10758	சொல்வோங்காண்	சொல்லோங்காண்
346	10905	தொய்வில்லை	தொய்யில்லை
358	11201	குதித்தி	குதித்து
359	11267	எண்ணைய்க்கு	எண்ணைக்கு
370	11520	தேளீ	தேள்ஈ
371	11585	பெறுதிகொண்டு	பொறுதிகொண்டு
386	12061	கேலில்	மேலில்
395	12330	கடலில்	கலியில்
	12337	மொழ்ந்த	மொழிந்த
396	12371	விளப்பிமிகச்	விளம்பிமிகச்
399	12452	நுன்னிமைகள்	நுண்ணிமைகள்
	12475	மகனே	மகனை
401	12536	பெண்வழிக்சோறு	பெண்வழிச்சோறு
402	12557	புகந்து	புகுந்து
416	12945	குந்தமிக்க	குந்தடிக்க
424	13084	ரங்கே	அங்கே
	13093	மதி	பதி
450	13973	மற்றார்போய்த்	மற்றார்போல்
469	14582	தாருநந்தார்	தாமிருந்தார்
481	14940	யார்சொல்வார்	யார்செய்வார்
489	15133	குழலலோடே	குழலோடே
490	15151	வெற்றிலைக்கும்	வெற்றிலைக்கு

குறிப்பு : கவனக்குறைவால் ஏற்பட்ட இத்தவறுகள் இனி நேராவண்ணம் காப்போம் .

“பொய்யில்லை பிசாசும் இல்லை பில்லியன் வினைகளில்லை
நொய்யில்லை நோவுமில்லை நொம்பலத் துன்பமில்லை
தொய்யில்லை இறைகளில்லை சுருட்டு மாஞ்சலமில்லை
மையில்லை உலகத்தோரே வாழுவீர் ஓர் நினைவால் என்றார்”

வைகுண்டா எம்மைக் காப்பாய்

அய்யா துணை